



BURMESE
CLASSIC
.com

မဟူရာ

(လွိုင်ကော်)

တိမ်ရွက်ရွှေစုံ လွမ်းတော့သည်

www.burmeseclassic.com

၂၈၉

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

တိမ်ရွက်ရွှေစုံလွှမ်းတော့သည်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၈၁၇၃၁၀၁၀

ပျက်နာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၈၁၃၁၁၁၁၀၀

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်စု - ၅၀၀အုပ်



ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လွင်(၀၃၈၈၇)၊ စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ သသာပြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၇၃)၊ စေတနာ-OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅.၈၃

မဟူရာ(လွိုင်ကော်)

တိမ်ရွက်ရွှေစုံလွှမ်းတော့သည်/မဟူရာ(လွိုင်ကော်)-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၄၉၆- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) တိမ်ရွက်ရွှေစုံလွှမ်းတော့သည်

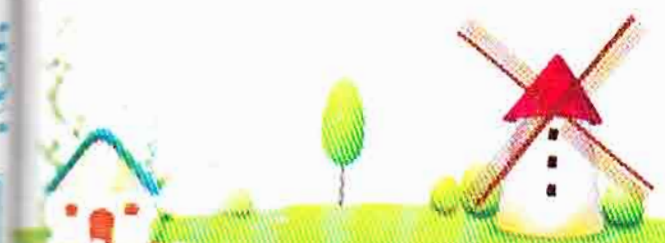


စေတနာစာပေ၏ အမှတ်တံဆိပ်အစဉ်

မဟူရာ

(လွိုင်ကော်)

တိမ်ရွက်ရွှေစုံ လွှမ်းတော့သည်



အချစ်ကိုဝန်ခံခြင်းသည်
ဘယ်တော့မှ...
မကုန်ဆုံးနိုင်တော့သည့်
အချစ်တွေကို
ဖန်ဆင်းရှင်သန်လိုက်စေခြင်း၏
အဦးအစဖြစ်ချေသည်...။

BURMESE
CLASSIC



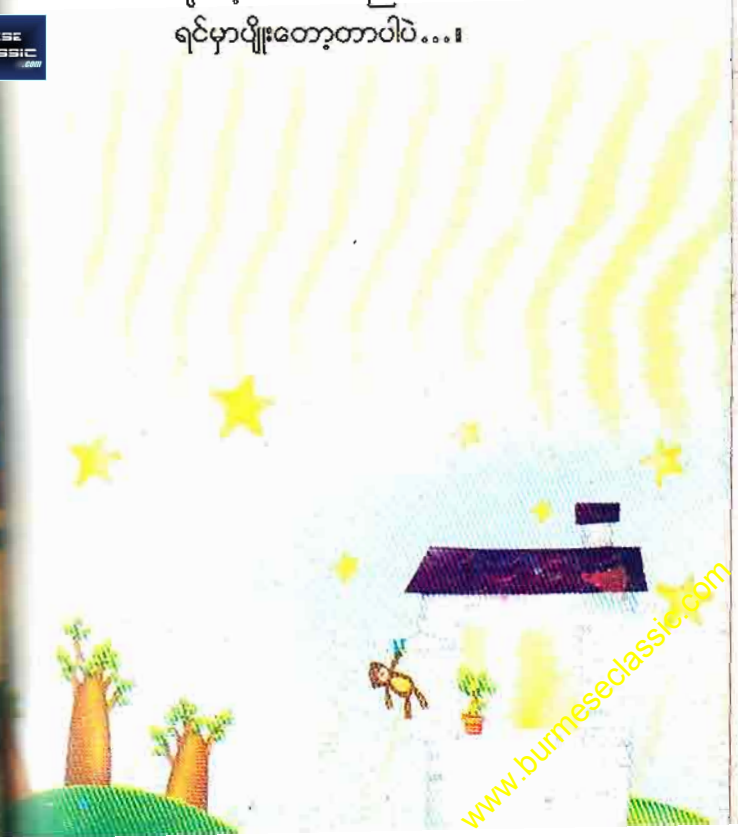
သြော်...
သူမြတ်နိုးရာ
မိန်းကလေးသည်
သူ့စကားတွေကြောင့်
သူ့ရင်ကို...
မြင်တတ်စပြုလာချေပြီတကား...။



ဂင်ကျောက်လမ်းနီနီလေး၏
 တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ
 ထင်းရှူးတောကြီးတွေ
 ရှိရာနေရာ...။
 သဘာဝမြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းဟဲ့
 ရှိရာနေရာ...။
 တောပန်းခြံရိုင်းတွေ
 သဘာဝအတိုင်း
 ပေါက်ရာနေရာ...။

BURMESE
CLASSIC

အလွမ်းဆိုတာကို
 ဘယ်တော့မှမကြုံချင်တဲ့
 ချစ်မိတ်ဆိုတာ
 နှလုံးသားမှာရှိလာရင်
 ချစ်တဲ့ဇောဟာလည်း
 ရင်မှာပျိုးတော့တာပါပဲ...။



ကောင်းကင်ကြီးထဲမှာ
ရွှေအဆင်းနဲ့ရှိတဲ့
ချစ်ခြင်းသစ်ရွက်လေးတွေ
ဖြန့်ကျက်လွင့်နေသမျှဟာ...
မိုးတိမ်ရွက်တွေ
ရွှေရောင်အစုံစုံ
လွမ်းနေသလိုပါပဲ....။

BURMESE
CLASSIC

ရိုးသားစွာ...
သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ
ချစ်ခြင်းကိုအပ်နှင်းပေးရမည့်
နေ့ရက်တစ်ရက်ကို
ကြာရှည်စွာတုံ့ဆိုင်းထားစေဖို့
နလုံးသားက...
ဘယ်တော့မှ...
ခွင့်ပြုနိုင်ချေမှာမဟုတ်...။



www.burmeseclassic.com

ကန်ရေပြာတွင်း
 ကြာဖြူသင်းလျက်
 ပိုးရေဝက်ဖျန်း
 ကြာတန်းတောသွင်
 ဖြန့်ကျက်ဆင်ရင်း
 ငွေအဆင်းနှင့်မွှေးတော့သည်...။

BURMESE
 CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ခြေကွဲရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဖြိုကွဲရေး၊
 အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ခိုးဖိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီမီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပီတိခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ ဇာမျိုးသားရေး၊ လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မယူရာ

(လွိုင်ကော်)



BURMESE
CLASSIC

တိမ်ရွက်ရွှေစုံ
လွမ်းတော့သည်

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ



BURMESE
CLASSIC

ကန်ရေပြာတွင်း
ကြာဖြူသင်းလျက်
ဦးရေစက်ဖျန်း
ကြာတန်းတောသွင်
ဖြန့်ကျက်ဆင်ရင်း
ငွေအဆင်းနှင့် ဆွေးတော့သည် ...။

နှလုံးဆိပ်တွင်း
ခိုသက်ရင်းဖြင့်
အလွမ်းနှင့်ပင်
မကြံ့ချင်သော
ချစ်သည်ဇောလျှင်
မောင့်၏ရင်မှာပျိုးတော့သည် ...။

ချစ်ပန်းခက်ဖြာ
ပျိုးသောခါဝယ်
ကောင်းကင်နယ်တွင်း
ငွေအဆင်းဖြင့်
ရွက်ဖြန့်လွှင့်နေ
တိမ်ရွက်ရွှေစုံလွှမ်းတော့သည် ...။
ဪ...
တိမ်ရွက်ရွှေစုံလွှမ်းတော့သည် ...။

❀ အခန်း(၁) ❀



BURMESE
CLASSIC

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဖိုးသီရဲ့အိတ်ထောင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု
သောအရာကို ငါတွေ့တယ်ကွ၊ အဲဒီတစ်စုံတစ်ခုသောအရာ
ဟာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလိုလဲ ငါအကဲဖမ်းမိတယ်၊ အမြင်ရှင်းဖို့
အတွက်ကတော့ အဲဒီကိစ္စကို ကြည့်ရှုလိုက်ခြင်းလို့ ငါ
မှတ်ယူတယ်”

မြကြာယံ၏အဝင်ဂိတ်သို့ ရောက်လုရောက်ခင်မှာ
သူခိုးဖမ်းမျက်စိ၏ အရှင်သခင် ဗလထက်၏ အသံသြသြဖြင့်
ထွက်ကျလာသော အသံတွေသည် ရှဲဘုန်းလှဲ့အတွက် ကံမကောင်း
ခြင်းတို့ကို အလုံးအရင်းနှင့် သယ်ဆောင်အပ်နှံလိုက်မည့်အဖြစ်
အပျက်တစ်ခုအဖြစ် ထိုစဉ်တုန်းကတော့ မထင်မှတ်လိုက်မိခဲ့။
သာမန်အပျော်လေးတစ်ခုကို ဖန်တီးဖြစ်မြောက်စေမည့် အရာတစ်ခု
ဟုပင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရောနှော၍ ရဲဘုန်းလှဲ့ ထင်မိခဲ့သည်မို့ ၊
မောင်းနေသည့် သီဟ၏ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ အစွန်းပေါ်နေသည့်
ခပ်ဖြူဖြူ အရာတစ်ခုကို အလှအယက် လှမ်း၍ပုဖို့ ကြိုးစားလိုက်
မိရပါ၏။ နောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေပေမယ့် မျက်စောင်းထိုးထိုင်



... သိတယ် အိတ်ကပ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၏ အနီးသို့ ခြင်ခြင်အောင် မြင်လိုက်ပါသည်။ သိန်းငှက်တို့၏ မှုတ်အောင် သူကောင်းသား ဗလထက်ကလည်း အလိုတူအလိုပါ ဖြစ်နေသည့် ရဲဘုန်းလျှံ၏အင်အားကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချသူ အဖြစ် ကိုယ်ကြီးကိုင်၍ နောက်ခန်းမှနေကာ သိဟ၏အိတ်ကပ် ကို လှမ်းနှိုက်နေပြန်သေး၏။

အိတ်ကပ်ကို အနှိုက်မခံဘဲ ဟိုသည်တိမ်း၍ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဟေ့ကောင်တွေ ... အဲဒီအိတ်ထဲက ဥစ္စာကို မင်းတို့ယူလိုက်တာနဲ့ ငါ့ကို မြွေပေါက်လိမ့်မယ်ကွ”

ဟု အလန့်တကြား အော်ပါ၏။ ကားက ဟိုသည် နည်းနည်း ခွေခွေဝိုက်ဝိုက် ဖြစ်လာပြီ။ ခေါင်းမငြိမ်ချင်။ သိဟ၏ နောက်တည့်တည့်မှာ မျက်မှန်ကြီးတပ်၍ ရုပ်ပြတစ်အုပ်ကို တပြုံးပြုံး ဖတ်ရင်း ပျော်ရွှင်ခြင်း၏အရသာကို နလုံးထဲထိ စိမ့်ကျနေအောင် တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေသည့် ထွန်းသက်သည်လည်း ရယ်သံ ထွေနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံလှပွဲတစ်ခု ဆင်ယင်ကျင်းပနေကြသည့် အုပ်စုထဲ အလိုလိုပါလာသည်။ ရုပ်ပြစာအုပ်ကို သံယောဇဉ်ဖြတ်၍ စိတ်ပါလက်ပါ ဘေးဘက်မှာ ချထားလိုက်ပြီးသည့်နောက်မှာ သိဟ၏ပခုံးကို နောက်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရုန်းမရအောင် ထိန်းကိုင်ထားရင်းမှ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘုန်းလျှံ၊ ရအောင်ယူကွာ၊ ဒီကောင်ကို လျှို့ဝှက်ထိမ်ချန်မှုနဲ့ အရေးယူဖို့ဆိုတာက အထောက်အထား လိုတယ်၊ အဲဒီအထောက်အထားက ဒီကောင်အိတ်ကပ်ထဲ မှာ ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းလေးပြုနေတယ်ကွ”



ဟု ဗလထက် အော်တော့ ရဲဘုန်းလျှံ၏လက်က အိတ်ကပ်ထဲ ရအောင်နှိုက်သည်။ ခက်သည်က အိတ်ကပ်၏ အကျယ်အဝန်းနှင့် ဓာတ်ပုံ၏အချိုးအစားတို့က ဆိုက်ဂိုက်တူနေသည်မို့ ဆွဲထုတ်ယူရမှာ ကပ်ကပ်သပ်သပ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ အလွယ်တကူ ပါမလား။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဟေ့ကောင်တွေ ... အဲဒါ မင်းတို့ ကြည့်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ”

“သိတယ် ... ဖွင့်ပြောမနေနဲ့၊ မကြည့်စေချင်ရင် အိတ်ကပ်ထဲ ဘာကိစ္စနဲ့ မင်း အရူးထပြုံး၊ သယ်လာရသလဲ ဖိုးသီ၊ မင်းဟာ ဘယ်သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ဘာမှန်စားထားတယ်၊ ဘယ်ဖျော်ရည်သောက်လာတယ်၊ ဘာဟင်းနဲ့ တီးလာတယ်ဆိုတာတောင် သိအောင် စွန့်မျက်စိနဲ့ အလွန်သုတေသနလုပ်ချင်တဲ့အကောင်၊ အစားအသောက်ပဲ မက်တယ်မှတ်တာ၊ ကြည့်စမ်း ... သူက ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေတောင်မှ နှလုံးသားနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာ သွားလေရာသယ်နေတဲ့ အဆင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို ငါတို့ နောက်ထပ် မရနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာလည်း အတိအကျ သိထားနေပြီ ဖိုးသီ၊ မင်း နောက်တစ်ခါ ခုလိုဓာတ်ပုံကို အိတ်ကပ်ထဲ မေ့ပြီးတည့်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ငါတို့သိထားနေပြီ ဖိုးသီ၊ မင်း နောက်တစ်ခါ ခုလို ဓာတ်ပုံကိုအိတ်ကပ်ထဲမေ့ပြီး ထည့်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ငါတို့သိထားပြီကွ၊ မရဘူး၊ ခု ကြည့်မှာပဲ၊ ကြည့်မှာပဲ”



ရေခန်းမှာထိုင်နေသည့် ရဲဘုန်းလျှံကို ညံ့သည်ဟုပဲ ထင်ရှားလားမသိ၊ နောက်ခန်းဆီမှ အသံတစာစာဖြင့် မပြောလည်း ခြောက် ကိုယ်ကြီးကိုင်ကား အတင်း ဓာတ်ပုံကို ဗလထက် နှိုက် ယူပါ၏။ ထွန်းသက်ကလည်း ပန်းကြိုးကို လှမ်းထိန်းအုပ်ထား တာမှို သိဟ ကိုယ်ကိုစွတ်ရန်းသည်။ ကိုယ်ကိုတိမ်းနိုင်ဖို့ အားကုန် ကြိုးစားသည်။ ရယ်သံတွေက ညံ့နေ၏။

မလုပ်နဲ့လေဆိုသည့် သိဟ၏အသံ။ ဟေး ... ဟေး ... ဟုအော်ရင်း ပျော်ရွှင်စွာရယ်သံ။ မကြာလိုက်။ မကြာယံ ၏ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်လာကြပြီ။ ခြံထဲရောက်တာနှင့် ဓာတ်ပုံကို သူကောင်သား ဖိုးသီထံမှ နှိုက်ယူပို့ဆိုတာက လုံးဝမျှော်လင့်နိုင် ဖို့ ကင်းသွားချေတာမို့ အချိန်လု၍ ပိုပြီးသည်းသည်းသန်သန်ကြီး ဗလထက် ဓာတ်ပုံကို ရအောင်လှနှိုက်နေပါသတည်း။

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ... ငါ့အိတ်ကပ်ပြီမယ်နော်၊ မေမေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ အင်္ကျီအသစ်ကြီးကွ၊ မင်း မေမေ ဆူသံကို ကြားချင်နေသလား”

“ဟေ့ ... အန်တီစန်းနဲ့ လှည့်ခြောက်မနေနဲ့၊ အင်္ကျီအိတ် ကပ်ပြီရင် ဖိုးလျှံရဲ့အင်္ကျီသစ်နှစ်စုံ စီရိတ်က ကြိုက်တာ နှစ်ထည်ယူ”

“ဟေ့ကောင် ဗလ၊ တစ်ထည်ပဲ ပြောပေါ့ကွ၊ နှစ်ထည် တော့ မပေးနိုင်ဘူး၊ နှစ်ထည်ပြည့်အောင် မင်းအင်္ကျီပေး”

အရေးထဲ အင်္ကျီလျှော့ဖို့ကိစ္စ အတည်ပင် မဖြစ်ရ သေး။ ရဲဘုန်းလျှံက ထကန့်ကွက်နေပြီ။ ရယ်လိုက်အော်လိုက် ဖြင့် ရှိနေကြချိန်မှာ လက်တစ်ဖက်က အင်္ကျီအိတ်ကပ်ပေါ်



အသေအကျေဖိထားရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကားကိုထိန်းမောင်း နေရာမှ ဖျတ်ဆို ဓာတ်ပုံအိတ်ကပ်ထဲက ဗလထက်လက်ထဲ ပါ အသွား ယောင်၍ လက်နှစ်ဖက်လုံးဖြင့်လိုက်အလှ။ ခြေထောက် ကလည်း ရွေ့ကျသွားရင်းမှ လီဘာကို နင်းလိုက်သလိုဖြစ်သွား ရပြီးသည့်နောက်မှာ ...

“အုန်း ... ဝုန်း”

ဟူသော မြည်သံကျယ်လောင်လောင်။ လည်စောင်း ၍ အရှိန်ဖြင့် ပါသွားရာမှ ခြစ်ည်းရိုးအုတ်တိုင်ကြီးကို ဘေးစောင်း ကြီး တိုက်ချလိုက်သည့်အသံ။ အလန့်တကြား ဝိုင်းအော်ကြသံ။ ဥယျာဉ်မှူးလည်းဖြစ် ခြံစောင့်လည်းဖြစ်သည့် ဘဘဇံ ပြေးလာ သည့်ပုံရိပ်။ မြကြာယံမှာ ရောက်နှင့်နေသည့် ဧည့်သည်တချို့ အလန့်တကြား ရောက်လာကြတာတွေကို နဖူးဆောင့်မိသည့်ဒဏ် ရာပေါ် လက်ဖဝါးကို နာနာကျင်ကျင် အုပ်ထားရင်းမှ ရဲဘုန်းလျှံ မျက်စိတွေ ခပ်ပြာပြာဖြစ်နေလျက် မြင်နေရပါ၏။ နားထဲမှာ ကားဟွန်းသံက ရှည်လျားစွာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဆူနေ သည်။ ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့် ငဲ့ကြည့်တော့ လက်ကိုင်ဓွေ ပေါ် ကိုယ်ကြီးမှောက်ကျ ငြိမ်နေသည့် ဖိုးသီကို ငယ်ထိပ်မြွေ ပေါက်သည့်နယ် အလန့်တကြားကြီး မြင်လိုက်ရပါသတည်း။ ကိုယ့်အနာကို မေ့သွားရလျက် ...

“ဘုရားရေ ... ဒီကောင် သေပြီလား မသိဘူး၊ အင်္ကျီနည်း ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဟေ့ကောင် ဖိုးသီ ... ဖိုးသီ”

ခေါ်လည်းခေါ်။ ကိုယ်ကိုလည်း ဆွဲထုတ်လိုက်တော့မှ အင်းခနဲ အသံကြားလာတာမို့ ရင်ထဲ တစ်ထစ်အေးရပါသည့်



အပြစ်။ ဓာတ်ပုံအလှကောင်းသည့် ဗလသည်လည်း ဘယ်သူ့
 ဘက်ကွဲနဲ့ချစ်မှ ပေါ့ဘဲ စိတ်မကောင်း နောင်တဖြစ်ပုံကြီးဖြင့်
 ဆုတ်ဆုတ်သံ ဓာတ်ပုံကို ဖိုးသီ၏အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ပေးနေသည်။
 ဒီးဆွဲ ဓာတ်ပုံက ကားကြီး ခြံအုတ်တိုင်ကို ဝင်တိုက်စဉ်က
 သန့်လှုပ်ရင်း လက်သီးတွေ ဘာတွေ ဆုပ်ပစ်ကာ ပါးစပ်ကြီးမိုင်
 ကုန်ဖွင့်၍ အော်မိခဲ့လေသမျှ ...။ ဓာတ်ပုံက လက်သီးဆုပ်ထဲမှာ
 တွန့်ကျေကျေကြီး ဖြစ်ကုန်တာမို့ ပြန်၍ ပြန်၍ လက်ဖြင့်ဖြန့်
 ကာ ဖြန့်ကာ လုပ်ပြီးမှ ငုံ့ကြည့်မိတော့ ...

“လှလိုက်တာကွာ”

ဟု စိတ်ညစ်သံကြီးဖြင့် ညည်းချပြီးမှ မျက်မြင်
 အခြေအနေအတိုင်းမျှပင် တွန့်ကျေကျေ ဓာတ်ပုံကို အိတ်ကပ်ထဲ
 ဆာင့်အောင်၍ ထည့်ပေးပါသတည်း။ နဖူးပေါက်သွားသည့်
 ဖိုးသီက ဒဏ်ရာထက် မျက်နှာကြီးပိုပျက်နေသည်။ ရှက်အမ်း
 အမ်းလည်း ဖြစ်နေသည်။

နောက်ခန်းမှ အခါတော်ပေး ပညာရှိ ဗလထက်နှင့်
 ဖိုးထွန်းသက်တို့ကတော့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မရှိ။ ရှေ့ထိုင်ခုံနောက်
 မိကို ရင်ဘတ်နှင့် ဆောင့်မိတာလောက်ပဲရှိလျက် ခုမှရင်ဘတ်ကို
 လက်ဖြင့် ဟိုဒီသည်ဖိနှင့် နာသည့်နေရာကို သက်သာရာရအောင်
 သူနာပြု မရှိနိုင်သေးသည့် ကားထဲမှာပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြန်၍
 ပြုစုနေကြပါလေ၏။

“ကိုင်း... ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ၊ တခြားနေရာဆို ဒီကား
 ကို ဘော်ဒီရုံပိုပြီး အမြန်ဆုံးအားလျှပ်ဖီးစ်အားကိုးနဲ့ ဘိုးဘိုး
 မသိအောင် ပြင်လို့ရသေးတယ်၊ ခုကျတော့ မကြာမယ်



အုတ်တိုင်ကိုမှ ဝင်တိုက်တာ၊ ဘိုးဘိုးကတော့ ငါ့ကို ပန်း
 ကုံးစွပ်တော့မယ်”

“လျှော့ပေါ့ပြောမနေပါနဲ့ကွာ၊ လွမ်းသူ့ပန်းခွေကြီးစွပ်တော့
 မယ် လုပ်စမ်းပါ၊ အရေးထဲ သူက သတို့သား ပန်းကုံး
 စွပ်ခံရမှာ ကျနေတာပဲ၊ မင်္ဂလာယူနေသေးတယ်”

“အေး ... အဲဒီပန်းခွေကိုတော့ မင်း ခေါင်းပေါ် စွပ်ချပေး
 မယ် သိရဲ့လား၊ အဲဒါ မင်းရဲ့စွန်မျက်စိကြီးကြောင့် ဖြစ်
 ရတာ”

ရဲဘုန်းလျှံနှင့် ဗလထက်တို့၏ စကားကို သဟောက်
 သဟမ်းဖြင့် ထွန်းသက် ငေါက်တော့ ...

“အေးလေ”

ဟု ခုမှ ညောင်နာနာသံလေးဖြင့် အသံလေးပွင့်
 ကျထောက်ခံသူက ဖိုးသီ။

“ဟေ့ကောင် ... သူတော်ကောင်းလေ ပစ်မနေနဲ့၊ ဒီကိစ္စ
 မင်းကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ ဘယ်နှယ်ကွာ၊ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းက
 ဥစ္စာကို ဓာတ်ပုံပြန်ရိုက်ပြီး အရူးထဲ သိမ်းထားတယ်မသိ
 ဘူး၊ အဲဒီဓာတ်ပုံ ဘယ်သူ့ပုံထင်လဲ၊ မင်းသမီး မိုးတိမ်ယဉ်း
 ရဲ့ ဓာတ်ပုံကွ၊ ဒီကောင် ငကြောင် အရင့်အမာကြီး ...
 သိလား”

“ဟာ ... တကယ်လား ဖိုးသီ၊ အဲဒါ ဘာကိစ္စနဲ့ မင်းက
 အသေအကျွေ ဒီလောက် အဲဒီဓာတ်ပုံကို မင်းအိတ်ကပ်ထဲက
 ထွက်ပါမသွားအောင် ကာကွယ်နေရတာလဲ၊ သေတော့မှာ
 ပဲ”



စောစောက လန်ဖျပ်၍ သေပြီလားဟု ပူပန်ပွေ့ထူ မိခင်လေသမ္ပုအားလုံး မေကျသွားရကာ ရဲဘုန်းလျှံနားရင်းအုပ်စဉ် ခိုက် ...

“အေးလေ ... အေးလေ”

နှင့် နောက်လူတွေကလည်း ကျောထုသူကထု။ ဘိုကေလေး ဆောင့်ဆွဲသူကဆွဲနှင့် ဝိုင်း၍သြဘာပေးနေကြချိန် မှာ ကားအနီးရပ်လာသည်က ဘိုးဘိုးပါ။ အပြင်ကိုမထွက်ရဲကြ သေးတာမို့ အားလုံး ကားထဲမှာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ တိုက်တွန်းဖို့ မလိုစွာပဲ ထိုင်နေကြခြင်းပါ။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ဖို့ ဘိုးဘိုး မှန်ကို ခေါက်တော့မှ မျက်နှာလေး ဆီးစေ့ဖြင့် ရဲဘုန်းလျှံ ကားတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ဘိုးဘိုး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ကားထဲမှ လူကုန် တက်စေ လိုက်ကြည့်ပြီးမှ ...

“တော်သေးတယ်၊ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ ဖြစ်မကုန်လို့”

ဟု ခြေလက်အင်္ဂါတွေအားလုံး ကောင်းမွန်တော်မူ နေကြပါသည့် ကောင်တွေကိုကြည့်ကာ ခပ်ညည်းညည်း ပြောချေ သမျှ ရဲဘုန်းလျှံ မျက်နှာညှိုးလေးဖြင့် ငြိမ်ကြည့်နေရသည်ပါပဲ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဘိုးရဲ့၊ ဒီမှာကြည့် ... ကြည့်”

သုခမိန်ဗလ ခြေထောက်တွေ လက်တွေလှုပ်ပြ၊ ဇက်တွေ ဘာတွေ လှည့်ပြ ငဲ့ပြ လုပ်တော့ အားလုံး ဘိုးကို လန် ရှိန်ဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ် ဘိုးဘိုး၊ သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဘာမှမဖြစ်ကြပါဘူး၊ ကြည့် ... ကြည့်”



ဖြင့် လိုက်၍ လိုက်၍ သုခမိန်ကျော်ဗလအတိုင်း လက်တွေမြှောက်ပြ။ ခြေထောက်တွေ ကွေးပြ ဆန်ပြနှင့်ကားထဲ မ မထွက်ရဲသေးဘဲ မျက်နှာချို ပြိုင်တူသွေးနေကြပါသတည်း။ ဘိုးဘိုး တည်တည်ကြီးကြည်ကာ ...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဘာလို့ ထိုင်နေကြတာလဲ”

“မထွက်ရဲလို့ပါ ဘိုး”

ခုကျတော့ ဗလပဲ ရှေ့ကခေါင်းပြုပြီးဆောင်ဖြေနေ ပါ၏။ အသံပိတ်ကျနေသည်က ရဲဘုန်းလျှံ။ ဟုတ်သည်လေ။ ဤနေ့ ဘိုးဘိုး၏မွေးနေ့။ သူငယ်ချင်းတွေပါ ဖိတ်ခေါ်လာခဲ့ဟု ဘိုးကိုယ်တိုင်က ဘိုး၏မာစီးဒီးကားနက်ကြီးကို ထည့်ပေးလိုက် ကာ အခေါ်လွှတ်သည်ကိစ္စ။ ခုကျတော့ ကားကြီးလည်း ညာဘက် ဆူမီးလည်းကွဲပြီ။ ညာဘက်ရှေ့ခေါင်းခြမ်းမှသည် ဘေးဘက်ဆီ သို့လည်း လည်၍ပွတ်ဆွဲသွားသမျှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေဖြင့် ဘွန်ပိန်ချိုင့်ခွက်ကြီးတွေနှင့် ဖြစ်ကုန်ရပြီ။ သေချာကြည့်တော့ ဘားရှေ့မှန်ကြီးလည်း အက်နေပြီ။ မှန်တစ်ချပ် လဲရချေဦးတော့ ခည်။ ဘိုး အလွန်မြတ်နိုးသည့်ကား။ လောလောဆယ်မှာ မောင်း ခွဲမှ ရပါတော့မည်လား မသိ။

“ဟေ့ကောင် မိုးသီ၊ စက်နှိုးကြည့်စမ်း”

လန်လန်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောတော့ မိုးသီ၊ စက်နှိုး ကြည့်သည်။ စက်သံပေါ်လာတာမို့ ရင်ထဲချောင်သွားရကာ မျက်နှာ လေး အတန်မျှ သက်သာရာရဟန်ဖြင့် လန်းသွားရသည်က ရဲဘုန်းလျှံပါ။

“ဘုန်းလျှံ ... ကားကို ခြံထဲမောင်းသွားတော့”



ဘိုး၏ နောက်မှာ ရပ်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေအသံ ကကြားမှ ...

“အယ် ... ဖေဖေလဲ ဘိုးနောက်မှာ ရှိနေတာကိုး”

ဟု လွတ်ခနဲ ပြောတော့ ဖေဖေ မျက်မှောင်ကုတ် ခဲ့ ...

“အေး ... ရှိနေတယ်၊ မမြင်ဘူး၊ မဟုတ်လား၊ ခုမှ လန့် ပြီး အဘိုး တစ်ယောက်တည်း ကွက်မြင်နေတဲ့ကောင်”

“လူတွေတော့ မြင်ပါတယ် ဖေဖေရဲ့၊ မျက်နှာတွေဝါးနေ လို့၊ ဘိုးဘိုးတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှင်းရှင်းကြီး မြင်နေရ တာ”

ဟု သူ လန့်ရိန်မလျော့ဘဲ ဆက်ဖြေနေသည်က အပြစ်ရှိသည့် ကလေးတစ်ယောက် လန့်လန့်ဖြင့် ကဘောက်ကချာ ပြောနေတာနှင့်ပင် တူနေပါ၏။ ဘိုးကတော့ မျက်နှာတည့်တည့် ဖြင့် ...

“ကဲ ... လူလေး သိဟ၊ မောင်းတော့ ... မောင်းတော့၊ ကိုခဲ ... ကားကို နောက်ဖေးဘက် ပတ်လမ်းအတိုင်း ဒီ ကောင်တွေ မောင်းဝင်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဂိုဒေါင်ထဲထားနိုင် အောင် ဂိုဒေါင်တံခါး ဖွင့်ထားလိုက်ပါဦး”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ဘိုးဘိုး အိမ်ဘက်ပြန်လျှောက် တော့ ဧည့်သည်တွေလည်း နောက်ကပါ သွားကြသည်ပါပဲ။ ဖေဖေကတော့ မျက်နှာတင်းစာင်းဖြင့် သားကို တစ်ချက်ကြည့် ပြီးမှ အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားပါပြီ။

“ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ဒီကိစ္စ”

အဓိက မျက်နှာအပျက်ရဆုံးလူကတော့ ကားမောင်း သူဖြစ်ချေတာမို့ ဖိုးသီ မျက်နှာလေး နှမ်းစေ့လောက်မျှဖြင့် အသံလေး မပွင့်တပွင့်ဖြင့် မေးလာတော့ ...

“ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ... မောင်းပေါ့ကွ အိမ်ဝင်းထဲ၊ မင်း ကွာ ... မိုးတိမ်ယံဦးရဲ့ဓာတ်ပုံကို မင်း သိမ်းထားတာပါ လို့ ပြောလိုက်ရင် ကိစ္စက ဒီထိမရောက်ဘူး၊ ဟိုမှာပဲရပ် မှာ၊ ခုကျတော့ မရပ်ဘဲ ရောက်လာရပြီ၊ ရောက်လာရ တော့ မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ပျက်ကုန်ရရော၊ ဖြစ်ပျက် ကုန်တယ်ဆိုတာတောင်မှ တော်ရုံတန်ရုံ မဟုတ်ဘူး၊ ဘိုး ရဲ့ကားကြီး ပျက်ရတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်တာမျိုးကြီးထိ ဖြစ်သွား ရတာ၊ ဒါ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငွေတွေ သိန်းနဲ့ချီပြီး ပြန်ပြင်ရမယ့်ကိစ္စကွ၊ အဲဒါလည်း အော်ရ ဂျင်နယ် ပြန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးက သူ့ကားကို တသသထားတဲ့ဥစ္စာ”

ဇာတ်လမ်းကို စတင်တုန်းကတော့ အာသန့်လျှာသန့် ပြင့် စတင်ခဲ့သည့် ဗလထက်။ ခုကျတော့ အပြစ်အကင်းဆုံးလေ သဖြင့် မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကွေး၍ ဖိုးသီကို ဟောက်နေတာ မို့ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းရဲ့စွန့်မျက်စိနဲ့ ဘယ်သူ့မဆို လိုက် လိုက်ကြည့်နေတာကိုကျတော့ ထည့်မပြောဘူး၊ မင်းလျှာ ကြောတွေ ဆွဲဆန့်ပေရှည်နေတာတွေ ဖြစ်မလာရင် ဒီကိစ္စ ဟာ ဘာမှဖြစ်ပျက်လာဖို့ကို မလိုဘူး၊ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံလု တာပဲ ညင်ညင်သာသာ မရှိဘူး၊ အိတ်ကပ်ထဲ လက်တွေ



ဟိုကလီ ဒီကလီနဲ့ ကလီထိုးသလိုမျိုး ဖြစ်နေတာက ကောင်းသလား။ ငါ့မှာ ကလီထိုး ခံနေရသလိုကြီးကိုဖြစ်လို့၊ နေဦးပေါ့ကွာ၊ ကားရိုဒေါင်ထဲရောက်ပြီးမှ ငါတို့သုံးယောက် စလုံး မင်းကိုဝိုင်းပြီး ခိုက်တွေရော ရင်ဘတ်တွေရော ကလီထိုးပစ်မယ်၊ အူတက်ပြီး သေရင်လည်းအေးရော၊ ငါက မိုးတိမ်ယံဦးကို ညီမလေးလိုချစ်လို့ မဂ္ဂဇင်းထဲကပုံ လေးကို ဓာတ်ပုံပြန်ရိုက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားမိတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းဆီက ခွင့်ပြုချက်ကျမှ ဓာတ်ပုံအိတ်ကပ် ထဲ ထည့်ရမှာလား ... သေချင်းဆိုရဲ့”

“ဟေ့ ... ဖိုးသီ၊ ခုမှ သေတွင်းက လွတ်ထားတာနော်၊ သေစကားမပြောနဲ့၊ သွေးလန့်နေတာက သေချာတောင် ပြန်ငြိမ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ နိမိတ်ထပ် ဖတ်မနေနဲ့”

ခုထိ ကားပေါ်က မဆင်းဖြစ်ကြ။ ကားလည်း မမောင်းရဲကြသေး။ စက်နိုးတာတော့ ဟုတ်သည်။ ကားကမောင်း ထွက်၍မှ ရပါမည်လားမသိ။ ရှေ့ဘီးကြီး လိန်နေလျှင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မည်တဲ့လဲ။ အားလုံး လန့်နေဆဲ။ ကားပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြလေသမျှ မျက်မှန်ကြီးပွတ် ပြီး အလန့်တကြား ထအော်သည်က သက်ထွန်းပါ။ သက်ထွန်း ဆိုတာက အစကတည်းကိုက သေစကားကို အလွန်မကြားရဲသည့် သူ။ သာရေးကိစ္စ ဘယ်တော့မှဆို တက်တက်ကြွကြွသွားသည်။ နာရေးကိစ္စ တစ်ခုခုကြားကြည့် တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့် နောက် ဆုံးက ပေစောင်းစောင်းလေး ပါသည့်အကောင်။ သေသူကို

မကြည့်ဝံ့သည့်သူ။ ဖိုးသီ၏ ဘွားဆုံးတုန်းက အလောင်းစံထား ရာကို သေချာပင် ကြည့်ရဲခဲ့တာမဟုတ်။

“ဟေ့ကောင် ... သေစကားမကြားချင်ရင် ငါ့ပခုံးကြီးကို ဘာလို့ မင်းလက်ကြီးတွေနဲ့ ဖိထားရတာလဲ၊ ငါက ငါ့ ညီမလေးလိုချစ်လို့ ဓာတ်ပုံလေးထည့်ထားတဲ့ဥစ္စာကို မင်း က ဘာကိစ္စနဲ့ ဟိုကောင်လက်ထဲ ဓာတ်ပုံပါသွားအောင် ကူဖော်လောင်ဖက် လုပ်ပေးနေတာတဲ့လဲ ... ကဲ”

ဖိုးသီ လှည့်စွာတော့ ဗလ ခေါင်းခါ၍ ... “ညီမလေးလို မင်း ချစ်တယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ မိုးတိမ်ယံဦး လို လှပေ ချောပေ မင်းသမီးကို မင်း အဲဒီထက်ပိုချစ်လို့ လဲ မရပါဘူး၊ လူကိုက အရပ်ကပုတုတု လူကဂင်တိုတိုနဲ့ မင်းနာမည် ရန်လုံလို့တောင်ပေးဖို့ ကောင်းတယ်”

အရေးထဲ ကိုယ့်အိမ်ကခွေးဂျုပုနာမည်ကို ပေးတာမို့ ဗလ၏မျက်နှာ ပြုံးရိပ်ရိပ်သမ်းသွားချေသမျှ အနှိုင်းခံ ဖိုးသီမှာ ဆော့ ရှူးရှားနှင့် ဖြစ်နေပြီ။ တကယ်လည်း အရပ်လေးက အတန်မျှ ပုတုတုနိုင်ကာ အလေးတွေ ဘာတွေ အလွန်မချင်သည့် အတွက်ကြောင့်လည်း ဗလလေး ဘာလေး ထွက်နေလျက် ဂင် ဆောင်းကောင်းလေး ဖြစ်နေသည်ကိုး။ ဗလအိမ်မှ ရန်လုံဆိုတာ ကလည်း မြေတိုလက်တိုလေးနှင့် စားကောင်းသောက်ကောင်း အားကိုးဖြင့် ကြွက်သားလေးတွေ လုံးခဲနေကာ လုံးခွဂင်တိုနေသည့် အဖြစ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ခြံထဲမောင်းကွာ၊ ဘာဘဲ ရောက်လာ လိမ့်မယ်”



ထွန်းသက် ပြောတော့မှ စိတ်လေးလေးဖြင့် စတင်
၍ ကားကို မောင်းကြည့်တော့ ဘယ်နေရာက ဘာသံတွေဖြစ်နေ
သလဲဆိုတာ မသိရပေမယ့် ကားက ဂျရစ် ဂျရစ် ဂျော့ဂျော့ဆို
သည့် အသံတွေ ထွက်နေရင်း ဘေးတစ်ဖက်ကို ဘီးကဆွဲနေ
လျက် ကွန်ကရစ်ခင်းလမ်းအတိုင်း ဝင်လာသည်။

“ဟေ့ ဖိုးသိ၊ အသံနည်းနည်းတိုးသွားအောင် မောင်းလို့
မရဘူးလား။”

ဘိုးဘိုး ကြားမှာကိုလန့်လျက် ရဲဘုန်းလျှံပြောတော့ ...
“အသံက ငါ့ပါးစပ်ထဲကထွက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကား
ထဲကထွက်တာ၊ ငါ့ပါးစပ်ကို မိတ်ထားလို့ရတယ်၊ ကား
ထဲကထွက်လာတဲ့ ဟာတွေကို ဟိုကောင်ကို ဆင်းပိတ်
ခိုင်း၊ ခွေးကောင် ဗလ၊ မင်း သုခမိန်လုပ်လို့ ခုဖြစ်ရတာ”

ကားကို ကြိုးကြိုးစားစားမောင်းနေရင်း ဒေါသဖြင့်
ဖိုးသိ ဗလကိုချည်း မဲပြောနေတော့ ...

“အေးလေ ... ဒီကောင် အဓိကပဲ”

ဟု ဘေးမှာရှိနေသည့် နောက်ခန်းဆရာ ထွန်းသက်
ထောက်ခံသည်။ အိမ်ထဲက ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ ထွက်မကြည့်
ကြတာပဲ တော်သေး၏။ ဘိုး၏မွေးနေ့သို့ လာကြပါသည့် ဧည့်
သည်တွေပဲလေ။

ခုလို ဘိုး၏ခြံရံမှာပဲ ဘိုး၏မာစီးဒီးကြီးကို ခြံစည်း
ရိုးတိုင် ဝင်တိုက်လိုက်သည့်ကိစ္စ ဘယ်သူက ခုလိုအချိန်ကြီးမှာ
ထွက်ကြည့်ရက်ပါ့မည်တဲ့လဲ။ ဘိုးကို အားနာမည်ပေါ့။ ဂျရစ်
ဂျရစ် ဂျော့ဂျော့သံကတော့ စကားများ ပြောတတ်လျှင် နာလိုက်



ဘာများဟု အသံအက်နေအောင် ပြောချေမည့်အတိုင်း မာစီးဒီး
ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီမှလား၊ ဘေးဘက်ဆီမှလားမသိ။ ဆူညံဆူညံ
ဖြင့် ထွက်ပေါ်နေသည်ပါပဲ။

ကားဂိုဒေါင်ထဲရောက်တော့မှပဲ အားလုံး သက်မ
အကြီးစားကြီး ပြိုင်တူချမိကြကာ ကားပေါ်မှဆင်းကြသည်။ ခုမှ
ထားဒဏ်ရာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကြသည်။ ကားရှေ့မီး ကွဲပြီ။
ဒင်း(မ်)လိုက်မီးသီးလည်း အတူပါသွားပြီ။ ရှေ့ဘောနက်အဖုံးကြီး
ချိတ်နေပြီ။ ဗလ ကမန်းကတန်းကြီး ရှေ့ဘောနက်အဖုံးကို ဖွင့်
ကြည့်ပါ၏။ လက်ဖြင့်စမ်းကာ ...

“တော်သေးတယ်၊ ဒီမီးသီးတပ်တဲ့ အတွင်းဘက် ဒီနေရာ
မှာရှိတဲ့ ဒီအတွန့်နေရာလေး ပါမသွားလို့၊ ဒါကို ကြက်ဖင်
လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒါပါသွားရင် အော်ရဂျင်နယ်ကား မဟုတ်
ဘူးလို့ပွဲစားတန်းမှာ ပြောကြတယ်ကွ၊ ငါ အစ်ကိုကြီးနဲ့
အဖော်လုပ်ပြီး ပွဲစားတန်းပါသွားတုန်းက အဲဒါ ကြားဖူး
မှတ်သားဖူးတယ်”

အစ်မယောက်ျား ကိုမျိုးနှင့်အတူ ပွဲစားတန်း လိုက်
လာနှင့် ခုကတည်းက ပွဲစားလေကတော့ အပြည့်ပါနေပြီ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ရဲဘုန်းလျှံကတော့ အော်ရဂျင်နယ် ဆိုသည့်ဥစ္စာ
တွေထဲက ထိုအတွန့်လေး ပါမသွားဆိုတာကြားတော့ နည်းနည်း
သေသွားရသည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကားကဖြင့် ရှေ့မီးသီးတွေလည်း
ကွဲနေပြီ။ ဘောနက်ကြီးလည်း တွန့်ခုံးနေပြီ။ ဘေးဘက်ကလည်း
တွန့်ချိတ်ကာ ရုပ်အဆင်းမလှတော့ပြီ။ အပျက်အစီးတွေကို လိုက်
ဆက်ကြည့်ပြီး ...



“သိန်းနဲ့ချီကုန်မှာတော့ အမှန်ပဲ၊ မာစီးဒီးကြီးရဲ့ ဒီရှေ့မှန် ချပ်ကြီးကိုက အော်ရကျင့်နယ်စက်ကင်းဟင်းနန်းတစ်ခုရဖို့ ဝယ်ရမှာက သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဗလ ပြောသမျှ နားထောင်ရင်း အားလုံး စိတ်လက် လေးကုန်ကြရကာ ဂိုဒေါင်ထဲက မထွက်ရဲသေးဘဲ ငြိမ်ကုပ်နေ ကြပြန်ပါ၏။

ပြီးတော့မှ ခြေလေးလေးဖြင့် ဂိုဒေါင်ထဲမှထွက်ကာ နောက်ဖေးဘက်ရှိ မန်ကျည်းရိပ်မှာ တက်ညီလက်ညီ မှိုင်တွေ ထိုင်ကြပါ၏။ ကြောလိုက်။ ဘာဘဲ ရောက်လာသည်။

“လူလေး ... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မြကြာယံကို လာခဲ့တော့ တဲ့၊ ဟိုမှာ စားသောက်ကြတော့တဲ့၊ ဘိုး ခေါ်ခိုင်းတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမန်ကျည်းရိပ်လေးမှာပဲ စကားလေး ဘာလေး ပြောရင်း စားလိုက်ရင်ကောင်းမလားလို့ ဘာဘဲ”

ဗလအသံလေး တိုးညက်ညက်ဖြင့်ပြောတော့ ဘာဘဲ ခေါင်းခါလာပါ၏။

“မရဘူး၊ အားလုံး ခေါ်ခဲ့တော့တဲ့၊ လူလေးရဲ့ဘိုးကပြော တယ်၊ တူတူစားကြမယ်တဲ့၊ ဘဒ်ဒေးကိတ် မလှီးသေးဘဲ စောင့်နေတာ”

ဟု ဆက်ပြောတာမို့ အဘိုး၏ကားကြီး ပျက်စီးရ အောင် ဤနေ့မှာ လုပ်မိခဲ့ရချေသည်ပဲဟု ရင်ထဲ အနေခက်ရ၊ လန့်နေရရင်းဖြင့် ရဲဘုန်းလျှံ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“လိုက်လာခဲ့မယ် ဘာဘဲ ... သွားနင့်”



ဟုပြောကာ ခုထိ မျက်နှာလေးငယ်ကျနေကြပါသည့် သုံးကောင်ကိုကြည့်သည်။ ထိုင်ရာမှ မထရဲသေးဘဲ ငြိမ်နေသည့် သုံးကောင်။

“သွားမယ်၊ ဘိုး စောင့်နေတာ ဆိုတော့ မသွားရင် မဖြစ် ဘူး”

“ဒီကိစ္စမှာ တာဝန်အရှိဆုံးဟာ ဒီကောင် ဘုန်းလျှံပဲ သေချာတွေးတော့ ဒီအတိုင်းပဲ အဖြေထွက်တယ်၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ဘာကိစ္စနဲ့ ဘိုးရဲ့ကားကို ဒီနေ့မှာ ယူလာရ တာလဲ မင်းကားယူခဲ့ပေါ့ကွ”

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ထရားခံလာလုပ်နေသည့် ဗလကို သူ မျက်မှောင်ကုတ်၍ကြည့်ကာ ...

“ငါက မြကြာညိုကနေပြီးတော့ ဖေဖေကားနဲ့ လိုက်လာပါ တယ်ဆိုမှ၊ ဒီရောက်တော့ မင်းတို့ မရောက်သေးတာနဲ့ ဘိုးက သွားခေါ်လိုက်ပါ မြေးရယ် ဆိုပြီး ဘိုးရဲ့ကားနဲ့ အကြိုလွှတ်တာလေ၊ ဖေဖေကားကလည်း ဘဒ်ဒေးကိတ် ကြီး သွားယူနေတာ၊ ငါက ဒီကားနဲ့ပဲ မင်းတို့ကို လာကြို ရတာပေါ့၊ အဆိုးဆုံးက မင်းပဲ၊ အလှအလွန်ပြင်တဲ့ကောင်”

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအဖြူရောင်ဖြင့် မွေးနေ့ရှင်ထင် ရအောင် ရှိုးထုတ်ထားသည့် မိုးသီရယ်ပြပါ၏။ နောက်တော့လည်း အားလုံး ထရပ်ကြသည်။

“ငါတို့ကလည်း လာတော့မလို့ပါကွာ၊ ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း မိုးသီအိမ်မှာ လာစုကြတာပါပဲ၊ အိမ်ကားတွေလည်း ပြန် လွှတ်လိုက်တာပါပဲ၊ ဒီကောင်က ငါတို့နောက်မှ ရေချိုး



တာ၊ ပြီးတော့ မျက်နှာကို လူးရှင်းတွေလူးရတာနဲ့ ခေါင်းကို ဟဲဒီဖိုင်ယာနဲ့ ပြန်ခြောက်နေရတာနဲ့ သူပဲအလုပ်များဘယ်၊ မွေးနေ့ရှင်က ဘိုးဘိုးပေမယ့် သူက ခေါင်းလျှော်ချေချီး လုပ်နေတာ၊ ခေါင်းမလျှော်တဲ့ ငါတို့တောင်မှ ညစ်ပတ်သလေး ဘာလေးဆိုပြီး သူကစွတ်ချက်ရဲ့ လုပ်နေသေးတာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ဆီမှာ ကြာနေတာနဲ့ မင်းလာကြိုတဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်ရတာလေ”

အဆုံးကျတော့ ဂျပန်တို့ ဖိုးသီပဲ တရားခံဖြစ်သွားရလျက် လေးယောက်သား မျက်နှာလေးတွေ ငယ်ကျနေရင်း ဘိုးဘိုးစောင့်ဆိုင်းနေရာ မြကြာယံအိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းရှိရာသို့ ခြေတွေမရွေ့ဖြစ်သည်မို့ ခပ်လေးလေးရွေ့ရင်း မနည်းကြီးအားမွေး၍ လျှောက်လာကြရပါသတည်း။

“တောက်”

ဗလတက်ခေါက်သံက ကျယ်လွန်းနေတာမို့ မျက်စိတွေ စွေ့၍အကြည့် ...

“ဘိုးရဲ့မွေးနေ့ကျမှ ဖြစ်ရတယ်လို့ကွာ၊ အားနာစရာ”

ဟု ဆက်သည်းပါ၏။ ထိုအခါကျတော့လည်း အားလုံး သက်ပြင်းရှိက်ကာ ...

“အေးကွာ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း အသံပွင့်ကျလာကြပါ၏။

ရဲဘုန်းလျှံက ပိုဆိုသည်ပေါ့။

ဘိုး၏မွေးနေ့မှာ မြေးဖြစ်သူကြောင့် ဘိုး၏ကားကြီး

အပျက်အစီး ဖြစ်ရသည်ကိုးလေ။



“အရေးထဲကွာ၊ ပန်းတွေကလည်း မွေးလိုက်တာ၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဆိုတာနဲ့”

“ဟကော့ဗျာလ၊ သူ့ဘာသာမွေးနေတဲ့ပန်းကို ဘာကိစ္စပြောပြနိုင်လဲ၊ ဘာဆိုလို့လဲကွ”

“စိတ်ညစ်နေတာပဲဆိုကွာ၊ စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ပန်းနဲ့ဆိုတာပျော်နေချိန်မှာ ရှူလို့ကောင်းတာကွ၊ ခုကျတော့ စိတ်ထဲမှာ မလန်းဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“သေလိုက်”

အရေးထဲ ဗလနှင့် ဖိုးသီကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စကားပြော မတည့်နိုင်ကြပဲ ဖြစ်နေကြပါ၏။ တကယ်ကတော့ နော်ရမည့်အချိန်။ စိတ်လက်အရမ်းညစ်နေကြရတာမို့ မွေးနေ့သည် မင်းတွေကို ကြည်ကြည်နူးနူး ခံစားရင်း မရှူရှိုက်ရသည့်ကိစ္စကို ဘမ်းတစွာ ပြောနေမှန်း ရဲဘုန်းလျှံကတော့ သဘောပေါက်နေမိသည်ပါပဲ။

ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှ ပန်းရောင်စုံတွေကတော့ လှပလွန်းစွာ ပွင့်ဝေမွှေးမြနေကြသည်ပါပဲ။





“ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ဟာ ဘိုးရဲ့မွေးနေ့မှာ ဖြစ်ထိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မြေး နားလည်ပြီး ဖြစ်မှာပါ။ မြေးဟာ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့တစ်ခုကို ရခဲ့ပြီးပေမယ့် ခုထိချမ်းသာ အားကိုးနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်သေးဘဲ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နဲ့ ပျော်နေတုန်းပဲ။ ဘိုးနဲ့အဖေလုပ်သူရဲ့ ရွှေပင်လယ်အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေး မှာလဲ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နဲ့ အလုပ်သွင်းထားတာကို ခံယူထားတာပဲရှိတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ တာဝန်ယူလုပ်တာမျိုး မရှိသေးဘူး။ ကျောင်းပြီးစပဲလေဆိုပြီး ဘိုးကလည်း မြေးကို ချစ်စိတ်နဲ့ လွှတ်ထားပေးမိတာ အပြစ်ဖြစ်နေပြီ”

ညကိုးနာရီကျမှ ဘိုး ပြောလာသည့်စကား။

မွေးနေ့ပွဲပြီးသည်က မွန်းလွဲတစ်နာရီလောက်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေများလွန်းသော ဘိုးနှင့် ဖေဖေတို့ကြောင့် စည်ပရိသတ်ဆိုတာက မစဲနိုင်သေး။ ပျော်ကြ။ ပြောကြနှင့် အတန်ကြာမျှ ဆက်ရှိနေပြီးမှ မွန်းလွဲသုံးနာရီလောက်ကျမှပဲ လူပြတ်သည်။



“ညကိုးနာရီကျမှ ဘိုး ပြောစရာရှိတယ်။ မြကြာသိုကိုမပြန် ကြနဲ့ဦး။ ဘိုးရဲ့မြကြာယံမှာပဲ နေကြဦး။ ညစာလည်းဒီမှာပဲ စားကြရမှာ မဟုတ်လား။”

ဘိုးမွေးနေ့ပေမို့ ညစာပါ သူနှင့်ဖေဖေတို့ စားကြရဖို့ ရှိသေးသည်။ ဤသည်က ဘိုး၏မွေးနေ့တိုင်း ဖြစ်နေကျ။ စားနေကျ။ ဒါပေမဲ့ မုကျတော့ ခါတိုင်းနှင့်မတူအောင် လုပ်ထားသူက သူပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဘိုး၏မြတ်နိုးရာမာစီးဒီးကြီးကို ခြံဝင်းအုတ်တိုင်နှင့် တိုက်မိခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ဖြစ်တည်ခဲ့သည်ကိုးလေ။

ဤသည်ကလည်း ညစာစားချိန်မှာလည်း သူ အစားအသောက်ထဲ အရသာခံဖို့စားစွ စားနေရတာပင် မွန်းကျပ်နေသည်။ တကယ်ပဲ ညကိုးနာရီကျမှ ဘိုးသည် စာကြည့်ခန်းသို့ ဖေဖေနှင့် သူ့ကိုခေါ်၍ ပြောခြင်းပါတည်း။

“ဒီကားဟာ ဘိုးနဲ့ ဘွားတို့ရဲ့ မင်္ဂလာသက်တမ်း ဆယ်နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုအဖြစ် ဝယ်ထားခဲ့တဲ့ကားဖြစ်တဲ့အတွက် မြတ်နိုးရာပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်တယ် မြေး။ ဘယ်လောက်ထိ ဘိုးမွန်းဆစ်တိကူးယဉ်ထားမိခဲ့သလဲဆိုရင် မြေးရဲ့မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်မြောက်လာမယ့် နေ့တစ်နေ့မှာ ဒီကားကို မြေးလက်ထပ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိတဲ့ အထိပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မြေးကိုပေးရင် တန်ဖိုးထားတဲ့ အရာမှာ မိန်းကလေးနဲ့မတူဘဲ ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ သိထားနှင့်လို့ပဲ။”



ဘိုး ပြောနေသမျှ ကျဆင်းနေသည့် စိတ်ဓာတ်တွေ
နဲ့ လွှတ်ထားပေးလိုက်ရင်း နောင်တတွေချည်းပဲ တစ်ထစ်ပြီးတစ်
ထစ် သူ့ရင်ကို အဆုံးတိုင် ဖိချေနှင်းတက်နေကြသည့်နှယ်ရှိ၏။

ဘိုးကိုသနားသည်။ ထိုမျှအထိ ဘိုးမျှော်လင့်ထား
သော ချစ်ခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုကို သူသည် မိနစ်ပိုင်း
စက္ကန့်ပိုင်းလေး တစ်ခုအတွင်းမှာ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
လား။ ဟုတ်သည်။ ဖျက်ဆီးပစ်ရက်ခဲ့ပြီ။ ဘွားနှင့် မင်္ဂလာသက်
တမ်း ဆယ်နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုအဖြစ် ဘိုးဝယ်ထားခဲ့
သည့်ကားဆိုကိုတော့ သူလည်း မသိခဲ့။

ဘိုးနှင့်ဘွားတို့သည်ပင်လျှင် မင်္ဂလာသက်တမ်း
ဆယ်နှစ်ဆိုသည့် ကာလပေမို့ ဖေဖေသည်ပင်လျှင် ကလေးဘဝ
ရှိခဲ့သည်မို့ ...။ သူ ဘယ်လိုမှလဲ သိနိုင်စရာမရှိ။ ဘယ်တုန်းမှလဲ
ဘိုး ပြောပြခဲ့ဖူးတာလည်း မရှိခဲ့။ ခုကျတော့ ဘိုးသည် ထိုကားကို
သူ့မင်္ဂလာပွဲဖြစ်သည့် နေ့တစ်နေ့မှာ အမှတ်တရအဖြစ် ပေးမည်ဟု
ပင် မှန်းထားသည်တဲ့။ လောလောဆယ်မှာ သူ့မှာက ချစ်သူပင်
ရှိသေးတာမဟုတ်။ ရည်မှန်းထားရာ မိန်းကလေးလည်း မရှိသေး။
ထိုစဉ်မှာပင် ဘိုးက သူ့အတွက် ထိုမျှအထိ မှန်းထားပြီးခဲ့ပြီ။

ဖေဖေကို သူ ကြည့်တော့ ဖေဖေလည်း မျက်နှာ
မကောင်း။

ဘိုးနှင့်ဘွားတို့၏ မင်္ဂလာသက်တမ်း ဆယ်နှစ်ပြည့်
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဝယ်ထားသည့် ကားဆိုတာကိုလည်း ဖေဖေ
ပင် ခုမှသိလိုက်ပုံ ရနေသည်။ မျက်စိစွေ၍ သူ့ကိုကြည့်သည့်
အကြည့်ထဲမှာ အပြစ်တင်ရိပ်တွေက ဒင်းကြမ်းပြည့်နေပြီ။



“မောင်သီဟတို့ အားလုံးကလည်း ပြောပြကြပါတယ်။
ဓာတ်ပုံလုမိလို့ ဖြစ်သွားရတာပါ ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ မြေး
မှာအပြစ်မရှိတဲ့အကြောင်း၊ အပြစ်ရှိသူဟာ မောင်ဗလထက်
ဖြစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေကို ဗလ ကိုယ်တိုင်က
လည်း ဝင်ပြောပေးသေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘိုး ဒီကိစ္စကို
မြေးအပေါ်မှာ ခွင့်မလွှတ်ပေးနိုင်ဘူး။”

ဖေဖေ သူ့ကို ဇက်ပိုးတစ်ချက် လှမ်းတီးလိုက်သည်
က ဘိုး၏စကားအဆုံးမှာပါ။ သူ ငြိမ်ကုပ်ခံလိုက်သည်ပါပဲ။
ဗလတို့တစ်အုပ်စုလုံးသည်လည်း စားသောက်ပြီးကတည်းက ပြန်
ဖို့ဟန်ပြင်နေကြကာ ...။ ညနေဘက်ထိတော့ မျက်စိသွယ် နား
သွယ်လေးတွေဖြင့် ဘိုး၏အရိပ်အကဲကိုပဲ ဟိုဘက်ထောင့်က
ချောင်းကြည့်လိုက်။ ဒီဘက်ထောင့်က ချောင်းကြည့်လိုက်ဖြင့်
ချက်နာငယ်လေးတွေ တန်းစီထားသည့်နှယ် တက်ညီလက်ညီ
အားငယ်ကြ၊ စိတ်လက်ဆင်းရဲကြဖြင့် ရှိကြသည်ပါပဲ။ နောက်
ဆုံးတော့လည်း ညစာပါ ဘိုး ကျွေးတာကို ငြိမ်ကုပ်စားသောက်
ကြပြီးသည့်နောက်မှာ အပြစ်တွေ ဝန်ခံပေးခဲ့ကြပါ၏။ ဘိုးက
ဘာမျှမပြောခဲ့။ ပြုံး၍ငြိမ်သက်နားထောင်ပေးခဲ့ပါ၏။ ဘိုးပြုံးလိုက်
တာမို့ ဗလထက်တို့အုပ်စု အားတွေ ဘာတွေ ပြန်တက်ကုန်ကြ
တာ မျက်နှာလေး အတန်လန်းလာကြပြီးသည့်နောက်မှာ နှုတ်
ဆက်ပြန်သွားကြပါ၏။ အားလုံးကို လိုက်ပို့ဖို့မြဲကြာယံရှိ ဘိုး၏
ဆုပ်ငန်းသုံး လိုက်အောင်ကားနှင့် ကိုကြီးတင့်နှင့် လိုက်ပို့စေခဲ့
သည်ကလည်း ဘိုးပါ။ ခုကျတော့ သားအဖ မြေးအဘိုးသုံးယောက်
အကြည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေကြရပြီ။



“မြေးဟာ ဘိုးရဲ့ချမ်းသာမှု၊ အဖေဖြစ်သူရဲ့ ချမ်းသာမှု တွေကြားထဲမှာ အကြောင့်ကြကင်းကင်းနဲ့ ကြီးပြင်းလာရ တော့ ဘဝကို ဘယ်လိုခြေလှမ်းနဲ့ လျှောက်ရမယ်ဆိုတာ ခုထိ နားမလည်နိုင်သေးဘူး၊ ဘိုးဟာ ဘိုးရဲ့မိဘတွေ ချန်ထားပေးရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် လာတဲ့သူဖြစ်တယ်၊ သားဖြစ်သူကိုလည်း အဲသလိုပဲ အရည်အချင်းရှိအောင် ဘိုး လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးရဲ့ စိတ်တိုင်းကျအထိတော့ မဖြစ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဘိုးရဲ့သားဖြစ်သူ ဟာ စီးပွားရေးမှာ အမြင်ကျယ်သလို ငွေကြေးနဲ့ပဲ အရာရာကို တိုင်းတာနေတတ်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပြန်တယ်၊ အဲသလို ကိုယ်ချမ်းသာပါရက်ကယ်နဲ့ လူချမ်းသာတွေကိုပဲ ဆက်ဆံချင်တဲ့စိတ်မျိုး ရှိနေတဲ့ သားဖြစ်သူကို ခုထိ အဲဒီအစွဲ မချွတ်နိုင်သေးတာကို ဘိုးစိတ်ထဲ ဘဝင်မကျနိုင်သေးတာ အမှန်ပဲ”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း၊ ဘုန်းလွှဲကို ဆုတဲ့ကိစ္စမှာ သားပါရောပြီး ပါကုန်ပြီ ဖေဖေရော၊ သားက အလုပ်သမားကို အလုပ်သမားနေရာမှာပဲထားတယ် ဖေဖေ၊ ချမ်းသာတဲ့သူတွေကို တန်းတူအလွှာတစ်ခုအဖြစ် လက်ခံတယ်၊ လူဆိုတာက ဆင်းရဲသူ၊ လက်လုပ်လက်စား အလယ်လတ်တန်းစားနဲ့ ချမ်းသာသူဆိုပြီး အကြမ်းဖျဉ်းအားဖြင့်တော့ သုံးရပ်နဲ့ တာပဲမဟုတ်လား၊ ဖေဖေ သဘောကောင်းလွန်းလို့ အလုပ်သမားတွေက ချစ်ကြတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဘယ်သူ့အလကား ပိုက်ဆံမယူဘဲ လုပ်ကိုင်ပေးနေကြလို့လဲ ဖေဖေ”

“မင်းကရော ဘယ်သူ့ကို အလကား လုပ်ပေးကိုင်ပေးဖူးလို့လဲ၊ ငွေဆိုတာ လူတိုင်း သည်းခြေကြိုက်တယ်ဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အလုပ်သမားတွေ ငါ့ဆီက အဖိုးစားနားအဖြစ်ယူတာက သူတို့လုပ်အားခကိုယူတာ၊ မင်းရောင်းဝယ်နေတဲ့ အလုပ်အကိုင်တွေ၊ အဲဒါတွေက ရတဲ့ငွေကြေးဆိုတာက အဲဒီအလုပ်သမားတွေရဲ့ ရင်းနှီးပေးလိုက်တဲ့ အင်အားတွေ အများကြီးပါလို့ ဖြစ်တည်လာတာကိုတော့ မမေ့ပါနဲ့၊ ဒါကြောင့် နှစ်စဉ် တစ်နှစ် နှစ်ကြိမ် ငါ ငါ့အလုပ်သမားတွေအားလုံးကို ဆုကြေးအမြဲပေးတာ၊ အဲဒီအစဉ်အလာကို ငါမရှိတဲ့နောက်မှာ မင်း ဆက်လက်ကျင့်သုံးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ငါသိတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီအစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်မယ့်သူဟာ ဒီကောင်ဘုန်းလွှဲ ဖြစ်လာနိုင်ကောင်းရဲ့လို့ မျှော်လင့်ထားလည်း အလုပ်တောင် စိတ်ဝင်စားဖော်မရတဲ့သူ ဖြစ်နေတာကိုပဲ ငါ မြင်နေရတယ်၊ မင်းက ငွေကိုရှာတတ်တယ်၊ ရလာတဲ့ငွေကို အတွန့်အတိုများများနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးကမ်းခြင်းမရှိဘဲ နောက်ထပ် နောက်ထပ် လုပ်ငန်းချဲ့ချင်တာတွေနဲ့ပဲ လုံးထွေးလောဘတက်နေသူ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ သားကို ကောင်းတာသင်ဖို့ ဘယ်သိမလဲ၊ အေး ... မင်းသိတာက သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ တွန့်တိုသလောက် အမိမဲသားဆိုပြီး ဘုန်းလွှဲအပေါ်မှာကျတော့ ငွေတွေပုံအောင်ပေးပြီး အလိုလိုက်တဲ့ကိစ္စပဲ သိတယ်၊ ခု ငါ ဝင်ဖို့အချိန်တန်ပြီ၊ ဒီကောင်ကို မနက်ဖြန် မြကြာမှုကို သွားခိုင်းရမယ်၊



ဒီည ဘုန်းလျှံ ဒီမှာအိပ်ရလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန် မင်းရဲ့ မြကြာညှိခိုခိုကနေပြီး ကားတစ်စီးနဲ့ အဝတ်အစားအိတ်ပဲ ထည့်ပေးလိုက်”

“ဟာ ... အဲဒီ မြကြာမို့ကိုတော့ မလွတ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ အဲဒီနေရာကို ရောက်သွားရင် အမိမဲ့ အဖမဲ့တဲ့သူတွေနဲ့ အတူ ဘုန်းလျှံ ရှိနေရမှာပေါ့၊ ဟင့်အင်း ... ခုတောင်မှ အမိမဲ့ဘဝမှာ ဘုန်းလျှံ ကြီးခဲ့ရတာ၊ အဲဒီကိုရောက်သွားရင် ဖြင့် မိဘမဲ့တွေရဲ့အရိပ်တွေ ဘုန်းလျှံအပေါ် ကျကျန်မှာ မဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေရာ၊ သားတောင်မှ အဲဒီကို ဘယ်တုန်းကမှ မသွားခဲ့ဖူးဘူး၊ ဖေဖေ သဒ္ဓါပေါက်လို့ အဲဒီမြကြာမို့ မိဘမဲ့ဂေဟာတစ်ခုကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်မနည်းကြာခဲ့ကတည်းက ဖွင့်ထားပေးခဲ့တာကိုတော့ သား တားလို့လည်းရမှာ မဟုတ်တာမို့ မတားခဲ့တာပါ ဖေဖေ၊ အဆင့်အတန်းနဲ့ တယ်ပဲပြောပြော၊ အဲသလို မိဘမဲ့တွေရှိတဲ့ နေရာကို သားမသွားချင်သလို ဘုန်းလျှံကိုလည်း မလွတ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ အဲဒီက ကလေးတွေဟာ မိဘမျိုးရိုးကအစ ဘယ်လိုဆိုတာ လူတိုင်းကို သိထားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ကလာတယ်၊ ဘယ်လိုဝိဇ္ဇာဆိုတာ သိရတဲ့သူရှိသလို မသိတဲ့သူလည်း မနည်းဘူး ရှိနေကြတာပဲဥစ္စာ၊ အဲသလိုထဲက ဘယ်သူနဲ့မှ ဘုန်းလျှံကို သိကျွမ်းခင်မင်လည်း အဖြစ်မရှိနိုင်ဘူး ဖေဖေ”

ဖေဖေ ခါးခါးသီးသီး မျက်စိမျက်နှာကြီး ထိန်းအောင် ပျက်နေရင်း ကန့်ကွက်နေစဉ်မှာ ဘိုးကတော့ တညည



နေသည်။ သူကလည်း စိတ်ညစ်နေသည်ပါပဲ။ ဘိုးမှာ မြကြာမို့ဆိုသည့် မိဘမဲ့ဂေဟာတစ်ခု ရှိသည်တဲ့။ ဖေဖေလည်း ပြောမပြောနဲ့။ ဘိုးကလည်း ပြောပြဖူးတာ မရှိခဲ့။ သူပဲ အသက်နှစ်ဆယ်သုံးနှစ် ရှိနေပြီ။

ဘိုးထံမှာ သူ မသိနိုင်သည့်အရာတွေ များစွာရှိနေသေးသည်ပဲဟု နားလည်လာရအောင်ပဲ ဘိုးသည် မပြောသင့်ဟု ခုတ်ယူချိန်မှာ ဘာကိုမျှ မပြောဘဲထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်တကား။ ဖေဖေကတော့ အစကတည်းက ထိုမိဘမဲ့ဂေဟာတစ်ခုအပေါ်မှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေသူ မဟုတ်တာကို ခုခွက်ချင်းပဲ နားလည်လိုက်ရသည်မို့ ...။ သူ့ကို ဖေဖေ မပြောပြခြင်းကတော့ ထူးဆန်းမနေတော့ပါ။

“မြကြာမို့ဟာ ဖေဖေမေတ္တာရိပ်တစ်ခုဖြစ်တယ် လှမြတ်ကို၊ ဘုန်းမြတ်စစ်ရဲ့မေတ္တာရိပ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်”

ဖေဖေကိုလည်း အမည်တပ်၍ ဘိုး ခေါ်ပြီ။ ဘိုး၏ အမည်ကိုလည်း ထည့်၍ပြောပြီ။ ဘိုး ဒေါသဖြစ်နေပြီဆိုတာကို နားလည်လာရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ သူ ပို၍စိတ်လက်ညစ်နေရသည်က အမြဲပေါ့ပါးစွာ ဖြတ်သန်းနေခဲ့ရသည့် နေ့ရက်များကို နှစ်ခဲ့ရတော့မည်ဆိုသည့် နားလည်စိတ်ဖြင့် မအံ့မသာကြီး ဖြစ်နေသည်ကိုစွဲ။ ဘယ်နှယ် ...။ မြကြာညှိဆိုသည့် အိမ်ကြီးမှာ အဖနစ်ယောက် ခြွေရံသင်းပင်းဖြင့် နေခဲ့ရသည်ကိုစွဲ။

ခု ဤညမှာ ဘိုး၏မြကြာယံမှာ သူ ညအိပ်ရမည်။ အိပ်ပြီး ခရီးထွက်ရတော့မည်။ ထိုနေရာသည် မြကြာညှိနှင့် တူမှာမဟုတ်။ မြကြာယံနှင့်လည်း တူမှာမဟုတ်။ ကျယ်



လွန်သော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် လှပနေသော ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးလည်း ရှိမှာမဟုတ်။ လှပသော မြက်ခင်းစိမ်းပြန့်ပြန့်ကြီးလည်း ရှိမည်မထင်။ အို ... ရေကူးကန်ဆိုတာကတော့ မရှိမှာသေချာသည်။ ဆူထဲသော မွေ့ရာကြီးနှင့် ခင်းကျင်းရာ ပိုးသားအိပ်ရာခင်းဖြင့် ရှိနေမည့် လှပသော အိပ်ခန်းကျယ်တစ်ခုလည်း ရှိနေမည်မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ပူလျှင် ရမူ့လေးဖြင့် ဖွင့်လိုရသည့် လေအေးစက်ဆိုတာကလည်း စိတ်ကူးပင် ယဉ်ရဲစရာမရှိ။ သည်တော့ ...။ သူ ထိုနေရာကိုသွားရမည်ကိစ္စကို ဘယ်နှယ်လုပ်၍ ပျော်နိုင်ပါမည်တဲ့လဲ။

“ဒီကောင်မောင်းနေတဲ့ ပြိုင်ကားပြာကိုလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ငှားထားတယ်ဆို၊ အတိအကျပြောရင် အောင်မျိုးကို တောကောင်တွေနဲ့ ငှက်တွေအကြောင်း မိဒီယိုကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ ရိုက်ဖို့ကိစ္စ ကူညီလိုက်တာဆို၊ တောင်တက်ခရီးတွေ များတာမို့ ပြိုင်ကားလေးရှိရင် အဆင်ပြေမယ်လို့လည်း ဟိုသူငယ်က ညည်းလိုက်ရော၊ ဒီကောင်ထဲကားကို အလကားမှူးတင်းတောင် မဟုတ်ဘူး၊ အလကားကို ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ပြန်လာလို့ ပြင်ရရင် ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ ပြင်မှာလဲ ... ကဲ”

ကိုမျိုး ညည်းစဉ်က အလွယ်တကူ ငှားလိုက်သည်ကိစ္စ။ ကားငှားခမပါဘဲ ကားကို အလကားကူပေးလိုက်တာဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။ ခု ထိုကိစ္စလည်း ဘိုးက သိနှင့်နေပြီ။

“ဒီတော့ အိမ်က ဗင်တစ်စီး ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ မောင်ထိုလည်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါ အဆုံးအဖြတ်ပဲ၊ ဒီမောင်

မြေး၊ ဘိုး ပြောမယ် ... ဘဝကို အကျိုးရှိရှိ ဖြတ်သန်းတတ်ဖို့ဆိုတာ ဘဝကို နားလည်ဖို့ပဲ၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန် မင်းမြကြာမှုကို သွားရမယ်၊ ဒီလိုသွားခိုင်းတာဟာ မင်းကို ဒီနေ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကြောင့် စိစဉ်ပေးလိုက်တဲ့အရာဖြစ်တယ်၊ သွားချင်သည်ဖြစ်စေ မသွားချင်သည်ဖြစ်စေ မင်း သွားကိုသွားရမယ်၊ တကယ်က ဘိုးဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ၊ မကြာခင်မှာ အဲဒီကို မင်း ရောက်ကိုရောက်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို သိထားပြီးသား၊ မင်း အလွယ်တကူဖြတ်သန်းလာတဲ့ ဘဝမျိုးကို လူတိုင်းမရကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းဟာ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ဆုပ်ခံထားရတဲ့ လက်ရှိဘဝထဲကနေပြီး ကိုယ့်ပန်းတိုင်ကို ရောက်အောင်သွားကြတာတွေချည်းပဲ၊ အဲဒီလိုလူစားထဲမှာ မင်းမပါဘဲရှိနေတာကို ရှက်တတ်ဖို့၊ အဲဒီကို မင်း သွားကို သွားရလိမ့်မယ် ဘုန်းလျှံ၊ ကဲ ... ဒါက ဘိုးရဲ့မွေးနေ့ပွဲမှာ မြေးကိုပေးလိုက်တဲ့ အမှတ်တရလက်ဆောင်”

ဟုပြောကာ ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်မှ ကမ်းပေးကာ သူယူလိုက်ရပါ၏။

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ သူကြောင့် ဘိုး၏မွေးနေ့မှာ ဘိုး၏ကားကြီး ပျက်စီးခဲ့ရပြီ။ ဘိုးကို သည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့သည်။

ဤအတွက် သူ့ဘက်ကတော့ ပေးဆပ်ရမည်တာဝန်မရှိပဲ။

ဘိုးခိုင်းတာ သူ လုပ်ရမည်။

ဒါဆိုလျှင် အတိုင်းအတာတစ်ခု အထိတော့ ဘိုးအပေါ်မှာ လိမ္မာပြလိုက်သည့် အဖြစ်တစ်ခုကို ဖြစ်တည်စေခဲ့ခြင်းလည်း မည်၏။

သော့ကိုကိုင်လိုက်ပါသည် သူ့ကို ဘိုး ကြည့်လေသည်က အပြုံးဖြင့်ပါ။

ဘိုးဆိုတာက ရှင်းရှင်းသမား။ ခုပဲကြည့်။ နေသည်ပင်လျှင် သားနှင့်အတူမနေ။ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း မြကြာယံ အိမ်ကြီးမှာနေသည်။

ဘုန်းလျှံတို့သားအဖက မြကြာညို အိမ်ကြီးမှာ နေကြသည်။ ဘိုးကိုအတူနေဖို့ ခေါ်ပေမယ့် လိုက်မလာသည့်နယ်။ ဘိုး၏မြကြာယံသို့လည်း အတူနေဖို့ သူတို့သားအဖကို ဘိုးမခေါ်ခဲ့။ ခုထိ ကျန်းမာလျက် ထက်မြက်ပြတ်သားသော ဘုန်းမြတ်စစ်ဆိုသည့် သူတစ်ယောက်အဖြစ် အခိုင်အမာ ရပ်တည်နေပြီ။



❀ အခန်း(၃) ❀

“အဲ့ခါမှိုင်းလို့ ရှစ်တိုင်းခွင်က ညိုတိုတို ... ရွာမလိုလို ... ချစ်သူမျက်နှာလေးရဲ့ပုံလို ... သုန်မှုန်ကာညို ... ပြိုတော့မလို ... စိတ်ကောက်ကာ ငိုတော့မလို ... စိတ်ကောက်ခါဘာအလိုမကျ ... ကိုကသိပါရစေဆို ... ညိုတိုတို ... ညိုတိုတို”

ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး တိမ်ညိုတွေက အုပ်စီးလျက်။ ရာသီဥတုကလည်း စိုဆိုင်းဆိုင်း မှိုင်းညိုညို။ တောတောင်တွေကလည်း စိုစွတ်စွတ် စိမ်းမောင်းမောင်း။ တောအုပ်ကြီးတစ်ဖက်စီရံထားသော တောင်တက်လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်သွားလာနေပါသည့် ကားနောက်ခန်းမှာ စိတ်လက်ထိုင်ညစ်နေရသည့်ကအမှန်။ ဘယ်နယ် ...။ လူက စိတ်လက်ညစ်နေသည်။ ဘုန်းခရီးထွက်ခဲ့ရတာမျိုးလည်း မဟုတ်။ ဘိုးက အပြစ်ပေးဒဏ်သည့်နယ် လွတ်လိုက်သည့်ခရီး။ ခုဥစ္စာက အသံသြကြီးနှင့် ဘုန်းမှာ ကားမောင်းရင်း သီချင်းဆိုနေသည့် ကိုကြီးတိုး၏ အသံခြင်းဒဏ်ကိုပါ နားငြီးအောင် ခံနေရတာက မသက်သာလှ။



ဘိုး၏ကားကိုမောင်း၍ ရန်ကုန်မြို့မှာ တကောက်
ကောက် ဝိုင်းဆောင်နေရပါလေသော ကိုကြီးတိုးအဖွဲ့ကတော့
ဖြင့် ဤခရီးသည် အတော်ကြီး အပန်းဖြေပြေစရာ ဖြစ်နေမှာ
အမှန်။ စိတ်တွေ ရွှင်လန်းနေလျက် ကြည်ကြည်သာသာ အရမ်း
ဖြစ်နေတာကလည်း သိသာနေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆိုလိုက်
သည့်သီချင်း။ ဤတောင်ပေါ်လမ်းခရီး စလိုက်ပြီး မကြာမတင်
မှာပဲ ဆိုလိုက် ညည်းလိုက်ဖြင့် ဟန်ပန်ကျနေသည့်အဖြစ်။ ပိုက်
ပေါက်ထဲမှ နရစီးသလို တရသွန်ဆိုလိုက်ပါသည့်သီချင်း။ သီချင်း
သံရပ်လျှင် လေချွန်သည်။ လေချွန်သံရပ်လျှင် ပါးစပ်ဆိုင်းတီး
သည်။

သူ မျက်စိလည်းနောက်။ နားလည်းငြီးလှပြီ။
“ဟိုကောင်မလေး ညိုတိုတို ... တို့ကိုကြိုက်လို့ သူကငို ...
နပ်ငိုပေမယ့် အလကား ... တို့အမေက မပေးစား”

အမယ် ...။ တော်တော်တဝင်မြင့်နေသည့် ကိုကြီးတိုး
ဘာတဲ့ ...။ နပ်ငိုပေမယ့် အလကား ... တို့အမေက မပေးစားတဲ့
လားလေ။ အရပ်ရှည်လျားလျားကြီးနှင့် ခေါင်းကြီးကြီး၊ မျက်နှာ
ဝိုင်းဝိုင်းကြီးဖြင့် ဆံပင်တွေက ဘိုကေခွဲပြီး၍ မရလောက်အောင်
ထူထဲသည့် ကိုကြီးတိုး။ ဆိုးတာက ထိုဆံပင်ထူထူကြီးတွေက
ဘိုကေခွဲပြီး၍ မရလောက်အောင်ပဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ကြီး နှို
နေတာမို့ ဆံပင်ရှည်လာလျှင် စက်ကပ်ကြေးဖြင့် ညိတ်ကာ ခပ်
တိုတိုထားရပါသည့် ကိုကြီးပါ။

“ဟိုကောင်မလေး ညိုတိုတို ... တို့ကိုကြိုက်လို့ သူကငို ...
နပ်ငိုပေမယ့် အလကား ... တို့အမေက မပေးစား”

ကလေးကလားနဲ့ နောင်ခါဆို ... သူ့မျက်နှာလေး ငိုမလို
ညိုတိုတို ...”

သူ လမ်းဘေးဝဲယာ သစ်တောစိမ်းမှောင်မှောင်တွေ
ကိုကြည့်ကာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံဖြင့် ...

“ကိုကြီးတိုး ... ခဏကားရပ်ပေးဗျာ”

ဟု ပြောတော့ တေးသွားအလိုက်ကို လေချွန်နေသည့်
ကိုကြီးတိုး သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... ရွှေခင်းပုံ ဓာတ်ပုံရိုက်မလို့လား။ နေရောင်
သိပ်မလင်းဘူးကွ၊ မိုးက အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းရယ်”

ဟု ထင်တာကိုပြော၏။ ကားကိုလည်း ရပ်ပေးသည်။
ဘိုး၏မြကြာယံမှ ဒရိုင်ဘာဆိုပေမယ့် ကိုကြီးတိုး ဆိုတာက သူ
ဆို၏ မြကြာညိုအိမ်ကြီးနှင့်လည်း အိမ်သားနှယ်ပင် ရှိနေရသည်
ပဲ။ ဘိုး၏အိမ်ဆိုတာက သူ့ချွန် ရာအိမ်ကြီးလည်း ဖြစ်နေသည့်
နှယ်။ ဘိုးဆိုတာကလည်း မြကြာညိုသို့ မကြာမကြာရောက်လာ
တတ်သည့် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဘိုးချစ်သည့်နှယ်
ကိုကြီးတိုးကလည်း ချစ်သည်ပါပဲ။ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်
မျှော်ကြီးဖြစ်ပါသည့် ကိုကြီးတိုး အတွက်ကတော့ ဘိုးကိုရော
သူ့ကိုရော ဖေဖေကိုရော သားချင်းပမာ ချစ်ခင်တွယ်တာရာနှယ်
ဆိုတာကိုတော့ သူလည်း သိပါသည်။

အသက်ကလည်း ကွာတာမို့ ကိုကြီးတိုးက သူ့ကို
အကယ်ကလေးတစ်ယောက်နှယ်ပင်ထားကာ ချစ်သည့်သူပါ။
လည်း ခရီးထွက်လာရသည်ဆိုကာ ပျော်နေသည့် ကိုကြီးတိုး။
နပ်ငိုပါသနားအိုး သူ့အကြောင်းကို သိတာမို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်၍



ကားရပ်ခိုင်းသည်ထင်ကာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာပဲ ကားကို ရပ်ပေးလိုက်သည်ပါပဲ။

သူ ဘာဆိုတာမျှ မယူဘဲ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားတော့လည်း ရိပ်မိပုံမရသေး။ သူ တောက်လျှောက် မနားတမ်း ဆက်လျှောက်သွားချင်းမက ဆက်လျှောက်နေတော့မှ နည်းနည်းရိပ်မိလာပုံရပါ၏။ ကားမောင်း၍ လိုက်လာသည်။ သူ လျှောက်နေရင်းမှ ငဲ့ကြည့်တော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့် ကိုကြီးတိုး၏ မျက်နှာကို အရင်မြင်ရပါ၏။ ကားကိုရပ်ကာ ကားပေါ်မှ သုတ်သုတ်ဆင်း၍ ...

“ဟ ... ကောင်လေး၊ ဒါက ဘာဖြစ်ရပြန်တာတဲ့လဲ၊ မပြောမဆို ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်သွားနေရလားကွ”

“မိုင်းခမ်းလီမြို့ကို ရောက်ခါနီးလောက်ပါပြီဗျာ၊ လမ်းပဲလျှောက်သွားလိုက်တော့မယ်၊ ကိုကြီးတိုးကားနဲ့ အရင်သွားနှင့်၊ မြကြာမှုကိုရောက်ရင် အဲဒီက ဘယ်သူ ... ဘယ်သူလဲ ... ဘုန်းလှုံတွေ့ရမယ့်သူနာမည် ဒေါ်ငွေစံ...”

“ဒေါ်ငွေစံသာပါကွာ၊ ဒေါ်ငွေစံသာပါ၊ ဘိုးက သေဆာချာချာ ပြောပြထားတဲ့ နာမည်၊ မေ့မပစ်နဲ့လေ၊ ကဲပါကောင်လေးရာ၊ ကားပေါ်တက်စမ်းပါ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဘာအလိုမကျလို့ ကောက်ကာငင်ကာ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခြေလျင်လျှောက်နေတာတဲ့လဲ ဘုန်းလှုံလေးရာ၊ ငါ့စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ လာ ... ကားဆီတက် ... တက်စမ်းပါ”



ဟု မျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြောတော့လည်း သူခေါင်းခါသည်။ ဤမျှ သီချင်းဆိုချင်သည့် ကိုကြီးတိုး။ မြကြာမှုမရောက်မချင်း ကြိုက်သလောက်အောင်။ ကြိုက်သလောက်ဆို။ ကောင်မလေး ညှိတိုတိုပဲဆိုဆို။ ကောင်မလေး မည်းတဲတဲပဲဆိုဆို။ ကြိုက်ရာဆို။ ကိုယ်လည်း နားငြီးရန်မရှိ။ ပြီးပြတ်သည်တည်း။ သူများသီချင်းဆိုတာ တား၍လည်း ကောင်းတာမဟုတ်။ ကိုယ်ကလည်း နားငြီးဒဏ်မခံနိုင်။ လမ်းဆင်းလျှောက်လိုက်တာပဲ နားသက်သာမည်။

သူကလည်း တစ်စွတ်တိုး ရဲဘုန်းလှုံပဲလေ။ ကားဆင်က ဆင်းပြီဆိုမှတော့ ပြန်ကိုတက်ချင်စိတ်မရှိ။ ရှေ့ဆက်လျှောက်တော့ ဆားမှကပ်ပါလာရင်း ကိုကြီးတိုး မျက်နှာမကောင်း။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကောင်လေးရာ”

“လမ်းလျှောက်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်ဗျာ၊ အဲဒါပဲ၊ ကားက အဝေးကြီး ကျန်ခဲ့ပြီနော်၊ သော့တန်းလန်းနဲ့ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်ယောက် ဝင်မောင်းပြီး နောက်ကြောင်းလှည့်မောင်းသွားရင် ကိုကြီးတာဝန်နော်၊ ရဲဘုန်းလှုံနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ဟု ပြောတော့လည်း လူရိုးကြီး ဖြစ်ရာသည့် ကိုကြီးတိုး ခမျာ နောက်ဘက်ကို စိတ်လက်မချနိုင်တော့ဘဲ နေသည့်ကြည့်ကာ ခေါင်းခါ၍ ...

“ငါ စိတ်ညစ်တယ် ကောင်လေးရယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကားပြန်မောင်းလာမှပါ ... ဟင်း”



ဟု ဟီးချည်းကား နောက်ကြောင်းပြန်ပြေးရှာပြန်၏။ တကယ်လည်း ကားက အတော်ကြီးလှမ်းလှမ်းမှာ ကျန်ခဲ့ချေသည်ကိုး။ သူ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ် လျှောက်နေသမျှ ဘေးက မျက်စိမျက်နှာမျက်ကြီးနှင့် တကောက်ကောက် လိုက်ခေါ်နေသည့် ကိုကြီးတိုးသည်လည်း ကားရပ်ထားခဲ့တာကို မေ့ကျသွားပုံရပါ၏။

ခုကျတော့ လူသူရှင်းနေသော ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း နောက်ကြောင်းပြန်ပြေးရှာပြန်ပါ၏။ တကယ်ပဲ တစ်ယောက်ယောက်က ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားတော့မည့်အတိုင်း စိတ်လက်ပူပူဖြင့် ပြေးခြင်းပါ။ လောလောဆယ်မှာတော့ သီချင်းဆိုဖို့ဝေးစွ။ လေရွန်ရန် အားအင်ပင် ရင်ထဲဝင်နိုင်စွမ်းတော့ဟန်မတူ။ ကောင်းသည်။ ဤမျှသီချင်းဖြင့် နှိပ်စက်လာပါသည့် ကိုကြီးတိုး။ ခုမှ ပြေးဟယ် လွှားဟယ်ဖြင့် ရွေးထုတ်ဆေးသောက်ထားသလို ရှိရောမည်။

ထိုစဉ်မှိုက် ကတ္တရာလမ်း၏ ဘယ်ဘက်ရှိ မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း မောင်းလာနေသည့် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီးကို မြင်ရတာမို့ သူ ဝမ်းသာသွားရပါ၏။ ထိုသုံးဘီးဆိုင်ကယ်ဖြင့် မကြာမှီသို့ သူ သွားလိုက်မည်။ လမ်းလျှောက်စရာလည်း မလို။ ကိုကြီးတိုး၏သီချင်းဒဏ်ကြလည်း လွတ်မည်။ ဘယ်လောက်တောင်းတောင်း သုံးဘီးငှားခပေးပြီး လိုက်သွားဖို့ပဲရှိသည့်။

သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေး တဖြည်းဖြည်း နီးလာတော့ သူ တစ်ချက်အံ့သြသွားရပါ၏။ မောင်းလာသူက မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ အတော်လေးလှသည့် မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်နေသည်။ မြေနီလမ်းဆီမှ ကတ္တရာလမ်းပေါ် မူးတက်လာ



နေသည့် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ကို သူ တားတော့ ကောင်မလေး ရပ်လိုက်ပါ၏။ နောက်ခန့်မှာ ပလတ်စတစ်ခြင်းကြီးတွေထဲမှာ ပန်းတွေ စီတောင်လျက် အပြည့်နီးပါးမျှ ပါလာပါ၏။ ပန်းတွေက အရောင်လည်း စုံသည်။ အမျိုးလည်း စုံသည်။ နင်းဆီ၊ သစ္စာနှင့် စနီးဘောင်းနှင့် ဂန္ဓမာတို့ အရောင်စုံမျှ ပါလာကြတာမို့ လှလိုက်ပါသည့်အဖြစ်။

သူ့မြင်ကွင်းသည် ဆန်းနေ၏။ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေးကို မိန်းကလေးစွာစံယောက် မောင်းလာတာက ဆန်းနေသည်။ ပြီးတော့ မြင်ကွင်းသည် လှနေပြန်၏။ အရမ်းကိုလှသည့် ပန်းရောင်စုံအခင်းအကန့်တွေကို ကားနောက်ခန့်ပေါ်နေရာလေးရွှေ့၍ တင်လာသည့်နယ် ရှိနေသည့် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီး။ ပန်းရနံ့တွေကလည်း သင်းသည်။ ပန်းလေးတွေကလည်း လန်းဆတ်၍ လှပလွန်းနေကြသည်။ ထိုပန်းပြည့်တင်ထားသော ပန်းသင်္ဃလေးတစ်စီးကို မောင်းသည့် မိန်းကလေးကလည်း အရမ်းကို လှနေသည့် မိန်းကလေး။ ချည်သားပန်းပွင့်ရိုက် အဆင်လေးနှင့် ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ထားပါသည့် ကောင်မလေးသည် နီးစင်းသော အပြင်အဆင်လေးဖြင့်ပင် လှပဖွေးစင်လွန်းစွာ ဖူးဖူးညှလေး ရှိနေပါသည့်အဖြစ်။

ပြီးတော့ ဆံပင်လေးနှစ်ဖက် ကျစ်ချသားတာမို့ပို၍ စင်စင်လေး ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ် ဒီဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်လို့ရမလား”
သူမေးတော့ ကောင်မလေး အားနာသလိုလေးကြည့်

...
www.burmeseclassic.com



“ကျွန်မ ဒီပန်းတွေ ဈေးထဲပို့ရမှာ၊ ဒီက အစ်ကိုက ဘယ် ကိုသွားမှာလဲ”

“ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်၊ ဒီပန်းတွေအားလုံး ကိုယ်ဝယ်လိုက် မယ်၊ ဈေးကိုမသွားနဲ့တော့၊ ကိုယ့်ကို လိုက်ပို့ပေးလို့ရ မလား”

စောစောက မြင်ခဲ့ရပါသည့် နူးညံ့အားနာရိပ်လေး တွေ ပြည့်သိပ်နေပါသည့် ကောင်မလေး၏ မျက်နှာချိုလေး နည်းနည်းပြောင်းလာတာကို သူ မြင်လိုက်ရပါ၏။ သူပြောတာကို မနှစ်မမြို့ကြီး ဖြစ်သွားပုံလည်း ရသည်။ သူ ပြန်စဉ်းစားရပါ၏။ သူ ဘာများမှားသွားလို့လဲလေ။ ပန်းတွေသွားပို့မည့်ကိစ္စ။ ရောင်း မည့်ကိစ္စ။ သူ ဝယ်လိုက်လျှင် ကိစ္စပြတ်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဒါ စိတ်ထဲမတွေ့စရာ ဘာမျှမရှိ။

“ကျွန်မ အဲသလို ရောင်းလို့မရဘူးရှင့်၊ ဖောက်သည်တွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့ ဖောက်သည်ပျက်သွားရင် နောက်နေ့ ဘယ်သူ့ကို သွားရောင်းရမလဲ”

ဟု မေးလာတော့ သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ကိုကြီးတိုး ကားမောင်းလာနေတာကိုလည်း မြင်ရတာမို့ ...။ ခပ် သုတ်သုတ်ပဲ နောက်ခန်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်က ပန်းခြင်းတွေ လွတ်နေသည့် နေရာကျဉ်းကျပ်ကျပ်လေးမှာပါ။

သူ့အကျင့်ကိုက ဤသို့ပါပဲလေ။ ကိုကြီးတိုးနှင့် တူတူမလိုက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဆင်းလျှောက်လိုက်ပြီးခါမှ ကိုကြီးတိုး ကားနှင့်တော့ ပြန်၍မလိုက်ချင်။ ဤသည်က သူ၏ခေါင်းမာတတ်ပါလေသော ငယ်ကျွင့်။



“ဒါဖြင့်လည်း မင်းမောင်းမယ့် ဈေးကိုမောင်း၊ ကိုယ်လိုက် ခဲ့မယ်၊ နောက်မှ ကိုယ့်ကိုလိုက်ပို့ပေး၊ အဲဒီအတွက်လည်း ပို့ဆောင်ခ ကိုယ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောတော့ ကောင်မလေး သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။

ကောင်မလေး၏ အမြင်မှာလည်း ကားပျက်၍ ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာပါသည့် ခရီးသွားတစ်ယောက် ဟု သူ့ကို နားလည်ထားပုံရသည်။ သူကလည်း ဘာမျှအကျိုး အကြောင်း ပြောမနေတော့။ သုံးဘီးဆိုင်ကယ် နောက်ခန်းမှာ ပန်းခြင်းတွေကြား လွတ်ချောင်ရာ နေရာလေးမှာ ကပ်သပ်ထိုင် ရင်း သူ ပါသွားတာကို မြင်လိုက်ရစဉ်ခိုက် ...။ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ကားကိုရပ်ပစ်လိုက်ကာ ခေါင်းယမ်းကျန်ခဲ့ပါသတည်း။ သူက ဆော့ ကိုကြီးတိုး၏ကားနှင့် ဘာမျှမသက်ဆိုင်သည့် သူတစ်ယောက် နယ်ပင် ခပ်အေးအေးပင် ပန်းတွေကြားထဲမှ လိုက်ပါလာသည့် အဖြစ်။

ပန်းရနံ့တွေကတော့ မွှေးနေသည်။ ပန်းတွေကိုမထိ နီကိမိအောင် သူ ဂရုစာစိုက် လိုက်ပါလာရသည်ပါပဲ။ ကောင်မ လေးကလည်း သူ့ကို ဘာမျှမမေးစမ်းလာသေး။

သူကလည်း ဘာမျှစကားမရှိ စကားရှာပြောတာဆို တာမျိုးကို မလုပ်ဖြစ်။ သူကလည်း ကိုကြီးတိုးနှင့် အတူမသွား တော့ ဆိုတာ တကယ်ဖြစ်လိုက်ဖို့ပဲ စိတ်ထဲရှိသည်။ ကောင်မ လေးကလည်း လမ်းမှာ ဒုက္ခကြုံသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကူညီ



လိုက်တာပဲဆိုသည့် သဘောမျိုးပဲ ရှိနေတာ သိသာသည်။ သည်တော့လည်း ကောင်မလေး ပန်းရောင်းသည့်ကိစ္စ ပြီးလျှင် သူ့ကို လိုက်ပို့ချေလိမ့်မည်။ ဒါကို စောင့်ပေးရုံပဲရှိသည်။

သိပ်ကြာကြာ မမောင်းလိုက်ရ။ မိုင်းခမ်းလီမြို့မှ ကြိုဆိုပါ၏ ဆိုသည့် မြို့အဝင်နေရာကိုရောက်၏။ မြို့ထဲဝင်လာတော့ တဖြည်းဖြည်း လူသူနှင့် ပို၍စည်ကားလာသည့် မြို့လေး တစ်ခုအတွင်း တိုးဝင်လာသည့်နယ်ရှိ၏။ ဆိုင်ကယ်တွေ အတော်များသည်။ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်တွေလည်း ရှိသည်။ ကားတွေကလည်း လမ်းပေါ်မှာ တဖြည်းဖြည်းများများလာနေတာကို သူ ကြုံနေရ၏။ မြို့လယ်သို့ ရောက်ချေပြီထင်။ စက်ဘီးသံလဲသံလေးတွေဖြင့် သွားလာနေသူ တချို့ကိုလည်း မြင်နေရသည်။ ဤမြို့မှာ ဆိုက်ကားမရှိ။ မြင်လှည်းတချို့ကိုတော့ ပေါင်းမိုးအိမ်လှလှလေးတွေဖြင့် မြင်ရပြန်၏။

ဈေးနှင့်နီးလာတော့ ကားတွေ ယာဉ်တွေ ပိုများလာတာကိုကြုံရပါ၏။

အံ့မယ် ...။ သံပေါင်တံတားဖြင့် ရှိနေပါသော ချောင်းတစ်ချောင်းသည် ဈေးနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ခွေခွေဝေဝိုက်စီးသွားတာ မြင်ရတာမို့ ...

“အဲဒါ ဘာချောင်းလဲဗျ”

ဟု သူ လွတ်ခနဲ မေးလိုက်တော့ တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ မောင်းလာပါသည့် ကောင်မလေးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ...



“မိုင်းခမ်းချောင်းပါ”

ဟု ဖြေသည်။ အပိုမပြော။ သည်တော့လည်း သူ ငြိမ်သက်ထိုင်လိုက်လာရသည်ပါပဲ။ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ကို ရပ်နားရမည့် နေရာမှာ ကောင်မလေး ရပ်လိုက်ကာ ဆင်းလာသည်။ သူလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းရပါ၏။ ပန်းခြင်းတွေကို ကောင်မလေး အောက်ချနေတော့လည်း သူ မနေသာ။ ချကူမိရသည်ပါပဲ။ နေပါစေဟု တားမြစ်သံလေး ထွက်မလာ။ ပန်းခြင်းတွေ ချပြီး ကောင်မလေး ပန်းတစ်ခြင်းဖြင့် ဈေးတွင်းဝင်သွားတော့ သူလည်း ပန်းတစ်ခြင်းကို နောက်ကသယ်ရင်း လိုက်လာမိကာ စိတ်မချသလို နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိရင်းမှ ...

“ဟိုမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ပန်းခြင်းတွေ၊ သူများ ဝင်သယ်သွားမလားဟင်”

ဟု စိတ်ပူလျက် မေးမိတော့ ကောင်မလေး ပြုံးသည်။ သူ တစ်ချက် ငေးကြည့်မိရပါ၏။ ဘေးချင်းယှဉ်၍ လိုက်လာမှ ပို၍ ကောင်မလေး၏ အလှတရားများကို သူ တိတိပပမြင်လာနေရသည်ကောလေ။ ထူစိမ်းသော မျက်ခုံးလေးက သဘာဝအတိုင်း လှနေသည်။ မျက်တောင်ကောလေးကလည်း ထူပိတ်နေသည်ပါပဲ။ နှာတံလေးက ထင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကျတော့လည်း ဖူးဖူးနုနုလေး။ ဆံပင်နှစ်ဖက်ကျစ်လေးကလည်း ဒူးခေါက်ကွေးကျော်မျှ ရှည်လျားကာ ထူထူပိတ်ပိတ်နှင့် နက်မှောင်နေသည်ပါပဲ။ ကောင်မလေးမျက်နှာမှာ သနပ်ခါးအစင်းကြောင်းလေးတွေ ရိပ်ရိပ်မျှ ဆင်နေ၏။ သဘာဝအလှတရားဆိုတာ ဤသို့ပါပဲဘေးဟု သူတွေးမိသည်။



ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ခေတ်နှင့်အပြိုင် ပြင်ဆင်၍ လှပကြော့စင်နေပါသည်။ မိန်းကလေးတွေသည် မလှမဟုတ်။ လှကြသည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဤသဘာဝအတိုင်း အခြယ်အမွမ်း မရှိဘဲ လှနေသည့် အလှတရားကျတော့လည်း လှလိုက်တာဟု ဝန်မခံပေးဘဲနေ၍ မရနိုင်စွမ်း။ ပြီးတော့ ရင်ကိုငြိမ်းစေသည့်အလှ ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ ... ပြေးလေ၊ ဟိုမှာ ကျန်နေတဲ့ဥစ္စာတွေ၊ သူများဝင်သယ်သွားမှာ မပူရဘူးလား။”

ပန်းတွေက နောက်ခန်းအပြည့်နီးပါးမျှ ရှိသည်မို့ မနည်းလှ။ ပန်းတစ်ခြင်းတန်ဖိုးပင် နည်းမှာမဟုတ်။ သူ စိတ်ပူလျက် မေးမိတော့ ပြုံး၍ ...

“ဒီမှာ ဘယ်သူမှ အဲသလို မလုပ်ကြဘူးရှင်”

ဟု ဖြေသည်။ သည်တော့လည်း သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်ပါပဲ။ ပြီးရောဟုလည်း တွေးသည်။ အဲသလို မလုပ်ကြဘူးရှင်ဟု ပြောနေပုံက အရမ်းကို သေချာနေသည့်လေသံ ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့လည်း ဘယ်သူကပဲ ပန်းခြင်းကြီး သယ်သွားသွားကိုယ်က အနေသာကြီးပေပဲလေ။ ပါသွားပြီးမှ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ချေလျှင်လည်း ကိုယ့်အပူ မဟုတ်။ ပန်းပိုင်ရှင်၏ အပူပဲဖြစ်မည်ပေါ့။

“အစ်မ ... ပန်းလာပို့တာ”

ပန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကောင်မလေး ရပ်လိုက်ကာ ပြုံး၍ပြောတော့ ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးမှပြုံး၍ ...

“ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်ကျတယ်နော် သွန်း”

“ဟုတ်တယ် မမဖြူ။ မေလေး နည်းနည်းအလုပ်များနေလို့ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေရသေးတာ။ ဒီနေ့ မေလေးဆီကို ဧည့်သည် ရောက်မယ်တဲ့။ အရေးကြီး ဧည့်သည်လို့ ပြောတယ်”

ဟု ဖြေသမျှသူ ဘေးကနားထောင်နေရသည်ပါပဲ။

သူ ပန်းခြင်းကိုချခဲ့ကာ နောက်တစ်ကြော့ ပန်းတွေသွားသယ်လာခဲ့ခိုက် ကောင်မလေးနှင့် လမ်းခုလတ်မှာ ပြန်ဆုံသည်။ နားမည်က သွန်းတဲ့လားလေ။ နာမည်လေးလည်း လှနေသည်။ ပန်းတွေစိုက်ပြီး နေ့စဉ် ပန်းဆိုင်ကို ပန်းလာပို့နေရဟန်လည်း ရှိသည်။ ပန်းတွေနှင့် အမြဲတိတွေ့နေရ၍ပဲ ဖြစ်မည်။ သွန်းသည် ပန်းလေးနယ်ပင် အေးအေးချမ်းချမ်း နိုင်လှသော အလှကို ပိုင်ဆိုင်ထားရချေသည်။

သူ ပန်းခြင်းကို ပန်းဆိုင်မှာချကာ နောက်တစ်ခေါက် ပန်းခြင်းသယ်ဖို့ ထွက်လာတော့လည်း စောစောကနယ်ပင် ပန်းခြင်းနှင့်အတူ သွန်းကို ပြန်တိုးမိပြန်ပါ၏။ သူ ပြုံးပြတော့ သွန်းလည်း ပြန်ပြုံးပြသည်ပါပဲ။ နှစ်ယောက်သားသယ်လိုက်ကြသည့်မှာ နောက်ဆုံး လက်ကျန်ပန်းတစ်ခြင်း ကို သူ ပန်းဆိုင်သို့ ပို့လာချိန်မှာ သွန်းကို ပန်းဆိုင်ပိုင်ရှင် မမဖြူဆိုသူမှ ငွေချေနေသွန်း ကြုံရပါ၏။

ပန်းဆိုင်ရှေ့မှ ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့ကို သွန်းကြည့်သည်။ အကြည့်ထဲမှာ ခင်းနှစ်လိုရိပ်တွေ ရှိလာနေတာကို သူ သိနေရပါ၏။



“ဒီကအစ်ကို ဆိုင်ထဲမှာပဲ ခဏစောင့်လိုက်ပါလား။ ကျွန်မ
ဈေးဝယ်စရာလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ။ ပြီးရင် ကျွန်မ အစ်ကို
ကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ ပို့ခလည်း မယူပါဘူး။ အစ်ကိုက
ပန်းတွေ သယ်ပေးတာမှ မနည်းပဲ”

ဟု ပြောတော့ သူ ခေါင်းပညိတ်ပြကာ သုံးဘီးနောက်
ခန်းနေရာမှာ သွားထိုင်စောင့်လိုက်သည်။ သွန်း ပြန်ရောက်
လာတော့ စောစောက ပန်းထည့်လာခဲ့ပါသော ပလတ်စတစ်ခြင်း
ကြီးထဲမှာ ဝယ်ခြမ်းထည့်လာသည့် ဥစ္စာတွေနှင့် ခြင်းပြည့်မျှရှိနေ
သည့်အဖြစ်။ ခြင်းကို နောက်ခန်းမှာ ထားလိုက်ပြီးမှ ...

“အစ်ကိုက ဧည့်သည်ထင်တယ်၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်...”

ဟုမေးတော့ သူပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဝယ်လာတာတွေက အများကြီးပဲ”

ဟု ခြင်းကိုကြည့်ကာ ပြောမိပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်က ဧည့်သည်ပါ”

ဟု ဖြေမိသည်။ ခြင်းအပေါ်ဆုံးမှ ရှိနေသည့် ပုစွန်
ခြောက်ထုပ်။ ကြာဆံထုပ်နှင့် ပဲပင်ပေါက်နှင့် ပဲပြားထုပ်တွေကို
သူ ကြည့်မိပြန်၏။ ဝယ်တာကတော့ အတော်များသည်။ ကြည့်
ရတာ ပန်းရောင်းပြီး လိုသမျှကို ဝယ်လာဟန်တူ၏။ ဤကောင်မ
လေး ပန်းခြံသာမဟုတ်။ စားသောက်ဆိုင်ကိုပါ ဖွင့်ထားချေသည်
လားမသိ။ ခြင်းအတွင်းဘက်မှာလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ။ အတော်
များများ ဝယ်ခြမ်းလာသည်။

“ကိုယ့်သွားမှာက မြကြာမှုံကိုပါ။ အဲဒီကို လိုက်ပို့လို့ ဖြစ်
မလား။ တော်တော်များ ဝေးနေသလား။”

ဟု သူ မေးလိုက်တော့ သွန်း၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ
အံ့သြရိပ်ထင်၏။ ရှေ့ခန်းမောင်းသူနေရာသို့ တက်လုလုခြေလှမ်း
သည် တန့်သွားကာ သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဘုရားရေ ...”

ဟု တအံ့တဩ ညည်းသံလည်းဆန်နေလျက်။ အား
မာ မျက်နှာပူသလိုလေးလည်း ဖြစ်သွားသည့် သွန်းမှာ သူ့ဘေးသို့
အုတ်ခနဲမျှနေအောင် ရောက်လာကာ ...

“ဟယ် ...”

ဟု ထပ်၍ အသံလေးပွင့်ကျလာတော့ သူ့နားမလည်
နှင့်။ ဘာကြောင့် ဤအထိ သွန်းသည် မျက်နှာလေး အမ်းကျနေ
တာ အားနာမဆုံး ဖြစ်နေရပါသလဲ။ အံ့သြတကြီးဖြစ်နေရပါသတဲ့
သဲ။ သူနှင့်သွန်း၏ကြားမှာ ထိုမျှအထိ ဖြစ်တည်လာစရာ ဘာမျှ
မရှိ။

“အစ်ကိုလေးက ... အစ်ကိုလေးက ဘယ်သူလဲဟင်၊ အို ...
မဟုတ်သေးပါဘူး။ အစ်ကိုလေးနာမည်က ဘာတဲ့လဲဟင်”

အသံလေးတွေ တုန်ခါနေရင်း အားတုံ့အားနာကြီး
မေးလာသည်က အတန်မျှ အရေးတကြီးဟန်လည်းဆန်နေသည်။
သူ ပို၍ နားမလည်ချင်။ သွန်းသည် သူ့နာမည်ကို ဘာကြောင့်
မိမ့်မျှအထိ အရေးတကြီးထား၍ မေးလာရပါသတဲ့လဲ။ ဤတစ်ခါ
တော့ သူသည်ပင်လျှင် အံ့သြနားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လာရလျက်
သွန်းကိုကြည့်ကာ ...

“ကိုယ့်နာမည်က ရဲဘုန်းလျှံ ...”



ဟု ဖြေလိုက်သည့်အဆုံးမှာ သွန်း ပျာပျာသလဲလေး ဖြစ်သွားရကာ လက်အုပ်လေးချိုလိုက်တာမို့ သူ့မှာ ဖြုန်းစားကြီး အရှိအသေခံနေရာ ရောက်သွားရလျက် အနေလည်းခက် နားလည်း မလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ရရင်းမှ ...

“ဟ ... ဟ ... မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု တားလည်းတားမိ။ ကမန်းကတန်းကြီး နောက် ခန်းမှဆင်းမိစဉ်ခိုက် ...

“ကန်တော့ပါရဲ့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဘုရားရေ ... အစ်ကို လေးက ... အစ်ကိုလေးက ... သွန်းတို့ရဲ့ မြကြာမှုကို လာတယ်ဆိုတဲ့ ဧည့်သည်အစ်ကိုလေးကိုး၊ မေလေးက အရမ်းကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ရိုရိုသေသေထားရမယ်လို့ မှာထား တဲ့ အစ်ကိုလေးရဲဘုန်းလျှံ ဆိုတာကိုး၊ ဒီနေ့မှာ ရောက်လာ မယ်လို့လဲ မေလေးက ပြောထားတာ၊ အစ်ကိုလေးမှန်းမသိ လို့ ပန်းခြင်းတွေ သယ်ကူတာကိုလဲ မတားမိခဲ့တာပါရှင်၊ အစ်ကိုလေးမှန်းမသိလို့လဲ ချက်ချင်း မြကြာမှုကို လိုက်မပို့ ပေးဘဲ ပန်းတွေ ဈေးထိရောက်အောင် လာပို့မိတာပါရှင်၊ သွန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သွန်းမသိလို့ အစ်ကိုလေးမှန်း မသိ လို့ပါရှင်”

လက်အုပ်ချီကာ အရမ်းကို အားနာမဆုံး တောင်းပန် မဆုံးဖြင့် သွန်းပြောနေချိန်မှာ။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ဖြင့် အံ့သြ ရမည်အလှည့်သည် သူ့အလှည့်ဖြစ်နေပါ၏။ ဖြစ်ရချေသည်ကော နော်ဟုလည်း ညည်းမိသည်။



သူသည် မြကြာမှုမှ သွန်းဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် တိုးခဲ့လျက်။ ဤဈေးထိတိုင် ပါလာခဲ့ချေသည်ကော။

မြကြာမှုမှ ကောင်မလေးနှင့်အတူ လိုက်လာစဉ်က ...

ဤကောင်မလေးသည် မြကြာမှုမှ ကောင်မလေးဆို တာ ဘယ်လိုမှ မထင်မိခဲ့။

အကြည့်သည် အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ရှိနေရာမှ ရင်ထဲ စတင်၍ တိုးဝင်ရောက်လာသည်က ထိထိခိုက်ခိုက်မျှ သိလိုက် ရပါသည့် အသိတရား။

“သွန်းဆိုတာ မိဘမဲ့လေး တစ်ယောက်ပါလား”

ဆိုသည့် အသိနှင့် အတွေးသည် တန့်ရပ်မနေပြန်။

ဘဝကို ရုန်းရချေသည်ပဲဟု ဆက်၍ အတွေးသည် တပြန့်တလျားဆန်၏။

“မင်း အလွယ်တကူဖြတ်သန်းလာတဲ့ ဘဝမျိုးကို လူတိုင်း မရကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းဟာ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ဆုပ်ခံထားတဲ့ လက်ရှိဘဝထဲကနေပြီး ကိုယ့်ပန်းတိုင်ရောက် အောင် သွားကြရတာချည်းပဲ”

ဆိုသည့် ဘိုး၏ ပြောခဲ့ပါလေသော စကားက ရင် ထဲသို့ တိုးဝင်၏။

ဇေယျာ ... မိဘမဲ့ဘဝဖြင့် ရှိရပါသည့် မိန်းမသား ငယ်လေးတစ်ယောက်သည် မနက်စောစောမှာ ပန်းခြင်းတွေဖြင့် ပန်းပို့ရချေသည်ကော။ ဤနေ့သည် အတန်မျှ နောက်ကျနေသေး သည်တဲ့။ စောစောကပဲ မပြုဖြူ ဆိုတာ ပြောခဲ့သည်လေ။



ဒါဆိုလျှင် ခါတိုင်းနေ့များမှာ ဤနေ့ထက် ပို၍ စောထွက်ရချေမည်ပေါ့။

ဘယ်အချိန်မှာကတည်းက ပန်းတွေကို ခူးရချေသည် မသိ။

သူ့အကြည့်က ခြင်းပြည့်မျှရှိနေသည့် ချက်ပြုတ်ရာ အမယ်များ ပြည့်မောက်နေရာကို ကြည့်မိပြန်သည်။ သူက ... သူ့က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွက် ဝယ်လာသည်ဟု ထင်မိခဲ့သည်။ တကယ်က မိဘမဲ့ကလေးများအတွက် ဝယ်ခြမ်းလာသည့် အမယ်များပေါ့ကား။ သွန်းကို သူကြည့်စဉ်စိုက်မှ ခုထိ တောင်းပန်ရိပ်လေးတွေဖြင့် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်နေတာနှင့်ကြိုသည်။

စောစောက ပန်းတွေသယ်တာကို မတားမိခဲ့တာ တွေကြောင့်ရော။ မြကြာမုံသို့ ဆုံမိခါစချိန်လေးမှာ ချက်ချင်း လိုက်မပို့ပေးမိခဲ့တာကြောင့်ရော။ အရမ်းကို အပြစ်ရှိနေသည့် ခံစားချက်တွေဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရအောင် ခံစားနေရင်း အပြစ်အရမ်းရှိနေသည့် တပည့်လေးပမာ ဖြစ်နေရှာသည့် သွန်း။ လက်ကလေးပိုက်လိုက်ကာ ...

“သွန်းကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

ဟု ခဏယယမျှ တောင်းပန်နေရှာဆဲ။ သူ ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ကိုယ် မင်းကို မေးစရာရှိတယ် သွန်း”

ဟု ပြောလာတော့ တရိတသလေး ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး”



ဟု ပြောရှာပါ၏။ ကြည့်ရတာ မြကြာမုံမှာ သူ့ရောက်လျှင်။ သူ့ကို အစ်ကိုလေးဟု ခေါ်ရမည်ဟု သွန်း၏မေလေးဆိုသူမှ ကြိုတင်မှာထားပုံရသည်။ အသားတကျ နာခံစွာ ခုသိသိချင်းမှာပင် တရိတသလေး ပြောရှာသည့် သွန်းပါ။

ဈေးရှိ သုံးဘီးဆိုင်ကယ် ရပ်နားရာ နေရာလေးမှာ သူက ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေလျက်။ သူ့ရှေ့မှာ ခပ်ယိုယိုလေး ရပ်နေသည့် သွန်းတို့၏အဖြစ်သည် သူ့အတွက်ကတော့ ဖြင့် ထူးခြားသော အဖြစ်တစ်ခုအဖြစ် မှတ်မှတ်ရကြီး ရှိသွားရပါပြီ။ သူသည်လည်း ဤသို့ဤနယ် မြကြာမုံနှင့် ပတ်သက်၍ စတင်ကြိုကြိုက်ရချေမည်ဟုပင် မထင်ထားမိခဲ့။

သူ ထင်ထားသည်က မြကြာမုံသို့ ကိုကြီးတိုးနှင့် အတူရောက်ရချေမည်။ မြကြာမုံမှာ ရှိနေပါသည့် ဒေါ်ငွေစံသာက သူ့ကို ကြိုမည်။ သူနေရမည့် အဆောက်အအုံလေးသို့ ပို့ပေးမည်။ ခရီးရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကို တစ်ခုခုဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုမည်။ မြကြာမုံနှင့် ပတ်သက်တာတွေကိုလည်း စားသောက်နေရင်းဖြင့် သူ့ကို ပြောပြချေမည်။ ဒါတွေက သူ တွေးထားမိသည့်အဖြစ်။ သူ မျှော်လင့်ထားမိသည့်အဖြစ်။ ခု တကယ်ကြုံလာရသည့်က မြကြာမုံမှ သွန်းဆိုသည့် ကောင်မလေးနှင့် ဆုံမိခြင်း။ ထိုဆုံစည်းမှုမှာ ဘာဆိုဘာမျှ စားသောက်နေရတာတွေလည်းမရှိ။ မြကြာမုံနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောပြသမျှကို ဘိုး၏မြေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဟန်ထယ်၍ စိတ်မဝင်စားတာကို စိတ်ဝင်စားဟန်တွေလုပ်နေတာမျိုးလည်းမရှိ။



ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်
လာခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ ... ပန်းခြင်းတွေ ဘာတွေပင် သယ်ပြန်
ခဲ့သေးသည်။ ဘာအဆင်အသွေး ဘာအခြယ်အမွမ်းမျှ မရှိသော
ရိုးစင်းအေးချမ်းသည့် ဆုံစည်းမှုတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဒါကို သူ
သဘောကျနေမှန်း တဖြည်းဖြည်း ဖို၍ နားလည်လာနေမိရပါသည်
ကော။ ခုလည်း သွန်းကို သူ ပြုံး၍ကြည့်ကာ ...

“ကိုယ်က ဆရာတစ်ဆူမဟုတ်တဲ့အတွက် ဒီလောက်ကြီးထိ
ရှိသောစရာမလိုပါဘူးကွ၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည် အပြည့်အစုံက
ဘာတဲ့?”

ဟု ကောင်မလေး နေရထိုင်ရသက်သာအောင် မေး
မိစဉ်မှိုက် ...

“သွန်းလေပြေခင် ပါရှင်”

ဟု ဟုရိတသေလေး ဖြေရှာပါ၏။

သူ ရင်ထဲ ပို၍ အေးမြလာရသည်သို့ရှိ၏။ အရမ်း
ကို အေးချမ်းသည့် အလှတရားများဖြင့် ရှိနေပါသည် မိန်းကလေး
၏အမည်လေးကလည်း အေးချမ်းလှချေသည်ကော။ သွန်းလေပြေ
ခင်တဲ့လားလေ ...။



❀ အခန်း(၄) ❀

ရေညှိစိမ်းရောင် အုတ်ခြံစည်းရိုးသည် အုတ်တိုင်
အပြာရောင်တွေ စီညီစွာရှိလျက် ... အမြင်အာရုံကို အေးမြခြင်း
ဖြင့် စတင်၍ ညှို့ဝင်ယူသည်သို့ ရှိလင့်နေသော မြကြာမှု။
ခြံစည်းရိုးတံခါးကြီးသည်ပင် သံပန်းခက်ရွှေရောင်တံခါးကြီးဖြစ်နေ
ပါ၏။ သူ ထင်ထားမျှော်လင့်ထားမိသည့် မြကြာမှုသည် မှန်မှိုင်း
မှိုင်းခြံစည်းရိုး ရေညှိတက်ကြီးဖြင့် ရှိနေခဲ့သည်။ ခြံတံခါးကြီး
သည်လည်း သံဆန်ကာကွက် သံချေးတက်ကြီးနှင့် ဖြစ်နေခဲ့သည်။
မိဘမဲ့သူတို့ နေထိုင်ရာနေရာတစ်ခုသည် မှိုင်းညှို့ညှို့ အဆင်အသွေး
တို့ဖြင့် သူ့ကို စတင်၍ ဆုံစည်းမှုတစ်ခုအောက်မှာ ကြိုလင့်လာနေ
ချေလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ... ခု သူ မြင်လိုက်
ရသည်က ရေညှိရောင်ဆေးသုတ်ထားသော အုတ်ခြံစည်းရိုးသည်
အပြာရောင်အုတ်တိုင်တန်းတွေဖြင့် သန့်ပြန့်နေသည်။ ခြံစည်းရိုး
ရှေ့နေရာလေးသည်ပင်လျှင် အမြဲ ဂိုတ်သင်ထားပုံရသော မြက်ခင်း
ပြင်အနားသတ်ဖြင့် ရှိနေလျက်။ ရေစီးမြောင်းတစ်ခုသည် မြက်
ခင်းနှင့် ကတ္တာလမ်းတို့၏အကြားမှာ အနီရောင်သေကျောက်တို့
ဖြင့် သေသပ်စွာစီထားသော ရေမြောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။



တစ်ဖက်လမ်းဘေးနေရာမှာကျတော့ အဝါရောင် ပနားမားပင်တန်းသည် စိမ်းမြမြရွက်လက်တို့ဖြင့် အဝါရောင် အပွင့်တို့ ဝေနေရင်း ရှိနေကြပါ၏။ ကတ္တရာလမ်းမဟုတ်သော ဂဝံကျောက်ခင်းလမ်းသည်လည်း အနီရောင်လမ်းပြေပြေတစ်ခု အဖြစ် ရှိနေသည်မို့ အမြင်သည် လှနေပါ၏။

ဟုတ်သည်။ လှနေသည်။ ကတ္တရာလမ်းနက်ပြေပြေ မဟုတ်သော ဂဝံကျောက်နီခင်းလမ်း။ အဝါရောင်ပန်းတို့ ပွင့်နေ သော ပနားမားပင်တန်း။ ထိုအရာတို့ကို မြို့ပြနေရာတစ်ခုမှာ သူ မမြင်နိုင်။ အထူးသဖြင့် ခုလို ဂဝံကျောက်နီခင်းလမ်းလို လှပသောလမ်းတစ်ခုကို မမြင်နိုင်။

သူ ကြည့်မိသည်က တိတ်ဆိတ်စွာ သုံးဘီးဆိုင် ကယ်ကို မောင်းနေပါသည့် သွန်းလေပြေခင်ကိုပါ။ ဘိုးဘိုး၏ မြေးဆိုတာ သိလိုက်ရပြီးသည့်နောက်မှာ သူ့ကို ပို၍ ရှိန်လန်နေပုံ လေးဖြင့် စကားပင်မပြောရဲနိုင်ရှာပါသည့် ကောင်မလေး။

“နီမိတ်တော့ ကောင်းတယ် သိရဲ့လား သွန်းလေပြေခင်၊ ဒီမြို့ကို စဝင်တဲ့အချိန်မှာ ပန်းရောင်စုံတွေကြားမှာ ကိုယ် လိုက်လာခဲ့ရတယ်၊ မြကြာမှုကို လာတော့လည်း ချောင် ချောင်လည်လည် တစ်ယောက်တည်း လိုက်လာရသလို၊ စားသောက်စရာခြင်းတွေကလည်း အပြည့်ပါလာသေးတယ် လေ”

ကြိမ်နှစ်၍ စကားကို ရမယ်ရှာ ပြောတော့လည်း သွန်းလေပြေခင်သည် ငြိမ်သက်နားထောင်သည့်အလုပ်ကိုပဲ လုပ် နေပါ၏။ ဘာပြန်ပြောရမည် ဆိုတာကိုလည်း စကားရှာ၍မရသည့်



ဟန်လေးလည်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို တရိုတသေထားရမည်ဆို တာကိုပဲ အာရုံထဲနှစ်ထားပုံရပါသည့်အဖြစ်။

သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေး ခြစ်ည်းရိုးတံခါးကျယ်ကြီး ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကာ ဟွန်းသံပေးစဉ်မှာ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့် မြင့်နှင့် လူတစ်ယောက် ပြေးလာ၍ တံခါးဖွင့်ပေးလာပါ၏။

“ဘာဘာ ... မေလေး ရုံးခန်းမှာရှိနေလားဟင်”

ဟု သွန်းလေပြေခင်၏ အမေးကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ တစ်ချက်မျှ ကြည့်လာသည်က ကားနောက်ခန်းမှာ သက်သောင့် သက်သာထိုင်လိုက်ပါသည် သူ့ကိုပါ။ အကဲခတ်ကြည့်လည်း ဖြစ် နေသည်။ လူစိမ်းတစ်ယောက် ခုလို ကားနောက်ပါလာတာမျိုးကို ကြုံဖူးဟန်မတူသည့်အကြည့်။

“ဘာဘာ ဒါ ဒီနေ့ မြကြာမှုကိုရောက်လာမယ်ဆိုတဲ့ အစ်ကို လေး ရဲဘုန်းလွှဲ ဆိုတာပဲ ဘာဘာ”

ဟု သွန်းလေပြေခင်ပြောတော့ ချက်ချင်းပင် ထိုဘာဘာ မှ တရိုသေကြီး ကိုယ်ကိုညွတ်ကာ ...

“အစ်ကိုလေးကို မေလေးက စိတ်ပူပြီး မျှော်နေတာ ခင်ဗျ”

ဟု ပြောရှာပါ၏။ စောစောက သူရင်ဆိုင်ကြုံလိုက် ရပါသည့် အကဲခတ်ကြည့်တွေနေရာမှာ တရိုတသေ၊ တလေးတစာ ထားသည့်အရိပ်တွေက ထိုဘာဘာ၏ မျက်နှာထက်မှာထင်၏။ သူ ပြီးပြလိုက်သည်ပါပဲ။ ထိုဘာဘာသည် မြကြာမှုမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်နေတာလည်း သေချာနေသည်။ ဘိုးကို အကောင်ကြီး တလေး ဘာစားဖြင့် ရိုသေကြည်ညိုရှာတာလည်း သိသာသည်။ ဘိုး၏မြေး



ဆိုတာ သိလိုက်တာနှင့် လူငယ်ဖြစ်ပါသည့် သူ့ကိုပင် တလေးတစား ခါးလေးညှတ်၍ ပြောလာသည်။ ပြီးတော့ ... ထိုဘာသာနည်းပြင်ထက်မှာ နက်ရှိုင်းသော အမာရွတ်တစ်ခုသည် အညိုရောင်ကန့်လန့်ဖြတ်ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခု၏ လက်ကျန်အမှတ်အသားတစ်ခုအဖြစ် ခြောက်လက်မမျှ ထင်းခနဲနေအောင် ရှိနေတာတစ်ခုကလည်း သူ့အတွက် အလေးအနက်ထားစရာတစ်ခု ချက်ချင်း ဖြစ်လာပါ၏။

ထိုဘာသာသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်က ရန်အလွန်ဖြစ်သော လူစွာတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးချေသည်လား။

ဒါမှမဟုတ် သူတစ်ပါး၏ ချောင်းမြောင်းရိုက်နှက်ခြင်းကိုပဲ သေရာပါဒဏ်ရာကြီး ရခဲ့သည်အထိ ရင်ဆိုင်ကြုံကြိုက်ခဲ့ရခြင်းများပေးလား။

လောလောဆယ်မှာတော့ နေလောင်နေသည့် အဖြူရောင်အသားကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါသော ထိုဘာသာ၏ နဖူးပြင်ထက်မှာ အရပ်ဆိုးသော အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုကတော့ ရှိနေပါ၏။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ နေရာသစ်တစ်ခုမှာ ရောက်ရောက်ချင်း အရပ်ဆိုးသော အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုဖြင့်ရှိနေသော လူတစ်ယောက်ကို စတင်မြင်လိုက်ရသည့်အတွက်တော့ ရင်ထဲမှာ သိပ်မနှစ်မြို့လှ။

သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေး မောင်းဝင်လာသည်က ဂံကျောက်ခင်းလမ်းနီနီလေးအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ ... ပန်းခင်းတွေနဲ့ပါလား။”

သူ ပြောသမျှကို ငြိမ်သက်နားထောင်သည့်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ဖို့ သတ်မှတ်ထားပုံရပါသည့် ကောင်မလေးသည် ငြိမ်

သက်စွာပဲ ဆက်ရှိနေပါသည့်အဖြစ်။ သူ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။ ဤကောင်မလေးနှင့်တော့ စကားထွေရာပြောဖို့ရာ အခြေအနေမမြင်။ လမ်းတစ်လျှောက် ပန်းပင်စိမ်းမြဲနှင့် ပွင့်တူရွက်ဘုပင်လေးတွေ အကန့်လိုက်စိုက်ထားပါသည့် ဂဝံလမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကိုလည်း သူ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာရှိနေပါသည့် ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးကိုလည်း ငေးခနဲပါအောင် ကြည့်မိပါသည့်အဖြစ်။

စံပယ်ရုံတန်းလည်း ရှိသည်။ သစ္စာပန်းခင်းနှင့် နင်းဆီခင်းတွေလည်း ရောင်စုံပွင့်ဝေနေကြပါ၏။ မနက်တိုင်း နန်းရောင်းထွက်ပုံလည်းရပါသည့် မြကြာမှု။ ခြံထဲမှာလည်း ပန်းတို့သည် မကုန်ခန်းနိုင်စွာ ပွင့်ဝေကျန်ခဲ့ကြပါသည့် မြကြာမှု။ နေထဲ ကြည်မြဲမြဲဖြစ်ရပါ၏။

“ကြည့်စမ်း ... ငါထင်ထားတာနဲ့ တခြားစီပဲ၊ မြကြာမှုဟာ အရမ်းကို ပန်းတွေနဲ့လှနေတဲ့ နေရာကြီးတစ်ခုပဲ၊ မြက်ရိုင်းပင်တွေ ရှည်မျောထူထပ်နေအောင် ရှိနေမယ်လို့ ငါ ထင်ထားတာနဲ့တော့ တခြားစီပဲ”

သူ တွေးကာ လတ်တလောမှာတော့ ငြိမ်သက်လိုက်လာပါသည့် အလုပ်ကိုပဲ သူ လုပ်လိုက်မိရပါပြီ။ ဟုတ်သည်လေ။ ကားပြောဖော်ညှိ၍ မရနိုင်သည့် ကောင်မလေးကိုလည်း ဘာမျှ ဆက်ပြောနေ၍ ဖြစ်ချေမည်မှ မဟုတ်ချေပဲလေ။

အဖြူရောင်နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရှေ့ရှိ မြေတိုက်နေရာမှာ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေးကို ရပ်လိုက်ကာ သွန်းလေပြေခင် ဆင်းခိုက် ဘာမှ ရောက်လာကာ ကားနောက်ခန်းမှာ

ရှိနေပါသည့် ပလတ်စတစ်ခြင်းကြီးတွေကို သယ်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေပါ၏။ သုဆင်းပြီးမှ သယ်ဖို့ဖြစ်ချေမည်။ ဝယ်ခြမ်းထားသည့် ခြင်းတွေကိုလည်း ဘာပဲ သယ်ချေမည်လားမသိ။

တံခါးမကြီးဆီမှ ထွက်လာသည်က ကိုကြီးတိုး။ နောက်ပါးဆီမှ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်လာသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။ အသားဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လေးဖြင့် ဆံပင်ကောင်းလျက် ဆံထုံးကြီးအက်နေအောင်ထုံးထားပါသည့် အသက်လေးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။

“မေလေး ... ဒါက ... ဒါက”

“အမယ်လေး ... ဘုန်းလွှဲရာ ငါ့မှာဖြင့် စိတ်ထဲပူနေရတော့တာ။ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ပါသွားတာပဲ ကြံခဲ့ရတာမို့ ဒီကို လိုက်လာတော့လဲ မင်းက မရောက်သေးဘဲဖြစ်နေတယ်။ မြကြာမို့ဆိုတာ ငါလဲ ခုတစ်ခေါက်မှရောက်ဖူးတာကွ။ အရင်အခေါက်တွေ ဘိုး သွားတဲ့အခါတိုင်းမှာ ကိုတင့်ပဲ လိုက်လိုက်ဖို့ပေးခဲ့တာလေ။ ခုတစ်ခေါက်လာရတဲ့ခရီးက မရောက်ဖူးတဲ့လူနစ်ယောက် လာရတဲ့ခရီး၊ ဟိုမေးသည်စမ်းလုပ်ပြီး လာရတာ၊ ဘိုးပေးလိုက်တဲ့ လိပ်စာဆိုတာတော့ ရှိပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာ ဘာလမ်းဆိုတာတောင် ကိုကြီးတိုးက သိတာမှမဟုတ်တာ။ အဲဒါ ဒီလောက်တော့ ဒီကအစ်မကြီးကို မင်း ပန်းတွေပါတဲ့ဆုံးဘီးတစ်စီးနဲ့ ပါသွားတယ်ဆိုတာပြောပြတော့၊ အစ်မကြီးကပြောတယ်။ မြကြာမို့က သုံးဘီးပဲဖြစ်မယ်တဲ့။ သူတို့ဆီကမိန်းကလေး ပန်းဖို့သွားလိုက်တယ်တဲ့”

ဆားမှာလာရပ်ကာ မနားစတမ်းပြောနေတော့လည်း သုနားထောင်နေရုံပဲကျန်သည်။ ပြီးတော့ ... ခုထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်လေး စောင့်ဆိုင်းပေးနေပါသည့် အန်တီကိုလည်း သူ ကြည့်မိပါ၏။ ကိုကြီးတိုး စကားပြောတာဆုံးသည်အထိ နားထောင်ပေးနေသည့် အန်တီကို သူ အားနာလာရသည်။ တစ်ဖက်သားပြောသည့်စကားများကို အဆုံးတိုင်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနားထောင်ဆုံးရသည့် အလေ့အကျင့်တစ်ခုကို အသားတကျရှိနေသည့်ဟန်လည်း ရှိနေသည့် အန်တီကို သူ ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်တော် ရဲဘုန်းလျှံပါ အန်တီ”

ဟု ပြုံး၍ပြောတော့ အန်တီမှလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောအပြုံးဖြင့် ကြည့်လာကာ ...

“အန်တီက မြကြာမို့ရဲ့ ဂေဟာမျိုးပါ။ ဒေါ်ငွေစံသာလို့ခေါ်ပါတယ်။ မောင်ရဲဘုန်းလျှံ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ တမြန်မနေ့ညကတည်းက ဘာကြီးဆီက ဖုန်းဝင်လာပါတယ်။ လမ်းမှာ တစ်ညအိပ်ကြပြီးရင် ဒီမနက်လောက်တော့ မိုင်းခမ်းလီကို ဝင်လာဖြစ်နိုင်မယ်လို့လဲ ဘာကြီးက မှန်းထားတာပါ။ အန်တီတို့ဖြိုအဝင်လောက်မှာ သွားကြိုရမလားလို့မေးတော့လည်း ဘာကြီးက မကြိုပါနဲ့တဲ့။ ယောက်ျားလေးတွေမို့ မြကြာမို့ကို ရောက်အောင်လာတတ်ကြမှာပါလို့ ပြောလာလို့ မကြိုခဲ့ရတာပါ”

ဒေါ်ငွေစံသာမှ ဝတ္တရားမကျေဟု ထင်မှာစိုး၍လား ... ဆီ။ ဖြေရှင်းသလိုလေး ပြောလာတော့ သူ ပြုံးကာ ...

“ဘိုးကတော့ အဲသလိုပါပဲခင်ဗျ၊ တကယ်လဲ ကျွန်တော် တို့က မြကြာမှုကို မေးစမ်းပြီးရောက်အောင်တော့ လာတတ်ဖို့လိုတာလဲ အမှန်ပါပဲ အန်တ”

ဟုပြောကာ နောက်ပါးမှာရပ်နေပါသည့် သွန်းလေ ပြေခင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးမိရင်းမှ ...

“သွန်းလေပြေခင်နဲ့တိုးတော့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကို မြကြာမှုကို ဘာမှ မေးစမ်းဖို့မလိုတော့ဘဲ ရောက်လာရတော့တာပါ အန်တီ”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက် အန်တီဒေါ်ငွေစံသာမှ ...

“သွန်း နောက်မှ ပန်းရောင်းရတဲ့စာရင်းနဲ့ ဈေးသုံးစာရင်း မေလေးကိုပေး၊ ခုတော့ သွန်းရဲ့ဘာဘနဲ့အတူ မီးဖိုဘက်ကို သွားနေလိုက်ဦး၊ မေလေး ဧည့်သည်နဲ့ တွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ကားနောက်ခန်းမှာ ဈေးသုံးခြင်းကြီး သယ်ထုတ်နေပါသည့် ဘာဘဘေးသို့ ရောက်သွားကာ ခြင်းတစ်ခြင်းကို သယ်နေတာသူ လိုက်၍ လိုက်၍ ကြည့်နေမိရပါ၏။ အန်တီဒေါ်ငွေစံသာဆိုတာက သူနှင့် သွန်းလေပြေခင်တို့ကို တရင်းတနှီး ဖြစ်စေချင်ပုံ မရဟုလည်း စတင်၍ နားလည်လာမိသယောင် ဖြစ်လာမိရသည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခက်သည်က ဤကောင်မလေးကို သူ ခင်မင်နေမိပြီ။ ကိစ္စမရှိ။ သူ မြကြာမှုမှာ နေရဦးမည်။ နေရမည်ဆိုသည်မှ ဘိုးပြန်၍ မခေါ်မချင်း နေရမည်သဘော ဖြစ်နေသည်။ သွန်းလေပြေခင်ကို သူ ခင်မင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားနိုင်မည့် အခွင့်အရေး

ဘွမှ အများကြီး ရှိနေသည်ပဲ။ အန်တီဒေါ်ငွေစံသာမှ သူ့ကိုပြီး၍ ကြည့်ကာ ...

“လာပါ မောင်ရဲဘုန်းလျှံ၊ ဆာလည်းဆာရောပေါ့”

ဟုပြောကာ အတွင်းဘက်သို့ လှည့်ဝင်သည်မို့ သူ့နောက်မှလိုက်လာရပါ၏။ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းဆောင်သည် လှပသာ ပန်းတွေဝေဆာနေအောင် ထိုးထားပါသည့် ပန်းအိုးတွေဖြင့် မွှေးပျံ့နေပါ၏။ အခန်းထောင့်တွေမှာ ပန်းတင်ခုံလေးတွေနဲ့နေလျက် နှင်းဆီပန်းတွေ ကြွေပန်းအိုးကြီးတွေဖြင့် မြိုင်နေအောင် ထိုးထားတာမို့ နှင်းဆီရနံ့က သင်းတမြဲမြဲ ဝေနေပါ၏။

အခန်းနံရံမှာ ပန်းချီကားချပ်တွေ ချိတ်ထားသည်။ ခြတင်းပေါက်တွေမှာ အဝါရောင်ချည်သားပန်းခက်ဆင် ခန်းဆီးတွေတပ်ထားပါ၏။ ခန်းဆီးကာထားသော တံခါးနေရာမှ ဒေါ်ငွေစံသာ ရပ်လိုက်ကာ ...

“ဒီဘက်က အခန်းကတော့ ရုံးခန်းပါ”

ဟု ပြောပြီး ခန်းဆီးလေးကို လှစ်ဟဖယ်လိုက်ပြီး ဆောင်ဝင်တော့ သူလည်း ကိုကြီးတိုးနှင့်အတူ နောက်မှလိုက်လာရပါသည်အဖြစ်။

ရုံးခန်းသည် အဆောက်အအုံအကျယ်ကြီး၏ သုံးပုံနှစ်ပုံမျှကို နေရာယူထားလျက် မှန်ပြတင်းဆီမှ လင်းကျင်းသော ဆောင်တွေ ဝင်နေသည်မို့ အမြင်သည် စိတ်ကိုလန်းနေစေသည်။ အပြာရောင်ကော်စောကြီး ခင်းထားသော အခန်းကျယ်ကြီးပေါ် ဝိရိမြင့်မြင့်ကြီးများဖြင့် ရှိနေလျက်။ စာအုပ်တွေ သေသပ်စီထောင်ထားရာ ဝိရိကြီးများက အများစု ဖြစ်နေသည်။



ကျွန်းစားပွဲကြီးထက်မှာ သက္ကလတ်စိမ်းမြေအခင်းကို ခင်းထားလျက်။ စားပွဲထက်မှာ အဖြူရောင်နှင့်ဆီထိုးပန်းအိုးငယ်တစ်လုံးရှိနေသည်။ အခန်းထောင့်နေရာတွင် စဉ့်ရည်သုတ်ပန်းအိုးစိမ်းမြေကြီးမှာ ရွက်လှပင်သည် အရောင်စုံသော အရွက်တို့ဖြင့် သန်စွမ်းစွာရှိနေကြလျက် ...။ ပန်းအိုးကြီးလေးလုံးမျှဖြစ်နေပါ၏။

စားပွဲထက်မှာ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးရှိသည်။ စီထပ်ထားသော ဖိုင်တချို့ရှိသည်။ စာအုပ်တချို့ရှိသည်။ ကလောင်စိုက်ခုံတစ်ခုမှာ ဘောလ်ပင်သုံးချောင်းမျှ စိုက်ထားသည်။ ရုံးခန်းကျယ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်နေရာမှာ ကွန်ပျူတာကို မှန်လုံခန်းဖြင့်ထားတာကိုလည်း သူ မြင်ရပြန်၏။

“ဘိုးဟာ အတော်ကြီးကို စနစ်တကျနဲ့ မြကြာမှုကိုထားထားတာပဲ၊ ကြည့်စမ်း ... သန့်ပြန့်ပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နဲ့ ရှိနေတာပါပဲလား၊ ဒီနေရာကို ဘာတွေလုပ်ဖို့များကို ငါ့ကိုလွှတ်လိုက်ပါလိမ့်၊ ဒီကအန်တီဆီကိုတော့ ဘိုးပြောပြထားနှင့်မယ် ထင်တာပဲ”

ဟု သူ တွေးကာ အန်တီဒေါ်ငွေစံသာကို သူကြည့်မိရပါ၏။

“ထိုင်ပါ မောင်ရဲဘုန်းလျှံ၊ အန်တီကို အန်တီစံလို့ ခေါ်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ ဒီက ကိုတိုးလည်း ထိုင်ပါ”

ဟု ပြောတာမို့ ဆရာမရှေ့ရောက်နေကြသည့် တပည့်များနယ်ပင် နှစ်ယောက်သား ထိုင်လိုက်ကြရသည်ပါ။ တစ်နေ့က ကလေးလိုနေ။ ကလေးလို ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ဘဝ

ကို ဘာအခက်အခဲမှ မရှိဘဲ ဖြတ်သန်းနေသည့် လူပျော်ရဲဘုန်းလျှံ ဆိုတာကဖြင့် စတင်၍ ပုံသွင်းထားသည့် နေရာတစ်ခုမှာ ရောက်လာစပြုလာပြီဟုတော့ စိတ်ထဲမသက်မသာ ဖြစ်လာရသည်လည်း အမှန်ပါ။

“အပေါ်ထပ်မှာက ဘုရားခန်း ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေကို လက်မှုအတတ်ပညာလေးတွေ သင်ပေးတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းလည်း ရှိပါတယ်၊ ဒီအဆောက်အအုံကြီးရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ တစ်လတစ်ခါ ပျော်စရာပွဲလေးတစ်ခုခု လုပ်ပေးတတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့လည်း အခန်းထဲက ဆက်တီစားပွဲတွေ ဘာတွေကို တစ်ဖက်မှာ စနစ်တကျရွှေ့ထားပြီး လုပ်တာဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လောလောဆယ်မှာ မောင်ရဲဘုန်းလျှံ နေသားတကျ နေတတ်သွားဖို့ပဲ ကြည့်ရှုစိမ့်ထားပေးပါလို့ ဘာကြီးက ဖုန်းနဲ့မှာလာပါတယ်”

စကားပြောနေရာမှ တန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ အန်တီစံခါးသို့ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဝင်လာခဲ့ပါ ဦးမြမွှေး”

ဟု ပြောတာမို့ သူရော ကိုကြီးတိုးရော လှည့်ကြည့်ကြတာ အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသည့် ပန်းကန်လုံးကြီးတွေကို လင်ပန်းဖြင့် သယ်လာပါသည် ဦးမြမွှေးကို တွေ့ရပါ၏။ မြမွှေး ဆိုတာ စောစောက သူတို့ကို ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသည့် ဘာ ဖြစ်နေသည်ပါပဲ။



“အဲဒါ ဆန်ခေါက်ဆွဲလို့ ခေါ်ပါတယ်။ တချို့ကလည်း ရှမ်းခေါက်ဆွဲလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ စားပါ ... ဆာကြရာ ပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ဒီမှာပဲ စားလိုက်ကြပါဦး။ နေ့လယ်စာနဲ့ ညနေစာတွေကိုတော့ မောင်ရဲဘုန်းလျှံတို့ နေထိုင်မယ့် အဆောက်အအုံလေးထိ လာပို့ပေးပါမယ်။ ဦးမြမွေးပဲ လာပို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလာသည်က နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စဘက်ကို နှယ်လာသည်။

“မောင်ရဲဘုန်းလျှံရဲ့ဘိုးဘိုးက မှာလာပါတယ်။ ဒီမှာ မောင် ရဲဘုန်းလျှံတို့ နေတဲ့အခါမှာ ဘာကိုလုပ်ကိုင်ကြရမယ် ဆိုတာမျိုးကို မပြောပါနဲ့တဲ့။ ဘာကိုမလုပ်ကိုင်ရဘူးဆိုတာ ပြောဖို့ လိုအပ်လာတဲ့အခါကျရင်လည်း ပြောပါတဲ့။ ဘာ ကို သူ လုပ်ကိုင်ရမယ်ဆိုတာ သူ နားလည်လာတဲ့အထိ သူ မကြာမှီမှာ နေထိုင်ရလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲသလို မောင်ရဲ ဘုန်းလျှံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘိုးဘိုးက မှာထားပါတယ်”

ဟုပြောကာပြီး၍ ...

“စားကြပါ ... စားကြပါ။ မန်ညင်းချဉ် ကြိုက်ရင်လည်း ထည့်ပါ။ ငရုတ်သီးကြော် ထောင်းထားတာလည်း ကြိုက် တတ်ရင် ထည့်ပါ။ သံပရာသီးလည်း ဆမ်းစားပါ။ ဒါ မြကြာမှီကချက်တဲ့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲပါ”

ဟု ပြောလာတော့ သူရော ကိုကြီးတိုးရော အန်တီနီ ရောသည့်ဥစ္စာတွေအားလုံး ဖြည့်ထည့်ကာ စားသောက်လိုက်ကြ သည်ပါပဲ။ မြေပဲဆံလှော်ထောင်းထားတာလည်း ပါနေသည်။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲသည် ခံတွင်းတွေစေသည့် အစားကောင်းတစ်ခုတော့ ဖြစ်နေသည်။ ဟင်းရည်ပူပူကို ဇွန်းဖြင့်မွှေနှောက်၍ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ နှင့်အတူ ခပ်၍ ခပ်၍ စားရသည့် အရသာသည် ငရုတ်သီးစပ် သည့်အကူဖြင့် ချွေးပင်စို့လာစေသည်အထိ စားကောင်းနေတာ အမှန်။

အဆုံးသတ်ကိုတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်စီ သောက်လိုက် ကြခြင်းဖြင့် စားသောက်ခြင်းကိစ္စသည် ပြတ်သွားပါ၏။

“မနက်ခြောက်နာရီကနေပြီး ညနေခြောက်နာရီထိ မောင်ရဲ ဘုန်းလျှံနဲ့ ကိုတိုးတို့ အပြင်ကို သွားလာနိုင်ခွင့် ပြုထား ကြောင်းကိုလည်း ဘာကြီးက အန်တီနီကို ဖုန်းထဲမှာ ပြောထားပါတယ်။ အန်တီနီတို့ရဲ့ မြကြာမှီက ကလေးတွေ ကတော့ အန်တီနီရဲ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘယ်ကိုမှ သွားလာ ခွင့်ကို မရှိတာပါ။ ဝန်ထမ်းတွေကတော့ အားလပ်ချိန် အပြင်ထွက်ရင် ညနေခြောက်နာရီဆို ခြံဝင်းတံခါးမကြီး ကို ပိတ်တာမို့ အချိန်မီ အရောက်ပြန်လာကြရပါတယ်။ ညနေခြောက်နာရီကျော်ရင်ဖြင့် ခြံဝင်းတံခါးမကြီးကို ဘယ် လိုအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ဖွင့်မပေးနိုင်ဘူးလို့ အန်တီနီ စည်းကမ်းချထားတာပါ”

သဘောက သူသည်လည်း နောက်မကျစေနှင့်ဆို သည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။ ငြိမ်၍နားထောင်ပေးရုံမှတစ်ပါး ခြား ဘာများကျန်တော့မည်တဲ့လဲလေ။ ရင်ထဲတော့ အသင့် ခက်သက်ကြီး ဖြစ်ရသည်။ ခက်သည်က ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင်က ခက်လိုက်သည့်နေရာ။



ဤနေရာရောက်မှတော့ ဤစည်းကမ်းကို အသားတကျ လိုက်နာပေးဖို့ပဲကျန်သည်။ ကိုကြီးတိုးကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း စိတ်လက်မသက်မသာ ဖြစ်နေပုံရပါ၏။ အလွန်သိချင်းဆိုချင်သည့် ကိုကြီးတိုး။ ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် ကိုကြီးတိုး။ အာကျယ်အာကျယ်နှင့် အလွန်စကားကြောရှည်ချင်သည့် ကိုကြီးတိုး။ ခုကတည်းက စိတ်လက်မအိမ်သာကြီး ဖြစ်နေကာ ပြန်ချင်သည့် စောတွေ ရင်ထဲပြည့်နေပြီဆိုတာ မျက်နှာကြည့်ရုံဖြင့် သူသိနေသည်။ ဘိုးကတော့ စည်းကမ်းတစ်ခုကို ချပြခိုင်းခြင်းဖြင့် ပထမဆုံးရောက်သည့်နေ့မှာ သူ့ခြေထောက်မှဗွေကို ထိန်းပြီဟုတော့ နားလည်ထားလို့။ အန်တီစံကလည်း ဘိုးပြောတာကို တစ်သေမတိမ်း အကောင်အထည်ဖော်မည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။

“ဦးမြမွေး ... မောင်ရဲဘုန်းလျှံတို့ကို သူတို့နေရမယ့် အဆောက်အအုံနေရာလေးကို ပို့ပေးလိုက်ပါဦး။ အဲဒီနေရာလေးမှာပဲ မောင်ရဲဘုန်းလျှံရဲ့ဘိုးဘိုး လာတဲ့အခါတိုင်း နေတာပါ။ ဘိုးက အဲဒီမှာထားပါလို့ မှာထားပါတယ်ကွယ်။”
 “ကျွန်တော့်ကို ဘုန်းလျှံလို့ပဲ အများခေါ်သလို ခေါ်အန်တီစံ။ အဲသလိုခေါ်ရင် ပိုအဆင်ပြေမလားလို့ပါ။”
 “ကောင်းပါပြီ ဘုန်းလျှံ။ ဒီက ဘာမွေးနောက်ကို လိုသွားကြနော်၊ ဦးမြမွေး ... ဘုန်းလျှံတို့ကို ပို့ပေးပြီးတဲ့အခါ သွန်းကိုသွားပြောလိုက်ပါဦးနော်၊ ကျွန်မရုံးခန်းကို ငွေအပ်နိုင်ပါပြီလို့။”

ဘာမွေး ခေါင်းညိတ်ကာ သူတို့ကို ခေါ်လာတော့ နောက်မှလိုက်လာကြရသည်ပါပဲ။ ကားနောက်ခန်းမှ သားရေအိတ်

တွေကို ယူကြတော့လည်း ဘာမွေးမှ လက်နှစ်ဖက်လုံးဖြင့် တစ်နိုင်စီဆွဲသည်က သူတို့ ဘယ်လိုတားတား။ ရအောင်သယ်ခဲ့သည်ပါပဲ။ နေလောင်ထားသော အသားအရေဖြင့် နဖူးမှအမာရွတ်ကြီးနှင့် ရှိနေပေမယ့် ရုပ်ရည်ကတော့ ငယ်စဉ်က လူရည်သန် ရုပ်မျိုးပါ။

သားရေအိတ်တစ်လုံးစီဆွဲလျက် သူနှင့် ကိုကြီးတိုးတို့လည်း နောက်က လိုက်လာကြရသည်ပါပဲ။

“ချောင်မှာမဟုတ်တာကတော့ သေချာတယ်၊ ငါ့ကိုမနက်ခြောက်နာရီကနေပြီး ညနေခြောက်နာရီထိ သွားချင်ရာသွားနိုင်တယ်ဆိုတာကလည်း ငါ ဘယ်လောက်ခြေဗွေပါနေမလဲဆိုတာကို အန်တီစံဆီမှာ လှမ်းလှမ်းမေးပြီး ချက်ကင်လိုက်မယ့်သဘော ဖြစ်နေတယ်။ ဖေဖေအိမ်မှာ ငါနေရတဲ့အချိန်နဲ့တော့ မတူနိုင်တော့ဘူး၊ လုပ်ချင်တာ ချက်ချင်းကောက်လုပ်လို့ ရခဲ့တဲ့ဥစ္စာတွေကတော့ ဒီအချိန်ကစပြီးဘေးမှာ ချထားလိုက်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။”

စိတ်လက်မသက်မသာ ဖြစ်နေတာကတော့ အမှန်။ အတွေးဖြင့် မွန်းကျပ်နေရင်း ကိုကြီးတိုးကို ကြည့်တော့ လှမ်းအကြည့်နှင့်ဆိုသည်။

ကိုကြီးတိုးကလည်း ပခုံးကိုတွန့်ပြ၏။ သူ တွေးထားသလိုနှယ်ပင် တူညီသည့်အတွေးကို တွေးနေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ မချောင်ဘူးထင်တယ် ဆိုသည့်ဟန်။

မြကြာမှုတွင်းရှိ လူသွားလမ်းလေးတိုင်းသည် ဂဝံကျောက်နီတွေဖြင့် ခင်းထားသော လမ်းနှီနီလေးတွေချည်း ဖြစ်



နေတာကိုက လှနေသည်။ အမြင်ဆန်းနေသည်။ ဝေဝဲကြည့်လိုက်
တော့လည်း တစ်ထပ်အဆောက်အအုံလေးတွေလည်း မနည်းလှ။
တစ်ထပ်အဆောက်အအုံ ရှည်လျားလျားတွေကိုလည်း အမိုးနီနီ
လေးတွေဖြင့် တွေ့နေရသေးသည်။

မြေဧကကျယ်ကျယ်ကြီးမှာ အဆောက်အအုံတွေ
အတော်များများဖြင့် ရှိနေသည် မြကြာမှုကိုကြည့်ရင်း ...

“မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလည်း ရှိတယ်၊ ပန်းခင်းတွေ၊ ပန်းရံ
တွေလည်း နေရာအနှံ့မှာ စနစ်တကျ အကွက်လေးတွေ
ဖော်စိုက်ထားတာပါလား၊ ဘိုး ဒီလောက်ထိ အရေးတယူ
ထားပြီး ဒီမြကြာမှုကို ထူထောင်ထားမှန်း ငါ မသိခဲ့ပါ
လားနော်၊ ဘိုးကလည်း ဖေဖေ လုံးဝစိတ်မဝင်စားတဲ့
မြကြာမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမှ ဒီကိုသွားဖို့ မပြောခဲ့သလို
ဘယ်လို ဒီမှာ လှလှပပ ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း မပြော
ပြခဲ့တာမို့ ငါတစ်သက်မှာ ငါတစ်ခါမှ ရှိမှန်းလည်းမသိခဲ့
သလို ရောက်လည်း မရောက်ဘူးခဲ့တဲ့ နေရာတစ်ခုအဖြစ်
ပဲ ရှိနေရတော့တာ အမှန်ပဲ”

သူ တွေးနေရင်း ဆက်လျှောက်လာသည်က ဘာဘွား
နောက်မှပါ။

ဘာဘွားကတော့ ဂဝံကျောက်ခင်းလမ်းနီလေး
အတိုင်း လျှောက်နေရာမှ ကုန်းမို့မို့လေးတစ်ခုမှာ ရှိနေပါသည်
ပုစွန်ဆီရောင် တစ်ထပ်တိုက်ပြားပြားလေးဆီသို့ ခေါင်းလေးဆတ်
ပြကာ ...

“အဲဒီအိမ်လေးပဲ လူလေးတို့”

ဟု ပြောလာပါ၏။ အဖြူရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်
အရွယ်ငယ်လေးများ ရောနှောရှိနေပါသော ပွင့်တူရွက်တူပင်တန်း
လေးတွေ တစ်ဖက်စီရထားသော ကျောက်ခင်းလမ်းနီနီလေး၏
အဆုံးမှာ အမိုးနီနီလေးဖြင့် ကြိုလင့်နေပါသော အိမ်လှလှလေးတစ်
လုံး။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လေးတစ်ခုသည်ပင်လျှင် ရှိနေသေးသည့်
အဖြစ်။

“အဲမယ် ... ဟန်ကျပန်ကျတော့ ရှိတဲ့နေရာလေးပဲကွ ...
ငါ့ကောင်ရဲ”

ခပ်တိုးတိုး လေလေးတစ်ချက်ချွန်ကာ လွှတ်ခနဲ
ပြောလိုက်ပါသည် ကိုကြီးတိုး၏အသံ။ လောလောဆယ်မှာ သူ
ချော်နိုင်သေး။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမည်ဆိုတာမှ မသိရသည်ပဲ
ဆူ။



❀ အခန်း(၅) ❀

“သွန်းလေးကို အားကိုးရတာမို့ မေလေး အစစယုံကြည် အားထားရတဲ့သူလေးအဖြစ် ရှိနေရတာပါကွယ်။ ဈေးသုံး တာကအစ သွန်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ငွေကုန်လည်းသက်သာ ဟင်းအမယ်လည်းဖြစ်အောင် တွေးတတ်တာကိုက အားထုတ် စရာတစ်ခု ဖြစ်နေတာပါ။ မေလေးက ဟင်းအမယ်တွေ အတွက် မှာတာ ပြုတာတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဈေး သုံးရင်း ဒီဟာလေး ဝယ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်၊ ကလေး တွေအတွက်လည်း အားဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ဝယ်လာတာလေး တွေကလည်း တကယ့်ကို စားမြိန်စေတဲ့ဟင်း တစ်ခွက် နှစ်ခွက် ဖြစ်လာရတာပဲ မဟုတ်လား။”

မေလေး ပြောကာ သွန်းကို ကြည့်လာလျက်ဖြင့် စာရင်းစာရွက်လေးကို ဖိုင်ထဲထည့်နေပါ၏။ ဘိုးဘိုးကို စာရင်း နှင့်တကွ အတိအကျ တင်ပြတတ်သည်ကလည်း မေလေးပါ။ ဘိုးဘိုးဆိုတာက သုံးလတစ်ခေါက်လောက်တော့ မကြာမှီသို့ ရောက်ဖြစ်တတ်ပါ၏။ တစ်ရက် နှစ်ရက်မျှမကြာ

ပြန်သွားတတ်သည်ပါပဲ။ ရောက်လာချိန်မှာ မကြာမှီနှင့်ပတ်သက် ၍ လိုအပ်မည်ထင်တာတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးသွားတတ်သည့် ဘိုးဘိုးပါ။ မေလေးကိုလည်း ဘိုးဘိုးနှင့် စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည် သည့်နယ်။ မေလေးကလည်း မကြာမှီနှင့် ပတ်သက်၍ အလေ အလွင့်မရှိ အစစ စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ကိုင်တတ်ပါ၏။ ခုလည်း စာရင်းအင်း စာရွက်လေးကို ဖိုင်ထဲထည့်တွဲထားပြီးပြီ။ ပြီးလျှင် ခုံးဝန်ထမ်း မမမြိုင် ရောက်လာလျှင် ကွန်ပျူတာဖြင့် စာရင်းပြုစု နိုင်းမည်။ ထပ်၍ ဖိုင်တွဲမည်။ ဤသည်က မေလေး၏တိကျမှုပါ။

“ဒီနေ့တော့ သွန်းလေးကို မေလေး အပ်စရာလေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ လာ ... မေလေးနဲ့လိုက်ခဲ”

မကြာမှီရှိ ကလေးတိုင်းအဟွက် အမေတစ်ယောက် ပမာ ရှိတာမို့ အားလုံးက မေလေးဟု ခေါ်ကြရပါသည့် မေလေး။ အားလုံး ချစ်လည်းချစ်ရပါသည့် မေလေး။ ခု ဘာကိုများ သွန်း ကို အပ်ချေမည်မသိ။ မေလေး ခေါ်ရာသို့ နောက်ပါးဆီမှ တစ် ရသေလေး သွန်းလေးပြေခင် လိုက်လာရပါပြီ။ မေလေးသွားနေ သည်က မေလေး နေထိုင်ရာ တစ်ထပ်အဆောက်အအုံလေးဆီသို့ ပါ။ နေ့ခန်းသို့ရောက်တော့ ပြုံး၍ ...

“ခဏထိုင်စောင့်နေနော် သွန်းလေး”

ဟု ပြောကာ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပါ၏။ ပြန် ထွက်လာတော့ ယွန်းဘူးနီငယ်လေးတစ်ခု ပါလာပါ၏။ ယွန်း လေးပြေခင်၏ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ကာ ဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဆောက်ပဖြူလုံနေသည့် ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးနှင့် အသည်းပုံ ဆွဲကြိုးနီလေးဖြင့် ရှိနေပါသည့် လော်ကက်လေးတစ်ခုကို တွဲ



လျက်သား တွေ့လိုက်ရပါ၏။ လော်ကက်လေးကလည်း အဖြူရောင်။ ဒါပေမဲ့ ဆွဲကြိုးလေးက တောက်ပဖြူလဲ့နေမယ် ...။ လော်ကက်လေးကတော့ဖြင့် ကျောက်နီလေးကို ကွပ်ထားသော အဖြူရောင်လေးသည် အနည်းငယ်မျှ မှိန်ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်နေသည်။

“ရော ... ကိုင်ကြည့်လိုက်ပါဦးကွယ်”

ဆွဲကြိုးနှင့် လော်ကက်လေးကို လက်ဖဝါးမှာတင်ကာ ပေးလာစဉ်ခိုက်မှာ မေလေး၏ မျက်နှာထက်မှာလည်း မှိုင်းညှို့ညှို့အရိပ်လေးတွေ ကြေကွဲစွာ ဖေးတင်၏။ သွန်းလေပြေခင် ချက်ချင်း မယုဖြစ်သေးဘဲ ငိုငိုခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိရသည်ပါပဲ။ ဘာကြောင့်များ ဤနေ့မှာ မေလေးသည် ဤဆွဲကြိုးလေးနှင့် လော်ကက်နီနီလေးတစ်ခုကို ပေးလာရပါသတဲ့လဲ။

“ယုလေ ... ယုပါ သွန်း”

ညင်ညင်သာသာလေး ပြောလည်းပြောကာ သွန်းလေပြေခင်၏ လက်ဖဝါးလေးကို ဖွဖွလေး ဆွဲဖြန့်၍ ဆွဲကြိုးနှင့် လော်ကက်လေးကို ထည့်ပေးလာပါ၏။ လော်ကက်လေးတွဲလျက် ရှိနေပါသည့် ဆွဲကြိုးကုံးမျှင်မျှင်လေး သွန်းလေပြေခင်၏ လက်ဖဝါးထက်သို့ ဖေးတင်အထိမှာပင် ရင်ထဲတွင် ထူးခြားသော ခံစားမှုက တိုးဝင်လာပါပြီ။ ရှိန်းမြမြနှင့် နွေးထွေးနေသော ခံစားမှု။ တစ်စုံတစ်ခုသော ဆွဲငင်မှုတစ်ခု၏ နောက်သို့ ပါသွားရသည့်နယ်ရှိသွားရပါသည့် ခံစားမှု။ ညှို့ငင်ထားသည့်နယ် ရှိနေပါသည့် ဆွဲကြိုးလေးကို သွန်းလေပြေခင် မှတ်တက်စွာ ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည့် ခံစားချက်တစ်ခုက ...။ အတွေးနှင့်အတူ ခပ်ဆဆတွေးယူရင်း မဝံ့မရဲ စဉ်းစားလာမိရပါသည့် ခံစားမှုဖြစ်နေသည်။

ဘုရားရေ ...။ ဤဆွဲကြိုးလေးသည် ...။ ဤဆွဲကြိုးလေးသည် ဆွန်း၏ လက်ဖဝါးထက်ဆီသို့ ပိုင်စိုးစွာ ဖေးတင်ရောက်ရှိနေစေဖို့အတွက် အခွင့်အလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိနေသည်။ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်တစ်ခုပဲ ရှိနေသည်။ ထိုအရေးသည် သွန်းနှင့်ပတ်သက်သူတစ်ယောက်ယောက်၏ ပစ္စည်းလေး ဖြစ်နေ၍သာ မေလေးမှ အပ်လာသည်ပေါ့။ စောစောက ပြောခဲ့သည်လေ။ သွန်းကို အပ်စရာရှိသည်တဲ့။

ဒါဆို ...။ ဒါဆို ... ဤဆွဲကြိုးလေးသည် သွန်း၏ အမေဆွဲကြိုးလေးများလား။

ရင်သည် ပို၍ ရှိန်းခနဲဖြစ်၏။ နွေးထွေးရှိန်းမြခြင်းနှင့်အတူ အေးမြခြင်းလည်း တိုးဝင်လာသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများစွာဖြင့်လည်း ငုံ့မှီးငေးစိုက်ကြည့်အမိရပါ၏။

“မေမေလည်တိုင်မှာ ဆွဲခဲ့တဲ့ကြိုးလေးဆိုရင် ဘာလို့ ... ဘာလို့ ... မေမေဆီကနေပြီး မေလေးဆီကို ရောက်လာရမှာတဲ့လဲ”

ဟု တွေးမိရပြန်ကာ ရင်ထဲတွင် တွေးမရနိုင်သော ဆွဲငင်မှုတစ်ခုကလည်း ထိုးနှက်တိုးဝင်လာပြန်ပါ၏။ မေလေးကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ငေးငေးအကြည့်နှင့် ကြိုသည်။ သွန်း၏ မျက်နှာထက်မှာ ရုတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဖြတ်သန်းနေကြပါသည့် လှုပ်ရှားခြင်းတွေ၊ အံ့သြမှတ်တက်ခြင်းတွေ၊ အတွေးတစ်ခုကို အဆင်မပြေမှုနေရင်းမှ ဝေဝေဝါ ဖြစ်လာရပြန်သည့် အရိပ်လေးများကို မေလေးသည်လည်း သိမြင်လိုက်ပုံရပါ၏။ မေလေး

ထရပ်လိုက်ကာ ပြတင်းအနီးမှာ အတန်ကြာမျှ သွားရပ်နေပြန်ပါ၏။ နောက်တော့လည်း သွန်းလေပြေခင်ဘက်သို့ ကိုယ်လေးကို ငြိန်လှည့်လိုက်ပါ၏။

“အဲဒီဆွဲကြိုးလေးနဲ့ လော်ကက်လေးဟာ တွဲလျက်ရှိနေပြီး သွန်းလေးရဲ့လည်မှာ ဆွဲထားရင်းနဲ့ မေလေးတို့ရဲ့မြကြာမှုကို ရောက်လာခဲ့တယ် သွန်းလေး။ ဒါကြောင့် အဲဒီဆွဲကြိုးဟာ သွန်းရဲ့မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ ဆွဲကြိုးဖြစ်တယ်လို့ပဲ မေလေးမှတ်ယူတယ်”

မှတ်ယူတယ်။ မေလေး၏စကားသံ တိုးတိုးသည် ရင်ကိုလာ၍ လာ၍ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်၏။ ဪ ... မိဘမဲ့ဘဝဖြင့် မြကြာမှုသို့ ရောက်လာခဲ့ရပါချေသော သွန်းလေပြေခင်ဆိုသည့် ကလေးငယ်ငယ်လေး၏လည်မှာ ဤဆွဲကြိုးမျှင်တစ်ခုသည် လော်ကက်လေးတစ်ခုနှင့် ဆွဲလျက်ဖြင့် ပါလာခဲ့သည်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ထိုဆွဲကြိုး၏သခင်သည် သွန်းလေပြေခင်ဆိုသည့် မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်၏မိခင်၏ လည်မှာဆွဲခဲ့သော ကြိုးတစ်မျှင်ဟုတော့ မှတ်ယူသည်တဲ့လားလေ။

“မှတ်ယူတယ်တဲ့လား မေလေးရယ်၊ မရေရာလိုက်တဲ့ဘဝ ပါလားနော်၊ ဒီဆွဲကြိုးလေးဟာ သွန်းရဲ့မေမေဆွဲကြိုးဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့လား၊ ဒီလိုပဲ အနီးစပ်ဆုံး မှန်းဆယူကြရမှာပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက အတိအကျကြီးတော့ ပြောရဲပါ့မလဲ၊ ဟဲ့ သွန်းလေပြေခင်၊ အဲဒါ ညည်းအမေရဲ့ ဆွဲကြိုးပေါ့ ဆိုတာမျိုး ဘယ်သူက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး ပြောရဲပါ့မယ်တဲ့လဲ၊ မိဘမဲ့ဘဝဆိုတာ အဲသလိုပါပဲလား၊ လက်ထဲ

ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကိုတောင်မှ ဝံ့ဝံ့ရဲရဲ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းရယ်လို့ မပြောနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးပါလားနော်”

အတွေးနှင့် ငိုငင်တွေနေရာမှ သွန်းလေပြေခင်၏မျက်နှာငယ် မျက်ရည်ဝေလာသည်။ သိမ်ငယ်လိုက်သည်ကောလေပဲ ပို၍ခံစားလာရသည်။ မိဘမဲ့ ...။ အမိမဲ့ ...။ အဖမဲ့ ဆိုသည့် နာမည်မှာ။ အဖနှင့်အမိ၏အမည်ကိုသော်မျှ သွန်းလေပြေခင်ဆိုတာ မသိနိုင်ခဲ့ရ။ ခုထိလည်း မသိနိုင်သေး။ နောင်လည်း သိနိုင်မှာမရှိ။ အားကိုးရာမိဘ၏အရိပ်ဆိုတာ မရှိတော့တာမျိုးမဟုတ်။ နောက်ကို ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာ ဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းလေးကိုငုံ့ချကာ ပြိုကျနေသည့် မျက်ရည်ကို ငြိန်ထိန်းနိုင်ဖို့ အားအင်ကို မွေးယူနေရတာကိုက ပင်ပန်းလွန်းသည်။

မေလေးမှ သွန်း၏ဘေးမှာ လာထိုင်ပါ၏။ လက်ထဲကို ထွေးဆုပ်လာသည်ကလည်း နူးနူးညံ့ညံ့ နိုင်နေသည်။

“သွန်းလေး ဒီကို ရောက်လာချိန်မှာ ခင်နှီးထုပ်လေးနဲ့ဖြစ်နေတယ်၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာပို့တာပဲ၊ သူ့နာမည်အေးမြလို့ ပြောတယ်၊ ဒီကလေးကို သူ မထိန်းနိုင် မမွေးနိုင်လို့ လာအပ်တာလို့လည်း ပြောတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဒီကလေးရဲ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုးလေးကို သူ သိမ်းထားရာမှာ သူ့ယောက်ျား အမူးသမား ရအောင်ရှာဖွေပြီး ဖြုန်းပစ် သုံးပစ်လိုက်ရင် ဒီကလေးရဲ့လည်ပင်းမှာ ပါလာတဲ့ပစ္စည်းလည်း ပျောက်ပျက်သွားမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကလေးရဲ့ ဘဝအစအန ပျောက်ကွယ်သွားမှာကို သူ



စိုးရိမ်လို့ မြကြာမှုံမှာ ကလေးကို လာအပ်ရတာပါလို့ပြော
တယ် သွန်းလေပြေခင်၊ ဒါကြောင့် မေလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ
အသေအချာ ထင်မှတ်နေတာကပေးတဲ့ ဒီဆွဲကြိုးနဲ့ ဒီလော်
ကက်လေးဟာ သွန်းရဲ့မေမေပစ္စည်းပဲလို့ မှတ်ယူခဲ့ရတာ
ပဲ ဖြစ်တယ်”

ဟုပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် ခေါင်းလေးငုံ
ငိုက်ချထားရင်း ငြိမ်ကျနေသည်ပါ။

“ဖြစ်ပါစေ ... ဒီပစ္စည်းလေးဟာ မေမေလည်မှာ ဆွဲခဲ့တဲ့
ပစ္စည်းလေး ဖြစ်ပါစေ၊ ဖြစ်ပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းနေမိရင်းမှ ...

“မေမေ ... မေမေရေ၊ သမီးလက်ထဲမှာ မေမေဆွဲကြိုးလေး
ရောက်နေပြီ မေမေ၊ ဘာလို့ သမီးဟာ မေမေဆီမှာမကြီး
ပြင်းလာခဲ့ရတာလဲ မေမေ၊ မေမေရင်ခွင်နဲ့ ဝေးကွာကြီး
ပြင်းလာရတဲ့ဘဝကို သမီး ဘာလို့ လက်ခံပိုင်ဆိုင်လိုက်
ရတာလဲ”

ကြေကြေကွဲကွဲကြီး မေးနေမိသည်က ရင်ထဲမှအသံ
တိတ်ကျနေရင်းဖြင့်ပါတည်း။

“သွန်းလေးကို လာပို့တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ မအေးမြလို့ သူ
နာမည်ကို သူပြောခဲ့ပေမယ့် အဲဒါဟာ အမည်မှန်မှဟုတ်
ရဲ့လားတော့ မေလေးမသိဘူး၊ တစ်ခု သေချာတာကတော့
သူဟာ သွန်းလေးရဲ့အမေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုပါပဲ၊
ကလေးကို ဒီဆွဲကြိုးလေး မပျောက်ပျက်ဘဲ ထိန်းသိမ်း
ထားနိုင်ဖို့ အခက်အခဲတစ်ခု ရှိနေတာလည်း သေချာနေ

တယ်၊ အထူးသဖြင့် သူ ပြောပြတဲ့ သူ့ယောက်ျားကြောင့်
ဒီဆွဲကြိုးလေး ပျောက်ပျက်သွားမှာကို စိုးရိမ်တာလည်း
သေချာနေတယ်၊ အဲဒီအခက်အခဲကို သူ ပြောပြတာဟာ
အမှန်အတိုင်း ပြောပြတယ်ဆိုတာ မေလေး ယုံတယ်၊
ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သွန်းရဲ့မိဘရင်းနဲ့ပတ်သက်
လို့ ရေရေရာရာ ပြောပြချင်ပုံ မရဘူး၊ ဒီဆွဲကြိုးလေးကြောင့်
ပဲ တစ်နေ့မှာ သွန်းရဲ့မိဘကို သွန်း ပြန်ဆုံနိုင်ခွင့်ရှိနိုင်
မယ်လို့တော့ သူ မျှော်လင့်ထားပုံရတယ်”

သွန်းလေပြေခင် နားထောင်နေရင်း မျက်ရည်ကျနေ
သည်ပါ။ မေလေးကလည်း မျက်ရည်ကျနေတာကို မတားရက်
နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပုံရသည်။

ငိုပါစေတော့ဟုလည်း မျက်ရည်ကို ပြိုနေအောင်
သွန်းချခွင့်ပေးထားရှာပါ၏။

“သူဟာ သွန်းရဲ့မိခင်ရင်း မဟုတ်တဲ့အတွက် သွန်းကိုထား
ခဲ့ရချိန်မှာ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ မချီတင်ကဲ ဖြစ်ရိပ်မျိုးကို
သူ့မျက်နှာမှာ မေလေး ရှာဖွေမတွေ့နိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ သူ့
လိပ်စာကိုတော့ မေလေး ယူထားခဲ့ပါတယ်၊ တကယ်တမ်း
သွားကြည့်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီနေရာမှာ သော့ခတ်ထားတဲ့
အိမ်လေးတစ်လုံးကိုပဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

သေချာရဲ့လားလေ။ ထိုနေရာလေးသည် သွန်း၏
အိမ်လေးထိုင်ခုံရာ အိမ်လေးတစ်အိမ် မဟုတ်ခဲ့တာရော သေချာပါ
လားလေ။ သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ အရက်သမားကြီးတစ်
ယောက်နဲ့၊ ဒေါ်အေးမြဆိုသည့် အမေတစ်ယောက်၏သမီးမဖြစ်

ခဲ့ပါဟုရော အသေအချာကြီး ပြောရဲနိုင်ပါမည်တဲ့လား။ အမေသည် သွန်းကို တာဝန်မယူနိုင်တော့၍များ မြကြာမှုမှာ လာအပ်ခဲ့ခြင်း များပေလား။

မေလေး ပြောသမျှတွေကို နားထောင်ရင်း အတွေးတွေ များလာသည်နှင့်အမျှ စိတ်ချမ်းသာဖွယ် အတွေးတွေဟုတ်မနေတာကလည်း အမှန်ပါ။

“မေလေး ပြောသလိုပဲ ဒေါ်အေးမြ ဆိုတာ သွန်းရဲ့မေမေမဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပါပဲ မေလေးရယ်၊ သွန်းကို သွန်းရဲ့မေမေက မိဘမဲ့ဂေဟာတစ်ခုမှာ ဆွဲကြီးလေးတစ်ကုံးလောက်ကပ်လေးတစ်ခုနဲ့ လာအပ်ပြီး တစ်သက်လုံး ချစ်ထားပစ်ရက်ခဲ့တယ် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မလာရင် တကယ်ကောင်းမှာပါ။ သွန်းဟာ တခြားအကြောင်းတစ်ကြောင်းကြောင်းကြောင့် မြကြာမှုကို ရောက်လာရတယ်ဆိုတာမျိုးကို ကြိုကြိုက်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင် ဖြေယူနိုင်ပါသေးတယ်။ သွန်းရဲ့မေမေကိုယ်တိုင်က လာအပ်စွန့်ပစ်သွားတာမျိုးကို ဘဝမှာ အဖြစ်မခံနိုင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ် မေလေးရယ် ကျန်ခဲ့ရတာတော့ ကျန်ခဲ့ရတာပါပဲ၊ ကျန်ခဲ့ရတာမျှင်းမဟုတ်တာကိုပဲ သွန်းရဲ့ဘဝမှာ ဖြစ်စေချင်တာပါ”

သွန်းလေပြေခင် အသံတွေ နစ်ကျနေရင်း ရှိုက်ဝှေ့ပြောချလိုက်တော့ မေလေး မျက်ရည်ကျလာသည်။ သွန်း၏ကိုယ်လေးကို ထွေးဝိုက်လိုက်ကာ ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးလာပါ၏။

“သွန်းလေးရယ်”

ဟုလည်း ခပ်ဖွဖွလေး ခေါ်ရှာသည်။



“တကယ်တော့ မေလေးဟာ သွန်းရဲ့မေမေပါပဲ။ သွန်းချစ်ရတဲ့မေမေ၊ သွန်းအားကိုးလေးစားရတဲ့ မေမေပါ။ သွန်းဟာ မေလေးရဲ့လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ။ မေလေးရဲ့ဆုံးမသွန်သင်မှုနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတာပါ”

သွန်းလေပြေခင် ပြောခဲ့တော့လည်း မေလေး ငြိမ်သက်နားထောင်ရှာပါ၏။ သွန်း ရှိုက်ရှိုက်ငင်ငင် ငိုနေပုံလေးက အားကိုးရာပျောက်သည့်ဘဝထဲမှာ အားကိုးရာတစ်ခုကို ရခဲ့ပါသည်။ တလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ အားကိုးတကြီး နိုင်နေသည်။ ကြေကြေကွဲကွဲလည်း နိုင်နေသည်။ အားငယ်ခြင်းများလည်း နိုင်နေသည်။ သိမ်ငယ်ညှိုးချိုးခြင်းဆိုတာလည်း ရှိနေသည်။ မေလေး၏ ဖက်တွယ်ထားသည့် လက်လေးတွေမှာ တစ်ခါတစ်ခါ အားမခံနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း လက်လေးတွေဖြုတ်၊ ကျသွားတော့မယောင် အားအင်တွေ လျော့ကျသွားပြန်သည်။ အသံဖြစ်နေရာမှ ပြန်၍အားတင်းဖက်တွယ်ခြင်းကလည်း ဖြစ်လာပြန်ပါ၏။ အရွယ်နှင့်မမျှ ခံစားနေရပါသည့် သွန်းလေပြေခင်၏ ကိုယ်လေးကို မေလေးမှ သိမ်းဖက်ထားကာ ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးနေသည်ပါပဲ။ ခေါင်းလေးလည်း ညိတ်ပြပါ၏။ ဟုတ်သည်ပါပဲလေ။ ဒေါ်ငွေစံသာဆိုတာ ဤမြကြာမှုရှိ မိဘမဲ့ကလေးတို့၏ မိခင်ပါပဲလေ။ ဤကလေးတွေ၏ဘဝထဲသို့ မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ် တိုးဝင်ရပ်တည်ထားသည်ကလည်း ဘဝတစ်ခုကို ဖြည့်စုံထားခြင်းဖြင့်ပါ။

“ဟုတ်ပါတယ် ကလေးရယ်၊ မေလေးဟာ အားလုံးရဲ့အမေပါပဲ။ အခုဆိုရင် သွန်းဟာ ဥပဒေဘွဲ့တစ်ခုကို အဝေးသင်



ကျောင်းသူဘဝနဲ့ ကြိုးစားသင်ယူခဲ့ရင်းနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီ၊ ဘဝမှာ ပညာတတ်တစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်တဲ့သူလည်း ဖြစ်လာပြီ။

“ဟင့်အင်း ... သွန်း ... သွန်း ... ဒီမှာပဲနေမှာ၊ ဒီမှာက သွန်းရဲ့မောင်နှမတွေ အများကြီးရှိတာ၊ သွန်းရဲ့မေလေးလည်းရှိတာ၊ သွန်း ဒီမှာအလုပ်လုပ်ပြီး နေပါမယ် မေလေးရဲ့။”

မြကြာမှုကို ခွဲချန်ခဲ့ချေတော့မည်လားဟု စိုးရိမ်စရာ ဖြင့် ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ ပြောဆိုတော့ မေလေးမှ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးကာ ...

“နေပါ ကလေးရယ် ... နေပါ၊ အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ အတွက်တော့ ဆက်ပြီး ဘိုးကလည်း နေခွင့်ပြုမှာပါ။ သွန်း ဘယ်လောက် အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘိုးလည်းသိတာပဲ ဥစ္စာ၊ ဒီမြကြာမှုကို သွန်းချစ်တယ်ဆိုတာလည်း ဘိုးသိတာပါပဲ။ ခု မေလေး ပြောတာက သွန်း အရွယ်လေးရောက်လာပြီ၊ ပညာတတ်ဖြစ်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီဆွဲကြိုးလေးကို မေလေး အပ်ဖို့အချိန်သင့်ပြီဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ဆုံ ဖြတ်မိသမျှ ခု ဒီပစ္စည်းလေးကို ပိုင်ဆိုင်သူ သွန်းကိုအပ်တဲ့အကြောင်း ပါကွယ်၊ ဒီလိုသဘောပါ။”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် မေလေးပိုင်ပိုင်တိုင်းဖက်လိုက်ကာ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးတိုးဝင်ပစ်ရင်း ...

“သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ မေလေး ပေးခဲ့တဲ့နာမည်ပဲ၊ မေလေး ပြောပြခဲ့တာပဲလေ၊ မေလေး နာမည်ပေးခဲ့တာပဲ။”

အထိ သွန်းနဲ့ ပတ်သက်သာရင်၊ မေလေးဟာ အရာရာမှာ အားအကိုးရဆုံး မေလေး ဖြစ်နေတာပါ။ မေလေးရဲ့ရင်ခွင် ကိုလည်း သွန်း မခွဲနိုင်ပါဘူး မေလေးရဲ့။”

ဟု ပြောဆိုတော့ မေလေး မျက်ရည်ကျလာသည်။ “ဒါပေမဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အတွက်တော့ သမီးလေး သွန်းလေပြေခင်ဟာ အလုပ်သင်ရှေ့နေတော့ ဆင်းရဦးမှာပေါ့၊ ကလေးရယ်၊ ပန်းပင်တွေပြုစု၊ ပန်းတွေရောင်း၊ မြကြာမှုအတွက် ဈေးသုံးလာ၊ ပြန်လာချက်ပြုတ်ရာမှာလည်း ပါဝင်၊ ငယ်တဲ့ကလေးတွေကိုလည်း ညဘက်မှာ စာတွေ သင်နဲ့ ပင်ပန်းလှပါပြီ သွန်းလေပြေခင်ရယ်၊ သွန်းရဲ့ဘဝ ကို ရပ်တည်နိုင်ဖို့သည် အချိန်ပေးရလိမ့်ဦးမယ် မဟုတ်လား။”

ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် ခေါင်းလေးခါ၍ ...

“ဟင့်အင်း ... သွန်း မေလေးကိုလည်း မခွဲဘူး၊ ဒီက မြကြာမှုကိုလည်း မခွဲဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မခွဲနိုင်ဘူး။”

ဟု ခေါင်းမာပုံလေးဖြင့် တတွတ်တွတ် ပိုပြောနေတော့ မေလေး မျက်ရည်ကျလာသည်ပါပဲ။ ဆံစလေးတွေကို လေးရင်း ဘာမျှထပ်ပြောမလာတော့။

ငိုနေရင်းမှ သွန်း တင်းတင်းလေး ဆုပ်မိလိုက်သည်က မေလေးကိုပါတည်။

“ဪ ... မေမေဆွဲကြိုး ဖြစ်ချေလိမ့်မည်ဟု မေလေး ပြောပါသည့် ဆွဲကြိုးလေးသည် သွန်းလေပြေခင်၏ လက်ဖဝါး



အထူးအတွင်းမှာ ရှိနေသည်။ မေမေ အငွေ့အသက်လေးတွေသည် နုနုညှဲးညှဲးထွေးစွာ သွန်း၏ကိုယ်တွင်းဆီသို့ တိုးဝင်ရောက်လာ နေကြသည်ဟုလည်း ခံစားမိပြန်၏။ သွန်း၏စိတ်လေးတွေ ယောက်ဖတ်မျှ ဖြစ်နေတာအမှန်။ စိတ်အစဉ်က ကြည်နူးခြင်းသို့ လည်း ရောက်လာသည်။ ကြေကွဲခြင်းသို့လည်း တိုးဝင်သည်။ အရာရာသည် ငြိမ်သက်မနေ။ တပြန်တလျှားမျှ စိတ်ခံစားချက် နောက်သို့ တကောက်ကောက် ပါနေကြပါသည့်အဖြစ်။

မည်သို့သော အတိတ်တစ်ခုအတွင်းမှာ ဤဆွဲကြီး ဆက်ကက်လေးတို့သည် ဖြစ်တည်ရှင်သန်ခဲ့ရပါချေသည်ဟု



“ထူးခြားတာက အဲဒီကြီးလေးက ပလက်တီနီကြီးလေး ဖြစ်နေပေမယ့် လော်ကက်လေးက ငွေသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လော်ကက်လေး ဖြစ်နေသလို၊ ကျောက်ကလေးကလည်း သဘာဝကျောက် မဟုတ်ဘဲ အနီရောင်ချက်ကျောက်လေး တစ်ပွင့် ဖြစ်နေတယ် သွန်းလေပြေ၊ ဒီဆွဲကြီးလေးဟာ တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ပလက်တီနီနဲ့ တန်ဖိုးနည်းပါးတဲ့ ငွေ လော်ကက်လေးတို့ရဲ့ ဆုံစည်းမှုတစ်ခုအဖြစ် သမီးလေးနဲ့ အတူ ဒီ မြကြာမဲ့ကို ရောက်လာခဲ့ခြင်းပဲ”

မေလေး၏ တိုးသက်စွာပြောလာပါသည့် စကားသံ လေးအဆုံးမှာ သွန်းလေပြေခင်၏အကြည့်လေးတွေက လက်ဖဝါး လေးကို ဖြန့်လိုက်လျက် ဆွဲကြီးလေးနှင့် လော်ကက်လေးတို့ ငေးခနဲ ကြည့်မိလိုက်စေပါပြီတည်း။

စောစောက မေလေး ပြောခဲ့ပါစကား။

တန်ဖိုးကြီးမားခြင်းနှင့် တန်ဖိုးနည်းပါးခြင်းတို့နှစ်ခု ဆုံစည်းခြင်းများ အဖြစ်ရှိနေပါသော ဆွဲကြီးလေးနှင့် လော်ကက် လေးတို့လားလေ။

❀ အခန်း(၆) ❀

“မြင်ကွင်းကတော့ အရှင်းလှတယ် ငါ့လူ၊ သာတောင် သာယာ အလွန်ရှိတဲ့နေရာလေးပဲ၊ ကြည့် ... အိမ်လေးက လည်း အိုကေတယ်၊ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်းတစ် ခန်း၊ မီးဖိုခန်းတစ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်းကလည်း ရေပူရေအေး ရှိတယ်၊ ဧည့်ခန်းမှာလည်း အကယ်၍များ အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာရင် အနွေးဓာတ်ရစေဖို့အတွက် မီးလင်းဖိုတစ်ခု ရှိတယ်၊ ဧည့်ခန်းမှာကျတော့လည်း တီဗီနဲ့ အောက်စကီနဲ့ အဲ ... နေရထိုင်ရတာ နေ့ခင်းနေ့လယ်ဘက်များ ပူလှာ ခဲ့ရင်လည်း မျက်နှာကြက်မှာ ဆုံလည်ပန်ကာရှိတယ်၊ နံရံမှာ အဲယားကောင်းကြီးရှိတယ်၊ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ကျတော့လည်း ခန်းဆီးထူကြီးတွေရှိတယ်၊ မှန်ပြတင်းကျွန်း ကြီးတွေရှိတဲ့ ဒီပြတင်းပေါက်ကနေပြီး ဟောလို ခန်းဆီး တွေကိုဆွဲဖယ်ပြီး အပြင်ကိုလည်း ခူစားနိုင်တယ်၊ အလွန် ပြည့်စုံအေးချမ်းတဲ့ နေရာလေးပဲကွ၊ ဒီမှာ ကောင်လေး ဒီနေရာကို ငါ့လူကို ငါ့လူရဲ့ဘိုးဘိုး လွှတ်လိုက်တာ-



အပန်းဖြေဖို့များ ဖြစ်နေမလားပဲ သိလား၊ ကောင်းတယ်၊ ဂွတ်ဒ်၊ ငါလည်း ကားသိပ်မောင်းစရာ မလိုဘဲ အနားယူ လို့ရတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ် သိလား။”

အုမြူးခြေကြွဖြင့် ခုကျတော့လည်း ကိုကြီးတိုး -ရာရာကို ကျေနပ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်ရှိ ခန်းဆီးထူကြီး တွေကို ဆွဲဖယ်ပြီး ဟိုဘက်ကြည့်လိုက်။ သည်ဘက်မျှော်လိုက် ဖြင့် ကျေနပ်ပီတိနှင့် လူးလှိမ့်နေသည့် သူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်နေ သေးသည်။

ရောက်ကတည်းကလည်း အခန်းပေါက်စေ့ လိုက် ညည်သည်ကလည်း ကိုကြီးတိုးပါ။ ရေချိုးခန်းနှင့် ရေအိမ်အဆုံး အလုံး စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်ပြီး ဘယ်အခန်းက ဘယ်နေရာ တွေကို အိမ်တစ်ပတ်ပြည့်အောင် မကြာမတင် ကြည့်ပြုမှတ်သား ခြင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“အိမ်လေးက ငယ်ပေမယ့် ပြည့်စုံတယ်ကွ၊ ဥပမာကွာ ... ညဘက် ဆာလို့တစ်ခုခုလုပ်စားချင်တယ် ဆိုရင်တောင်မှ မီးဖိုဆောင်လေးရှိတော့ ချက်ပြုတ်စားသောက်လို့ ရတယ် ကွ၊ ဥပမာကွာ ... ခေါက်ဆွဲကြော်လေး ဘာလေးကြော် စားမလား၊ အဲသလို ခံတွင်းတောင်း ဗိုက်ဆာလာခဲ့သည် ရှိသော် ငါ ကြော်လှော်ပြီး ချက်ပြုတ်နိုင်တာပေါ့၊ မင်းလည်း စားလို့ရတယ်၊ ငါလည်းစားလို့ရတယ်၊ ဒီနေ့တော့ ထား လိုက်ပါ၊ ခရီးပန်းတော့ နားလိုက်ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျ ရင်တော့ ဈေးသွားကြတာပေါ့၊ ခေါက်ဆွဲစည်းလေး ကြက်ဥ လေး ဆီပုလင်းလေး ဝယ်လိုက်ကြရအောင်။”



နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဟရည်ကြီးမှာ အကျသားလဲချ လိုက်ပြီး စားရေးသောက်ရေးကိစ္စ အစီအစဉ်ချနေသည် ကိုကြီးတိုး ကို သူ ဘာမျှဝင်မပြောဖြစ်။

ကိုကြီးတိုးကိုကြည့်ရင်း ...

“သူပဲ ကောင်းတယ်၊ စားဖို့သောက်ဖို့ကိစ္စပဲ အရေးကြီးနေ တာ၊ ကျန်တာ ဘာမှပူပန်ဖို့ အတွေးထဲ ရှိပုံမရဘူး”

ဟု အားကျချင်စိတ်ပင် ဖြစ်မိရသေးသည့်အဖြစ်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ နေကြရ မည့်ကိစ္စ။ ဤအတွက်တော့ သူ ရင်ထဲတစ်ချက်အေးသည်။ ညအိပ်လျှင် ဘေးလူဟောက်နေတာမျိုး သူ မခံနိုင်။ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ် ဒုက္ခရောက်ရမည့်ကိစ္စမျိုး။ သူ စိတ်အညစ်ဆုံးမှာ ကိုယ်အိပ်ချင်နေချိန်ကြီးမှာ ဘေးလူက အိပ်ပျော်နေပြီး အသံကျယ် ကြီးနှင့် ဟောက်နေတာမျိုးပါ။

ခရီးတစ်ခေါက် သွားဖူးသည်။ ဗလထက်တို့အုပ်စု နှင့် ချောင်းသာသွားလိုက်ပါသည်။ အရပ်လေးပုပြီး ဂင်ကောင်း သော သိဟသည် ရှိသမျှ ဗလဂင်တို့တိုပုံလေးနှင့်အညီ အလွန် အဟောက်ကြမ်းသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာမို့။ တစ်ခန်း တည်းအိမ်မိသည့်ည။ မိုးအလင်း ငုတ်တုတ်ကြီး ရှိနေရသည်မို့။ နောက်နေ့မှာ သီးခြားအခန်းတစ်ခန်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာ နိုင်ဘဲ ပြောင်တင်းတင်းကြီးပဲ ပြောင်း၍ အခန်းငှားခအဖိုကုန်ခံ ကာ အိပ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟဲ့ ... ကောင်းလေး၊ ဘာငြိမ်နေတာလဲကွ၊ နေ့လယ်စာ အတွက် ပူနေတာလား၊ နေ့လယ်စာကို ဘယ်သူမှ အငတ်



မထားပါဘူးကွ၊ လာဖို့မှာပါ၊ မနက်စာတောင် ကျွေးသေး တာပဲ၊ ဘာရိတ်ဖတ်စိလေ”

နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဟကျောမှိုကြီးပေါ် ခြေထောက် နဲ့အလျားလိုက် မေးထောင်တင်ထားရာမှ လှမ်းပြောလာတော့ ကြည့်သည်။ ခြေထောက်ကြီး ထောင်ထားတာကို မလုံသလို ငြိန်ရပ်ကာ ...

“ကားမောင်းရတော့ ခြေထောက်တွေ သွေးကျပြီး တင်းနေ လို့ပါကွာ”

ဟု ပြောလာပါ၏။ သူ ခေါင်းယမ်းကာ ...

“တင်ထားပါ ကိုကြီးတိုးရ၊ တခြားလူတွေကျနေတာပဲ”

ဟု ပြောတော့မှ မျက်နှာကြီး ပြန်လန်းသွားကာ...

“အေးကွ၊ ဘယ်သူတွေကျလို့၊ အချင်းချင်းတွေပဲဟာ”

ဟု ဖြည့်ပြောလေး ပြောပြီးသကာလ ခြေထောက် တွေကို ပြန်တင်သည်။

“ကိုကြီးတိုး”

“ဟေ”

“ဘိုးဘိုးက ဒီကိုလွှတ်တာ အကြောင်းနဲ့ဗျ”

ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေရာမှ ခုလိုစကားပြောလာ လာလားမသိ။ ကိုကြီးတိုး ခေါင်းထောင်လာသည်။ ခြေထောက်ကို ငြိန်ချ၍ထိုင်သည်။ စိတ်လိုလက်ရ သူ့ကိုလည်း ကြည့်လာသည်။

“အေး ... လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုများအကြောင်းနဲ့ဖို့တာ တဲ့လဲ၊ ငါလည်းတွေ့တာပဲကွ၊ ငါ့လူကို ဟိုဒင်းတိစ္ဆနဲ့မှတ် လောက်သားလောက်အောင်ဆိုပြီး ဒီကိုလွှတ်လိုက်တာလို့



ထင်ထားတာ၊ မင်းရဲ့ဘိုးဘိုးက အဲဒီကားကြီး လွှတ်ချစ်တာကွ၊ မင်းတို့အုပ်စု ဓာတ်ပုံလုပ်ပွဲကြီး ဆင်ယင်ကျင်းပလိုက်ကြတာ ကားကြီးဘဝပြောင်းရရှာတယ်၊ မင်းတို့ကွာအဲဒီမင်းသမီး ဘယ်သူ၊ အဲဒီဓာတ်ပုံလေးကို လှုပ်ပုံရှိလို့ လူကိုများလှရင် ခုလို ကားကြီးဘဝပြောင်းတာထက်ဆိုးမယ်၊ လူ ... ဘဝပြောင်းကိန်း နီးတယ်”

ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါဖြင့် ပြောပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ဟိုသည်စမ်းနေသည်။ နောက်တော့မှ ချွန်းဂန်းတစ်ခုကို တပြုံးဖြင့် အခွံခွာ၍ ဝါးနေပြန်၏။

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ကိုကြီးတိုးရ၊ ခုဥစ္စာက ဒီမှာရောက်လာတော့လည်း အစစ နေရေးထိုင်ရေးက အဆင်ချောနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ စမတ်ဂွမ်တယ်ကွာ”

“စားရေးသောက်ရေးလည်း ဘာမှပိုမိုမလိုဘူးဆိုတာဘုန်းလွှဲသိတယ်၊ ပြီးတော့ မနက်ခြောက်နာရီကနေပြီး ဒီကထွက်လည်ချင်သမျှလည်၊ ညနေခြောက်နာရီ ပြန်ရောက်ရင်ပြီးတဲ့သဘော၊ အဲသလိုလည်း ဖြစ်နေတယ်”

“ဟ ... ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ အပန်းဖြေခရီး လာရသလို တောင် ဖြစ်နေကရော၊ အဲဒါလည်း စမတ်ဂွမ်တာပဲ”

“ဘိုးကပြောတယ်၊ လူတိုင်းဟာ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ဆုပ်ခံထားရတဲ့ လက်ရှိဘဝထဲကနေပြီး ကိုယ့်ပန်းတိုင်ရောက်အောင် သွားကြရတာတွေချည်းပဲတဲ့၊ အဲဒီအထဲမှာ ဘုန်းလွှဲ မပါဘဲ ရှိနေတာကို ရှက်တတ်ဖို့၊ ဒီကိုလွှတ်လိုက်



တာတဲ့၊ ခု ဒီကိုရောက်တော့ အားလုံးက ဘုန်းလွှဲလုပ်ချင်ရာ လုပ်လို့ရတဲ့သဘောမျိုးထဲကို ရောက်နေတယ်”

ခုလိုကျတော့လည်း ကိုကြီးတိုး ခေါင်းစောင်းကာ ဆွေးသလို လုပ်နေသည်။ ချွန်းဂန်းဝါးနေတာလည်း ခဏတန့် သွားသည်။ ပြီးတော့မှ အသံမြည်အောင် ဝါးနေပြန်၏။

“ကိုကြီးတိုး”

“ဟေ”

“ချွန်ဂန်းကြီး သွားထွေးပစ်ဗျာ၊ တကွဲကျွဲနဲ့ ဝါးနေတာကြီး ရင်ထဲနောက်လာလို့၊ ဘုန်းလွှဲ အဲဒီချွန်ဂန်းကြီးလုံးစည်းနေတာမျိုးကို မကြိုက်ဘူးဗျ”

ဒါပဲလေ။ ရင်ထဲမကြိုက်တာဆို ကောက်ခနဲ ပြောခဲ့တတ်သည့် ငယ်ကျွင့်။ ခုလည်း ပြောချလိုက်သည်မို့ ကိုကြီးတိုး ငယ်လျက် ...

“အေးပါ ... အေးပါ ဖိုးသန့်ရယ်”

ဟု ပြောပြီး တကယ်ပဲ သွားထွေးလိုက်ရှာသည်ပဲ။ နောက်တော့ ပြန်လာမထိုင်တော့ဘဲ အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်တင်လျှောက်သည်။ လက်ကိုနောက်ပစ်၍ လျှောက်သည်။

“အေ ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါ အဓိကစဉ်းစားစရာတော့ ဖြစ်နေတယ်၊ ငါလည်းပါလာတယ် ဆိုတော့ကာ ဒီကိစ္စမှာ ငါလည်း ငါ့လူလိုပဲ ဒီကိစ္စမှာ အသေအချာ ဝင်ပြီးစဉ်းစားပိုင်းခြားပေးဖို့တော့ လိုလာတဲ့သဘော ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါက ငါ့လူနဲ့အတူ ဒီမှာနေရတဲ့သူဖြစ်နေတာကိုး၊ ငါ ပါရက်နဲ့ မင်း ခြေဗွေပေါက်နေတာမျိုးကို



မတားဘဲ ရောနှောပြီး အဆင်သွေး အသွင်တူလုပ်နေရင် တော့ ဘိုးရဲ့အပြစ်တင်ခြင်းကို တစ်နေ့မှာ ခံရဖွယ်ကိန်း နီးနေတယ်။ ဒီတော့ကွာ ... မင်း ဘယ်မှမလည်နဲ့တော့၊ မင်းလိုချင်တာတွေ ဝယ်ချင်တာတွေ ငါ့ပြော၊ ငါ့အပြင် ထွက်ဝယ်ပေးမယ်၊ မင်းက ဒီမှာပဲငြိမ်နေ၊ ဟုတ်ပလား။ “ဘာလဲဗျ၊ ဘုန်းလျှံက အပြင်မထွက်ဘဲ ဒီမှာအခန်းအောင် နေရမယ်၊ ကိုကြီးတိုးက ထွက်မယ်၊ ဘာလဲဗျ၊ နှစ်နာနေ ဦးမယ်”

“နို့ ... မင်းပဲ ပြောတာရောကွာ၊ အဲဒါ ဘိုးက ဒီကိုလွှတ် တာ မင်း ရှက်အောင်လို့ဆိုကွ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုကြီးတိုးကလည်း၊ ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ဘိုးဘိုးက အရမ်းကို သွားလာခွင့်ပေးထားလဲဆိုတာ စဉ်းစား ရမှာ၊ အဲဒါကို သိအောင်လုပ်ရမှာ၊ ဒီထဲ အခန်းအောင် ငြိမ်နေလိုက်ရုံနဲ့ အဲဒါတွေကို သိလာနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“အေး ... စဉ်းစား၊ ငါလည်း စဉ်းစားမယ်၊ လောလော ဆယ် ဉာဏ်မမီသလိုတော့ ဖြစ်နေတယ်၊ ခေါင်းကိုခဏ အနားပေးလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ နောက်တော့မှ ဆက်စဉ်းစား ကြတာပေါ့၊ ဒီကို ငါ့လူရဲ့ဘိုးဘိုးက လွှတ်လိုက်တာ ရက်တိုတိုလေး ဖြစ်နိုင်ချေမှ မရှိတာ၊ ဘိုးပြန်ခေါ်မှပြန် ရမယ့်ဥစ္စာ၊ ရက်တွေအများကြီး ကျန်သေးတယ်၊ အလော တကြီး စဉ်းစားဖို့ မလိုအပ်သေးပါဘူးကွာ၊ ကံကောင်းရင် ဖြင့် အလိုလို အဲဒီဥစ္စာကို အလိုလိုနေရင် သဘောပေါက် ချင် ပေါက်လာမှာကွ၊ မြော် ... ဒီလိုကြောင့် ဒီလိုဘိုးဘိုး

က ပြောတာကိုး၊ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ဆိုတာကိုး၊ ဒီလိုပါလားဆိုပြီး တော့ပေါ့”

“မနောက်နဲ့ဗျာ”

“ဟ ... ရိုးရိုးပြောတာပဲ လူရော၊ ကောင်လေးကလည်း၊ ဒေါသကလည်း မြန်ပါ”

တဟဲဟဲရယ်၍ ကိုကြီးတိုး ပြန်လာထိုင်ရုံပဲရှိသေး သည်။ ဘာဘွေး ရောက်လာတာ ...

“အပျင်းပြေ တီဗီဂိမ်းဆော့လို့ရအောင်တဲ့၊ ဂိမ်းဆော့တဲ့ ဥစ္စာ လာဖို့ခိုင်းလို့ပါ၊ မေလေးက ပြောပါတယ်၊ လူလေး ရဲ့ဘိုးက လူလေးတို့ပျင်းရင် ဂိမ်းဆော့နေဖို့လည်း စီစဉ် ပေးပါဆိုလို့ပါတဲ့”

ဟု ပြောလာတော့ သူ တစ်ချက်ကြည့်မိသည်က ကိုကြီးတိုးကိုပါ။ ကိုကြီးတိုးပင် အံ့အားသင့်နေပုံရသည်။ ငြိမ် အေး။

“နေပါစေ ဘာဘွေး၊ ဘုန်းလျှံ မဆော့တော့ပါဘူး၊ အန်တီစံကို ပြောပြပေးပါ၊ ဘိုးဆီက ဖုန်းလာရင် အဲဒီဂိမ်း ဆော့ဖို့ကိစ္စ ဘုန်းလျှံ ငြင်းလိုက်ကြောင်း ပြောပေးပါလို့”

ဟု ပြောတော့လည်း ဘာဘွေးမှာ ခေါင်းလေးညိတ် ကြာ ပြန်သွားရှာသည်ပါပဲ။

ထိုစဉ်ခိုက် သူ့ဟန်းဖုန်း မြည်လာတာမို့ သူ နား ဆောင်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ နံပါတ်ကြည့်လိုက်ကတည်းက သိသည်။ အထဲမှ ဖြစ်နေသည်လေ။ ကြည့်ရတာ တစ်ကောင်ဘည်းတော့ မှီအံ့မထင်။ အားလုံး ရှိနေနိုင်သည်။

“ဟယ်လို”

“အဆင်ပြေရဲ့လားကွာ၊ ငါတို့ စိတ်လက်ပူပန်နေကြတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ရင်ထဲလေးနေတယ်”

“အလကား ပြောတာ၊ ရင်လေးနေတာက သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ မျက်မှန်အကောင်းစားကြီးကို ထည့်ထားပြီး ဟိုလူဝင်လုတော့မလား ဒီလူဝင်လုတော့မလားနဲ့ ရင်လေးနေတာလက်တစ်ဖက်က ရင်ကို အမြဲအုပ်ထားရရှာတာ”

စစချင်း အသံက ဗလအသံ။ နောက်တစ်သံက သီဟအသံ။ နောက်ဆုံးအသံက ထွန်းသက်အသံ။ မကြာလိုက်မီဟေး ... ဟေးနှင့် အသံတွေ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဖုန်းဆက်ခိုက်လေးမှာပင် ငြိမ်မနေကြ။ ကြည့်ရတာ မျက်မှန်လုနေကြတာဖြစ်မည်။ အသံပေါင်းစုံ ဝင်နေသည်။ သူ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ပေးလိုက်သည်ပါပဲ။ တစ်အောင့်ကြာတော့မှ မောကောသောကောနှင့် ဗလအသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်းကွာ ဖိုးသီ ... ဂျပ ရှိုးများပြီး မျက်မှန်တစ်လက်အသစ်နဲ့ ငါ့ဆီ ရောက်လာတာ၊ အဲဒါ ဝိုင်းလှယ်ထားလိုက်ပြီ၊ သုံးရက်တိတိ ငါနဲ့ ထွန်းသက်နဲ့ အပိုင်စီးထားကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ သူ့ဆီကို ခြောက်ရက်ပြည့် ပြန်ပေးမယ်၊ ကိုင်းတွေ ဘာတွေ မကျိုးဘဲ မျက်မှန်လည်း မကွဲဘဲ သူ ပြန်ရနိုင်မယ် ဆိုရင်ပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... ဘုန်းလျှံ၊ ဒီမှာ လူယက်မှု ဖြစ်ပြီးသွားကွ”

ပျော်နေကြသည်များ အားကျလောက်သည်။ ဤအကောင် ဘယ်တော့မှ စိတ်ညစ်တတ်ကြတာမဟုတ်။ ပျော်ဖို့အလားဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း အတိအကျ နေကြသည့်အုပ်စု။

“ဒီမှာ ... ငါ့ဖုန်းနဲ့ ပြောနေကြတာနော်၊ သီဟ ... မင်းဖုန်းနဲ့ကျတော့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဖုန်းကျတော့ ခါးမှာတောင် မချိတ်ထားရဲဘူး၊ မေ့ခဲ့သလိုလိုနဲ့ ကားထဲထားခဲ့တယ်၊ ငါ့ဖုန်းနဲ့ပြောတာ လိုရင်းပြောကွာ၊ ဖုန်းဘောလ်တွေ ငါ သိပ်အကုန်မခံနိုင်ဘူး”

ဗလ အော်သံကို ကြားနေရသည်။ ကြည့်ရတာ ဗလလက်ထဲ ဖုန်းရောက်နေပြီထင်။

“မင်း ဟိုကောင်မလေးနဲ့ စကားပြောတာကျတော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဘောလ်မတက်ဘူး ဆိုပါတော့၊ ငါ အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ တစ်နေကုန် ပြောပစ်လိုက်ရ၊ ဒီဖုန်းလေးကို ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဆီ ဆက်တာကိုကျတော့ တွန့်တိုက်ပဲစေး လုပ်နေတယ်၊ သူငယ်ချင်းကောင်းမပီသလိုက်တာ၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ငါ့ဖုန်းနဲ့ပြော၊ တစ်နေကုန်ပြော၊ သီလာ ... သီလာ၊ ငါ့ဖုန်းကို ကတ်ဖြတ်ပြီးမှ ယူလာခဲ့မယ်”

ပြောတုန်းကတော့ ဟုတ်သလိုလိုဖြင့် စကားဆုံးခွေးကောင်ဆိုသည့် အသံတွေ ပေါ်လာပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ဘုန်းလျှံ၊ ဒီမှာ ရိုက်နက်မှုတွေ ဖြစ်နေပြန်ပြီကွ၊ ဟေ့ကောင် ဗလ၊ ငါ့လက်ထဲကဖုန်း လွတ်ကျသွားရင် ငါ တာဝန်မယူဘူးနော်”

ဟု ဇက်ပိုးအုပ်ခံနေရဟန်ဖြင့် အော်နေသံ ပေါ်လာပြန်၏။ သူ မနေနိုင်။ ပြီးနေမိရပါပြီ။ ဤသုံးကောင်နှင့် နေတာ အလွန်စိတ်လက်ချမ်းသာတာတော့ အမှန်ပါ။ သူ အလုပ်ထဲ ဘိုးနှင့်ဖေဖေအပြောကြောင့် ရောက်ရတော့လည်း ဤသုံးကောင်ကိုပါ အလုပ်ထဲသွင်းခဲ့သည်က မခွဲနိုင်တာလည်း ပါပါသည်။ ရွှေပင်လယ်ဆောက်လုပ်ရေးဆိုတာ ဘိုးနှင့် ဖေဖေတို့ လုပ်ကိုင်ရာ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။ ဤသုံးကောင်ကို အလုပ်ထဲ သွင်းရသည်ကိစ္စ ဘာမျှအခက်အခဲမရှိ။

“မင်းတို့ ငါ့ကိုဖုန်းဆက်ကြတာလား။ ပျော်နေကြတာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်က တမင်တင်းထားသည့် အသံဖြင့်ပါ။ ထိုအခါကျတော့လည်း ကြောက်တတ်ကြသည့် သုံးကောင်ပါ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဟေ့ကောင်တွေ ... ဘုန်းလျှံ တင်နေပြီနော်၊ လူတင်းရင် ငါတို့က လျှော့ရမယ်၊ ဘာကိုလျှော့ရမလဲဆိုတော့ ပျော်နေတာကို လျှော့ကြရမယ်၊ ဟေ့ ... မင်းလက်ကြီးငြိမ်”

ဟု ပြောသံကြားရပြီး နောက်တကယ့်ပဲ ငြိမ်ကျသွားကြပြန်ပါ၏။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့က စိတ်လက်ပူပြီး ဆက်တာပါ။ မနေ့ကတည်းက ဆက်ချင်တာ၊ လမ်းဆိုတော့ မင်းက ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပမှာ ရောက်နေတာပဲဆိုပြီး ဒီအချိန်လောက်တော့ အဲဒီမြေကြာခွံကို ရောက်လောက်ပါပြီဆိုပြီး ဆက်ကြည့်တာပါကွာ၊ မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ အဲသလိုပါပဲ၊ ဒီကောင်ပြောသလိုပါပဲ”

“ဗလဖုန်းနဲ့ဆက်ပြီး တကယ့်ကို သူ့ဖုန်းခေတ္တ ကုန်တာကို သစ္စာထားပြီး ပြောပါတယ်ကွာ၊ တကယ်ပါ”

ဟု တစ်ယောက်တစ်လက် ဖုန်းကိုလှည့်ကိုင်ကြပြီး ပြောကြပြန်သည်။

“ဒီမှာ ငါ ဘယ်လိုနေထိုင်ရတယ်ဆိုတာ ကိုကြီးတိုးပြောပြလိမ့်မယ်၊ သူ ပြောပြီးမှ ငါဆက်ပြောမယ်၊ ကိုကြီးတိုး ပြောပြလိုက်ပါဦး”

ဟု ပြောရမည့်တာဝန်လွှဲကာ သူ ပြတင်းအနီးမှာ ချွေးရပ်သည်။ ကိုကြီးတိုးက လာထိုင်သည်။ တဟေးဟေးဖြင့် ကိုကြီးတိုး ရယ်လိုက်မောလိုက်ဖြင့် ...

“အဆင်ပြေတယ်ကွာ၊ ငါတို့နေရတဲ့ အိမ်ကလေ”

ဟု အစချီလိုက်ကာ အားလုံး စေ့စေ့စပ်စပ် မကျန်အောင် ပြောပြနေပါ၏။

သူ ကိုကြီးတိုးဘေးမှာ သွားရပ်လိုက်ကာ ဖုန်းကို အသင်းတော့ ...

“ဒီမှာ ... ဘုန်းလျှံလေးက သူ ပြောမယ်တဲ့ကွာ၊ ပြောလိုက်ဦး၊ ကိုကြီးတိုးဖြင့် ဒီမှာအနားလာယူရသလိုပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က ဒီလောက်ကြီး အဆင်တပြေဖြစ်နေတာကို ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ အဆင်ပြေနေရသလဲဆိုပြီးတော့ သံသယနဲ့ အလေးအနက်ကြီး စဉ်းစားနေကြရတယ်ကွ”

ဟု ပြောပြီးမှ ဖုန်းကို လက်ထဲအပ်ပါ၏။

“အေ ... အဲဒီအတိုင်း ငါတို့ နေနေရတယ်”



ဟု သူ ပြောတော့ သီဟ၏ အသံညောင်နာနာလေး
ဖြင့် ...

“ငါတို့ မနက်ဖြန် အဲဒီကို လိုက်လာကြမယ်လေ၊ ပိုပျော်
ရတာပေါ့ကွ၊ အဲဒီ ... သိပ်လှတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးဆိုကွ၊
ရှမ်းခေါက်ဆွဲတောင် ချက်ချင်းစားရတယ်ဆိုကွ၊ နေရတာ
လည်း စမတ်ဝှမ်းတယ်ဆိုကွ”

ကိုကြီးတိုး ပြောသည့်အထဲမှာ စမတ်ဝှမ်းတာက
သုံးလေးခါလောက် အသံတွေ ကြားနေရသည်မို့ ...။ သုံးကောင်
သား ထိုစမတ်ဝှမ်းတာကြီးကို အယုံအကြည်အပြည့်ဖြင့် ပျော်ပေး
နေကြတာ သေချာသည်။ အားကျနေတာလည်း သေချာသည်။

“ဒီမှာ ... ငါတောင် ဒီကိုရောက်တာ ဘိုးကလွတ်လို့
ရောက်လာရတာ၊ ကိုကြီးတိုးရဲ့ စမတ်ဝှမ်းတာကို အရမ်း
သွားပစ်ပြီး စိတ်ချမနေနဲ့၊ မနက်ဖြန် ဘာဆက်ကြမယ်ဆို
တာတောင် ငါသိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့လာချင်ရင်
ဘိုးကိုပြော၊ ဘိုးခွင့်ပြုမှ လာခဲ့ကြ၊ မြကြာမှုံက ငါ့အိမ်
မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘိုးရဲ့မြကြာမှုံ၊ ဘိုးခွင့်ပြုမှလာ၊ အရမ်း
လာနဲ့၊ နားယောင်လား”

ဟု ပိတ်ပြောယူရသည်။ ဘိုးဆိုတော့လည်း အားလုံး
ကြောက်စိတ်ဖြင့် ငြိမ်ကျသွားကာ ...

“မလာရဲပါဘူးကွာ၊ လိုက်ချင်တယ် ပြောလိုက်တာနဲ့
ငေါက်မှာ၊ ဘိုးရဲ့ကားကြီးလည်း ဝပ်ရှောပို့ထားပြီတဲ့ဗျာ
မနည်းဘူးဆိုပဲ ကုန်တာ၊ ကိုကြီးတင့်ကို မေးကြည့်ထား
မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ ကုန်တယ်ဆိုတာ ပြောတယ်၊ ဘာ

လောက်ကုန်သွားလဲဟင်လို့ မလက ကြိုးစားသေးတယ်၊
ဟိုက မျက်နှာတင်းပြီး ကားကြီးနဲ့မြောစရာဆိုပြီး လှည့်
သွားလို့ ငါတို့ ငြိမ်ပြန်ခဲ့ရတာ”

ကြည့်ရတာ သုံးကောင်စလုံး ကိုကြီးတင့်ထံ သွား
အပ်အောက်ကြတာဖြစ်မည်။ မျက်နှာကောင်းမရဘဲ ပြန်ခဲ့ကြတာ
သည်း သေချာမည်။

“အေ ကွာ ... ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ကွာ၊ မင်း ပြန်လာမှာ
ကို မျှော်နေကြမယ် သိလား၊ မင်းမရှိတော့ ပျင်းတယ်ကွ
အဟုတ်၊ ပြီးတော့ လွမ်းတယ်ကွ၊ သတိရလိုက်တာကွာ၊
သတိရနေရင်းနဲ့ ရှိများတာကို မလျှော့တာကတော့ ဒီကောင်
မိုးသိပဲ”

ဗလအသံ ဆုံးတော့ ...

“ဟေ့ ... ငါ့မျက်မှန်ပြန်ပေး၊ အဲဒါ ငါ့အမေ ဝယ်ပေးထား
တာကွ”

ဟု ထုံးစံအတိုင်း ပစ္စည်းခြောက်သံဖြင့် ဥစ္စာစောင့်
သိအသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“မင်း ဘယ်တုန်းက ပိုက်ဆံလက်ကျန်ရှိဖူး၊ စုဆောင်းနိုင်
ဖူးလို့လဲ၊ အန်တီစန်းပဲ ဝယ်ဝယ်ပေးနေရတာ ငါတို့သိ
တယ်၊ ဂုဏ်ဖော်မနေနဲ့”

ဆိုသည့် အငေါ်တူးသံ။

“ငါတို့ ညတိုင်း ဖုန်းဆက်မယ်၊ အခြေအနေမေးမယ်၊
မပျော်ရင် ပြန်လာခဲ့ကွာ၊ ဒုက္ခခံမနေနဲ့၊ ဘိုး စိတ်ဆိုးရင်
လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့အိမ်လာနေ၊ ဘိုးက စိတ်ဆိုး



နေတယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ဖေဖေလည်း သူ့အိမ်ခေါ်ထားရဲမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ နေစရာအိမ်ရှိတယ်ကွာ၊ ငါတို့သုံး
ယောက်စလုံးရဲ့အိမ်ဟာ မင်းရဲ့အိမ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ပြန်လာခဲ့၊ အိမ်သုံးလုံးတောင် အပိုဆောင်
ထားတဲ့ မင်းရဲ့ကုသိုလ်က နည်းတဲ့ကုသိုလ် မဟုတ်ဘူး”
ဟု မခွဲနိုင်သည့် သုံးကောင် ဝိုင်းမြှောက်နေကြတာ

နို့ သူ ရယ်၍ ...

“ဘိုးခေါ်မှပဲ ငါ ပြန်မှာကွ၊ ကဲ ... ငါ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့
မယ်၊ ငါ့ကို ခုလို အမြန်ဆုံး ဖုန်းဆက်လာကြတဲ့အတွက်
ဝမ်းသာတယ်”

ဟု ပြောပြီး သူ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်ပါပဲ။

သူ စိတ်ထဲအတန်မျှတော့ဖြင့် ကြည်ကြည်လင်လင်
လေး ဖြစ်လာသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပြောလိုက်ဆိုလိုက်ရခိုက်
မှာ ခါတိုင်းနေ့တွေတုန်းကလိုပဲ အနီးတကပ်ရှိနေရင်း ပြော
ပျော်ခဲ့ကြသည့်နှယ် ပြန်၍ခံစားရသည်လေ။

ကိုကြီးတိုး သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်ပါ၏။

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ မျက်နှာက တည်ငြိမ်
သည်။ အသံကိုနှိမ့်၍ ...

“အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောစရာရှိလို့”

ဟု ပြောပြီးမှ မလုံသလို အခန်းတံခါးကအ
သွားပိတ်။ ပြတင်းပေါက်တွေပိတ်ပြီးမှ ဘေးမှာလာထိုင်ပြန်သည်။
သဘောက အပြင်မှ တစ်ယောက်ယောက် ကြားသွားမှာ စိုးသ
သဘော။

“ဒီလိုကွ၊ ဒီကိုမလာရသေးခင်မှာ မင်းရဲ့ဖေဖေ အစ်ကိုကြီး
မြတ်က ငါ့ကို သေချာမှာလိုက်တယ်”

ဟု လေသံကိုပို၍နှိမ်ပြီး ပြောရာမှ စကားကိုဆက်ရ
“... နေသည့်နှယ် ရှိနေပြန်၏။

“ဟယ် ... မပြောလို့မဖြစ်၊ ပြောရမှာပဲမို့ ပြောပြမယ်ကွာ၊
ရင်ထဲတော့ မကောင်းလှဘူး၊ ဒီက ကလေးတွေခမျာ
မိဘမဲ့လေးတွေကွ”

ဟု စကားကို ခင်းသည်။ တစ်ချက်ငြိမ်သည်။
... မပြောရက်သလို ဖြစ်နေတာလည်း သိသာနေသည်

“အစ်ကိုကြီးမြတ်က ပြောတယ်ကွ၊ ငါ့လူကို အဲ ... သူ့
သားကို မိဘမဲ့ကလေးတွေနဲ့ မရင်းနှီးစေနဲ့တဲ့၊ သူတို့ရဲ့
အရိပ်တွေ မထိစေနဲ့တဲ့ကွာ၊ မင်း ဒီနေ့တွေ့ခဲ့တဲ့ကောင်မ
လေးက အလွန်လှတဲ့ ကောင်မလေးကွ၊ ငေးယူရလောက်
တဲ့ အလှမျိုးကိုပိုင်တဲ့ မိန်းကလေး၊ သူနဲ့ မခင်မင်နဲ့ကွာ၊
အဲဒါ ငါ သတိပေးချင်တယ်”

မျက်နှာပျက်လျက် ကိုကြီးတိုး ပြောပြီး အပြင်ထွက်
... ၏။ ရင်ထဲကောင်းပုံမရ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ မိဘမဲ့သူတို့အပေါ်
... ကိုကြီးတိုးလည်း စာနာစိတ်တော့ ရှိနေမည်သာ။ ဖေဖေ
... ချမ်းသာဂုဏ်မောက်၍ ပြောသည့်စကားကို မှာထားသမျှ
... လည်း နေ၍မရတာမို့ ဇွတ်နှစ်ပြောပြခဲ့ရတာလည်း သိ
... သည်။



ကိုကြီးတိုး ဆိုတာကလည်း ဗလတို့နယ်ပင် အလွန် ပျော်တတ်သည့်သူပါ။ ခုကိစ္စမှာကျတော့ ကိုကြီးတိုး ရင်ထဲထိပ် ရပါ၏။

သူ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိကာ ပြတင်းအနီးသွားရန် မိသည်။ စောစောက ကိုကြီးတိုး ပိတ်ထားပါသည့် ပြတင်းထဲ ဖွင့်လိုက်မိပြန်ကာ အပြင်ဘက်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်မိပြန်၏။ စောစောကစကား။

ဘာတဲ့ ...။ ငေးယူလောက်အောင်လှသည့် မိန်းမလေး။

ဟုတ်သည်။ သူတွေ့ခဲ့သည့် သွန်းဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် အလွန်ကိုလှသည့် ကောင်မလေး ဖြစ်နေတာကို အမှန်။ သူသည်လည်း ထိုကောင်မလေးနှင့် အချိန်အတိုင်းအတတ်တစ်ခုမျှမှာ အနီးတကပ် နေခဲ့ကြုံခဲ့ရပြီးပြီ။ ကားနောက်ခန့်အထိုင်လိုက်လာရပေမယ့် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေးကို မောင်းနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ထူးဆန်းနေသော မြင်ကွင်းထဲ အပြင် ...။ အရမ်းကို လှပဖွေးဥနေသည့် မျက်နှာလေးနှင့် လွန်းပါသည့် ကိုယ်ဟန်လေးကို မမြင်ဘဲနေ၍ ရသည်မှ မထူးချွန်ချေပဲလေ။

ရင်ထဲ ကျင်ခနဲ ခံစားရပါပြီ။

မိဘမဲ့သူတို့၏အရိပ်ကို သူ့ထံမကျစေနှင့်ထွက်လေ။ ထိုမျှအထိ ဖေဖေ ပြောရက်တာကို ရင်ထဲမကောင်မလေး။

ထိုမျှ ဖူးဖူးဥဥလေးနှင့် ရွှေရုပ်လေးနှယ်လေးက ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် မိဘမဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သော



ဘဲလား။ မိဘဆိုတာကို အဘယ်သားသမီးက အဆုံးရှုံးခံနိုင်ရည် ရှိပါမည်တဲ့လဲလေ။

ပြီးတော့ မိဘမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လိုက်ရုံမျှဖြင့် အလှတရားတို့၏ အရှိန်အဝါသည်ရော ပျက်ပြယ်သွားနိုင်ပါမည်တဲ့လား။

သူ တွေ့ရသည့် သွန်းလေပြေခင် ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ရိုးစင်းသော အပြင်အဆင်လေးဖြင့်ပင် နုနုစင်စင် သင့်ယဉ်နဲ့နဲ့ လှနိုင်လွန်းပါသည့် အလှများကို ပိုင်စိုးထားနိုင်ခဲ့မိပါသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေသည်တည်း။

ရင်ကို အေးစေသောအလှ။

အေးမြချမ်းငြိမ်းသော အလှတရားများသည် ထိုမိန်းကလေးထံမှာ စုဝေးရုံခနဲကြုံချေသည်တကား။

ပန်းလေနုနှင့် ပန်းတို့၏ရနံ့က ပန်းတို့၏အရှင်သခင်လေးအတွက် သူ့ကို တိုးသက်စွာ ရင်ကိုတိုးရှေ့၍လာပြောနေကြသည်ဟု သူ ထင်သည်။

"သခင်မလေးက သိပ်လှတာပါ။ ပန်းလေးတွေထက်တောင် လှတာပါ"

ဟူ၍ ...။ ဩော် ... ပန်းတို့၏အလှပင် ခစားဝပ်စင်းရပါသည့် အလှရှင်လေးပါတည်း။



❀ အခန်း(၇) ❀

“ဩကာသ၊ ဩကာသ၊ ဩကာသ၊ ကာယကံ၊ ဝစိကံ၊
မနောကံတည်းဟူသော ကံသုံးပါးတို့တွင်၊ တစ်ပါးသောကံ
ဖြင့် ပြစ်မှားကျူးလွန်မိသည်ရှိသော်၊ ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်
ပါစေခြင်းအကျိုးငှာ၊ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ တစ်ကြိမ်၊
နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်မြောက်အောင်၊ ဘုရားရတနာ၊ တရား
ရတနာ၊ သံဃာရတနာ၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ကို အရို
အသေ အလေးအမြတ်၊ လက်အုပ်မိုး၍၊ ပူးမြော်မာန်လျှော့
ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား”

သူ အိပ်မုန့်စုံမွှားဖြင့် လူးလဲ၍ ထထိုင်မိရပါ၏။
ရင်ထဲမှာ အုံ့သြနေသည်။ ကိုကြီးတိုး မနက်စောစောထ၍ ဘုရား
ရှိခိုးနေသည်တဲ့လား။ သူ သိသလောက် ဘုရားရှိခိုး အလွန်ပျင်း
သည့် ကိုကြီးတိုးပါ။ ဘိုးနှင့် မကြည်မလင်ဖြစ်ရသည်ကိစ္စ။ ထို
ဘုရားရှိခိုးပျင်းသည့်ကိစ္စက ထိပ်ကပါသည်။ ဘိုး၏မြကြာယံအိမ်
မှာ ကိုကြီးတိုး မနက်စောစော အထပျင်းပြီး ဘုရားရှိခိုးလွတ်သည့်
နေ့ဆိုလျှင် ဘိုး ဆူပြီ။ အအိပ်မက်သည် ကိုကြီးတိုး ခရီးထွက်



နှင့်ရခိုက်မှာ ရေသာခို အရောင်လိုက်သည့် ပျင်းကြောစိတ်ဖြင့်
ဘုရားရှိခိုးလွတ်နေသည်။ သူလည်း သိပ်ထူးသည့်ကောင်မဟုတ်။
ဒီတော့လည်း လောလောဆယ်မှာ သူရော ကိုကြီးတိုးရော သူ
ဆာ ဘုရားရှိခိုးပျင်းသည့်မိစ္ဆာကောင် အသေးစားတွေ ဖြစ်နေ
ပြီပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ဤမနက်မှာတော့ ကိုကြီးတိုး ဘုရားစောစော
နိုးနေချေပြီထင်။ သူ ထထိုင်ရင်း ဟိုကြည်သည်ကြည့် ငှပ်နေ
သည်။ အိမ်ငယ်လေးက တကယ်တမ်းကျတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်နေသည်ပဲ။

ဘုရားရှိခိုးသံကတော့ ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

အိမ်မုန့်စုံမွှားကြီး မဟုတ်တော့သည်မို့ နားအာရုံက

ကြားအသံ မှန်လာသည်။

အသံက အပြင်မှာဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ အများ၏

အသံ၊ တစ်ယောက်၏အသံမဟုတ်။ ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ သူ

အပြင်ကြည့်နေမိသည်က အသံလာရာနှစ်ထပ် အဆောက်အအုံ

သို့ပါ။

အန်တီစံပြောသည့် စကားကို ပြန်၍အမှတ်ရမိသည်။

အဆောက်အအုံကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှာ ဘုရားခန်းရှိသည်တဲ့။

ရင်ထဲကြည်နူးမိရသည်။ ဪ ... ဤမြကြာမို့မှ

အတိုအားလုံး မနက်စောစောမှာ ဘုရားရှိခိုးနေကြချေသည်

တော့။

“ဤသို့ ကန်တော့ရသော ကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့ကြောင့်

အပါယ်လေးပါး၊ ကပ်သုံးပါး၊ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး၊ ရန်သူမျိုး

ငါးပါး၊ ဝိမတ္တိတရားလေးပါး၊ ဗျဿနတရားငါးပါး၊ အနာ



မျိုး ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးတို့မှ၊ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်
ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားတော်
မြင်ကို ရလိုပါ၏ အရှင်ဘုရား။”

ကလေး လူကြီးအားလုံး ညီညာအေးချမ်းစွာ ဘုရား
ရှိခိုးကန်တော့ပါသည်အချိန်။ သူ ရင်ထဲ လိပ်ပြာမလှဲချင်။ ကြေး
စည်သံတဝေဝေကိုလည်း သူ ကြားနေရသည်။ ကမန်းကတန်း
မျက်နှာပြေးသစ်ကာ စည်ခန်းမှာရှိပါသည် ဘုရားစင်ရှေ့မှာထိုင်
၍ သူ ဘုရားရှိခိုးရပါ၏။

ကိုကြီးတိုး၏ အခန်းကတော့ ငြိမ်သက်နေသည်။
ဟောက်သံ ခပ်တိုးတိုးကိုလည်း ကြားနေရပါ၏။

“အချိန်တန်ရင် လာပို့တဲ့ထမင်း စားလိုက်၊ နေ့လယ် ည
ထမင်းမြိန်မြိန်စား၊ ညနေဘက် တီးတိုင်း(မ်)တစ်ကြိမ်လည်း
ရှိသေးတယ်၊ ညဘက်ကျတော့လည်း ကော်ဖီဓာတ်ဘူးကြီး
နဲ့ ကိတ်မုန့်တစ်လုံး၊ မုန့်ပုန်းတစ်ပုန်းတောင်မှ ဘာတော့
နဲ့ ပို့ခိုင်းတာဆိုတော့ ဟန်ကျသကွ၊ မင်းတော့ မသိဘူး
ငါတော့ ပျော်တယ် ကောင်လေး၊ စမတ်ဝှမ်းနေလိုက်ပုံမှာ
စွာကအမျိုးတွေတောင် ပြလိုက်ချင်သေး၊ ညကျရင် တီး
ကြည့်မယ်၊ မနက်ဖြန် ခွေငှားမယ်၊ အဲ ... ဒစ်ရှ်ငှား
ပြောတာပါ၊ ပြီးရင် ကြည့်မယ်၊ အပန်းဖြေခရီးထွက်ရသလို
ဖြစ်လို့ မနက်လည်း စောစောထဖို့ အလုပ်ကရှိတာမဟုတ်
ဘူး။”

ဟု မနေ့ညက အုမြူးရွှင်ပျူ ပြောခဲ့ပါသည် ကိုကြီး
တိုး။ တကယ်လည်း ခုထိ အိပ်တော်မူနေဆဲ။ စည်းစိမ်တက်နေ

နိုးချင်တာမို့ တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်ဖို့ သူ စိတ်ကူးသလည်း
အစော ရေမိုးချိုးလိုက်ကာ အေးအေးဆေးဆေး အဝတ်၊ ဒါ ...
အဲဒီချိန်ထိ မနက်ခြောက်နာရီမထိုးသေး။ မနက်ခြောက်ဝန်းလေး
အပြင်သို့ထွက်ဖို့ ခြံတံခါးက ဖွင့်ပေးမည်ဆိုသည့် စဉ်လိုက်တဲ့
အခါ ရှိတာမို့ ခဏထိုင်စောင့်နေရသေးသည်။ ပြီးတော့
ခဏတစ်ဖြုတ် ဆင်းလျှောက်လေ့လာမှ တော်ကာဂံချို့ပွတချို့
အကိုတွေလျက် ဂျာကင်ပါးလေးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ဝံ့နူးပီတိဆို
အဲဒါပါ၏။ စိမ်းလန်း

ဂဝံကျောက်ခင်းလမ်းနီနီလေးတွေ ရှိကြပြန်၊ မနင်းမိ
ဘတ်ဖက်မှာ ပန်းပင်တန်းလေးတွေရှိသည့် လမ်းနီလင်းတစ်
လျှောက်။ တချို့လမ်းနီနီလေးတွေကျတော့လည်း ပွင့်တူရွက်ဆုံး
တန်း၊ လမ်းလျှောက်ပန်း နီနီအဲ့အဲ့ဝန်းဝန်းလေးတွေ၊ စံပယ်ရုံ
နဲ့ စိမ်းမြမြတွေဖြင့် စိတ်ကူးတရ စိုက်ထားသည်မို့ လမ်းနီလေး
တွေလည်း လှနေသည်ပါပဲ။ တစ်ဖက်မှာကျတော့လည်း ပုဏ္ဏရိုက်
နီနီ၊ ဝါဝါ၊ ပန်းရောင်လေးတွေ အဲ့အဲ့ထူထူလေးတွေဖြင့်
အသတ် ရှိနေပါသည့် ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးတွေ ရှိနေသည်။
ညဆိုတာကလည်း တပြန့်တလျား။ နှင်းဆီ၊ သစ္စာနှင့်မြေ
သစ်ခွတွေ ဝေနေအောင် ပွင့်နေကြပါ၏။

“မြကြာမူဟာ သိပ်ကိုလှတဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းပြန့်ပြန့်ကြီး
တွေလည်း ရှိနေတယ်၊ ပန်းဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးတွေလည်း
ရှိနေတယ်၊ စံကာပင်တန်းတွေ၊ ဒီဇေဝါပင်တန်းတွေ၊ ကုံကော်
ပင်တန်းတွေ၊ ရေတမာပင်တန်းတွေနဲ့ တက္ကသိုလ်ဝင်းတစ်ခု
လို လှနေပါလား၊ ဖေဖေ တစ်ခါပု ရောက်လာရင်စိတ်ကူး



မရှိခဲ့သလို ငါ့ကိုလည်း မြကြာမို့ ရှိတာကို မသိစေချင်တဲ့
 ဖေဖေကြောင့် ဘိုးဘိုးကလည်း မပြောပြခဲ့တော့တဲ့ ဒီနေ့
 ပြာကို့ ငါလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ရောက်မလာဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်
 ဒီး မကြာ မကြာ လာနေတတ်တဲ့ ဘိုးရဲ့တည်ထောင်ပေး
 ရှိခိုးကန်ခဲ စောင့်ရှောက်ပေးရာ မြကြာမို့ဟာ သာသာယာယာ
 စည်သံတလွန်ရှိတဲ့ နေရာလေး ဖြစ်နေပါရောလား။ ထူးဆန်းတာ
 မျက်နှာငြေ ငါ့ကို ဘာဘေးကလွဲလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ အန်တီခဲ မိတ်
 ၍ သူ ဘက်ပေးတာ မရှိတာဘဲ။ တကယ်ဆို မိတ်ဆက်ပေးသင့်
 ပေါ့။ ဒါကတော့ ဘိုးဘိုးရဲ့မြေး ရဲဘုန်းလှပါ။ ဒါက
 ဟောက်တော့ ဒီမြကြာမို့က မိဘမဲ့ကလေးတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဘယ်သူ
 လေးတွေပါ။ အဲသလိုတော့ မိတ်ဆက်ပေးသင့်တာပေါ့
 ငါက ... ငါက ... ဘိုးရဲ့မြေပဲဥစွာ”

သူ တွေးကာ တွေးကာဖြင့် နောက်ပေးဘက်
 ထွက်ခဲ့တော့လည်း တပြန့်တလျားမျှ ရှိနေပါသည့် မီးဖိုချောင်
 စိုက်ခင်းတွေ မြင်ရပြန်၏။ မုန့်ညင်းခင်းတွေ၊ ဆလပ်ခင်းတွေ၊
 ခရမ်းချဉ်ပင်တန်းတွေ၊ ကြက်သွန်ခင်းတွေ၊ ပန်းဂေါ်ဖီနှင့် ဝန်
 မုန့်လာခင်းတွေ။ စိမ်းမြသန့်စွမ်းစွာ ရှိနေကြသည်ပါပဲ။ ဘူးခင်း၊
 ဘူးသီးတွေမနည်း။ ခဝဲနှင့် သခွားစင်တွေလည်း ရှိနေသည်။
 ဖရုံသီးခင်းလည်း ရှိနေသည်။ အန်တီစံ၏ ထောင့်ဆူအောင် သေချာ
 စေ့ငုမှုကို သူ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်။

“ဒါကြောင့် မနေ့က သွန်းလေပြေခင်က အသားငါး
 ငါးခြောက်တို့ တို့ဟူးဖြူတို့ ပဲပင်ပေါက်တို့လောက်
 ဝယ်ဖြစ်တာကိုး၊ ကျန်တဲ့ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိမ်းဆိုတာ

ဒီမှာ ရှိနေတာကိုး။ အဲမယ် ... ငရုတ်ခင်းတွေကလည်း
 အမယ်စုံပါလား။ ငရုတ်စိမ်းပွတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါ ...
 သိပ်မစပ်တဲ့ ငရုတ်ချိုပင်ပဲ။ ဒါက သေးသေးဝန်းဝန်းလေး
 တွေနဲ့ နီတဲ့အသီးကနီ၊ မဲတဲ့အသီးကစိမ်းနဲ့ လှလိုက်တဲ့
 အပင်တန်းပဲ။ ဒါက ငရုတ်ရှည်အစပ်မျိုး။”

အပင်တွေဘက် လျှောက်နေရင်း ငရုတ်ချိုပြတချို့
 ဖွဖွကိုင်မိသည်အထိ စိတ်ထဲဆန်းသစ်သော ကြည်နူးပီဟိဆို
 ဘာကို ခံစားရသည်။ ခုလို အမယ်များနေသော စိုက်ခင်းစိမ်းလန်း
 နန်းတွေကြားမှာ အပင်တို့ရှိနေရာ မြေပေါင်တွေပေါ် မနင်းမိ
 အောင် သတိထားရင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ရသည့် မနက်ခင်းတစ်
 နံနက်ဆိုမှ သူ့ရင်ကို အပ်နှံပေးသော ခံစားမှုဆိုတာက ပထမဆုံး
 ခြုံမိပဲ ဖြစ်နေသည်။

“အဲမယ် ... ဒါက တရုတ်နံနံခင်းပဲ။ မုန့်လာဥနီပင်တွေ
 လည်း ရှိနေပါလား။ ဒါက နံနံပင်”

သူ တဆုံးတပြန်ကြီး လိုက်ကြည့်ပြီးသည့်နောက်
 နောက်ကြောင်း ပြန်လျှောက်လာမိရင်း နာရီကိုကြည့်မိတော့
 တော်နာရီခွဲကျော်နေပြီ။

ကားရပ်ထားရာသို့ သူ တောက်လျှောက်လာလိုက်
 ညှပ်ပါပဲ။ ပထမတော့ ကိုကြီးတိုးကို ခေါ်လိုက်ဦးမည်ဟု
 ခံသေးသည်။ နားငြီးဒဏ်မခံနိုင်တာနှင့် တစ်ယောက်တည်း
 တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိပြန်၏။

မနက်စာ ဘရိတ်ဖတ်စဉ် အပြင်မှာပဲ စားလိုက်
 သေးသည်။

ကားဖြင့် သူ မောင်းထွက်လာတော့ ခြံတံခါးစေ့ပိတ်ထားသေးတာမို့ ဘာဘမွေး လာဖွင့်ပေးပါ၏။ ဂိတ်တံခါးကို အမြဲတမ်းကြီး ဟင်းလင်းပြင်သဘော ဖွင့်မထားဘဲ။ အဝင်အထွက်ရှိမှ ပြေးဖွင့်ပေးသည်ဟု နားလည်မိရပြန်သည်။

“ဟုတ်တာပဲလေ၊ ဒါကတော့ ကလေးတွေ အများကြီးရှိတဲ့ နေရာဆိုတော့ ဥဒဟိုကြီး အဝင်အထွက် ဘယ်အဖြစ်မလဲ”

ဟု သူ တွေးမိကာ ဘာဘမွေးကို သူ ပြုံးပြ၍ ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည်ပါပဲ။

မိုင်းခမ်းလီမြို့ကို သူ ပတ်၍ မောင်းမိခဲ့သည်။ မိုင်းခမ်းချောင်းတံတားကိုဖြတ်၍ ကွေ့ပတ်မောင်းခြင်းပါ။

အငွေ့ထောင်းထောင်း ထနေသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းအိုးကြီးကို ဖွင့်ခါစမျှပင် ရှိသေးဟန်တူသော သစ်ရိပ်အောက် ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် အဒေါ်ကြီးထံမှ ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ရာဖိုး သူ ဝယ်သည်။ ကောက်ညှင်းဆိုတာကလည်း ခရီးလည်းရသည်။ ကောက်ညှင်းဖြူလည်းရသည်။ နှစ်မျိုးပေါင်းစားလျှင် ပိုကောင်းသည်ဟု အဒေါ်ကြီးက ပြောတာမို့ ချိတ်နဲ့ ကောက်ညှင်းဖြူနှစ်မျိုးပေါင်း တစ်ရာဖိုးကိုပဲ ပဲပြုတ်ပူပူနွေးနွေး အကြော်စုံတို့ဖြင့် အားလုံးပေါင်း ငါးရာဖိုးမျှ သူ ဝယ်လိုက်ကာ

မြို့ပြင်ဘက် သစ်ရိပ်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း သူ ထိုင်၍စားမိရပါ၏။

ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်က ကြည်နူးသစ်ဆန်းနေသော အရာရာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်နယ်ရှိ၏။

“ကြည့်စမ်း ... သစ်ပင်ပေါ်က ငှက်ကလေးတွေကလည်း ကျီကျီကျာကျာမြည်လို့၊ ငါ့ရှေ့က မြက်ခင်းပြင်ကြီးကလည်း တပြန့်တလျား စိမ်းမြလို့၊ အဲဒါမျိုးတွေကို ဘာနောက်ဆံငင်မှုတွေမှ မရှိဘဲ ငါ ခံစားနေရတယ်၊ ဘိုးရဲ့ ရွှေပင်လယ်ဆောက်လုပ်ရေး ဆိုတာလည်းမရှိဘူး၊ ဖေဖေရဲ့ ပိုက်ဆံဆိုတာ အလွန်အရေးပါတယ်ဆိုတဲ့ လက်ချာတွေနဲ့လည်း ဝေးနေတယ်၊ ငါ ကြည့်မရတော့ဘူးနော်လို့ ဆိုတဲ့ ဘိုးရဲ့ အဆုဒ်ကိုလည်း မခံစားရဘူး၊ ကြည့်စမ်း ... ငှက်ပျောဖက်လေးနဲ့ ထုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဒီကောက်ညှင်းပေါင်းလေးဟာ ငှက်ပျောရွက်နဲ့လေးလည်း သင်းနေတယ်၊ နမ်းထောင်းနဲ့လေးတွေလည်း ရနေတယ်၊ ဒီငှက်ပျောဖက်ထဲက အကြော်စုံကလည်း ငှက်ပျောဖက်နဲ့လေး ရနေတာပါပဲ၊ ပဲပြုတ်နဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းထုတ်လေးဖြန့်ပြီး ဒီသစ်ရိပ်အောက်မှာ အကြော်လေးကိုက်လိုက် စားလိုက်နဲ့ လုပ်နေရတာ ဘယ်လောက် အေးချမ်းလဲ”

သူ တကယ်လည်း ရင်ထဲမှာ ကြည်လင်ချမ်းမြေ့သည်။ ပဲပြုတ်လေးကလည်း နူးအိနေကာ အပင်ပေါက်လေးတွေပါနေလျက် ဆိမ့်နေသည်ပါပဲ။

စားသောက်ပြီးတော့ ရေသန့်ဘူးလေးဖြင့် သူ လက်ဆေးသည်။ ကားရှေ့ခန်းမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ ကျောဆန့်၍ နောက်ထိုင်ဖြစ်၏။ မနက်ဖြန်ကျမှ ကိုကြီးတိုးကိုလည်း ခုလိုပဲ ထိုင်လိုက်မည်ဟု တွေးဖြစ်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ကိုကြီးတိုးကို ခြိတ်တက်ကို ခုကျတော့လည်း စိတ်ထဲမကောင်းသလိုပင် ဖြစ်



လာမိသေးသည်။ ပါလာလျှင်တော့ စကားမောင်မောင်ဖြင့် လက်
သံပြောင်နေအောင် စားချေမည့် ကိုကြီးတိုးပါ။ တစ်ခုတော့
သေချာသည်။ ခုလို နားအေးပါးအေး စားရမည့်ကိန်းတော့မရှိ
စကားတွေ တရစပ်လည်း ပြောမည်။ အကြော်လည်း တစ်ဖြူ
ဆိုကုန်မည်။ အလွန်လက်မြန်မည့် ကိုကြီးတိုး။

အဟွေးဖြင့် သူ ပြီးလိုက်ပြီးမှ ဖျတ်ဆို သတိရလ
မိသည်က သွန်းလေပြေခင်။

အလွန်လှသည်မို့ ထိုကောင်မလေးနှင့်ကင်းအောင်
နေပါဟု ကိုကြီးတိုး မနေ့ညက သတိပေးခဲ့သည်။ သူ ခေါင်းယို
မိရပါ၏။

“လှတာတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျက်သရေလည်းရှိ
သွန်းလေပြေခင်ပါ ကိုကြီးတိုးရ”

ဟု လွှတ်ခန့် သူ ပြောလိုက်မိသည်က တစ်ယောက်
တည်း ရှိနေရင် ဖြင့်ပါ။

ကောင်မလေး ခုလောက်ဆို ပန်းရောင်းသွားလေ
ပြီ။ မဟုတ်သေး။ ပန်းပို့သွားတာ။ ဟုတ်သည်။ ထိုသို့ပြောရ
ပန်းဆိုင်ကို ပန်းသွားပို့သည်။ ပန်းဆိုင်က ကျသင့်တွေ ရှင်
လိုက်သည်။ ထိုအတွေးဖြင့် စိတ်ထဲ အတန်မျှသက်သာ
သယောင်ရှိ၏။

“ဟေ့ကောင်”

သူ လန့်သွားလျက် သူ့ကိုယ်သူ ခေါင်းအောက်
ခေါ်မိလိုက်မိရပါပြီ။ ဘယ်နှယ် ...။ ကောင်မလေးကို ပန်း
လေးဟု အဖြစ်မခံချင်သည့်စိတ်က ဘာကြောင့် ရင်ထဲရောက်

ခဲ့ပါသတဲ့လဲ။ ပန်းသွားပို့သည့် ကောင်မလေးဟုပင် သူက အသုံး
အခေါ်လေး ပြောင်းကြည့်ချင်နေသည့်သူတစ်ယောက် ခုမနက်မှာ
စတင်၍ ဖြစ်လာနေပြီ။

“အဲဒါ ဖေဖေကြောင့်၊ ဖေဖေက အရမ်းအဆင့်အတန်းခွဲ
တာ သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ မနက်တိုင်း ပန်းဆိုင်တွေကို
ပန်းသွားရောင်းပေးရတဲ့ ပန်းပို့တဲ့ကောင်မလေးဆိုတာမျိုး
ကို ဘာကြောင့် ငါက ဖေဖေကို အဲသလို မမြင်စေချင်ရ
တာလဲဆိုတော့ ဖေဖေ အထင်ပိုသေးနေမှာ စိုးလို့ပေါ့၊
ဒါပဲ မညာနဲ့၊ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာတာပိုကောင်း
မယ်”

ဘယ်သူမှ မရှိသည့်အရပ်။ မနက်ခင်းမှာ သူတစ်
ယောက်တည်း စကားပြောနေမိရပါသည့်အဖြစ်။ ပြောနေမိသည့်
စကားကလည်း သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပတ်သက်နေတာဖြစ်နေသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကိုကား နောက်မှီဘက်ကို ဖေးယှက်
မိတ်ကိုမှီတင်လိုက်ကာ မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ချထားလိုက်သည့်
တိုးဝင်လာသည့် ပုံရိပ်လေးတွေက မနေ့ကပုံရိပ်လေးတွေဖြစ်
နေသည်။ ဪ ... ပန်းတွေ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်နောက်ခန်းမှာ
ထိုင်ထားလျက် မောင်းလာပါသည့် သွန်းလေပြေခင်။

ပန်းလေးတွေနှင့်အတူ ရှိနေသည့် ကောင်လေးသည်
ထုတ်လွှာလေးနှယ် နူးညံ့သော အဆင်းအလှနှင့် ပြည့်စုံနေသည်။
နောက်ခန်းမှာ ကုတ်ကပ်၍ ထိုင်လိုက်လာသည့် ရဲဘုန်းလျှာ
နေသည်။ ထိုအဖြစ်ကို သူ ဘာကြောင့် ရင်ထဲက ထုတ်မရနိုင်
ဖြစ်နေရပါသတဲ့လဲ။



“မဟုတ်ဘူး ... ရင်ထဲကကိုထုတ်မပစ်ရက်တာ၊ ထုတ်မပစ်နိုင်တာ”

သူ ဝန်ခံမိပြန်သည်။ သူ့စိတ်က သွန်းလေပြေခင်ရောက်နေနိုင်ပြီဖြစ်သည့် ဈေးဘက်ကို သွားချင်နေသည်။ ပန်းခြံလေးတွေ သယ်ကူလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ သူ တကယ်သွားလုပ်နေလျှင် အဘယ်မျှထိ အကြောင်ကြောင် နေတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရပါချေမည်လဲ။ သွန်းလေပြေခင်ကလည်း တကန်တပန်းခြင်းလာသယ်သူအဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပေးရမှာထက် အံ့သြစရာမှာက ပိုနေမည်။ ပြီးတော့ ... အတင်းလာရောနေသည်ဟု ထင်သွားမည်။ မဖြစ်။ လုံးဝမဖြစ်။ အထူးသဖြင့် ကိုကြီး၏ ပါးစပ်ကို ပိုလန့်ရမည်။ မနေ့ကရောက်သည်။ ဤမနက်က သွန်းလေပြေခင်ကို ပန်းခြံတွေ ဘယ်သူမှ မခိုင်းရဘဲနှင့် သူ့သယ်ကူနေပြီဆိုသည့်သတင်း ဖေဖေထဲ ရောက်သွားမှာ သေချာသည်။ ဒါ သူ့အတွက် ပျော်စရာကိစ္စ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်။ ပွက်ပွက်ထအောင် အဆူခံရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်နေတာ သေချာလေ။

ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်က သူ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိပြန်ပါ၏။ နည်းနည်းတော့ သူ့ဘာသာသူလည်း အံ့သြမိရသည်ပါပဲ။

ဘာကြောင့်များ သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဤမျှထိ သူ့ရင်ထဲမှာ တိုးဝင်ခြင်းမက တိုးဝင်နေသည့် သတင်းခြင်းဆိုသည့် အရာတွေက ငြင်းပယ်ချင်စိတ်မရှိလှစွာ ဖြစ်နေပါသတဲ့လဲ။

သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပတ်သက်၍ တွေးနေတာကို သူ့ရင်ထဲက ကြည်နူးကျေနပ်နေသည်။ ငြင်းပယ်ပျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်တာ။ အတွေးတွေကို မောင်းထုတ်လိုက်ဖို့ဆိုတာ အားအင်ပင်နဲ့၊ အားအင်ကိုလည်း မတောင့်တ။

ကားစက်နှိုးကာ သူ ပြန်လာချိန်သည် အတန်မျှတော့ နေပြီ။ တစ်ယောက်တည်း ကားကန်ဆက်လေးဖွင့်ကာ ဘဲခါးမှန်ကို ချထားပြီး လေတို၏အတိုးအတိုက်ကို မက်မောစွာနေရင်း ကားမောင်းလာမိသည်က ကတ္တရာလမ်းအတိုင်းပါ။

နောက်တော့ ဂဝံလမ်းနီနီအတိုင်း ဆက်မောင်းလာရာမှ ...။ တစ်ဖက်သို့ ဖွဲ့သွားရာ လမ်းသွယ်တစ်ခုကို တွေ့ရသလို သူ ချိုးကွေ့မောင်းလာမိလိုက်ရသည်ပါပဲ။ လမ်းနီနီလေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ထင်းရှူးတောကြီးတွေ ရှိနေသည်။ သဘာဝတရားစိမ်းစိမ်းတို့ ရှိရာနေရာ။ တောရိုင်းပန်းချဲ့တွေ သဘာဝအတိုင်း ဆက်ရောက်နေရာ။ ထိုနေရာလေးတွေ တစ်ဖက်စီရံထားသော လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုမှာ သူ မောင်းလာနေရင်းမှ နောက်ထပ် ချိုးကွေ့လေးတစ်ခုကို သူ မြင်ရပါ၏။ ဗီစပ်ချုံ တစ်ခုသည် ချောင်းဝှမ်းပွင့်တို့ဖြင့် သန့်စွမ်းစွာ လမ်းကွေ့ အချိုးဘေးနေရာ ဆက်နေသည်မို့ ...။ ကားကိုကွေ့အမောင်းမှာ မမျှော်လင့်တာမို့ သူ ရင်ဆိုင်ကြုံလိုက်ရပါပြီတည်း။

တစ်ဖက်မှ ဘေးဘက်ထင်းရှူးရိပ်ဆီမှ လမ်းလေးတစ်ခု ဖြတ်အဝင် ရှိလိုက်ပါသည်။ ဝီးလ်ချလေးတစ်ခု။ ဝီးလ်ချမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ တွန်းလှားသည့် လမ်းလေးတစ်ယောက်။



ဘွားခနဲ အတွေ့မှာ သူ ကမန်းကတန်းကြီး ဘေး
ဘက်ကို ကားဆွဲချလိုက်ရသည်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ဘရိတ်နင်းလိုက်
တာမို့ ကားဘီးနှင့် လမ်းပွတ်တိုက်သံလည်း ပေါ်လာသည်။
ကားက လမ်းတစ်ဖက်ဘေးကို ဆွဲဆင်းသွားပြီး ...။ ဘရိတ်ကောင်း
မှုဖြင့် မြောင်းနှုတ်ခမ်းအနီးမှာ တန့်ရပ်သွားပါသည်။ သူ
ကမန်းတကန်း ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ လန့်ရိန်ဖြင့် လဲကျသွား
သော ဝီးလ်ချကို ပြန်ထူထောင်ကာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ကို ဆွဲထူနေသည့် မိန်းကလေး။ ဪ ... သွန်းလေပြေခင်ဝါ
တကား။

သူ ပြေးလာမိစဉ်ခိုက်မှာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာ
သည့် သွန်းလေပြေခင်၏ အကြည့်တွေက စူးရှမကျော့နေ
သည်။ အပြစ်တင်ကြည့်က အတုအနောင်မဲ့စွာ သူ့ထံသို့ ကျ
ရောက်၏။

ဘုရားရေ ...။ ဘိုး၏မြကြာမှုကို မှီခိုနေသည့်
ကောင်မလေးတစ်ယောက်တဲ့လားလေ။ ဘိုး၏မြေးဖြစ်သူဖြစ်သည့်
ရဲဘုန်းလျှံကို ထိုသို့ မီးတောက်နေသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်
ရဲလာနေသည်တဲ့လား။ ပြေးလာနေသည့် ရဲဘုန်းလျှံ ဆိုတာ ဘိုး
၏မြေးအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ဖြစ်သည်ဆိုတာလောက်ကို သိ
ထားသင့်သည်ပေါ့။ ထောက်ထားသင့်သည်ပေါ့။ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်၏ ထိုသို့ပူပြင်းစူးရှသော အပြစ်တင်ကြည့်မျိုးကို
ဘယ်တုန်းကမှ ခံဖူးတာမဟုတ်။ ခံလည်းခံမည့်သူ မဟုတ်
စောစောက ဤကောင်မလေးအကြောင်းတွေ့၍ ကြည့်နူးနေမိ
တွေ့အားလုံးသည် ထိုအကြည့်ရိုင်းရိုင်းစူးစူးတွေ့ကြောင့် လွင့်

သွက်သွားရသည်ကတော့ အမှန်ပါ။ စတင်၍ သွန်းလေပြေခင်
... ပြည့်မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။

ဝီးလ်ချထက်မှာ အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်ရှိမည့်
ဘောင်ပလေးကို ဆွဲထူယိုင်ပေးနေသည့် သွန်းလေပြေခင်ကိုတော့
သူ ကူညီပေးမိရပါ၏။ ဤသည်ကလည်း သူ့မှာ လူ့ဝတ္တရား
တို့က ရှိနေသည့် မဟုတ်ပါလား။

ဒါပေမဲ့ သွန်းလေပြေခင်၏လက်လေးတွေက သူ့
ထက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာကို သူ မထင်မှတ်စွာပဲ ခံလိုက်
ခဲ့ပြီတည်း။

“ဘာလဲဗျ၊ ကျွန်တော် ကူညီတာလေ”

သူ့နှုတ်မှ မခံချင်တော့ဖြင့် စကားသံ မာကျွတ်ကျွတ်
ထွက်သွားတော့ သွန်းလေပြေခင်ကလည်း အလျှော့မပေးစွာ
ထွက်လာကာ ထားတင်း၍ ကြည့်လည်းကြည့်။ ခါးလေးထောက်ပစ်
ထိုင်ရင်းမှ ...

“ရှင် သိထားဖို့က စောစောက အမြစ်အဖျက်ဟာ ကျွန်မ
ဒီဝီးလ်ချကို အမြန်ဆုံး ဆွဲမထိန်းလိုက်နိုင်ရင် နဲ့သားလေးကို
ရှင်ကားက ဝင်ကျိတ်လိုက်မှာ သိရဲ့လား။”

ဟု မာရကျော့ရေကြီး ပြောလာတော့ သူ ခံပြင်း
မရပါပြီ။ ဘယ်နှယ် ...။ ကိုယ်က တမင်တကာကြီး ဝင်တိုး
မိတိုက်သည်မှ မဟုတ်သည်ပဲ။ ဘာရမည်လဲ။ ကိုယ်ကလည်း
ကြာယံမှ ရဲဘုန်းလျှံပဲလေ။ ဘိုး၏မြေး။ ပြီးတော့ ဘိုး၏မြကြာမှု
ကြောင့် ရဲဘုန်းလျှံဆိုတာနှင့် အတိအလင်းကြီး ပတ်သက်စွာ
နေသည့်အဖြစ်။ သူ့ကို ရိုရိုသေသေတော့ သွန်းလေပြေခင်



ဆက်ဆံသင့်သည်။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံရမည်။ မာရေ
ကျောရေ ပြောသပဆိုလျှင် သူကပြော၍ရသည်။ သွန်းလေပြေခင်က
ဘိုး၏ မြေးဖြစ်သည့် ရဲဘုန်းလျှံကို မျက်မွေးထော်၍ မော်ကြည့်ဖို့
ပင်မကောင်း။

ဤကောင်မလေး လူပုံနဲ့နဲ့ဖြင့် လိမ္မာယဉ်ကျေးပုံ
ပေါက်နေပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ မာကျောကျော လုပ်တတ်
သည့် ခပ်ရိုင်းရိုင်းလေးထဲက ဖြစ်နေသည်။

“အခု မကြိတ်မိဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီကလေးလည်း ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကားနဲ့လည်း မကြိတ်မိဘူး၊ တမင်တကာ
လည်း ကိုယ်က ဝင်တိုက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်း
မျက်နှာကြော မာလှချေလား၊ ဘာလဲကွ၊ မင်းက ငါ့ကို
များ ပါးရိုက်ဦးမလို့လား၊ ဒီမှာ ရဲဘုန်းလျှံရဲ့လက်ကို
ဘယ်သူကမှ အဲသလို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပုတ်ဖူးတာ မဟုတ်
ဘူး၊ မင်းကွာ ...”

သူ တက်ခတ်၍ မျက်နှာကြီး နီတက်လာရင်း
ဒေါသဖြင့် ပြန်အော်တော့ အလျှော့မပေးစွာ သွန်းလေပြေခင်က
လည်း ပြန်အော်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်လို့သာပေါ့ရှင်၊ အကယ်၍ ဖြစ်သွားရင် ရှင်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ သုံးရာလေးနဲ့ အချုပ်ထဲရောက်
နေပြီ၊ နားလည်လား နဲ့သာဟာ သွန်းရဲ့ညီမလေး သိရဲ့
လား၊ မကြာမှီမှာရှိတဲ့သူတိုင်းဟာ အကြီးကို အစ်ကိုအစ်မ
အငယ်ကို မောင်လေး ညီမလေးလို ချစ်ကြတာ၊ ရှင် ဒီ
ကလေးရဲ့အန္တရာယ်ကို မတွေးပေးဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး

ပြေးလာပြီး ဆွဲထူထိုင်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးသွားနိုင်ပေမယ့်
သွန်းရဲ့ညီမလေး ပိုးစိုးပက်စက်ဖြစ်ဖို့က သိသိလေးလွတ်
သွားတဲ့ မြင်ကွင်းကို သွန်း ခုထိ ဖျောက်လိုမရအောင်
ချောက်ချားနေမိတာရှင်”

ဟု မျက်နှာလေး နီတက်လာအောင် ဒေါသဖြင့်
ပြောနေတော့ သွန်းလေပြေခင်ကို သူ မျက်တောင်ဖြင့်ကြည့်
နေလိုက်သည်ပါပဲ။ အလျှော့ပေးရသည် ဆိုတာကတော့ ရဲဘုန်းလျှံ
ဆိုရိုးမရှိ။ ဤနေရာရောက်မှ သူက ခေါင်းလေးငုံကာ ...
“ဆောရီး”

ဟု တောင်းပန်ရမည်တဲ့လား။

ဒါမှမဟုတ် လက်ကလေးပိုက်ကာ ခေါင်းလေးလျှို

နဲ့ ...

“ကိုယ် မှားသွားပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မင်းပြောတာတွေ
အားလုံးဟာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်း
ပြောတဲ့ ပုဒ်မအကြီးစားကြီးနဲ့ ကိုယ်က ထောင်ကျရမယ့်
သူပါ၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့
ဝီးလ်ချလေးကို မင်းက အချိန်မီ ဆွဲထားလိုက်နိုင်လို့ပေါ့”

ဟု တသိကြီး ခေါင်းညိတ်၍ ညောင်နာနာအသံ
ဖြင့် ပြောပေးရမည်တဲ့လား။

“ဒါကတော့ မင်းလည်း တာဝန်ရှိတာပဲ၊ ကားကို ငါမကွေ့
ခင် ဟွန်းတီးတယ်လေကွာ၊ မင်း ဟွန်းသံမကြားဘူးလား”

သူ ခပ်တည်တည်ပြောတော့ သွန်းလေပြေခင်နဲ့၍
ခပ်ပုံလေးဖြင့် ...

“မညာနဲ့ ဘာဟွန်းမှ မတီးဘူး၊ ရှင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာလို့ ကိုယ့်အပြစ် သူများအပြစ် ပြောင်းလဲပဲ ချင်ရတာလဲ”

“ဟွန်းတီးသံ မကြားရအောင် မင်း အတွေးလွန်နေသလား၊ သိချင်းညည်းနေသလား၊ ပုံပြောလာသလား၊ အဲဒါ မင်း အရင်ဖြေ”

“ဟုတ်တယ်၊ မမသွန်း ပုံပြောလာတာ”

သူပြောသည့် အကွက်ထဲ ကွက်တိတိုးသည်က နဲ့သာ၏ ဝင်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့်ပါ။ သူ မျက်ခုံးကို ပင့်လိုက်ပါပြီ။ ခုမှ အထက်ဆီးရလိုက်သည့်အချိုးသို့ ပြောင်းလိုက်နိုင်သည့်အဖြစ်။

“ကဲ ... ဝီးလ်ချဲ့ဘီး နည်းနည်းလိန်နေတယ်၊ ဒီမှာ နဲ့သာလေး၊ ကိုကြီးရဲ့ကားနဲ့ ဒီမှာထိုင်ခိုင်းပြီး မြကြာမှုကို ခေါ်သွားမယ်နော်၊ ဒီမယ် အမိ၊ နောက်ကို နဲ့သာလေးနဲ့အတူ ခုလို ထွက်တဲ့အခါမှာ လမ်းနဲ့နီးလာရင် ပုံမပြောပါနဲ့၊ သိချင်းမဆိုပါနဲ့၊ ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ”

ဟု သူ မျက်နှာထားတည်တင်း၍ ပြောတော့ သွန်းလေပြေခင် မျက်စောင်းဖြင့်ကြည့်သည်။ ပြန်ပြောရမှာကျတော့လည်း ခက်နေပုံရပါ၏။ နဲ့သာလေးကို ကားရှေ့ခန်းမှာ ပွင့်စိုက်ထိုင်ပေးပြီးသည့်နောက် ...။ ကားနောက်ခန်းအဖုံးကို ဖွင့်ကာ ဝီးလ်ချဲ့ကို ထည့်သည်။ ပြန်ပိတ်ပြီး သွန်းလေပြေခင်ကို သူကြည့်ပါ၏။ မျက်နှာလေးကိုက ခုထိ အပြုံးအရယ်ကင်းနေတာကို ငြိမ်နေတာမို့ နည်းနည်းတော့ သူ စိတ်မျက်ချင်လာသည်။

“ကဲ ... မြကြာမှုကိုပြန်မှာ၊ နောက်ခန်းက လိုက်မလား”

“ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ပြန်မယ်”

မျက်နှာညိုညိုလေးဖြင့် သွန်းလေပြေခင် ဖြေတော့ပဲ ခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်ကာ ...

“ကိုယ်ကလည်း ဝတ္တရားအရ မေးတာပါ၊ မလိုက်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း သဘောပါပဲ၊ ဒီမယ် ... တစ်ခုတော့ပြောခဲ့မယ်၊ ဘိုးက ကိုယ့်ကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်တာ၊ အဲဒါ သိအောင်ပြောပြထားမယ်၊ မင်း စောစောက ပုဒ်မကြီး တပ်ပြီး ထောင်ကျမယ်ဆိုတဲ့စကား ပြောတာမျိုး ဘိုးဘိုးကြားရင် ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း ဒီမြကြာမှုကို လာဝယ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပြန်ရောင်းပေးဖို့ အတွက် ဘိုးကို တိုက်တွန်းလိုက်ချင်တဲ့ကိစ္စဟာ ပိုခိုင်မာလာတယ်၊ မင်း အပြောအဆိုရိုင်းတာကို ငါလည်းမကြိုက်ဘူး၊ ဘိုးဘိုးလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီညဘိုး ဖုန်းဆက်လာတဲ့အခါမှာ မြကြာမှုကို ရောင်းလိုက်ဖို့ တိုက်တွန်းစကားကို ငါမပြောမိစေချင်ဘူးဆိုရင် မင်း ငါ့ကို တောင်းပန်ရမယ်၊ မင်း စဉ်းစားပေါ့၊ ဒါနဲ့ မြကြာမှုမှာ အားလုံး ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်ကျသွားတာ။ ဖြူဆုတ်သေး ဖြစ်သွားတာကို မြင်ရတာမို့ သိုင်းဝိုင်းချဲ့ထွင်ပြီး တစ်မဟုတ်တွေဖြင့် ခြိမ်းခြောက်စကားတွေ ပြောမိတာကို မလေးစားရပင် ရင်ထဲဖြစ်သွားရသည်မှာလည်း အမှန်ပါ။



“ဟေ့ ... ခြေလေး၊ ဘယ်နှယောက်လဲလို့”

“သုံးဆယ့်ငါးယောက် ရှိပါတယ်”

“ဝန်ထမ်းတွေ ပါသေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိဘမဲ့ကလေးတွေပါ”

“ကျောင်းနေကြလား”

“တချို့လည်း လေးနှစ်လောက်ပဲ ရှိကြပါတယ်၊ ဒါတောင်မှ မွေးကင်းစလေးတွေ ခုနောက်ပိုင်း ရောက်မလာလို့ပါ။ အငယ်ဆုံးလေးနှစ်ကနေပြီး ဆယ်တန်းအထိ၊ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ရှိကြတာပါ”

သူ ရင်ထဲ ကျေနပ်လာသည်။ သွန်းလေပြေခင် အသံပြောင်းလာပြီ။ တရုတ်သေဘက်ကို ကူးလာ၏။ ကြည့်ရတာ မြကြာမှုကို ရောင်းလိုက်မှာ လန့်နေပုံရပါ၏။ သူ ကြိတ်ကြိတ်စည်စည် တွေ လည်ဆယ်ပြောနေတာ ဘိုးဘိုးများသိချေလျှင် သူ့ကိုနှစ်ရင်းတီးမှာ သေချာပါ၏။ ခုကျတော့ ဤနေရာလေးမှာ သူသည် ဩဇာကြီးနေသည့် ရဲဘုန်းလျှံ ဖြစ်နေရပြီ။

“အေးလေ ... မင်း စဉ်းစားပေါ့၊ အဲဒီကလေးတွေရောပြီးတော့ မြကြာမှုက ဝန်ထမ်းတွေရော၊ အားလုံး ဒီမြကြာမှုမှာ မြဖို့ဆိုတာက မြကြာမှုကို မရောင်းဖို့ပဲကွ၊ ငါတစ်ခွန်ပဲဆိုတာကိုလည်း မမေ့နဲ့၊ ဘိုးက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ငါ့ငါးသွားမယ်”

ခပ်တည်တည်ကြီး မျက်ခုံးကြီးပင့်ကာပင့်ကာပြောပြီးတာနှင့် သူ လေလေးချွန်လိုက်ကာ ကားတွင်းသို့ဝင်သည့်နံ့သာလေးကတော့ ကလေးပီပီ ကားစီးရတာမို့ ပျော်နေပါ၏။

ဘားနောက်ဘက် ခပ်ဝေးဝေးနေရာမှာ ရပ်ရင်း သူနှင့် သွန်းလေပြေခင်တို့ ဘာတွေပြောနေကြသည် ဆိုတာကိုလည်း ကြားရပုံမပေါ်။

သူ လက်ကလေးပြဲခဲ့သည်က သွန်းလေပြေခင်ကိုပါ။

သူ့ပုံစံသည် နည်းနည်းလေးမှ ထောင့်မကျိုးဘဲဖြစ်

မှုကို သူ သိနေသည်။

လတ်တလောမှာ သူ ရင်ထဲပျော်နေတာပဲ ရှိနေ၏။

သွန်းလေပြေခင်ကို စိတ်ဒုက္ခကောင်းကောင်းကြီး

ခံရတာကိုလည်း သူ့ဘာသာသူ ချိုးကျူးဂုဏ်ပြုနေမိရသည်ပါပဲ။

ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းသည့် ရဲဘုန်းလျှံပဲလေ။

ခု သွန်းလေပြေခင် အိမ်နီးနေအောင် လန့်ကျန်ခဲ့ပြီ။

သူ့ကို ပုဒ်မသုံးရာလေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည့်

လေးမ။

စိတ်ဒုက္ခနှင့် ကျန်ခဲ့လေရောဟု သူ ပြုံး၍တွေးမိရ

သည်တည်း။



❀ အခန်း(၈) ❀

“မမသွန်းက နဲ့သာကို ပုံပြင်လေးတွေလည်း ပြောပြတယ်
ကိုကိုကြီး၊ ပြီးတော့ ရေလည်းချိုးပေးတယ်၊ သနပ်ခါးလည်း
လူးပေးတယ်၊ နဲ့သာ ကျောင်းသွားတဲ့အခါမှာလည်း ကျောင်း
ကားမှာ တူတူထိုင်ပြီး လိုက်ပို့တယ်၊ ကျောင်းရောက်
လည်း ဘာအမွှေးက ပွေ့ပြီး ကားပေါ်ကချပေးတယ်၊
ဝမ်းလျှာပေါ် နဲ့သာ ရောက်တာနဲ့ မမသွန်းက အတံ
ထဲထဲ လိုက်ပို့တာ၊ နေ့လယ်စာထမင်းပြန်စားတော့လည်း
မမသွန်း အားလုံးလိုက်လိုက်လုပ်ပေးတာ ကိုကိုကြီး
ဟို ... မမယုယုဝါနဲ့ မတူဘူး၊ မမယုယုဝါက စိတ်မ
ဘူး သိလား၊ သူက အလှပြင်ဖို့ပဲ စိတ်ပါတာ”

ဝမ်းလျှာဘီး နည်းနည်းလိန်သွားတာကို မြို့ထဲ
မောင်းသွားရပြန်လျက် စက်ဘီးပြင်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ဘီးကို
ဖြောင့်ခိုင်းပြီးသည့်နောက် ...။ အပြန်လမ်းမှာကျတော့ နဲ့သာ
သမ္မတတွေကို နားထောင်သူအဖြစ် သူ ရှိသွားရပြန်ပါ၏။

“မင်းရဲ့မမသွန်းက စိတ်ရှည်တယ် ဆိုပါတော့၊ သဘော
ကောင်းတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကြီး သိတာက
တော့ သိပ်စွာနေသလိုကြီးပဲကွ၊ ကြည့်ပါလား၊ ကိုကိုကြီး
ကို သူက ဥပဒေပုဒ်မ ဘယ်လောက်နဲ့ အပြစ်ပေးခံရမယ်
ဆိုတာတွေကို နိမိတ်မကောင်း ဘာမကောင်း လာပြီးပြော
နေခဲ့တာလေ၊ သူက ရှေ့နေကျနေတာပဲ”

သူ ရယ်လျက်ပြောလိုက်ပေမယ့် စိတ်ရင်းကောင်း
လေးတော့ ဖြစ်သားဟု ကျိတ်၍ ရင်ထဲမှ တွေးမိသည်ပါပဲ။

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီးရဲ့၊ မမသွန်းက ရှေ့နေလုပ်မှာတဲ့
မေလေး ပြောပြတယ် သိလား၊ မမသွန်း ရှေ့နေဖြစ်သွား
ပြီဆိုရင် သူ့ဘာသာသူ နေတော့မှာတဲ့၊ အလုပ်အကိုင်နဲ့
ဆိုရင်တော့ မကြာမို့မှာ နေဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊
နဲ့သာ မမသွန်းကို မခွဲနိုင်ဘူး သိလား”

သူ ခုမှသိလိုက်ရသည်။ အံ့မယ် ...။ သွန်းလေပြေ
ခင်က ရှေ့နေလုပ်မည့်သူ ဖြစ်နေချေသည်တဲ့လား။ ဒါကြောင့်
ဥပဒေပုဒ်မတွေ ဘာတွေဖြင့် သူ့ကို စူးရှသော အကြည့်လေးတွေ
ဖြင့် ကြည့်ကာ ကြည့်ကာနှင့် ချက်ကျလက်ချ ပြောခဲ့ချေသည်ကိုး။
နဲ့သာကို သူ ငဲ့ကြည့်တော့ မျက်နှာလေး ညှိုးနေသည်။ ပြောပြ
မရင်းဖြင့် သွန်းလေပြေခင်နှင့် ခွဲရမှာကို တွေးမိကာ ဝမ်းနည်း
မိပုံရပါ၏။ ကြည့်ရတာ အဆော်လေးကို သံယောဇဉ်ကြီးကာ
နေအားကိုးနေရှာသည့်ပုံ ရပါသည့်အဖြစ်။ နဲ့သာ၏ဆံစလေးကို
သပ်ပေးလိုက်ကာ ...

“အေးလေ ... သူက ရှေ့နေတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ပြီဆိုရင်
တော့ သူ့ဝမ်းသူကျောင်းနိုင်ပြီပဲကွ၊ သူ့ဘာသာသူ ရပ်
တည်ရတော့မှပေါ့၊ ဒီမြကြာမှုမှာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်
ကိုယ်မရပ်တည်နိုင်သေးတဲ့ အချိန်အထိတော့ တာဝန်ယူ
ပေးမှာပေါ့ နဲ့သာလေးရ”

ဟု ကလေးနားဝင်အောင် သူ ပြောပြမိရသည်ပါပဲ။
နဲ့သာကတော့ ငြိမ်နေသည်။ အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်ဖားဖားလေး
ဖြင့် နဲ့သာသည် အောက်ပိုင်းမသန်စွမ်းသော ဝေဒနာသည်လေး
ပီပီ ပါးပါးလျှားလျှားလေးဖြင့် ရှိနေသည်ပါပဲ။

“မမသွန်းကတော့ ပြောပါတယ်၊ လာလည်မှာပေါ့တဲ့
ဖုန်းလည်း ဆက်လာမှာပေါ့တဲ့ ... သိလား။”

ဟု တစ်နေ့ခွဲရမည့်ကာလကို ကြိုတင်နားလည်ထား
သည့်နယ်။ ထိုကာလလေးမှာ ဘယ်လိုဆုံစည်းနိုင်ဦးမည်ဆိုတာ
လေးကိုလည်း မျှော်လင့်စွာ ပြောပြလာသည်က နဲ့သာလေးပါ။
ခုလိုကျတော့လည်း သူ ရင်ထဲမကောင်း။ ခြောက် ... ငယ်ငယ်ရွယ်
ရွယ်လေးဖြင့် ဒုက္ခတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လည်း ရှိနေရသည်။ သံယောဇဉ်
တွယ်ရာ အစစ်တစ်ဦးပမာရှိရသည့်သူနှင့်လည်း မကြာမလွန်
မှာ ခွဲခွာရမည့်ကာလက စောင့်ဆိုင်းနေပြီ။ မခွဲနိုင်ပေမယ့် ဘာ
ကန့်ကွက်နိုင်ခြင်း မရှိစွာဘဲ သွန်းလေပြေခင်နှင့်လည်း ခွဲရမည်
မြကြာမှုမှာ ကျန်ခဲ့ရချေဦးတော့မည်။ ထိုအခါကာလများ
နဲ့သာလေးကျိတ်၍ ငိုနေချေမည်လား။ ကလေးပီပီ အသံလေး
ဖွင့်ကျ၍ တမ်းတငိုကျန်ခဲ့ချေမည်လား။ မသိ။ သူ မသိ။ တစ်
ပဲ သေချာသည်။ နဲ့သာလေး ရင်ကွဲနာကျ၍ ကျန်ခဲ့မှာကို

နေနှင့်သည်။ သူ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်ကာ နဲ့သာ၏ဆံစလေး
ကို ဖွဖွညှင်ညှင် သပ်ပေးလိုက်မိရပါပြီ။ ဘိုး၏စကားက ရင်
သို့ အုံကျင်းနှင့် တိုးဝင်လာပါသည်အဖြစ်။

“မင်း အလွယ်တကူ ဖြတ်သန်းလာရတဲ့ ဘဝမျိုးကို လူ
တိုင်းမရကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းဟာ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက်
ဆုပ်ခဲ့ထားရတဲ့ လက်ရှိဘဝထဲကနေပြီး ကိုယ့်ပန်းတိုင်
ကို ရောက်အောင်သွားကြရတာတွေချည်းပဲ၊ အဲဒီလိုလူစား
ထဲမှာ မင်းမပါဘဲ ရှိနေတာကို ရှက်တတ်ဖို့ အဲဒီကို မင်း
သွားကိုသွားရလိမ့်မယ် ဘုန်းလျှံ”

ဆိုသည့်စကား။ ဟုတ်သည်။ သူ့ဘဝသည် မေမေ
တကာလွဲ၍ အရာရာ အလွယ်တကူ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်ပဲ။
အဲဒီသားအဖြစ် ဖေဖေ အရမ်းကို အလိုလိုက်ခဲ့လေသမျှ သူက
လည်း အစစ ပြည့်စုံလွန်းစွာ စိတ်သွားရာ ကိုယ်ပါဘဝဖြင့် ကြီး
လာခဲ့သည်။ စာကြိုးစားတာ တစ်ခုကိုပဲ သူ ရင်းနှီးလိုက်
သူက စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့တစ်ခုကို သူ ရခဲ့သည်။ ဘိုး၏
အလယ်ဆောက်လုပ်ရေးမှာ အလွယ်တကူ အလုပ်ရလိုက်သည်
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ သူငယ်ချင်း အကောင်းစား
သူပါ အလုပ်အကိုင်ကိုယ်စီရအောင် ဘိုးနှင့် ဖေဖေကို တစ်ခွန်း
ပြောလိုက်ရသည်။ အရာရာ ဖြစ်တည်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။ ဘိုးနှင့်
အဘက လခတွေ ဘာတွေပင် ပေးထားတာမို့ ထိုလခသည် သူ
တက်မန်းနီး ဖြစ်ရုံမျှပဲ သတ်မှတ်လိုက်ကာ သူငယ်ချင်းတွေ
အတူသုံးလိုက်မိရသည်ပါပဲ။ ဖေဖေထံမှပင် ထပ်၍ မုန့်ရိုး
အတောင်ယူတာကိုက လစဉ် နှစ်သိန်းလောက်လောက်ရှိနေ



သည်။ ဒါကြောင့် ဘိုးက ပြောပုံရပါ၏။ သူ့ဘဝသည် အလွန်
တကူ ဖြတ်သန်းရသည့်ဘဝဟူ၍။

ဪ ... သူ့ဘေးမှာ ဒုက္ခိတလေးအဖြစ် ရှိနေ
သည် နဲ့သာလေးကျတော့ ဘဝကိုက မိဘမဲ့လေးအဖြစ် မကြာ
မှာနေနေရသည့်ဘဝ။ ဘယ်သူ့ကို မခွဲနိုင်ပါဟုလည်း ပြော၍
သောဘဝ။ အများနေသလို နေရရှာသည်။ အများနှင့်အတူ
ရသည်။ အများနှင့်အတူ အိပ်ရသည်။ ခုမှ ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်
ကလေးလေး။

နဲ့သာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ တစ်ခုခုတော့ ဘိုး
ပြောပေးနိုင်ကောင်း ပြောပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လိုက်မိသ
ပါပဲ။ ဤကလေးကို သူ စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်လေ။ နောက်
ထပ် သူ ငဲ့ကြည့်တော့ ရှေ့တည့်တည့်ကို ငေးကြည့်ရင်း ငြိမ်
လိုက်ပါလာသည့် နဲ့သာ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်လေး
ဝေနေတာကို မြင်ရပါ၏။ သွန်းလေပြေခင်ကို မခွဲနိုင်၍
နေသော မျက်ရည်များဆိုတာကို သူ သိနေသည်။

ဤကလေး၏ ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်သော အထိအ
ခြင်းနှင့် ကြေကွဲခြင်းဝေဒနာတို့ကို ဆိုးဝါးစွာ ခံစားစေမည်
သည် တစ်ခုပဲရှိနေသည်။

သွန်းလေပြေခင်နှင့် ခွဲခွာရချိန်။

စောစောက ကားစီးရမည်ဆို၍ ပျော်နေသည့် အ
လေးတွေသည်ပင်လျှင် လောလောဆယ်မှာ ဤကလေး၏ မျက်
ထက်မှာ ပျောက်ဆုံးနေကြပြီတည်း။ မကြာမှီသို့သွားရာ ဂဝံ
နီနီလေးဘက်ကို ချိုးကွေ့ဝင်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာ သိပ်မကြာသီ

တော့ဘဲ မကြာမှီ၏ အဝင်တံခါးဂိတ်နေရာသို့ ကားက ချိုးကွေ့
ဝင်လိုက်ပါပြီ။ ကားဟွန်းသံကြောင့် အဘဌေး ပြေးလာကာ ခြံဝင်း
တံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးသည်။ သူ ကားမောင်းဝင်လာကာ ပေါ်တီကို
ကြီးအောက်မှာ ရပ်လိုက်စဉ်မှာ နဲ့သာအတွက် စိတ်လက်ပူနေပုံ
ဖြင့် ကြိုစောင့်နေဟန်တူပါသည့် အန်တီစံကို တွေ့ရပါ၏။
အန်တီစံ၏နောက်ပါးမှာ သွန်းလေပြေခင် ရှိနေချေမည်လားဟု
သူ မျှော်လင့်စိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိရပေမယ့် အန်တီစံတစ်ယောက်
သည်းပဲရှိနေတာမို့ ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်ဟာတာတာကြီး ဖြစ်ချင်
သည်။ အနည်းဆုံးတော့ဖြင့် ကောင်းမလေး၏ အပြစ်တင်ရိပ်လေးပဲ
ဖြစ်၍။ ဒါမှမဟုတ် ရန်တွေ့ချင်ရိပ်လေးတွေပဲဖြစ်ဖြစ် စွန်းထင်း
မည် မျက်နှာလေးကို ချစ်စနိုးလေး နောက်ပြောင်ချင်သည့်
ကြည့်ဖြင့် သူ ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ ဒေါသကို ဆွပေးသည့်
ကြည့်မျိုးဖြင့် သူကြည့်လိုက်လျှင် သွန်းလေပြေခင် အတော်လေး
ခံရခက်မှာဆာချာသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ထိုမျက်နှာလေး
မှ မခံချိမခံသာ အရိပ်လေးတွေကို သူ ငဲ့မိုးစိုက်ကြည့်ရင်း
ခိုက်ဆိုးအောင် ပခုံးလေးတွန့်ပြလိုက်ချင်သည်။ ကလေးတစ်
ယောက်ကို ချစ်စနိုးစနေသည့် ခံစားချက်မျိုး သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်
သည်နေကြချေသည်တကား။

ဒါပေမဲ့ ... ခက်သည်က သွန်းလေပြေခင်သည်
အနုပျောက်နေသည်။

“သွန်း ပြောတယ် ဘုန်းလှဲ့၊ ကားနဲ့ မတော်တဆတိုက်မိ
မလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ၊ သူ ပီးလ်ချဲကို အဆွေဖြစ်လို့တဲ့၊
ကားလည်း လမ်းဘေးဘက်ကို ဆွဲချသွားတာဆို”



သူ ပြုံးသည်။ အံ့မယ် ...။ ရှေ့နေလောင်းလျာပိသ
ပါပေ၏။ ပြောသည်ကိုက ဒေါ်ရွှေသွန်းကပင်လျှင် ဝီးချဲ့လ်
အဆွဲကောင်း၍ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ရှိသွားရသည် ဆိုသည့်သဘော။
အပြစ်လွတ်အောင် ကြိုပြောနိုင်သည့်ကလေးမ။ ခုကျတော့ ပျောက်
နေသည်။ သူ ဝီးချဲ့လ်ကို အရင်ချသည်။ နဲ့သားလေးကို ပွေ့၍
ဝီးလ်ချဲ့မှာ ထိုင်စေသည်။ မြဲထောက်လေးတွေ လက်လေးတွေကို
သူ့လက်ဖြင့် ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ပြကာ ...

“ဒီကလေး တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ ဘယ်ပုဒ်မနဲ့ ကျွန်တော်
အရေးယူခံရမယ် မသိဘူး အန်တီစ်”

ဟုရယ်၍ပြောတော့ အန်တီစ် ပြုံးရှာသည်။ ဒါပေမဲ့
စိတ်ပူနေတာကိုတော့ မဖုံးကွယ်သာ။ နဲ့သားကို ဟိုကိုင်ကြည့်
သည်ကိုင်ကြည့်နှင့် လုပ်နေသည်။

“အေးလေ ... ဒီကလေးတွေအားလုံးအတွက် အန်တီစ်ဟာ
အမေတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပဲလေ၊ စိတ်ပူမှာပေါ့”

ဟု တွေးမိရပါ၏။

“ညနေဘက် ဆေးခန်းလာထိုင်တဲ့ ဒေါက်တာထူးရတီ
ပြတော့ပြလိုက်မယ်လေ၊ နာနေလား သမီးနဲ့သား”

သူ့ကိုလည်မော့ပြောသည်။ နဲ့သားကိုလည်း ထာ
ဆက်တည်း ဆံစလေးတွေ သပ်ပေးရင်းမေးသည်။ ဒဏ်ရာရှိ
ကိုလည်း ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်သည်။ ခူးနေရာလေး နည်းနည်း
ပွန်းနေတာတစ်ခုပဲတွေ့ရတော့မှ သက်ပြင်းစိုက်၍ စိတ်ထဲအေးသွား
ပုံရပါ၏။

“သွန်း လာပြောပြတယ်လေ၊ ကလေးကို ကားပေါ်ပွေ့တင်
ခေါ်သွားတယ် ဆိုတာကိုလည်း ပြောပြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...
လမ်းလျှောက်ပြန်လာတဲ့ သွန်းက အရင်ရောက်လာပြီး
ဘုန်းလျှံရဲ့ကားက ရောက်မလာသေးဘဲဖြစ်နေတော့ စိတ်ထဲ
ပူလာရတော့တာ”

“ဝီးလ်ချဲ့ဘီးလေး သွားဖြောင့်လိုက်တာပါ အန်တီစ်၊
ဒါကြောင့် နည်းနည်းကြာသွားတာပါ၊ ကားနဲ့မြို့ထဲသွား၊
စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ကို ရှာရတာရယ်၊ ဘီးဖြောင့်တဲ့ ရိမ်းချိန်တဲ့
ဥစ္စာရှိတဲ့ဆိုင်ကို ရှာရပြန်တာရယ်ကြောင့် နည်းနည်းကြာ
သွားတာပါ၊ အဲဒီ သွန်းလေပြေခင်ကလည်း ကလေး
ဘာမှ မဖြစ်တာကို သေချာမပြောပြဘဲကိုး”

သူ ရှင်းပြနေရင်းမှ သွန်းလေပြေခင်ကို အပြစ်တင်
လေး ရိပ်ရိပ်သမ်းလျက်ပြောတော့ အန်တီစ် ပြုံးကာ ...

“သွန်းက နဲ့သားလေးအပေါ်မှာ အရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးတာ၊
ခုလဲ ဒီမှာစောင့်နေမယ်ဆိုပြီး လုပ်နေသေးတာ၊ ကျောင်း
ပိတ်ရက်ဆိုတော့ ခြံထဲမှာကလေးတွေအားလုံး စိုက်ခင်းထဲ
ရောက်နေကြ၊ ပန်းခြံထဲရောက်နေကြနဲ့ ရှိနေတော့ အန်တီစ်
က အဲဒီကို သွားလိုက်ပါလို့ပဲ နွတ်လွတ်လိုက်ရတာ”

ဟု ဆက်ပြောပါ၏။

သူ ဝီးလ်ချဲ့လေးကို တွန်းကာ နဲ့သား နေရသည်
အောင်နေရာလေးအထိ ပို့ပေးရသည်က အန်တီစ်နှင့်အတူပါ၊
အထပ်ဆောင် ရှည်လျားလျားသည် အမိုးနီနီ၊ ခန်းဆီးစပြာပြာ၊
ခန်းရောင်နံရံတို့ဖြင့် အေးချမ်းစွာရှိနေပါ၏။

ထုံးစံအတိုင်း မြကြာမုံ၏ မူပိုင်ဟန်ဟုပဲ ပြောရချေ
 တော့မည်လားမသိ။ အဆောင်ရှေ့နေရာလေးမှာ ခရမ်းရောင်နှင့်
 အဖြူရောင်တို့ဖြင့် ဝေနေအောင်ပွင့်နေကြပါသည့် စက္ကူပန်းရံတန်း
 ပုပုလေးတွေကို တွေ့ရသည်ပါပဲ။ မြတ် ... ပန်းတို့နှင့် ကင်းလွတ်
 ရာအရပ်ဟူ၍ပင် မရှိစေရအောင် စိုက်ပျိုးထားပါသည့် မြကြာမုံ
 ပါတကား။ အဆောင်တွင်းသို့ သူဝင်ကာ စီတန်း၍ တစ်ဖက်စီ
 ရှိနေပါသည့် ခုတင်တန်းနှင့်။ သေသေသပ်သပ် ခေါက်ထားပါသည့်
 အိပ်ရာသန့်သန့်။ ဗီရိပုလေးတွေ တစ်လုံးစီနှင့်။ စာကြည့်စားခွဲ
 လေးတွေ တစ်လုံးစီရှိနေကာ လင်းချင်းသော အလင်းရောင်ကို
 ပြည့်ပြည့်ဝဝပေးနိုင်မည့် လေးပေမီးချောင်းတွေကလည်း အဆောင်
 တွင်းမှာ မျက်နှာကြက်ဆီ၌ စီရီစွာတွေ့မြင်နေရပါ၏။

“ကလေးတွေကို မီးပြတ်တဲ့အခါ ဖရောင်းတိုင်ပေးမသုံးပါ
 သူး၊ မြကြာမုံမှာ မီးစက်ရှိပါတယ်”

ဟု အန်တီစံ ပြောပြကာ နဲ့သာ၏ခုတင်ရှေ့နေရာ
 ရောက်တော့ ရပ်သည်။ သူ ပွေ့၍ နဲ့သာလေးကို ခုတင်ထက်မှာ
 ညင်ညင်သာသာလေး လှဲအိပ်စေလိုက်ပါ၏။

“ကျေးဇူးကုန်ပါကုန် လိုအပ်သည့် အချင်းပိတ်ရက်မှာ
 နဲ့သာနဲ့တူတူ လာကစားပါလားဟင်”

ဟု မော့ပြောတော့ သူ ရင်ထဲမကောင်း။ မြတ် ...
 ဤကလေးများမှာ အခြားသူများ ခြံထဲဆင်း၍ အပင်တွေ ဘာတွေ
 စိုက်ကြ။ ပျော်ကြနှင့် ရှိနေချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရ
 ရပါ၏။ ပျင်းရှူချေမည်ပေါ့။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“စိတ်ချ”

ဟု ကတိပေးလိုက်သည်ပါပဲ။ အန်တီစံကတော့
 ကြည့်နေသည်။

အပြန်မှာ တစ်ချက်တော့ စကားသံ တိတ်ကျနေခဲ့ပြီး

“မြကြာမုံမှာ စိုက်ခင်းတွေ ရှိတယ်၊ ပန်းခင်းတွေရယ်၊
 မီးဖိုဆောင်သီးနှံခင်းတွေရယ်ဆိုပါတော့၊ ပန်းတွေကို ရောင်း
 တယ်၊ သီးနှံတွေကတော့ မီးဖိုဆောင်စရိတ် အများကြီးကုန်
 မိတယ်၊ ပန်းရောင်းလို့ရတဲ့ငွေတွေကို စာရင်းအင်းနဲ့ထား
 တယ်၊ အသုံးစရိတ်အတွက်လဲ မျှသုံးရတယ် ဆိုပါတော့၊
 မောင်ဘုန်းလှဲ့ရဲ့ဘိုးဘိုး လစဉ်ထောက်ပံ့ငွေတွေဟာ မြကြာမုံ
 အတွက် လုံလောက်ပါတယ်၊ ပိုလျှံလို့တောင် လာရပါပြီ၊
 ဒီပန်းတွေရောင်းရတဲ့ငွေက အများကြီး တိုးတက်လာတယ်
 လေ၊ အဲဒါ ဘုန်းလှဲ့ရဲ့ဘိုးဘိုး အန်တီစံ တရိတသေ
 ဘာကြီးလို့ခေါ်ရတဲ့ ဘိုးဘိုးဆိုပါတော့၊ မြကြာမုံအတွက်
 လိုအပ်သမျှကို သုံးပါ၊ ပန်းရောင်းရတဲ့ငွေကို သီးသန့်စုထား
 ပါတဲ့၊ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ကလေးတွေအတွက် အဲဒါဟာ
 လုပ်အားခကရတဲ့ငွေဆိုပြီး သိအောင်လည်းပြောပြရမယ်တဲ့၊
 သူတို့အတွက် တန်းတူညီမျှ အဝတ်အစားတို့ ဘာတို့
 ဝယ်ပေးပါတဲ့၊ အဲသလိုကို ရှိတာ”

ဟု ပြောပြနေသည်က ဘိုး၏ကျေးဇူးကို ရင်မှာပိုက်
 နှည့်နှယ်ပါ။ အန်တီစံ၏ မျက်ဝန်းတွေ ရွှန်းလှဲအေးချမ်း
 ပြသည်။



သူ အန်တီနှင့်အတူ ပန်းခင်းတွေဆီသို့လည်း
ရောက်၏။ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်သည့် ကျောင်းသားလေးတွေလည်း
သည်။ ဒူးဆစ်ဖုံး ဘောင်းဘီတွေနှင့် ကျောင်းသားလေးတွေလည်း
ရှိသည်။ ပေါက်ပြားတွေဖြင့် ပေါင်းလိုက်သူကလိုက်။ မြောင်းပေါင်
ရဲ့တွေဖော်သူကဖော်ဖြင့် ရှိနေကြပါ၏။ ထဘီတိုတိုလေးဝတ်က
ပါးနပ်ပင်တွေ အသစ်ထပ်စိုက်သူကစိုက်။ စိုက်ခင်းဘက်မှာ ပေါင်
ရှိပြီး ခြင်ဆွလုပ်သည့်သူကလုပ်ဖြင့် မိန်းကလေးတွေလည်း ရှိနေကြ
သည်။

“ယောက်ျားလေးတွေကျတော့ ဟိုဘက်မှာ သီးသန့်ဆောင်
ရှိတယ်၊ ဘာအမွှေးပဲ ညစောင့်ရတယ် ဆိုပါတော့၊ ကလေး
တွေက စည်းကမ်းရှိကြပါတယ်၊ ပြီးတော့ ... သင်္ချာသင်
တဲ့ အငြိမ်းစားဆရာကြီးတစ်ယောက်ကလည်း အဆောင်
မှာ ညအိပ်တယ်လေ”

ဟု အန်တီစံ ပြောပြတော့ သူ နားထောင်နေသည့်
ပါပဲ။

ဘိုးဘိုး၏ မေတ္တာရိပ်မှာ အဘယ်မျှထိ စည်း
အေးချမ်းစွာ နေနေကြပါသည်သူတွေပါလဲ။ အားလုံးသည်
နမတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

သူ ပုဆိုးတိုတို ပြင်ဝတ်လိုက်ကာ ...

“ကျွန်တော်လဲ ဝင်လုပ်လိုက်ဦးမယ် အန်တီစံ”

ဟု ရုတ်ခနဲ ရင်ထဲဖြစ်တည်ရာအတိုင်း မဆိုင်း
ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလည်းပြော။ တကယ်လည်း ပေါင်
တစ်လက်ကို စီထောင်ထားရာပေါက်ပြားလက်ကျန်ထဲမှ သူ

ကာ ချာတိတ်အုပ်ထဲဝင်၍ ပေါင်းပင်လေးတွေကို ရှင်းနေလိုက်မိ
ရပါပြီတည်း။ အန်တီစံကတော့ သူ့ကို တားလည်းမတား။
တိုက်လည်း မတိုက်တွန်း။ ရပ်နေသည့်နေရာလေးမှာပဲ ရပ်စောင့်
ရင်း ပြုံး၍ကြည့်နေသည်တည်း။

“ကိုကိုကြီးက ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့မြေးဆို ဟုတ်လား၊ နေပါ
ကိုကိုကြီးရ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပါ့မယ်”

ဟု သူ ပေါက်ပြားပေါက်နေတာကို မကြည့်ရက်
သလိုလည်းရှိ။ ကျေးဇူးရှင်ဆိုသည့်နေရာမှာ ထားပုံကြီးလည်းဖြစ်
နေလျက်။ သူ့လက်ထဲမှ ပေါက်ပြားကို လူငယ်လေးတစ်ယောက်
လာယူတော့ သူ ပြုံး၍ ခေါင်းခါလိုက်ကာ ...

“မဟုတ်ဘူး ကိုကိုကြီး လုပ်ချင်လို့ပါ၊ ပျော်စရာကြီးကွ၊
အံ့မယ် ... ဟိုမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေပါလား။”

ဟု သူ ပြုံး၍ လှမ်းကြည့်ပြောလိုက်မိရပြန်သည်က
အငွေ့ထနေသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ မကြာမတင်ကမှ
လာထားလိုက်ပုံရပါသည့် ဝါးတောင်းမှာ ငှက်ပျောဖက်ခံ၍ ထည့်
ထားရာ ကောက်ညှင်းပေါင်းခြင်းတောင်းကြီးကို ကြည့်၍ပါ။

“ကိုကိုကြီး စားမလားဟင်၊ ကျွန်တော် သွားယူလာပေးမယ်
လေ”

မျက်နှာလေးချိုချိုဖြင့် ကောင်လေး ပြောတော့ သူ
ခေါင်းခါလိုက်ကာ ...

“နောက်မှ တူတူစားမှာပေါ့ကွ၊ မင်းနာမည်ပြောဦးလေ”

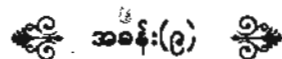
ဟု မေးခိုက် ...

“ဖိုးတာပါ ကိုကိုကြီး”



ဟု ဖြေသည်။ သူ ပေါက်ပြားပေါက်နေရာမှ ရှက်လှာမိရသည်ပါပဲ။ ချွေးတွေက နှစ်နေ့အောင်ထွက်နေသည်ကိုးလေ။ ခုမှ သူရောက်သည်။ ဘာမျှပင် ပေါက်ပြားကို ဟုတ်တိပတ်တိ ပေါက်ရသည်မရှိသေး။ လူက ချွေးနှစ်နေပြီ။ ဖျတ်ခနဲ အလိုလို ကြည့်လိုက်မိသည်က တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ့ကို ကြည့်နေသည်ဟူသော ခံစားချက်ဖြင့်ပါ။

ဟုတ်သည်။ တကယ်ပဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ရွန်းလဲ့နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းလေးက သူ့ကို ဆုံသြသလို လေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ နှစ်လိုသောအကြည့်လေးလည်းဖြစ်နေသည်။ မကြာမတင်လေးက သူ ကြုံခဲ့ရသည့် ခပ်စွာစွာအကြည့်မျိုးလေးလည်း ဖြစ်မနေ။ သွန်းလေပြေခင်သည် သူ့ကို အထင်တကြီးနိုင်သော အကြည့်လေးဖြင့် ငေးကြည့်နေချေသည်တကား။ သူ လွတ်ခနဲ ပြုံးပြမိလိုက်ပါပြီတည်း။



သွန်းလေပြေခင်၏ အကြည့်လေးတွေက လက်ဖဝါးဆွန်းဆီမှ ပလက်တီနမ်ကြိုးလေးနှင့် ငွေလောင်ကက်လေးဆီမှာ ခံနိုင်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ များပြားရုပ်ထွေးနေသည့် ခံစားချက်တွေ မထောက်မညာကြီး နာကျင်စွာ အုပ်စီးထားပါသည့်အဖြစ်။

“ဘာလို့ သွန်းဟာ မိဘမဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတာလဲ မေမေ၊ သွန်းကိုလာပို့တဲ့ ဒေါ်အေးမြဆိုတာ သွန်းရဲ့မေမေ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ မေလေးကပြောတယ်၊ ဒါဆို ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးဟာ ငွေလောင်ကက်လေးနဲ့အတူ ငွေရိုနေရင်းနဲ့ ခင်းနှီးထုပ်အရွယ် သွန်းလေပြေခင်နဲ့အတူ မေလေးဆီကို ဘာလို့ရောက်လာခဲ့ရတာလဲဟင်၊ ခု ဒီဆွဲကြိုးလေးနဲ့ လောင်ကက်လေးဟာ သွန်းဆီမှာရှိနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဆွဲကြိုးလေးရဲ့ အရှင်သခင်ဟာ မေမေပဲဆိုတဲ့ အတွေးတစ်ခုကိုသာ ဆုပ်ခဲယုံကြည်ထားလိုက်ရင်းနဲ့ အမိမိသမီးအဖြစ် ဒီမြကြာမှုမှာ သွန်း ရှိနေတယ် မေမေ”



ရင်သည် ထုချေခံထားရရုံ ဝေဒနာမျိုးပင်မဟုတ်။ ဟစ်စစ် ကြေမွနေသည့်နှယ်ပင် ဖြစ်နေရပါပြီကောလေ။ လက်ဖဝါး တွင်းမှ ဆွဲကြိုးလေးကို လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖေးယူလိုက်ကာ တွဲရ၍လေး မျက်နှာရှေ့မှာ ရှိနေစေရင်း မျက်တောင်မခတ် ဆီ စိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ။

“မေမေဟာ အသက်ရှင်ရော ရှင်နေပါရဲ့လား။ အို ... မေမေ မရှိတော့ဘူးလား။ အားလုံးကို သိနိုင်တဲ့သူဟာ ဒေါ်အေးဦး ပဲ ... မေလေးကပြောတယ်။ ဒေါ်အေးမြအိမ်ကို သွားကြည့် တော့လဲ မရှိကြတော့ဘူးတဲ့။ ဒါဆို ... မေမေသတင်းဟာ လုံးဝ အစအနပျောက်ကုန်ရပြီပေါ့။ ပြီးတော့ ... ဖေဖေ သွန်းရဲ့ဖေဖေနဲ့ ဒီဆွဲကြိုးဟာ ဘယ်လိုပတ်သက်နေမလဲ ဆွဲကြိုးရဲ့အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ မေမေနဲ့ရော ဖေဖေဟာ ဘယ်လို ကြောင့် ...”

အတွေးသည် တန့်သွားပြန်၏။ ဖေဖေရော မေမေ နှင့်အတူ ရှိနေမည်ဆိုလျှင် ...။ သွန်းသည်လည်း ဤမြကြာမှုနဲ့ ရောက်လာနိုင်စရာမရှိ။ မေမေ မရှိတော့ပြီပဲထား။ ဖေဖေ သွန်းကို ဘယ်ခွဲမည်တဲ့လဲလေ။ ဒါဆို ...။ ဒါဆို ... ဖေဖေသည် အစကတည်းက မေမေထံပါးမှာ မရှိတော့ခဲ့သည်ပဲလားလေ။

“အို ... ငါ့ဘဝကို ငါ ဘယ်လိုမှ ပုံဖော်ကြည့်လို့မရနိုင်ပါ လားနော်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့အတိတ်ကို သိနေရ တဲ့ ဘဝတစ်ခုကိုတော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသင့်တာပေါ့။ ခု ငါဟာ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ မသိရနိုင်တဲ့ ဘဝထဲမှာ အသားတကျ ဝင်ရောက်ရှင်သန်နေရတဲ့သူ ဖြစ်နေတာပါ။

လား။ ငါ့မှာ ဒီဆွဲကြိုးနဲ့လောက်ကပ်သီးလေးတစ်ခုပဲ ဆုပ်ခဲ ကိုင်ကြည့်စရာအဖြစ် ရှိနေရင်း ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်လို ဘဝက ဒီကိုရောက်လာရတယ် ဆိုတာတောင် မသိရတဲ့ အဖြစ်ပါလားနော်”

သွန်းလေပြေခင် ရင်ထဲဆိုနေသည်။ မျက်ရည်က နှိပ်နဲ့ပြိုကျလာပါသည်အဖြစ်။ ဤမြကြာမှုမှာ မိဘမဲ့အဖြစ် ဆက်နေရသည့် ကလေးတွေရှိကြသည်။ ဒါပေမဲ့ တချို့မှလွဲ၍ အဘိုးများများသည် ကိုယ့်အဖေအမိတို့၏အမည်ကိုတော့ သိကြ သည်ပါပဲ။ ဘယ်အရပ်မှာ မွေးဖွားလာကြရသည်ဆိုတာကိုလည်း သိကြသည်ပါပဲ။

သွန်းလေပြေကျတော့ မိဘ၏အမည်ကိုပင် မသိနိုင် သောဝတ္တံဖြင့် ဤမြကြာမှု၏ရင်ခွင် ရင်ပြင်ထဲသို့ ချဉ်းနင်းရောက် ကြရလျက်။ ရောက်လာချိန်သည်လည်း ဘာဆိုဘာမျှ မသိနိုင် သည့် ခင်းနှီးထုပ်အရွယ်လေး ဖြစ်နေခဲ့သည်တကား။

ထိုစဉ်ခိုက် လှေကားထစ်လေးကို နင်းတက်လာသ နေသည်။ နောက်ဘက်ရှိ အုတ်ရေချိုးကန်ကြီးရှိရာ ရေချိုးခံဘင် ဇီဆီမှ ယုယုဝါ ပြန်လာပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရပါ၏။ သီချင်း ချဉ်းသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ဆွဲကြိုးလေးကို လူရှင်းခိုက် ကြည့်မိရပါသည့် သွန်းလေပြေခင် ယွန်းဘူးနီလေးထဲ ပြန် ချဉ်းမည်ပြုခိုက်မှာ ယုယုဝါမှ မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သွားရကာ ...

“ဟယ် ... ဆွဲကြိုးလေး လှလိုက်တာဟယ်၊ ခဏနော် ခဏကြည့်ပါရစေဟယ်၊ ဘယ်ကရတာလဲ သွန်းနင် ဝယ်တာလား”



အရမ်းကို စပ်စုတတ်တာ။ သူတစ်ပါးပစ္စည်း ထိကိုယ်
ရဲတာကတော့ ယုယုဝါ၏ ငယ်ကျင့်ပါ။ ခုလည်း မျက်ခနဲ ဘေး
သို့ရောက်လာကာ ယွန်းဘူးနီလေးထဲ ခွေထည့်ပြီးနေပြီဖြစ်သည်။
ဆွဲကြိုးလေးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကြီး ယူလည်းယူကြည့်။ မျက်ဝန်း
တွေ ရွန်းလဲ့လာရင်းမှ မက်မောရိပ်လေးတွေ ပြည့်သိပ်လာကြပြီ
ပါ၏။ ပြီးတော့ ... အကြည့်သည် မသင်္ကာသည့်ဘက်ကို တိုးထိုး
လျက် ...

“နင် ဝယ်လာတာလား။”

ဆိုသည့် မေးခွန်းကို ထပ်၍ မေးလာပြန်သည့်
ယုယုဝါကို သွန်းလေပြေခင် စိတ်ထဲမောကျသွားရင်း ကြည့်မိ
ပါပြီ။ သွန်း သိသည်ပေါ့။ ပန်းတွေ နေ့စဉ် သုံးဘီးဆိုင်က
လေးဖြင့်သွား၍ ပန်းဆိုင်တွေကို ပို့နေရသည်မို့။ ထိုပန်းရောင်း
ငွေထဲမှ သွန်း ဖျောင်ပြီး ဤဆွဲကြိုးနှင့် လော်ကက်လှလှလေး
ဝယ်လာသည်ဟု မယုံသင်္ကာဖြစ်နေသည်ဟု ...။

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ဒါ မေလေး ပေးတာ”

ဟု ဖြေတော့လည်း ပို၍ မျက်နှာလေး မှုန်ကျသွား
သည်ပါပဲ။ သွန်းလေပြေခင်၏ ခုတင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ
ထားသော တဘက်ဖြင့် မျက်နှာမှ ရေစက်ရေသီးလေးတွေ
ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်ရင်းမှ ...

“ဘာလဲ ... အလှပြင်စရာတွေ ဘာတွေ ဝယ်ပြုတာလဲ
သိပ်မကြိုက်တဲ့ မေလေးက နင့်ကိုကျတော့ ဒီလောက်
တဲ့ ဆွဲကြိုးနဲ့လော်ကက်လေးကို လက်ဆောင်တွေ ဘာ
တောင် ပေးနေသတဲ့လား၊ ဒီမှာ သွန်း ... နင်တို့ ငါတို့

သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေးဆိုတာက ငါးယောက်လောက်
ပဲရှိတာနော်၊ အဲဒီအရွယ်ဆိုရင်လည်း သီးခြားအဆောင်လေး
မှာ နှစ်ယောက်တစ်ဆောင်အဖြစ် နေစေခဲ့တာပါ။ ဟိုဘက်
က ယမုန်တို့ပဲ သုံးယောက်တစ်ဆောင်နေလိုက်ကြရတာ”

ဟု ပြောနေရင်းမှ ဆောင့်အောင့်၍ ခုတင်ပြောင်း
ဆိုင်သည်။ ခုထိ ယုယုဝါ၏လက်ထဲမှာ ကြိုးကုံးလေးက ပါသွား
ပါသည်အဖြစ်။ သွန်းလေပြေခင်စိတ်ထဲ လေးလာပါ၏။ ဆွဲကြိုး
ဆေးကို မပေးချင်၍ တမင်ယူသွားတာလည်းဖြစ်မည်။ ယုယုဝါ
ဆိုတာ ဤသို့ပါပဲလေ။ အရမ်းကို လောဘလေးရှိသည့်သူပါ။

“အထက်တန်းကျောင်းသူ ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ငါတို့နေရတဲ့
အဆောင်ဆိုတာကလဲ နှစ်ယောက်တစ်ဆောင်ဆိုတာလေး
ပဲရှိတာပါဟာ၊ အိမ်ငယ်ငယ်လေးတစ်လုံးပါပဲ၊ နှစ်ယောက်
တစ်အိမ်လေး ရှိနေတာမျိုးပါ၊ ဒီဗီရိုလေးရယ်၊ ဒီစာကြည့်
စားပွဲလေးနှစ်လုံးရယ် ဒါပဲရှိတာပါ၊ ခုတင်နှစ်လုံး တစ်
ဖက်စီ ခင်းထားတာလေးပါ၊ နင်နဲ့ငါ ကိုးတန်းကတည်းက
ခုလို တူတူနေလာရတာနော်၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ နင့်မျက်
နှာ ငါ အရင်မြင်ရသလို ငါ့မျက်နှာလည်း နင်အရင်မြင်ရတာ
ပါ၊ နင် ဒီလို ကျိတ်လုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး”

“နင်ထင်ရာမပြောနဲ့ ယုဝါ၊ မေလေးကိုလည်း အရမ်းမပြစ်
မှားနဲ့၊ မေလေးက ငါတို့ရဲ့အမေဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“ဟာ ... ဘာလဲ ... သူက ယုဝါတို့ကို မွေးထားတာမို့
လို့လား၊ မပြောစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ မျက်နှာလိုက်တတ်တွေ၊ ဘက်
လိုက်တာတွေရှိတာပဲဥစ္စာ၊ နင်ကို စိတ်ချရတယ် ဆိုပြီး



ပန်းတွေ ဈေးကပန်းဆိုင်တွေကို ပို့ခိုင်းတာကလည်း တစ်ခုခု နှင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကျိတ်သဘောတူထားတာရှိမယ် လို့ ငါ ထင်ခဲ့တာမှန်နေပြီပဲလေ။ ခုကြည့်ပါလား။ နင့်ကို ဒီဆွဲကြီးလေးတောင် ပေးနေပြီ”

ဟု မဲရွဲ့ပြောပြီး ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လာသည့်အကြည့် ထဲမှာ မလိုမုန်းထားရိပ်က သိသာစွာပဲ မကွယ်မဝှက် ပေါ်နေပါ၏။ ကွယ်ဝှက်ထားဖို့လည်း စိတ်ကူးရှိပုံမရတာလည်း သိသာနေသည်။

“ငါတို့ကို ဘိုးဘိုးက တစ်လတာအတွက် မုန့်ဖိုးဆိုတာ လဲ ပေးထားတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီမုန့်ဖိုးဆိုတာကိုပဲ တစ်လုံးတစ်ခဲပေးဖို့ မေလေး ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ခွဲခဲ့ပြီး ကလေးတွေကိုပေးတယ်။ ပိုက်ဆံစု တတ်အောင်ဆိုပြီး နာမည်လေးတွေ ကပ်ထားတဲ့ စူးဘူး လေးတွေတောင် သူ့ရုံးခန်းမှာ ထားပေးတယ်။ ကလေးတွေ ကလည်း သူ့စကားအဟုတ်မှတ်ပြီး စုကြတာပဲ။ တစ်နှစ် တစ်ခါ စုဘူးဟောက်တာတွေ ဘာတွေလုပ်ပြီး အဝတ်အစား တို့ဘာတို့လဲ ဝယ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဘဏ်စာအုပ်လေး တွေနဲ့ ပိုက်ဆံကိုလည်း စုထားပေးတယ်။ အဲဒါ လုပ်တာတွေ၊ ပြယုဂ်တွေပဲဆိုတာ ငါ သိတာပေါ့။ သူက ပိုက်ဆံ တွေ သူ့ဆီမှာ နည်းပေါင်းစုံနဲ့ ရောက်အောင်လုပ်နေတာ သူ ငွေချေးစားနေလားတောင် မသိဘူး။”

စကားက ကမ်းကုန်လာပြီမို့ သွန်းလေပြေခင် နှုတ်ထဲမခံချင်ဘဲ ထရပ်လိုက်စဉ်ခိုက် ခနဲပြုံးဖြင့် မော့ခနဲကြည့်လာ ကာ ...

“ငါ့မှာ ငါရတဲ့မုန့်ဖိုးထဲက မုန့်ဝယ်မစားဘဲ နှုတ်ခမ်းနီ ဝယ်။ အပြင်ထွက်တဲ့အခါလေးဘာလေးမှာ ဝတ်ဖို့ အဝတ် အစားလေးတွေဝယ်ရင် ဘိုးဘိုးက တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အားလုံး အတွက် အဝတ်အစားလေးစုံ ထပ်ထပ်ပေးနေတာပဲ။ အပို မကုန်ပါနဲ့ဆိုပြီး တားတယ်လေ။ ငါ အလုပ်ပြင်တာကိုလည်း သူ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ငါ သိတာပေါ့။ ငါ မိတ်ကပ်လေး ဖို့ရင်တောင် သူက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်မရပ်နိုင် သေးသမျှ ဒီမြကြာမို့မှာ အလှအရမ်းမမြင်ကြပါနဲ့လို့ ပြောလာတာ။ ငါ့ကိုမြင်ရင် ကျန်တဲ့ကလေးတွေ အတုယူကြ မှာစိုးတယ်တဲ့လေ။ ရုံးခန်းကိုခေါ်ပြီး ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ပုံစံ မျိုးနဲ့ တိုးတိုးလေး ဆီမန်းမန်းသလိုပြောတာ။ အခု ငါ မြန်မာစာအဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရပြီ။ ငါ့အလုပ်ငါ့ရှာမှာ။ အဲဒီအခါ ကျတော့လည်း ဒီလောက် မလွတ်လပ်တဲ့နေရာကြီးထဲက အတောင်ဖြန့်သလို ငါ ပျံ့ပြဲမယ် သိလား။”

ဟု စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောနေတော့ ယွန်းလေပြေခင် သဲမကောင်း။ မေလေးကို ဇော်ကားတာမို့လည်း ရင်ထဲမကောင်း။ တော့ မေလေးကို မဟုတ်မဟတ်တွေ ပြောတာမို့ ကျေးဇူးကန်း ယုယုဝါကို ကံကြီးထိုက်မှာလည်း သွန်း လန့်သည်။ သွန်းသည်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ နှစ်ယောက်တစ်ဆောင် အတူနေ နေသည့်အချိန်ကလည်း အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ စလိုက် သွန်းကပေမို့။ ခု ဘွဲ့ရချိန်ထိ ဆိုတော့ နှစ်တွေကလည်း ယုယုတာမဟုတ်။ ယုဝါကို သွန်း သံယောဇဉ်တော့ရှိရပါသည်။ နောက်တာ။ နည်းနည်းရိုင်းချင်တာတွေ ရှိပေမယ့်။ ယုဝါသည်



ကလေးဆန်သော ယုဝါအဖြစ်ပဲ မြင်ပေးလိုက်ရရင်း နှစ်များစွာ နေဖြစ်နိုင်ခဲ့ရပါ၏။

“နင်က အလှအရမ်းကြိုက်တော့ မေလေးကို အမြင်တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာပါဟယ်။ ဒီဆွဲကြိုးနဲ့ လော်ကက်လေးဟာ မေလေးက ငါ့ကို ဝယ်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မေမေ့ ဆွဲကြိုးဆိုပြီး ပေးတာပါ ယုဝါရယ်။ မေလေးကို မပြစ်မှာ ပါနဲ့၊ နင် အပြစ်ရပါမယ်၊ မေလေးက ဒီဆွဲကြိုးလေးဟာ မေမေ့ဆွဲကြိုးလေး ဖြစ်နိုင်မယ်တဲ့၊ ငါ့ကို မြကြာမုံမှာ လာအပ်တဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်က ငါနဲ့အတူ ဒီဆွဲကြိုးနဲ့ လော်ကက်လေးကို အပ်ခဲ့တာတဲ့၊ နင် အခုသိပြီ မဟုတ် လား၊ မေလေးအပေါ်မှာလည်း မကောင်းမမြင်ပါနဲ့၊ ငါ့လည်း ငွေတွေမြှောင်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ဟာ၊ နင်နဲ့ငါဟာ ဒီမြကြာမုံမှာ တူတူလာနေကြ ဆုံကြရတဲ့ ဘဝတူ ညီအစ် တွေပါ၊ မေလေးဟာလည်း ငါတို့ရဲ့အမေပါဟယ်”

ဟု သွန်းလေပြေခင် ပြောတော့ ယုဝါ အတန်ကြ ငေးကြည့်နေသည်။ သွန်းလေပြေခင် တကယ်ပြောနေမှန်း ယုံကြည် သွားပုံဖြင့် ...

“ဆောဂိုးဟာ ... စောစောက စကားအတွက် ငါ တော့ ပန်တယ်၊ ငါ့အကြောင်း နင်သိပါတယ်ဟာ၊ ရင်ထဲနဲ့ ပွင့်ပွင့်ပြောတတ်တာလေ၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့လည်းဟာ ခံစားမိတာပေါ့၊ ငါ့ကိုကျတော့ ဝယ်မပေးဘူးဆိုပြီး လေ၊ အင်း ... လှတယ်ဟာ၊ ဆွဲကြိုးလေးက လက်နေ ပဲ”

ဟု စောစောက ဘာမျှပြောမထားသည့်အတိုင်း ခေါ်ပေါ်ပါးပါးပဲ ပြောကာဆိုကာဖြင့် ဆွဲကြိုးလေးနှင့် လော်ကက် လေးကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းအုံးပေါ် ဆွဲကြိုးလေးကို ဆင်ကာ ဝီရိယလေးထဲမှ အဝတ်ကိုထုတ်၍ ဝတ်သည်မှ အပြာနု ဆောင် ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်စုံလေးပါတည်။

ပါတိတ်ပွင့်ရိုက် ဝမ်းဆက်လေးသည် သစ်သစ်လွင် သွင်လေး ဖြစ်နေသည်။

“မကြာခင်မှာလဲ ဒီကထွက်ရတော့မှာလေ၊ အလုပ်ရတဲ့အခါ ဆိုပါတော့၊ ဒီတော့လည်း နောက်ထပ်အဝတ်သစ်တွေ အများကြီး ချုပ်ဝတ်နိုင်မယ့် လခကောင်းကောင်း ရတဲ့ အလုပ်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့ ယုယုဝါအဖြစ် ဒီမြကြာမုံ ကနေပြီးတော့ ထွက်ခွာသွားရမှာလေ၊ ဒါကြောင့် အဝတ်တွေ အရောင်မလွင့်အောင် ဒီလိုမြကြာမုံမှာ စနေတနင်္ဂနွေရက် လေးတွေရောက်တဲ့အခါ အဝတ်လတ်လတ်တွေ ထုတ်ထုတ် မဝတ်ပါနဲ့လို့ မေလေးကလည်း ပြောနိုင်တော့မှာမဟုတ် ပါဘူး၊ ငါကလည်း ဒီအဝတ်လေးတွေကို ခုကတည်းက ထုတ်ဝတ်လိုက်တော့မယ်လေ”

ခပ်ခဲခဲလေးပြောကာ ယုယုဝါ ရေစိုနေသည့် ဆံပင် မျှော်တောက်ဖြင့် ပွတ်သုတ်နေသည်။ ကျောလယ်မကျတကျ သည် ဆံပင်လေးတွေကို ပွတ်နေရင်းမှလည်း ...

“ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ မြေးဆိုတာလည်း လူချောနော်၊ သူက သူ ကိစ္စနဲ့ ဒီမြကြာမုံကို ရောက်လာရတာလဲမသိပါဘူး၊ သူတို့မို့ ဒီလိုနေရာမျိုးကို တကန်တက လာကြတယ်ဟယ်၊ သူတို့

အရမ်းချမ်းသာတာဆိုတော့ သူတို့နေတဲ့အိမ်ကြီးဟာ အရမ်း
ခမ်းနားမှာ သိရဲ့လား။”

ဟု ပြောကာ သနပ်ခါးသွေးသည်။ ခုထိ ဆွဲကြိုးကို
ပြန်ပေးလာတာမျိုး လုပ်မလာသေး။ သွန်းလေပြေခင် ချိတ်ချိတ်
ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးကို ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားယူလိုက်လျှင်
ကောင်းချေမည်လား။ သို့ဆိုပြန်တော့လည်း အကဲပိုလွန်းသည်ဟု
ပြောချေမည်။ တွန့်တိုလွန်းသည်ဟုလည်းပြောမည်။ ဥစ္စာခြောက်
လိုက်တာဟုလည်း ခန့်နိုင်သည်။ ရွဲနိုင်သည်။ ယုဝါအကြောင်း
သွန်းလေပြေခင် သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ... ခေါင်းဆုံးထက်မှာ
တင်ထားသည့် ဆွဲကြိုးလေးကို ကြာရှည်လည်း ဤအတိုင်းကြည့်
မနေနိုင်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းပေပဲလေ။ ကိုယ်ယူတော့ ဘာဖြစ်လဲ
တော့ကာ သွန်းလေပြေခင် ထရပ်လိုက်စဉ်မှာ သနပ်ခါးလှည့်
နေပြီဖြစ်သည့် ယုယုဝါ ဆွဲကြိုးလေးကို ကောက်ဆွဲလိုက်တာ
မြင်လိုက်ရပါပြီတည်း။

“နင့်ဆွဲကြိုး ခဏလောက်တော့ ငါ ဝတ်လိုက်မယ်ဟာ
စိတ်ချ မပျောက်စေရပါဘူး။ ငါက ကလေးမှမဟုတ်တာ

ဟု ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လုပ်တတ်ပါသည့် စရိုက်အထိ
ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် မျက်နှာလေး ထိန်း
အောင်ပျက်ချင်သည်။

“ငါကိုက မဆင်ခြင်တာ၊ သူ ရေချိုးနေတာပဲ
ဆွဲကြိုးလေး ငါထုတ်ကြည့်မိလိုက်တာ၊ ခုတော့ သူ့လည်း
ပေါ် ငါ့ဆွဲကြိုးလေး ရောက်သွားပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ပျောက်
ရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

ဟု ခုမှ နောင်တဖြစ်ရင်း ရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာမိ
သူ၏။ ပေးမဝတ်ပြန်လျှင်လည်း မကောင်း။ ပေးမဝတ်လိုက်လျှင်
လည်း မတော်တဆပျောက်ပြုသွားလျှင် ဒုက္ခ။ ဆွဲကြိုး၏ ချိတ်နေ
အလေးကို သေချာအောင် ချိတ်ဖိနေရာမှ ပြီး၍ မှန်ထဲမှပုံရိပ်ကို
သုဝါ ကြည့်သည်။

“လှတယ်ဟ၊ အင်း ... ဒီလိုဆွဲကြိုးမျိုး ငါအလုပ်ရတဲ့အခါ
ပိုက်ဆံစုပြီး ဝယ်မယ်သိလား။”

ဟုပြောကာ မှန်ထက်မှာထင်သည့် ပုံရိပ်လေးကို
ကြည့်ကြည့်သည်။ မက်မောရိပ်သည်လည်း မျက်နှာထက်မှာ
ထင်၏။

“ဘာလဲ ... နင့်ဥစ္စာပျောက်မှာ ကြောက်နေတာလား၊
မျက်နှာကြီးပျက်နေလိုက်တာ၊ စိတ်ချ မပျောက်စေရပါဘူး၊
ပျောက်ရင်လဲ နင်က ဒီတိုင်းနေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မေလေး
ကိုတိုင်မှာလေ၊ ခဏလေး ဝတ်ကြည့်ရပါဟာ၊ နင်ကလည်း
အကဲပါနေလိုက်တာ တကတဲ”

မျက်စောင်းဖြင့်ပြောပြီး ...

“နင် ရေချိုးမယ်မဟုတ်လား၊ ချိုးလေ၊ ထမင်းစားဖို့လည်း
အချိန်လိုသေးတယ်ဟ၊ ငါတို့အားလုံး စိုက်ခင်းနဲ့ပန်းခြံ
ဆွဲဘက်က ပြန်လာပြီး ရေမိုးချိုးကြ၊ ခဏနားကြမှာနဲ့
ဆိုတော့ ထမင်းစားချိန်လည်း လိုနေသေးတယ်”

“နင် ဒီဆွဲကြိုးဆွဲထားတာ မေလေး မြင်ရင် ငါ့ကိုရော
နင်ကိုရော ဆူမှာဟ”



ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် သွန်းလေပြေခင် ပြောကာ မျက်နှာလေးပျက်နေတော့ ယုယုဝါ ရယ်သည်။

“မမြင်အောင် အင်္ကျီထဲ ဟောလို ကြီးလေးကို ထည့်ထားမှာ ပေါ့ဟ”

ဟု ပြောကာ ဆွဲကြီးလေးကို လည်ပင်းမပိုက်အောင် ချုပ်ရပါသည့် အင်္ကျီအောက်ထဲထည့်ပြသည်ကိုက လောလောဆယ် မှာ ဆွဲကြီးလေးကို ဘယ်လိုမှ ချွတ်မပေးချင်၍ဆိုတာ သွန်းလေ ပြေခင် နားလည်ပေးလိုက်ရသည်ပါပဲ။

မတတ်နိုင်။ ခဏလောက်တော့ ပေးဆွဲလိုက်တာနဲ့ နားငြီးသက်သာမည်။ ဤနေ့ပေးမဝတ်လျှင်လည်း နောက်တစ်နေ့ ရအောင်တောင်းဝတ်မှာ သေချာနေသည်ပေ။ ငယ်ကတည်းက ခန်းဆောင်ချည်ကြီးမှာ ခုတင်လေးတွေ တန်းစီစွာရှိနေကြရင်း။ တူတူကြီးပြင်းလာခဲ့ကြရကာ။ ကိုးတန်းမှစ၍ ခုနေရပါသည့် သီးသန့်အိမ်ဆောင်လေးမှာ နှစ်ယောက်အတူ နေလာကြရတာနဲ့ အတင်းကြီးလည်း ဆွဲကြီးမပေးချင်ပါဟု မပြောချင်တော့။ နေကြတာလည်း ကြာပြီ။ ကလေးဘဝ လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မှတ်မိလာကြ။ တူတူနေလာကြရသည်ပေ။

“အင်း ... နင့်အမေက ချမ်းသာသလား မသိဘူးနော်။ ငါ့မှာဖြင့် ဆင်းရဲတဲ့ မိဘနှစ်ပါး အဖေက လယ်သူရင်းနှီးမှု မြှုပ်ပေါက်ခံရလို့ဆုံးတယ်။ အမေက မီးတွင်းထဲမှာကတည်းက ဆုံးတယ်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ခင်းနှီးထုပ်လေးနဲ့ပဲ ရောက်လာရတာ။ ငါ့မိဘရှိတဲ့ရွာက ရွာသားတွေအစီအ

နဲ့ ရောက်ခဲ့ရတာလေ။ ဆွဲကြီးဝေးလို့ ချည်ကြီးလေးတစ်ကုံးတောင် ပါလာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။”

ဘဝကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နိုင်စွာ ယုဝါ ပြောကာ ဆွဲကြီးကို တစ်ချက်ငေးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ။ ဘိုးဘိုးကြီး ထူထောင်တဲ့ ဒီမြေကြာမှုမှာ ငါ လူလာဖြစ်လိုက်ရလို့၊ ခုလို ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လိုက်ရတာပဲ။ ဘိုးဘိုးကြီးတို့က ချမ်းသာတော့ ခုလို ကုသိုလ်ကြီးတစ်ခုကို လုပ်နိုင်တာပေါ့ဟာ။ ငါလည်း ချမ်းသာချင်လိုက်တာမှအရမ်းပဲ။ နင်တော့မသိဘူး။ ချမ်းသာတဲ့ဘဝကို ငါ အရမ်းမက်မောတာဟာ၊ ခက်တာက ငါတို့အားလုံးဟာ မဆင်းရဲပေမယ့် မချမ်းသာနေကြဘူးလေ။ ဘာလဲ .. စကားကဆန်းနေလို့လား။ ငါတို့ ဘယ်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရလို့လဲ။ ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ မြေကြာမှုကြောင့် စားချိန်တန် စားရတယ်။ စာလည်းသင်ရတယ်။ နေရာလည်းရှိတယ်။ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိတဲ့ နေရာလေးတစ်ခု ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ မြေကြာမှုကို ငါ မပိုင်ဘူးလေ။ နင်လည်းမပိုင်ဘူး။ ငါတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်တာ ဘာဆို ဘာမှမရှိကြဘူး။ ဒါကြောင့် မချမ်းသာဘူးလို့ ပြောတာ”

ပြောနေရင်းဖြင့် ထရပ်လိုက်သည်က ယုယုဝါ

“ထမင်းစားဆောင်မဝင်ခင် ငါ ပြန်လာမယ်။ ဆွဲကြီးပြန်ဆေးမယ်ဟာ။ ခဏလောက်တော့ဆွဲပါရစေ သွန်း၊ နင်လည်း အရချိုး။ ငါ ခြံထဲလျှောက်သွားလိုက်မယ်။ ဆွဲကြီးလေးဆွဲ



ထားတဲ့ ယုယုဝါအဖြစ်နဲ့ ဆိုပါတော့၊ ဆွဲကြီးလေး ဆွဲဖူးတယ်ရှိအောင်ပါဟာ”

ဟု ပြောလာတော့လည်း ရင်ထဲ တစ်ချက်သနားမိရသည်ပါပဲ။ ဆွဲချင်ရှာမှာပေါ့လေဟု တွေးမိကာ ခေါင်းလေးဝဲအနိုင်နိုင်ညှိတ်ပြရပါ၏။ သနားသည်ကသပ်သပ်။ ဆွဲကြီးလေးပျောက်သွားမှာစိုးသည်က သပ်သပ် မဟုတ်ပါလားလေ။

“ကြီးနဲ့ထိန်းတဲ့ ချိတ်ကလေးကို သေချာပိတ်ထားနော် ပြတ်ကျသွားမှာစိုးလို့ပါဟယ်၊ ထမင်းစားမသွားခင် တကယ်မြန်မြန်လည်းပြန်လာဦး၊ မေလေးလည်း ဆွဲကြီးကို မမြင်စေနဲ့”

ဟု ပြောတော့ ယုယုဝါ ရယ်သည်။

“စိတ်ချ၊ ငါ မေလေး ရှိနေတတ်တဲ့ ရုံးခန်းဘက်က မသွားဘဲ ဟိုးဘက်ကိုပဲ သွားမှာပေါ့ဟ၊ ကဲ ... သွားဦးဥစ္စာလည်းခြောက်ကျန်မနေနဲ့၊ ငါ အပိုင်ယူတာမှ မဟုတ်တာ ခဏဆွဲတာပါဆိုမှ”

ရယ်ရယ်မောမောပြောကာ သီချင်းလေး တညည်းညည်းဖြင့် ယုယုဝါ အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့ ...

“မပျောက်စေနဲ့နော်”

ဆိုသည့်စကား အတန်တန် တရရ မှာကျန်ခဲ့သည့် သွန်းလေပြေခင်ပါတည့် ...။

“စိတ်ချ”

ဟု ပြောကာ စိုက်ခင်းတွေဘက်ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသည့်ကလည်း ယုဝါပါ။

စိုက်ခင်းတွေကို ကျော်လွန်လာတော့ လူသူလည်း မင်းတာမို့ ဆွဲကြီးလေးကို အပြင်သို့ ယုဝါထုတ်သည်။

“ကျွတ် ... ငါ့ကိုကျတော့ ခြေမန်းကွင်းလေးတစ်ခုတောင် မပါတဲ့ ယုဝါအဖြစ်နဲ့ မြကြာမုံကို ရောက်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းနေလဲ၊ ကံကိုက မကောင်းတာ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နိုင်စွာ ခပ်ညည်းညည်း ပြောပြီး ဆွဲကြီးလေးကို ငဲ့၍ ကြည့်သည်။ ဆွဲကြီးလေးကတော့ဖြင့် အောက်လက်နေအောင် ဖွေးစင်ကြည်နေလျက်။ ကျောက်နီလော် အောက်လေးကတော့ ခပ်မိုန့်မိုန့် အဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်။ မတူ။ အသင့်ရှိ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း စတင်၍ လောရသည်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပိုနိုင်လာသည့် ခံစားချက်။

“သူများဆွဲကြီး ခဏအတင်းယူ ဆွဲလာတော့ရော နင်က ဘာများပိုထူးလာတဲ့ ယုဝါဖြစ်လာလို့လဲ၊ ကြည့် ... မေလေး မမြင်အောင် ဒီမှာလာထိုင်နေရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ ခြင်ကိုက်ခံရဦးမယ်၊ ငါဟာ အလှအပအတွက်ဆိုရင် အရူးထဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး၊ သူများဆီ အောက်ကျနောက်ကျ ခံပြီး ဒီဆွဲကြီးကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ယူဝတ်လာတာပဲကြည့်၊ ခု ဘာထူးလဲ၊ ဒီမှာ လာထိုင်နေရတာမှ တစ်ယောက်တည်း၊ ဘယ်သူမှ မမြင်အောင်ထိုင်နေရတာ၊ ဒီဆွဲကြီးကိုမြင်နေရတဲ့ သူက ငါတစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်နေတယ်၊ ဆွဲကြီးဆွဲလို့ ငါ လှနေမှာပဲဆိုပြီး အကြွားလေးတော့နဲ့ ကြည်ကြည်နူးနူး ထွက်လာတာကိုက အရူးကြီးဖြစ်နေပြီပဲ၊ နင့်ကို လှတယ်လို့ပြောကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီကြီး



လေးနဲ့ဆိုတော့ ပိုလှလာပြီ။ အို ... အဲသလို လှနေတာကို ဘယ်သူက မြင်နေလို့လဲ၊ အလကားပဲ”

ဆွဲကြီးလေးကို အပိုင်ရလိုက်ချင်သည်မှ ထိန်း၍ပင် မရချင်။ ဒါပေမဲ့ ... ပြန်ပေးရမှာကလည်း သေချာနေသည့်ကိစ္စ။ မပေး၍လည်းမဖြစ်။ မပေးလျှင်ဖြင့် သွန်းလေပြေခင်ကလည်း ငြိမ်ခံတော့မှာမဟုတ်။ ပျောက်ပြီဆိုပြီး သိမ်းထား၍လည်းရတာ မဟုတ်။ သွန်းလေပြေခင်က တိုင်လျှင် မေလေးက ယုဝါဆိုသည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ဝှက်ထား၍ မရလောက် အောင် ဤဆွဲကြီးလေးကို ရအောင် မွေနှောက်ရှာဖွေချေလိမ့်မည်။

ရွက်တံတို့ခက်လက်အောက်မှာ ငွေမင်ရောင်ရှိကြ လျက်။ အပေါ်ဘက်မှာ စိမ်းမှောင်နေကြပါသည့် ဝက်သစ်ချရွက် တို့ကို လေတိုးစဉ်ခိုက်၊ လေတိုးသံသည် မိုးသံနှင့် ငွေ့ငွေ့ဆင် တူနေပါ၏။ တစ်ဖက်သို့ယိမ်းလျှင် ငွေမင်ရောင်ပွေးပွေး၊ တစ် ဖက်သို့လေအတိုးနှင့်အတူ ဝေ့သွားလျက် ရွက်ခက်တို့က စိမ်း မှောင်မှောင်စို၏။

ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်က ယုယုဝါပါ။ ထမင်း စားဆောင်သို့ စားသောက်ချိန်အထိ ပြန်ရမည်။ ဆွဲကြီးလေးကို လည်း ပြန်၍ ပိုင်ရှင်ကိုအပ်ရမည်။ နှမြောစိတ်ဖြင့် ဆွဲကြီးလေးကို ငုံ့ငိုက်၍ တစ်ချက်ကြည့်မိစဉ်မှာ တစ်ဖက်မြတ်လေးပန်းရုံကြီး ဘက်ဆီမှ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်က အဘမွေးပါ။ ဘာမွေး၏ အိမ်လေးက တစ်ဖက်မှာရှိသည်လေ။ ကြည့်ရတာ ဘာမွေး ရှေး ချိုးဖို့ ပြန်လာတာဖြစ်မည်။ ယုဝါကိုတွေ့တော့ ပြီးလိုက်ကာ ...

“တစ်ယောက်တည်းလား မိန်းကလေး”

ဟု မေးလာပါ၏။ အလှအပ အရမ်းမက်မောသော ယုဝါ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့မဲ့ ဖြစ်ချင်သည်။ နဖူးပြင်တွင်လည်း အရပ်ဆိုလှသော အမာရွတ်ကြီးရှိလျက်။ မူလက အသားဖြူပေ မည် နေလောင်ခြင်းကြောင့် ညိုညစ်ညစ်ကြီးဖြစ်နေသော မျက်နှာ ကိုနှင့် ဘာမွေးကို အရပ်ဆိုသူအဖြစ်မြင်ကာ ယုဝါ သိပ်ပြီး ဆင်ဟက်ပက်ပက် ပြောချင်ဆိုချင်စိတ် မရှိတာကဖြင့် ခုမှမဟုတ်။ နှုတ်ငယ်ကတည်းကပါ။ သွန်းလေပြေခင်သာ ဘာမွေး ပွေ့ချီ အမျိုးကို ငယ်တုန်းက ပြီးရယ်၍ ခံတတ်ပေမယ့် ...။ နဖူးမှာ အရွတ်မည်းမည်းကြီး ခွက်နေအောင် ထင်နေပါသည့် ဘာမွေးမှ ယုဝါကို ပွေ့ချီလိုက်လျှင်ဖြင့် ကျောကော့နေအောင် အော်ငိုပစ် ဆက်သည်ချည်းပါ။

ခုလည်း ပြီး၍မေးလာပါသည့် ဘာမွေးကို ဝတ္တရား မရှိ လေသံဖြင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခုပဲ ပြန်တော့မလို့၊ ရေချိုးပြီး ခဏလမ်း လျှောက်လာလိုက်တာပါ”

ဟု မျက်နှာလေးညို၍ဖြေရင်း ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက် မိ၏။ ထိုစဉ်ခိုက် ဘာမွေး၏အကြည့်က ဖျတ်ခနဲ ရုတ်ခနဲမျှ ပြောင်းလဲသို့ရောက်၏။ မျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်သွားကြတာ ဖြစ်လည်း မြင်လိုက်ရပါ၏။ မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေရင်း ရှေ့ မှ အလောတကောကြီး တိုးလာတာမို့ ...။ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် ပြောင်းလေးပေါ် လက်လေးအုပ်မိုးလိုက်ကာ ...

“ဘာလဲ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”



ဟု မနှစ်သက်သလိုကြီးလည်း မေးလိုက်မိရသည် ပါပဲ။

ဘာမေး၏အကြည့်က ဆွဲကြီးထက်မှာ ရှိနေသည် အတင်းကာရောကြီးလည်း ယုဝါ၏ဆွဲကြီးလေးထက်မှ အုပ်ထား ပါသည့်လက်ကို ဖယ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သန်မာသော ဘာမေးလေး။ ခြံထဲမှာလည်း ပေါက်ပြားတစ်လက်ဖြင့် ဘာမေး ရှိတယ် သည်။ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို ကားကိုလည်း ဘာမေး မောင်း တတ်သည်။ အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်သော ဘာမေး၏လက်တွေ မှာ အားအင်တွေက သန်မာလွန်းစွာ ရှိကြတာမို့ ယုယုဝါ၏လက် လေး ဘာမေး၏လက်ဖဝါးတွေထဲ ရောက်သွားရကာ...။ ဘာမေး ၏အကြည့်တွေကလည်း ယုယုဝါ ဆွဲထားပါသည့် ဆွဲကြီးထဲ မှာ မမှိတ်မသုန်ကြီး ရှိနေပါ၏။

ဘာမေး၏မျက်နှာထက်မှာ မှင်တက်အံ့သြခြင်း နှင့်အတူ အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အရိပ်တွေကိုလည်း ယုယုဝါ မြင်နေရသည်။ ယုယုဝါ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြနေ သည်ပါပဲ။

ဤဆွဲကြီးလေးကို မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ဘာမေးသည် ဘာကြောင့် ဤမျှအထိ စိတ်လှုပ်ရှားနေရပါသတဲ့လဲ။ အို ...အို ... ဘာကြောင့် မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာနေရပါသတဲ့လဲ။ ဘာမေး ၏နှုတ်ခမ်းတွေ တုန်ခါလာနေကြတာကိုပင် အံ့သြတကြီး ယုယုဝါ တွေ့နေရပါပြီ။

“ဒီ ... ဒီဥစ္စာ သမီးရဲ့ဆွဲကြီးလား”

ဟု တုန်ခါနေသည့် အသံတွေဖြင့် မနည်းအားယူ၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလာပါသည့် ဘာမေးကို မနှစ်မြို့စိတ်ဖြစ် အာမီရပြန်ကာ မျက်နှာကိုတည်တင်း၍ ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာလဲ ... ဆွဲကြီးလေး တစ်ကုံးတောင် မပိုင်ဘူး ထင်လို့လား”

ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ် မေးချလိုက်စဉ်မှာ ...

“ဘုရား ... ဘုရား ... သမီးရယ် ... ဖေဖေသမီးရယ်”

မျက်ရည်တွေလည်း ဖြိုင်မြိုကျလာနေရင်းမှ ...။ နှုတ်နှုတ်ချစ်ကြင်စွာ သမီးဟု ခေါ်လာပါသည့် နဖူးထက်မှာ ဘာလွှတ်ကြီး ထင်းနေသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို ယုယုဝါ ချစ်လန့်စွာ ကြည့်မိရပါ၏။ ဘုရားရေ ...။ ဤ ဘာမေးဆို သော သွန်းလေပြေခင်၏ ဖခင်တဲ့လားလေ။ ရင်ထဲ မျှတ်ခနဲ သွားသွားပြန်၏။ စာအမြဲတော်ကာ ယုဝါထက် အမြဲသာနေ တတ်ပါသည့် သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာကို ရင်ထဲမှာကျိတ်၍ အလိုစိတ်တွေ ပြည့်မောင်နေရသည်ပဲလေ။ ခုလို ရုပ်ဆိုးဆိုးနှင့် ချစ်ဆင်းရဲကြီး ဘာမေး၏သမီး ဆိုတာများ သိသွားချေလျှင်ဖြင့် သွန်းလေပြေခင် မျက်နှာပင် လည်ထွက်သွားကာ ဘယ်မှာသွားထား ချသော်မသိ။

မျက်နှာလေးတင်းကာ နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်က သိပါ။ ဘာမေး၏ကြမ်းတမ်းသော လက်ဖဝါးကြီးတွေဖြင့် အသံမခံချင်၍ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ခြင်းပင်။

လောလောဆယ်မှာ ကျေနပ်နေသည်က သွန်းလေ ပြေခင်၏ဖခင်ဆိုတာ မကြာမီမှ လူတကာခိုင်းဖတ်တို့ပင် ယုဝါ



မှတ်ယူထားပါသည့် အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်သမားကြီး ဘာဘွား ဖြစ်နေခြင်းကိုပါ။

“နောက်မဆုတ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဖေဖေဟာ လူဆင်းရဲဖြစ်တာ မှန်ပေမယ့် သမီးကိုချစ်တဲ့စိတ်ကတော့ ဘယ်ဖခင်ထက်မှ မလျော့နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါကွယ်”

ဟု ပြောလာတော့ ယုဝါ နောက်သို့ပို့ဆုတ်သည်။ လက်ဖြင့်လည်း ရှေ့ယမ်းပစ်သည်။

“အို ... မလာနဲ့၊ ကျွန်မ ရှင်ရဲ့သမီး မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောချလိုက်စဉ်မှာ ...

“မယ့်လို့လား သမီးရယ်၊ ဖေဖေဟာ ဆင်းရဲပေမယ့် ရိုးသားတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ ဖေဖေ ဆင်းရဲသလောက် သမီးရဲ့မေမေဟာ အလွန်ချမ်းသာတဲ့သူပါကွယ်။ ခင်သူလည်း သာ သမီးလေးကိုတွေ့ရင် သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာ။ သမီးလည်း ချမ်းချမ်းသာသာကြီး နေရတော့မှာပါ။ သမီးမေးနဲ့ မတွေ့တော့ဘူးရယ်လို့ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဟာလည်း ဒီရုပ်အဆင်းကြောင့်ပါ။ ခုတော့ သမီးရယ်၊ မိဘမဲ့အဖြစ် ကြုံရမှာ နေနေရတဲ့ သမီးလေးကို သမီးရဲ့မေမေရဲ့ကို ပို့ပေးရမှာမို့ ရွှေစုံပယ်ရိပ်ငြိမ်ကို သမီးလေးကို သွားရတော့မယ်လေ။ ယုံပါ သမီးရယ်၊ သမီးဟာ သမီးပါ။ ကြည့် ... ဒီလော်ကက်လေးဟာ ဖေဖေ ခင်လတ်ကို ပေးခဲ့တဲ့ လော်ကက်လေးပါ။ ငွေလော်ကက်လေးပါကွယ်။ ဖေဖေ မမှတ်မိဘဲ ရှိပါ့မလား၊ ကြည့် ကြည့်”

ဟု မျက်ရည်ကျရင်း ရှေ့တိုးလာစဉ်မှာ ယုဝါပါ ဆိုထားတာတွေ ရွှေ့မရအောင် ငြိမ်ကျနေပါပြီ။ ဘုရားရေ ...။ သွန်းလေပြေခင် ဆိုသည့် အတူနေမော် မိဘမဲ့တစ်ယောက်ဟု လည်းထားရပါလေသောသူက ...။ စံပယ်ရိပ်ငြိမ်ဆိုသည့် အမည် သူတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်ဟုဆိုသော ဒေါ်ခင်သူလတ် ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ သမီးလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်တဲ့လား။ ထိုနေရာသို့ ...။ ဪ ... ထိုနေရာသို့ ဘာဘွား ယုဝါကို ခေါ်သွားမည်တဲ့။ စောစောကပဲ ပြောခဲ့သည်။ ဒါဆို သူတစ်ယောက်တည်းသာ ယုဝါ ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားမည်ဆို သည်ဖြင့် ...။

“ငါဟာ ဘာဘွားရဲ့သမီး ဖြစ်တယ်ဆိုတာမျိုးကို ဘာလို့ လက်မခံရဲရမှာလဲ။ အဲဒါကို လက်ခံလိုက်မှ ငါဟာ ဒေါ်ခင်သူလတ် ဆိုတဲ့ လူချမ်းသာမိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရဲ့အိမ်ကိုလည်း ရောက်ရမယ်၊ သမီးလည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ ဒီဆွဲကြိုးကိစ္စကို အမှန်အတိုင်း ဘာဘွားလည်း မသိရဘူး။ သွန်းလေပြေခင်လည်း မသိရဘူး။ မသိအောင် ငါ လုပ်မှဖြစ်မယ်။ ဒါမှ ငါ ချမ်းသာမှာ”

ဟု လောဘဖြင့် အတ္တနှင့် တွေးလာမိရင်းမှ ... “ဟင် ... တကယ်လား ဖေဖေရယ်၊ ဒါဆို ... ဒါဆို ... ဘာဘွားက ယုဝါရဲ့ဖေဖေပေါ့နော်၊ ဒီဆွဲကြိုးကို ယုဝါ ငယ်တုန်းက ခင်နှီးထုပ်လေးနဲ့ ရောက်လာချိန်မှာ ပါလာတာတဲ့။ မေလေး ပြောပြတယ်၊ ဆွဲကြိုးကိုလည်း ယေတယ် ဘာဘွား။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်မရမချင်း မဝတ်ရဘူးလို့ စည်း



ကမ်းချထားတာမို့ မေလေး မသိအောင် ဒီဘက်မှာ ခဏ
ဝတ်ကြည့်တာပါ။ မေလေး သိရင် ယုဝါကို ဣလိမ့်မယ်
ဖေဖေရဲ့၊ မပြောပြနဲ့နော်၊ မပြောပြနဲ့နော်၊ ဖေဖေနဲ့အတူ
ယုဝါ အဲဒီစံပယ်ရိပ်ငြိမ်က မေမေဆီကို သွားကြမယ်လေ
ဟိုကိုရောက်ပြီးမှ မေလေးတို့ကို အသိပေးမှာပေါ့”

ဟု မျက်ရည်ကျရင်း ပြောလည်းပြော။ သမီးတစ်
ယောက်နယ် ဘာဗွေး၏ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြောဆိုနှင့် လုပ်လိုက်
မိရပါပြီတည်း။

ရှေ့ကို ဘာဆက်လုပ်ရမည် ဆိုတာ ခေါင်း
အေးထားပြီး စဉ်းစားရမည်ဟု ရင်ထဲထွေးထားလိုက်သည်။
အရမ်းကို ချွေးနဲ့တွေ့ပြင်းနေသည့် ရင်ဘတ်ကြီးထဲ ခေါင်းပင်ထား
ရတာမို့ ရင်ထဲ အော်ဂလီဆန်နေသည်။ ဘာဗွေးကတော့ လူကြီး
ကြီးပီပီ ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ရင်းမှ ဆံစလေးတွေကို သိပ်
ပေးနေသည်။

“မပြောနဲ့ဆိုလည်း မပြောပါဘူး သမီးရယ်၊ နောက်တော့
ပြောကြတာပေါ့၊ မမလေးစံသာသိရင် ဝမ်းသာမှာ၊ ဒါ
သမီးက ဒီဆွဲကြီးဆွဲမိတာကို အပြစ်ပြောမှာ ကြောက်တာ
ဆိုရင် သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲမခံနဲ့၊ လောလောဆယ်
ဖေဖေ၊ မပြောသေးဘူး၊ ဟုတ်ပလား၊ ပြီးတော့ ဖေဖေကို
တိုင်ကလည်း လောလောဆယ် မပြောပြချင်ပါဘူး၊ သမီး
ရယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေက အရမ်းဆင်းရဲနေတာ
လေ၊ ဒီအချိန်မှာ ဖေဖေသမီးပါလို့ ပြောလိုက်ရင် သမီး
လေး မျက်နှာငယ်ရှာမှာပေါ့၊ ခင်သူလတ်ဆီ ရောက်ပြီ”

ဒီကို တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး ဖေဖေတို့ သားအမိသားအဖ
တွေ ဒီမြကြာမှုကို အသိပေးလိုက်ကြတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီတော့
လည်း သမီးလေးလည်း ဂုဏ်ရှိတာပေါ့”

ဟု အသံတွေ တုန်အက်နေရင်း ပြောရာပါ၏။
မျက်ရည်တွေလည်း ကျနေသည်။ ယုယုဝါ ပြုံးလိုက်ကာ တကယ့်
သမီးလေးနယ်ပင် ဘာဗွေး၏ မျက်ရည်တွေကိုပင် သုတ်ပေး
ပေးသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အရမ်းကို ရွံခဲ့သည့် လူကြီး
ယောက်၏ ညိုညစ်ညစ်မျက်နှာထက်မှ ညစ်ထေးထေးနိုင်လွန်း
တာ ပါးပြင်ပေါ့၊ ပြိုကျနေသည့် မျက်ရည်တွေကို ဖြူညှဉ်လက်
တွေဖြင့် သုတ်ပေးနေတာကို ရွံလိုက်သည်မှ အရမ်းပါ။
... ဟန်ဆယ်ထားရင်း ...

“ဒါဆို သမီးသွားမယ်နော် ဖေဖေ၊ ဖေဖေပြောတာ မှန်
ပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ ချမ်းသာတဲ့ ယုယုဝါအဖြစ် ဖေဖေ
မေမေတို့နဲ့အတူ ဒီမြကြာမှုကို ပြန်လာရရင် ပိုကောင်းတာ
ပေါ့၊ သမီးလည်း အဲဒါကိုပိုပြီးသဘောကျပါတယ် ဖေဖေ၊
မေလေးတို့လည်း အဲဒီအခါကျရင် အံ့သြဝမ်းသာကြမှာ၊
ပြီးတော့ ဒီမြကြာမှုအတွက်လည်း သမီးတို့ အလှူငွေတွေ
ထည့်ကြရအောင်နော်၊ မေမေက အရမ်းချမ်းသာတာပဲလား
ဟင် ဖေဖေ၊ ချောလား”

ဟု ငိုမဲ့မဲ့လေး ပြောနေတော့ ဘာဗွေး ပြုံး၍ သမီး
တို့ ယုံယုံကြည်ကြည်မျှဖြင့်ပင် လက်လေးကို ထွေးဆွတ်
ပေးသစ်ချပင်အောက်မှ တူတူပြန်သိုင့်သည်။

“ချောတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဝင်းစက်နေအောင် ချောတာ
ချမ်းသာတာမှလည်း အလွန်ပေါ့ သမီး၊ ဖေဖေကတော့
ဆင်းရဲတယ်လေ၊ စာသိရိပ်ငြိမ်ရဲ့ဒရိုင်ဘာပေါ့”

ဟု ခပ်လေးလေးပြောကာ နူးညံ့စွာ လက်ဖြင့်
ယုတ်၏ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးလာသည်။

“ဘဝချင်း အရမ်းကွာဝေးကြတဲ့ ဖေဖေနဲ့ သမီးရဲ့မေမေ
ရဲ့ ချစ်ကဲခေကြလေသမျှ ခုကျတော့လည်း သမီးလေးရှိ
ပါလားဆိုတာ ဖေဖေ သိခဲ့ရတာမို့ သမီးလေးရဲ့ရှေ့ခေါ်
အတွက်တော့ဖြင့် စံပယ်ရိပ်ငြိမ်ကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် သမီး
လေးကို ခေါ်သွားရတော့မှာပါပဲ သမီးရယ်၊ သမီးဟာ
ဖေဖေသမီးပါလားဆိုတာ သိရတာဟာလည်း ခုမှသိရတာ
ပါကွယ်၊ ဖေဖေမှာ သမီးလေးရှိနေမှန်းတောင် မသိခဲ့
ပါ၊ စံပယ်ရိပ်ငြိမ်နဲ့ အဝေးဆုံးနေရာကို ဖေဖေ ရွေးချယ်
ရတာကလည်း ဆင်းရဲတဲ့ဘဝအပြင် ဒီရုပ်အဆင်းကြောင့်ပေါ့
သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလော်ကက်လေး ဖေဖေ ဒီဆွဲကြိုးလေးနဲ့
မြင်လိုက်တာနဲ့၊ ဖေဖေ ရင်ခံစားလိုက်ရတာ သမီးရယ်၊
အနေနီးရင်း သားအဖယောက် မသိခဲ့ကြရတာပါလားလို့လည်း
ရင်ထဲခံစားဆိုးလိုက်တာကွယ်”

ဟု မချီတင်ကဲကြီး ဘာဗွေး ပြောချိန်မှာ ကဖြင့်
လော်ကက်လေးကို ကိုင်ကြည့်မိရပါ၏။

“ဒါ မချမ်းသာတဲ့ သူတစ်ယောက်ပေမို့ ငွေလော်ကက်
လေးပဲ လုပ်ပေးခဲ့ရတဲ့ ဖေဖေဘဝပုံရိပ်တစ်ခုပေါ့ သမီး
ရယ်၊ ဒီလော်ကက်လေးရဲ့နောက်မှာ နေ့စွဲလေးပါတယ်”

ဟု တိုးဖွဖပြောကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာပဲ လော်ကက်
ကျောဘက်ကို ဘာဗွေး ကြည့်လိုက်ရင်းမှ ...

“အစစ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ နေ့စွဲလေး ရှိနေတယ်”

တုန်ခါစွာ ပြောသံသည် ရှိုက်သံပါလာသည်။

ရုတ်ခနဲလည်း မျက်နှာတင်းသွားကာ ...

“ခင်သူလတ်ကိုတွေ့ရင် ဖေဖေ မလွဲမသွေ မေးရမယ့်မေး
ခွန်းတစ်ခုတော့ ရှိနေတယ်၊ ဘာကြောင့် သမီးကို မကြာမို့
ကို ပို့ခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းပေါ့၊ သူလတ် သိရက်နဲ့ပို့
တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူလတ် မသိအောင် ပို့တာလား
ဆိုတာကိုလည်း မေးရလိမ့်မယ် သမီး”

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောလာသံက အဖြေတစ်ခုကို
နှုတ်စိတ်ပြင်းပြနေသည့် သူတစ်ယောက်၏ လှိုက်ခါနေသော
ဖြစ်နေသည်။

ဘာဗွေး၏လက်ကို မှင်သေသေဟန်လေးဖြင့် တစ်
နှစ်ကြင်နိုင်စွာသော သမီးလေးနှယ် ကိုင်လိုက်ရင်းမှ ...

“လောလောဆယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောသေးနဲ့နော် ဖေဖေ၊
မေမေကို တွေ့ရင်လည်း အရမ်းမဆူပါနဲ့ ဖေဖေရယ်။
မေမေ သနားပါတယ်”

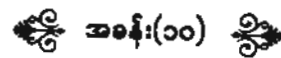
ဟု မျက်ရည်လေးတွေကျရင်း ယုယုဝါ ပြောလိုက်
သည်။



“ကံကောင်းချင်တော့ ငါ ဒီနေ့ ဒီဆွဲကြိုးလေးကို
 တွေ့ခွင့်လည်း ရခဲ့သလို ဆွဲခွင့်လည်း ရလိုက်တာပါပဲ
 လား။ နင့်အတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး သွန်းလေပြေ
 ခင်၊ ငါ ချမ်းသာတော့မယ်လေ၊ စောစောကပဲ ငါပြော
 တယ်နော်၊ နင့်ကိုပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ ငါ ချမ်းသာချင်တာ
 လို့၊ ခု ငါချမ်းသာဖို့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး သွန်းလေပြေ
 နင့်ကို ဘယ်လို ခွာပစ်ရမယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ဝေးအောင် ဘယ်
 လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ စဉ်းစားရလိမ့်ဦးမယ် သိရဲ့လား
 အကောင်းဆုံးကတော့ နင် သေသွားဖို့လိုတယ် သွန်း
 ပြေခင်ရေ။”

ဟု တွေးကာ ကျစ်စနဲ သွားလေးကြိတ်မိကာ
 လိုက်မိရသည်က ယုယုဝါပါ။

အေးစက်သော ခံစားမှုတစ်ခုက ရက်စက်ဖို့အောင်
 နေသည့် အတ္တတစ်ခုဆီမှ ဖြစ်တည်လာခဲ့ချေပြီတကား။



“ရော ... နင့်ဆွဲကြိုး၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်တော့ မတော်
 တဆ ကျပျောက်မှာ စိုးနေရတာနဲ့ပဲ ဘာမှမပျော်လိုက်ရပါ
 ဘူးဟယ်၊ မေလေးတွေမှာ ကြောက်တာနဲ့ ဝက်သစ်ချပင်
 ကြီးအောက်ဘက်ကို တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင် ပြန်
 လာရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ တကယ်တော့ သူများပစ္စည်း
 အငှားယူဝတ်တယ်ဆိုတာမျိုးကိုက တာဝန်ပိုကြီးတာအမှန်
 ပဲဟ၊ ရော ... သေချာလည်း သိမ်းထားဦး။”

ဟု ပြောပြောပေးပေးလေးဖြင့် လက်နှင့်ဆွဲကြိုးကို
 ခြိတ်ဖြတ်။ ကမ်းလည်း ကမ်းပေးနေတော့ သွန်းလေပြေခင်
 အေးချမ်းသွားရသည်ပါပဲ။ ယုယုဝါ အိမ်ငယ်ဆောင်လေး
 ဆောင်လာကတည်းက အလောတကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသည်က
 ခြိတ်ဖြတ်နေရာလေးဆီသို့ မဟုတ်ပါလားလေ။ ကျပျောက်သွား
 ယုယုဝါ ပြောလာနိုင်သည်လေ။ တကယ်လည်း မသေ
 ကြီး တိုက်ဆိုင်စွာဖြင့် ကျပျောက်သွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်
 နယ် ...။ ပစ္စည်းလိုချင်စောဖြင့် တစ်နေရာမှာ ဖွက်ထားခဲ့

www.burmeseclassic.com

ကာ ပျောက်သွားပြီဟု ပြောလာနိုင်တာကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း အခန်းလေးထဲမှာ ငြိမ်ထိုင်နေရင်း တွေ့မိလေလေ။ ဖိုနီ စိတ်လက်ပူပန်ခဲ့ရလေ မဟုတ်ပါလား။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ သူ တကယ့်ကိုပဲ ဝတ်ချင်စရာတစ်ခုတည်းနဲ့ ကလေးစိတ်လေးဆောင်ပြီး ဆွဲကြိုးလေးကို ဆွဲဆွဲသွားရှာတာပါလား။ ပြန်လာပြီး စိတ်မော့ကိုယ်မော့ဆောင် ဖြစ်နေရင်း ဆွဲကြိုးလေးကို ပြန်လာအပ်ရှာတာပါလား။ အဲဒါပဲ။ ငါ့မှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ် ရောက်လာအံ့။ ဒီဆွဲကြိုးလေးဟာ မေမေဆွဲကြိုးလေးပေမို့ တန်ဖိုးအရထား ခြံတန်းမိတဲ့စိတ် ဖြစ်ရတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ ငါ့မှာမရှိဘူးတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားဆိုရာမှာ ရှိလာတော့လေ။ အမေပစ္စည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ပျောက်ရှာမှ စိုးလိုက်ရတာ။ အဲဒါ ပစ္စည်းဆိုတာ ရှိလာရင် သောကဖြစ်ရတယ်ဆို စကားအမှန်ပါပဲလား။ အလေ ... ဒါက မေမေပစ္စည်းတော့ အရမ်းပူပန်ရတော့တာပေါ့။”

အတွေးလေးဖြင့် ဆွဲကြိုးလေးကို ယူလိုက်မိသည့် မပျောက်မရှုပ်နီပေးပါသည့် ယုယုဝါကို ကျေးဇူးတင်နေရင်း ခုနစ်နှစ်က ဆွဲကြိုးလေး သွန်းလေပြေခင်လက်ထဲ ရောက်တော့မှ စိတ်လက်ပေါ့သွားဟန်ဖြင့် ယုယုဝါ ကိုယ့်ခုတန်းမှာ ကိုယ်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်းမှ ...

“အင်း ... နင်ရော ငါရော မကြာမတင်မှာတော့ ဒီကြည့်က ခွဲကြရတော့မှာနော်၊ ငါကလည်း အလုပ်လျှောက်တာတွေရှိတယ်၊ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ အလုပ်ကြော်ငြာ

သတင်းစာထဲမှာ တွေ့သမျှ ငါ လျှောက်တာပဲဟာ၊ နင်ရော ငါရော အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုစီတော့ ရကြပြီ၊ ငါကမြန်မာစာအမိနဲ့ ရထားတာ၊ နင်က ဥပဒေဘွဲ့ရထားတာ၊ ငါ လောလောဆယ်မှာ သတင်းစာထဲက ခေါ်ထားတဲ့ ကြော်ငြာတစ်ခုကိုဖတ်ပြီး လျှောက်ထားတဲ့အလုပ် ရှိတယ်ဟာ၊ အရင် လျှောက်ထားတဲ့ဥစ္စာတွေကတော့ ဘာသံမှကို ပြန်မလာဘူးဆိုတော့ မျှော်လင့်ချက် ပျောက်ကုန်ပါပြီ၊ ခု လျှောက်ထားတာကတော့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ မြန်မာစာသင်ပေးရမယ့် အလုပ်လေ၊ အဲဒီအိမ်မှာ ကလေးငါးယောက် ရှိတယ်ဆိုပဲ၊ သတင်းစာထဲမှာပါတယ်၊ အဲဒီကလေးတွေကို သင်ပေးရမှာ၊ ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေးလည်း ပါတယ်တဲ့”

သတင်းစာကို မွေနှောက်နေအောင်ဖတ်ကာ အလုပ်သွားတရကြမ်းလျှောက်နေသည့် ယုယုဝါ အကြောင်းကို သိထားအမို့ ...။ ခုလည်း ထိုကြော်ငြာကို ဘယ်အချိန်က တွေ့မိဖတ်မိသလဲ။ အလုပ်လျှောက်နေတာကိုတော့ ပြောလာပြီ။

“ဖုန်းနံပါတ် ပါလာလို့ ငါ ရုံးခန်းကဖုန်းနဲ့ လမ်းမေးစမ်းကြည့်တာလေ၊ မူလတန်းကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်၊ အလယ်တန်းနဲ့တစ်ယောက်၊ ကိုးတန်းတစ်ယောက်၊ ဆယ်တန်းတစ်ယောက်တဲ့ အဲသလိုဖြေလာတယ်၊ နေဦး ... သတင်းစာတောင် ငါ သိမ်းထားသလိုပဲ”

အလုပ်ခေါ်ကြော်ငြာပါသည့် သတင်းစာအပိုင်းတွေ သိမ်းသိမ်းထားတာမို့ ယုယုဝါ ပြန်ရှာနေတော့လည်း သွန်းပြေခင် ငြိမ်သက်ငေးကြည့်နေမိရပါ၏။



ဟိုရှာသည်ရှာဖြင့် သတင်းစာထဲမှ ဖြတ်ယူထားသော
ကို ခု အလောတကော ရှာနေရင်းမှ စိတ်မောပုံလေးဖြင့် ယုယုဝါ
ကြည့်လာတာကိုလည်း သွန်းလေပြေခင် ပြီးကြည့်နေမိရပါ၏။
ရှာတွေ့ပုံမရဟုလည်း သဘောပေါက်လိုက်သည်ပါ။

“အေး ... အဲဒီကြော်ငြာပါတဲ့ဥစ္စာ၊ ခု ငါရှာမတွေ့ပြန်ဘူး
ရှိကိုရှိရမယ်ဟ၊ ငါ သေချာ အဲဒီကြော်ငြာပါတဲ့ စာရွက်
ကို ဖြတ်သိမ်းထားတာပဲဥစ္စာ”

ဟု ညည်းတော့လည်း သွန်းလေပြေခင် နားထောင်
ပေးလိုက်သည်ပါ။ ကိုယ်က ဘာမှဝင်လုပ်ပေး၍ ရသည်ကိုလည်း
မဟုတ်သည်ပဲလေ။

ခေါင်းကို စုံကုတ်၍ ယုယုဝါ ကြည့်လာတော့လည်း
သွန်းလေပြေခင် ပြီး၍သာ ကြည့်ဖြစ်၏။ လက်ထဲမှာက ဆွဲပြန်
လေးသည် ထွေးဆုပ်လျက်သားလေး ရှိနေဆဲ။

“ငါကတော့ဟာ အလုပ်တစ်ခုကို မြန်မြန်ရချင်တာပဲ
လား၊ အလုပ်ရရင် ငါကတော့ ဒီနေရာကနေ အဝတ်အ
သေတ္တာလေးဆွဲပြီး လစ်ပြီ၊ ငါ့ဘဝကို ငါ စိတ်တိုင်း
တည်ဆောက်လို့ ရတော့မှာ၊ အဲဒါကို ငါ ဖြစ်ချင်တာ
ဒီမှာနေရတာ ငြိမ့်ငြိမ့်လား၊ အရင်တုန်းက ငယ်ဘဝ
ကျတော့လည်း မနက်ဘုရားရှိခိုး၊ မနက်စာစား၊ ကျွေး
ကားနဲ့ကျောင်းသွား၊ နေ့လယ်စာ ကားကြိုလာတာ
စီးပြီး ပြန်လာစား၊ ကျောင်းပြန်တက်၊ ကျောင်းဆင်း
ဟိုးအဆောင်တန်းရှည်ကြီးမှာနေ၊ ညစာကို ထမင်း
မှာ မစားသေးခင် ရေမိုးချိုး၊ ပြီးတော့ အားလုံးတန်း

ထမင်းစားဆောင်ကိုသွား၊ ထမင်းစား၊ ပြီးရင် မြကြာမုံရဲ့
ဆေးခန်းရိုသွား၊ စမ်းသပ်ခံကြ”

ငြီးငြိမ်းငြေ့ငြေ့ကြီး ပြောနေသည့် ယုယုဝါကို သွန်း
ဆလပြေခင် ငြိမ်သက်ငေးကြည့်နေရင်း ခံစားလာရသည်က ထိုသို့
ယုဝါ မပြောသင့်ဟူ၍ပါ။ မြကြာမုံကြောင့် အားလုံး အေးချမ်း
လုံခြုံစွာ နေကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ပြီးရင် မေလေးရဲ့ရုံးခန်းအဆောက်အအုံကိုသွား၊ စည့်ခန်း
ကျယ်ကြီးမှာ တန်းစီရပ်ကြ၊ မေလေးက လိမ္မာဖိုဆုံးမတာ
ကို တစ်စုတစ်ဝေးကြီး နားထောင်ကြ၊ ပြီးရင် အခန်းပြန်၊
စာကျက်၊ ဆရာမလေးတွေ လာသင်ပေးတာတွေကို နား
ထောင်၊ ညအိပ်၊ နောက်တစ်နေ့မနက်ထ၊ အရင်ရက်က
လိုပဲ ပြန်လှုပ်ရှားရင်းနဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းလာရတာ
ဘယ်လောက် စက်ရပ်ဆန်လဲ”

ခုတင်ထက်မှာ ခြေထောက်ကို ဆန့်တင်၍ ခေါင်း
ထက်မှာ မှီထောက်၍ တစောင်းလေးရှိနေရင်းမှ ယုယုဝါ
ခေါင်းခါနေသည်။

“အရွယ်လေး ရလာတော့လည်း ပန်းခြံထဲဆင်းရ၊ စိုက်
ခင်းထဲဆင်းရ၊ အို ... ကျောင်းအားရက် စနေနေ့တိုင်း
မြကြာမုံရဲ့တံခါးပြတင်းတွေကအစ ပြောင်စင်နေအောင်
ပွတ်တိုက်သန့်ရှင်းကြရနဲ့ ဘယ်လောက် ငြိမ့်ငြိမ့်ရာကောင်း
နေလဲ၊ ဘာမှကို အပြောင်းအလဲမရှိတဲ့ ဖြတ်သန်းနေမှု
ကြီး တစ်ခုအောက်မှာ ငါတို့ ကြီးပြင်းလာရတာ သိရဲ့လား”

ဟု ထပ်ပြောတော့ သွန်းလေပြေခင် ...

“အဲလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲဟယ်၊ ငါတို့အားလုံးဟာ မြကြာမှုံကြောင့် ခုလို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာကြရတာလေ၊ ငါတို့ရဲ့မိဘရင်ခွင် ဆိုတာက ဒီမြကြာမှုံမိအထူးသဖြင့် ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့ မေလေးတို့ရဲ့ကျေးဇူးကိုမမေ့နဲ့ ယုဝါရယ်၊ နင် ပြောနေတာကြီးကလည်း မကောင်းလို့တာ”

မနေသာသည့်စိတ်လေးဖြင့် ဝင်ထိန်းတော့ ယုဝါရယ်သည်။

“ဟဲ့ ... ငါက ကျေးဇူးသိပါတယ်ဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငြီးငွေ့စရာကိုတော့ ငြီးငွေ့စရာလိုပဲ မြင်တယ်လေ၊ နင်ကလည်း ခွဲခြားနားလည်လိုက်စမ်းပါ၊ ငါက ကျေးဇူးကန်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မနေချင်တော့ဘူးဟာ၊ ဒီနေရာမှာ

ကျောလယ်ဝဲနေသည့် ဆံပင်လေးတွေကို ဟိုသည့်ယိမ်းခါသွားအောင် ခေါင်းလေးကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး စိတ်လိုက်မာန်ပါ ခါပစ်လိုက်ပြီး ယုဝါ ပြောတော့လည်း သွန်းလေပြေဘာပြောစရာ ကျန်တော့မည်တဲ့လဲ။ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ပေလေဟု စိတ်ထဲမကောင်းနိုင်ဘဲ နားလည်ပေးလိုက်ရသည်ပါပဲ။

“နင် မြကြာမှုံမှာ ကလေးတွေကို စာပြတဲ့ဆရာမ အသင်းဝင်လုပ်လို့ ရတာပဲဥစ္စာ”

ဆိုသည့် စကားကိုပြော၍လည်း အကျိုးထူးလာတာ မရှိတာကို သိနေရတာမို့ သွန်းလေပြေခင် လက်ထဲမှ ဆွဲကြိုးတာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်းမှ ...

“သေချာသိမ်းထားလိုက်တော့မယ်၊ နောက်လည်း ထုတ်ကြည့်တော့ဘူး၊ ထပ်ပြီး ဝတ်ချင်နေဦးမယ်”

နောက်ရက်တွေအတွက် စိတ်မချသည့်စိတ်ဖြင့် သွန်းလေပြေခင် ဆွဲကြိုးလေးကို သိမ်းဖို့ ထရပ်လိုက်ပြီးမှ ယုဝါကို ကြည့်မိပြန်၏။ သိမ်းထားသည့်နေရာကို သိ၍လည်းမဖြစ်။ ဘာဆို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အရမ်းလုပ်တတ်သည့် ယုဝါအကြောင်းသိတာနဲ့ ဆွဲကြိုးလေးကို ခေါင်းအုံးအောက်သို့ အသာလေးထားလိုက်ရသည်က သွန်းလေပြေခင်ပါ။ ယုဝါကိုကြည့်တော့လည်း ဆွဲကြိုးထိခွ လောလောဆယ် အာရုံပျောက်နေပုံလေးဖြင့် အလုပ်စောဝင်နေသည့်ဟန်လေး ဖြစ်နေသည်။ ထ၍ သတင်းစာထဲမှ ဖြုတ်သိမ်းထားပါသည့် အလုပ်လျှောက်လွှာခေါ်စာ ကြော်ငြာပါသည့် ဥစ္စာဆွဲကို လှန်လှောနေပြန်၏။

“အဲဒီဆရာမအလုပ်က နေရာလည်း မပူးဘူး၊ စရိတ်ငြိမ်းနေရမှာတဲ့၊ ရန်ကုန်မှာလည်း နေရမှာလေ၊ အဲဒီမှာအလုပ်ရရင်တော့ ဟန်ကျတာပဲ၊ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေရင်းနဲ့ တခြားကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုခုကို ထပ်ရှာယူမှာပေါ့ဟ၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ လခကောင်းကောင်းရတဲ့အလုပ်မျိုးဆိုပါတော့၊ ငါက မြကြာမှုံရုံးခန်းက ကွန်ပျူတာလဲ ဝင်ဝင်ပြီး လက်ဆော့နေတာနဲ့ ကွန်ပျူတာတတ်နေတာဆိုတော့ အလုပ်ရဖို့ဆိုတာက အဲဒီရန်ကုန်မှာ ဆက်ရှာလိုက်ရင် သိပ်ခက်ခဲတော့မယ် မထင်ပါဘူး”

“နင်ကလဲဟယ်... အလုပ်တစ်ခုက တကယ်တောင့်မှ နင်ကိုမခေါ်သေးဘူး၊ နင်က တခြားအလုပ်တစ်ခုကို ပြောင်း



လုပ်မယ်ဆိုတာမျိုးကို စဉ်းစားနေပြန်ပြီ။ သစ္စာမရှိလိုက်တာဟယ်”

မနေသာသည့်စိတ်လေးဖြင့် ဝင်ပြောမိသည်က ငယ်သံယောဇဉ်ဖြစ်ပါ။ ဖြိုးလိုက်ပြန်ကာ အတန်ကြာမျှ သွန်းလေပြေခင်ကိုလည်း ကြည့်လာသည်။ ခေါင်းခါပစ်လိုက်ကာ ...

“နင်က သိပ်ရိုးတာပဲသိလား၊ နင်နဲ့ငါ မတူတာ အဲဒါပဲ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောသည်။ နောက်တော့လည်း ခါးလေးဆန့်လိုက်ကာ ...

“ငါတို့က ဒီမှာနေရင်း ရှေ့ရေကိုတွေးနေချိန်မှာ ဟိုသူဌေးမြေးက ဒီမှာလာပြီး ပေါက်ပြားပေါက်နေတယ်၊ အဲဒါက ပိုပြီးဆန်းတကယ့်အရာ ဖြစ်နေတယ် သိလား”

ဟု ပြောကာ ခေါင်းထပ်ခါသည်။

“ကမောက်ကမဖြစ်တဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ အဲဒီသူဌေးမြေးကိစ္စလည်း ပါနေတယ်၊ အဲဒါရော”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ငယ်လေးပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့ သွန်းလေပြေခင် ငြိမ်ကျန်ခဲ့ပါ၏။ ထိုသူဌေးမြေး ဆိုသည့်သူက ဤမြေကြာမှုကို ရောင်းပစ်ဖို့အတွက် အဘိုးဖြစ်သူဌေးဖုန်းဆက်၍ ပြောလိုက်မည်ဟု မကြာမတင်ကမှ ခြိမ်းခြောက်ပြောလာတာကို ယုဝါ သိအောင် ပြောပြ၍လည်းမဖြစ်။ ယုဝါကြားတော့လည်း ဘာမှစိတ်လက်ပူမှာ မဟုတ်။ ယုဝါ ကိုယ်တိုင် မြေကြာမှုကို သံယောဇဉ်ရှိသည်မှ မဟုတ်ချေပဲလေ။

“သူ့ကို တောင်းပန်ရမယ်တဲ့၊ အေးလေ ... ငါတောင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ သူ့ခိုင်းတဲ့ဥစ္စာကိုလည်း ငါ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

ဒါမှ သူ ကျေနပ်မှာ၊ သူ့ရဲ့ဘိုးဘိုးကို မြေကြာမှုကိုရောင်းလိုက်ပါလို့ မပြောဘဲ နေလိုက်မှာ”

ဟု တွေးကာ ဘယ်လိုအလုပ်တွေများ ခိုင်းလာမည်သေဟုလည်း တွေးမိပြန်ပါ၏။ ဆွဲကြိုးလေးကို တယုတယထုတ်ယူလိုက်ကာ ဗီရိုလေးကိုဖွင့်ဖို့ သေ့ဝှာထားသည့်နေရာလေးဆီမှ သော့တံလေးကို ယူမိရပါ၏။

မြေကြာမှုမှာ ကလေးငယ် ဘဝတုန်းကတော့ သော့ခတ်ဖို့ရိ မသုံးရပေမယ့် အလယ်တန်းလောက်ကတည်းက ကိုယ့်ဗီရိုသော့ကို သေချာခတ်ရသည့် အလေ့အကျင့်တစ်ခုကို မေးလေးဖီစဉ်ပေးခဲ့သည်ပါပဲ။

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝရောက်တော့ စာကျက်အား အများနှင့်ဆိုလျှင် အာရုံပျက်တာမို့ အတန်းတူနှစ်ယောက်တွဲ၊ သို့သော်တွဲနေ၍ရသော အိမ်ငယ်ဆောင်လေးတွေဖြင့် ရှိစေသည်။ ဘိုးဘိုးကြီး ဦးဘုန်းမြတ်စစ်၏ အစီအမံကြောင့်ပါ။ ထိုမျှအထိ စေတနာထား၍ ထောင့်စေ့အောင် ဂရုတစိုက်ရှိပါသည့် သားဇူးတွေကို ယုဝါ တန်ဖိုးမထားသည့်အတွက်တော့ သွန်းလေပြေခင် ဘိုးဘိုးကြီး ဦးဘုန်းမြတ်စစ်နှင့် မေးလေးတို့ကို အားနာခဲ့ရပါ၏။ ရင်ထဲမကောင်း။

သော့ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုံခြုံအောင်ထားရမည်ဆို မေးလေးက မှာထားတာမို့ ...။ ကိုယ့်ဗီရိုသော့ထားသည့်နေရာသို့တာက ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ရွေးထားသည့် နေရာပဲဖြစ်သည်လေ။ သွန်းလေပြေခင်ကတော့ ခြင်ထောင်ခေါင်းရင်း အမှီးထောင့်အပေါ်နေရာလေးမှာ အိတ်ပိုလေးတစ်ခု ပိတ်သားဖြင့် ကပ်ချုပ်ကာ



သောတလေးကို ထားလိုက်သည်ပါပဲ။ ဘယ်သူမှလဲ ထိုနေရာလေးမှာထားသည်ဟု ထင်စရာမရှိ။

ခွေးခြေခုံလေးဖြင့်တက်ကာ ခြင်ထောင်အမိုးထောင့်နေရာလေးရှိ အိတ်ပိုနေရာလေးဆီမှ သော့ကို သွန်းလေပြေခင်ယူသည်။ သော့ကို ဖွင့်သည်။ ဗီရိအံဆွဲငယ်လေးထဲမှ ယွန်းဘူးနီလေးကိုထုတ်ကာ ဆွဲကြိုးလေးကို ထည့်လိုက်ပါ၏။ ပြီးတော့ ဗီရိကို ပြန်ပိတ်ကာ သော့ကို ပြန်ထားလိုက်သည်ပါပဲ။

သော့ထုတ်သည့်ကိစ္စကတော့ လူမရှိချိန်ကျမှ သွန်းလေပြေထုတ်ခြင်းပါ။ ဗီရိဖွင့်ပြီးပြီဆိုလျှင်လည်း ပြန်မပိတ်ခင် ယုဝါ ရောက်လာပါက ဟန်မပျက်သော့ခတ်။ သော့လေးထိုအင်္ကျီအိတ်ကပ်လေးသံ ထည့်ထားလိုက်သည်ပါပဲ။ အစတုန်းကတော့ ပျောက်ရှုစရာ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဘာမျှမရှိတာမို့ ဗီရိသော့ကိစ္စသည် သိပ်အရေးမကြီးလှ။ ခုကျတော့ အဖိုးတန်ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့် လော်ကက်လေးတစ်ခု ရှိလာပြီမို့ သွန်း ဂရုစိုက်ရသည်သာ။ ယုဝါကို မသင်္ကာတာတော့ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းကို အလှူကြိုက်တာကို စိတ်မချရ။ ဒါကြောင့် သော့ကိုတော့ ဂရုစိုက်ကို စိုက်ရချေမည့်ကိစ္စ ဖြစ်လာနေသည်။

ခုတင်ထက်မှာ ပြန်ထိုင်ရင်း သွန်းလေပြေခင်အာရုံထဲမှာ စောစောက ယုဝါ ပြောသည့်ကိစ္စတွေက ဖိစီးကြီး တိုးဝင်လာနေပြန်ပါ၏။ ရှေ့ရေးဆိုသည့်ကိစ္စ။

သွန်း အလုပ်သင်ရှေ့နေ ဆင်းရဲမည့်ကိစ္စကတော့ ရှိနေပြီ။ မေလေးက သွန်းလေပြေခင်ကို ရန်ကုန်မှာ ဆင်းရဲမည့်သည်။ အတွေ့အကြုံ ပိုရမည်ဟု ပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ နေထိုင်

ဆင်းရေးကိစ္စက ရှိနေသည်။ ဘိုးဘိုးကြီး မြကြာမုံသို့ ဤတစ်ခါက ရောက်လာလျှင် ထိုကိစ္စကို ပြောကြည့်မည်ဟု မေလေးပြောလာပါ၏။ သွန်းလေပြေခင်က ဘိုးဘိုးကြီးကို ဘာမျှတာဝန်ပေးမပေးချင်။ အားနာလှပါပြီ။

မိုင်းခမ်းလီမြို့မှ ရှေ့နေကြီးတစ်ဦးထံမှာပဲ သွန်းလေပြေခင် အလုပ်သင်ရှေ့နေ ဆင်းလိုက်ချင်သည်။ မြကြာမုံမှပဲ သွား၍ လာ၍ အဆင်ပြေသည်လေ။

“ရှေ့နေလိုင်စင်ရတဲ့အခါကျတော့မှပဲ မြို့ပေါ်မှာ အခန်းလေးတစ်ခုငှားပြီး ရုံးခန်းလေးဖွင့်တာပဲ ကောင်းမှာပါ။ မိုင်းခမ်းလီမြို့လေးဟာ ငါနဲ့ တရင်းတနီးရှိနေတဲ့ မြို့လေးပဲဥစ္စာ”

ဟု တွေးမိပြန်လျက် အာရုံက ရှေ့ရေးဆီသို့ လွှင့်လွင့် ရောက်နေချိန်မှာ သီချင်းညည်းသံနှင့်အတူ တခုနဲ့တခု လှေကားထစ်တွေပေါ် ဖြတ်နင်းပြေးတက်လာသံကို ကြားတတ်ရပြီးသည့်နောက်မှာ ...

“ဟဲ့ ... ထမင်းသွားစားကြရအောင်လေ၊ ဆာလာပြီဟ”

ဟု ပြောလာပါသည့် ယုဝါကို တွေ့ရပါ၏။ မိုင်းခမ်းလီတောင်သို့သွားလျှင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် သွားရရှိမရှိ။ အားလုံး မြကြာမုံ၏ ရုံးခန်းအဆောက်အအုံရှေ့ ဂဝံအနီးရှိ နီနီလေးမှာ တန်ဖိုးရှိရပ်ကြရသည်။ နောက်တော့မှ ထမင်းအဆောင်သို့ သွားကြရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း နှစ်ယောက်သွားသော်လည်း အဆောက်အအုံကြီးရှိရာသို့ တူတူလျှောက်လာကြရပါ၏။

“နည်းနည်း စောနေသေးတယ်ဟ၊ နင်ကလည်း ဟိုမှာ လူရှိဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု သွန်းလေပြေခင် ပြောစဉ်မှာ ယုယုဝါ ရယ်သည်။

ရယ်ရင်းလည်း သွန်းလေပြေခင်ကို ငဲ့ကြည့်လာသည်က သနားလိုက်တာဆိုသည့် ဟန်ဖြင့်ပါတကား။

တကယ်က သွန်းလေပြေခင် သော့ကို ဘယ်နေရာမှာထားသည်ဆိုတာ ထောင့်ကွယ်နေရာလေးဆီမှ ယုယုဝါ ချောင်ကြည့်နိုင်ခဲ့သည်လေ။

လှေကားရင်း နေရာလေးမှ ရပ်၍ကြည့်လိုက်ရုံရှိသည်။

ဘာကြောင့်ဆို ယုဝါ၏ ခုတင်ခြေရင်းရှိ ဗီရိုလေးမှန်ထက်မှာ ထင်နေသည့် သွန်းလေပြေခင်၏ ပုံရိပ်လေးတွေ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်ရုံပဲ ရင်းနှီးလိုက်ရတာပဲရှိသည်။။ ခွေးလေးယူ၍ သွန်းလေပြေခင် တက်ရပ်လိုက်ကာ ခြင်ထောင်အပေါ်ဘက်ဆီမှ သော့လေးကို ယုလိုက်တာ ဗီရိုမှန်ဆီမှတစ်ဆင့် ယုဝါ မြင်ခဲ့ရသည်ဆိုတာ သွန်းလေပြေခင် ဆိုသည့် ရှေ့နေလေးလျာတစ်ယောက်က မသိနိုင်ဘဲ။ ယုဝါဆိုသည့် ပါးရည်နပ်ရည် အရမ်းရှိသည့် သူတစ်ယောက်က သိသွားခဲ့ပြီဆိုတာ သိမျှလျှင် သွန်းဆိုသည့်သူငယ်ချင်း ယုံပင်ယုံရဲချေမှာမဟုတ်။

“နင်ဟာ တစ်ခါ တစ်ခါ သိပ်ရိုးတာပဲ သိလား သွန်းပြေခင်၊ တကယ်ပြောတာ”

ဟုရယ်၍ ပြောချလိုက်ပြီးမှ ယုဝါ အရယ်ကိုပစ်သည်။ အရယ်၏ နောက်မှာကျမှ ခပ်ပြုံးပြုံးရှိလွန်းပါသည်လုပ်ယူသည့် အပြုံးတစ်ခုကို ဖြစ်တည်စေလိုက်ပြန်ကာ

“ထမင်းဆာနေပြီဆိုတာ ငါတို့အဲဒီပေါ်တီကိုရှေ့က လမ်းနီနီလေးမှာ ရပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် မေလေးကတော့ သိမှာပေါ့ဟာ၊ အနည်းဆုံး အဆာပြေ ဘီစကစ်လေး ဘာလေးကျွေးလာမှာပေါ့ဟ”

ဟု စောစောက ခနဲယောင်ယောင်ရှိပါသည့် သိပ်သပ်ဆိုသည့်စကားကိုဖြည့်၍ ပြောလိုက်မိပါသည့်အဖြစ်။

“ဟဲ့ ... အလိုလေးလေ၊ ဟိုနှစ်ယောက် ဧည့်သည်တော်နှစ်ယောက်က ထမင်းစားဆောင်ဘက်ကို သွားနေကြပါရောလား၊ သူတို့ကလည်း ငါတို့နဲ့တူတူ ငါတို့စားသလိုမျိုး လိုက်စားကြတော့မလား မသိဘူးဟဲ့”

ဟု လှမ်းကြည့်၍ ပြောလာသည့် ယုဝါ၏စကားမှာ သွန်းလေပြေခင် ရောယောင်၍ ကြည့်လိုက်မိရသည်ပါပဲ။

ဟုတ်သည်။ ရဲဘုန်းလျှံနှင့် ကိုကြီးတိုး ဆိုသူတို့နှစ်ဦး စကားတပြောပြောဖြင့် သွားနေကြသည်က ထမင်းစားခင်းရှိရာသို့ပါတကား။

သွန်းလေပြေခင်၏ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးကျေနပ်စိတ်တွေ အုံ့ကျင်းဖြင့် ဖြစ်တည်လာနေကြရပါပြီ။

သူသည် စိုက်ခင်းတွေမှာလည်း ဝင်လုပ်ကိုင်သူတစ်ဦးအဖြစ် ဤရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ရပ်တည်လာခဲ့သည်။ ခုကျတော့လည်း သီးသန့်စားသောက်တာကို မကြိုက်

သွန်းတို့နှင့်ပင် တူတူစားသောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လား။

ဒါဆိုလျှင် ရဲဘုန်းလျှံ ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်
သည် စိတ်ရင်းကောင်းသူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နေမှာ သေချာ
နေသည်။ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး သိပ်လုပ်တတ်ပုံမရ။

ဒါပေမဲ့ သွန်းအပေါ်မှာကျတော့ သူငွေမြေးဆို
ဘာကြောင့် စီးစီးနင်းနင်း တင်တင်စီးစီး လုပ်လာချင်ရပြန်
သတဲ့လဲ။

ကြည့်နူးမိရသည့်စိတ်လေး လွင့်ခနဲ ပျောက်သွား
ပြန်ကာ ...

“သူ ... သူ ... ငါ့ကို ကြည့်မရဘူးနဲ့ တူပါရဲ့၊ ငါကလည်း
သူ့ကို ပန်းခြင်းတွေ သယ်တာပြုတာတွေမှာ သူလုပ်တာ
မတားခဲ့မိတာ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား၊ သူ ငါ့ကို တေး
မှတ်ထားတာတွေ ရှိခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့။”

ဟု တွေးမိသည်။ ပြီးတော့ကျတော့ ဤမနက်
နံ့သာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ကို ဘယ်လိုပုဒ်မတွေဖြင့် အရေးယူ
သည်ဆိုတာတွေအထိ စိတ်လိုက်မာန်ပါပင် ပြောမိခဲ့သေး
မဟုတ်ပါလား။

“ခဏနေခဲ့ဟယ်၊ ငါ နံ့သာလေးကို သွားခေါ်လာနဲ့”

ဟု ခါတိုင်းနေ့များနယ်ပင် နံ့သာလေးကို
နှင့် တင်ခေါ်လာဖို့ သွန်းလေပြေခင် အဆောင်ရှည်နေရာ
ဆီသို့ လျှောက်လာချိန်မှာ ...

“နင်ကလည်းဟာ၊ တစ်ယောက်ယောက် တွန်း
နိုင်တာပဲဥစ္စာ၊ အရမ်း အလုပ်ရှာတာပဲ”

ဟု စိတ်ညစ်ညစ်ပြင် ယုဝါ၏ပြောသံကတော့
အက်ပါးမှာ ကျန်ခဲ့ပါ၏။

သွန်းလေပြေခင် အဆောင်တန်းရှည် တစ်ထပ်
ဆောက်အဆံ့လေးသို့ လျှောက်ခဲ့ကာ ခုတင်ထက်မှာထိုင်နေပါ
သည့် နံ့သာလေးကို ဖြိုး၍လည်းကြည့်။ ဝီးလ်ချဲလေးပေါ် ပြောင်း
နိုင်စေရင်းမှ ...

“မမယုဝါက ဆာတယ်တဲ့လေ၊ ခါတိုင်းထက်စောပြီး
ဟိုကိုရောက်နေပြီ၊ နံ့သာလေးကို မမသွန်း ခေါ်သွားမယ်
နော်၊ အချိန်စောနေသေးရင်လည်း ပန်းခြံဘက်ကို ခဏတွန်း
ခေါ်သွားမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား၊ နံ့သာလေးက ပန်းလေး
တွေကို သိပ်ချစ်တာဆို”

ဟု ပြောတော့ နံ့သာပျော်နေသည်ပါပဲ။ အချိန်က
ညည်း တကယ်ပဲ စောနေသေးသည့်အဖြစ်။ နံ့သာကို ပန်းခြံဘက်
သို့ တွန်းလှည်းလေး တွန်းခေါ်သွားလိုက်မည်ဟု သွန်းလေပြေ
တွေးမိလိုက်သည်ပါပဲ။

ထိုစဉ်ခိုက် တံခါးဝမှာ လူရိပ်ပေါ်လာသည်။ အံ့ည
သံဖြင့် ငေးခနဲ ကြည့်မိရပါပြီ။ သူက ဘာကိစ္စဖြင့် ဤတံခါးဝ
ရပ်နေရပါသည်တဲ့လဲ။ စောစောကပဲ ထမင်းစားဆောင်ဆီသို့
ကြီးတိုးနှင့် တူတူလျှောက်သွားသည်ပဲလေ။

သူကတော့ ဖြိုး၍ကြည့်လာရင်းမှ ...

“သတိရလာလို့ နံ့သာကို ဝင်ခေါ်လိုက်မယ်လေဆိုပြီး
ပြန်လှည့်လာမိတာ၊ မသွန်းလေပြေခင်က ရောက်နေတာ
ကိုး”



ဟု ပြောလာပါ၏။ အဆောင်ထဲမှာ ကလေးတွေ ရှိနေကြသည်ပါပဲ။ သူကတော့ ကလေးတွေကို လက်ပြ၍နှုတ်ဆက် နေရင်းမှပင် အထဲသို့တိုင်အောင် ဝင်လာသည်။ ဝိးလ်ချ်ဘေးမှာ ရပ်သည်။ နဲ့သာကို ဆံစလေးသပ်ပေးကာ ...

“ကိုကြီးကို လာလည်၊ လာဆော့၊ လာကစားလို့ ပြော ထားတာဆိုတော့ ထမင်းစားဖို့လည်း ဝင်ခေါ်ဖို့ပြောတာနဲ့ တူတူပဲ မဟုတ်လား၊ နဲ့သာလေး၊ ကိုကြီးထွန်း ခေါ်မယ်၊ ဟုတ်ပလား၊ ကဲ ... သွန်းလေပြေခင် ဘေးကအဖော်လုပ် ပြီး လိုက်ခဲ့နိုင်ပါတယ်၊ လိုက်လည်း လိုက်စေချင်ပါတယ် လာ”

ဟုခေါ်ကာ ဝိးလ်ချ်လေးကို တွန်းသွားတာမို့ အေး မလိုက်လာရသည်က သွန်းလေပြေခင်ပါ။ သူက အေးချမ်းပေါ်ခေါ် နေသူတစ်ယောက်နယ် ရှိနေလျက် ပြီး၍ပင် သွန်းလေပြေခင်ကို ကြည့်လာပါ၏။

“ကိုကြီးတိုးကို ကိုယ်ပြောလိုက်တယ်ကွ၊ ဒီမှာ သီးသီးသန့်ကြီး နေနေတာထက် အားလုံးနဲ့အတူ ခြံထဲဆင်း ထမင်းလည်း တူတူစားကြတာ ပိုကောင်းမယ်လို့၊ ဘာလို့ ဆိုတော့ ဘိုးက ဒီထဲကဘဝတွေကို နားလည်ဖို့ လွှတ်လို တာလေ၊ လည်ပတ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ခုထိ ဘိုးဘိုးဆီက ဖုန်းဝင်မလာသေးတာကိုက အဓိပ္ပာယ် ရှိနေတယ်လေ၊ ကိုယ် ဘာတွေလုပ်မလဲဆိုတာကို ကြည့်ဖို့ဆိုတာလောက်တော့ ကိုယ်တွေးမိတာပေါ့ကွ၊ နော် က ဘိုးဘိုးရဲ့မြေးပဲဥစ္စာ သိတာပေါ့”

ပြောနေပုံက တရင်းတချာတော့ ဆန်လာသည်ဟု သွန်းလေပြေခင် စတင်၍ နားလည်စပြုလာသည်။ စတွေ့သည်ကို က သွန်းနှင့် ပထမဆုံး မဟုတ်ပါလားလေ။ ဒါဆို သူ သွန်းကို နှိပ်ပြေသွားချေပြီလားမသိ။ မနက်ခင်းက ဖြစ်ခဲ့သည့် ကတောက် ကဆက်စွသည် သေးသေးမွှားမွှား နေရာသို့ ရောက်သွားချေပြီ ဆိုသို့ ဖြစ်လိုက်ပါစေဟုလည်း သွန်းလေပြေခင် ဆုတောင်း နိမ့်သည်ပါပဲ။

“အို ... ကြည့်စမ်း၊ ငါ ညံ့လိုက်တာ၊ အကင်းမပါးလိုက် တာ၊ သူက နဲ့သာလေးကိုတောင် ဂရုတစိုက်နဲ့ ဝိးလ်ချ် လေးကို လာတွန်းနေပြီပဲဥစ္စာ၊ မြကြာမှုကို ရောင်းဖို့စကား ဘယ်ပြောရက်ပါ့မလဲ၊ ရောင်းလိုက်ရင် နဲ့သာလေးကို ဘယ်ဖို့ထားရမှန်းမသိတဲ့ ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ အဲသလို အဖြစ်ကိုတော့ သူ ဖြစ်စေရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု တွေးကာ တွေးကာဖြင့် ရင်ထဲမှာ အတန်မျှ ချပါးလာသည်။

သူကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဟန်ဖြင့် ဝိးလ်ချ်လေး ကိုတွန်းနေရင်းမှ ...

“မင်း ငါ့အတင်းတွေ အုပ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

ဟု ရုတ်ခနဲ ကောက်မေးလာတော့ လန့်ကျသွားရ သည့်က သွန်းလေပြေခင်ပါ။ သူ ရယ်သည်။ ခုလိုကျတော့လည်း နယ်လေးတစ်ယောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောလိုက်သည့်ဟန်။ ကြောင်ကြကင်းနေသည့်ဟန်။



“ငါက လောလောဆယ်မှာ ဘိုးရဲ့မြေး ရဲဘုန်းလွှဲဆိုပြီး စတိုင်ထုတ်ကြည့်လိုက်တာပါကွ၊ လူကြီးလိုလို ဘာလိုလို ဆိုပါတော့ ... ဟက်”

မုန်းဖို့ပင် ကောင်းလိုက်ပါသည်အမျိုး။ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် စတိုင်မျိုး ထုတ်ပြသည်တဲ့။ ပြီးတော့ ဟက်ခနဲ ရယ် လိုက်သေးသည့်သူ။

သွန်းလေပြေခင် ရက်အမ်းအမ်းလေးဖြင့်လည်း ရှိ သွားရရင်းမှ အမြင်လည်း ကတ်ချင်လာရသည်ပါပဲ။ မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်တော့ သူ ရယ်ပြန်၏။

“ကိုယ်ပြောပြမယ်၊ ကိုယ်က လူပျော်လူနောက်တစ်ယောက် သိရဲ့လား။ ကိုယ့်မှာ စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ အလွန်ပျော်တတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်၊ ခုလည်း သူတို့ကောင်းမှုနဲ့ ကိုယ် ဒီကိုရောက်တာ၊ ကိုယ်တို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်တဲ့ ဘာရတ်ကျမှုတွေနဲ့ ပျော်ကြတာလေ၊ ခုလည်း ကိုယ် မင်းကို နည်းနည်းလေး ဘာရတ်ကျကြည့်တာပါ၊ လူကြီး စတိုင် ထုတ်ပြလိုက်တဲ့ ဟန်ကြီးပန်ကြီး တစ်ခုကို ထုတ် ကြည့်လိုက်တာလေးတစ်ခုနဲ့ ဆိုပါတော့၊ ပြီးတော့ ကိုယ်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဘယ်ကောင့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေကျိတ်ကြ အတင်းအုပ်နေပြီဆိုတာကအစ တတ်တဲ့ကောင် ဖြစ်နေခဲ့တာလေ၊ သူတို့မှာလည်း အဲဒါ ဘယ်ကောင့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာကြံနေပြီဆိုတာ သိအောင် နိမိတ်ဖမ်းမိ အုပ်မိ သိမိတတ်တဲ့ အရည်အချင်း ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မညံ့ကြပဲ တန်းတူရှိကြတာ ဆိုပါအောင်”

ဒီတော့ စု မင်း ကိုယ့်အတင်းအုပ်နေပြီဆိုတာကို သိလိုက် ရတဲ့ ရဲဘုန်းလွှဲ အဖြစ် အလိုလိုသိနေရတာပေါ့ကွ၊ ငါက ဘယ်သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာကြံနေပြီဆိုတာသိတဲ့ အရည်အချင်း ရှိနေတဲ့သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေတာကိုးကွ”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် မျက်စောင်းထပ် နှိပ်ပြန်ပါ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို အပြစ်ပေးမယ်ဆိုတာကို သတိရလာရင်းနဲ့ မြကြာမှုကိုတော့ဖြင့် ရောင်းရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ တွေးမိလာတာပါ၊ ရှင် သဘောကောင်းပုံ ရနေတယ်လေ”

“ဟေ့ ... အဲဒါကိုတော့ မေ့ပစ်လို့ ဘယ်ရမလဲကွ၊ ငါက မင်းကို တစ်ခုခုတော့ ခိုင်းကိုခိုင်းချင်နေတယ်လေ၊ မင်း ကလည်း ငါ့ကို တော်တော်လေး ပြောခဲ့တာကိုး၊ အဲဒီတုန်း က ငါ အတော်ကြီး စိတ်ဆိုးခဲ့တာဆိုတော့ နည်းနည်းပါး ပါးလောက်တော့ မင်းကို အပြစ်ပေးဖို့ ရင်ထဲမှာကျန်နေ တယ်၊ ဥပမာ ... ငါ့ကားကြီးကို မင်း ဆေးပေးလိုက်ရတာ မျိုးဆိုပါတော့၊ ဥပမာ မနက်ဖြန်မှာ မင်း ဟိုဘက်က ချောင်းငယ်လေးမှာ ငါ့ကားကို ရေဆေးပေးမလား”

ဟု မေးလာတော့ သွန်းလေပြေခင် ခေါင်းလေးညိတ် နှိပ်သည်ပါပဲ။

ကားရေဆေးတာများ ဘာပင်ပန်းသည်မှတ်လို့၊ မြကြာမှုကို ရောင်းဖို့ မပြောလျှင်ပြီးသည်ထိ၊ ကား တစ်ခါမဆိုထားနှင့် လေးငါးခါမျှပင် ဆေးပေးနိုင်သေးသည်။



“တကယ်က အဲဒီကိစ္စပြောဖို့ နဲ့သာကို ငါသွားခေါ်ခဲ့တာ တော့ မဟုတ်ဖူး သွန်းလေပြေခင်၊ ဒါပေမဲ့ ခု အဲဒီဘက် ကို စကားကရောက်သွားတယ်လေ၊ ငါကလည်း ငါပြောခဲ့ တဲ့စကားကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် အရာမရောက် လေထဲပျောက် သွားတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံတတ်ဘူးကွ၊ ဒီတော့ မင်းကို အဲသလောက်တော့ အပြစ်ဒဏ်လေး ခတ်လိုက်ချင်တယ် လေ”

ဟု ပြောပြီး တွန်းလှည်းလေးကို သွန်းလေပြေခင် ဘက်သို့ လွှဲပေးလိုက်သည်က ရဲဘုန်းလျှံပါ။ သွန်းလေပြေခင် ကလည်း ခပ်တည်တည်လေး ပြန်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

စောစောက အတန်မျှဖြစ်တည်ခဲ့ပါသည့် တရုတ် တချာဆန်ခြင်း ဆိုတာလေးသည်ပင်လျှင် သွန်းလေပြေခင်၏ဆီ ထဲမှာ မကျန်တော့ဘဲ ပျောက်သွားရသည်ပါပဲ။

ဘာတဲ့ ...။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အပျောက်မခံနိုင်ဘဲ သူ့ကားကို သွန်းက ရေဆေးပေးခြင်းဖြင့် သူ့အပြစ်ပေးလိုခြင်း တစ်ခုကို တကယ်ဖြစ်တည်စေရမည်တဲ့လား။

သူကတော့ ပြုံးထေ့ထေ့ဖြင့် သွန်းကိုကြည့်ကာ အေးဆေးစွာ လေးလေးပင် ချွန်လိုက်သေးသည့်အဖြစ်။

“ကျွန်မတို့မှာ စည်းကမ်းရှိပါတယ်၊ ထမင်းစားဆောင်မှ ဟိုနှစ်ထုပ်ဆောင်ရှေ့လမ်းနေရာလေးကနေပြီး စိတ်နဲ့သွား ကြရတဲ့ စည်းကမ်းပါ၊ ကျွန်မ သွားလိုက်ပါတော့မယ်” “ဪ ... ဟုတ်လား၊ သွားလေ”

သွန်းလေပြေခင် အေးစက်စက်လေးပြောတော့ သူက အသာတကြည်ပင် ခွင့်တွေတာတွေ ပြုနေသေးသည့်အဖြစ်။

“မနက်ဖြန် မနက်၊ ဒီနေ့လိုပဲ မင်း နဲ့သာလေးကို တွန်း လှည်းလေးတွန်းပြီး ထင်းရှူးတောဘက် ထွက်ခဲ့ပေါ့၊ ဟိုးဘက်မှာ ချောင်းငယ်လေးတစ်ခုရှိတာ ကိုယ် လျှောက် သွားရင်း တွေ့ခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီမှာ ဆုံကြမယ်လေ၊ မင်း က ကားဆေး၊ ငါက နဲ့သာလေးနဲ့ ဟိုဟိုသည်သည်လျှောက် ကြည့်နေလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပလား”

သူ ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် ခေါင်းလေးညိတ် ကြကာ နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီး ရှိရာဘက်ဆီသို့ တွန်းလှည်း လေးကိုတွန်း၍ ထွက်ခဲ့မိရပါပြီတည်း။

သွန်းအာရုံထဲမှာ ပျောက်၍မရ။

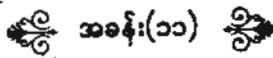
ခပ်ထေ့ထေ့နိုင်သော အပြုံးတွေ ရိပ်ရိပ်မိုးနေသည့် မျက်ဝန်းအစုံ။ ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို မခံချင်အောင် နေသည့် အပြုံးမျိုးဆန်နေသည့် မျက်နှာနှင့်။ မျက်ဝန်းအစုံ၊ ကြောင်ငယ်လေးတစ်ကောင်ကို မခံချင်အောင် ပုတ်ဆွနေသည့် အချိုး သူ့ထဲမှာရှိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ အနိုင်ယူသူတစ်ယောက် ဖြစ်တော့ သူသည် ခိုင်မြဲစွာ ရပ်တည်ပြနေခဲ့တာကလည်း အမှန်ပါ။

အရုံးဆိုတာကို သူ ဘယ်တော့မှ လက်ခံမှာမဟုတ် မှီ သိသာလွန်းနေပါသည်ဟန်။ ဒါကို သွန်းလေပြေခင် သူ့ထဲ မှာ တွေ့ခဲ့ရသည်လေ။





တညီတညာတည်း ကတိသစ္စာပြုသည့်နယ် ရှိနေပါ
 သည်အသံက ထမင်းစားဆောင်တွင် လိုက်သံပါသွားအောင်ပင်
 နှိုးထနေပါ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပီတိဖြစ်လိုက်ပါသည့်အမျိုး။
 ဘာကြောင့် ဤနေရာသို့ သူ့ကိုလွှတ်သည်ဆိုတာ ပို၍နား
 မည်လာရပါပြီ။ မျက်စိရှေ့မှာရှိနေသည့် အငွေ့ထောင်းထောင်း
 နေသော ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို သူ မျက်တောင်
 မှတ် ကြည့်နေမိရဆဲ။ ဘေးမှာ မတ်ခွက်နှင့်အပြည့် ရှိနေသည့်
 မှတ်ဖိတစ်ခွက်။



အခန်း(၁၁)

“ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် ဗုဒ္ဓတရားတော်နှင့်အညီ နေ
 ထိုင်ကြလျက်၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
 ကြသူများ ဖြစ်ကြပါမည်။ နိုင်ငံတော်အပေါ် သစ္စာစောင့်
 သိ ရိသေလျက် နိုင်ငံကို အလုပ်အကျွေးပြုသောသူများ
 အဖြစ် ရှိကြပါမည်။ ဤမြကြာမှုကို ထူထောင်ပေးလျက်
 ကောင်းသောအရိပ်၊ တတ်သင့်သောကျောင်းပညာ၊ ကောင်း
 မွန်သော စာရိတ္တတို့ဖြင့် လူလားမြောက်လာအောင် ပြု
 ပျိုးထောင်ကာ၊ စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေးအထိ တာဝန်
 ယူပေးပါသော ဘိုးဘိုးကြီး ဦးဘုန်းမြတ်စစ်၏ ကျေးဇူး
 တရားကို တစ်သက်တာ ကြည်ညိုစွာ ရင်မှာသိမ်းဆည်း
 ထားပါမည်။ ဤစားသော ထမင်းလုတ်သည် ဘိုးဘိုးကြီး
 ဦးဘုန်းမြတ်စစ်၏ ကျွေးမွေးသော ထမင်းလုတ်များဖြစ်
 သည့်အတွက် ဘိုးဘိုးကြီး၏ကျေးဇူးကို မမေ့ပါ။ ဘိုးဘိုး
 ကြီး ဦးဘုန်းမြတ်စစ် ကျန်းမာအသက်ရှည်စေရန်အတွက်
 လည်း ဆုမွန်တောင်းပါသည်”

အားလုံးကို သူ ဝေခနဲ ကြည့်မိသည်။ သူတို့လေး
 အားလုံးသည် ဤထမင်းကြော်တစ်ပွဲနှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို
 တိုက်ကျွေးသည်ဆိုတာ အားလုံးတညီတညာတည်း သိကြ
 သည်။ သူကတော့ ဘိုး၏လုပ်စာ၊ ဖေဖေရှာစာတွေ ထိုင်ထိုင်စား
 သွားက ...

“ဒါ ဘိုးနဲ့ဖေဖေတို့ ငါ့ကို ရှာကျွေးနေတာပါလား”

ဆိုတာမျိုးကို ဘယ်တုန်းက တွေးပေးဖူးပါသလဲ။
 ကံစာဘရိတ်ဖတ်စစ်စားသည် ဆိုရာမှာလည်း ပေါင်မုန့်ထော
 နံ့သက်၊ ဒါမှမဟုတ် ပူတင်း၊ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ တစ်ခုခုစား
 သည်။ ထမင်းကြော်ဆိုလျှင်လည်း ငှက်ဥတွေ ဘာတွေ ပါနေ
 သည်၊ ကြက်ဥကြော်တွေ ဘာတွေ ပါသေးသည် တမင်းကြော်။
 ငါ့ဘာသာနဲ့နိုင်ငံဖြင့် မုန်လာဥနီတွေ ဘာတွေကို ရွှေပဲသီးတောင်
 တွေဖြင့် ကြော်ထားသည် ထမင်းကြော်မျိုးပါ။ ဘယ်တုန်း
 က ...

“ဘိုးဘိုးနဲ့ ဖေဖေ၊ ကျန်းမာပါစေ”

ဟု ထမင်းစားပွဲမှာ သူ ဆုတောင်းပေးဖို့ ဘယ်တုန်းက အာရုံထဲ ရှိခဲ့ဖူးပါသတဲ့လဲ။ ထိုသို့ ဆုတောင်းပေးရမှန်းတမံသိဆိုးဝါးစွာ ရှိခဲ့သည့် မသိခဲ့သည့် ဘုန်းလွှဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ခုကြည့် ...။ ကလေးတွေ အားလုံးသည် ဘိုးကြီးကျေးဇူးကို သိနေကြသည်။ ဆုတောင်းပေးနေကြသည်။ ဘိုးကြီးချစ်ကြည်ညိုကြသည်။ သူ ရင်ထဲမှာ ရှက်လာသည်။

အားလုံးထိုင်ကြတော့ သူလည်း ကိုကြီးတိုးနှင့်တူထိုင်မိကြပါ၏။ ရှေ့မှထမင်းကြော်ကို စတင်၍ ဇွန်းဖြင့်ယူစားသည်။ ကိုကြီးတိုးလည်း ခါတိုင်းလို နှုတ်မသွက်နိုင်တာ သတိပြုမိသည်ပါပဲ။

အရင်ရက် ထမင်းစားဆောင်မှာ သူလာ၍ ကိုကြီးထံနှင့် တူတူစားသောက်ခဲ့ပြီးကတည်းက ကိုကြီးတိုး မျက်နှာမကောင်းကလေးတွေအတွက် ရင်ထဲမှာ စာနာရိပ်ပြည့်နေတာ သူလည်း မြင်နေရသည်ပါပဲ။

ဇွန်းသံမမြည်အောင် စားကြသည်။ စကားလေးများ ဟိုပြောသည်ပြော လုပ်တာမျိုးလည်း မရှိကြ။ သေသေဝပ်ဝပ်စားသောက်ကြသည့် ကလေးတွေကို သူ ငေးကြည့်မိသည်ပါ။

ပြီးတော့ စားပွဲရှည်ကြီး၏ အစွန်းဘက်မှာ ရှိနေသည့် သွန်းလေပြေခင်ကို သူ ကြည့်မိသည်။ မနေ့တုန်းက ထမင်းချိန်တုန်းကနယ်ပင် ဤမနက်မှာလည်း သွန်းလေပြေခင်သို့ နံ့သာလေးကို ထမင်းလေးတွေ ခွံကျွေးနေသည်။ ပြီးတော့ ဇွန်းလေး နံ့သာလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြီးမှ ထမင်းကြော်စတင်စားလိုက်သည်က သွန်းလေပြေခင်ပါ။

“ဪ ... ငါက ဘိုးဆီမှာ မန့်ဖိုးတောင်းလိုက်၊ ဖေဖေဆီ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်နဲ့ ငွေကြေးဆိုတာ အခက်အခဲကို မရှိတဲ့အရာအဖြစ် ငါ ရှိနေခဲ့တာ၊ မနက်ဆိုရင်လည်း ဒေါ်ကြီးယုန် ချက်ပြုတ်ပေးတဲ့ဥစ္စာကို ချို့တယ် ငန်တယ်နဲ့ လုပ်ချင်လုပ်နေသေးတာ၊ ဟိုကောင်တွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်လိုက်သေးတာ၊ ကြည့်စမ်း ... ဘိုးရဲ့အဖိုးတန် ကားကြီး အုတ်တိုင်ကို ဝင်တိုက်မိတော့ရော အဆွေရမှာကို လန့်နေတာပဲ ရှိနေခဲ့တာလေ၊ ပြန်ပြင်ရမယ့် ပိုက်ဆံအတွက် ငါပူခဲ့လို့လား၊ တကယ်ကျတော့ ငါ့အားနဲ့ငါ့ဘာများရှာဖွေစုဆောင်းထားတာ ရှိလို့လဲ၊ ပျော်ပျော်နေလွန်းတော့လည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသလိုပါလား။”

အသက်လေးနှစ်အောက် ကလေးတွေဆိုလျှင်ဖြင့် ဘယ်နှစ်၏ အစီအမံဖြင့် သီးသန့်ဝန်ထမ်းနှင့် စားသောက်ရေးဦးမြောက်စေခဲ့သည်တဲ့။ ဤထမင်းစားဆောင်မှာ လေးနှစ်အသက်မှစ၍ လာရောက်စားသောက်ကြရသည်။ အသေဆုံးကတည်းက နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း အသက်အရွယ်အတိုင်း သွားကြရသည်။ လေးနှစ်သားသမီးလေးတွေသည်ပင်လျှင် ဘာသာ ဇွန်းလေးနှင့် သေသေသပ်သပ် စားသောက်တတ်ကြသည်။

မေမေ ဆုံးစဉ်က သူ ဆယ်နှစ်သား။ ဖေဖေမှာ သားအဖြစ် သူ့ကို အရမ်းအလိုလိုက်ခဲ့သည်ပဲ။ သူကလည်း သားသမီးတွေမှာ အမေရှိနေတာကို ကြည့်ကြည့်ပြီး သူ

မှာ အမေမရှိသည့်အဖြစ်အတွက် အရမ်းကြေကွဲရသည်။ မေမေလွမ်းရင်း ငိုခဲ့ရသည်။ မေမေ ပြောပြသည့် ပုံပြင်တွေကို တမ်းတရသည်။ မေမေရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်အိပ်ခဲ့ရတာကို လွမ်းဆွတ်နေသည်။ မေမေအလိုလိုက်မှုကြားထဲမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်အထိ ဘာအခက်အခဲမရှိဘဲ ဘဝကို အကြောင်ကြကင်းစွာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရသည်။ ဤကလေးတွေကျတော့ အမိမဲ့ အဘမဲ့ဘဝဖြင့် အသားတကျအသားထဲမှာ ရှိနေကြချေသည်တကား။

လေးနှစ်သား၊ လေးနှစ်သမီးလေးတွေသည် ငါ့ယောက်ပင် ရှိနေကြသည်။ သန့်ပြန့်သော အဖြူရောင်ဂါဝန်လေးတံတံထားသည့်ကလေးမ။ သန့်ပြန့်သော ကာကီရောင်ဘောင်းနုနှင့် အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ထားသည့် ချာတိတ်ကောင်လေး။ ငါ့ကလေးတွေသည် သေးငယ်သော လက်ချောင်းလေးတွေဖြင့် မြင်းကျားစတီးလ်စွန်းလေးကို သေသပ်စွာ ကိုင်တွယ်၍ ထမင်းစားနေကြသည်။ ထမင်းကြော်စားနေပုံလေးက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးတွေဖြင့် စည်းကမ်းတကျ ဖြစ်နေသည်။ သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ ဤကလေးတွေကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ သနားလိုက်တာဟု ခံစားရပါ၏။

“ငါ မြကြာမဲ့အတွက် ဘိုးဘိုးနဲ့အတူ တာဝန်ယူရဲဘုန်းလျှံ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ဒီကလေးတွေ ပြီးတော့ နောက်ထပ်ရောက်လာကြရဦးမယ့် မိဘမဲ့ကလေးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ဘဝ သူတို့ရဲ့အနာဂတ်ကို လှပအောင် တတ်စွမ်းသမျှ တာဝန်ယူပေးတဲ့ ဘုန်းလျှံဆိုတာ ဘိုးဘိုး

ဘေးမှာ ရှိနေရမယ်၊ ဝန်ထမ်းအပါအဝင် နောက်ပြီး ဒီကလေးတွေ အားလုံးအတွက် တာဝန်ယူပေးရတဲ့သူဟာ တာဝန်ကြီးတယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်များတယ်ဆိုတာ ငါ့မြင်နေရပြီ၊ အဲဒါကို ဘိုး တစ်ယောက်တည်း ပရုံးထမ်းပေးနေတာ ငါက ဘာလို့ ဘိုးကို ဝင်မကူနိုင်ရမှာလဲ”

သူတွေ့ကာ ထမင်းကြော်ကို စတင်၍စားသည်။ မှာရှိနေသည့် ငါးပိကြော်ပန်းကန်လေးဆီမှ ရနံ့ကသင်းနေ၏။ ငြိတ်နှင့် ထမင်းကြော်ပန်းကန်သည် ငါးပိကြော်လေးဖြင့် ကြက်ညှန်ဖြူမြောင်းလေးတွေကို ကိုက်ကာ ကိုက်ကာဖြင့် စားလိုက်တာလည်း အရသာတွေ့ရသည်ပါပဲ။

စားသောက်ပြီးချိန်မှာလည်း ကလေးတွေ ကြီးစဉ်းလိုက် စီတန်း၍ တိတ်ဆိတ်စွာ စည်းကမ်းတကျ အဆောင်သို့ ပြန်သွားကြတော့လည်း ထမင်းစားဆောင်၏ ကော်ရေတာတိုင်ကိုမှီ၍ ရပ်နေရင်း သူ ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်ပါပဲ။

“အေးကွာ၊ ဟိုအရင်ရက် အင်း ... ရောက်တဲ့ရက်ရယ်၊ နောက်နေ့မနက်ရယ်၊ ငါ့ကိုလာပို့တဲ့ ထမင်းဟင်းကို ကျကျနန စားခဲ့သောက်ခဲ့မိတာကွ၊ မင်းက မနက်ဘက် ထွက်သွားတော့လည်း အဲဒီမနက်က ငါ ကော်ဖီရယ် ကိတ်မုန့်ရယ်၊ အာလူးကတ်တလိတ်ရယ်၊ မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် ကြီး ဟိုမှာတီးခဲ့တာ၊ နေ့လယ်စာ မင်း ဒီမှာလာစားမယ် ဆိုတော့ ငါ သိပ်သဘောမတွေ့လှဘူးကွ၊ ဟိုမှာ စားရသောက်ရတာ အေးဆေးပြီး မိမိကျတယ်လို့ ထင်မိတာကိုး၊ တကယ်တမ်းကျတော့ သူတို့လေးတွေ ခုလို တစ်စုတစ်ဝေး

လေးရှိပြီး စားကြသောက်ကြရာမှာ အစစ လိမ္မော်ရေခြောက်
ရှိကြတာလည်း မြင်ရ၊ ကတိသစ္စာရယ်လို့ ဆိုကြတာလည်း
ကြားခဲ့ရ၊ ရင်ထဲမှာကွာ သူတို့နဲ့ မျောပါသွားတယ်
ဒါကြောင့် ငါ့လူနဲ့အတူ ဒီမှာ လာလာစားဖြစ်တော့တာ
ပါပဲ”

ကိုကြီးတိုး ခပ်ညည်းညည်း ပြောနေတာကို
ကြားနေရပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဖြစ်။ ကလေးတွေ တန်းစီသွား
နေကြတာကိုပဲ မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်ငြိမ်ကျနေပါ၏။

“ဘိုးက သိပ်ကိုမြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ကူးနဲ့ ဒီလိုကုသိုလ်ယူ
အလုပ်ကြီးတစ်ခုကို တာဝန်ယူနေတာပဲ ဘုန်းလျှံ၊ ငါ
တစ်ကြိမ်လောက်တော့ ဒီမှာလာပြီး တစ်ရက်စာ ထမင်း
ဟင်း စားသောက်ရေး အလှူတစ်ခုကို လာလှူမယ် ဆို
လား၊ ပိုက်ဆံစဉ်းမယ်၊ ဘိုးဆီမှာလည်း ခွင့်တောင်းဦးမယ်
ဘိုး ခွင့်မြဲချက်ကိုတော့ ယူရမှာပေါ့ကွ”

ရောက်လာကြရသည့် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သူ
ကိုကြီးတိုးရော မြကြာမှု၏တန်ဖိုးကို နားလည်လာသည်။ နား
ရှိင်းသော ကုသိုလ်တရားကို သိလာကြသည်။

သူ ရင်ထဲ နင့်နေသည်။ ပုံစံခွက် ပန်းကန်လေးတွေ
တညီတညာဖြင့် ရှိကြလျက်။ ဟင်းရည်သောက်ပန်းကန်လုံး
တစ်လုံးစီတော့ ရှေ့မှာရှိနေကြတာ။ ညီမျှသော အသားဖတ်
တုံးပါသည့် အသားဟင်းသည် ပုံစံခွက်ထဲမှာ ဟင်းအနှစ်လေး
ရှိနေကြတာ ...။ ဘာလချောင်ကြော် တစ်မျိုးမျိုး။ ဘေးဘယ်
ခွက်လေးထဲ ရှိနေပါသည့် ထမင်းပွဲ။ တို့စရာ မြုပ်စရာ

ဆတ်သော အသီးအရွက်ကတော့ ခြံထဲမှာ လှိုင်လှိုင်ရတာမို့
စတီးလ်လင်ပန်းငယ်လေးတွေဖြင့် သခွားသီးစိပ်လေးတွေ၊ မြင်း
နွားရွက်လေးတွေ၊ ဆလတ်ရွက်လေးတွေဖြင့် ရှိနေကြသည်ပါပဲ။

ပုံစံခွက်လေးတွေ စတီးလ်ရောင် ပြောင်လက်နေကြ
ချက် ထမင်းလိုက်ပွဲ ကြွေရည်သုတ်အုတ်ကြီးအလယ်မှာ ရှိနေ
ကြတာ ...။ ထမင်း လိုသလောက် ထပ်ယူနိုင်ကြပေမယ့် ...။
အင်းရည်လိုက်ပွဲ ရပေမယ့် ...။ အသားဟင်းကိုတော့ အနုစိပ်
အပ်၍ရသည်။ ဤသည်ကလည်း စည်းကမ်းသဘော။ အရွယ်
အား အသားသုံးတုံး ဆိုတာကလည်း အဟာရလည်းရသည်။
အရွယ်လည်း လောက်သည့်ဆိုပေမယ့် ...။ ကလေးတွေပဲလေ။
အင်းရည်ဆိုတာတော့ ရှိကြချေမည်သာ။ ထပ်၍ အသားတစ်တုံး
သောက်တော့ လိုချင်ကြမည်သာ။

“ငါ ဘိုးဆီပြန်ရောက်ရင် ကလေးတွေကို အသား ငါး
လေးတုံး ထည့်ပေးဖို့ပြောမယ်၊ သူတို့ စားကြပါစေ၊
အသားတစ်ဖတ်လေး တိုးပေးလိုက်ရလို့ ဘိုးမှာ ဘာမှမထိ
ခိုက်နိုင်ပါဘူး”

ဟု တွေးမိသည်က စားစေချင်သည့်စောဖြင့်ပါ။
မြကြာယံမှာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ဖေဖေ မြကြာညီမှာပဲဖြစ်ဖြစ်။
အင်းစားလျှင် သူငယ်ချင်းတွေ ပါလာတတ်ကြလျက်။ စားချင်
သောက် လှိုင်ဘောလည်နေအောင် စကားတွေ ဆူညံနေရင်း၊
အောက်ောက်ပြောင်နေရင်းဖြင့် ရှိနေကြခဲ့တာကို ပြန်၍အာရုံ
ပြုနိုင်နေပြီ။ တစ်ခါတလေဆိုလျှင် စားမကုန်တော့သည့်အသား
အနှစ် ထမင်းတချို့သည် ပန်းကန်ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့သည်ပဲ။



“ငါတို့တစ်အုပ်စုလုံး စည်းကမ်းကို မရှိကြဘူး၊ ဖိတ်ဖိတ် စင်စင် အလွန်လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ စကားလည်း ဆူညံနေအောင် များနေကြတာ၊ ကြည့်စမ်း ... ဒီကလေးတွေကျတော့ စကားလည်း များမနေကြဘူး၊ ထမင်းဆိုရင်လည်း ပုံစံခွက် ထဲမှာ မကျန်နေစေရဘူး၊ ကုန်ခိုင်သလောက်ပဲ ယူစားကြ တယ်၊ အသားလေးတွေဆိုရင်လည်း ဖဲ့ဖဲ့ပြီး ထမင်းလုတ် လေးထဲ မြှုပ်ထည့်စားကြတာ”

ရင်ထဲမှာ ဆိုနေသည်။ မျက်ရည်က ဘယ်လို အားမစိုက်လိုက်ရပါဘဲနှင့် ဝဲတက်လာနေကြပြီ။

“ဘိုးက ဒီကလေးတွေအတွက် အဝတ်အစား ဆေးဝါး အစ နေရေးထိုင်ရေး ပညာရေးအဆုံး အားလုံးကုသိုလ်မှု ပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ၊ ငါ သူတို့ဘဝနဲ့ မမြင်ချင်လို့လဲ မရဘူး၊ မျှဝေခံစားမိရတာတွေကိုလည်း တားဆီးလို့ မရဘူး၊ ဟုတ်ကယ်၊ ဒါ ဘိုးလိုချင်တဲ့ ငါ့အပေးချင်တဲ့ ဘဝအသိတစ်ခုပါလား။”

သူ တွေးနေရာမှ နေထိုင်ရာ အဆောင်အိမ်ငယ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ရပါ၏။ ကိုကြီးတိုးလည်း ငြိမ်နေသည်။ သူလည်း နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ အတွေးတွေကတော့ မငြိမ်သလို ကိုယ်စိပါလာကြသည်ပါပဲ။

ရပ်ထားသော ကားတွင်းသို့ သူဝင်တော့ ကိုကြီး ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်မည့်ဟန်ဖြင့် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်တော့ လက်ကာသည်။

“ရတယ် ကိုကြီးတိုး နားပါ၊ ဘုန်းလျှံသိပ်မကြာပါဘူး”

ဟု ပြောတော့လည်း အလိုက်တသိပင် ကားတံခါး ဖွင့် ပြန်ပိတ်ပေးပါ၏။

“အစ်ကိုကြီးမြတ်ဆီက ဖုန်းဝင်လာရင် ငါ ဘာပြန်ပြောလိုက် ရမလဲ”

ဟု မေးလာတော့ သူ တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ ကိုကြီးတိုး၏ရင်ကို မြင်ထားနှင့်ပြီးသည့်အကြည့်မျိုး ဆန်နေမှန်း သိနေသည်။ နောက်တော့ ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဖေဖေ မှာလိုက်တဲ့ စကားထဲမှာ ပါခဲ့တဲ့ ဒီက ကလေး တွေရဲ့အရိပ်ကို မထိစေနဲ့ဆိုတာကို ခုအချိန်မှာ ကိုကြီးတိုး လက်ခံနိုင်ပြီလား။”

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ဖွင့်ချမေးလိုက်တော့ ကိုကြီးတိုး မျက်နှာမကောင်း။

“ဟကောင်ရာ ... ဘယ်နှယ်လုပ် လက်ခံရက်ပါ့မလဲ၊ ရင် ထဲထိတယ်ကွာ၊ ဒီကလေးတွေ ကြည့်ရတာ ရင်ထဲထိတာ မှ ရှောင်တိမ်းချင်စိတ်တောင် မရှိရက်အောင်ထိတာ၊ ရင်ကို ထိချင်ထိစေ မှန်ချင်မှန်စေ ဒီထိမှန်တဲ့ ခံစားချက်ဟာ ကြင်နာစာနာတဲ့ ခံစားချက်ကြောင့် ဖြစ်ရတာဆိုပြီး ရှောင် တိမ်းချင်စိတ်တောင် မရှိတာ”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲကျေနပ်ရသည်ပါပဲ။

“အဲဒါ အမြင်မှန်တယ်လို့ ပြောရမှာဗျ၊ ဒီတော့ ဖေဖေဖုန်း နဲ့ တစ်ခုခုမေးလာရင် ဘယ်လိုပြန်ဖြေသင့်တယ်ဆိုတာ ကိုကြီးတိုး သိပါတယ်၊ တစ်နေ့ ဖေဖေ ဒီရောကို ရောက်လာစေရလိမ့်မယ် ကိုကြီးတိုး၊ အဲဒီအခါကျရင်



ဖေဖေစိတ်တွေ အမြင်မှန်ဘက်ကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့မရ
အောင်ပဲ ရောက်သွားရမှာပါ”

ဟု ပြောကာ ကားမောင်းထွက်လာတော့ ကိုကြီးတို့
ရပ်ငေးကျန်ခဲ့ပါ၏။ အလွန်သိချင်းသည်းသော ကိုကြီးတို့သည်
ပင်လျှင် လောလောဆယ်မှာ နှုတ်ငြိမ်နေသည်။

သူ့ အရင်ရက်က တွေ့ခဲ့ရာ ချောင်းလေးရှိရာ
ကားကို ဂဝံနီလမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ကာ ...။

ချောင်းစင်နေရာမှာ ကားကိုရပ်သည်။ ရှမ်းမြေ
ဆီမှ မြေသားတို့သည် သဘာဝကိုက နှိရောင်ပြေးနေသည့်မြေ
ဖြစ်နေကြတာမို့ ...။ မြင်ကွင်းသည်ဆန်းလျက် လှနေသည်တို့
စိမ်းမြဲမြဲတောအုပ်တို့သည်လည်း ထင်းစူးတောတချို့ ...။
ခွဲခြားမသိသည့် သစ်ပင်တောအုပ်တို့ဖြင့် စိမ်းမြဲမြဲဝေနေသည့်
ကားနောက်ခန်းမှာ သူ မနေ့ကတည်းက အသင့်ထည့်ထားသော
ပလတ်စတစ်ရေဆွဲပုံး ပြာပြာကို ပုဆိုးဟောင်း တစ်ထည်
ရှိနေတာကိုယူသည်။ ပုံးထဲမှ ပုဆိုးဟောင်းကိုထုတ်သည်။ ဤ
က ကိုကြီးတို့၏ ရေလဲပုဆိုး။

မနေ့ညက နောက်ဘက်ရေချိုးခန်းမှာ ရေပူနေ
ဖြင့် ဇိမ်နပ်၍ ရေမိုးချိုးပြီး အသားတကျ နောက်ဘက်ကြီး
မှာ လုန်းထားခဲ့ပါလေသော ပုဆိုး။

ရေမိုးချိုးတော့မည်ဆိုမှ ပုဆိုးပျောက်ရှာနေ
တော့ ဒေါင်းတောက်မျှဖြစ်မှာ သေချာသည်။ မတတ်နိုင်။
ရေဆေးဖို့အတွက် ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်တော့ သူ့မှာရှိနေ
သည်လေ။

ကားကို မှန်အပြည့်တင် ပိတ်လိုက်ကာ။ ချောင်း
ဆေးဆီသို့ သူ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်၍ ဖိနပ်မစီးဘဲ ခြေဗလာဖြင့်
ချွေးကာ ရေပုံးပြည့် ရေဆွဲလာပြီးသည့်နောက်မှာ ...။ ဗွမ်းခနဲ
အောင် ရေလောင်းပက်လိုက်။ ပြန်၍ ရေဆင်းခပ်လိုက်။ ရေ
ဆင်းလိုက်ဖြင့် ရှိသွားပြီးသည့်နောက်မှာ ...။

ကိုကြီးတို့၏ပုဆိုးဟောင်းကို ထက်ပိုင်းဆွဲဖြလိုက်
ရေပုံးထဲ ပုဆိုးပိုင်းတစ်စကိုထည့်သည်။ စမ်းချောင်းသို့ဆင်း
ရေခပ်ဖြည့်သည်ပုံးထဲ ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်လေး ဖောက်
ညှစ်၍ အမြှုပ်ထအောင် လက်ဖြင့်မွှေသည်။ ဒါ ကိုကြီးတို့
ဆေးသည့်အခါ လုပ်တတ်တာကို သူ မြင်ဖူးသည်လေ။
တော့ ဖေဖေ မြကြာညိုမှာလည်း ဒရိုင်ဘာဖြစ်ပါသည့် လေး
ဆော် လုပ်တာကိုလည်း မြင်ဖူးသည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။
မှာကျတော့ ရေဖျန်းပိုက်ဖြင့် ကားကိုရေအရင်ဖျန်း။ ပြီးတော့မှ
ဆေးဖော့တုံးဖြင့် ခေါင်းလျှော်ရည်မွှေထားရာ ရေပုံးထဲနစ်
ထားကိုပွတ်ဆေးခြင်း။ ဒီမှာကျတော့ ရေဖျန်းပိုက်မရှိ။ ရေပုံး
ချောင်းလေးပဲ ရှိနေသည်။

“ကျွန်မကားဆေးဖို့ ရောက်လာပါပြီ၊ ရှင်က ကားဆေးဖို့
အခွင့်အရေးကိုတောင်မှ ကျွန်မကို မပေးတော့ဘဲ အရမ်း
စိတ်ဆိုးနေရင်းနဲ့ အဲဒီထက်ပိုပြီး အပြစ်တစ်ခုခု ပေးချင်
နေတာလား။”

ငုံငိုက်၍ စိတ်ပါလက်ပါကြီး ကားဘောနက်ပေါ်
တိုင်တိုက်နေစဉ်ခိုက် နောက်ပါးဆီမှ အတန်မျှ မာရိပ်ရိပ်လေး
နေသည့် အသံလေးကို ကြားရတော့ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်

မိရပါပြီ။ ဘယ်အချိန်ကများ ဤကောင်မလေး သူ ကားဆေးတောကို အဝေးကတည်းက မြင်ခဲ့သည်တော့ မသိ။ ခြေသံလုံလုံခြံ နောက်ပါးဆီမှာပင် ရောက်နေပြီ။ ဘယ်တုန်းကများ ရပ်ကြည့်သည် မသိ။

သူ အပေါ်ဝတ် စပိုရှပ်အင်္ကျီလေးကအစ ချွတ်လှုပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်လေးဖြင့် ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ကာ ကားဆေးတောကိုလည်း အံ့သြနေပုံလည်းရသည်။ စိုးရိမ်နေပုံလည်းရသည်။ စိုးရိမ်နေတာ ကတော့ သူ သွန်းလေပြေခင် ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို တခြားဒဏ်ပေးသည့် အလုပ်တစ်ခုခုကို ရွေးချေဦးတော့မည်လားဆိုသည့် စိုးရိမ်စောင့်ကြည့်တာကတော့ သေချာနေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ မင်းကိုလည်း ဘာမှဒဏ်မပေးတော့ပါဘူး၊ တကယ်ကတော့ မင်းကို နည်းနည်းသင်စာလေးပေးလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ဖျောက်မရတဲ့ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ငါ့ ငယ်ကျွန်ကြီးကြောင့် စိတ်ထဲပေါ်ရာ ပြောမိခဲ့တာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွာ ...”

ပြောလက်စ စကားကိုရပ်လိုက်ကာ ကုန်းရှုံးပိုင်းကို ရေပုံးထဲနှစ်။ ပြန်ယူကာ ကားပေါ်ပွတ်တိုက်နေရင်း “မြကြာမှုက ကလေးတွေကို ကြည့်ကြည့်နေရင်း ငါလည်း ငါ ဘာဒဏ်မှ မပေးရက်တော့တာလည်းပါတယ်၊ မင်းကို နောက်ပြောင်သလိုလေး လုပ်မိချင်စိတ်တွေ နှောပါနေတဲ့ သင်ခန်းစာပေးမယ်ဆိုတဲ့စိတ်တွေ ကုန်ကြတာလည်းပါတယ်၊ ငါက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကားဆေးခိုင်းပြီး ဘေးမှာ အကြောသားထိုင်ကြ

လက်ညှိုးထိုးနေတာမျိုးကို တကယ်တမ်း လုပ်ရမှာကျတော့ ဝန်လေးနေတာလည်းပါတယ်၊ ဘာလဲ မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ မင်း ကားဆေးနေတာကို ငါ ငြိမ်မကြည့်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အသိပဲ၊ အဲဒါကတော့ အသေချာဆုံး ခံစားချက်ပဲကွ”

ပြောပြီး ရေပန်းဆွဲကာ စမ်းချောင်းဘက်သွားတော့ သားမှ သွန်းလေပြေခင် မကျေမနပ်ပုံလေးဖြင့် တောက်လျှောက် ထိုက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ရေပုံးပြာပြာကို ဆတ်ခနဲ လှယူ ဆလိုကြီး ဆွဲယူလိုက်တော့ သူပင် အံ့အားတသင့်ကြီး ဖြစ်သွားသည်ပါပဲ။ နောက်တော့မှ ပုံးကို သူ ပြန်လှယူလိုက်မိပါ၏။ သွန်းလေပြေခင်ကလည်း မခံ။ ပြန်လှသည်။ ရေပုံးပြာပြာသည် အာလောဆယ်မှာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့လက်ထဲမှာမှ လွတ်လွတ် လွတ်လွတ် ပါမသွားဘဲ ရေပုံးတစ်ဖက်စီ အစွန်းနေရာမှာ လူနှစ်ယောက်၏လက်တွေက အားအင်နှင့် သူ့လှကိုယ်လှအဖြစ်နှင့် ခံ ရှိနေသည်။ လက်ထဲမှာပဲ ရှိနေသည်။ သူ သွန်းလေပြေခင် နေ့ ရေပုံးကိုလုလာလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်ထားမိတာမို့ ...

“ဘာလဲ ... ဘာလို့ လုနေတာလဲ၊ ဒီရေပုံးကို”
“ရေခပ်မှာပေါ့၊ ရေဆွဲမှာပေါ့၊ ရေပုံးပဲ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရေဆွဲဖို့ လုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းပဲ ဥစ္စာ၊ အဲဒါပဲ လုပ်ရမှာပေါ့”

အံ့မယ် ...။ ခုမှ စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်လာသည်ဟု သူ ထင်၍ လျော်စပြုလာသည်။ ချောင်းငယ်တစ်ခုဘေးမှာ သူနှင့် သွန်းလေပြေခင် ဆိုသည့် ကောင်မလေးတို့ ရေပုံးတစ်ပုံးကို မရ



အရလုနေကြသည့်အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမျှ ထင်မထားမိခဲ့။

အို ... မြကြာမှုံသို့ ရောက်လာရလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်မထားမိခဲ့။ ဤကောင်မလေးနှင့်လည်း တွေ့ဆုံကြုံရမည်ဟုလည်း ထင်မထားမိခဲ့။ ပြီးတော့ ခုလို ရေပုံးလှပွဲတစ်ခု ဖြစ်နေမှာကိုလည်း ထင်မထားမိခဲ့။ ထိုထင်မထားမိခဲ့သော အဖြစ်တို့သည် ဖြစ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ လောလောဆယ်မှာ သူ ပျော်ပင်ပျော်နေမိသေးသည့်အဖြစ်။

“ကျွန်မ ဒီကိုလာတာ ကားရေဆေးဖို့လာတာ၊ ကျွန်မတို့ ဒီကိုလာပြီး ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ ရှင်ပဲပြောခဲ့တာ၊ ရှင်ခိုင်းတာကို ကျွန်မ လုပ်ပေးရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်တာမို့ မမြင်စေချင်တာမို့ နဲ့သာလေးကိုတောင် ကျွန်မ ခေါ်မလာဘူး၊ ကျွန်မ အလကား ဒီကိုလာတာမဟုတ်ဘူး အတွက် ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို လုပ်မှဖြစ်မယ်၊ ရှင်ကခိုင်းတုန်းကခိုင်းပြီး ခုမှ မလုပ်နဲ့ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ”

အဲမယ် ...။ စွာလိုက်တော့လည်း အကြောက်ကင်းနေသည့် ကလေးမ။ မြကြာမှုံကို ရောင်းလိုက်မှာ လန့်နေသည့် မျက်နှာလေး လောလောဆယ်မှာ ပျောက်နေသည်။ မခံချင့်စေက အုပ်မိုးထားသည့်ပုံ။

“ငါပြောပြီးပြီလေ၊ မင်းကို မခိုင်းတော့ဘူးလို့၊ ဒီငါက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကားဆေးနေတာကို ကျွန်ုပ် ရပ်ကြည့်နေမယ့်အကောင် မဟုတ်ဘူးကွ”

“မဟုတ်ရင် အစကတည်းက မခိုင်းနဲ့ပေါ့”

“အစတုန်းက ခိုင်းမိပေမယ့် ခုမခိုင်းတော့ဘူးကွာ၊ ငါ့ကို လာပြီး ဘောင်ခတ်မနေနဲ့”

သူကလည်း မခံ။ ပြန်အော်သည်။ ကောင်မလေးလည်းမခံ ပြန်စွာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ယက်ကန်ယက်ကန် ခြေယောက်သား ရေပုံးလှနေရင်းဖြင့် စမ်းချောင်းစပ်သို့ ရောက်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ အလျှော့မပေးစွာဘဲ ရေပုံးသည် သူတစ်ဖက်စွန်း ငါတစ်ဖက်စွန်းဖြင့် သူ့လက် ငါ့လက်ထဲမှာ မြဲမြံစွာ ရှိနေကြဆဲ။

“ဟား ... ဘာလဲ၊ ဘာလဲကွ၊ ငါ့ခြေထောက် ဘာကောင်ကိုက်လိုက်တာလဲ”

ပုဂ္ဂိုလ် နာကျင်ကျင်ကြီး ဖြုန်းစားခံလိုက်ရတော့ သူ့နှလုံးနှလုံးအော်မိကာ ခြေထောက်ကိုကြည့်တော့ ရေစပ်ထဲနစ်နေသည့် ခြေထောက်ရှိရာ ရေပြင်မှ သွေးနီရောင်တွေ ပျံ့တက်လာတာကို သူ အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုအဖြစ် မြင်လည်းမြင်။ နာလည်းနာ။ ဘာကြောင့် သွေးတွေ သူ့ခြေထောက်ဆီမှ ပျံ့ထွက်လာနေရသည်ဆိုတာလည်း မသိသေးပဲ ရှိနေရပါပြီတည်း။

သွန်းလေပြေခင်၏ လက်ထဲမှရေပုံးသည် လွတ်ခနဲ ခြေသွားလျက်။ သူ့လက်ထဲမှ ရေပုန်းသည်လည်း လွတ်သွားရတာ။ ပလတ်စတစ်ပုန်းသည် ဖုတ်ခနဲ ရေစပ်မှာကျ၍ လှုပ်ခတ်သွန်းနှင့် ရှိနေသည်။ သူ ကမန်းကတန်းထိုင်သည့်နှယ် သွန်းလေပြေခင်လည်း ထိုင်ချသည်။ သူ့ခြေထောက်ကို သူ အလောတကြီး



ကိုင်ကြည့်သည့်နှယ် သွန်းလေပြေခင်ကလည်း ကိုင်ကြည့်သည့် နှစ်ယောက်သား ရေစပ်စပ်မှာ ထိုင်မိကြကာ အလောတကြီးနဲ့ စွာ ပြိုင်တူမျှပင် သူ့ခြေထောက်ကို ကြည့်မိကြပါ၏။

“ကြည့် ... အဲဒါ ယောက်သွားခွံ ရှတာ၊ အဲဒါက စာသလိုပဲ သိရဲ့လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖိနပ်မစီးဘဲ ရေခတ်ရတာလဲ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် သူ့ခြေထောက်ကို လေးဖြူညှဉ်းလေးတွေနှင့် ကိုင်လည်းကိုင်ကြည့်။ မော့၍လည်း ဆါသလိုပြောတော့ ...

“ဟ ... ဘယ်သိမလဲ၊ ကိုကြီးတိုးတို့ ငါ့အိမ်က လေးသော်တို့ ကားဆေးရင် အဲသလိုပဲ ဖိနပ်ချွတ်ထားကြလေ၊ ငါလည်း ချွတ်တာပေါ့”

“နားလည်းမလည်ဘဲနဲ့ ဟိုမှာက ဘာမှနင်းမိစရာမှ တော၊ ဒီမှာက ယောက်သွားအခွံတွေ ရှိတယ်၊ ခရုချွန်လေးတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါ နင်းမိရင် ခြေထောက် ခုလိုပဲ မယ်၊ သိလည်းမသိဘဲနဲ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီ ကိုကြီးတိုးလေးလေးသော်တို့ ဆိုတာက သူတို့က သူတို့ပဲ၊ ရှင်ရှင်ပဲ၊ ရှင်က သူဌေးမြေး၊ သူဌေးသား၊ ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့ မသိရမှာလဲ၊ သိလို့ ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်ဖောက်ထည့်တဲ့ဥစ္စာနဲ့ ငါ ကားဆေးတတ်တာပေါ့၊ လာငေါက်မနေနဲ့ နာရတဲ့အထဲ”

သူကလည်း အားကျမခံ ပြန်အော်ပစ်စဉ်မှာ သွန်းလေပြေခင် ရေစင်စင်ဖြင့် သူ့ခြေထောက်မှလွှဲတော့ကို ဆေးသည်။ ထက်ဖြင့်ဖိ၍ သွန်းစင်အောင်ညှစ်တော့ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နာတယ်ကွ”

ဟု သူ အော်ပါ၏။ သွန်းလေပြေခင် ဆတ်ခနဲ ကြည့်ကာ ...

“ပတ်တီးစည်းမယ် ဘာရှိလဲ”

ဟုမေးတော့ သူ ခေါင်းခါပြပါ၏။ ဘယ်သူက နာရမှာ ယောက်သွားခွံနင်းမိ၍ ဒဏ်ရာရတော်မူမည်ဆိုတာ သိရခိုလိုလဲဟုလည်း စိတ်ထဲက အငေါ့တူးရှင်းနေပြီ။ နာနေသည် နေလေ။ သွန်းလေပြေခင်ကား ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ခြေပြင်ထက်မှာ ခြေထောက်ပေါ် ခြေထောက်ကိုတင်၍ သူကဖြင့် ခြေဆန့်တန်းလျက်ပုံကြီးနှင့် ငြိမ်ကျန်ခဲ့သည်ပါပဲ။ မကြာလိုက်။ အတံခါးကိုဖွင့်၍ သွန်းလေပြေခင် ယူလိုက်သည်က သူ စောစောက ဆွဲဆုတ်ပြထားသည့် ရေလဲပုဆိုးအပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ပြန်လာကာ ပုဆိုးစကို ပတ်တီးအရွယ် အရှည်လိုက်ဆွဲဖြတ်။ ရေသန့်ဘူးတွေခွဲ၍ထင်၊ ရေသန့်ဘူးထဲမှရေဖြင့် သူ့ဒဏ်ရာပေါ်ထပ်။ ခေါင်းဆေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

“မြကြာနဲ့ ရောက်ရင် ရှင့်ဒဏ်ရာကို အရက်ပျံ့နဲ့ဆေးရမယ်၊ ဆေးထည့်ရမယ်၊ ပတ္တီးစည်းရမယ်၊ လောလောဆယ် သွေးတိတ်အောင် ဒီပုဆိုးစနဲ့ပဲ စည်းရမှာပဲ”

ဟု ပြောကာ ပတ်တီးစည်းတော့ သူ့ကျွတ်ခနဲ ဆင်သပ်ကာ ...



“ဖြည်းဖြည်းလုပ်နော်”

ဟု မှာတော့ သွန်းလေပြေခင် ပြီးလာပါ၏။ မော့ခနဲကြည့်ကာ ...

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ရှင်က သူ့ငွေ့မြေးပါလို့”

ဟု သူ့ကို ဝေဝေဖန်ဖန် လုပ်လာသည်။ သဘောက နုဖပ်ဖပ်နေသူပေမို့ ဤဒဏ်ရာလေးလောက်ကို အရမ်းနာနေသည်ဆိုသည့်သဘော။

“ဟ ... ဒဏ်ရာရတာပဲဥစ္စာ၊ နာမှာပေါ့၊ ငါက လုပ်”

ဟု ပြန်စွာပစ်မိသည်ပါပဲ။ သွန်းလေပြေခင် သူ့ဖိနပ်ကို ကားထဲမှာယူလာကာ သူ့ခြေထောက်ထဲ ထိုးထည့်စီးပေးတော့ စတင်၍ ရင်ထဲ အားနာစိတ်မကောင်းရပြန်။ သူ့ဖိနပ်တစ်အစ ထူလာပေးရသည်။ ဒဏ်ရာရထားသည့်ပတ်တီးစည်း ခြေထောက်မှာ သေချာဖိနပ်သံကြိုးကို ထိုးထည့်၍ စီးပေးသည်။

“သိုင်းစ်”

သူ တိုးတိုးပြောတော့ သွန်းလေပြေခင် မော့ကြည့်လာပါ၏။ နက်မှောင်အရည်လဲလျက် မျက်တောင်ထူကော့ကော့လေးများဖြင့် အရမ်းကိုလှသည့် မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံ၏ အကြည့်ကို သူသည် ဤစမ်းချောင်းလေးဘေးမှာ ရှိနေရင်း အနီးတက်မိုင်ရချေသည်တကား။ သူ့ကျေးဇူးတင်စကားကြောင့် သွန်းလေပြေ၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ ကြည်နူးကျေနပ်ရိပ်လေးတွေ ဖြတ်သန်းသွားကြတာလေးကိုလည်း အမိအရ မြင်ရသည်ပါပဲ။ လောလောဆယ်မှာ အဆူအငေါက်၊ အညည်းအညူတွေ တန့်သွားတာ အေးအေးချမ်းချမ်း ကြည်ကြည်သာသာ ဖြစ်လာပြန်သည်။

“လမ်းလျှောက်လို့ရလား”

“ကြီးစားလျှောက်မှာပေါ့၊ ထော့နင်း ထော့နင်းတော့ ဖြစ်မှာပဲလေ”

“ကားတော့မောင်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မောင်းမယ်၊ ကျွန်မ မြကြာမို့မှာ ကားမောင်းရတဲ့အခါတွေ ရှိတယ်၊ မေလေးနှင့်တူတူ မိုင်းခမ်းလီဈေးကို သွားတဲ့အခါတွေမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်တာတွေဝယ်ဖို့ မေလေး သွားရတဲ့အခါတွေမှာ လိုက်လိုက်ပို့ရတာလေ”

ဟု ပြောကာ သူ့ကိုဘေးက ထိန်းပေးသည်။ သူလည်း ကြိုးစား၍တော့ နင်းနင်းဖြင့် လျှောက်သည်ပါပဲ။ ကားသွန်းမှာ သူ ထိုင်သည်။ သွန်းလေပြေခင် ချောင်းစပ်သို့ ပြန်လာကာ။ ရေပေးလေးဆွဲလာပြီး အစမသတ်ရသေးသော ကားဆေးသည့်အလုပ်ကို အပြီးသတ် ဆက်လုပ်နေတော့။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဒီဒဏ်ရာကလည်း အားလုံးလုပ်ကိုင်ပြီးမှ ရတာမဟုတ်ဘူး”

ခြေထောက်ကို မကျေမလည်ကြီး ငုံ့ငုံ့ကြည့်ပြီး သည်းတည်း ညည်းနေတော့ အဝတ်ခြောက်ဖြင့် ကားကိုပွတ်ဆန်းရာမှ ...

“အဲမယ် ... ဒဏ်ရာရလိုက်လို့ အပါးခိုသက်သာခွင့်ရပြီဆိုပြီး ပျော်နေတာ မဟုတ်လား”

ပြောလာတော့ သူ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကွေးလျက် အိပ်ပါပြီ။

ကောင်မလေး၏ နဖူးစပ်လေးတွေမှာ ချွေးပေါက်လေးတွေ ခပ်ညှဉ်းနေတာကို မြင်ရတော့ သူ့ကိုယ်သူပဲ အဖြစ်တင်မိရသည်မပါပဲ။ သူ လျှာပေါက်လျှာစုရည်ခဲမိ၍ ကောင်မလေး ဤမနက်မှာ ဤနေရာလေးကို ရောက်လာရသည် မဟုတ်ပါလား။ ပြောတုန်းကတော့ လေကျယ်မိုးကျယ်ဖြင့် သူက ဒဏ်ခတ်မည်လား ဘာလေးဖြင့် လျှာချောင်မိခဲ့ပေမယ့်။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူ မလုပ်ရက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့တာလည်း သူပဲ သိနေသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... အဲသလိုတော့ မပြောနဲ့ကွ၊ ငါ မင်းလက်ထဲကို ငါ့လက်ထဲက ရေပုန်းတောင် လွှတ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲဒါ မင်း မမေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါနဲ့ ပြီးတော့ ဒီမနက် ဒီနေရာကို ငါရောက်လာတာ မှန်ပါတယ်။ ငါမရောက်မချင်း မင်း ဒီနေရာမှာ လာစောင့်နေမှာကို သိနေလို့ လာတာကွ၊ ပြီးတော့ မင်းကို ကားရေမဆေးခိုင်း ချင်တာကြောင့် ငါ တမင်တကာ ခပ်စောစောထွက်လာ ပြီးတော့ ဒီကားကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အရင်ဆေးနေလိုက်တာ နားလည်ရဲ့လား၊ အပါးခို သက်သာခွင့် ရပြီဆိုပြီး ဆေးနေမယ့်ရုပ်လား၊ ဒီရုပ်က ... သွန်းလေပြေခင်နော်၊ ရွပ်ရွပ်စွဲစွဲ လုပ်မလာစမ်းပါနဲ့။”

ရန်အတွေ့ကောင်းပဲဟု သွန်းလေပြေခင် သူ့အံ့ဩပုံဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လာသည်။ သူကလည်း ဆက်တိုက် ကြီး ပြောချလိုက်သည်မပါပဲ။ ခံပြာပြီးမှ ရှိန်းခနဲဖြစ်၏။ သွန်းလေပြေခင် လာစောင့်နေမှာကိုသိ၍ မလာဘဲလည်း မနေရက်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးကို ကားလည်းမဆေးခိုင်းချင်ရက်တာမို့ ...။ သူ့အတွက်

တိုင် ကားလာဆေးနေသည့်ကိစ္စ ဘယ်သူမှ ရိုက်မစစ်ရဘဲ သူ့ဘာသာသူ ဖော်ကောင်လုပ်နေခဲ့သည်ကိုးလေ။

ပြောတုန်းကတော့ ပြောမိခဲ့ပြီးမှ အလိုလို နေရထိုင်ရက်သွားရပြန်လျက် ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကို လုပ်မိလုပ်ရာဟန် ခြင်းဖြင့် ငုံ့၍ကြည့်မိလိုက်ရင်းမှ ...

“ယောက်သွားခွဲဆိုတာက ဒီလောက်တောင် ခြေထောက်ကို ခွဲရပစ်နိုင်သတဲ့လား၊ အဲဒါ ငါမသိဘူးကွ”

ဟု စကားအူကြောင်း ပြောင်းပစ်လိုက်မိသည်မပါပဲ။

“ရှင် အဲဒါတစ်ခုတည်းကို နားမလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အများကြီး နားမလည်နိုင်တာတွေ ရှိနေဦးမှာပါ၊ ရှင်က သူဌေးမြေးပဲဥစ္စာ”

ဟု သွန်းလေပြေခင် ထပ်ပြောကာ အဝတ်ခြောက်ကားကိုပြီးအောင် ပွတ်တိုက်နေပါ၏။ သူ့ရင်ထဲ မကျေလည်ဘဲ ဘယ်နှယ် ...။ ပြောသည်ကိုက သူဌေးမြေး ... သူဌေးမြေး ... စကားကို ခေါင်းတည်ပြောပြောနေတာကို သူ မကြိုက်ချင်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... သူဌေးမြေး ... သူဌေးမြေးနဲ့ မပြောနဲ့၊ ငါက သူဌေးဂိုက်ဖမ်းနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“သူဌေးဂိုက်ဖမ်းနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ သူဌေးမြေးဖြစ်နေပေမယ့် သူဌေးလိုနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်တင်နေတာလား”

သွန်းလေပြေခင်ကို သူ ဘယ်တော့မှ နိုင်အောင် နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဟု နှလုံးပိုက်လိုက်ရကာ ပါးစပ်ထဲမှ စေ့အောင် ပိတ်ထားလိုက်ရသည်မပါပဲ။



ကားကို အထပ်ထပ် ပွတ်တိုက်နေတာကြည့်ရင် ကြာတော့ မျက်စိစပါးမွေးစူးလာသည်။ တော်ရုံပွတ်တိုက်နေတာ မဟုတ်။ တမင်အရွဲ့တိုက်နေသည့်ပုံမျိုးဟု မြင်လာသည်။

“တော်တော့ ... ရပ်တော့၊ ငါ့ကားရဲ့အော်ရရင်နယ်သေးသားတွေ မင်းလက်ထဲ ကပ်ပါကုန်တော့မယ်”

ဟု တားသည်မှ ရိုးရိုးမတား။ သွယ်ကာဝိုက်ကာ ဖြင့် တားမြစ်ပါသည့်အဖြစ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲကကိစ္စ။ ဤကောင်လေးကို အသိခံ၍မဖြစ်။ တကယ်က ချွေးစက် ချွေးပေါက်သော တွေ သီးနေသည့် မျက်နှာဥလေးကို မြင်နေရရင်း ဆက်လှုပ်မှာကို သူ လန့်လာသည်။ နားလိုက်စေချင်ပြီ။

သွန်းလေပြေခင်ကတော့ ဘာမှ သူ့ကို တုံ့ပြန်ခြင်း မလာ။ ကားကိုပြီးအောင်တိုက်ကာ အဝတ်ခြောက်စကိုခေါက်စွဲရေပုံးထဲ သေသေသပ်သပ်ထည့်သည်။

“ကားကို ကစ်တိုက်ပေးမယ်၊ ကစ်တိုက်ဖို့ ကစ်ဘူးပါလားရဲ့လား”

ဟု မေးလာတော့ သူ ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၍ “ပြန်ချင်လှပါပြီ ဒေါ်တိကျရယ်၊ ပြန်ပါရစေတော့ ထောက်က နာလှပြီဗျ၊ ဒီကားတစ်စီးနဲ့ ဒီမှာနေစောင်းစောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့”

ဟု သူ ညည်းတော့မှ ဒဏ်ရာကို သတိရလာပုံဖြစ် “ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ မေ့သွားလို့”

ဟု အားနာပုံလေးဖြင့် ပြောဖော်လေး ရလာသည်။ “မေ့ရက်မှာပေါ့ဗျာ၊ နာတဲ့သူက ကျွန်တော်ကိုးဗျ”

ဟု သူ အပြစ်တင်သယောင်ယောင်ဖြင့် တမင်ပြောနေသည်ပါပဲ။ ဒါမှလည်း ဤကောင်မလေး မြန်မြန်ပြန်ချေမည် ဆို။

ကမန်းကတန်းလေး သွန်းလေပြေခင် ကားနောက်နံရံမှာ ပလတ်စတစ်ပုံးကို ထားသည်။ ကားပေါ်တက်ကာ စက်ကောင်းထွက်လာတော့ ...

“ဒဏ်ရာအနာတရနဲ့ လူကဖွင့်ပြောယူရတယ်ကွာ၊ ပြန်ချင်လှပါပြီလို့”

ဟု သူ ခပ်ညည်းညည်းကြီး ပြောလိုက်သည်က သွန်းလေပြေခင်၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ ပို၍ဖေးတင်လာကြချေသည်။ အားနာရိပ်လေးတွေကို အနီးတကပ် သူ မြင်ချင်သည့်စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါ။ ဟုတ်သည်။ သွန်းလေပြေခင်၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ အားနာရိပ်လေးတွေ ထင်နေရခြင်းက သူ့ဒဏ်ရာပေါ် စာနာသည်ရင်းဖြင့် တောင်းပန်ရိပ်လေးတွေ ရောထွေးထင်ဟပ်နေကြသည်ကိုးလေ။ သူ ထိုမျက်နှာရိပ်လေးဆီမှာ စွန်းထင်းဖေးတင်နေသည့် စာနာရိပ်လေးတွေကို တမက်မောမောလေး ကြည့်နေသည်။ ကြည့်နေရင်းဖြင့်လည်း ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေရသည်ပါပဲ။

မနက်၏နေခြည်က ကားမောင်းသူဘက်ကို ဝါလဲ့လဲ့ တိုးဝင်နေပါ၏။ ကားရှေ့ခြမ်းမှန်ချပ်ကြီး ရှိနေကာ မှန်ပြင်နံရံသည် သွန်းလေပြေခင်၏ နဖူးစပ်မှ မျက်ခုံးတန်းတန်းလေး နေရာထိအောင် နေခြည်နုနုနှင့်အတူ တိုးဝင်၏။

ဖြူညွန့်နှင့် အရိုးအဆစ် မထင်သော လက်ချောင်း နုနု သွယ်ပျောင်းပျောင်းလေးတွေက ကားလက်ကိုင်ဘီးပေါ်မှာ အသားတကျ တင်နေသည်။ ဪ ... အလွန်တရာကိုမှ လှသော လက်အစုံ။ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းသော်မျှ မပါရှိပါသေး။ လက်ချောင်းနုနုလှလှလေးတွေ။

သို့လက်လေးတွေသည် စောစောကပဲ သူ့ကားဆေးကြောပေးခဲ့ချေသည်တည်း။ ထိုသို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း စေနိုင်ရန်ခဲသွသည် သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေခဲ့ချေသည်ကော။ အဆောအယောင်ဟူ၍ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းကိုသော်မှ မပိုင်ဆိုင် မဆင်ရပါလေသော ဘဝထဲမှာ။ ဤမိန်းကလေးသည် နဖူးနေဆေးလက်လေးတွေကို စေ့စိုင်းနေခဲ့သည်။ ပန်းခြံထဲမှာ။ စိုက်ခင်းထဲမှာ။ ပြီးတော့ ပန်းခြံတွေ ကားလေးပေါ်တင်။ သုံးဘီးဆိုင်ကားကားလေးကိုမောင်း၍ ဈေးရောက်တော့လည်း ...။ ပန်းခြံတွေကို ဤလက်လေးပွဲဖြင့် သယ်ပိုးသယ်ဆောင်ခဲ့ရချေသည်တကယ်။ မနားမနေ လုပ်ကိုင်နေရပါသည့် လက်လေးတွေသည် အရိုးအဆစ်မထင်အောင် လှပနေလျက် သွယ်ပျောင်းနူးညံ့ချေသည်တကယ်။

သူ ယခင်တုန်းက မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသော ချစ်ကြွယ်ဝသည့် မိန်းကလေးတို့၏ခြေသည်း လက်သည်းဆိုးအတို့ဖြင့် ရှိနေသည့် လက်လေးမဟုတ်။ အလုပ်တွေမပြတ်အလုပ်နေရသည့် လက်လေး။ ဘာဆေးအရောင်မှ မတင်နိုင်ပါသေး။ လက်သည်းလေးတွေသည် သဘာဝအသွေးဖြင့် ပန်းရိပ်ခြေသည်။

“ကိုယ် ဒီကိုရောက်လာတာက ဘိုးရဲ့မာစီးဒီးကားကြီးကို ခြံဝင်းတံခါးအုတ်တိုင်ကြီးနဲ့ ဝင်တိုက်မိခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ အဓိကအားဖြင့် ကိုယ်ဟာ တာဝန်အရှိဆုံးနဲ့ အပြစ်မကင်းဆုံးဆိုပြီး ဘိုးက သတ်မှတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ရောက်လာတာ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက် မောင်းနေသည့်ကား။ ကားသူ့ကားဖြစ်နေသည်။ ငြိမ်သက်လိုက်လာဖို့ကျတော့လည်း အထိလိုကြီးမှန်း မသိ။ နေရထိုင်ရ ကျပ်နေသည်သို့ ခံစားရသည်။ ဒါကြောင့် စကားရမယ်ရှာ၍ သူပြောတော့ သွန်းလေပြေခင် မောင်းနေရာမှ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လာသည်။

“နှုမ္မာစရာ အလွန်ကောင်းမှာပဲ၊ ကားတစ်စီးတန်ဖိုးဆိုတာက နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အထိအခိုက်မရှိတဲ့ကားမျိုးကို ပိုပြီး လူတွေကတန်ဖိုးထားကြတယ်လေ၊ အခု ပြင်လိုက်ရပြီဆိုပါတော့ ရှင်ကြောင့် အော်ရဂျင်နယ် မဟုတ်တော့တဲ့ ကားတစ်စီးကို ဘိုးဘိုးကြီး ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရပြီပေါ့နော်”

ဟု ပြောလာချေမည်လားဟု သူ ထင်မိပေမယ့်။ အယ်တမ်းကျတော့ သွန်းလေပြေခင် ဘာမျှဝေဖန်တာလည်း မလား။ ကားကိုသာ ဆက်၍မောင်းနေသည်ပါပဲ။

“အဲဒါ ဘိုးပြန်ခေါ်မှ ကိုယ်ကပြန်ရမှာလေ၊ ဒီမှာများကြာနေမလား မသိဘူး၊ ခုထိလည်း ဘိုးဘိုးဆီက ဖုန်းမလာဘူး၊ ကိုယ့်ကို တမင်ဖုန်းမဆက်ဘဲ နေနေတယ်ဆိုတော့ သိပါတယ်၊ အန်တီဆီကို ဆက်မှာပါ၊ ကိုယ့်အခြေအနေ မေးနိုင်တယ် သိလား၊”



ဟု ပြောတော့လည်း ငြိမ်နားထောင်နေသည်ပါ။
“ဒါနဲ့ မင်းက ရှေ့ခရီးကို ဘာတွေဆက်လုပ်ပြီး ရှင်သန်
မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားသလဲ”

သွန်းလေပြေခင် ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဖျတ်ဆဲ
သူ့ကိုကြည့်လာသည်။ မျက်နှာထက်တွင် ပြုံးရိပ်လေးတွေ ရိပ်ဆဲ
ရိပ်ခနဲ မြင်နိုင်ရုံမျှလေးသာ ဖေးတင်သွားရာမှ ချက်ချင်းမျက်နှာ
လေးကိုပြန်၍ ပုံမှန်ဟန်လေးဖြင့် ခပ်အေးအေးနုနု ရှိသွားအောင်
ထိန်းယူပါ၏။ သူလည်း ပြုံးသဲ့သဲ့ ဖြစ်သွားရသည်ပါပဲ။ ဘာဆဲ
သူမေးလိုက်ပုံက။ ရှေ့ခရီးကို ဘာတွေဆက်လုပ်ပြီး ရှင်သန်မယ်
မျှော်လင့်ထားသလဲဆိုသည့်လေသံ။

အတော်ကြီး ကဗျာဆန်သယောင်ယောင်ပင် နှိုး
သေးသည့်အဖြစ်။ အံ့မယ် ...။ သူက ဤကောင်မလေးနှင့်
သက်၍ စကားပြောသည် ဆိုရာမှာ ရှင်သန်ခြင်းတွေ မျှော်
ထားတာတွေ ဆိုသည့် စကားလုံးတွေကို အလိုက်တသင့်ခွင့်
လိုက်နိုင်အောင်ပဲ နူးညံ့သော စကားပိုင်ရှင်ဖြစ်နေချေသည်တကယ်။

ဗလတို့အုပ်စုကြားလျှင် အံ့ဖွယ်သုတပါတကယ်
ပိုင်းအော်ကြမှာ သေချာသည်။

“ကျွန်မ အလုပ်သင်ရှေ့နေ ဆင်းရဲပါမယ်၊ ချိန်ဘာ
တယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒါ တစ်နှစ်ဆင်းရဲမယ်၊ အဲဒီချိန်
ဆင်းဖို့ကိစ္စကိုတော့ မေလေးပဲ ဆုံးဖြတ်ပေးမှာပါ။ ဘယ်
ဆင်းဆိုပြီးတော့ပေါ့လေ၊ ဘိုးဘိုးကြီးကို မေးမယ်လို့
ပြောပါတယ်၊ ကျွန်မ ရှေ့နေဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ်
ကိုယ် ကျောင်းရပြီဆိုပါတော့၊ ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့တော့

မေတ္တာရိပ်ကြောင့် ကျွန်မဘဝလေး လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး
ဖြစ်တာပါ”

ဟု ပြောပြလာတော့ သူ ဝေးခနဲ ကြည့်မိရပါပြီ။

ရှေ့နေအဖြစ် ဘဝမှာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်
မပြည့် ပြည့်ဝနေပါသည့် သွန်းလေပြေခင်။ သူကတော့ အင်ဂျင်
နီသာဘွဲ့တစ်ခုကို ရထားပြီးပါလျက် ဘာမှ ရေရေရာရာ လုပ်ကိုင်
အမျိုး မရှိသေး။

“ဒီကိုရောက်လာတော့ ဘဝတွေကို မြင်ရတယ်၊ ဘဝဆိုတာ
ကိုလည်း နားလည်လာရတယ်”

ဟု ပထမဆုံး သူ ဝန်ခံလိုက်ရပါပြီ။ ဘိုးဘိုးနှင့်
အဖေကို သူ ဝန်ခံစကားပြော၍ မရနိုင်သေးချိန်မှာ။ သူစိမ်းထဲ
၌ ဤမိန်းကလေးကို သူ့ရင်ထဲက ခံစားမှုကို ဝန်ခံပေးမိလိုက်ရ
သည်က ...။ ဤမိန်းကလေးသည် သူ့အတွက် သွေးသားရင်းချာ
မရှိလာသည်ဟု ခံစားလာနေရ၍ပါ။

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ သွန်းလေပြေခင်၏ အကြည့်
သူ့ထံသို့ နူးညံ့စွာ ... ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်စွာ ရှိလာပါ၏။

“ကျွန်မတို့အားလုံးရဲ့ဘဝကို ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့မြေးဖြစ်တဲ့ ရှင်
က နားလည်ပေးတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့မြကြာမှုကို
ရောင်းပစ်ဖို့ ဘိုးဘိုးကြီးကို ရှင်ပြောချင်တော့မယ် မဟုတ်
တော့ပါဘူးနော်”

ဟု မေးလာတော့ ...

“ဟာ ... မနေ့က မင်းကို အဲဒီစကားတွေ စိတ်ထဲကမပါ
ဘဲ ငါ ပြောလိုက်မိတာပါကွ၊ မင်း လန့်တတ်သားပဲ”



ဟု ပြောတော့ သွန်းလေပြေခင် မြကြာမုံအတွက်
စိတ်အေးသွားရပုံလေးဖြင့် ကားဆက်မောင်းနေပါ၏။

ပါးပြင်ထက်မှာ ရိုးရိပ်ထင်နေသော အကြောမျှင်နု
လေးတွေကို ခုမှ သူ ပို၍ သတိထားမိလာရသည်။ မဲ့စက်လေး
သော်မျှ မထင်သော ရွှေရိပ်သမ်းနေသည့် မျက်နှာနုနုလေးကို
လေပြေနုတို့က တိုးဝင်လျက် ဆံယဉ်နုတို့ကို ဝဲဝဲလူးလွန်နေ
ပါ၏။

ဪ ... ရွှေရည်ရိပ်ဆမ်းထားသော မျက်နှာလေး
သံယောဇဉ်ဖြစ်စိတ်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သောခြေလှမ်း
တို့ဖြင့် သူ့ရင်တွင်းဆီသို့ ခိုင်မြဲစွာ တိုးဝင်လာချေသည်တကား
ထိုခြေလှမ်းတို့သည် သူ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နှစ်လိုမြတ်
စွာ သူ့ရင်တွင်းဆီသို့ နက်ရှိုင်းလွန်းစွာ တိုးဝင်လာနေသည်တကား



အခန်း(၁၂)

“သမီးယုဝါကို မေလေးရဲ့အိမ်လေးကို လာခဲ့ဖို့ နေ့လယ်
တုန်းကတည်းက မှာထားခဲ့ရတာက၊ မကြာမီမှာ ယုဝါဟာ
အလုပ်အကိုင် ရလာရင် ဒီမြကြာမုံက ထွက်ခွာသွားတော့
မယ့်အတွက်ပါပဲ။ မြကြာမုံမှာ ဆရာမလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်
လည်း လုပ်ဖို့ မေလေး ပြောခဲ့တာဟာလည်း ဒီနေ့နေ့လယ်
မှာပါပဲလေ။ တကယ်က မေလေး ပြောမယ့်သာပြောမိရ
တာပါ။ သမီးယုဝါဟာ တခြားတစ်နေရာမှာပဲ အလုပ်လုပ်
ချင်နေတယ်လို့ မေလေး ရိပ်မိထားပါတယ်။ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ အလုပ်ခေါ်ကြော်ငြာတွေကို တောက်လျှောက်ကြည့်
လိုက်၊ အလုပ်လျှောက်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက် လျှောက်လိုက်နဲ့
လုပ်နေခဲ့တာကိုး”

မေလေး၏တစ်ထပ်တိုက်အိမ်ငယ်လေးသည် စည်
အိမ်ကြီးသော မေလေး၏ မူပိုင်စရိုက်ကြောင့်ပင်လျှင် အရမ်းကို
အိမ်စင်နေလျက်။ ဆက်တီတစ်စုံ၊ ပန်းအိုးလေးတစ်လုံး၊ စာအုပ်
အသုံးစင်၊ အလှစိုက် ရွက်စိမ်းပင် စိုက်ထားရာ စဉ်ရည်သုတ်



အိုးကြီးနှင့် ပန်းချီကားချပ် တစ်ချို့ဖြင့် မများစားလှသော အသုံးအဆောင်တို့နှင့်အတူ ရိုးရှင်းစွာ ရှိနေပါသည်အဖြစ်။

နေ့လယ်ကတည်းက မေလေးမှ ရုံးခန်းသို့လာခဲ့စဉ် ခေါ်ခွဲကာ ရုံးခန်းသို့ရောက်တော့လည်း ညနေငါးနာရီမှာ မေလေး၏အိမ်လေးသို့ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ဖူး မှာထားသည်ကိုစွဲထုတ်ပြန်၍ စိတ်ရောက်နေမိသည်က ယုဝါပါ။

“ယုဝါရဲ့ဇာတိ၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ပတ်သက်လို့ ယုဝါသိထားလို့အပ်တာမို့ မေလေး ခုလို သီးသီးသန့်သန့်လေး ခေါ်ပြောပြရတာပါ။ ဒီမြကြာမှုကို ရောက်လာကြရတဲ့ ကလေးတွေဟာ မိဘမဲ့တွေဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့လေးတွေရဲ့ဘဝကလေးတွေဟာ လူသိလို့ကောင်းတာ ရှိသလို၊ လူတွေမသိသင့်တာလေးတွေလည်း ရှိတတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးတိုင်းရဲ့ကိုယ်ရေးဖိုင်လေးတွေကို မေလေး ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြုစုပေးသိမ်းဆည်းထားခဲ့တယ် ယုဝါ။ ရုံးခန်းက အဲဒီမိရိုးကြီးလည်း သီးခြားသောတစ်ခုနဲ့ မေလေး ထားပြီး၊ အဲဒီကလေးကိုလည်း မေလေးပဲ တစ်ယောက်တည်းကိုင်တယ်။ အဲဒီတစ်ခုတည်းကို ဆိုပါတော့”

ပြောနေရင်းမှ မေလေး ပြတင်းအနီးမှာ သွားရန်၏။ အတန်ကြာမျှ ငိုငံနေသည်။ နောက်တော့မှ ယုဝါကိုကြည့်လာပါ၏။

“မြကြာမှုဟာ မိဘမဲ့သူလေးတွေရဲ့ မိဘရင်ခွင်တစ်ခုဖြစ်တတ်တယ် ယုဝါ။ မိဘရင်ခွင် ဖြစ်ချေတာမို့လည်း သားသမီးလေးတွေရဲ့ စိတ်သောကတွေ အားငယ်မှုတွေ

တတ်စွမ်းသမျှ ကင်းဝေးကြစေဖို့အတွက် မြကြာမှုဟာ အမြဲအားထုတ်ပါတယ်။ အားထုတ်တယ် ဆိုရာမှာ မေတ္တာကို ရင်းပြီး အားထုတ်တာပါ။ ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာရှိနေတဲ့ ကလေးတွေကို သိမ်ငယ်တာတွေလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အချင်းချင်း ချိုးနှိမ်ကြတာမျိုးကိုလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကလေးတွေရဲ့ဘဝအစကို ဒီမြကြာမှုမှာ မေလေးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေရအောင် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ရတာပါပဲ။ ဘာလို့လဲ သိလား၊ မြကြာမှုကို ရောက်လာချိန်မှာ အဲဒီကလေးတွေရဲ့ဘဝအဦးအစ တစ်ခုကို အဟောင်းချန်ပြီး အသစ်စရာသလို ရှိခဲ့ရပေမယ့် အဲဒီအဟောင်းဆိုတဲ့အရာတွေထဲမှာ ဆိုးဝါးတဲ့အတိတ်တွေကလည်း တံချို့မှာ ရှိတတ်ကြတယ်လေ”

ပြောလာရင်းမှာ မေလေးသက်ပြင်းရွက်ကာ ဘေးထွက်ထိုင်ခဲ့မှာ လာထိုင်သည်။ ပန်းပွင့်ထိုး ကုလားထိုင်စွပ်လှလှ၏ ကျောမှိုနေရာမှာ မေလေးမိုထိုင်လိုက်သည်က အားအင်တန်နေသည့်နယ် ဖြစ်နေသည်။

ယုဝါ ရင်ထဲ ထိတ်လန့်လာသည်။ မေလေးသည် အဲဒါ၏ဘဝကို ပြောပြရမှာ ဘာကြောင့် ဤမျှအထိ အားစိုက်နေပါသတဲ့လဲ။ အားကုန်ခန်းနေသယောင် စိတ်လက်ပင်ပန်းနေပါသတဲ့လဲ။ ခေါ်တွေ့သည်ကလည်း မေလေး၏အိမ်ငယ်လေးဖြစ်သည်။ မြကြာမှုခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ မေလေး၏အိမ်လေးသည် တစ်ထပ်အိမ်ငယ်လေးအဖြစ်ဖြင့် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာပဲ ရှိနေသည်ပါပဲ။

“ဒီမြကြာမှုံက ထွက်ခွာသွားတော့မယ့် သားသမီးလေးတွေ
တိုင်းကို သူတို့လေးတွေရဲ့ဘဝကို သူတို့သိနိုင်အောင်
မေလေး ပြောပြဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။ သူတို့လေးတွေ
လည်း သိကြဖို့ လိုအပ်တယ်လေ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့အ
အမှန်တစ်ခုကို သိခွင့်လည်းရှိသလို၊ သိလည်းသိရမယ်ဆို
ပါတော့၊ ဒီတော့ မေလေး ယုဝါကို ပြောပြတော့မယ်
စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး ရင်ဆိုင်ရတဲ့စိတ်
မွေးပါ ယုဝါ”

မေလေး ပြောကာ ဝိုင်နေချိန်မှာ ယုဝါရင်ထဲမှာ
ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်တော့ပြီ။ အဘယ်မျှထိ ဆိုးဝါးသောအထိ
ဖြစ်စဉ်တစ်ခုထဲမှာ ယုဝါဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည်
မွေးဖွားခြင်းဖြင့်စတင်၍ လူ့လောကကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

“သမီး ယုဝါရဲ့အမေဟာ မီးတွင်းထဲမှာဆုံးတယ်။ အမေ
လယ်သူရင်းငှား၊ မြွေပေါက်ခံရလို့ဆုံးတယ်။ ရွာသားတွေ
က ယုဝါကိုလာပို့ကြလို့ မြကြာမှုံမှာ ယုဝါ ရောက်ခဲ့
တယ်လို့ ယုဝါ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်တွေလျှောက်ဖို့ လုပ်
တုန်းက မေလေး ပြောခဲ့တယ်နော်။ အဲဒါ ပထမခြေလှမ်း
အဖြစ်ပဲ ပြောခဲ့တာပါ။ နည်းနည်းလေးကျင့်သားရသွား
ဖို့အတွက် ပြောခဲ့တာပါ။ တကယ်က ယုဝါရဲ့မေမေ ယုဝါ
လေးကိုမွေးပြီး မီးတွင်းမှာ ဆုံးတယ်ဆိုတာကတော့ အမှန်
ပဲ။ ယုဝါရဲ့ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မြွေပေါက်လို့ဆုံးတယ်
ဆိုတာမျိုးကို မေလေး ပြောခဲ့ရတာက အဖေနဲ့ပတ်သက်
အဖြစ်ဆိုးပါလားလို့ တစ်ချက် တွေးမိအောင်လို့ပါ။

အဲဒီလို မြွေပေါက်လို့ဆုံးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို မေလေး
ပြောပြပါတော့မယ်။ သမီးယုဝါရဲ့ဖေဖေဟာ လူသတ်လို့
ထောင်ကျခဲ့တဲ့သူဖြစ်တယ်။ သမီးရဲ့ဖေဖေက ဦးငွေမြတဲ့၊
မိန်းမဖြစ်သူကလည်းဆုံး၊ ကလေးကလည်းငယ်၊ စိတ်ညစ်
လို့ အရက်တွေသောက်ရာက စကားများကြရာက ထိုးကြိတ်
ကြ၊ ခေါင်းနဲ့အုတ်တိုင်ကို ရိုက်ဆောင့်ပစ်လိုက်ရာက
သေတဲ့သူကလည်းသေ၊ ဦးငွေမြလည်း ထောင်ကျခဲ့တော့
တာပါပဲ။ ထောင်ဆယ်နှစ်ကျချိန်မှာ ယုဝါလေးကို အမိမဲ့
အဘမဲ့ဘဝနဲ့ ရှိနေတာမို့ မြကြာမှုံကို ဗေဒါကုန်းရွာက
ရွာသားနှစ်ယောက် လာပို့တာပါ။ ကလေးကို ကြည့်ရှုစောင့်
ရှောက်နိုင်သူ မရှိလို့ပါဆိုပြီး ပြောကြတယ်လေ။ အဖေက
ဦးငွေမြ၊ အမေက ဒေါ်နုနု၊ ဗေဒါကုန်းရွာကဇာတိ၊ လာ
ပို့တာက ရပ်ရွာလူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ရွာသားတစ်ယောက်
ပဲ။ သူတို့ရဲ့နာမည်တွေကအစ မေလေး မှတ်တမ်းပြုပြီး
ဖိုင်တွဲထားတယ်”

ယုဝါ ငြင်းပစ်ချင်သည်။ ဟင့်အင်း ...။ ယုဝါသည်
သတ်သမားကြီးတစ်ယောက်၏ သမီးတဲ့လား။ ရင်ထဲမခံနိုင်။
အိမ်နီးချင်းက မေလေး ပြောပြခဲ့သည့် စကားတွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်လိုက်
ချင်သည်။ ယုဝါ၏အဖေ ဦးငွေမြသည် လယ်ထဲမှာ ပိုးထိ၍
သေပါးခဲ့သည် ဆိုတာမျိုးပဲ ဖြစ်လိုက်ချင်သည်။ ရိုးသားသောသူ
တစ်ယောက်အဖြစ် သေဆုံးသွားတာမျိုးကိုပဲ ဖြစ်လိုက်စေချင်သည်။
သူတော့ လူသတ်သမား ဖြစ်နေသည်။ ထောင်ဆယ်နှစ် ကျသွား
သည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။



“ယုဝါ ဒီမှာ ရောက်လာချိန်ကစလို့ ဆယ်နှစ်သာကျော်တယ်။ ယုဝါရဲ့ဖေဖေဆိုတာ မြကြာမုံကို ရောက်လာတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ ထောင်ကလွတ်လာချိန်မှာ ဗေဒါကုန်းရွာတော့ ဦးငွေမြ ပြန်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ယုဝါဆီမှာ ရောက်မလာခဲ့ဘူးလေ။ မေလေး ထင်တာပြောရရင် ယုဝါလေးရဲ့အဖေ လူသတ်သမား ထောင်ထွက်ကြီးတစ်ယောက် အဖြစ် သမီးလေးအပေါ်မှာ မစွန်းထင်းစေချင်တော့တဲ့ ဖြစ်မယ်လို့ မှတ်ယူပါတယ်”

မေလေး အသံလေးတွေ တိုးတိမ်ကျသွားရင်း မေ့မဖြစ်၍သာ ပြောပြနေရပေမယ့် ရင်ထဲမချိပ်ဖြင့် ခပ်ငေးငေးကြည့်နေချိန်မှာ ...။ ယုဝါကတော့ဖြင့် မျက်ရည်တွေ ပြိုင်ကျနေတာပဲ။

“မဟုတ်ဘူး၊ ယုဝါရဲ့ဖေဖေဟာ လူလည်းမသတ်ဘူး၊ ထောင်လည်းမကျဘူး၊ မကျဘူး”

ဟု ပြောနေရင်း ...

“လူတွေသိကုန်ရင် ယုဝါကို နှိမ်ကြမှာ၊ ဖယ်ကျဉ်ထားမှာ၊ အဖက်လုပ်ပြီးတောင် ဆက်ဆံချင်ကြတော့မှာ ...။ ယုဝါ မွေးမလာဘဲ သေသွားရင် သိပ်ကောင်းသိပ်ကောင်းမှာ”

ယုဝါ ပြောဆိုခိုက်မှာ မေလေး မကြည့်ရက်တော့ဘဲ နယ် ကိုယ်လေးကိုလာ၍ သိမ်းပွေ့ထားပါ၏။

“မေလေး ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ အားလုံးရဲ့လေးစားမှုရဖို့အတွက် မေလေးတစ်ယောက်တည်းပဲ ပြုစုထားတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မပြောပြဘူး၊ အဆုံးစွန် ဒီမြကြာမုံ

ထူထောင်ပေးတဲ့၊ ခုထိလည်း စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ ဘာဦးဘုန်းမြတ်စစ်ကိုတောင်မှ ပြောမပြဘူး၊ ဒီဖိုင်တွဲတွေတိုင်းဟာ လျှို့ဝှက်ခြင်းတရားတွေနဲ့အတူ ဗီရိုကြီးထဲမှာ ရှိနေတာပါ”

နားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျပြောနေချိန်မှာ ယုဝါခေါင်းကိုင်တွင်ခါနေမိရပါ၏။ ဘာမေးနှင့်အတူ ဒေါ်ခင်သုလတ် ဆိုသူက ချမ်းသာခြင်းများကို ပိုင်စိုးဖို့အတွက် မကြာမလင့်မီမှာ နောက်ရချေတော့မည့် ကြည်နူးတွေးများသည်။ လတ်တလောကြားရသည့် အဖြစ်ဆိုးကြီးတစ်ခုကြောင့် ချောက်ချားခြင်းများဖြင့် အတစ်ခုလုံး လွင့်ပြယ်ရတော့မည့်နှယ် ဖြစ်နေရပြီ။ ထိုသို့မေလေးသည် ကလေးတိုင်း၏ ကိုယ်ရေးဖိုင်မှတ်တမ်းတွေကို စနစ်တကျ လျှို့ဝှက်စွာ ထားခဲ့ချေလိမ့်မည်ဟု ဘာကြောင့်များ အစကတည်းက မတွေးမိခဲ့ရပါသတဲ့လဲ။ ထိုဖိုင်တွဲသည် အဆိပ်ပြင်းသော နှိပ်စက်မှုကြီးတစ်ကောင်နှယ် မည်းနက်စွာ ဗီရိုကြီးထဲမှာ ခွေနေသည်ဖြစ်လာရသည်။

“ယုဝါ ... အဲဒီဖိုင်တွဲကို ယူထားချင်တယ် မေလေး၊ ယုဝါကို ပြန်ပေးပါ၊ ပေးပါ”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက်မှာ မေလေး ခေါင်းယမ်းပါ၏။

“မြကြာမုံကို ရောက်လာတဲ့ကလေးတွေရဲ့ ဖိုင်ကိုတော့ စနစ်တကျ မေလေး ပြုစုထိန်းသိမ်းထားရမှာပါပဲ ယုဝါ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းနဲ့ ကလေးကို ခေါ်ယူမွေးမယ့်သူ၊ ဥပမာ ... နီးစပ်ရာဆွေမျိုးသားချင်းရယ်လို့ ပေါ်လာရင် အဲဒီကလေး

ဟာ ဘယ်သူ့သားသမီး၊ လာပို့သူက ဘယ်သူ၊ ဘယ်
 ဇာတိဆိုတာတွေရယ်၊ မိဘရဲ့ကိုယ်ရေးအချက်အလက်တွေ
 ရယ်ကို မေးလေး သိမ်းဆည်းထားရမယ်လေ၊ လိုအပ်ရင်
 အဲဒီလာခေါ်သူဟာ တကယ်မှ ဆွေမျိုးသားချင်းဟုတ်ရဲ့
 လားဆိုတာ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ အဲဒီဖိုင်ဆိုတာက
 တော့ လိုအပ်နေတယ်၊ ရုံးခန်းမှာ ရှိရလိမ့်မယ်၊ ယုဝါကို
 မေးလေး မပေးနိုင်ပါဘူး၊ အကယ်၍ မိတ္တူကူးချင်တယ်
 ဆိုရင် မေးလေး စိစဉ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောနေသည်က နောက်ဆုတ်မည့်ပုံ မပေါ်
 “ယုဝါ သမီးလေးရဲ့စိတ်ကို ဖြေယူပါကွယ်၊ တချို့ဆို
 မိဘအရင်းကိုတောင်မှ မသိဘဲ ရှိကြရတာတွေ ဒီမြေကြီး
 မှာရှိတဲ့ ကလေးတွေထဲမှာ ရှိနေကြရတာ၊ မေးလေးကတော့
 လာပို့သူရဲ့အမည်နဲ့ လိပ်စာကိုပဲ ယူထားရတော့တာလေ
 အဲသလို ဘာကိုမှ ဆုပ်ဆုပ်ခဲခဲ မသိရတဲ့သူတွေထဲက
 ရင် ကိုယ့်မိဘအမည်နဲ့ ကိုယ့်ဇာတိကို ရပ်ရွာကို သိရတဲ့
 ယုဝါဟာ ကံကောင်းပါသေးတယ်ကွယ်”

ဖျောင်းဖျစ်ကားသံသည် ယုဝါ၏ရင်ထဲသို့ မရောက်
 နိုင်။ ဖြေသာစရာလည်း မရှိနိုင်။ မိဘအရင်းကို မသိရသူဆိုတာ
 ရည်ရွယ်ပြောနေသည့်သူသည် သွန်းလေပြေခင်ကိုပဲ ဖြစ်ချေပြေ
 ဆိုတာ သိနေရသည်။ သွန်းလေပြေခင်က ထိုသို့ မကြာမတော့
 သော ရက်အတွင်းကပင် ပြောပြခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဆွေကြီး
 လေးကို မက်မောစွာ ကြည့်နေစဉ်နီကမှာ ယုဝါကို ပြောပြခဲ့သည့်
 သွန်းလေပြေခင်၏စကား။

“အဲသလို မိဘအရင်းကို မသိတာကမှ တော်သေးတယ်၊
 ခု ယုဝါက ထောင်ထွက်ရဲ့သမီး လူသတ်သမားတစ်ယောက်
 ရဲ့သမီး၊ ပြီးတော့ အဲဒီဥစ္စာတွေ ရေးထားတဲ့ဖိုင်ကလည်း
 ရုံးခန်းက ဗီရိုကြီးထဲမှ ခြံနေတယ်၊ အို ... သော့ပေး ...
 သော့ပေး၊ ယုဝါ အဲဒီဖိုင်ကို ချန်မထားနဲ့နိုင်ဘူး၊ ချန်မထား
 နဲ့နိုင်ဘူး”

ရုတ်ခြည်း စိတ်တွေထိန်းမရအောင် ပေါက်ကွဲကုန်
 နှင်းအတင်းကြီး သော့တောင်းနေသည်မှ ...။ မေးလေး၏ပခုံးတွေ
 နှုတ်တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ခံလှုပ်ယမ်းနေရင်းဖြင့်ပါ။ လတ်တလောမှာ
 နှုတ်ကွပ်ရာ ပျောက်နေလျက် မျက်ဝန်းတွေ တလည်လည်ဖြင့်
 နှုတ်တက်နေအောင် စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ် ချောက်ချား
 ထွက်လည်းအမှန်။

မေးလေး၏ခေါင်း ယမ်းနေသည်။ စိတ်တွေလှုပ်ရှား
 ချောက်ချားနေသည့် ယုဝါ၏လက်တွေကို အတင်းတွန်းထိုးဖယ်
 နေသည်။

“အို ... ဖယ် ... ဖယ်”

ယုဝါ၏မျက်ဝန်းတွေ စူးရှလက်တောက်လာနေတာ
 နှုတ်ဆိုင်ကြံနေရရင်းဖြင့် မေးလေး ကြောက်စိတ်ဝင်လာဟန်
 နှုတ် အတင်းရုန်းနေချိန်မှာ ယုဝါကလည်း ပြန်မလွှတ်။

“မရဘူး၊ ပေးပါ ... သော့ပေးပါ၊ ရုံးခန်းက ဗီရိုထဲမှာ
 အဲဒီဖိုင်ကို ယုဝါ ရွေးချယ်ပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရလိမ့်မယ်၊
 ယုဝါရဲ့ဘဝကို လူသိမခံနိုင်ဘူး၊ သိလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊
 ယုဝါက ... ယုဝါက ...”

ပြောနေရင်း ယုဝါ အံ့ခဲပစ်ပြန်သည်။ ယုဝါ
ဒေါ်ခင်သုလတ် ဆိုသူထံ သွားတော့မှာ ဆိုတာလည်း ရင်ထဲမှ
၍ ဝင်လာနေသည်။ ယုဝါ၏ဘဝကို လိုက်ကာကြီးဆွဲတင်ပြလို
သည့်နယ် ရှိနေချေတော့မည့် ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ဤမြကြာမုံမှာ
၍ကိုမဖြစ်။ ယုဝါ မျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်တက်လာနေရင်း
ချစ်စိတ်ပျောက်လာသည့်နယ်ဖြင့် ...

“ပေး ... မေလေး ပေး”

ဟု အော်စဉ်ခိုက်မှာ ရုတ်တရက် မေလေး အမော
လာသည်။ မေလေးမှာ ပန်းနာရင်ကျပ်ရှိသည်။ စိတ်တွေတုန်တုန်
ချောက်ချားလာရင်း ရုတ်ခနဲ ချက်ချင်းအမောဝင်လာသည်။ အသက်
ရှူမဝသည့်နယ် ဖြစ်နေရာမှ အသက်ကို မနည်းအားယူခိုက်
ရတာမြင်တော့ ယုဝါ၏လက်တွေ ရုတ်ခနဲ ပြေကျသွားပါ၏။
လည်ပင်းကို လက်ဖြင့်ဖေးအုပ်၍ မေလေးအသက်ကို အငမ်း
ခိုက်ရှူနေပေမယ့် လည်ချောင်းသံ ပါလာနေသည်။

ခုလို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး မေလေး ခံစားနေရ
မြင်တော့ ယုဝါ စိုးရိမ်စောဖြင့် ရုတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။
မေလေး ရှူနေကျ ရှူဆေးရည်ဘူးပါ။

မေလေး တစ်ခါက ရုံးခန်းထဲမှာ မောကာ ရင်ထဲ
လာစဉ်ခိုက် လက်ပွေ့အိတ်တွင်းမှ ထိုဘူးကို ချက်ချင်းယူ
မေလေးကိုယ်တိုင် ပါးစပ်ထဲ ရှူဆေးဘူးလက်တံနေရာကိုထည့်
၍ ဆေးရည်ကို ညှစ်ဖျန်းရှူတာကို မြင်ဖူးသည်။ တစ်ခါတစ်
မေလေးနှင့် ဓာတ်မတည့်သည့် ရနံ့တစ်ခုခုကြောင့်လည်း ထို
အသက်ရှူကျပ်တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ မေလေး လက်ပွေ့

ထဲထဲမှ ထိုပန်းနာရင်ကျပ်ပျောက်ဆေးဘူးကိုယူ၍ ပါးစပ်ထဲ
ဆေးရည်ဖျန်းကာ အသက်ရှူပြန်၍ မှန်လာအောင် လုပ်ခဲ့သည်
သည်။ ယုဝါဆိုတာ မြကြာမုံမှာ နေခဲ့တာ တစ်သက်ပဲလေ။
မေလေး၏ ဝေဒနာကို မြင်ကြုံဖန်များခဲ့သည်ပေါ့။

ယုဝါ မေလေးကို ရုတ်ခနဲ လက်ထဲမှ လွှတ်ပစ်
ချက်ချင်းပြေး၍ ဟိုဟိုသည်သည် ရှာမိသည်က
မေလေး၏လက်ပွေ့အိတ်။ ဧည့်ခန်းမှာ မရှိ၊ အိပ်ခန်းထဲမှာရှိ
သည်။ အိပ်ခန်းထဲ အလောတကြီး ပြေးဝင်၍ ရှာမိပါ၏။ ခုတင်
ထဲမှ ဗီရိပုငယ်လေးတစ်လုံးထက်မှာ စာကြည့်မီးတိုင်ဘေး၌
ထိုင်နေ့အိတ်ညိုညိုလေးကို တွေ့တာမို့ ကမန်းကတန်းဖွင့်၍
ထွက်သွားကို ယူမိကာ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ထွက်လာမိပါသည်
ဖြစ်။

အိပ်ခန်းတံခါးမှ အထွက်မှာ ယိမ်းထိုး၍ အားစိုက်
ထွက်လာနေပါသည့် မေလေးကို မြင်ရပါ၏။ မေလေးသည်
သည် ထိုဆေးဘူးကို ဇောတင်ယူဖို့ ကြိုးစားလျှောက်နေတာဖြစ်
သည်။ ခြေလှမ်းတွေက မခိုင်။ ယိုင်နေသည်။ မျက်စိတွေလည်နေ
၏။ အသက်ရှူသံ အရမ်းပြင်းလာနေသည်။ ဆေးဘူးကိုကိုင်၍
ယုဝါ စိုးရိမ်စောဖြင့် ပြေးလာနေစဉ်ခိုက်မှာ ရုတ်ခနဲ ခြေထောက်
ကွဲ ယိုင်ပြိုကျသွားသည်က မေလေးပါ။ ကိုယ်သည် လည်ခနဲ
ကျ၏။ မေလေး၏ခေါင်းက တိဗီစင်ကြီး၏ထောင့်စွန်းကိုသွား
သင့်၏။ နောက်တော့ ကိုယ်သည် နောက်ဘက်သို့ပြန်လန်ကျ
သွားကာ အလှစိုက်စဉ်ရည်သုတ် ရွက်စိမ်းပင်အိုးကြီး၏ အပေါ်ဆီ
ပေါင်းက နောက်စေ့ဖြင့် ပစ်ကျထိသွားပါ၏။

တစ်ခုခုကျိုးကြေသည့်နည်း အသံတစ်မျိုးကို ကြား
လိုက်ရသည်ဟု ယူဝါ ထင်သည်။ မှင်တက်ကြည့်နေချိန်မှာ
မေလေး၏ ကိုယ်သည် လူးလူးလွန်လွန်လေး ဖြစ်သွားရာမှ ငြိ
ကျသွားတာကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပဲ ယူဝါ မြင်နေ
သည်။ မေလေး၏ မျက်ဝန်းတွေက ပွင့်နေသည်။ ပက်လက်ငြိ
နေသည်က စဉ်းအိုးကြီးပေါ် ခေါင်းတင်လျက်သား ပုံစံမျိုးဖြင့်
လက်ထဲမှာရှိနေသည့် ရှူဆေးဘူးရည်ဖြူဖြူကို ဝိုင်တွေ၍ ယူဝါ
ကြည့်နေသည်က ချောက်ချောက်ချားချားပါ။

“မေလေး သေပြီ ထင်တယ်၊ မေလေး သေသွားပြီထင်
တယ်”

ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ယူဝါ ငိုနေမိသည်။ ပြူးဝန်း
နေသော မျက်ဝန်းကို ယူဝါ မကြည့်ရဲ။ ခပ်ဟဟဖြစ်နေသည့်
နှုတ်ခမ်းကိုလည်း မကြည့်ရဲ။ ခက်ခဲစွာ အသက်ကိုရှူနေခဲ့သည့်
မေလေး၏မျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်နေခဲ့တာ။ ပါးစပ်တွေအသံ
မရ လေကိုရှူနေခဲ့တာ။ ထိုအဖြစ်တွေသည် မျက်စိထဲမှ မထွက်
နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဒါတွေအားလုံး ဖြစ်ပျက်ကုန်တာ ဟိုဖိုင်ပြိုဟ်မွှေတာ
ဂြိုဟ်မွှေတာ၊ ဘုရား ... ဘုရား ... မေလေး သေပြီ၊ သေ
သွားပြီ”

ကြောက်စိတ်ဖြင့် ယူဝါငိုနေသည်။ နောက်ဆုံး
ငိုနေရင်းမှ သတိဝင်လာသည်က ...။ သော့။ ဟုတ်သည်။ သော့
ရုံးခန်းကြီးထဲမှ ဗီရိုသော့။ ဘယ်ဗီရိုထဲ ထိုဖိုင်သည် ရှိနေပါသ
လဲ။ ယူဝါ ကမန်းကတန်း အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ လက်ဖွဲ့

ထဲမှာ မွေနှောက်ရှာနေမိပြန်သည်။ သော့တွဲကြီးတစ်ခု။ ပြီးတော့
သီးခြားသောလေးတစ်ခု။ သော့ချိတ်မှာ နံပါတ်တစ်ခုကို ရေးမှတ်
ထားသည်။ နံပါတ်ကိုး။ ဗီရိုနံပါတ်ကိုး။ ထိုသော့ပဲ ဖြစ်မည်။
သော့လေးကို ယူဝါ ယူလိုက်မိသည်ကတော့ အတ္တဇောဖြင့်ပါ။
အို ... ယူဝါ၏အတိတ်ကို လူသိမခံနိုင်။ အိပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်
လာပြီးသည့်နောက်မှာ ချောက်ချားစွာ ထပ်၍ကြည့်မိသည်က
အလေးပါ။

ပျောင်းနဲ့နဲ့ ကိုယ်လေးသည် ငြိမ်ကျနေဆဲပါတကား။
အိမ်ပြင်သို့ ယူဝါ ပြေးထွက်လာမိရာမှ ...

“လာကြပါဦး ... လာကြပါဦး”

ဟု အော်မိပါပြီတည်း။ ယူဝါ၏လက်ထဲမှာ ခုထိ
ရှူဆေးက ပါနေသည်။ ပြီးတော့ ယူဝါ၏ အင်္ကျီထူအိတ်ကပ်လေး
ထဲမှာက သော့လေးရှိနေသည်။

“မေလေး ... မေလေးကို လာကြည့်ကြပါဦး”

ဟု ထပ်အော်စဉ်ခိုက်မှာ ဘာဗေး ပြေးလာနေတာကို
ငြိမ်ရပါ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲသမီး ... ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မေလေး ခေါ်လို့လာတာပါ၊ မေလေး ဒီမှာ အသက်ရှူ
ကျပ်နေတာကြုံတာနဲ့ သမီး မေလေးရဲ့လက်ဖွဲ့အိတ်ထဲက
ရှူဆေးရည်ဖျန်းဘူးကို ပြေးယူနေတုန်း မေလေး လဲကျပြီး ...
လဲကျပြီး ...”

ဟု ပြောငိုနေတော့ ဘာဗေး စိတ်ပူလက်ပူဖြင့်
အိမ်ပြေးတက်သွားစဉ်ခိုက်မှာ ယူဝါကတော့ ငိုနေပါပြီ။



ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ ခုလို မေလေး သေဆုံးသွားတာကို ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။

မေလေးသည် ယုဝါတို့၏ အမေပဲလေ။

မေလေးကို စိတ်တွေချောက်ချားအောင် ကြမ်းတမ်းစွာ အော်ဟစ်၍ သော့တောင်းနေမိခဲ့တာကို နောင်တရနေမိသည်။
မျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်နေရင်း အသက်ရှူကျပ်နေသည့် မေလေး၏ နောက်ဆုံးပုံရိပ်သည် ရင်ကို နေရာမကျန်အောင် ချောက်ချားနေစေသည်။

မေလေး၏ အရိပ်သည် နောက်ပါးမှာကပ်၍ ရပ်နေသည့်နယ်ပင် ခံစားဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ ... မေလေး မရှိတော့ပြီ။ တာကိုတော့ အသေအချာကြီး သိနေမိပြန်သည်။ မြေပြင်ထက်နှုတ်ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်လိုက်ကာ ...

ဒူးလေးကို လက်ဖြင့် ကြောက်ရွံ့ချောက်ချားအသိမ်း၍ ပွေ့ပိုက်ထားရင်း။ ယုဝါ သွေးရောင်ပျောက်လှဆဲကြီးနေသည့် မျက်နှာဖြင့် ငိုနေမိပါပြီ။ ဘာဘွေး၏ အော်ခေါ်နေသံလူတွေ ပြေးလာနေကြတာ။ အားလုံးကို လူတွေစွပ်ထွေးနေကြသည့် ဆိုတာလောက်ပဲ သိနေလျက် ယုဝါ ငိုနေမိဆဲ။



❀ အခန်း(၁၃) ❀



“ဒေါက်တာ ... မြကြာမို့ကို အမြန်လာပေးပါခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ မေလေး လဲကျသွားပြီး ဒဏ်ရာပြင်းပါတယ်၊ ရေတိမ်နစ်ပြီး ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ၊ အမြန်လာကြည့်ပေးပါဗျာ”

ဘာဘွေး ဖုန်းဆက်နေရာ ရုံးခန်းမှာ ဘေးမှကပ်လိုက်တာရင်း ကုလားထိုင်လေးတစ်လုံးမှာ ထိုင်စောင့်ကာ ငိုနေသည့် ယုဝါ ငို၍မဆုံးနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ဘာဘွေးကလည်း ယုဝါဆိုတာ သမီးလေးပေပဲဟု ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် ငိုနေတာကို မကြည့်ရက်နိုင်အောင် ရှိနေပါ၏။ ဘာဘွေးမှ မေလေး၏ အိမ်လေးပေါ်မှ ခြူးဆင်းလာကာ ရုံးခန်းရှိရာ နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ ခြူးတော့။ ထိုင်၍ မြေပြင်မှာ ဒူးလေးပိုက်ငိုနေရာမှ ဘာဘွေးချောက်သို့ ယုဝါပြေးလိုက်မိခဲ့သည်ပါပဲ။ ဘာကြောင့်ဆို ... များလာပြီး ဖြစ်သည့်လူတွေမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးကြလျှင် ယုဝါသည် တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြေနိုင်မှာလည်းမဟုတ်။ ရင်ထဲမှာ ချောက်ချားနေတာပဲ မိုးမီးလောင်သလို လောင်မြိုက်စွာ အုပ်စီးထားသည်ကိုး



ရလို မေလေး မထင်မှတ်ရက်အောင် ဆုံးပါးသွားစေဖို့ အထိလည်း ယုဝါ မရည်ရွယ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဖိုင်ကို ယူသိမ်းသွားချင်သည့်အခါ ရင်မှာ အုပ်စိုးထားတာတစ်ခုဖြင့် မေလေးကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆက်ဆံလိုက်မိတာကိုက ...။ အလွန်တရာကို ဆုံးဝါးနေခဲ့သည့် ကိစ္စကြီးဖြစ်နေတာ ရင်ထဲမှာလိပ်ပြာမသန်းနေ၍ ကျောမလုံ ဖြစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ယုဝါအပေါ်မှာ သမီးအဖြစ် ယုံကြည်ချစ်ကြင်ပါသည့် ဘာမေ့မော့မှာကပ်လိုက်လာရတာက လောကဆယ်မှာ ပို၍ လုံခြုံနေသည့်နယ် ခံစားရသည်လေ။ ဘာမေ့ဖုန်းပြောနေချိန်မှာလည်း ယုဝါ ငိုနေသည်ပါပဲ။

ရုံးခန်းဝန်ထမ်း မမမြိုင်ကလည်း ရုံးဆင်းချိန်ကတည်းက ပြန်သွားပြီမို့။ ဒေါက်တာ ဒေါ်ထူးရတီကို ဘာမေ့ပဲ ပြောဖုန်းဆက်ခြင်းပါ။ ဘာမေ့ထံမှာ ရုံးခန်းအဆောက်အအုံကြီး အဝင်တံခါးသော့ကလည်း ရှိသည်လေ။ မနက်ပိုင်းဆို ဘာမေ့အရင်ဆုံး ရုံးခန်းအဝင်တံခါးမကြီးကို ဖွင့်သည်။ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်သည်။ မေလေး၏ရုံးခန်းစားပွဲထက်မှာ ဥယျာဉ်မှ နင်းဆီထဲတွဲစူး၍ ပန်းအိုးလေးမှာ ပန်းသစ်လဲပေးသည်။ ဒါ ဘာမေ့၏ ပြုနေကျ။ မေလေး သောက်ဖို့ ရေခွေးကြမ်းဓာတ်ဘူးမှာ ရေခွေးကြမ်းကို လက်ဖက်ခြောက်လှော်ထားတာလေး ခပ်ထည့်ပေးထားတတ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သော့ပိုတစ်ချောင်းကို ဘာမေ့အမေလေး ပေးထားခြင်းပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ အမြန်ဆုံးလာပါ ဒေါက်တာ၊ အမြန်ဆုံးလာပါ ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ဘာမေ့ပြောပြီး ဖုန်းကိုချလိုက်ချိန်ထိ ကုလားဆိုင်လေးမှာ ငြိမ်ကုပ်၍ထိုင်နေရင်း ယုဝါ ငိုနေဆဲ။ ယုဝါ ရင်ထဲ အလန့်နေသည်။ ဟိုက ဒီက ဝိုင်းမေးကြမှာကိုလည်း လိပ်ပတ်မည်အောင် ဖြေနိုင်ဖို့ဆိုတာ ခက်နေသည်။ ယုဝါ၏ပယောဂအောင်းဘဲ မေလေး ဆုံးပါးခဲ့ရသည် ဆိုတာကို တခြားလူမသိပေမည် ...။ ယုဝါ သိနေသည်ပဲလေ။

“ယုဝါကို ... ယုဝါကို မေလေးက ဒီညနေ ငါးနာရီမှာ မေလေးဆီကို လာခဲ့ပါလို့ ဒီရုံးခန်းမှာပဲ ဒီနေ့ နေ့လယ်မှာ ခေါ်ပြီး ပြောခဲ့တာ ဖေဖေ၊ မမမြိုင်တောင် ကြားပါတယ်၊ အဲဒါ ... အဲဒါ ယုဝါ သွားတာပါ”

ဟု ငို၍ ယုဝါ တတွတ်တွတ် ပြောနေပါ၏။ ဘာမေ့ ယုဝါ၏ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးကာ ...

“စိတ်ကိုထိန်းပါကွယ် သမီးရယ်၊ ဖေဖေသမီးလေး ငိုနေလိုက်တာ၊ အင်း ... တကယ်တော့ သမီးတို့ရဲ့မေလေးဟာ သမီးတို့ရဲ့အမေပါပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီမြကြာမှုအတွက် အမေတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားပါပေါ့လား”

ရင်ထဲဆိုတက်နေရင်း ဘာမေ့ ပြောကာ ယုဝါကို ခြုံသည်။

“ယုဝါ ... ယုဝါ နေခဲ့ဦးမယ် ဖေဖေ၊ နေခဲ့ဦးမယ်”

ဟု ပြောတော့ ဘာမေ့မှ မေလေး၏ရုံးခန်းမှာ နေချင်သေး၍ဟု ထင်သွားပုံရလျက် ဆံစလေးကို သပ်ပေး



“နေခဲ့ သမီး၊ ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါ တံခါးမကြီးကို ပြန်ခတ်ခဲ့နော်၊ အင်း ... ဟိုမှာလည်း လူတွေများနေ များနေလောက်ပြီ၊ သမီးလေးကို ဝိုင်းမေးကြမှာ၊ သမီးလည်း အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေတာဆိုတော့ ဒီမှာ ခဏစိတ်ပျက်အောင်နေလိုက်နော်၊ ရော့ ... ရေအေးအေးလေး သောက်လိုက်”

ဟု ရေတစ်ခွက်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေဘူးထဲထုတ်ယူကာ လောင်းထည့်၍ ဖန်ခွက်လေး ကမ်းပေးရင်း တိုက်သေးသည့်အဖြစ်။

ယုဝါ ရေအေးအေးလေးကို မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်ဖြင့် သောက်ချပစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ ပူနေသည်လေ။ ဘာတွေ ပြန်ထွက်သွားတော့ ရုံးခန်းထဲမှာ ယုဝါတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပါ၏။ မျက်စိလေး တလည်လည်ဖြင့် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ထဲနေရင်း ယုဝါ ထပ်၍ ငိုမိပြန်သည်။

“မေလေးကို အဲသလို မဖြစ်စေချင်ပါဘူး မေလေးနဲ့ ယုံပါ ... ယုံပါ”

ဟုလည်း တတွတ်တွတ်ပြောနေမိသည်က အလွန်ဆန်နေသည်။ နောက်တော့မှ အကြည့်က မိရိုကြီးတွေမှာ သွားရပါပြီတည်း။ ဘုရားရေ ...။ ဖိုင်တွဲကိစ္စကို အချိန်မယူဘဲ မိရိုကြီးထဲက ထုတ်ယူလိုက်ရမည်ကိစ္စ။ ဘာကြောင့် အချိန်မယူနေရဦးမည်တဲ့လဲ။ အမြန်ဆုံး၊ အစောဆုံး ဖိုင်တွဲကိုယူရအဖြစ်။

“ငါ ... ငါ ဘာတွေ့နောက် လိုက်လာမိတာကိုက မှန်သွားတာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်သူမှ ဒီကိုထပ်မရောက်လာခင်မှာ ဖိုင်တွဲကို ငါ ယူမှဖြစ်မယ် ... ယူမှဖြစ်မယ်”

မျက်ဝန်းတွေလက်တောက်ရာမှ မျက်ရည်ကို လက်နဲ့လေးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်ပစ်ကာ ထရပ်လိုက်မိသည်။ ယုဝါ။ ပြီးတော့ ... အဝင်တံခါးမကြီးကို ပြေး၍ ချက်ချိတ်သိပ်သည်။ ဘာမျှ အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ သဘောဆေးသားဖြင့် တံခါးခွက်မှာ ကိုးဂဏန်းရေးထားသည့် မိရိုကြီးရှေ့မှာ သွက်သွက်ရပ်သည်။ အင်္ကျီအိတ်ကပ်အတွင်းမှ သော့ကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ ဖွင့်လိုက်တော့ အလွယ်တကူ ပွင့်သွားတာကို စိတ်ချင်စရာစွာ မြင်နေရပါ၏။

“ဟာ ... ဒီမိရိုပဲ ... ဒီမိရိုပဲ”



ဟုတွေးကာ စိတ်ထဲ စောဝင်လာသည်။ မိရို၏အပေါ် အကန့်နေရာမှာ ဖိုင်တွဲတွေ အထပ်လိုက် ရှိနေပါ၏။ ခွေးခြေလေးတစ်ခုကိုယူကာ အပေါ်တက်၍ ဖိုင်တွဲတွေကိုကြည့်လိုက်တော့၊ အမည်လေးတွေရေးထားသည့် ဖိုင်တွဲအထပ်ကြီးဖြစ်နေသည်။

ယုဝါ၏လက်လေးတွေ တုန်ခါနေ၏။ ဒါပေမဲ့ ... ဖိုင်တွဲကို အလောတကြီးနိုင်အောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု အမည်တွေကို ဖိုင်လေးတွေ ဆွဲဆွဲမ.၍ ဖွင့်ကြည့်နေနိုင်သေးသည်။ နံ့ထဲကဖိုင်တစ်ခုမှ လွတ်မကျ။

“တွေ့ပြီ ... ယုဝါတဲ့၊ ဒါက သွန်းလေပြေခင်”



ဖိုင်တွဲနှစ်ခုကို မြန်ဆန်စွာပဲ ယူဝါယူသည်။ အထွေထွေကြီးဝတ်ထားတာမို့ နောက်ကျောဘက်မှာ ဖိုင်တွဲနှစ်ခုကို ခါးကြားမှာ ထိုးထားလိုက်မိပြီးသည့်နောက်။ ချက်ချင်း ရွေးခြေခုံပေါ်ဆင်းသည်။ ဖိုင်တွေ အထပ်လိုက်ရှိနေတာကို သေသေသပ်သပ် ဖြစ်အောင် လက်ဖဝါးဖြင့် ဖိညှိပြီးသည့်နောက်မှာ ဗီရိတ်ခါးထိပ်တံ၍ သော့ခတ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးပြီ။ ကိစ္စတစ်ခုပြီးပြီ။ ဤဗီရိတ်မှ မည်းနက်သော မြွေဆိုးတစ်ကောင် ရွေးနေသည်ဟု စောစောထင်ထားမိတာမှားနေသည်။ မြွေဆိုးနှစ်ကောင် တစ်ကောင်က ယူဝါဆိုသည့်အမည်ဖြင့်ဖိုင်။ နောက်တစ်ကောင်က သွန်းလေပြောင်ခင်ဆိုသည့်အမည်ဖြင့်ဖိုင်။ ထိုဖိုင်ထဲမှာ သွန်းလေပြောင်နှင့်အညီ ပါလာသည့် ဆွဲကြိုးကိစ္စသည်လည်း ထည့်သွင်းပါရှိနေမည်သာ။ ထိုဖိုင်ကို အဘယ်သူမှမြင်၍မဖြစ်။ ဟုတ်သည်။ မဖြစ်။ ယူဝါ၏ ဖိုင်ကိုလည်း မြင်၍မဖြစ်သည့်နယ် သွန်းလေပြောင်၏ဖိုင်ကိုလည်း မြင်၍မဖြစ်ချေသည်ပဲ။ ယူဝါဆိုတာက ဘာစွေးနှင့်အညီ ဒေါ်ခင်သုလတ်ဆိုသည့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသောအမျိုးသမီးကြီးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါလား။ ဤကြိုး၏ရာဇဝင်သည် ယူဝါထံမှာပဲပြောင်းရွှေ့ဖြစ်တည်သွားမှန်ချေမည်ပေါ့။

“လူတွေ ဟိုဘက်မှာ အာရုံစိုက်ပြီး အလုပ်ရှုပ်စိတ်များကြတုန်းမှာ ငါ ... ငါ ... ငါ့ဗီရိလေးထဲ ဒီဖိုင်နှစ်ခုကို အဝတ်တွေအောက်မှာ သွားဖွက်ထားမှဖြစ်မယ်၊ နောက်နောက်မှ မီးရှို့ပစ်ရမယ်၊ အမြန်ဆုံးလုပ်မှ ... အမြန်ဆုံးလုပ်မှ”

ဟုတွေးကာ ယူဝါ အဆောက်အအုံတွင်းမှ ထွက်သည်။ အခန်းတံခါးကို သော့ပိတ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာ နောက်ဖေးအောက်စိုက်ခင်းတွေဘက်မှပတ်၍ နေထိုင်ရာအိမ်ငယ်လေးဆီသို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဘာမျှမကြာလိုက်။ အိမ်လေးသို့ ရောက်သည်။

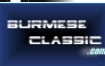
ဗီရိကိုဖွင့်၍ စောင်ခေါက်တွေထားရာ အောက်ဆုံးအဆင့်မှာ ဖိုင်နှစ်ခုစလုံးကို စောင်ခေါက်၏ကြားထဲ အလျားလိုက် ထည့်လိုက်ပြီးမှ ဗီရိကို ပြန်ပိတ်လိုက်မိပါ၏။ ယူဝါ၏မျက်နှာက ရွေးတွေ နှစ်နေသည်။ အင်္ကျီမှာ ရွေးတွေက ကျောပြင်၌ နေနေပြီ။ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေတာ အမှန်။ ထိန်း၍ကို နေနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သောက်ရေအိုးသို့သွားကာ ရေတစ်ခွက် မော့သောက်နေမိပြန်ပါ၏။

နောက်တော့ နံရံကိုမိုချ၍ ထိုင်လိုက်ကာ ဒူးလေးကို ခြုံငုံမိပြန်ပါပြီ။

“မေလေးကို ... မေလေးကို မသေစေချင်ပါဘူး မေလေးရဲ့၊ မသေစေချင်ပါဘူး”

ဟု ပြောငိုနေမိရဆဲပါ။

“တကယ်က အဲဒီဖိုင်ကို ယူဝါကို မေလေးပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ကိစ္စကပြီးပြီလို့ ထင်မိတာမို့လည်း အဲဒီတုန်းက အတင်းကြီး တောင်းနေမိတာပါလား၊ တကယ်က ... တကယ်က ဖိုင်ကိုပေးလိုက်တော့ရော ကိစ္စက ပြီးသွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”



အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ သော့ချောင်းလေးကို စမ်းကြည့်နေမိရင်းမှ ရုတ်ခနဲ ဝင်လာသည့်အတွေး။ မျက်ရည်ကစီးကျနေဆဲ။ ဒါပေမဲ့ အတွေးက အသစ်တစ်ခု ဖြစ်လာနေသည်။ ဟုတ်သည်။ အသစ်။ ခုမှတော့မိသည့် အတွေးသစ်။

“ဟုတ်တယ် ... မေလေးရဲ့ဦးနှောက်နဲ့ အသိထဲမှာ ငါဟာ ဘယ်သူ့သမီး၊ အဲဒါကို မိုင်တွဲမရှိရုံနဲ့ ... မရှိရုံတစ်တည်းနဲ့ ... ငါက ဆွဲထုတ်ပစ်နိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒေါ်ခင်သုလတ်ဆီ ရောက်သွားတယ်ပဲထား၊ ဒီစိုင်းမီးရှို့ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်ပဲထား၊ ဟိုမှာ နေရပြီပဲထား၊ ကိစ္စပြီးမသွားဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ ပြီးမသွားဘူး”

ဟု စတင်၍ သဘောပေါက်လာနေပြန်ပါအံ့အဖြစ်။

“ဘာမေးနဲ့ အဲဒီ ဒေါ်ခင်သုလတ်နဲ့အတူ ငါဟာ ဒီမြကြာကို ရောက်လာရဦးမှာပဲ၊ ဒေါ်ခင်သုလတ်ကလည်း ငါ့သူ့သမီးအဖြစ် လက်ခံလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ငါ့ကို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ဒီမြကြာမို့ကို အလှူငွေလာထည့်နိုင်တယ်၊ ကိုလာမှာလည်းဖြစ်တယ်၊ ကျေးဇူးဆပ်မှာလည်း သေတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ငါဟာ ဦးငွေမြနဲ့ ဒေါ်နုနုနဲ့ ဗေဒါကုန်းရွာက သမီးဆိုတာ မေလေး သိထားတာပဲ။ ငါဟာ ဒေါ်ခင်သုလတ်ရဲ့သမီး မဟုတ်ဘူးလို့ ချစ်ချစ်ပြောမှာပေါ့”

ခုမှ အာရုံထဲ ပေါ်ပေါ်လာနေသည်က ရှေ့ဆိုင်ကြိုရမည့်အဖြစ်များ။ ဘာကြောင့် ထိုအဖြစ်များကို

ခင်တုန်းက မတွေးမိခဲ့ရပါသတဲ့လဲ။ မြကြာမို့မှနေ၍ ဘာမေးနဲ့အတူ ဒေါ်ခင်သုလတ်ထံသို့ ရောက်သွားခြင်းသည် ...။ မြကြာမို့နဲ့ လုံးဝရှင်းကင်းနေအောင် ပြတ်တောက်သွားနိုင်သည်မှ မဟုတ်ပဲလေ။ ဒါကို ယုဝါ တကယ့်ကို အရေးတကြီးထား၍ သတိထားရမည့်ကိစ္စ။ ခုမှ အတွေးနှင့်အသိက ရင်ထဲသို့ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် တိုးဝင်၍ သတိပေးလာနေသည်တကား။

ယုဝါ ငိုနေရာမှစတင်၍ မျက်ဝန်းတွေ လက်တောက်လာသည်။ မျက်ရည်က ရုတ်ခနဲ တန့်သွားသည်။ အိတ်ကပ်ထဲ ထိန်းထားလေးရှိ၍ ထိတွေ့နေရပါသည့် သော့ချောင်းလေးကို ခုနဲ့အောင် ဆုပ်ထားမိရပါ၏။

“ခုတော့ မေလေး မရှိတော့ဘူး၊ ဒေါ်ခင်သုလတ်ကို ယုဝါ ဆိုတာ ဗေဒါကုန်းရွာသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ပြောပြနိုင်တဲ့ မေလေး မရှိတော့ဘူး၊ ကြည့် ဒါဟာ တကယ့်ကို အဆိပ်ပြင်းပြင်းနဲ့ ငါ့ကို ပေါက်သတ် နိုင်မယ့် မြွေနက်နက်တစ်ကောင်ဟာ အလိုလို သေဆုံးသွားရတာနဲ့ တူမနေဘူးလား၊ တူမနေဘူးလား”

ဟုတွေးကာ စတင်၍ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပို၍ရွှန်းအက်လာပါပြီ။

စောစောက အုပ်မိုးထားပါသည့် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဟာ အတန်မျှ လျော့ပါးသွားကြကာ၊ စိတ်လက်ပေါ့ပါးခြင်း စတင်၍ ဖြစ်တည်လာနေသည့်အဖြစ်။ အတ္တဇောတစ်ခုသည် အိမ်နံရံလုံးသားကိုရော ဦးနှောက်ကို အုပ်မိုးဖျက်ဆီးလိုက်နေတာကို သိသိကြီးနှင့်ပင် ထိုအတ္တကို ဖယ်ရှားဖို့ ယုဝါမကြိုး

စားချင်တော့ပါ။ မတတ်နိုင်။ အတ္တနှင့်အတူ ရှေ့ခရီးကိုဆက်
မည့်ကိစ္စက ရှိနေနှင့်လျက်။ ထိုအတ္တခင်းသောလမ်းသည် ယုဝါ
ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်း
ဆိုသည့် အရာများဖြင့် ပြည့်စုံစွာ ဖြစ်တည်နေကြချေသည်။
မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဆို ... ဒါဆို ဆွဲကြိုးကိစ္စကို ငါ ရှင်းဖို့ရှိနေသေးတယ်။
သွန်းလေပြေခင်ရဲ့ဆွဲကြိုးကို ငါ ခိုးနိုင်ခဲ့တယ်ပဲ။
ရအောင်လည်း ယုကိုယုရမှာပဲလေ။ ဒီတော့ ငါ့လက်ထဲ
ဆွဲကြိုးရောက်နေပြီ ဆိုပါတော့။ အဲဒီဆွဲကြိုးကိစ္စကလည်း
ဒီမြကြာမှုံမှာ ဒေါ်ခင်သုလတ်နဲ့ငါဟာ ဘာအမွှေးနဲ့အ
နောက်ပိုင်းမှာ ရောက်လာတဲ့အခါ ပေါ်လာမှာပဲ။ ဒီ
ဒီဆွဲကြိုးဟာ သူ့ဆွဲကြိုးပါလို့ ပြောနိုင်တဲ့ သွန်းလေပြေ
ဟာ မေလေးလိုပဲ ဒီလူ့လောကမှာ မရှိတော့ဖို့ လို
တယ်။ လိုအပ်တယ်”



အတွေးသည် ရက်စက်ခြင်းဆိုတာထက် အတ္တထဲ
ကြီးမားလွန်းခြင်းကြောင့် မတရားမှုကြီးတစ်ခုကို တည်ဆောက်
အတွက် အင်အားကြီးတစ်ခုအဖြစ် ရင်မှာမွှေးနေပြီတကာ။

“ဒီသော့ကို ငါ မေလေးရဲ့အခန်းမှာ ပြန်သွားထားရမယ်။
ပြန်ထားရမယ်”

ဟု တွေးမိပြန်ကာ အိမ်ငယ်လေးပေါ်မှ ပြန်
လာမိရပြန်ပါပြီ။

မေလေး၏အိမ်လေးပေါ်သို့ ယုဝါ ရောက်လာ
ဒေါ်တာဒေါ်ထူးရတီမှ မေလေးကို စမ်းသပ်ပြီးနေပြီ။

ဆုံးပါးသွားပြီဆိုတာကို ပြောနေချိန် ဖြစ်နေသည်။ သွန်းလေပြေ
ခင်ကိုလည်း မေလေးကိုပွေလျက်သားဖြင့် တွေ့နေရပါ၏။

မေလေး၏ခေါင်းဆီမှ သွေးတွေကျနေကာ စဉ်းပန်း
ဆီးရှိ မြေကြီးထက်မှာပင် သွေးတွေက နက်နက်စိုစိုကြီးရှိနေပါ
သည်အဖြစ်။

လူတွေကလည်း များပြားနေသည်။ မေလေး၏ဇည့်
ဆုံးမှာ လူပြည့်နေပြီ။ မေလေးကို ခုတင်ရှိရာသို့ ပို့ကြဖို့ပြင်နေ
ပြီး ယုဝါ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်တာကလည်း အမှန်။ မေလေးမရှိ
ဘူးခြင်းသည် ယုဝါအတွက် ဘေးကြုံရမည့်ဒုက္ခတစ်ခုဆီမှ
သွက်မြောက်သွားရခြင်း ဖြစ်တာ မှန်ပေမယ့် ...။ မေလေး ကွယ်
လွန်သွားခြင်းသည် မိခင်၏ရင်ခွင်တစ်ခု ပျောက်ဆုံးရသည့်နှယ်
ဖြစ်တာကိုတော့ မောင်းထုတ်၍ မရနိုင်ပါ။ အတ္တစိတ်သည်
သွန်းခနဲ လွင့်ခနဲ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ရင်ထဲမှ တွန်းတိုက်၍
သွက်ထွက်သွားတတ်ပြန်ပါ၏။

မေလေး၏မျက်နှာကို ယုဝါကြည့်နေရင်းမှ ငိုနေမိပြန်
ပြီတည်း။

မေလေးကို ခုတင်ဆီသို့ ပြောင်းသယ်ကြချိန်မှာ
သွေးပြေးသွားကာ မေလေး၏ပခုံးကို ဝင်ထိန်းသယ်ပေးသည်။
မေလေး၏ ပျောင်းနွဲ့နွဲ့ကိုယ်လေးသည် လူတွေ၏ဝိုင်းချီသယ်
ယူနောက်မှာ ပါလာပါ၏။

“မမလေးရယ် ... မေလေးရယ်။ ဘယ်လိုကနေပြီး ဖြစ်
သွားရတာတဲ့လဲ။ ယုဝါရဲ့ ... နင် ရှိနေတယ်ဆို၊ ဘယ်လို
ဖြစ်သွားရတာတဲ့လဲ”

ဟု ထမင်းချက် ဒေါ်ကြီးထွေးမှ ငိုယို၍ မေးတော့ ယုဝါ ငိုနေသည်ပါပဲ။

မေလေးကို ခုတင်ထက်မှာ အလိုက်သင့်တင်လေ့လိုက်ချိန်မှာ လက်ဖဝါးထဲ ဆုပ်ထားပါသည့် လက်လေး၏ ခေါင်းအုံးအောက် လျှို့ဝှက်လှိုက်ကာ အိပ်ရာခင်းနှင့် ခေါင်းအုံးကြားမှာ ထားခဲ့လိုက်သည်က ယုဝါပါ။

သော့မရှိတော့ပြီ။ ယုဝါထံမှာ ထိုသော့သည်လည်း မရှိတော့ပြီ။ မိရိနံပါတ်ကိုးကို ဖွင့်ချင်သည့်သူ ရှိလာပြီ ဆိုပါစို့။ ထိုသော့သည် ပျောက်ဆုံးသွားသော သော့အဖြစ် ရှိမနေ။ မနေတော့ပြီ။ မေလေး၏ ခေါင်းအုံးအောက်မှာရှိနေသည့် သော့အဖြစ် ရှိသွားခဲ့ရပြီ။ ယုဝါ ရင်ထဲမှ ဝန်ထုပ်တစ်ခု ပြုတ်ကျခဲ့ပြီး မြီးသွားသည်သို့ ရှိလာရပါသည့်အဖြစ်။

ယုဝါ နုတင်၏ဘေး ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်လိုက်မေးလေး၏လက်လေးကို ထွေးဆုပ်လိုက်မိရင်းမှ ...

“ယုဝါကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေလေးရယ်”



ဟု ရင်ထဲမှ တောင်းပန်နေမိရပါပြီ။ နောက်လည်း ဒေါ်ကြီးထွေးကို ကြည့်မိကာ ...

“မေလေး တစ်ခုခုခိုင်းမလို့နဲ့ တူပါတယ် ဒေါ်ကြီး။ ယုဝါကို ငါးနာရီလောက် လာခဲ့ဆိုပြီး ခေါ်တာ၊ ရောက်လာတော့ မေလေး ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး။ ယုဝါထိုင်ခိုင်းတယ်၊ တစ်ခုခုပြောဖို့ရှိတယ်နဲ့ တူပါရဲ့ မေလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး မေလေး အမောဝင်လာတာ

ဘာအခန့်မသင့်တာလဲ မသိပါဘူး၊ ဘာအနံ့များ ရနံ့လို့လဲ မသိပါဘူး၊ မောလာတာမှ ကြောက်စရာကြီး၊ ယုဝါ ... မေလေးရဲ့ရှုဆေးကို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ကြည့်သေးတယ်၊ မတွေ့တော့ အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး ဒီဗီရိုပုလေးပေါ်က ဒီပိုက်ဆံအိတ်ထဲရှာတော့ တွေ့တာနဲ့ ပြန်ပြေးလာတာပဲ၊ အဲဒီမှာ မေလေး လဲကျတယ်၊ ပထမ တီဗီစင်နဲ့ခေါင်းဆောင့်မိတယ်၊ နောက်တော့ အဲဒီပန်းအိုးကြီးဘက်ကို ကိုယ်လေးလန်ကျသွားတာ၊ ယုဝါ လန့်ပြီး အော်ခေါ်တာပါပဲ၊ မေလေးရဲ့မျက်လုံးတွေက ပွင့်နေတာ၊ ယုဝါ ရှုဆေးယူလာတာကို မြင်တော့မြင်ခဲ့မှာပါ၊ အချိန်မမီလိုက်တာ၊ မမီလိုက်တာ၊ ဒီရှုဆေးဖျန်းဘူးလေးလေ၊ ခုထိ ယုဝါဆီမှာရှိနေသေးတာ”

ဟု စိတ်ထဲ မချိနိုင်သည့် စိတ်ရင်းက တိုးဝင်လာရင်း ယုဝါ အံလေးခဲ့၍ ပြောလည်းပြော၊ အိတ်ကပ်တွင်းမှ နှေးဘူးဖြူဖြူလေးကို ထုတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ ဘေးမှာ လူသူတို့ မရှိသည့် လူတွေအားလုံး ရောက်နေကြသည် ဆိုတာကိုတော့ သိနေသည်။ ယုဝါကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်တွေက မမှန်နိုင်။ အကြောင့် စိတ်ထဲအေးနေသည့်အခါလည်း ရှိသွားရကာ ...။

မေလေး ဆုံးပါးရခြင်း ဆိုတာက ယုဝါကြောင့် နောက်ကို သိနေရရင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်ဘဲ ချောက်ချားနေတော့ နောင်တလည်း ဖြစ်ဖြစ်လာနေရပြန်သည်။ စိတ်သည် ကြွေးမြင်နှင့် နောင်တဖြင့်လည်း မွန်းကျပ်နေတတ်သည်။

အရာရာ အနာဂတ်အတွက် ချမ်းသာခြင်းများဖြင့်
ပျော်တည်တော့မည်ပဲဟု ရှင်းပစ္စာ နားလည်လာနေရင်းဖြင့်လည်း
အဟန့်အတားကင်းသော ဘဝတစ်ခုကို ရလိုက်သည်ပဲဟုလည်း
အတ္တဖြင့် ကျေနပ်ခြင်းကလည်း ဖြစ်တည်သည်။

တစ်ခါ ... အမေတစ်ယောက်အဖြစ် ချစ်အားကိုးရပါ
သည့် မေလေး၏မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ ကြည့်ကာ ...
“ဘာလို့ ဒါတွေ ဖြစ်ပျက်ကုန်တာလဲ မေလေးရယ်
ဘာလို့ ဒါတွေ ဖြစ်ပျက်ကုန်တာလဲ မေလေးအပေါ်မှာ
ယုဝါ ပြုမိခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော် ယုဝါ
တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ဖြစ်စေခဲ့တာတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို
တော့ ယုံပါ ... ယုံပါ”

ဟု ရင်ထဲမှ ကြေကွဲစွာ အသံတိတ် တောင်းပန်
ရင်းမှ ယုဝါ ခုတင်ခေါင်းရင်းတိုင်ကို ခေါင်းလေးတင်၍ ငို
ပိုက်မိရပြန်ပါ၏။

နောက်တော့ ခုတင်ခြေရင်းနေရာလေးမှာ မေလေး
၏ ခြေထောက်လေးတွေကို ဆုပ်ခံကိုင်ထားရင်း ငိုနေသည့်
ခွန်းလေပြေခင်။

ဝီးလ်ချလေးဖြင့် ရှိနေရင်း ငိုနေပါသည့် နံ့သာ
ပြီးတော့ မိဘမဲ့လေးတွေအဖြစ် ရောက်လာကြ
သည့် အရွယ်ရွယ်သော ကလေးတို့၏ အားကိုးရာပျောက်စွာ
နကြပါသည့်မြင်ကွင်း။

“မေလေးကို ခုလို ဖြစ်စေချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ အပြစ်ကြီးသူတစ်ယောက်
ယုဝါ စိတ်ထဲမှ တစာစာ တောင်းပန်နေရင်း ငိုချလိုက်
...။ မေလေး၏ ခုတင်ထက်မှာတင်ထားသော လက်တစ်
သည် ရုတ်ခနဲ ပြေကျကာ ယုဝါ၏ကိုယ်လေးကို အရှိန်နှင့်
ခိုက်လိုက်သည့် အဖြစ်တစ်ခုသည် မျှော်လင့်မထားနိုင်စွာပဲ
ဖြစ်လာပါ၏။

နံ့သာ၏ဝီးလ်ချလေး ရွေ့လာကာ ခုတင်ခြေရင်း
ထဲသို့ ဝင်တိုးတိုက်လိုက်မိလျက်။ ထိုအရှိန်ဖြင့် မေလေး၏
အာရုံစိုက်သည် ယုဝါ၏ပခုံးပေါ်မှတစ်ဆင့် ကျောဘက်ဆီသို့
...။ ဖြည့်သွားအောင်ပင် ရိုက်ချကျလာသမျှ။ ကိုယ်လေးငုံ
...။ ခုတင်ခေါင်းရင်းရှိ ခုတင်တိုင်နေရာလေးမှာ ငိုနေသည့်
...။ ခိုလိုက်ရပါပြီ။ ရင်သည် ဒိတ်ဒိတ်ခဲခဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့်
...။ စိတ်ဖြင့် ထိုးဆောင့်လာပြန်ကာ ...

“ငါ့ကို မေလေး ရိုက်လိုက်တာပါလား၊ မေလေး စိတ်ဆိုး
ဆိုးနဲ့ ရိုက်လိုက်တာပါလား”

ဟု သွေးပျက်အောင် သိနေရရင်းမှ ...
“မေလေး ... မေလေးရေ၊ မေလေးအတွက် ယုဝါ ဒီဆေး
ဘူးလေး သွားယူတာပါ မေလေးရဲ့၊ မေလေး မြင်ပါတယ်၊
မေလေး မြင်ပါတယ်”

ဟု အပြစ်ကို ကာကွယ်သည့်နှယ် ကြောက်ကြောက်
...ဖြင့် ယုဝါ အော်ငိုလိုက်ရင်း ပြောချလိုက်သက တုန်ခါ
...သည်တကား။

အားလုံး လိုက်၍ငိုကြသည်ပါပဲ။

ယုဝါ၏လက်ထဲမှ ရှုဆေးဖျန်းဘူးလေးကိုထဲ
မချီတင်ကဲ ကြည့်ကြသည်ပါပဲ။

ပန်းပေါ် မေးတင်ကျလာသည့် မေလေး၏
အထိအတွေ့ကြောင့် ကျောပြင်ကြီး တစ်ခုလုံး ရှိန်းထနေသော
ကြက်သည်းဖျန်းဖျန်းထမျှ ဖြစ်နေရသည်က ယုဝါပါ။



“မငွေစံသာ မရှိတော့ခြင်းဟာ မိဘမဲ့ကလေးသုံးဆယ့်ငါး
ယောက်ရဲ့မိခင်ကြီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းပဲ ဖြစ်
တယ်ဆိုတာ ဘိုးနားလည်ပါတယ်။ သူဟာ မြကြာမုံအတွက်
အလွန်အားထားရတဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်း တစ်ယောက်ပါ။
ဘိုးဘိုးရဲ့မြကြာမုံမှာ သူ လုပ်ကိုင်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်
ရှိတော့မယ်။ သူ ဒီမှာ လုပ်ကိုင်ရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်
လောက်ကစပြီး ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါ စွဲကပ်လာတဲ့အတွက်
ဘိုးဟာ သူ့အတွက် ဖျန်းဆေးရည်ဘူးကို အမြဲမပြတ်
ရန်ကုန်ကနေပြီး ဂရုတစိုက်ထားပြီး ပို့ပို့ပေးခဲ့ရတယ်။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူဟာ သူ့ဆေးအတွက် သတိရနေဖို့
ထက် ဒီက မိဘမဲ့ကလေးတွေအတွက်ပဲ အစစ အာရုံနှစ်ပြီး
လုပ်ကိုင်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် သူ့ဆေးကိုဝယ်ဖို့ မေ့သွား
မှာ စိုးရိမ်လို့ပါပဲ။ သူဟာ မြကြာမုံရဲ့အသည်းနှလုံးပါ
အသက်ပါ။ လက်တွေ ခြေထောက်တွေပဲ။ သူ မရှိတော့ခြင်း
ဟာ မြကြာမုံရဲ့အသည်းနှလုံးတွေ ခြေလက်တွေ အသက်

တွေမရှိတော့ဘဲ ဒီမြကြာမူဟာ ဗလာကြီးကျန်ခဲ့ရဘူး ဘိုး ခံစားရတယ်”

နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီး၏ အောက်ထပ်ညွှန်းဆောင်ကျယ်ကြီးမှာ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသည်က ဦးဘုန်းမြတ်စစ်၏ ကြေကွဲသံဖြင့် ပြောနေသော တမ်းတခြင်း စကားများကိုပါတကား။

သွန်းလေပြေခင် မျက်ရည်ကျနေသည်။ သွန်းလေးမှာ နဲ့သာလေးသည် ဝီးလ်ချဲလေးဖြင့် ထိုင်နေရင်း အသံထွက်ကာ ငိုနှိုက်နေပါ၏။ ဘယ်သူမှ မျက်ရည်မကျဘဲ စွမ်းမရှိကြ။

အားလုံးက မေလေးဟု ဝိုင်း၍ ချစ်ကြည်ညိုနှစ်သက်ခေါ်ခွဲကြသည့် မေလေးသည် ဤနေ့မှာ အုတ်ဂူဖြူဖြူလဲလှောင်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ချေသည် မဟုတ်ပါလား။ မေလေးသတင်းကို အကြောင်းကြားသည်က ရဲဘုန်းလျှံပါ။

သတင်းကြားတာနှင့် ရှိသမျှအလုပ်တွေကို ခွဲကာ ဦးဘုန်းမြတ်စစ် မြကြာမူသို့ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ အားလုံးက ဘိုးဘိုးကြီးဟု ခေါ်ကြကလည်း ကျေးဇူးရှင် ဘိုးဘိုးကြီး အရင်းအချာပမာ တစ်ချစ်ကြင်စွာ ခေါ်ခွဲကြတာမို့ ဦးဘုန်းမြတ်စစ်ကို မြင်ကြရတာ ဝန်ထမ်းတွေရော။ ကလေးတွေအားလုံးရော ငိုလိုက်ကြသည့်ရက်စရာပင်မရှိ။

ကလေးတွေအပေါ် မြေးများပမာထားတာမို့ မြတ်စစ်ကတော့ စကားပြောသည်အခါ ဘိုးဘိုးဟုပဲ ထည့်



ပြောသွားတတ်သည့်အဖြစ်။ ခုလည်း မိဘမဲ့ကလေးတွေအားလုံး ဝန်ထမ်းတွေကိုရော ဤနေ့ကျမှ စုစည်းပြောဆိုနေခြင်းလဲ။

“မငွေစံသာ မရှိတော့ခြင်းဟာ ဘိုးအတွက် သမီးတစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားသလို ခံစားရပါတယ်။ မနက်ဖြန် သူ့အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးဖို့ရှိတယ်။ အားလုံး သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဝိုင်းဝန်း လုပ်ကိုင်ပေးကြပါ။ တရားနာပြီး အမျှဝေပေးကြပါ”

ဟု ဘိုး ပြောလာပါ၏။ ရဲဘုန်းလျှံ သွန်းလေပြေခင် လှမ်းကြည့်မိရပါ၏။ ဤရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ မျက်နှာချင်း ခိုင်မာဆုံဖြစ်နိုင်။ အားလုံး အန်တီစံအတွက် ထိခိုက်ခံစားရင်း ခပ်စရာရှိသည်ကိုတော့ လုပ်ကိုင်နေကြသည်မို့။ သွန်းလေပြေခင် သူ့ စကားမပြောဖြစ်နိုင်ခဲ့ကြ။ အရေးထဲ သူ့ခြေထောက်ကလည်း အာက နာချင်နေသေးတာမို့ ခြေကို အနားပေးထားရသေးသည်။ သူ့ကမှ အတော်လေး သက်သာလာပါသည်အဖြစ်။

“ဘိုးကပြောပြတယ်။ ငါ့ခြေထောက်ဒဏ်ရာရတဲ့အကြောင်း တောင်မှ ဘိုးကို ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြောပြခဲ့သေးတာတဲ့။ အန်တီစံဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်”

ဟု တွေးမိကာ ပတ်တီးဖြူလေး စည်းထားရဆဲ ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ဆေးခန်းဆိုတာကလည်း မြကြာမူတာမို့ ဆေးထိုး ဆေးစား၊ ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းဖြင့် ခပ်နက်နက် ယောက်သွားကွဲရထားသော ဒဏ်ရာသည် သက်သာလာခဲ့ပြီ။ ဤအချိန်မှာ ဒဏ်ရာရရချင်း ဘိုးကို လှမ်း၍ ဖုန်းဖြင့်ပြောပြမိသည့် အန်တီစံက မရှိတော့ပြီ။ သေခြင်းတရားဆိုသည်မှာ



အံ့သြဖို့ကောင်းလောက်အောင်ပင် လျှို့ဝှက်ခြင်းများနှင့်အတူ မထင်မှတ်ချိန်မှာ အလဲထိုးတတ်ချေသည်တကား။

သူ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဤနေ့မှာ မိုင်ခမ်းလီဈေးဈေးဝယ်သွားကြသည့် ဒေါ်ကြီးထွေး၊ ဘာဘမိုး၊ ဘာဘမွေးတို့အတူ သူလည်း လိုက်မည်။ သူ့ငွေလေးဖြင့်လည်း အန်တီစံအတွက် ဆွမ်းကျွေးမည့်အထဲမှာ ကုသိုလ်ပါလိုသည်။ ဒါ သူ့အဆုံးအဖြတ်။

“မငွေစံသာဟာ ပြင်းထန်တဲ့ ပန်းနာရင်ကျပ်ဝေဒနာရင်လဲကျရင်း ရရှိလိုက်တဲ့ နောက်နေ့က ဦးခေါင်းခွံရိုး ပြင်းထန်ထန် ကွဲအက်ဒဏ်ရာရတာကြောင့်ရယ် ဆုံးတမ်းရတယ်။ ဆေးရုံက ဆေးစစ်ချက် စာထဲမှာ သူ ရရှိခဲ့တဲ့ ခေါင်းကဒဏ်ရာဟာ သေစေတဲ့ဒဏ်ရာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပါလာတယ်။ သူဟာ ဝေဒနာဆိုးကြီးနှစ်ခုကို ခံစားရသေးဆုံးခဲ့ရပြီ။ သူ မချန်ရစ်ခဲ့နိုင်ပေမယ့် ချန်ထားရင်းဖြစ်တဲ့ ဒီမြကြာမှုမှာရှိကြ၊ ကျန်ခဲ့ကြရတဲ့သူတိုင်းဟာ ကြီးစားခဲ့သလို သူ မျှော်လင့်ဂရုစိုက်ခဲ့သလို မြကြာမှုထိန်းသိမ်းမြတ်နိုးကြပါလို့ မှာချင်ပါတယ်။ မြကြာမှုအတွက် ဂေဟာမျိုးတာဝန်ကို ဒီကဝန်ထမ်းလဲဖြစ်တဲ့ မြိုင်မြိုင်တာဝန်ပေးပါတယ်။ သူ့မိခင်ကြီးကိုပါ ဒီမြကြာမှုမှာထားခွင့်လည်းပြုပါတယ်။ မငွေစံသာရဲ့အိမ်လေးကို သော့ပိတ်ထားလိုက်ပါမယ်။ မြိုင်မြိုင်အတွက် တခြားလေးတစ်လုံးမှာ နေစေပါမယ်။ အားလုံး ရပ်ကြပါ။ မိနစ်ငြိမ်ပြီး သူ့အတွက် ကိုယ့်ရင်ထဲရှိရာ ဆုတောင်းပေါ”

ဟုပြောလာတော့ ဘယ်သူမှ မျက်ရည်မကျဘဲမနေနိုင်ကြ။ ထရပ်ကြကာ လက်အုပ်လေးတွေချီ၍ မျက်ဝန်းလေးတွေ ခိုခိတ်ကာ ဆုတောင်းနေကြသည်က အသံတိတ်လျက် ပါးစပ်လေးတွေ လှုပ်ခတ်ရင်း ဆုတောင်းကြပါ၏။ တချို့လည်း မထိန်းသာ ဆာ့ပဲ ငိုချနေကြပြီ။ ဆုတောင်းပြီးချိန်မှာ ဘိုးဘိုးကြီးကိုကြည့်သိုက်တော့ မျက်ရည်ကျနေတာ မြင်ရသည်မို့ ကလေးတွေအားလုံး ခြံ၍ ရင်ထဲထိခိုက်လာကြရတာ ပိုမိုမိကြသည်မို့ ...။ ဘိုးဘိုးကြီး

“စိတ်ကိုထိန်းကြ ကလေးတို့၊ မင်းလေးတို့ရဲ့မေလေးအတွက် အမြဲဆုတောင်းပေးကြ၊ ဘိုးလည်း ရုံးခန်းထဲဝင်ပြီး နားလိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ရုံးခန်းတွင်း ဝင်သွားတော့ ကလေးတွေ ငိုကျန်နေကြဆဲ။ ဘေးမှာ ဘိုးအေလုပ်သူကိုထိန်း၍ လိုက်သွားသည့် ရဲဘုန်းလျှံကိုလည်း သွန်းလေပြေခင် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ခြေထောက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားဆဲ။

သွန်းလေပြေခင်မှ နဲ့သာလေးကို ဝီးလ်ချ်လေးတွန်း၍ အိပ်ဆောင်ထိ လိုက်ပို့တော့ဘေးမှ ယုဝါ ပါလာသည်။ ငိုနေသည့် နဲ့သာကိုကြည့်ကာ သွန်းလေပြေခင်မှ ...

“ခေါင်းတွေကိုက်နေပါ့မယ် နဲ့သာလေးရယ်၊ တိတ်တော့နော်”

ဟု ချောမော့ပြောကာ အိပ်ဆောင်သို့ရောက်တော့ ဆွေးပိုက်၍ ချောမော့ရ။ ခုတင်ထက်မှာ လှဲအိပ်စေရပါ၏။ ဆားမှလိုက်လာသည့် ယုဝါမှ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ...



“မေလေး ရှိနေသလိုပဲဟာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ သွန်းလေပြေခင် ယုဝါ နှင့် တူတူနေသည့် အိမ်ငယ်လေးအတွင်းသို့ဝင်တော့ ဆေးယုဝါ လိုက်လာကာ ...

“ငါတော့ နေခဲ့တော့မယ်ဟာ၊ ဈေးကိုမလိုက်တော့ဘူး ဒီမှာပဲ ကြက်သွန်တွေ ဘာတွေ နွှာထားလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် ခုတင်ထက်ထိုင်နေရင်း အတန်ကြာမျှ ငိုနေသည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုအတွင်း ဆုံးဖြတ်ဖို့ ချိန်ဆနေတာလည်း သိသာနေသည်။ နောက်တော့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံလေးဖြင့် ...

“ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ယုဝါ၊ မေလေးအတွက် ငါ့ဆွဲကြီးလေးကိုရောင်းပြီး ဆွမ်းကျွေးတဲ့အထဲမှာ ငါကုသိုလ်ပါစေ၊ မေလေးဟာ ငါ့အမေပဲ”

ဟု ပြောကာ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းတာတွေကို မေ့လျော့ချလိုက်ပုံလေးဖြင့် သော့လေးဖွက်ထားရာ ခြင်ထောင်ထောင့်နေရာ အိတ်လေးဆီမှသော့ကို ခွေးခြေလေးပေါ်တင်ကာ ယုလိုက်သည်က သွန်းလေပြေခင်ပါ။ ယုဝါ သော့ထားသည့် သော့လေးကို သိချင်လည်း သိစေတော့ဟု သွန်းလေပြေခင် နှိုးဖြတ်ထားလိုက်သည်လေ။ အချိန်မရှိ။ ဈေးဝယ်ထွက်မည့် ဘာအစီအစဉ်ကားဖြင့် လိုက်ရမည်မို့။ အများသွားသည့်အချိန်မှာ ကိုယ်ရောက်နေဖို့လိုသည်လေ။ ယုဝါ မရှိမှ ယုဝါမရှိတော့သည့်အချိန်ကိုစောင့်ပြီးမှ သော့ကိုယူနေဖို့ အခွင့်မသာတော့ပြီ။

သော့ဖွင့်၍ ဗီရိုထဲမှ ယွန်းဘူးနီလေးကိုယူကာ ဆွဲကြီးလေးကို ဆွဲလိုက်သည်က သွန်းလေပြေခင်ပါ။

“ငါ့အမေရဲ့ဆွဲကြီးလေးရယ်လို့ မေလေးက မှတ်ချက်ပေးထားတဲ့ ဒီဆွဲကြီးလေးကို ငါ ဆွဲထားလိုက်မယ်ဟာ၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်နဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နဲ့ပေါ့ဟယ်”

ဟု မြတ်နိုးစွာ ဆွဲကြီးလေးကို ပွတ်သပ်ကြည့်ရင်း ပြောလာတော့ ယုဝါ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝန်းစက်ကျသွားအောင် လန့်ကျသွားရပါပြီတည်း။

“ဒုက္ခပဲ ဒီဥစ္စာ၊ ဘာအမွှေး မြင်တော့မှာပဲ၊ ဒါဆို ... ဒါဆို ဒီသွန်းလေပြေခင် ဆိုတာဟာ သူ့သမီးဆိုတာ သိသွားတော့မှာ၊ သိရင် ငါတော့ ဒေါ်ခင်သုလတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့ သမီးအဖြစ် ရောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အိပ်မက်တွေ လွှင့်ရတော့မှာ၊ မဖြစ်ဘူး၊ ကြံစမ်း ... ကြံစမ်း၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဟု ရင်ထဲ ယောက်ယက်ခတ်နေရင်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရသည်က ယုဝါပါ။

“အဲသလို နင် ဆွဲကြီးလေး ဆွဲသွားတာ၊ ဆွဲကြီးလေးကို ရောင်းလိုက်တာတွေမြင်ရင် ပါလာတဲ့လူတွေက ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲဟာ၊ ဝိုင်းတားကြမှာပေါ့၊ နင်ကလည်း လူမြင်သူမြင် ဆွဲလိုကောင်းပါ့မလား”

ဟု ပြောတော့ သွန်းလေပြေခင် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားကာ လက်ခံလိုက်ပုံလေးဖြင့် ဆွဲကြီးလေးကို လည်တိုင်မှ ပြန်၍ပွတ်လိုက်ပါ၏။ ယုဝါ ခုမှ ရင်ထဲ တစ်ထစ်အေးသွားရပါ၏။ တော်သေးသည်။ ဆွဲကြီးကို လူသူမြင်မည့်ကိစ္စကတော့ မရှိတော့ပြီ။



“ဒါပေမဲ့ နင် သူတို့နဲ့ တူတူသွားတာဆိုရင်တော့ ဘယ်လွတ်လပ်မလဲဟာ၊ နင် ဆွဲကြီးသွားရောင်းတာတွေ ဘာတွေလဲ မြင်ကြရမှာပဲလေ၊ သပ်သပ်သွားမှ ကောင်းတာဟ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ငါလည်း အဖော်လိုက်မယ်၊ ငါတို့သပ်သပ်သွားကြမယ်လေ၊ သူတို့က ဘိုးဘိုးရဲ့ပရာဒိုကားကြီးနဲ့ သွားကြမှာတဲ့၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ဈေးသုံးကျောင်းသုံးကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုလုပ်တဲ့ ဟိုင်းလက်ကြီးနဲ့ သွားကြမယ်လေ၊ နင် ကားမောင်းတတ်တာပဲဥစ္စာ”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် လက်ခံလိုက်ပုံလေးဖြင့် ခေါင်းလေး ညိတ်လိုက်ပါ၏။ ယုဝါ ပျော်သွားသည်ပါပဲ။ ကံတရားက ယုဝါဘက်ကို ပါလာပြီဟုပင် အော်လိုက်ချင်နေသည်။

“ဒါဆို သူတို့သွားနှင့်ပါစေဟယ်၊ သူတို့ကား ထွက်သွားပြီး နည်းနည်းကြာမှ ငါတို့သွားကြတာပေါ့၊ မေးလာရင်လည်း မေးလေးအတွက် တစ်ခုခုဝယ်ပြီး ကုသိုလ်လုပ်ချင်လို့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ဝယ်ချင်တာမို့ ဟိုင်းလက်နဲ့ ထွက်ခဲ့တာပါလို့ မေးလာတဲ့သူ ရှိလာရင် ပြန်ဖြေကြတာပေါ့ဟာ၊ ငါတို့ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ မေးနိုင်တယ်လေ အထူးသဖြင့် အရမ်းမေးမြန်းတတ်တဲ့ ဒေါ်ကြီးထွေး ဆိုတာတော့”

ဟု ယုဝါ ပြောတော့လည်း သွန်းလေပြေခင် ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြသည်။

ယုဝါ၏မျက်နှာလေး ကြည်လင်လာ၏။ ပီရိုလေးဖွင့်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်လေးထုတ်၍ စုထားတာတွေကို ရေရေတွင်း

တွက် လုပ်နေတော့ သွန်းလေပြေခင်မှာ ယုဝါခမျာ မေးလေးအတွက် တစ်ခုခု ထည့်ဝင်ချင်သည်ဟု ယုံကြည်လိုက်သည်ပါပဲ။

“ဒါဆို ငါ သူတို့ကား ကွက်သွားချိန်ထိ သွားစောင့်ကြည့်လိုက်မယ်၊ နင် နေခဲ့၊ ...လည်း နားပါဦး သွန်းရယ်၊ နင် ပိန်တာမှ အရမ်းပဲ”

ဟု စေတနာစကားကို တမင်ရှာသုံးပြီး ယုဝါထွေးသွားပါ၏။ စိုက်ခင်းတွေဘက် တမင်သွားလိုက်သည်ကလည်း လူသူတို့နှင့် လောလောဆယ် မကြုံချင်သေး၍ပါ။ ဤအချိန်က စိုက်ခင်းဘက်မှာ လူရှင်းသည်လေ။ ဒေါ်ကြီးထွေးတို့ ဘာဘာမို့တို့ ဝရာဒိုကားကြီးဖြင့် ဘာဓမ္မနှင့် အတူပါသွားကြတော့မှ ပြီးလိုက်ကာ လက်ပွေ့အိတ်တွင်းမှ အိပ်ဆေးပုလင်းလေးကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်ကလည်း ယုဝါပါ။

“ငါ ဒီအိပ်ဆေးပုလင်းလေးကို ကြိုတင်ပြီး မြို့ထဲမှာသွားဝယ်ခဲ့တာကိုက သွန်းလေပြေခင်ကို လူ့ဘဝထဲက ထွက်ခွာသွားဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ သူ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေးနဲ့ ပန်းတွေ ဈေးပို့တဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ သောက်အောင် ပျော်ရည်ထဲ ငါ ခပ်တိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ၊ ခုကျတော့ ကံကြမ္မာက ငါ့ဘက်ကို ပိုပြီးအလေးပေးလာပါလားနော်”

ဟု တွေးကာ တွေးကာဖြင့် ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ပြန်လာသည်က ယုဝါပါ။ သွန်းလေပြေခင်နှင့်အတူထားရပ်ထားရာသို့ စကားလေးတပြောပြောဖြင့် ထွက်လာကြရတော့မည့်အချိန်သည် သိပ်မလိုတော့။ ထိုသိပ်မလိုတော့သည့်



အချိန်လေးတစ်ခုသည် ယုဝါ၏ကံတရားကို အမြင့်မားဆုံးသော နေရာတစ်ခုဆီသို့ ပို့ဆောင်အပ်ခဲ့ချေတော့မည် အဦးအစကာလ လည်း ဖြစ်နေသည်တည်း။ အတွေးဖြင့် ယုဝါ ပြီးလိုက်မိပြန်သည်။

“ဟေ့ ... သွန်းလေပြေခင် သွားစို့၊ သူတို့ ထွက်သွားကြ ပြီကွ”

ဟု လှေကားရင်းမှပဲ စောင့်အော်ခေါ်တော့ သွန်း လေပြေခင် ဆင်းလာသည်။ လက်ကိုင်အိတ်လေးတစ်လုံးကို ကိုင်ဆင်းလာသည့် သွန်းလေပြေခင်သည် သာကနှင့် ကြေကွဲခြင်း တွေ၏ဖိစီးထားမှုကြောင့် ညှိုးပျော့နေသည်မှာအမှန်။

ဟိုင်းလက်ဖြူကြီး ရုပ်ထားရာသို့ရောက်တော့ သွန်း လေပြေခင်က ကားမောင်းသူဘက်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ယုဝါက ဘေးမှာထိုင်သည်။

ကားလေးမောင်းထွက်လာသည်အထိ ဘယ်သူနှင့်မှ လဲ မဆုံဖြစ်လိုက်။ မေးမြန်းသူ မရှိလိုက်ဘဲ ကားလေးသည် မြကြာမဲ့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါ၏။

“ငါက မုန့်ဖိုးထဲက စုထားတာလေးတွေ ရှိပေမယ့် အလှ ပြင်တာလေးတွေ ဝယ်ဝယ်နေမိတော့ သိပ်အများကြီးတော့ မကျန်ဘူးပေါ့ဟယ်၊ နင်ကတော့ ပိုက်ဆံစုတတ်တာကို က ငါ့ထက်တော်နေပြီးသား၊ ခု ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးတောင် ပိုင်နေသေးတော့ ငါ့ထက်ပိုပြီး အများကြီးချမ်းသာတဲ့သူ ဖြစ်နေတယ်ဟ”

ဟု ပြောကာ တစ်ချက် ခေါင်းလေးခါလိုက်သည် က ယုဝါပါ။

“ငါကတော့ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာကြီးကို သိပ်မုန်းတာ၊ မုန်းလည်း မုန်းတာပဲ အဖတ်တင်တာပါ၊ ဆင်းရဲဟာက တော့ ဆင်းရဲနေရုံပါပဲ”

ဟု ဆက်ပြောလေ ...တော့ သွန်းလေပြေခင် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ကားလေးကို ဆက်မောင်းနေသည်ပါပဲ။

“သွန်း ... ငါ ရေဆာလာတယ်ဟာ၊ ဟိုဆိုင်လေးမှာ ခဏ ရပ်လိုက်ပါလား၊ ဖျော်ရည်လေး ဘာလေး သောက်လိုက် ကြရအောင်၊ ဒီမနက်ကတည်းက ငါ ဘာမှမစားဖြစ်သေး ဘူး၊ မစားနိုင်ဘူးလေ၊ မေလေးကို ဂူသွင်းတော့ ငါ့မှာ ရင်ထဲမကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ မျက်စိထဲက မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာမှစားလို့မရနိုင်အောင် ခံစားရတယ်ဟာ”

ဂဝံကျောက်ခင်းလမ်း နီနီလေးဆီမှ ကတ္တရာလမ်း ဆိုင်း မောင်းလာစဉ်မှာ ယုဝါ ပြောလာသည်က ကဖေးနှင့် ဆိုင်လေးကို လှမ်းမြင်ရချိန်မှာပါ။

“ငါ တစ်ယောက်တည်း မသောက်တတ်ဘူးဟယ်၊ နင် လည်းလိုက်နော်၊ ငါ ဝယ်တိုက်ပါ့မယ်ဟာ”

ဟု ပြောလာတော့ ကားလေးရပ်လိုက်ကာ လက် ဆိုင်လေးကို သွန်းလေပြေခင် ဖေးကိုင်လိုက်ရင်းမှ ...

“သွန်းတိုက်ပါ့မယ် ယုဝါရယ်၊ နင်က ပိုက်ဆံစုထားတာနဲ့ နည်းနည်းပဲ ကျန်တာပဲဥစ္စာ”

ဟု ပြောပါ၏။ တကယ်က သွန်းလေပြေခင် မစားချင်၊ မသောက်ချင်။ ဒါပေမဲ့ ယုဝါက ရေဆာနေသည် ကားထဲမှာလည်း ရေသန့်ဘူး ပါမလား။ ပြီးတော့ ယုဝါ

ဘာမျှမစားရသေးတာကိုလဲ ပြောပြသမျှ သိနေရတာမို့ အတူလိုက်
မစား မသောက်ပါဟု မပြောရက်တော့။

“နင့်ပိုက်ဆံအိတ်လေး ချွန်ထားစမ်းပါဟယ်၊ ငါ ဒီတစ်ခါ
တော့ ဝယ်တိုက်ပါရစေဟာ၊ နင်ကလည်း”

ဟု ပြောကာ သွန်းလေပြေခင်၏ လက်ထဲမှလက်
ကိုင်အိတ်လေးကို အတင်းယူ၍ ထိုင်ခုံလေးပေါ် ပြန်ချလိုက်သည်။
က ယုဝါပါ။

အတင်းဆင်းခိုင်းနေတာမို့ သွန်းလေပြေခင် ဆင်
လိုက်ရသည်ပါပဲ။ ထိုအခါမှ ယုဝါ မျက်နှာလေး လန်းလာကာ
နှစ်ယောက်သား ဆိုင်လေးရှိရာသို့ လျှောက်လာကြပါ၏။ ဖိုင်
ထိုင်ခုံပြာပြာလေးမှာ သွန်းလေပြေခင်ကို အရင်ထိုင်ခိုင်း
အရောင်းကောင်တာနေရာသို့ ယုဝါ လျှောက်သည်။ ကိတ်မုန့်
နှစ်လုံးနှင့် ပေါက်စီနှစ်လုံးကို အရင်သယ်လာသည်။ စားဖွဲ့
ပန်းကန်ကိုချကာ နောက်တစ်ကျော့ ကောင်တာသို့သွားပြီး
ရည်နှစ်ဘူးကို ယူပါ၏။

“ဪ ... အန်တီ၊ ခဏနော်၊ ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်
ကားပေါ်ကျန်ခဲ့လို့”

ဟု သတိရဟန်လေးဖြင့်ဖြိုး၍ ပြောကာ
ဖျော်ရည်ဘူးလေးနှစ်ဘူးကို ကိုင်လျက်ဖြင့် ကားရပ်ထားရာ
ပြေးသွားတော့ ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးပင် ဖြိုးကြည့်ကျန်ခဲ့ပါ။
သွန်းလေပြေခင်လည်း လွတ်ခနဲ ဖြိုးမိသွားရသည်ပါပဲ။ ဆာ
နေ၍ ပိုက်ဆံအိတ်လေးပင် မေ့ကျန်ခဲ့ရသည်ဟုပင် တွေးမိရ
တည်။

ယုဝါ ကားတံခါးကိုဖွင့်သည်။ ဖျော်ရည်ဘူးကို
ဆက်လိုက်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်တွင်းမှာ ပါလာပါသည်။ အိပ်ဆေး
လင်းလေးကိုဖွင့်ကာ အိပ်ဆေးလုံးလေးတွေကို ထည့်လိုက်ပြီး
ဇတ်တံပိုက်လေးဖြင့် မွှေပစ်လိုက်သည်ပါပဲ။ နောက်တော့ ကမန်း
ဇာတန်းလေး သွန်းလေပြေခင်၏ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကိုဖွင့်ကာ
အတွင်းမှ ဆွဲကြိုးလေးကိုယူလိုက်ပြီး။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ်၏အတွင်း
အလေးဖွင့်ကာ လောက်ကက်သီးလေး လှုပ်ခတ်နေပါသည်။ ဆွဲကြိုး
သေးကို ထည့်လိုက်ပါ၏။ အတွင်းအိတ်စစ်လေးကို ပိတ်လိုက်
တော့ ဆွဲကြိုးလေးသည် လုံခြုံစွာပဲ ယုဝါ၏လက်ကိုင်အိတ်လေး
ထဲမှာ ငြိမ်သက်ရှိသွားရပါပြီတည်း။

သွန်းလေပြေခင်၏ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို စစ်ပိတ်။
သားတကျ ပြန်ထား။ ဖျော်ရည်ဘူးလေးကို ပြန်၍ယူလိုက်ကာ၊
ပိုက်ဆံအိတ်လေး ချိုင်းကြားညှပ်လျက်ဖြိုးပြီး ယုဝါ ပြန်လာပါ၏။

စုတ်တံတပ်ထားသော ဖျော်ရည်ဘူးလေးကို သွန်း
လေပြေခင်၏ရှေ့မှာ ယုဝါ ချသည်။ ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်လိုက်
တာနှင့် ကိတ်မုန့်လေးတစ်လုံးကို ယူစားသည်ကလည်း ယုဝါပါ။

“ရေဆာတယ်သာဆိုတာ မုန့်လေးမြင်လာတော့မှ ဗိုက်
လည်းဆာနေမှန်း သိလာရတယ်”

ဟု ပြောကာ သွန်းလေပြေခင်ကို ကြည့်သည်။
ဖျော်ရည်ကို သွန်းလေပြေခင် မသောက်သေး။

“နင် ကော်ဖီသောက်မလား၊ သောက်လေ၊ ငါ့ဖျော်ရည်
ဘူးက မဖောက်ရသေးဘူး၊ အဲဒီဥစ္စာ ငါသောက်လိုက်ပါ
မယ်၊ နင် ကော်ဖီမှာလိုက်မလား”

ဟု ပြောသည်က အရမ်းကို အားနာတတ်သော သွန်းလေပြေခင်၏ အတွင်းစိတ်ကို သိ၍ပါ။ မျှော်လင့်ထားသည့် နယ်ပယ်။

“ကော်ဖီမသောက်ပါဘူးဟယ်၊ နင် အဲသလို မျှော်ရည်ဘူးကို ပြန်ပေးပြီး ကော်ဖီပျော်ခိုင်းလိုက်ရင် ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးကို အားနာဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ တချို့က အဲသလို ယူထားတဲ့ဥစ္စာကိုပြန်ပေး၊ တခြားဥစ္စာ ပြန်မှာတာမျိုးကို မကြိုက်ဘူးဟ”

ဟု ပြောကာ ဖျော်ရည်ဘူးလေးကို လက်ဖြင့်ထိလိုက်ကာ စုတ်တံလေးဖြင့်စုတ်၍ သွန်းလေပြေခင် အအေးသောက်ပါ၏။ ယုဝါ ရင်ထဲမှာ ပျော်နေသည်ပါပဲ။

“ဟုတ်ဟယ်နော်၊ အအေးခတ်လေး ရင်ထဲတိုးဝင်လာလည်း ရင်ထဲက အပူနည်းနည်း သက်သာလာသလိုပဲ ယုဝါရယ်”

ဟု သွန်းလေပြေခင် ပြောကာ မေလေးကို အသွင်းနေသည့် မြင်ကွင်းကို အာရုံထဲက ဖျောက်မရနိုင်အောင် နေရပါ၏။ မေလေးကို ခွဲလိုက်ရတာ ရင်ထဲမှာ ဖြေသည်ခံနိုင်။ ရင်သည် ဆိုနေ၏။

“အေးလေ ... ငါတို့ကတော့ မကြာမတင်မှာ ကိုယ့်အတွက် ခြေလှမ်းတွေ ဆက်ပြင်ကြရတော့မှာ၊ မကြာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေ အားလုံးဟာ မေလေး ဝင်လာတဲ့ မမမြိုင်ရဲ့အရိပ်အောက်မှာ နေကြရတော့မယ်”

ယုဝါ ပြောကာ လက်ထဲမှ ကိတ်မုန့်ကို တစ်ကိုက်ဆပ်ကိုက်လိုက်ပြီး ခပ်တွေတွေလေး ငြိမ်နေတော့ သွန်းလေပြေခင် ဆီဆီ ပိုဆို့လာသည်။ ဟုတ်သည်။ မကြာမတင်မှာ သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ အလုပ်သင်ရှေ့နေ ဆင်းရဲတော့မည်။ မိုင်းခမ်းလီမှာ သွန်းလေပြေခင် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး သုံးယောက်စလုံးမှာလည်း အလုပ်သင်ချိန် ဘာတပည့်တွေက ပြည့်နေပြီဟု သိထားရပြီ။ ဤသည်လည်း သွန်းလေပြေခင် မေလေးနှင့်အတူ သွားရောက်တွေ့စုံအား ချိန်ဘာဆင်းခွင့်ရဖို့ ပြောဆိုခွင့်ပန်ရာမှ ရှေ့နေအန်ကယ်ကြီးတွေက ပြောပြ၍ သိခဲ့ရခြင်းပါ။

“မေလေးက ငါ့ကို ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သင်ရှေ့နေဆင်းဖို့ အတွက် တိုက်တွန်းတယ် ယုဝါ၊ ဘိုးဘိုးကြီးကိုတောင်မှ ဖုန်းနဲ့ပြောဆိုခွင့်ပန်ရင်း တင်ပြပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့သေးတာ၊ ဘာကြီးဆီကို ဖုန်းဆက်ဖြစ်လိုက်လား၊ မဆက်ဖြစ်ဖူးလားဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ လေလောဆယ်မှာက မေလေး မမျှော်လင့်ပဲ ဆုံးသွားတော့ ငါ့ချိန်ဘာဆင်းဖို့ကိစ္စက ဘာမှကို အရေးမကြီးတော့သလိုကြီး ဖြစ်နေတာပါပဲဟယ်”

ဟု ဖျော်ရည်စုတ်တံလေးကို လှည့်ပတ်မွှေသလိုလေး နေရင်း မျက်ရည်ဝဲ၍ ပြောနေသည့် သွန်းလေပြေခင်ကို ခင်မင်ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ ဖျော်ရည်ဘူးလေးဖောက်ပစ်ကာ တကျိုက်ကျိုက်ပါနေအောင် စုတ်တံလေးဖြင့် စုတ်ဆက်နေသည်ပါပဲ။

“ငါလည်း ငါလျှောက်ထားတဲ့အလုပ်ရရင် သွားမှာပါပဲ”

ဟု ပြောကာ ယုဝါ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ အနာဂတ်အတွက် စိတ်မောနေသည့် ဟန်လေးကို အမိအရ ရှိရှိလေး ဖမ်းထားသည့်ပုံလေးဖြင့်ပါ။

“တကယ်က ငါ့အနာဂတ်ဟာ အရမ်းကို လှပနေတယ်လို့ သွန်းလေပြေခင်ရေ၊ ငါ အရမ်းကို အေးအေးချမ်းချမ်းရှိတော့မယ့်ဘဝတစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရတဲ့ နေရာလေးအခုလောလောဆယ် ငါ ရပ်နေတယ်လေ”

ဟု ရင်ထဲမှကျိတ်၍ ကျေနပ်နေရင်း သွန်းလေပြေခင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည့် မျက်ဝန်းတွေ ရွန်းတောက်နေကြတာကို မနည်းပြန်ထိန်းယူနေရပါသည်အဖြစ်။ လောလောဆယ် ယုဝါဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းတွေ သွန်းလေပြေခင်ကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်စွာ ရှိနေသည့် မှိုင်းညိုညိုမျက်ခွံတွေ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်နေဖို့တော့ လိုနေသည် မဟုတ်ပါ။ ဆိုင်လေးထဲမှာ အချိန်အတန်လေး ဖြုန်းလိုက်သယောင်လည်း ရှိပြီ။ ယုဝါ ပိုက်ဆံအိတ်လေးဖွင့်ကာ ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းသည်။

နောက်တော့ ကားရှိရာသို့ သွန်းလေပြေခင်နှင့် လျှောက်လာကာ ကားပေါ်တက်သည်။ သွန်းလေပြေခင်က ကားမောင်းသူနေရာမှ ဝင်ထိုင်၍ ကားကိုမောင်းထွက်လာကာ ကားတွင်းဆီသို့ အေးမြမြလေကလည်း တိုးတိုးဝင်ဝင်။ ယုဝါတော့ ဘေးမှာထိုင်လိုက်လာရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကာ တစ်ကြိမ် ပိုက်ဆံတွေ ရေတွက်နေသည့်အလုပ်ကို ရမယ်လုပ်နေလိုက်ပါ၏။

“ဟယ် ... ဖိုက်ထဲက နာလာလိုက်တာ၊ ငါ မနက်ကတည်းက ဝမ်းနည်းနည်း ပျက်နေတယ် သွန်း၊ မကြာမှီက ထွက်မလာခင်ကလည်း အိမ်သာနစ်ခါတောင် တက်ခဲ့ရသေးတာ၊ သက်သာပြီး ငြိမ်သွားတယ်လို့ မှတ်နေတာ၊ ခု ပြန်နာလာပြန်ပြီ၊ ဒုက္ခပဲ၊ ငါ မကြာမှီကို ပြန်မှဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်၊ စောစောက ဆိုင်လေးကို ပြန်မောင်းပို့ဟာ၊ သိပ်မှ မဝေးသေးတာ၊ အဲဒီမှာ အန်တီကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီး လက်ထရိန်တက်လိုက်မယ်လေ၊ ပြီးတော့ အဲဒီမှာပဲ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်တစ်စီးစီးကို စောင့်နေလိုက်မယ်ဟာ၊ ဝမ်းထဲနာလာရင်လည်း ဆိုင်မှာဆိုတော့ လက်ထရိန်တက်ဖို့ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား၊ နင် တစ်ယောက်တည်းပဲ ဈေးသွားလိုက်တော့နော်”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် ကားလေးကို ကြောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မောင်းလာကာ ဆိုင်လေးရှေ့မှာ ရပ်ပေး

“မကြာမှီအထိ ပြန်ပို့ပေးမယ်လေ”

ဟု ပြောသည်က သွန်းလေပြေခင်ပါ။

“အခု လက်ထရိန်ပြေးတက်လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် ယုဝါကို ပြန်ပို့ပေးမယ်”

ဟု ထပ်ပြောလာတော့ ယုဝါ ခေါင်းခါသည်။

“အဲဒါဆို ခရီးဖင့်တယ်ဟ၊ ဈေးကို သွားလိုက်တော့နော်၊ ငါ ဒီမှာ အန်တီကြီးဆီမှာလည်း ဝမ်းပိတ်ဆေးလေ၊ ဘာလေး တောင်းသောက်လိုက်ပါမယ်၊ နင် သွားလိုက်တော့”



ဟု ပြောကာ ဆိုင်လေးဆီသို့ ဝမ်းသွားချင်လွန်းနေသဖြင့် ခြေပြေးသွားသည့် ဟန်လေးဖြင့် ယုဝါ ပြေးပါချေပြီတည်း။

သွန်းလေပြေခင် သက်ပြင်းလေးရှိက်လိုက်ကာ ကာလေးကိုခေါင်းလှည့်၍ ပြန်မောင်းခဲ့မိရပါ၏။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အံ့ကျင်းကောင်းသော ချုံဝန်းဝန်းဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေနှင့် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တို့ ရှိနေလျက်။ လေအေးက ကားတွင်းဆီသို့ တိုးတိုးဝင်ဝင်။

ကားမောင်းနေရင်းဖြင့်ပင် သွန်းလေပြေခင် မျက်စိတွေ လေးလံလာကာ အိပ်ချင်တာက အရမ်းကို အုပ်မိုးလာနေတာကို အံ့သြစွာ သိနေရသည်။

ခုလို ကားမောင်းနေရင်း လေအေးတွေ တစ်စုံတစ်ရာ တိုးဝင်လာ၍များ အိပ်ချင်လာခြင်းပေလားဟု တွေးမိရပေမည်။ တဖြည်းဖြည်း မျက်စိတွေ ထိန်းမရအောင် လေးကျလာနေတာကို သိနေရပါ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးကို အိပ်ချင်စေကာ အုပ်မိုးနေသည့်နှယ် ဖြစ်နေပြီ။

ကားက ကုန်းဆင်းလမ်းလေးအတိုင်း သွားနေပါစဉ် သွန်းလေပြေခင် တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာနေသည့် လက်တွေကလည်း လေးလံနေသည်။ အိပ်ငိုက်ချလိုက်သလို တစ်ကိုယ်က ငိုက်ကျလာသည်။ ကိုယ်ကိုပြန်မတ်နိုင်ဖို့ သွန်းလေပြေခင် ကြိုးစားပါ၏။ ညတွေမှာ မေလေးအတွက် တမ်းတပေးနေရင်းဖြင့် အိပ်မရနိုင်ခဲ့တာမို့ ခုလိုအချိန်မှာ ထိန်းမရအောင် ဖြည်းဖြည်းအိပ်ချင်လာသည်လားဟုလည်း ထင်လာနေသည်က သိနေသည့် အိပ်ချင်စိတ်ကို တဖြည်းဖြည်း တွန်းဖယ်မရနိုင်

အောင်ဖြစ်ပါ။ သတိကိုရအောင်စုစည်းယူနေရင်းမှ ကားဘရိတ်က လုပ်ကိုနင်းကာ ဂီယာချိန်းပြီး ကားကိုရပ်ဖို့ ကြိုးစားချိန်တွင် ငိုက်ကျသွားသောကိုယ်ကို သွန်းလေပြေခင် ထိန်းမရ။ ခြေဆောက်လေးက ကလပ်ကို မနင်းနိုင်တော့ဘဲ လီဘာပေါ်ပဲ ပိကျသွားသည်က ကိုယ်လေးငိုက်ကျ၍ လက်ကိုင်ဘီးပေါ် မှောက်လျက် ကားချိန်မှာပါ။

ကားက ကုန်းဆင်းလေးအတိုင်း အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် သွားနေသည်။ ကားခေါင်းက လမ်းဘေးဘက်ဆီသို့ အထိန်းမဲ့ ညီတစ်စီးအဖြစ် ဝင်ချသွားပါ၏။ ချုံကြီးတွေကို ဖြတ်ထိခတ်ကာ သည် အရှိန်ဖြင့်သွားနေဆဲ။

နောက်တော့ အင်ကြင်းပင်ကြီး တစ်ပင်၏ ပင်စည်ခေါင်းတည်တိုက်ချလိုက်ကာ ...။ ကားဘော့နက်ကြီးအတွင်းသို့ တွန့်ကွေးနှစ်ဝင်သွားကြလျက်။

ကားရှေ့မှန်လည်း မွေ့ကြေမျှ ကွဲသွားပါပြီ။

ကားရှေ့ခန်းမှာ သွန်းလေပြေခင်သည် ခေါင်းဆောင့်နေသည့် ဒဏ်ရာဖြင့် ငြိမ်သက်နေကာ ...။

ကိုယ်လေးဖြင့် ဖိထားတာမို့ ကားဟွန်းသံက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေပါချေသည်တကား။

ငှက်တွေ ဟိုဟိုသည်သည် အလန့်တကြားထပျံသန်းကြသည်ကလည်း အထိတ်တလန့်အော်သံတွေဖြင့်ပါတကား။



❀ အခန်း(၁၅) ❀

ရှည်လျားသော ကားဟွန်းသံကြီးကို ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြားနေရလျက်။

ငှက်တွေအုပ်ကျင်းလိုက် အော်မြည်ရင်း အလန့်တကား ကောင်းကင်ဆီမှာ ပျံသန်းနေကြတာကို သူ့ရော ကိုကြီးတို့လည်း မြင်နေရသည်မို့ ...

“ရှေ့မှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ် ကိုကြီးတို့ မြန်မြန်မောင်းပါဗျာ”

ဟု သူ ပြောမိရပါ၏။

ဘိုးကို မြကြာမှု ရုံးခန်းမှာ နားစေကာ ပျော်စရာ အေးအေးလေး တိုက်ခဲ့ရသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဘိုးလည်းနေထိုင်ရာ တစ်ထပ်တိုက်အိမ်လေးဆီသို့လည်း ဘေးမှဖေးထိန်း၍ ခဲ့ရသည်။ အန်တီစံအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေပါလေသော ဘိုးစိတ်ငြိမ်အောင်၊ ဆေးတိုက်ခဲ့ရကာ။ ဘိုး ခုတင်ထက်မှာထိုင် အနားယူပြီးချိန်ကျမှ ကိုကြီးတင့်ကို အဖော်ချန်ထားခဲ့ပါ။ ဘာဘာရွေးတို့၏ ဈေးဝယ်ကားက ထွက်သွားချေပြီမို့ ...။

သူနှင့် ကိုကြီးတို့တို့ကတော့ မိုင်းခမ်းလီသို့ ထွက်ခဲ့ကြခြင်းပါ။

အန်တီစံအတွက် ဆွမ်းရင်းရာမှာ သူသည်လည်း ခါဝင်ချင်သည်လေ။ သူကိုယ်တိုင် ခြေထောက်က နာနေသေးတာမို့ ထားမောင်း၍ မရနိုင်သေး။ ဒါကြောင့် ကိုကြီးတို့ကို ခေါ်လာခဲ့ချင်ပါသည်။

ခုကျတော့ ကားဟွန်းသံ ကြားရာဆီသို့ ကားကို ခပ်မြန်မြန်မျှ ကိုကြီးတို့ မောင်းနေပါပြီ။ ကားက ကုန်းဆင်းလမ်း ခြစ်နေသည်။ အရှိန်ကိုပြန်၍ ကိုကြီးတို့ ထိန်းမောင်းနေချိန်မှာ သူကတော့ ကားရှေ့ခန်းဆီမှနေ၍ စိတ်ပူစွာ ရှာဖွေကြည့်နေမိရသည်က ကားဟွန်းသံပေါ်နေသည့် နေရာကိုပါ။

“ဟာ ... ဟိုမှာ ဟိုင်းလက်ကားပဲ၊ ဘုရား ... အဲဒါ မြကြာမှုကကား မဟုတ်လား၊ စောစောက ကျွန်တော်တို့ ကားနဲ့ ထွက်လာတော့ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ ကျောင်းက ချာတိတ်လေးက နည်းနည်းတော့ ကြာသွားပြီ၊ မမသွန်းတို့ကားလည်း သွားလိုက်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာလေ၊ ဘုရားရေ ... ကားရပ်ပါ၊ ဒုက္ခတော့ ရောက်ကုန်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့ သွန်းလေပြေခင်နဲ့ ယုဝါတို့ တူတူထွက်သွားကြတာလို့ ကောင်လေးက ပြောတယ် မဟုတ်လား ကိုကြီးတို့ရ”

ဟု သူ ပြောခိုက်မှာ မြကြာမှုမှ ချာတိတ်လေး ခုသမျှ ဆားကကြားခဲ့ရပါသည် ကိုကြီးတို့လည်း စိတ်ပူလက်ပူ ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်ကာ။ ဘယ်သူမှ မတိုင်ပင်ကြပါပဲ တူတူပြေးဆင်းလာမိကြသည်ပါပဲ။



ကားက အင်ကြင်းပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကို ခေါင်တိုက်ထားသည်မှ ရှေ့ဘန်ကာဖုံးကြီး အလယ်ဘက်ဆီမှ ချိုင့်ဝင်တွန့်ကွေးဝင်သွားသည်အထိပါ။ ကားရှေ့ခန်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ကားလက်ကိုင်ဘီးပေါ်မှာ မှောက်လျက်သားကြီးငြိမ်ကျနေကာ ...။ လက်နှစ်ဖက်က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတို့ တွဲရုံကြီးကျကာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ရှည်လျားသော ဆံကျစ်ရှည်ကြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ချထားပါသည့် ကောင်မလေး။ ကားနှင့်လူကို မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့်ပင် မြကြာမှီကကား ဖြစ်နေတာ သွန်းလေပြေခင် ဖြစ်နေတာကို သိနေရပြီ။ သူ စိတ်လက်ပူတာ အလောတကြီး ကားရှေ့ခန်းသို့ ရောက်သွားရပါပြီ။ ခြေထောက်မှာ နာနေတာလည်း မသိတော့။ နာနေမှန်းလည်း မသိတော့။ စိတ်ပူနေသည်က ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေသည်။

“ဟာ ... ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရထားတယ်၊ သတိလည်း မှေးနေတယ်၊ ဟေ့ ... ကောင်မလေး၊ သွန်းလေပြေခင် - သွန်းလေပြေခင်”

ကားရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ရင်ခွင်ထဲ သွန်းလေပြေခင်ကို ပွေ့ငင်ယူလိုက်ကာ တတွတ်တွတ် ခေါ်နေစဉ်မှာလည်း သူ့မျက်နှာထက်မှာ စိတ်ပူနေသည့်အရိပ်တွေပဲ အုပ်မှီးနေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ စိတ်ပူနေတာ တစ်ခုပဲ ရှိနေသည်။

သွန်းလေပြေခင်၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ သွေးတွေ စီးကျနေဆဲ။ တချို့ သွေးတွေက မျက်နှာထက်မှာ ခဲစေးစပြုနေပြီ။ သူ လက်ဖြင့် မျက်နှာလေးကို ပွတ်သုတ်ပေးနေမိရပါ၏။ ဒဏ်ရာက မျက်နှာမှာမဟုတ်။ ခေါင်းမှာ ဖြစ်နေသည်။ စီးကျလာသည့်

သွေးတွေဖြစ်နေသည်။ ထူထဲသော ဆံတို့မှာလည်း စိမ့်နေသည့် သွေးနှင့် စေးခဲနေသည့် သွေးတို့ ရောထွေးနေပါသည့်အဖြစ်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ခေါ်လို့မရပါလား ကိုကြီးတိုး၊ ကိုယ်ကျိုးများ နည်းကုန်ပြီလား မသိဘူး၊ ဒီကောင်မလေး ပိုပြီးပိန်ကျသွားတာဗျာ၊ အဲဒါ ဘာလို့ ပရာဒိုကားနဲ့ တူတူလိုက်မသွားဘဲ ကားမောင်းရတယ် မသိပါဘူး ကိုကြီးတိုးရာ၊ ဟာ ... ကိုကြီးတိုး၊ ဟိုကောင်မလေးတစ်ယောက် အဖော်ပါသေးတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ ရှာစမ်းပါဦး၊ ကားပေါ်က ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့လား မသိပါဘူး၊ ရှာဗျာ၊ သွန်းလေပြေခင်ကို ခေါ်သွားတော့မယ်”

ဟု ပြောလည်းပြော။ ပျောင်းနွဲ့နွဲ့ကိုယ်လေးကို ဆွဲချီ၍ ရပ်ထားသော ဗင်ကားဆီသို့ အမြန်လျှောက်သွားမိပါပြီ။ ဆေးရုံကိုပို့ဖို့ အရမ်းအရေးကြီးနေသည်ဆိုတာ သိနေရသည်လေ။ ဤကောင်မလေးအပေါ် ဤမျှအထိ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတာ ကြီးနေရချေသည်ကောဟုလည်း သူ့စိတ်နှင့် သူ့နှလုံးသားထဲ သူ ပိုနားလည်လာနေမိရချိန်မှာ။ သွန်းလေပြေခင်သည် သေကောင်ပေါင်းလဲအဖြစ်ဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ဖပ်လွန်းစွာပါလာနေချိန် ဖြစ်နေသည်။

“မတွေ့ဘူး ဘုန်းလျှံ၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ဘူး”

ကားနောက်ခန်းမှာ သူထိုင်ကာ သွန်းလေပြေခင်၏ ခေါင်းလေးကို ထိုင်ခုံရှည်ပေါ်မှာ ဖေးတင်၍ ရင်ခွင်မှာပွေ့ထားမိက်။ ကိုကြီးတိုး၏ လှမ်းအော်ပြောသံက ပေါ်လာပါ၏။



“သေချာလို့လား ကိုကြီးတိုး၊ လုံးဝမတွေ့တာလား”

“ဟဲ့ ... လူတစ်ယောက်လုံးကွာ၊ လုံးဝမတွေ့လို့ မတွေ့ဘူး ပြောတာပေါ့၊ ငါ့ကောင်ရ၊ မင်းရော ငါ့ရော နားကြားများ လွန်နေကြသလား မသိပေါင် မောင်ရာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်မှ အဖော်ပါခဲ့ပုံ မရပါဘူး၊ ပါရင် တွေ့ရမှာပေါ့၊ ငါ့ကောင်လေး၊ အချိန်မရှိဘူး၊ သွန်းလေပြေခင်ကို ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မှာ၊ ဒီမှာကြာနေလို့ မကောင်းတော့ဘူးကွသွေးတွေနည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိုးရိမ်ရမယ်ထင်တယ်”

ဟဲ့ ကိုကြီးတိုး ပြောလည်းပြော။ ကားရှိရာသို့ပြန် ပြေးလာကာ ကားမောင်းထွက်ခဲ့ပါပြီတည်း။

မိုင်းခမ်းလီမြို့ထဲ ရောက်တော့ ...။ ကိုယ့်မြို့လည်း မဟုတ်။ ဘယ်မှာဆေးရုံရှိသည်ဆိုတာလဲ မသိ။

သွေးတွေ ခေါင်းမှာနစ်နေလျက်။ မျက်နှာမှာသွေးတွေစွန်းနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကားနောက်ခန့်ဆိုဟရည်ကြီးမှာ ထိုင်ပွေထားရင်း အလောတကြီး၊ စိုးရိမ်ချောင့်ချားစွာ ဆေးရုံရှိရာကို တမေးတည်း မေးနေသည့်သူ့ကို မြို့ထဲမှ လူတစ်ယောက်က ကားရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဆေးရုံသို့သွားရလမ်းကို တောက်လျှောက် လမ်းညွှန်ပေးခဲ့တာမို့ ...။

ဆေးရုံသို့ ရောက်ခဲ့ကြရပါသည်အဖြစ်။ သွန်းလေပြေခင်ကိုပွေ့ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာရင်းမှ ...

“ဆရာဝန်နဲ့တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ဆရာဝန်ခေါ်ပေးပါ၊ အခုကြီးလူနာပါ”

နင့် သူ အော်နေသည်။ ဆေးရုံမှ လက်တွန်းလှည်း

ချလေး ရောက်လာကာ ဆရာမလေးတွေ သွန်းလေပြေခင်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ပွေ့တင်ကြတော့လည်း သူ မလွှတ်သေးပဲ ထိန်းချုပ်တင်ပေးရင်းမှ ငြိမ်ကျလွန်းနေသည့် သွန်းလေပြေခင်ကို မျက်မှောင်မခတ် ကြည့်နေမိရင်း ...

“ဟေ့ ... သွန်းလေပြေခင် ... သွန်းလေပြေခင် ... ဘုရား ... ဘုရား ... သူ သေသွားပြီလား ဆရာမ”

ဟဲ့ တတွတ်တွတ်ခေါ်နေရာမှ ဆရာမကိုလည်း မျက်ချားစွာ မေးနေမိရပါ၏။ တာဝန်ကျဆရာဝန်ကြီး ချက်ချင်း ဆက်လာကာ ဒဏ်ရာကိုစမ်းသပ်သည်။ ထရော်လီဖြင့် သွန်းလေပြေခင်ကို စမ်းသပ်ခန်းတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတာမို့ သူ့ရောဂါကြီးတိုးရော အခန်းပြင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။

ဆရာမလေးတစ်ယောက် ထွက်လာတော့ သူ့မှာ နှိပ်စောဖြင့် ...

“ဘယ်လိုနေလဲ ဆရာမ”

ဟဲ့ မေးတော့ ...

“သူ့ဒဏ်ရာကိုသန့်စင်ပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်ပါတယ်၊ အတိအကျကိုတော့ ဆရာဝန်ကြီး ပြောပြမှာပါ”

ဟဲ့ ပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားတာမို့ ကျန်ခဲ့ရင်း ...

“ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တယ် မသိပါဘူး ကိုကြီးတိုးရာ၊ ဒီကောင်မလေး ကားမောင်းကြမ်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောကာ စောစောက နေရာမှာ ပြန်သွားထိုင်သည်။ ဆရာမလေးမှာ စက္ကူကတ်ထူဘူး တစ်ဘူးကိုကိုင်၍ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်လာပါ၏။ ဆေးသွားယူတာဖြစ်မည်။

“ဟိုဘက်ကအခန်းမှာ လူနာနဲ့ပတ်သက်တာတွေ သွားပြောပြပါဦး။”

ဟုမှာတာမို့ ကိုကြီးတိုးကိုပဲ သူလွှတ်လိုက်ပါ၏။ သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်တွေ ဘာတွေ၊ လူနာမှတ်တမ်းအဖြစ် ရေးမှတ်ဖို့ဆိုတာ သူ သိသည်လေ။

“မြကြာမုံက ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်ပါဗျာ”

ဟု သူ ထပ်မှာတော့ ကိုကြီးတိုး ခေါင်းပဲညိတ်ကာ အခန်းထဲ ဝင်သွားပါ၏။

သူ ဘိုးကို သတိရတာမို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ရပါပြီ။ မတတ်နိုင်။ ဤကိစ္စက ဘိုးသိမှ ဖြစ်မည်ကိစ္စ။ ဘိုးလိုက်လာလည်းလိုမည်။ ဘိုးသည် မြကြာမုံ၏ဘိုးအေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဘိုး၏ဖုန်းကို ထူးလာသူက ကိုကြီးတင့် ဖြစ်သည်။

“ဘုန်းလျှံလေး။”

ဟု ထူးသည်။ ဘိုး၏ဖုန်းမှာပေါ်နေသည့် နံပါတ်ကြည့်၍ သူ ဆက်မှန်း ကိုကြီးတင့် သိသည်ပေါ့။

“ဘိုးဘိုး နီးနေပြီလား။”

“အင်း ... နွားနို့နဲ့ ပေါင်မုန့် စားနေတယ်”

“ဘိုးစားပြီးရင် ဘုန်းလျှံဆီကို ဆက်ပါလို့ ဘိုးကိုပြောပေးပါလား။”

စားသောက်နေစဉ်မှာတော့ သူ မပြောချင်။ ဒါကြောင့် သူ ကိုကြီးတင့်ကိုပဲ မှာလိုက်သည်။ အေး ... ဟု ပြောသံအဆုံးမှာ သူ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး ခပ်တွေတွေ ထိုင်နေသည်။ အထဲမှာ သွန်းလေပြေခင်ကို စမ်းသပ်ကြ။ ကုသနေကြပြီထင်။

အခန်းပြင်မှာ ထိုင်နေရင်း သူ ငြိမ်သက်နေပေမယ့် စိတ်တွေက သောကဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

မကြာလိုက်။ ဖုန်းမြည်လာတာမို့ သူ ဘိုးဆီကဆက်နန်း ချက်ချင်း သိလိုက်ကာ ...

“ဘိုး”

သူ့ဟန်းဖုန်းလေးမှာ ဘိုး၏ဖုန်းနံပါတ်လေး ပေါ်နေသည်ကိုးလေ။ ဘိုးတော့ စိတ်တွေထပ်၍ ပင်ပန်းရရှာချေတော့မည်ဆိုတာလည်း သိနေသည်။

“ဘုန်းလျှံ ... မြေး ဖုန်းဆက်လာတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ အခု သွန်းလေပြေခင် ဆေးရုံရောက်နေတယ် ဘိုးဘိုး၊ အက်ဆီးဒင့်စနစ်ခု ဖြစ်ထားတယ်၊ လောလောဆယ်မှာ အရေးပေါ်ခန်းထဲမှာ သူရှိနေတယ်၊ ဘိုး လိုက်လာမလား။”

ဟု မေးတော့ ဘိုးထံမှ စိုးရိမ်တကြီးသံဖြင့် ...

“စိုးရိမ်ရလား မြေး၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲဒီကလေးမလေးဟာ အလွန်လိမ္မာတာ၊ ဘိုး သိတာပေါ့၊ မငွေစံသာ အလွန်အားထားရတဲ့ကလေး၊ အလွန်ချစ်တဲ့ကလေး။”



ဟု မေးလာစဉ်ခိုက်မှာ ...

“သူ သတိမေ့နေတယ် ဘိုးဘိုး၊ ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာထူးတယ်၊ အခြေအနေတော့ ဘုန်းလျှံ မသိရသေးဘူးဘိုး လိုက်လာမလားဟင်၊ လိုက်လာလို့ ရနိုင်ပါ့မလားဘိုးလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ နေမကောင်းဖြစ်မှာလည်းနဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက ဘိုးသိဖို့လည်း လိုနေတဲ့ကိစ္စဖြစ်နေတယ်လေ၊ မြေးက လူငယ်ပဲဥစ္စာ၊ ကလေးပဲဥစ္စာ မြကြာမဲ့က သွန်းလေပြေခင် ဖြစ်နေတော့ ဘိုးရှိနေမှဖြစ်မယ်လို့ နားလည်ထားတာမို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုး ပင်ပန်းနေတာကိုလည်း သိနေတော့ အရမ်းကြီး စိတ်တွေပိုမော၊ ပိုထိခိုက်ကုန်မှာလည်း လန့်နေတာပါပဲ”

ဟု သူ ပြောနေမိသည်။ ဘိုးကို လာလည်းလာချင်သည်။ ဘိုး နေမကောင်းဖြစ်မှာ စိုးတာကြောင့်မို့လည်း မလာလည်း မလာစေချင်ပြန်။ ခက်သည်က မြကြာမဲ့နှင့် သက်လာလျှင် သူ့ဘာမျှ ကျကျနန သိထားတာမရှိ။ ရောရာရာ ပြောပြနိုင်တာလည်း သိပ်မရှိ။ မြကြာမဲ့နှင့် ပတ်သက်ပြောနိုင်သည်က နှစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ အန်တီနှင့် ဘိုးဘိုး

“ဘိုး လာခဲ့မယ် မြေး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာက ကားမရှိဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဘိုးစီးလာတဲ့ ပရာဒိုက ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ ဗင်ကိုကျတော့လည်း မြေးယူသွားတယ်၊ ဟိုတစ်စီးကလည်း အက်စီးဒင့်တောင် ဖြစ်ထားပြီးနေပြီ”

ဟု ပြောလာတော့ သူ အတန်မျှ ရင်ထဲ အားရှိလာသည်။ ဘိုး လာတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုကြီးတိုးနဲ့ ကားလွှတ်လိုက်ပါ့မယ် ဘိုး”

ဟု သူ ပြောတော့ ဘိုးထံမှ အေး ... လွှတ်လိုက်သည့် စကားအဆုံးမှာ ဖုန်းပိတ်သွားတာမို့ သူလည်း ဖုန်းလေးကို ခြစ်ချပြီး အရေးပေါ်ခန်းတံခါးရွက် ပိတ်ထားရာဘက်ဆီသို့ ငေးငြည့်နေမိရပါ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။ ချောက်ချားခြင်းနှင့် ခိုခိမ်ခြင်းက ရင်ထဲမှာ မှန်းကျပ်နေအောင် မောက်လျှံနေကြပြီ။ ကိုကြီးတိုး ထွက်လာတာကို သူ မြင်တော့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားလိုက်ကာ ...

“ဘိုးကို သွားခေါ်လာခဲ့ပါ ကိုကြီးတိုး၊ သိပ်လည်းကြာမနေနဲ့ဦး၊ လိုအပ်တာတွေ ပြေးဝယ်ရတာတို့ဘာတို့ ရှိလာဦးမှာ”

ဟု ပြောတော့ ကိုကြီးတိုး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်ပါပဲ။

ခုံတန်းမှာ သူ သွားထိုင်မိကာ စောစောကနယ်ပင် နေယောက်တည်း ပူပန်စိတ်တွေနှင့် လုံးထွေးနေရင်း သွန်းလေခြင်းအတွက် စိုးရိမ်နေတာပဲ ရှိနေရပါ၏။ ရှေးရေစက်ဟု လူများ ပြောကြဆိုကြတာရှိသည်။ ရှေးရေစက်ကြောင့် လူတို့သည် ဘဝမှာ ပြန်၍ဆိုကြကြရသည်တဲ့။ သံယောဇဉ်ဖြစ်တည်ကြရသည်တဲ့။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် သံယောဇဉ်သည် သွန်းလေပြေအတွက် ကြည်နူးတွယ်မက်စွာ ဖြစ်တည်ခဲ့ဖူးပြီ။ ခုကျတော့ သံယောဇဉ်ကြောင့်ပင်လျှင် စိုးရိမ်သောကဆိုတာကို ရင်နှင့် နှလုံးအောင် ခံစားနေရပြန်ပါ၏။

သံယောဇဉ်ဆိုသည့် အကယ်၍ ကြည်နူးမှုကိုလည်း ပေးနိုင်စွမ်းသည်။

ခုလိုကျတော့လည်း စိုးရိမ်သောကကို မြင့်တက်နေအောင် ရင်မှာထမ်းထားရပြန်ချေသည်တကား။

သူ့ခြေထောက်ကို ယောက်သွားခွဲ ရှုစဉ်က ဆူချက်ချက်လေး လှုပ်ခဲ့ပါသည် သွန်းလေပြေခင်၏ ပုံရိပ်လေးတွေ ပေါ်လာနေသည်က ...။ ရင်တွင်းဆီမှာ သိမ်းဆည်းထားချေသမျှ ကို မကွယ်ဝှက်သာစွာ ပေါ်လာနေစေခြင်း။

မကြာသေးမီ ရက်ပိုင်းလေးအတွင်းကပဲ အန်တီက ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ဤနေ့မှာ သွန်းလေပြေခင် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ ဆေးရုံတက်နေပြီ။ အခြေအနေကို သူ မသိရသေး။

အရမ်းကိုလှပသော ပန်းလေးတွေ အခင်းလိုက် ရုံလိုက် ...။ ရှိနေပါလည် မြကြာမုံ။ မြက်ခင်းစိမ်းတို့ တပြန့်တလှူ ညီတိစွာ စိမ်းစိမ်းထအောင် ရှိနေလျက်။ ထိုမြက်ခင်းစိမ်းဆီ ဆီမှာလည်း ပန်းရံလေးတွေ။ ပန်းပင်တန်းလေးတွေ နေထိန်းကျကျဖြင့် စိုက်ထားပါသည် မြကြာမုံ။

ဂဝံကျောက်နီလမ်းလေးတွေနှင့် ရှိနေပါသည့် မြကြာမုံ။

ထိုအလှတရားများဖြင့် ရှိနေပါသည့် မြကြာမုံတို့ ဤရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ကြေကွဲစရာတွေ ဆက်တိုက်မှု ဖြစ်နေကြရသည်ကောလေ။

နောက်ထပ် ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်တစ်ခုသည် ဤ မြကြာမုံမှာ ဖြစ်မလာပါစေနင့်။ သူ၏သံယောဇဉ်လေးတစ်မျှင်ကို မြကြာမုံဆီမှနေ၍ ဪ ... သူ့ထံမှနေ၍ ဖယ်နုတ်သိမ်းတာမျိုး ကြုံလိုက်ပါရစေနင့်။

“မင်း ... မင်း ... ဘာမှမဖြစ်လိုက်ပါနဲ့ သွန်းလေပြေခင်၊ မင်း ... ငါ့ကို ချန်မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့၊ ချန်မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့။”

ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ သူ လှိုက်ခါနေသော အသံတွေ ပွင့်ကျရင်း ပြောနေမိသည်။

မျက်ရည် လည်တက်လာနေပြီ။ သူ သိနေလိုက်ရပါပြီကောလေ။ ဤကောင်မလေးကို သူ မခွဲနိုင်။ ဘယ်လိုမှ မခွဲ

ထိုအဖြစ်ကို သူ ဝန်ခံမိခဲ့ပြီးနေပြီ။ စောစောက သူ ပြောခဲ့မိသောစကား။ သူ့နှလုံးသားမှာ ကျင်ကြေကွဲစွာ ခေယယမျှ တောင်းပန်နေမိသောစကား။ မင်း ငါ့ကို ချန်မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့ သွန်းလေပြေခင်။



❀ အခန်း(၁၆) ❀

“ယုံတောင် မယုံရက်ပါဘူး ကိုအောင်မှီရယ်၊ ဒီလောကအေးချမ်းပြီး သဘောကောင်းတဲ့ သွန်းလေးဟာ ကားအဆီးဒင်ဖြစ်ပြီးတော့ ဒဏ်ရာရ”

“အိုက်ဆီးဒင်ပါဟာ၊ မင်းကလည်း အင်္ဂလိပ်လိုလည်း သေချာမပြောတတ်ဘူး၊ မတတ်ရင်လည်း မပြောဘဲနေအောင် ဒီမှာက သွန်းလေး အဲဒီရတဲ့ဒဏ်ရာကြောင့် အတိတ်က မေ့သွားတယ်ဆိုလို့ စိတ်ကညစ်နေရတဲ့အထဲ ညည်းကလည်း ဘိုလိုအလွန်မှုတ်ချင်တာပဲ၊ ဒီနေ့ သွန်းလေး ဆေးရုံကဆေးမှာ၊ သူ ဒီနေရာကိုရောက်ရင်များ ပြန်သတိရလာမယ် မသိဘူးလို့ ဆရာဝန်ကြီးတွေကရော ဒီကင်္ဂါတို့တစ်တွေက ရော မျှော်လင့်ထားမိကြတာပဲ၊ ဒဏ်ရာက ခေါင်းမှာရောက်ကောင်းလို့ ဦးနှောက်ကို မထိခိုက်ကုန်တာ၊ ဒါက အတိတ်ကို မေ့သွားတယ်ဆိုတာကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့တော့ တောက် ... ရင်ထဲမကောင်လိုက်ပုံများ”

“ရပ်ရှင်တွေထဲမှာတော့ နောက်တစ်ခါ ခေါင်းကိုပြန်ပြီး ဒဏ်ရာရတဲ့အခါကျရင် ပြန်သတိရလာတယ်တဲ့၊ အဲသလို ကျမှ ပြန်သတိရလာတယ်ဆိုရင် ဒဏ်ရာပြန်ရအောင်လုပ်ရမလို့ ဖြစ်နေတယ်၊ ရပ်ရှင်ထဲကလိုလေ”

“တန်ပါ၊ ဒေါ်ထွေး၊ တော်နေကြာ အတိတ်ကို ပြန်သတိမရဘဲ လူပါပျောက်သွားပါ့မယ်ကွာ၊ ဟိုဟာက ရပ်ရှင်ကွ၊ ဒီဟာက အပြင်မှာဖြစ်နေတာ၊ အရမ်းသွားမပြောနဲ့၊ ကလေးတွေက သွန်းကို သိပ်ချစ်ကြတာ၊ တော်နေကြာ သူတို့ရဲ့ သွန်း ပြန်သတိရအောင်ဆိုပြီး ချောင်းရိုက်လို့ ဟုတ်ပေတော့ ဖြစ်ကုန်မယ်”

အရေးထဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းချက်ရင်း၊ အိုးပြင်ရင်းဖြင့် စကားအဆင်မချောဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ အကတော့ တစ်ခုပဲ ရှိကြပါ၏။ အတိတ်မေ့သွားသည်ဆို သွန်းလေးပြေခင်အတွက် စိတ်ထဲ ထိခိုက်နေကြရသည်။

“ဒါတောင်မှ ဟိုကောင်မလေးယုဝါ အတူတူ ပါသွားရာက ဝမ်းသွားလို့ ပြန်ချလာတာမို့ သူပါ့ရောပြီး အဲဒီအိုက်ဆီးဒင်ထဲ ပါမသွားဘဲ ဒဏ်ရာမရဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ ပါများသွားရင် သူပါ၊ ဒဏ်ရာရပြီး အတိတ်မေ့တဲ့လူက နှစ်ယောက်တောင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ယုဝါလည်း ဒီကိုရောက်လာတော့ ဝမ်းတွေသွားလွန်းနေလို့ အဲဒီနေ့က ဒေါက်တာထူးရတိ ဒရစ်ပုလင်းတောင် ချိတ်ပေးလိုက်ရသကောင်လေ”

ခပ်ညည်းညည်း၊ ပြောနေသည့် ဘာဘမို၏ စကားကို
တံခါးကွယ်လေးမှာရပ်ရင်း ယုဝါ နားထောင်နေမိရာမှ လွတ်ခွင့်
ပြုံးလိုက်မိရပါပြီတည်း။

“ကြည့်စမ်း ... ငါ ဘယ်လောက် ပီရိခဲ့သလဲ၊ ဝမ်းနည်း
ဆေးတွေ နည်းနည်းပိုသောက်ထည့်လိုက်တော့ ဝမ်းနည်း
သွားနေပစ်လိုက်တာ၊ အန်တီဒေါက်တာထူးရတီတောင်
လန့်ကျသွားရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ဒရစ်ပုလင်းပြန်
တစ်လုံးတောင် ချိတ်ပေးလိုက်ရသေးတယ်လေ၊ ဒီတော့
မြကြာမှုကို လမ်းခုလတ်ကနေပြီး ဝမ်းပျက်နေလို့ ပြန်
လာရတယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီနေ့က ငါပြောခဲ့တဲ့ စကား
လုံးဝ ခိုင်မာသွားရတယ်၊ ဘယ်သူကမှလဲ ငါ့အပေါ်မသက်
မဖြစ်ကြတော့ဘူး၊ အဲဒါပဲ ... အဲဒါပဲ၊ ပီရိတယ်ဆိုတာ
ခေါင်းထဲက ဦးနှောက်ကောင်းတဲ့သူတွေဆီမှာရှိတဲ့ အချင်း
အချင်း တစ်ခုပဲပေါ့”

ပြုံးနေရင်းမှ ကိုယ်ရှိန်လေး ပြန်သတ်ယူလိုက်တာ
က ယုဝါပါ။ ဟုတ်သည်လေ။ ထိုနေ့က ဝမ်းတွေအခါခါသွား
လူလည်း ဖြူဖျော့ကျသွားရတာ။ တကယ်ကို ပျော့ဖတ်ပြီး နူး
မခိုင်အောင် ရှိနေရင်း လူတွဲဖြင့်ပင် အိမ်သာအခါခါ တက်ခဲ့ရ
အဖြစ်။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူကမှ လမ်းခုလတ်မှ ယုဝါပြန်ခဲ့သ
အပေါ် မသက်သာစရာ ဖြစ်မလာနိုင်ခဲ့။

“ခုတော့ သွန်းလေပြေခင် ကိုယ်တိုင်က အတိတ်ကို
နေတယ်ဆိုတော့ ဆွဲကြိုးနဲ့ လော်ကက်သီးကိုလည်း အ
သိတော့မလဲ၊ အို ... သူ့ကိုသေအောင် ငါကြံခဲ့ပေမယ့်

မသေခဲ့ဘူး၊ မသေခဲ့ပေမယ့် သူက အတိတ်ကိုမေ့နေတဲ့
သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်တယ်၊ ကံကြမ္မာက ဘယ်လောက်
အထိ ငါ့ဘက်ကို ပါနေခဲ့သလဲ၊ သူဟာ မသေပေမယ့် ငါ
အတွက်ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ အနှောင့်အယှက်မပေးနိုင်
တော့တဲ့ သူတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ရှိသွားရပြီပဲလေ၊ အကယ်
၍ သူဟာ သေလည်းမသေဘူး၊ ဒဏ်ရာနဲ့ ဆေးရုံကိုရောက်
ပြီးတဲ့အခါမှာ အတိတ်ကိုလည်း မေ့နေတာမျိုး မဟုတ်ခဲ့
ဘူးဆိုရင် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပျောက်သွားတဲ့ ဆွဲကြိုးနဲ့
လောက်ကက်သီးလေးကိစ္စ ဘယ်ငြိမ်နေမလဲ၊ ပျောက်သွား
ပြီဆိုတာလေးလောက်တော့ သူ ပြောပြမှာပဲ၊ ပြောပြရင်
ဆွဲကြိုးရဲ့ပုံစံ၊ လော်ကက်ရဲ့ပုံစံတွေ ပါလာကြမှာ သေချာ
တယ်၊ အဲဒါဆို ဘာမွေးလည်း ကြားလာတော့မှာပဲလေ၊
ပြီးပြီ ... ငါ့စိတ်ကူးယဉ်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်ပြီ၊ အဲဒါ
ဆို ဖျက်ပြီ”

ပထမတော့ မီးဖိုဆောင်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့သည့်
ဆွဲကြိုး၊ ခုကျတော့ ပန်းခြံဘက်ကို ခြေဦးလှည့်လိုက်မိရပါပြီ။
ဆေးရုံမှာ သွန်းလေပြေခင် ဆယ်ရက်ကြာသည်။ ဤနေ့မှာပြန်
ဆင်းလာမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ယုဝါ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိတာတော့
အမှန်ပါ။ ဝမ်းသွားထားတာမို့ အားမပြည့်သေးဟု အကြောင်းပြ
တာ ဆေးရုံသို့တစ်ခေါက်မျှ ယုဝါလိုက်မသွားခဲ့။ သွန်းလေပြေခင်
ဆို မတွေ့ခဲ့။

ခုကျတော့ ရှောင်၍ရနိုင်တော့မှာမဟုတ်။ ဆေးရုံမှာ
နား ယုဝါကိုတွေ့လျှင် ဖြုတ်ခနဲ ပြန်၍အမှတ်ရတာတွေ ရှိလာ



ချေမည်လားဟု လန့်ကာ မသွားဘဲ နေခဲ့၍တော့ရသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ပိန်ချောင်ကျသွားသည့် ယုဝါ၏ကိုယ်လေးကြောင့် ဝမ်းပျက်၍ အားမရှိပါ ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်က ယုတ္တိတန်နေသည်ကိုးလေ။

“ခုကျတော့ သွန်လေပြေခင် ရောက်လာတော့မယ်၊ ငါ့သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့မရတာက သူနဲ့ငါဟာ အတူတူနေကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေကြလို့ပဲ။ ခုတင်တစ်ယောက်တစ်လုံးစီနှင့် အဆောက်အအုံငယ်လေးတစ်ခုမှာ တူတူနေနေကြရတာ၊ ဘယ်လိုမှ မတွေ့လို့မရဘူး၊ သူ ငါ့ကိုမြင်တဲ့အခါ ပြန်အမှတ်ရသွားမလားပဲ”

စောစောက ပီရိုလှချေရဲ့ဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချီးကျူးနေသည့် စိတ်သည် လွင့်ခနဲ ပျောက်ပြန်၏။ စိတ်မလုံ ကျောမလုံဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်စပြုနေပြီ။

“ဒါပေမဲ့ ဟိုအစ်ကိုလေးကိုလည်း သွန်းလေပြေခင် အမှတ်မရပါဘူး၊ ဘိုးဘိုးကြီးကိုလည်း အမှတ်မရဘူး၊ မမမြိုင်ကိုလည်း အမှတ်မရဘူး၊ ဘာဘွေးကိုလည်း အမှတ်မရဘူး၊ မြကြာမုံဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလည်း အမှတ်မရဘူး၊ အဲသလို ဘာဘွေး ငါ့ကို မျက်နှာမကောင်းဘဲ ဆေးရုံက ပြန်လာတိုင်း ပြောပြောပြခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ သွန်းဟာ သူ့ကို ကယ်တင်ဆေးရုံပို့ခဲ့တဲ့ အစ်ကိုလေးရဲဘုန်းလျှံကို သတိရဘူးထားပါ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တွေ့ကြတာက နှစ်နဲ့ချီနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ နှစ်နဲ့ချီကြာတဲ့ မမမြိုင်တို့ ဘာဘွေးတို့ကိုလည်း မသိဘူး၊ ဒီမြကြာမုံကို ထူထောင်တဲ့ ဘိုးဘိုး

ကြီးဆိုတာ ငါတို့အားလုံးအတွက် အားကိုးချစ်ကြည်ညိုရာပဲ ဥစ္စာ၊ ဘိုးဘိုးကြီးကိုလည်း အမှတ်မရဘူး၊ မြကြာမုံဆိုတာ ကိုလည်း အမှတ်မရဘူး၊ ဒီတော့ သူ ငါ့ကိုမြင်ရင်လည်း အမှတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု တွေးကာ တွေးကာဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း အားပေးနေရပါသည်အဖြစ်။ ထိုစဉ်ခိုက် ခြံဝင်းတံခါးကို ဘွေး ပြေးဖွင့်နေတာ မြင်ရပါ၏။

ဘိုးဘိုးကြီး၏ ပရာဒိုကားကြီးဖြင့် ဤနေ့မှာ သွန်းလေပြေခင် ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းကာ မြကြာမုံသို့ ရောက်မည်။ သူ့ကို ဘိုးဘိုးကြီး၏ဒရိုင်ဘာ ဦးဦးတင့် ဆိုသူက မောင်း၍ မနက်ကတည်းက ဘိုးဘိုးကြီး၊ ပြီးတော့ကျတော့ အစ်ကိုရဲဘုန်းလျှံတို့နှင့်အတူ မမမြိုင်လည်း ပါသွားခဲ့သည်။

ခု ပြန်ရောက်လာကြပြီ။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်၏။ သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ တခြားလူကို မေ့ချင်မေ့မည်။ သူ့နေဖော် ယုယုဝါဆိုတာကိုတော့ မေ့သွားနိုင်ပါမည်တဲ့လား။

“ဘုရားရေ ... သူ မြကြာမုံကိုလည်း ရောက်လာမယ်၊ ငါ့ကိုလည်း တွေ့မယ်၊ သူနဲ့ငါ တူတူနေတဲ့ အိမ်လေးထဲလည်း ရောက်မယ်၊ အဲဒီအခါ အမှတ်ရသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကောက်ကာငင်ကာများ ဆွဲကြိုးကိစ္စ အမှတ်တရ မေးလာဖို့လမ်းများတယ်၊ အဲဒါက သူ မြတ်နိုးတဲ့ပစ္စည်း၊ သူ့အမေရဲ့ ဆွဲကြိုးလို့ သူ ယုံထားတာ”

ဟု တွေးကာ စက္ကူပန်းရုံကြီးဘေးနား ကပ်သွားရင် လေးကို ကွယ်ထားလိုက်မိရသည်က ယုဝါပါ။ လောလော



ဆယ်မှာ ရင်ဆိုင်ရမှာကို လန့်နေသည်။ တွန့်ဆုတ်သည်။
 ကြောက်ရွံ့ချောက်ချားစွာ ပြုလာနေသည်။ ကြာလျှင် ပို၍ချောက်ချား
 ရှိန်က မြင့်တက်လာတော့မည်။ မျက်စိမျက်နှာကြီး ပျက်ကျနေ
 လျှင်အခက်။ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ
 လျှင် ဘေးလူမသင်္ကာစရာကို ရှာပေးလိုက်သွားက ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်
 နေချေမည်ပေါ့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နေရာမှ ပြေးထွက်သွားလိုက်ချင်
 သည်။ ခက်သည်က ဘာဘွေးကလည်း ရန်ကုန်သို့ လောလော
 ဆယ်မှာ မသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မေလေး ဆုံးသည်။
 သွန်းလေပြေခင် ဒဏ်ရာရသည်။ ဆေးရုံရောက်သည်။ အတိတ်
 တွေပင် မေ့နေသည်ဆိုသည့် ကိစ္စတွေအားလုံးက ဘာဘွေး
 မကြာမီမှ ထွက်ခွာမသွားရန်နိုင်စေဖို့အတွက် အင်အားကြီး
 သော တုံ့နှောငှားမှုကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ ငါက ရန်ကုန်က ဒေါ်ခင်သုလတ်
 အို ... မေမေဆိုပြီး ငါခေါ်နေရတဲ့ ဒေါ်ခင်သုလတ်ဆီ
 သွားဖို့ ဘာဘွေးကို အတင်းလည်း မပူဆာဝံ့တော့ဘူး
 ဒီလိုအချိန်မှာ မသွားသင့်ဘူးလို့ ပြောထားတာကို ငါ
 စကစကပူဆာနေရင် ဘာဘွေးစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်
 မယ်၊ သေချာတာကတော့ မနှစ်မသက်ဖြစ်မှာ အမှန်
 ဒီလောက်ထိ ရိုင်းပျံ့ရသလားလို့ကောင် ပွင့်ပြောလာ
 တယ်၊ ဘာဘွေးက သူ့သမီးရင်းထင်ပြီး ငါ့ကို အထူး
 ချစ်တာ မှန်ပေမယ့် ငါ့အလိုကျ ခုထိလည်း အဲဒီ ခံစား
 ရိပ်ငြိမ်နဲ့ ဒေါ်ခင်သုလတ်ရယ်၊ ဆွဲကြီးလေးနဲ့ လော်လော်
 လေးရယ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြခဲ့ပေမယ့်၊ ငါသွား



ပြီလို့ တောက်လျှောက် ဂျိကျလာတာမျိုး ကြုံလာရင်တော့
 ငါ့ကို ဆူမှာသေချာနေတယ်၊ အထင်သေးမှာလည်း သေချာ
 နေတယ်”

ယုဝါ တွေးကာ စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်မိပြန်ပါ၏။
 နန်းကွယ်နေ၍ မရနိုင်။ ခု ပုန်းနေသည်ပဲထား။ တော်နေကြာလျှင်
 သွန်းလေပြေခင်နှင့် အတူနေရသည့် အဆောက်အအုံငယ်လေးမှာ
 ဘာတူနေကြ။ ကြုံဆုံကြရမည့်အတူတူ။ ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မည်ဟု
 ချစ်ခနဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ရှေ့သို့တိုးခဲ့ရပါပြီတည်း။

ဘိုးဘိုးကြီး၏ကားကြီးက နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ
 ဦး၏ ပေါ်တီကိုအောက်မှာရပ်ပြီ။ ယုယုဝါ ပြေးသွားမိပါပြီ။
 ဘာဘွေးလည်း နောက်ကြောင်းသုတ်သုတ်လျှောက်လာနေတာကို
 မြင်နေရသည်ပါပဲ။

ကားတံခါးပွင့်သွားကာ အရင်ဆုံး ဆင်းသည်က
 ဘိုးဘိုးကြီးပါ။ နောက်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားတော့ မမမြိုင်အရင်
 ဆင်းသည်။ နောက်တော့ ဆင်းလာသည်က သွန်းလေပြေခင်။
 ဆစ်ဖက်တံခါးဆီမှ ဆင်းလာသည်က ရဲဘုန်းလျှံပါတည်း။

ယုဝါ ပြေးသွားနေရင်းမှ ပျတ်ခနဲ အာရုံထဲတိုးဝင်
 သည်က တစ်နေရာဆီမှ တစ်ယောက်ယောက် ကြည့်နေသည်
 ဆိုသည့် ခံစားချက် ဖြစ်လာနေသည်။ အလိုလို လှည့်ကြည့်လိုက်
 တော့ ကိုကြီးတိုး။ စောစောက စက္ကူပန်းရုံကြီးကွယ်၍ ယုဝါ
 နေခဲ့သည့် နေရာ၏နောက်ဘက်ဆီမှ ရေတမာပင်ရိပ်မှာ ပင်စည်
 ဦး လက်ဖြင့်ဖေးထောက်၍ ရပ်ကြည့်နေသည့် ကိုကြီးတိုးပါ
 ကား။



“သူ ... သူ ... ဘယ်တုန်းက ဘယ်အချိန်ကတည်းက ငါ့ကို ... ငါ့ကို ကြည့်နေပါလိမ့်၊ ငါ ဘိုးဘိုးကြီးတို့ရဲ့ ကားကြီး ဝင်လာတော့ ကိုယ်လေးကွယ်လိုက်မိတာကို သူ့မြင်သွားပြီလား၊ မသိဘူး၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်သွားပြီလဲမသိဘူး၊ တကယ်ဆို ငါက ပြေးကြိုဖို့ စိတ်ဆောင်နေတဲ့ ယုဝါ ဖြစ်နေသင့်ချိန်မှာ ပုန်းကွယ်လိုက်တဲ့ ယုဝါ ဖြစ်နေတာကို ကိုကြီးတိုး ရင်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေတော့မှပဲ။ မသင်္ကာစိတ်တွေ ဝင်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကျွတ် - အရေးထဲ ကိုကြီးတိုးက ဘာကိစ္စနဲ့ အဲဒီနေရာကို ခြေထွေပါပြီး ရောက်နေတာတုလဲ”

စိတ်ထဲ မကျေနပ်စိတ်က ကိုကြီးတိုးထံသို့ ဝင်ရောက်၏။ နောက်တော့လည်း ကြာကြာ ရင်ထဲဖြည့်မထည့်အားတော့ဘဲ သွန်းလေပြေခင်ထံသို့ ပြေးသွားမိရပါပြီ။

သွန်းလေပြေခင်ကတော့ ခေါင်းမှာပတ်တီးဖြူလေးနှင့် ဖြစ်နေဆဲ။ နဖူးနှင့် နားသယ်ထိ အညိုမည်းရာ ရှိနေသေးသည်။ မြကြာမှုကိုမော့၍ ဟိုသည်ကြည့်သည်။ မြက်ခင်းစိမ်းနှင့် ပန်းခင်းတွေကိုကြည့်သည်။ ပြေးလာရာမှ ဆေးတွင်ရပ်လိုက်သည့် ယုဝါကိုလည်း ကြည့်သည်။

“သွန်း ... နင် နေကောင်းနေပြီနော်၊ ငါ ... ယုဝါလေး ယုဝါ”

ဟု အသံတွေတုန်နေအောင် ဘာမှကြိုးစားစရာမလိုတော့ဘဲ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေခြင်းနှင့်အတူ လိုက်ခါနေသည့်အသံတွေဖြင့် ယုဝါ မေးတော့လည်း သွန်းလေပြေခင် အတန်ကြာ



ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေသည်။ ဘေးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ၊ စိတ်စောစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်ကလည်း ဘိုးဘိုးကြီးရော မမမြိုင်နှင့် ကိုကြီးရဲဘုန်းလျှံရောပါ။

“ယုဝါ”

သွန်းလေပြေခင် ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာမျှလည်း စိုက်ကြည့်နေသည်။ အာရုံထဲ တစ်ခုခုထင်သော်လည်း စိတ်မဝင်စေဖို့ ကြိုးစားနေမှန်းလည်း သိသာသည်။ မျက်ဝန်းတွေကို စုံမှိတ်ချလိုက်တာကိုလည်း ယုဝါ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ကြည့်နေမိရဆဲ။ မှတ်မိတော့မည်တဲ့လား။ မှတ်မိတော့မည်တဲ့လား။ အလည်း ထိတ်လန့်ချောက်ချားခြင်းနှင့်အတူ ရှိနေရသည်က ယုဝါပါ။

မမမြိုင်ကလည်း သွန်းလေပြေခင်၏ လက်လေးကို ချဉ်းစွာ ထွေးဆုပ်လိုက်ရင်းမှ ...

“သွန်းနဲ့တူနေတာလေ ယုဝါလေ”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် မျက်ရည်ဝိုင်းသော်လည်းကောင်း၊

“ဒါ ... ဒါ ... ယုဝါလား၊ ဟုတ်လား၊ အို ... ဆေးရုံမှာ မမမြိုင် ပြောပြခဲ့တဲ့ မြကြာမှု ... မြကြာမှုလား”

ဆေးရုံမှာ မြကြာမှု ဆိုတာကို မမမြိုင် ပြောပြောပြလိမ့်မည်။ မမမြိုင် ဆိုသည့် အမည်ကိုလည်း မှတ်မိအောင် ပြောခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ သွန်းလေပြေခင်သည် မမမြိုင်ဆိုတာ အမည်မှတ်သားရုံမျှသာ၊ မြကြာမှုဆိုတာကိုလည်း အမည်မှတ်သားနေရုံမျှသာ ရှိနေသည်ဟန် ဖြစ်နေသည်။ ဘာကိုမျှ

မှတ်မိနေပုံမရ။ ယုဝါကိုလည်း မမှတ်မိနေ။ ယုဝါ စတင်၍ရင်ထဲ
မှာ ပြုတိုးနေကြပါသည်။ စိုးရိမ်ချောက်ချားခြင်းတွေ အတန်ပါ
ပြေစပြုလာပါ၏။ ဟန်လေးတင်၍ မျက်နှာလေးညှိုးစေအောင်
ကြိုးစားလိုက်ပြီးမှ သွန်းလေပြေခင်၏လက်ကို ထွေးဆုပ်ကာ
“နင် ... နင် ... ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှတ်မိချင်နေပါ သွန်း
ရယ်၊ ယုဝါကိုတော့ မှတ်မိသင့်ပါတယ်”

ဟု ငိုသံလေးဖြင့် မှင်ကောင်းမောင်းကောင်းထွေး
လုပ်ပြလိုက်တော့ သွန်းလေပြေခင် မျက်ရည်လေး ဝဲနုနုရင်း
စိုက်ကြည့်နေပါ၏။

“ဟုတ်တယ် သွန်း၊ ယုဝါနဲ့ သွန်းတို့ မေလေးအတွက်
တစ်ခုခုဝယ်မယ်ဆိုပြီး ဟိုင်းလက်ဖြူကြီးနဲ့တူတဲ့ အဲဒီ
က ထွက်သွားကြတာလေ၊ ယုဝါ ဝမ်းပျက်လို့ ပြန်လာ
လေ၊ အဲဒီမှာ သွန်းတစ်ယောက်တည်း သွားနေတာ
ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်တာလေ”

မမမြိုင်ကလည်း မှတ်မိနိုးနိုးဖြင့် ကြိုးစားပြော
ပါ၏။ ယုဝါ မျက်စိမျက်နှာမပျက်အောင် မနည်းအားတင်းထွေး
ရသည်။ စိတ်ထဲ ငြိငြိငြင်ငြင်ကြီး ဖြစ်လိုက်ရသည်က မမ
ကိုပါ။

“သိပ်အာရှည်တာပဲ၊ နေလိုက်ပါလား ငြိမ်ငြိမ်လေး
အစပြန်ဖော်နေပြန်ပြီ”

ဟု ကြည့်မရချင်စိတ်ဖြင့် မမမြိုင်ကို ရန်လိုမျက်စိ
လေးတွေဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိလိုက်ပြီးမှ စိတ်ကိုပြန်ထိန်းကာ
“ဟုတ်တယ် ... သွန်း မှတ်မိပြီလားဟင်၊ မှတ်မိပြီလား”

ဟု မှင်မပျက် ကြိုးစားပန်းစား အားစိုက်၍မေးယူ
ပါ၏။ ဤအမေးကို ဘယ်လိုမှ မေးကိုမမေးချင်သည့်ကိစ္စ။
ကျတော့ ယုတ္တိရှိအောင်၊ မသင်္ကာမဖြစ်အောင်၊ ဇွတ်မှိတ်အား
စိုက်၍ မေးရပါသည့်အဖြစ်။ သွန်းလေပြေခင် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ
ပျပ်ခတ်နေသည်။ မျက်နှာထက်မှာ ပို၍ဆွေးရောင်ဖျော့လာသည်။

“ယုဝါ ... ပြီးတော့ ... မေလေး”

ခပ်တိုးတိုးအသံလေး ပွင့်ကျလာနေသည်။ ယုဝါ
တောင်မခတ် ကြည့်နေမိရဆဲ။ လတ်တလောမှာ သွန်းလေ
ပြေခင်၏ စိတ်ထဲအာရုံထဲ အတိတ်က မြင်ကွင်းတွေ တန်းစီပြီး
လှုပ်ပါအောင် တိုးဝင်လာကြတော့မှာကို သေအောင်လန့်နေသည်။
ဧတုနေသည့် သွန်းလေပြေခင်၏ ပါးစပ်ထဲမှ ခုန်ပေါက်ထွက်
လာသည့် စကားတွေထဲမှာ အမှတ်ရခြင်းဆိုသည့်အရာ ပါလာ
လျှင်တော့ အဆိပ်ပြင်းသည့် မြွေတစ်ကောင် လှမ်းပေါက်
လာတာကို ခံလိုက်ရတာနှင့် တူချေတော့မည်။

“ကား ... ကားမောင်းသွားတယ်”

ဟု ပြောကာ သွန်းလေပြေခင် မြကြာမှုကို အတန်
ငြိမ်းကြည့်နေသည်။ မျက်နှာသက်တွင် ဘာကိုမျှဖမ်းဆုပ်
ခံနိုင်သည့် ခံစားချက်တွေပဲ အုပ်ခိုးလာနေသည်နယ်ရှိ၏။

ယုဝါ စတင်၍ သောကတွေ ပြေကျစပြုလာမိရပြန်

ခမှ ဘေးလူတွေကို ယုဝါ အကဲခတ်လလို ကြည့်
မိရပါ၏။ ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် မမမြိုင်သည် သွန်းလေပြေခင်



ပြန်၍ အမှတ်ရချေမည်လား ဆိုတာကို စိတ်စော၍ ကြည့်နေတာ မြင်နေရသည်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုလေး ရဲဘုန်းလျှံ။ ဆေးခန်းသွန်းလေပြေခင်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ လူတစ်ယောက်ထိုသူသည် ယုဝါအတွက်ကတော့ နတ်ဆိုးဖြစ်နေသည်။ ယုဝါသေစေချင်နေသည့် သွန်းလေပြေခင်ကို ရှင်အောင် ဆေးရုံပို့သွားလျှ။ ရင်ထဲမှာ အရမ်းကိုကြည့်မရဘဲ မုန်းတီးနေရသည့် သူ့သေလောလောဆယ်မှာကို ရဲဘုန်းလျှံ ဆိုသူပဲ ဖြစ်နေသည်။

နောက် ရင်ဆိုင်ကြိုလိုက်ရသည်က ကိုကြီးတိုးအကြည့်များ။ ကိုကြီးတိုးသည် ကားရှေ့ဘောနက်ကိုမိ၍ ကြိုတင်နှင့် တူတူရပ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ အကြည့်သည် တခြားဘက်နေရာမှာမှ မရှိနေဘဲ ယုဝါထဲမှာ တန်နေတာကို ကျောခိုင်းအောင် လိပ်ပြာမလုံစိတ်ဖြင့် ယုဝါ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါချေတည့်။

အမြဲပျော်နေတတ်ပုံရပါသော ကိုကြီးတိုး၏အကြည့်တွေက ခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပြုံးရိပ်ပျောက်နေလျက် စူးစမ်းကြည့်တွေဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသည်။ ကိုကြီးတင့်ကတော့ ယုဝါ၏အကြည့်ကို ခံစားချက်တွေကို ဖမ်းဆုပ်သိပ်နေပုံလည်းမရ။ မြင်ကွင်းအားကို ငေးကြည့်နေတာပဲ ရှိနေသည်။

ရဲဘုန်းလျှံကို ကြည့်မိတော့လည်း ယုဝါ၏မျက်လုံးထဲမှာ ဖြတ်ပြေးနေသည့်အရိပ်တွေကို ဖမ်းဆုပ်တန်သမျှ ဆုပ်နားလည်နေသည့်နှယ် ခပ်စိုက်စိုက်အကြည့်နှင့် ကြည့်တာမို့။ ဖျန်းခနဲ ကြက်သီးထလာမိရသည်က ယုဝါပါ။

“နင် သတိရလေဟယ်၊ သတိရလေဟယ်၊ မရဘူး ... မရဘူး၊ နင် ငါ့ကိုမေ့လို့မရဘူး၊ ငါက နင်နဲ့ညီအစ်မပါ၊ ညီအစ်မပါ”

ဟု သွန်းလေပြေခင်၏လက်ကို အတင်းဆွဲဆုပ်ပုပ်ယမ်းပစ်ရင်း ယုဝါ ငိုပစ်သည်။ တကယ်က ကြောက်စိတ်ဦးစိုးနေတာက ကိုယ့်အပြစ်တာမလုံခြင်း။ ဒါပေမဲ့ ငိုချဖို့ဆိုတာ သွန်းလေပြေခင်ကိုပဲ သတိရစေချင်လွန်းသည့်ဟန်ဘက်ရောက်အောင် လုပ်ပစ်ရင်း ငိုချပစ်ရခြင်း။ ငိုချင်စိတ်က ထိန်း၍မှမရချေလေ။ သွန်းလေပြေခင် အတွက်မဟုတ်။ ယုဝါအတွက် ယုဝါခြင်း။ ယုဝါအပေါ် မသင်္ကာမဖြစ်အောင် ငိုခြင်း။ ယုဝါကိုအကဲမနေတာ လန့်လာ၍ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ငိုချလိုက်ခြင်း။

ဒါပေမဲ့ သွန်းလေပြေခင်ကတော့ တကယ်ကို ယုဝါထိခိုက်၍ ငိုချနေခြင်းဟု နားလည်ထားပုံလေးဖြင့်လိုက်၍ နှလုံးရည်လည်တက်လာသည်။ နောက်တော့ မျက်ရည်ကျလာခြင်း။ ခေါင်းလေးကိုလည်း လက်ချောင်းသွယ်ပျောင်းပျောင်းတွေဖြင့် ဖေးဖီလိုက်ကာ ...

“ခေါင်းထဲက ကိုက်လိုက်တာ ခေါင်းမွှေးလိုက်တာ”
ဟု ညည်းရှာပါ၏။ ယုဝါ ငိုနေတာကိုလည်းကြည့်

“ယုဝါ ... ယုဝါနော် ... ကျွန်မ မှတ်ထားပါ့မယ်၊ မငိုနဲ့နော်”

ဟု အားယူ၍ ပြုံးပြရင်း ပြောလာရှာသေးသည့် သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ စိတ်ရင်းကောင်းသူလေး ဆိုတာလည်း



ယုဝါ သိသည်ပေါ့။ ခု ယုဝါ ငိုချလိုက်တော့လည်း ပင်ကိုစရိတ်
ဟန်လေးတွေ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေချေမည်သာ။ အတိတ်က
သည်ဆိုပေမယ့် စရိုက်ဆိုတာကတော့ သွန်းလေပြေခင်၏ ရင်
မှာရှိနေမည်သာ။ ခုလည်း ယုဝါကို လက်လေးကိုင်၍ ခပ်တိုး
လေး ပျောင်းပျော့လာရှာပါသည့် သွန်းလေပြေခင်ပါ။ ယု
တစ်ချက် သနားမိရသည်ပါပဲ။ မတတ်နိုင်။ ယုဝါ ချမ်းသာ
အတွက်က သွန်းလေပြေခင်ကို ရက်စက်မှ ဖြစ်ချေမည်ကိုး
သနားစိတ်ကိုပြန်၍ နှင်ထုတ်လိုက်ရသည်ကလည်း ယုဝါဝါ

“ကဲ ... ကလေး နားပါစေဦး၊ သမီး ယုဝါကလည်း
နဲ့လေ၊ တစ်နေ့မှာ သွန်းလေပြေခင် ပြန်ကောင်းလာမှာ
ဘိုးလည်း ရန်ကုန်ကိုခေါ်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ
ဟိုမှာ ဆက်ပြီးဆေးကုသမယ်၊ ကောင်းသွားမှာပါ။
ရှိနေတာပဲကွယ်၊ မြကြာမှုံက ကလေးတွေဟာ ဘိုးရဲ့
တွေပါပဲ၊ ဘိုးရဲ့မြေးတစ်ယောက်အဖြစ် မှတ်ယူထား
သွန်းလေပြေခင်ကို ဘိုး ကုသပေးရမှာပေါ့၊ ဒီမှာစား
ပါဘူး၊ ဘိုးရဲ့မြကြာယံအိမ်ကြီးကို နောက်သုံးလေး
နေရင် ခေါ်သွားမှာပါ”

ဟု ဘိုး ပြောလာတော့ ယုဝါ ပို၍စိတ်ထူထောင်
သည်။ ခုမှ ဒုက္ခဟု ရင်ထဲမှ ခံစားလာနေမိရပါသည့်အဖြစ်
က ကုသပေး၍ သွန်းလေပြေခင် သတိရလာလျှင် ဘယ်နှစ်
မည်တဲ့လဲ။

“ဆို ... အဲဒီတော့လည်း သူ့ဆွဲကြီးကိစ္စ၊ ငါ့ဆီမှာ
တာတွေ ဘာတွေ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သူသိနိုင်မှာနဲ့”

ငါက ဒေါ်ခင်သုလတ်ရဲ့သမီးအဖြစ် ရန်ကုန်မြို့က ရွှေစံပယ်
ရိပ်ငြိမ်ကို ရောက်နေပြီ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ငါ့ကို ဘယ်သူ
က ရှာတွေ့နိုင်တော့မှာမို့လို့လဲ၊ သူက ဘိုးဘိုးကြီးဆီမှာ
နေ၊ ငါက ရွှေစံပယ်ရိပ်ငြိမ်က ဒေါ်ခင်သုလတ်ရဲ့သမီး
အဖြစ်နေ၊ အဝေးကြီး”

ဟု တွေးကာ စိတ်ကိုပြန်တင်းယူနေရပေမယ့် စိတ်
လေးတာကတော့ လေးနေသည်ပါပဲ။

“ကျွတ် ... အလကား၊ ဒီကောင်မ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်
ကတည်းက သေသွားဖို့ဥစ္စာ၊ ကယ်တင်ရှင်ကလည်း ပေါ်
လာသေးတယ်၊ သူကလည်း ခေါင်းကဒဏ်ရာနဲ့ သေမ
သွားဘူး၊ သေလိုက်စမ်းပါလား”

ဟု စိတ်နောက်နောက်ဖြင့်တွေးကာ နှုတ်ခမ်းလေး
လွှတ်ကနဲပင် မချင့်မရဲကြီး ကိုက်ပစ်လိုက်သည်က ယုဝါ

ပြီးတော့မှ လန့်လန့်ဖြင့် သတိရလာလျက် ကိုကြီး
ဆိုတာကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ခုထိ ယုဝါ တစ်ယောက်
လည်းကို ကွက်၍ကြည့်ဖို့ တာဝန်ခံထားတာ ကျနေသည်ပါပဲ။
အောက်လျှောက်ကြီး ကြည့်နေဆဲ။ ကြည့်နေပြီ။

“မြိုင်မြိုင် ... အပေါ်ထပ်က သီးသန့်ခန်းနေရာလေးပြင်
ထားတာ၊ အဲဒီကို သွန်းလေပြေခင်ကို ခေါ်သွား၊ စားရမယ့်
ဆေးတွေ ဂရုတစိုက်တိုက်၊ ဒေါက်တာထူးသိရှိကိုလည်း
ဒီမှာပဲ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း သွန်းလေပြေခင်နဲ့ အတူလာနေ
ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ် မဟုတ်လား”



“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာကြီး၊ ဒီညနေ ဒေါက်တာလာမှာပါ။ ညလည်း အိပ်မှာပါ။ ဆေးလည်း မှန်မှန်တိုက်ပါ။ ဘိုးဘိုးကြီး၊ လာ ... လာ ... သွန်းလေပြေခင်၊ မမမြိုင်နဲ့ လိုက်ခဲ့နော်”

ဟု ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် မမမြိုင်တို့ ပြောနေတော့ ...
“ယုဝါလည်း တူတူနေမယ်လေ၊ ဆေးတွေ ဘာလုပ်လုပ်လဲ၊ ယုဝါ တိုက်ပေးပါမယ်”

ဟု အလောတကြီး ပြောမိသည်က ယုဝါ။
“နေပါစေ၊ ဒေါက်တာရှိပါတယ်”

ဟု တည်ငြိမ်စွာ ပြောလာသည်က ရဲဘုန်းလှိုင်။
နေသည်။ အကြည့်သည် ယုဝါထံမှာ တန်နေ၏။ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်သည့်ဟန်မှာ ပြတ်သားရိပ်တွေပါ ပြည့်သိပ်လာကြရင်း
“သွန်းလေပြေခင်ကို ဘယ်သူနဲ့မှ လောလောဆယ်ထပ်မတွေ့ပါစေနဲ့၊ မမမြိုင်၊ သူ ပင်ပန်းသွားလိမ့်၊ အထူးသဖြင့် သူ့ကို ဒေါက်တာက ဆေးတိုက်ဖို့ စီစဉ်တဲ့ သူနာပြုနဲ့ပဲ တိုက်ပါ၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်ကိုလည်း မတက်ပါစေနဲ့၊ ကဲ ... ညီမလေး သွန်းပြေခင်၊ မမမြိုင်နဲ့ လိုက်သွားနော် ကိုယ်လည်း လိုက်ပို့မယ်”

ဟု ပြောကာ အပေါ်ထပ်သို့ သွန်းလေပြေခင် မမမြိုင်မှ ဖေးကိုင်၍ ခေါ်သွားစေသည်ကလည်း ရဲဘုန်းလှိုင် နေသည်။ ဘေးကလိုက်သွားသည်ကလည်း ရဲဘုန်းလှိုင် ချေသည်တကား။

ယုဝါ ငြိမ်သက်ရပ်နေရင်း အံ့ခဲထားသည်။
ဒါပေမဲ့ ဘာမျှမပြောဝံ့။ ကိုယ်က မြကြာမှုမှာ မှီခိုရသူ။ ဘိုးဘိုးကြီး၏မြေး ရဲဘုန်းလှိုင်ကို ဘာမျှမပြောနိုင်။
ပြောဝံ့။ ပြောခွင့်မရသည်သူ။

တစ်ခုခုတော့ အမှားအယွင်း ရှိနေသည်ဟု ယုဝါ ခံလာနေသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား၊ ငါ့အပေါ်များ မသင်္ကာဖြစ်နေသလားနော်၊ တစ်ခုခုတော့ ငါ့ကိုမယုံဘူး ဖြစ်နေတယ်နဲ့တူပါရဲ့၊ ဟိုလူကြီးကလည်း ပြူးနေတာပဲ၊ ငါ့ကိုကြည့်နေတာ”

ဟု တွေးကာ တွေးကာဖြင့် ရင်ထဲမလုံ။ ကျောလည်း ကျောဘက်မှာ မေလေး လာရပ်နေသည်ဟု ဖြန်းစားကြီး ရေတော့လည်း နောက်ဘက်ကို ကသောကမျောကြီး လှည့်ညှို့လိုက်မိပြန်သည်။ ဘာမျှရှိမနေ။ ဒါပေမဲ့ နာဝမှာဖြင့် မေအော်သုံးနေကျ အော်ဒီကလုံး ရေမွှေးနံ့လေးကိုပဲ ရလိုက်သော်လည်း ခံစားလာရပြန်သည်။

သတိဝင်လာကာ ကြည့်လိုက်မိတော့ နေရာမှာ အဆဲ ကိုကြီးတိုးနှင့် ကိုကြီးတင်။ ဘာကြီးကတော့ မရှိတော့ အဆောက်အအုံကြီး အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီ။ ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်လာရပေမယ့် ...

“ဘာကြည့်တာလဲ၊ မျက်စိ ကျွတ်တော့မယ်”
ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ်ကြီးဖြင့် ကိုကြီးတိုးကို မေးချခွင့်သမျှ။ မမေးရဲစွာ ပြန်လာလိုက်ရတာကိုပဲ ရင်ထဲခံရတတ်နေသည်။



ဟုတ်သည်။ မမေးရဲ။ မေးလိုက်လျှင် အလိုလို
မလုပ်မလဲကြီးဖြင့် ကိုယ့်ဇာတိကိုယ် ဖော်သလို ဖြစ်တော့မည်။
ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်မလုပ်သလို ဖြစ်တော့မည်။

ဒါပေမဲ့ ကားဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်က အပေါ်စီးနိုင်
သော အကဲခတ်ကြည့်ကြီးဖြင့် ကြည့်နေတာကို ဘာမျှမတုံ့ပြန်ခဲ့
စွာ ငြိမ်ခံလာရတာကိုတော့ ရင်ထဲမခံနိုင်။

“သူက ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ဒရိုင်ဘာပဲ၊ သူဌေးမှ မဟုတ်တာ”

ဟု မဲ့ရှဲ့၍ နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရှံ့တော့ဖြင့် ထူး
ပစ်လိုက်မိသည်ကလည်း ယုဝါပါ။ မြကြာမှုကို ဝေကြည့်လိုက်
မိပါ၏။

“လုံးဝကို မနေချင်တော့တဲ့ နေရာပဲ၊ ခုလို အချိန်မျိုး
ပိုတောင်မနေချင်သေး”

ဟု တွေးနေသည့် အတွေးဖြင့် ပန်းဥယျာဉ်အ
ကို ကြည့်မိပါ၏။ အလှတရားတို့ကို မခံစားတတ်တော့
ထွက်ပြေးချင်တာတွေပဲ ရှိနေသည်။ ပန်းခင်းဆီမှ ပန်းရနံ့
လည်း ရှူရှိုက်ရမှာကို အာရုံမစိုက်နိုင်။ ရင်သည် နောက်ကိုချော့



❀ အခန်း(၁၇) ❀

“မိန်းကလေးကို ရန်ကုန်မြို့မှာ အလုပ်သင်ရှေ့နေ ဆင်း
စေချင်တဲ့ စေတနာဇောဟာ မငွေစံသာဆီမှာ ရှိခဲ့တယ်။
သွန်းလေပြေခင် ဆိုတဲ့ ကလေးဟာ အလွန်စိတ်ရင်းကောင်း
ပြီး မြကြာမှုအတွက်လည်း အားကိုးရတဲ့သူလေး ဖြစ်တယ်
ဆိုတာကိုလည်း မငွေစံသာ ပြောပြောပြသမျှ ဘိုး ဒီကိုလာ
တိုင်း ကြားခဲ့ရသလို သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ ငယ်ကတည်း
က မြကြာမှုမှာ ရှိခဲ့ ကြီးခဲ့တဲ့ ကလေးပေမို့ မိန်းကလေး
လိမ္မာရေးချားရှိတာ၊ ယဉ်ကျေးတာ၊ ဘိုး အားလုံးမြင်နေ
ခဲ့ရတာပါပဲ။ ဒီတော့ သွားလေသူ မငွေစံသာရဲ့ဆန္ဒလည်း
ပြည့်စေ၊ ဘိုးလည်း လိမ္မာတဲ့ကလေးကို ရှေ့နေကောင်း
တစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့အထိ တာဝန်ယူနိုင်စေ ဆိုတဲ့စိတ်
နဲ့ သွန်းလေပြေခင်ကို ရန်ကုန် ခေါ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။
ခုလောလောဆယ်မှာတော့ သွန်းလေပြေကို ကျန်းမာရေး
အခြေအနေအရ အနားယူခိုင်းထားရဦးမှာမို့ ဘိုးရဲ့မြကြာယံ
အိမ်ကြီးကိုပဲ ခေါ်သွားမယ်။ ကံ ... ကံ ... မြိုင်မြိုင် မိန်း



ကလေးကို သူ့နေရာလေးကိုခေါ်သွား။ အဝတ်အစားတွေ
တွေ သူ့ပစ္စည်းလေးတွေ ယူပါစေ”

အပေါ်ထပ်ရှိ သွန်းလေပြေခင် နေထိုင်နေရာအခန်း
သို့ ဘိုးရောက်လာကာ မမမြိုင်ကိုလည်းအဖော်ထည့်ကာ ...။ သွန်း
လေပြေခင်ကို ပစ္စည်းလေးတွေသိမ်းယူချင်ရာယူဖို့ ပြောလာခြင်းပါ။

သွန်းလေပြေခင် ခေါင်းတွေနောက်နေသည်။ မမမြိုင်
ဟု အများခေါ်သာ လိုက်၍ခေါ်ရ။ နာမည်ကို မှတ်သားစု
ဘိုးဘိုးဦးဘုန်းမြတ်စစ်ဟု အများခေါ်၍သာ လိုက်၍ခေါ်ရ။ မှတ်
သားရ။ အို ... အမည်များအားလုံးကို ဘယ်လိုမှ မသိခဲ့ရသေး
သူများ။ မျက်နှာများအဖြစ် ရှိနေရရင်း မှတ်သားနေရသည်။
သွန်းလေပြေခင်ပါ။ သွန်းလေပြေခင် ဆိုသည့် အမည်လေးကိုယ်
ကိုယ်တိုင်မှတ်မိနေ၍မဟုတ်။ အများခေါ်၍သာလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်လည်း သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာကို ပြန်မှတ်သားယူရသလို
ကြီး ရှိနေသည့် ဘဝပါတကား။

ခုလည်း ဘိုး ပြောလာ၍ မမမြိုင် နောက်သို့ သွန်း
လေပြေခင် လိုက်လာရပေမယ့် ...

“ငါ တစ်ပတ်ကျော် နေလာခဲ့တဲ့ ဒီအခန်းဟာ အရင်တုန်း
က ငါနေခဲ့တဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ငါ ဒီလောက်လှူ
တဲ့ မြေကြာမှုကို ဘာလို့ မမှတ်မိနေရတာတဲ့လဲ၊ ပြီးတော့
ငါဟာ ... ငါဟာ ... မိဘမဲ့ဂေဟာတစ်ခုမှာ ကြီးပြင်းထွေး
ရတဲ့သူတဲ့၊ အဲဒါတွေအားလုံးကို ငါ ဘာလို့မမှတ်မိရတာတဲ့
အို ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီနေရာဟာ ငါအတွက်
စိမ်းမနေသလိုကြီး ခံစားနေရတာတော့ အမှန်ပဲ”

သွန်းလေပြေခင် မမမြိုင်နောက်မှ လိုက်လာရရင်းမှ
ဇုတ်ခနဲ နောက်ဘက်ကိုလည်ပြန် နောက်ဘက်ကို မော့ကြည့်လိုက်
တော့ ဘိုးဘိုးကို မြင်ရပါ၏။ သွန်းလေပြေခင်တို့နှင့်အတူ အခန်း
ထဲမှ ထွက်လိုက်လာခဲ့ကာ လှေကားထိပ်ရောက်မှ ရပ်ကျန်ခဲ့ပါ
သည့် ဘိုးဘိုးဦးဘုန်းမြတ်စစ်သည် ပြုံး၍ကြည့်နေသည်ပါပဲ။
အေးချမ်းသောမျက်နှာ။ ကြင်နာသောအပြုံးဖြင့် ရှိနေပါသည့်
ဘိုးဘိုး။ အသားဖြူဖြူ။ အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် ခန့်ညားအေးချမ်း
သော ရုပ်သွင်ရှိကာ၊ ဆံစတို မည်းနက်နေဆဲဖြစ်ပါသည့် ဘိုးဘိုး
ဦးဘုန်းမြတ်စစ်။ ဤမျက်နှာသည် စိမ်းမနေ။ အို ... ဒါပေမဲ့လည်း
မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာလည်း သိမနေ။ ရှိမနေ။ ထိုခံစားချက်ကိုက
ဆန်းနေသည်။ မစိမ်းလျှင် သိနေရမည်။ ခုကျတော့ မဟုတ်။

“ငါ မျက်နှာတစ်ခုခုကို ဒီမြေကြာမှုမှာ မြင်လိုက်ရတိုင်း
ရင်းနှီးနေသလို ခံစားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါမမှတ်မိနေဘူး၊
သိမနေဘူး။ ဒီနေရာလေးဟာလည်း လှနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ငါ မမှတ်မိနေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံး ပြောပြထားကြတာ
ကတော့ ငါဟာ ဒီမြေကြာမှုကပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာပဲ”

ပန်းဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးကိုမြင်တော့ သွန်းလေပြေခင်
တစ်ချက်တန့်မိရပါ၏။ ခေါင်းထဲ ရိပ်ခနဲ တိုးဝင်လာသည်က ...။
သုံးဘီးဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဖြစ်နေသည်။ ထိုဆိုင်ကယ်၏ နောက်ခန်း
နေရာမှာ ပန်းခြံင်းတွေ ပြည့်နေသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ပန်းတွေ ... အို ပန်းဥယျာဉ်ကျယ်ကြီး
ကို မြင်ရချိန်မှာ ငါက ဘာလို့ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်တစ်စီး



ကို မြင်နေရတာလဲ။ အာရုံထဲမှာ ဘာလို့ လာလာမြင်နေရတာတဲ့လဲ”

ခေါင်းလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်မိုးကာ မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ချထားလိုက်မိရသည်က သွန်းလေပြေခင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ဆိုတက်နေသည်။ မမမြိုင်မှ ဘေးတွင်ရပ်လိုက်က သွန်းလေပြေခင်၏ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်လိုက်ပါ၏။

“ဒီပန်းလေးတွေကို ကြည့်ပါဦး သွန်းရယ်၊ သွန်း ဟိုအထိထပ်ကနေပြီးတော့လည်း ဒီပန်းခြံကျယ်ကြီးကို မြင်တာပဲ မဟုတ်လား၊ သွန်း ငေးငေးကြည့်နေတဲ့ ဒီပန်းခြံကျယ်ကြီးဟာလည်း သွန်းရဲ့အတိတ်မှာ ရှိနေပတ်သက်နေတာပဲလေ သွန်း သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ သုံးဘီးဆိုင်ကလေးနဲ့ သွန်း ပန်းတွေ သွားသွားပြီး ဈေးကိုပို့ခဲ့တာလေ”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင်၏ရင်ထဲ အဆမတန် တုန်လာသည်။ ခုန်လာသည်။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာသည်။ အို ... အို ... စောစောကပဲ သွန်းလေပြေခင် ထိုပုံရိပ်လေးကို တွေ့ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... အဲဒါကို ... မြင် ...”

“ဟယ် ... သွန်း၊ နေကောင်းနေပြီလားဟင်၊ ငါလာချင်တာမှ အရမ်းပဲ သိလား၊ နင် နားနေတဲ့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ လုံးဝနားပါစေဆိုပြီး ဒေါက်တာထူးရတီက ပြောလို့ ငါ မရောက်ရတာပါ၊ ခု ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

ရုတ်ခနဲ အဆောက်အအုံလေး တစ်ခုစီမှ ပြေးဆင်းလာကာ အမောတကောလေး မေးလာပါသည်။ ကောင်မလေး။ သွန်းလေပြေခင် ငေးကြည့်နေမိရပါ၏။ သွန်း ပထမဆုံး ဤမြကြာမှုသို့ ဆေးရုံမှ ပြန်ရောက်သည့်နေ့မှာ ရောက်လာကာ ...

“နင် သတိရလေဟယ်၊ သတိရလေဟယ်၊ မရဘူး ... မရဘူး၊ နင် ငါ့ကို မေ့လို့မရဘူး၊ ငါက နင်နဲ့ညီအစ်မပါ၊ ညီအစ်မပါ”

ဟု ပြောခိုခဲ့ပါသည် မျက်နှာလေး။ အို ... ယုဝါပါဟု နာမည်လေးကအစ ပြောပြခဲ့ပါသည် သူ။ ခုလည်း ကသောကမျောလေး ရောက်လာသည့် ယုဝါ။ ယုဝါဆိုသည့် မျက်နှာလေးကိုလည်း သွန်းလေပြေခင် အတန်ကြာမျှ စိုက်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဟုတ်သည်။ ဤမျက်နှာသည်လည်း အာရုံထဲမှာ စိမ်းမနေပြန်။

တဖြည်းဖြည်း မြကြာမှုမှာ နေလာရလေလေ။ မြင်ရပါသည့် မျက်နှာလေးတွေကို မစိမ်းသည်သို့ ရှိလာရလေလေ ဖြစ်လာနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်တာတွေ အားလုံးသည် ခေါင်းထဲမှာ ပျောက်နေပြန်သည့်အဖြစ်။

ခေါင်းထဲ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာပြန်တာမို့ ခေါင်းကို လက်ဖြင့်ဖေးထောက်လိုက်မိပြန်ကာ ...

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... ခေါင်းတွေ ကိုက်လာတယ်၊ မူးနောက်နောက်ကြီး ဖြစ်လာတယ်”

ဟု ညည်းမိရပါပြီ။ ရင်ထဲမှာ ခါနေသည့်သို့ ရှိလာသည်ကိုလေ။ ခေါင်းထဲမှာ အာရုံအရမ်းစိုက်၍ စိုက်၍ စဉ်းစား



လိုက်တိုင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးခံစားလာရသည်က မူးနောက်
နောက်ဖြစ်ခြင်းနှင့် ခေါင်းကိုက်လာခြင်း။ ရင်တွေလိုက်ခါလာ
ခြင်း။

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပဲ ဒေါက်တာထူးတီ၏ကားလေး ပေါ်
တီကိုအောက်မှာ ရပ်သွားကာ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်
လာနေတာကိုလည်း သွန်းလေပြေခင် မြင်နေရပါ၏။

ဒါ ... ဒေါက်တာထူးရတီ ဆိုတာကိုပဲ အသေမှတ်
ထားရပြန်သည်ရက်တွေက သိပ်ကြာသေးတာမဟုတ်။ ဆယ်ရက်
ကျော်ပဲ ရှိသေးသည်။ မှတ်သားရသည့် အမည်တွေ၊ မျက်နှာတွေ
ကများများလာသည်မို့။ ခေါင်းထဲမှာ တစ်ခါတစ်ခါမခံသာပြန်။

“မမမြိုင် ... သူ ဒီနေ့မှ ခြံထဲစဆင်းရတာဆိုတော့ အားလုံးနဲ့
တစ်ပြိုင်တည်း ပေးတွေ့တာတော့ မကောင်းဘူးနော်၊ သူ
ခေါင်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို အရင်ရက်တွေက သူ
သိပ်ချစ်တဲ့ နဲ့သာလေးနဲ့ ပေးတွေ့ခဲ့တုန်းကလည်း သူ
နဲ့သာလေးကို ချစ်နေတာ ရင်ထဲမှာရှိနေတယ်၊ နဲ့သာနဲ့
နာမည်ကို မမှတ်မိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။”

ဟု ပြောကာဆိုကာဖြင့် သွန်းလေပြေခင်ကိုလည်း
လေးထွေးဆုပ်လာသည်က ဒေါက်တာထူးရတီပါ။

“ဘာကြီးက သွန်းလေပြေခင်ကို ပစ္စည်းလေးတွေဆိမ်းတဲ
စေလိုပြောလို့ပါ၊ ရန်ကုန်ကို ဒီနေ့ခေါ်သွားတော့မယ်တဲ့
ဒီမနက်ပဲ ရုံးခန်းမှာ ဘာကြီး လာပြောတယ်၊ ဒီကကိစ္စ
တွေလည်း အားလုံး ပြီးခဲ့ပြီဆိုတော့ ဟိုမှာ ပြန်ပြီးအလုပ်ကိစ္စ
တွေရှိသမျှ လုပ်ဖို့ကလည်း လိုနေသေးတယ်လေ၊ ဘာကြီး

ရဲ့မြေးလည်း တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်သွားရလိမ့်မယ်တဲ့၊
အဲသလို ပြောတယ်”

“ထူးကို မနဲ့ကတည်းက ဘိုးဘိုး မေးပါတယ်။ သွန်းကို
ရန်ကုန်ခေါ်သွားလို့ ရမလားလို့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ
ကို မေးခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ရပါတယ်လို့ ထူးဖြေခဲ့တယ်လေ”

ဟု မမမြိုင်ကို ဒေါက်တာထူးရတီ ပြောလာခိုက်
အားလုံးရှေ့မှာ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရလောက်အောင်ပဲ မျက်နှာအပျက်
ကြီးပျက်ကျသွားသည်က ယူဝါပါ။

“ဟင် ... သွန်းကို ရန်ကုန် တကယ်ခေါ်သွားမယ် ဟုတ်
လား။”

ဟု မေးချလာသည်ကလည်း နှစ်လိုရိပ်ကင်းနေသည့်
အသံတွေဖြစ်နေသည်။

လောလောဆယ်မှာ ကိုယ့်ဝေဒနာနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေ
သည့် သွန်းလေပြေခင်ပင်လျှင် မျက်နှာပျက်လွန်းနေပါသည့်
ယူဝါ၏ မလိုတမာရိပ်က လွန်းနေသော မျက်နှာကို ခပ်ငေးငေး
ကြီးကြည့်နေရင်း အံ့သြနေမိရသည်ပါပဲ။ ဘာကြောင့် ယူဝါဆို
သူက သွန်းလေပြေခင် ရန်ကုန်သွားရမည်ကိစ္စကို မနှစ်မသက်
ကြီးဖြစ်နေရပါသတဲ့လဲ ... ဟုလည်း တွေးမိရပြန်သည်။ နားလည်း
လည်နိုင်။ ဟိုတစ်နေ့ကဖြင့် သွန်းကို ချစ်လှချေရဲ့နှင့်လုပ်နေခဲ့
သည့် ယူဝါသည်။ ဤနေ့မှာ သွန်း ရန်ကုန်သွားမည်ဆိုတာကို
ဘာကြောင့် မကြိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရပါသတဲ့လဲ။

တကယ်က ဤနေ့မှာပဲ သွားမည်ဆိုတာကို သွန်း
လေပြေခင်ကိုယ်တိုင်ပင်မသိ။ သွားရမည်ဆိုတာလောက်ကိုပဲ

စောစောက ဘိုးပြောသမျှစကားတွေဖြင့် သိထားခဲ့ရခြင်းပဲရှိနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ယုဝါ၊ သွန်း ဒီနေ့သွားရမှာ၊ ကဲ ... သွန်း ဒီအိမ်လေးပဲ၊ သွန်းနေခဲ့တဲ့အိမ်လေး၊ အပေါ်တက်ပြီး ပစ္စည်းလေးတွေ ကြည့်ပါဦး၊ မမှတ်မိချင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်သိမ်းတာပဲ ဥစ္စာ”

ဟု ပြောကာ မမမြိုင်လက်လေးဆွဲ၍ အိမ်ငယ်လေးပေါ်တက်တော့ သွန်းလေပြေခင် တူတူလိုက်တက်လာရသည်။ ဘေးမှာ ဒေါက်တာထူးရတီလည်း ပါလာကာ နောက်ပါးမှာတော့ ယုဝါ လိုက်လာပါ၏။

တစ်ထပ် အုတ်တိုက်အိမ်ငယ်လေးသည် အပြင်က ကြည့်လျှင်လည်း သပ်ရပ်နေသည်နှင့်အမျှ ...။ အတွင်းမှာလည်း သေသေသပ်သပ်လေး ရှိနေသည်ပါပဲ။ နှစ်ယောက်အတူနေရသည့် နေရာလေး။

ခုတင်နှစ်လုံးရှိသည်။ ဗီရိုကျတော့ စာကြည့်စားပွဲ၏ ဘေးမှာ တစ်လုံးစီရှိသည်။ ခုတင်နှစ်လုံးက နံရံတစ်ဖက်ဆီမှာ ကပ်လျက် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ခြေရင်းပေးထားသည့်ပုံစံမျိုး ခုတင်ခေါင်းရင်းသည် နံရံဘက်ကို ခေါင်းထားသည့်မြင်ကွင်း အဆောက်အအုံလေးမှာ သွန်းလေပြေခင် ခြေစုံရပ်နေသည့် ဘယ်ခုတင်သည် သွန်းလေပြေခင်၏ခုတင် ဖြစ်နေပါသတဲ့လဲ မမှတ်မိ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းထဲမှာရှိနေသည့် ထူးခြားသောအာရုံခံစာ မှုတစ်ခုကတော့ဖြင့် ဤနေရာသည် သွန်းလေပြေခင်နှင့် မမိသော နေရာဆိုတာကိုတော့ သိနေပြန်သည်။

သွန်းလေပြေခင် ခပ်တွေတွေ ရပ်နေရာမှ ခုတင်တစ်လုံးဆီသို့ လျှောက်သွားတော့ မမမြိုင်ထံမှ ...

“ဟယ် ... အဲဒါ အမှန်ပဲ ... အမှန်ပဲ သွန်းလေပြေခင်ရဲ့ ခုတင်ပဲ”

ဟူသော ဝမ်းသာအားရအသံလေး ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်ပေါ်လာတော့ သွန်းလေပြေခင် ကိုယ်တိုင်ပင် ဒီတစ်ခန့်ဖြစ် ကျန်ရကာ ရင်တွေလှိုက်ခါဝမ်းသာသွားရပြန်သည်ပါပဲ။ ဘုရားရေ ...။ သွန်းက ... သွန်းက ... သွန်း၏ခုတင်ကို မှတ်မိနေသည် တဲ့လား။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထိတွေ့အိပ်စက်ခဲ့ရာ နေရာလေး တစ်ခုကိုတော့ဖြင့် သွန်းသည် အလိုလို မှတ်မှတ်သားသား အရာတစ်ခုအဖြစ် ရင်ထဲမှာ၊ ဦးနှောက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်နေခဲ့ချေသည် ဆကား။ ခုတင်ထက်မှာ သွန်းလေပြေခင် သွားထိုင်သည်။ ခင်းကျင်းထားဆဲ အိပ်ရာလေးကို လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒါ ငါ အဲဒီနေ့မနက်က သိမ်းခဲ့တဲ့ အိပ်ရာလေးပေါ့”

ဟုလည်း ခံစားဖြစ်သည်။ အိမ်ရာလေးကတော့ ဆောင်လေးကအစ သေသေသပ်သပ် ခေါက်သားတကျ ရှိနေကာ ခေါင်းအုံးစွပ် ပန်းရောင်လေးကလည်း သန့်စင်နေသည်ပါပဲ။ စာကြည့်စားပွဲနေရာလေးမှာ သွန်းလေပြေခင် ရပ်မိပြန်၏။ လက်ခြင်စားပွဲလေးကို ပွတ်သပ်ကြည့်နေမိသည်။

“မမမြိုင်က ပြောပြတယ်၊ ငါ ကိုးတန်းတက်ကတည်းက ဒီအဆောက်အအုံလေးမှာ ယုဝါနဲ့နေခဲ့ရတာတဲ့၊ ဆယ်တန်း



အောင်တော့လည်း ဥပဒေကို အဝေးသင်နဲ့ တက်ခဲ့တာတဲ့
စာကျက်လို့ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိအောင် ဘိုးဘိုးက အထက်
တန်းတက်တဲ့ကလေးဆိုရင် ခုလို နှစ်ယောက်တစ်အိမ်လေး
လို ထားပေးတာတဲ့”

ဟု တွေးကာ ...။ စာကြည့်စားပွဲထက်မှာ စီထပ်
ထားသော ဥပဒေစာအုပ်တွေကို ကြည့်နေမိသည်။ စာအုပ်တွေထဲ
ကိုဝင်ကြည့်မိတော့လည်း အရာရာသည် စိမ်းမနေ။ သက်သေ
ဥပဒေ။ ဒါက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ။ ဒါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ။
ဒါက မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ။ အားလုံးသည် ခေါင်းထဲမှာ
မစိမ်းသောအရာတွေ ဖြစ်နေသည်။ လက်လေးတွေ တုန်ခါလေး
ရင်း မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေစာအုပ်ကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်မိသည်။
ဟင် ... ဒီစာအုပ်တွင်းမှ စာတွေကို သွန်းသိနေချေသည်တကား။
စာတွေကို သွန်း မမေ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ...”

အသံလေးတွေတုန်ခါနေရင်း သွန်းလေပြေခင် ဥပဒေ
စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်မိပြန်ပါ၏။ ရာဇသတ်ကြီး ... ဆိုသည့်စာလုံး

သွန်းလေပြေခင် မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ချလိုက်ကာ
စာအုပ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ချလိုက်ပါ၏။ မျက်ဝန်းကိုဖွင့်လိုက်
ကာ မြင်လိုက်ရပါသည့် ဥပဒေပုဒ်မကို ကြည့်လိုက်တော့

“ပုဒ်မ-၄၀၆ ... မည်သူမဆို၊ ရာဇဝတ်မကင်းသော
ယုံကြည်အပ်နှံရေး ဖောက်ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်လျှင်၊ ထိုသူ
ကို သုံးနှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်
စေ၊ ဒဏ်နှစ်ရပ်လုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်”

နှုတ်မှဖွဖလေး ရွတ်ဆိုကြည့်မိရာမှ ရင်ထဲမှာသိနေ
သည်။

“ငါ ... ငါ ... ဒါတွေကို မှတ်မိနေတယ်၊ မှတ်မိနေတယ်၊
ငါဟာ ဥပဒေဘွဲ့ရတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုကျ
တော့ သူများပြောမှ သိနေရပေမယ့် ဒီဥပဒေစာအုပ်တွေ
ကိုကျတော့ မှတ်မိနေပါလား၊ ဥပဒေပုဒ်မတွေကို ဖတ်ကြည့်
မိတော့လည်း သိနေပါလား။”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရှိနေရရင်းမှ ဒေါက်တာထူးရတီ
ကြည့်၍ ...
“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ဥပဒေစာအုပ်တွေကို သိနေတယ်
ဒေါက်တာ”

ဟု တုန်ခါနေသော အသံလေးဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
ပြောလိုက်မိရပါပြီ။

“ဖြစ်တတ်တယ်၊ အဲသလိုပဲ အတိတ်မေ့သူတွေတချို့မှာ
ဖြစ်တတ်တယ်၊ အတိတ်ကို မေ့သွားပေမယ့် သူ သင်ယူ
ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ အတတ်ပညာတွေကိုကျတော့ မှတ်မိနေတတ်
ကြတယ်၊ သွန်း တစ်နေ့မှာ အားလုံးကို ပြန်မှတ်မိလာမှာ
ပါကွယ်၊ ရန်ကုန်မှာလည်း သွန်းကို ဘိုးဘိုးကြီးက
ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောအထူးကုဆရာဝန်ကြီးနဲ့ပြပြီး ကုပေး
မှာတဲ့၊ သွန်း နေကောင်းသွားတဲ့အခါ မကြာမှီကို လာခဲ့
ဦးနော်”

ဟု ဒေါက်တာထူးရတီမှ ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေး
နေရင်းမှပြီး၍ သွန်းလေပြေခင်ကို ပြောနေစဉ်နိက်...

“ဒုက္ခပဲ ... ဒုက္ခပဲ ... သူက ... သူက ... သေမသွားတာကိုက ငါ့ကိုဒုက္ခပေးဖို့လို ဖြစ်နေပါရောလား”

ဟု ယုဝါ ရင်ထဲ မီးလောင်နေသည့်နှယ် လေးဖြိုက်ပူပြင်းနေရင်း ထိတ်လန့်နေမိရပါပြီတည်း။

သွန်းလေပြေခင် ဗီရိလေးရှေ့ရပ်လိုက်တော့ မစုမှ ရုံးခန်းထဲရှိ ဗီရိသော့တွဲကြီးတစ်တွဲကို ယူလာခဲ့တာမို့

“ဒါက အားလုံးရဲ့ဗီရိသော့ အပိုတစ်ခုစီ ရှိနေကြတဲ့အတွက် သွန်းရဲ့ဗီရိနဲ့ပါတ်အတိုင်း ဖွင့်ရမှာ၊ မမမြိုင်ပဲ ဖွင့်မယ်နော်”

ဟု ပြောလာတော့လည်း ယုဝါ စိတ်ဓာတ်ပိုကျသွားသည်။ မေလေးဆိုတာ အရမ်းကို စည်းစနစ်ကျသော မေပါလားဟုလည်း စိတ်ညစ်လာမိရသည်ပါပဲ။ ခုလည်းကြည့်ကလေးတွေအားလုံးကို ဗီရိလေးတွေ ရှိနေစေပေမယ့် ... တစ်ချောင်းစီကိုတော့ ရုံးခန်းဗီရိကြီးတစ်ခုမှ စုစည်းထားရှိခဲ့တဲ့။

ယုဝါ စိတ်တွေ ထိန်းမရအောင် ပူနေရပြီ။ ဗီရိလိုက်ပြီး အဝတ်အစားလေးတွေ ဘာလေးတွေလောက်ပဲ ဆည်းသွားတာဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိ။ ဆွဲကြိုးကိစ္စ ပျတ်ခနဲ သွားလျှင်တော့ဖြင့် ယုဝါ သေတွင်းထဲကျပြီဟု မှတ်ယူဖို့ပဲ တော့သည့်အဖြစ်။

ဗီရိလေးပွင့်သွားတာကို ယုဝါ မျက်တောင်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကြည့်နေချိန်မှာ သွန်းလေပြေခင် ခေါက်သားတကျ ရှိနေသော အဝတ်အစားလေးတွေကို

သပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ... ဗီရိအတွင်း အံ့ဆွဲကိုဖွင့်လိုက်ကာ ဆုတ်ယူလိုက်ရင်း ငေးတွေတွေကြီး ကြည့်နေသည်က ယွန်းဘူးနီတစ်ဘူး ဖြစ်ချေသည်တကား။

ယုဝါ အသက်ပင် မရှူဝံ့တော့ပြီ။ ထိုဘူးနီတစ်ဘူးသည်လည်း အဆိပ်ပြင်းသော မြွေတစ်ကောင်ကို ထည့်ထားတာ နှင့်မခြား။ သွားပြီ။ ဆွဲကြိုးကို မှတ်မိချေတော့မည်ထင်။

ရင်ထဲမှာ ဆောက်တည်ရာမရအောင် တုန်ခါထိတ်လန့်နေရင်း ယုဝါ ကိုယ်လေး ကျုံ့သွားကာ အခန်းနံရံကိုမှီကျသွားသည်အထိ နောက်ကိုဆုတ်သွားမိသည်ကိုက လုပ်မိလုပ်ရာ ဆန်နေသည်။

သွန်းလေပြေခင်၏ လက်လေးတွေက ဘူးနီနီလေးကို ဖွင့်နေသည်။ မျက်တောင်ရှည်ကော့ကော့လေးတွေ စင်းချထားရင်း စိတ်စောဟန်လေးဖြင့် ငဲ့မှီးငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘူးလေးပွင့်သွားတော့ အထဲမှာ ဘာမျှမရှိ။

သွန်းလေပြေခင် မျက်ဝန်းတွေကို စုံမှိတ်ချလိုက်မိချပါပြီ။ မဟုတ်သေး။ မှားယွင်းမှုတစ်ခု ရှိနေသည်ဟု သွန်းလေပြေခင် အလိုလိုသိနေရသယောင် ရှိလာနေသည်။ ဤဘူးနီနီတွင်းမှာ တစ်ခုခု ရှိနေသည်။ ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်ချေသည်လဲ။ မသိ။ စဉ်းစား၍ ပေါ်မလာ။ အာရုံထဲ ရုတ်ခနဲ တိုးဝင်လာသည်က သင်းလက်နေသော အရောင်တစ်ခု ဤဘူးနီထဲမှာ ရှိသည်ဆိုသည့် နားချက်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

“အထဲမှာ ... အထဲမှာ ... တစ်ခုရှိတယ်၊ တစ်ခုရှိနေတယ်”



သွန်းလေပြေခင် ခပ်တိုးတိုးပြောကာ စဉ်းစားနေရင် မှ ခေါင်းတွေကိုက်တက်လာကာ ယိုင်ခနဲ ကိုယ်လေးဖြစ်သွားရင်းမှ ခုတင်ထက်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ်မျှ ထိုင်ချလိုက်ရှာပါပြီတည်း။ အကြည့်ကတော့ဖြင့် စိတ်ဆောင်နေလျက် စောတင်ထားကာ ယွန်းဘူးနီကိုပဲ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေဆဲ။

“ဒီထဲမှာ တစ်ခုခုရှိတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ သိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ယုဝါ ... ယုဝါ သီလားဟင်၊ ဘာရှိတာလဲ၊ ဘာရှိတာလဲ”

ရင်ထဲမှာ မခံချင်။ ဟုတ်သည်။ သွန်းလေပြေခင် မခံချင်။ စောစောကကျတော့ စာတွေကို မှတ်မိနေသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သိနေသည်။ မဖတ်ခင်တုန်းက ဥပဒေစာတွေ အာရုံထဲမရှိပေမယ့် ဖတ်လိုက်တာနှင့် သိသွားသည်။ သဘောပေါက်နေသည်။

“ဒီယွန်းဘူးနီလေးဟာ ငါ့အတွက် အရေးကြီးနေတယ်။ စံစားနေရတယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ”

အသည်းအသန်တွေလေလေ။ ခေါင်းတွေမှူးမူးလာလေလေ ဖြစ်နေရပါ၏။ ယုဝါကလည်း မျက်နှာငယ်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြနေတာမို့ စိတ်ဓာတ်ပိုကျလာရသည်က သွန်းလေပြေခင်ပါ။

“ဒါဆို ... ဒါဆို ဒီထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးပေါ့၊ ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်မလဲ”

ဟု တွေးကာ တွေးကာဖြင့် ခေါင်းသည်ချာချာ

ပါ၏။

ယုဝါကျတော့လည်း ခြင်ထောင်အမိုးထောင့်နေရာမှာ သာလေးကို ကပ်အိတ်လေးထဲမှာ ရှာကြည့်ခဲ့ပေမယ့် မတွေ့ရတာမို့။ ဗီရိဖွင့်မရနိုင်ခဲ့ဘဲ ရှိခဲ့လေသမျှ။ ခုကျတော့ ဆွဲကြိုး၏ ခြေရာခံပစ္စည်းအဖြစ် အရေးကြီးတကားထဲမှာ တစ်ခုပါသော ဤယွန်းဘူးနီကို သွန်းလေပြေခင် တွေ့ခွင့်ရသွားခဲ့ချေသမျှ ရင်ထဲမှာ စိတ်မောကျနေရသည်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မျက်နှာလေးငယ်က ရင်း လန့်နေရပါသည့်အဖြစ်။

“ယုဝါ ... သွန်းရဲ့အဝတ်တွေသိမ်းပေးမယ်နော်၊ ငနော်၊ ရေသောက်လိုက်မလားဟင်”

ဟု မနည်း သတိကို ပြန်ထိန်းယူရရင်းမှ သည်း ယုဝါ ပြောသည်။ အဝတ်တွေကိုလည်း ခုတင်ပေါ်ထပ်လိုက်ခေါက်သားတကျ တင်ပေးမိရပါ၏။

မမမြိုင် အသင့်တစ်ပါတည်း ယူလာပါသည့် သလက်ဆွဲအိတ်ထဲ အဝတ်တွေကို သွန်းလေပြေခင် ကိုယ်တိုင်ပဲ သွန်နေကာ။ နောက်ဆုံးမှာ ယွန်းဘူးနီလေးကို ထည့်မည်ပြုစိုက်...

“သွန်းရယ် ... ခွဲကြရတော့မှာနော်၊ အမှတ်တရအဖြစ် ဒီဘူးလေး ယုဝါကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါလားဟင်”

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ယုဝါပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင်၏လက်လေး တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ယွန်းဘူးနီလေး ထောက်တစ်ခုခု ထူးခြားနေသည့် ဘူးလေးအဖြစ်တော့ သွန်းလေပြေခင် သိထားသည်။ ဒါပေမဲ့ ယုဝါ ဆိုတာကလည်း သွန်းလေပြေခင်နှင့် အတူနေခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းဟုလည်း သိထားနေသည်။



အမှတ်တရ တောင်းလာသည့်ပစ္စည်း။ မလေးတဲ
ထားလိုက်ရမှာလည်း အားနာသည်။

“မယူပါနဲ့ ယုဝါ၊ ဘူးလေးကို သွန်းလေပြေခင် ယူသွား
လိုတယ်၊ ဒီဘူးလေးထဲမှာ ဘာထည့်ထားတယ်ဆိုတာ သ
တစ်နေ့မှာ မှတ်မိလာနိုင်တယ်၊ အတိတ်ကို မေ့နေတဲ့
တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ဟာ
အစလေးတစ်စကို ပြန်ချိတ်မိလိုက်တာနဲ့ အားလုံး
စိကနော့ကာ ပြန်မှတ်မိသွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ယုဝါ
အဲဒီဘူးလေးကို လက်ဆောင်အဖြစ် မတောင်းပါနဲ့၊
မခံချက် သွန်းလေပြေခင် ဘူးလေးကို သိမ်းထားလိုက်
ကြည့် သေချာထည့်ထားလိုက်”

ဟေ့ ကြားဖြတ်၍ ဒေါက်တာထူးရတီ ပြောလာတာ
ကမ်းလှလှလက်လေး ပြန်တန့်သွားတာကို မချင့်မရဲကြီးလည်း
ဖြစ်ရ။ ကြားကဝင်၍ ဖျက်မြင်းလုပ်သည့် ဒေါက်တာထူးရတီ
လည်း အမုန်းကြီး မုန်းမိသွားရကာ လွှတ်ခနဲ စိတ်ဆောင်
အတိုင်း ဒေါသဖြင့် ခါးခါးသီးသီးကြီး သတိလက်လွတ်
လိုက်မိသည်က ယုဝါပါ။ ဒေါက်တာထူးရတီမှာလည်း ထိုအကြောင်း
ကို ရင်ဆိုင်ကြုံလိုက်ရကာ အံ့သြဟန်လေးဖြင့် နားမလည်နိုင်
တုံ့ပြန်ကြည့်လာပါ၏။ ပြီးတော့ ယုဝါ ထိုသို့ ရိုင်းရိုင်းပျူပျူ
စွာ ကြည့်လာတာကိုလည်း မနစ်လိုမှန်း သိသာနေသည့်အကြောင်း
ဖြင့်လည်း ဒေါက်တာထူးရတီမှ တုံ့ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအကြည့်များကို မှတ်မှတ်ထင်ထင်မျှ ရှိသွား
အောင် မြင်လိုက်ရသည်က သွန်းလေပြေခင်ပါ။ ဘာကြောင့်

ယုဝါဆိုသည့် သူငယ်ချင်းသည် ဤဘူးနှီးလေးတစ်ဘူးကို မရ
သိုက်ရရုံမျှဖြင့် ဤမျှထိ ရန်လိုသည့် အကြည့်တွေဖြင့် ရိုင်းပျူ
ခါက်တာထူးရတီမမကို ကြည့်ရပါသတဲ့လဲ။ ဘူးလေးကိုဖျတ်ခနဲ
ကြည့်မိပြန်၏။ ယွန်းထည်ဘူးနှီးလေးကတော့ မည်သည့်ပစ္စည်း
လေးကိုမျှ သိမ်းဆည်းထားခြင်းမရှိသော ဘူးလွှတ်လေးတစ်ဘူး
အဖြစ် ရှိနေချေသည်တကား။



အခန်း(၁၈)

မြကြာယံ ...။

နစ်ထပ်အဆောက်အအုံမြင့်မြင့်ကြီးနှင့် အပြာရောင်
လွင်လွင်ဖြင့် လှလှိုက်ပါသည့် မြကြာယံ။ ရောင်စုံဝေသည့်နှင့်အညီ
အမျိုးအမည်လည်း စုံနေပါသည့် ပန်းဥယျာဉ်။ ခရမ်းရောင်
အဖြူရောင်နှင့် ပန်းရောင်ကြာပန်းတို့ လှပလွန်းစွာ ပွင့်ဝေနေကြ
ပါသည့် ရေကန်လှလှလေးသည် ရေပန်းဖွားဖွားတို့ မြင့်တင်
ဖြာကျရာ နေရာလေးတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသည်။ ကွန်ကရစ်စင်
လမ်းလေးအတိုင်း ကားက အသားတကျ မောင်းဝင်နေချိန်မှာ
သွန်းလေပြေခင်ကတော့ဖြင့် အရာရာကို ငေးကြည့်နေမိရဆဲပါ။
လှလှိုက်တာဟု ကြည့်နူးစွာ ခံစားမိသည်ကတော့
အမှန်ပါ။

သွန်းလေပြေခင်၏ ခံစားမှုထဲမှာ ပန်းတို့ကို ချစ်
မြတ်နိုးခြင်းဆိုသည့် အရာက အုပ်စိုးစွာ ရှိနေကြတာကို သိခဲ့
သည်က ယခုမှ မဟုတ်။ မြကြာမှုသို့ ဆေးရုံမှစတင်၍ ရောက်ရှိ
ရစဉ်တည်းကပါ။

ခုလည်း သွန်းလေပြေခင် စတင်၍ ရောက်လာရပါ
သည့် မြကြာယံသည်လည်း ပန်းတို့ဝေသော။ ပြီးတော့ ရေတမာ
နီပ်နှင့် ကံကော်ပင်တန်းတို့လည်းရှိသော။ ဪ ... မွေးမြဲမြဲသင်း
ပါသည့် ပန်းစံကားဖြူနီပင်တန်းတို့လည်း စိတ်နှိုးခက်လက်စွာရှိ
ကြပါလေသော မြကြာယံ ဖြစ်နေချေသည်တကား။

သွန်းလေပြေခင် ကားမောင်းနေပါသည့် ရဲဘုန်းလျှံ
ဆီသည့် အစ်ကိုလေးကို ကြည့်လိုက်မိသည်ကလည်း နောက်ခန်း
မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရင်းဖြင့်ပါ။

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဟန်လေးဖြင့် ကားမောင်းနေပါ
သည့် အစ်ကိုလေး ရဲဘုန်းလျှံသည်လည်း သွန်း၏အာရုံထဲမှာ
ထုခမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိမနေတာ အလိုလို သိနေရပါသည့်
ဖြစ်။ ဤမျက်နှာ၊ ဤဟန်ပန်တို့ကိုလည်း သွန်း သိနေရ
သလောက် ရှိနေသည်ပဲ။

အထူးသဖြင့် ... ဘိုး။ ဘိုးဘိုးဦးဘုန်းမြတ်စစ်သည်
နဲ့ပင် သွန်း၏ရင်ထဲမှာ တလေးတစားနိုင်စွာ သိမှတ်စွဲထင်ရှိ
နေချေသည်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ...။ ဪ ... ဒါပေမဲ့ အရာရာတိုင်းသည်
ကွက်လပ်တွေဖြင့် ကွာဟနေကြသည့် အမှတ်သညာတွေအဖြစ်ပဲ
ခံစားကံထဲမှာ ထင်ကျန်နေကြချေသည်ကော။

"အမယ် ... ကြိုကြိုတင်တင်ကြီးတောင်မှ သားကရောက်
နှင့်နေတာကိုး၊ ဒီနေ့ ရောက်မယ်လို့ ပြောထားမိတယ်လေ၊
ဘိုးဆီကို မနေ့ညက သားဆီက ဖုန်းဝင်တယ်၊ ဘိုးပြောပြ
လိုက်လို့ ဒီနေ့ သူစောင့်နေနိုင်တာပေါ့၊ ကြည့်ရတာ မြဲ
ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်ပြန်တော့မယ် ယင်ပါရဲ့၊ ခွဲနေရ



တာကြာပြီလို့ မှတ်နေပုံရပါတယ်။ တစ်လပြည့်ဖို့ ရက်နည်းနည်းလို့ပါသေးတယ်ကွ။

ဘိုးပြောနေတော့ သူ ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ စောင့်နေနှင့်ပြီဖြစ်ပါသည့် ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်မိရပါတယ်။

“သားဆီကို ဖေဖေ ဖုန်းမဆက်တာက သား ဟိုမှာအဆင်မဆင်ရဲ့ အစားဆင်းရဲနဲ့နေမှာ သိနေရင်း ရင်ထဲမချိုင့် မဆက်ဘဲထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ကိုတိုးကို အမြဲဆက်တယ်။ အခြေအနေအမြဲမေးတယ်။ သား ဘုန်းလျှံ အဲဒီမှာ ဟိုက ကလေးတွေနဲ့အတူ ထမင်းစားဆောင်မှာ ထမင်းစားတာကအစ ဖေဖေ သိနေရတာ၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အဲဒီမိဘမဲ့လေးတွေနဲ့အတူ ဘရိတ်ဖတ်စစ်စားနေတာလည်း သိတယ်။ ဖေဖေသားကို မိဘမဲ့သူတွေရဲ့ အရိပ်အောက်ထိခတ်နေတာမျိုးကို ဖေဖေ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခရီးဟာ သားရဲ့ဘိုးဘိုးစီစဉ်တဲ့ ခရီးပေါ့၊ ဖေဖေပြန်နေခဲ့ရတာ၊ ကဲ ... သားရဲ့ဘိုးဆီကဖုန်းနဲ့ အဖြေတစ်ခုရတယ်။ သား ပြန်လာရတော့မယ်၊ ပြန်လာရတာတောင် ဘိုးရဲ့ပရာဒိုကားကြီးကိုမောင်းပြီး ပြန်လာရမှာ၊ အဲဒီမှာ မိဘမဲ့တဲ့အပြင် အတိတ်ပါမဲ့နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာမယ်လို့ ဖေဖေကို သားရဲ့ဘိုးဘိုး ပြောပြတယ်။ ဒီမယ် သား၊ မြကြာယံဟာ သားရဲ့ဘိုးဘိုးပိုင်တဲ့အိမ်ဖြစ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်ခေါ် ဖေဖေ မတားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသားကိုတော့ ဖေဖေအဲဒီမှာ တစ်ရက်တောင် ပေးမနားဘူး၊ ခေါ်ပြန်မှာ”

ဟဲ့ မနေ့ညက ဖေဖေပြောခဲ့သည့် စကားတွေကို ငြိန်၍အမှတ်ထင်ဆင်ခြင်လာရပါသည့်အဖြစ်။ လူကိုမမြင်ရပေမယ့် ဖုန်းထဲမှာ ကြားခဲ့ရပါသည့် ဖေဖေအသံတွေ တုန်ခါအက်ကျနေတာကိုတော့ဖြင့် ကြားနေရတာမို့ ...။ အတော့်ကြီးကိုပဲ ဆပေသည် စိတ်လက်ဆင်းရဲနေမှန်း သူ သိနေခဲ့ရသည်ပါပဲ။

ဘိုးကလည်း အပြန်ခရီးကို မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တူတူပြန်ချင်သည်ဆိုတာမို့ ကားကို သူကမောင်းကျွှဲသော့မှာ ဘိုးဘိုးထိုင်လျက်။ နောက်ခန်းမှာ သွန်းလျှပ်စင် တစ်ယောက်ဆည်း နှုတ်နည်းတိတ်ဆိတ်လွန်းစွာ ပါလာခဲ့သည့်ခရီး။ ယခုဆော့ အဆုံးသတ်ချေတော့မည်တကား။ ကားက တော့က်လျှောက်မောင်းလာရတာမို့ ညရုတ်နာရီထိုးလုလုမှာပဲ မြကြာယံသို့ရောက်ချင်းပါတည်။ လမ်းခရီးမှာ ညမအိပ်တော့ဟု ဘိုးက ဆုံးဖြတ်ထားသည်လေ။ ဒါကြောင့် ကားကလည်း စက်ကောင်းကောင်း ဖြစ်ချေတာမို့ တော့က်လျှောက် မောင်းခဲ့ရသည်ပါပဲ။ နားသည် ဆံ၍ ထမင်းစားတာလောက်ပဲရှိသည်။ နောက်မှ အမိလိုက်ရပါသည့် ကိုတိုးမောင်းသည့် ဗင်ကားလေးပင် တစ်ခါတစ်ခါ ပြတ်ကျန်ခဲ့ချင်သည်။ ခုလည်း ကိုတိုး၏ကား ဝင်မလာသေး။ မြို့အဝင်အတည်းက တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြတ်ကျန်လာပါသည်ကား။ ခုကျဆော့ ဘယ်မှာကျန်ခဲ့ပြီမသိ။ ဒါမှမဟုတ် ...။ ကားချင်းမျက်ခြည် ငြိတ်သွားတာနှင့် အစားမက် ကိုတိုးသည် ကိုကြီးတင့်ကို အဖော်ညီကာ တစ်ခုခု ဝင်စားနေကာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ခုကျတော့ ခြံတွင်းမီးတိုင်များဆီမှ လင်းဖြူနေသော မီးတိုင်လေးတွေ၏အလင်းရောင်။ ကောင်းကင်ယံဆီမှ လွင်နေ

အောင် သာနေသည့် လရောင်အောက်မှာ ရှိနေပါသည့် မြကြာ
၏အလှကို ငေးကြည့်နေသည့် သွန်းလေပြေခင်ကို ချန်ထား
ခဲ့ရချေဦးတော့မည်ဟု သူ သိလာနေရပါသည့်အဖြစ်။ ရင်ထဲတွင်
ဟာနေသည်။

“မျက်နှာလေးက အရမ်းကိုအေးချမ်းတာ၊ ပြီးတော့
သူ့ခမျာ အတိတ်ကို မေ့နေရှာတော့ ရင်ထဲမှာ အားထပ်
ရှာမှန်း အရမ်းသိသာတာပဲ၊ ခေါ်လိုသာ လိုက်လာရ
တာ၊ သိမ်ငယ်နေတာလည်း သိသာတယ်၊ အဲဒါ ဒီမှာ
သွန်းလေပြေခင်ကို ဒီတိုင်း ချန်ထားခဲ့ရတော့ မလိုကြ
ဖြစ်နေပါရောလား၊ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဖေဖေကလည်း
ဒီလောက်ကြီးထိ ငါ့ကို အလောတကောကြီး ပြန်ခေါ်မသွား
သင့်ပါဘူး၊ အနည်းဆုံး ဘိုးရဲ့မျက်နှာကိုတော့ ထောက်သင့်
တာပေါ့”

ကားမောင်းနေရပေမယ့် ရင်သည် နောက်ဆံငင်ခြင်း
ဖြင့် မဖြောင့်နိုင်။ ဘိုးရှိရာအရပ်မှာ ကောင်မလေးကို ထားခဲ့ရ
မို့ စိတ်မချစရာ ဘာမျှမရှိ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဤနေရာမှ မသွား
ရက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သွန်းလေပြေခင်ကို မချန်ရက်နိုင်
ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ မစွဲနိုင်တာလည်း ရင်ထဲမှာရှိနေသည့်
ကားရပ်လိုက်ချိန်မှာ ဖေဖေသည် ဘိုးဘိုး ထိုင်နေရာဘက် ကား
တံခါးကို အရင်လာဖွင့်ပေးသည်။ မျက်နှာမကောင်း။

“အသက်ရနေပြီ ဖေဖေရာ၊ ဒီခရီးကို သွားဟယ် ပြန်ဟယ်
နဲ့ လုပ်နေတာကိုက မဟုတ်တော့တာ၊ သား စိတ်ပူနေတာ
ဖေဖေ၊ ပြီးတော့ အဲသလောက်ကြီးထိ အရေးအရာထားပြီး

အဲဒီနားရေးကိစ္စကို သွားစိမ့်နေတာကိုက မဟုတ်တာ၊
ဟိုမှာ လူတွေရှိနေတာပဲဥစ္စာ၊ အပင်ပန်း အရမ်းခံတယ်
ဖေဖေရာ”

ဟု ဘိုးကိုကြည့်ကာ ဖေဖေပြောနေတော့ သူ့ရင်ထဲ
မှာ အရမ်းအားနာ အနေခက်သွားရရင်းမှ အလိုလိုတောင်းပန်
ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိရသည်က သွန်းလေပြေခင်ကိုပါ။

ဖေဖေရင်ထဲမှာ မြကြာမှုကို ဘယ်လိုနေရာမှာထား
သည့်ဆိုတာ ဤစကားတစ်ခွန်းဖြင့်ပင် အတိအလင်း အသိပေး
နိုင်သလိုကြီး ရှိသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

နောက်ခန်းမှာ ငြိမ်သက်ထိုင်နေသည့် သွန်းလေပြေ
ခင် ဆိုတာ မြကြာမှုမှ ပါလာသည့် မိန်းကလေးဖြစ်မှန်း ဖေဖေ
သိနေသည်ပါပဲ။ သိပါလျက်ကယ်နှင့် ပြောချလိုက်ခြင်းသည်
အကယ်တမ်းကတော့ဖြင့် တန်းတူနေရာမထားနိုင်ပါဟု အတိ
အလင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တာနှင့်မှ မခြားချေသည်ပဲ။

သွန်းလေပြေခင်ကတော့ ငြိမ်သက်စွာ နောက်ခန်း
ထိုင်နေရာမှ ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ဆင်းရှာပါ၏။ သူလည်း
နောက်ခန်းကတန်း ဆင်းလိုက်ကာ ...

“ပစ္စည်းတွေ ကိုယ် သယ်ပေးမယ်လေ”

ဟု နှုတ်မှ အလိုလိုပွင့်ကျလာသည့် သူ့စကားကို
မိမိသလိုကြီး ချက်ချင်း ဖေဖေ ဝင်တားလိုက်တာကို သူခံ
နိုင်ရပါပြီ။

“ဒီမှာ ဒေါ်ကြီးဆယ်တို့ မိကျော့တို့ ရှိတာပဲ၊ ဖေဖေအေး
မှာ လာရပ်နေစမ်း”

ဟု လှမ်းပြောတော့ သူ အနေရကျပ်သည်။ သူ့
လေပြေခင် ပြုံး၍ သားရေအိတ်လေးကို ဆွဲယူလိုက်ရင်းမှ

“ကျွန်မမှာ သယ်စရာခွိုလို့ ဒီသားရေအိတ်လေးတစ်
ပဲ ဝါလာတာပါ။ ကျွန်မ ဒီတစ်ခုပဲ သယ်ရမှာပါ”

တရိတ်သေလေး ပြောရာမှန်းလည်း အရမ်းသိ
နေသည်ပါပဲ။ ဖေဖေ တစ်ချက် သူ့ကိုကြည့်သည်။ ခုထိ
ဘေးနားသို့ သူ မရောက်နိုင်သေးဘဲ ပေကုပ်ကပ်ဖြင့် ကားနား
ရပ်နေတာကိုလည်း သိပ်စိုက်ထဲကြည့်ရုံပဲမဟုတ်။

“အိမ်မှာပဲ ညစာစားကြမယ် သား၊ ပြန်ကြစို့”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင်ကို သူ
ခက်စွာ ထပ်ကြည့်မိရပြန်ပါပြီ။ “ဖေဖေပုံစံကြီးက အရမ်းကို
ပေါ့တင်တင်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကိုးလေ။ ချက်ချင်းပြန်ခေါ်သွား
ခြင်းမှာ သွန်းလေပြေခင် ပါလာ၍ဖြစ်မှန်း ဘေးလူတွေ သိလောက်
အောင်ကိုပဲ ဖေဖေဟန်ပန်တွေက မချင်းမချန်ကြီး အသိထား
သယောင် ဖြစ်နေသည့်အဖြစ်။

“ဒီမှာ ဖိုးလှမြတ်ကို မြကြာယံကို ငါရောက်တာ အိမ်
တောင် မဝင်ရသေးဘူး၊ မင်းက မင်းရဲ့သားဆိုပြီး
ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကြီး ချက်ချင်းခေါ်ပြန်တယ် ဆိုပါ
အဲဒါ ငါမြေးကွ၊ မင်းက ငါသား၊ ငါသားကို ငါပိုင်
ဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ မင်းကိုပိုင်တဲ့ ငါဟာ မင်းကဗွေးတဲ့
မြေးကို ပိုပြီးတော့တောင်မှ ပိုင်သေးတယ်၊ ဒီည သူ
ဒီမှာအိပ်ခိုင်းဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ သူ့ကို ငါ
တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး မေး



မင်းလည်း ညစာဒီမှာဝင်စား၊ ငါလည်း ညနေငါးနာရီ
လောက်က လမ်းမှာဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်စားခဲ့ပေမယ့်၊ ခု
ဆာနေပြီ၊ မဆယ် ... ဘာဟင်းချက်ထားလဲ၊ ခူးခပ်ပြင်
ဆင်ပေတော့၊ အခု စားကြမယ်၊ လာ ... မြေးလေးသွန်းလေ
ပြေခင် ဘိုးဘိုးနဲ့အတူ အိမ်ထဲနားကြမယ်၊ မိကျော့ ...
ဒီမမလေးကို အပေါ်ထပ်က ဧည့်သည်တွေတည်းဖို့ထားတဲ့
အခန်းပြင်ထွားတယ် မဟုတ်လား၊ လိုက်ပို့လိုက်၊ အဲဒီ
အခန်းမှာ ဒီမမလေး အမြဲနေတော့မှာ”

အိမ်ထဲပင် မရောက်သေး။ ဘိုးကလည်း ထုံးစံအတိုင်း

အလျှော့မပေးစွာ ပြောချလာသည်မှ အစစစီမံနေခြင်းဖြစ်ပါ။
သွန်းလေပြေခင် ဘေးသို့ မိကျော့ ရောက်သွားရတာ ...

“လာ ... မမလေး”

ဟု စောင့်ခေါ်နေတာမို့ သွန်းလေပြေခင် လိုက်သွား
လေသမျှ သူလိုက်ကြည့်ကျန်ခဲ့ပါသည်အဖြစ်။ ခင်ထဲမှာ အတန်
တော့ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားရသည်ပါပဲ။ ဘိုးက မြကြာယံမှာ
သူ့ကို ညအိပ်ခိုင်းမည့်ဟု ဆိုသည်ကိုးလေ။ ဖေဖေမျက်နှာအရမ်း
ကောင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတာကို မြင်ရတော့လည်း ရင်ထဲတစ်ချက်
တော့ မကောင်းချင်။ သားနှင့်ခွဲရတာမို့ အဲတူတူ ပြန်ခေါ်သွား
ခွင့်တာကိုတော့ သူ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ပြန်ခေါ်ချင်ရသည့်
အိမ်ထဲမှာ သွန်းလေပြေခင် ပါလာတာကြောင့် ဆိုတာက ပိုသေချာ
မည်ဟုလည်း ခံစားမိရပြန်သည်ပါပဲ။

“ကဲ ... အထဲဝင်မှာလား၊ မင်းအပြင်မှာ ရပ်နေဦးမှာလား၊
ငါတော့ အထဲဝင်နားချင်ပြီ လှမြတ်ကို၊ မြေး ... လာ”



ဟု ဘိုး ဦးဆောင်၍ အထဲဝင်တော့ ဖေဖေ မသေ
သော ဘေးမှကပ်လိုက်လာရှာပါ၏။

“အဲဒီကောင်မလေးကို သား ဆေးရုံပို့ပေးခဲ့ရတယ်ဆို
ကားမောင်းရင်း သစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်လို့ဆို၊ ခေါင်းထဲ
ဒဏ်ရာကြောင့် အတိတ်မေ့နေတယ်ဆို”

ဘေးမှ လိုက်လာရင်း ဤမျှအတိအကျကြီး ဖေဆေး
ပြောနေပုံထောက်တော့ သတင်းတော်ပို့ ကိုကြီးတိုး ကောင်းမှုဆို
တာ သူ နားလည်မိရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်ပါပဲ။ ဖေဆေး
မျက်နှာမလန်း။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ မြကြာမို့မှာ စောင့်ရှောက်ထား
တာတွေကိုတော့ ဖေဖေ တားမရလို့ ငြိမ်နေခဲ့ရတာ၊ ခုတု
တော့ ဒီမြကြာယံထိ ဖေဖေက ဘာလို့ အဲဒီဥစ္စာတွေကို
ခေါ်လာရတာတဲ့လဲ၊ သူတို့က မိဘမဲ့ဆိုရာမှာ တချို့ဆို
ရင် သူတို့ရဲ့မိဘရင်းတွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာထက်
တောင်မှ သိကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ မျိုးရိုးမသိရတဲ့ဥစ္စာတွေ
ရှိတယ်၊ သားရဲ့ဘိုးဘိုးကတော့ကွာ၊ မြေးလူပျိုရှိနေ
ဥစ္စာ၊ ဘာလို့ခေါ်လာရတယ် မသိဘူး၊ ဒီကောင်မလေး
ကို”

ဟု ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်နေရင်းဖြင့် ဘေးမှကပ်၍တိုး
တိုးတိုးဖြင့် ရင်ထဲမကွယ်ဝှက်နိုင်တော့ဘဲ ဖေဖေပြောနေသမျှ
ငြိမ်သက်နားထောင်နေရပါ၏။ လောလောဆယ်မှာ ဖေဆေး
ဆန့်ကျင်၍ သိပ်မပြောချင်။ သူလည်း ခရီးရောက်မဆိုက်ဖြစ်
သည်။ ဖေဖေလည်း ခုမှ သားကိုတွေ့နေရချိန်။ သဘောမညီသ

ကားတွေကို လောလောဆယ်မှာ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်နေတာ
အားလုံးသည်လေ။

ဧည့်ခန်းမှာ ဘိုး ထိုင်သည်မို့ သူရော ဖေဖေရော
သူတို့ထိုင်ဖြစ်ကြပါ၏။

ဖေဖေ မျက်နှာပျက်နေရင်းမှ ...

“သား ပြန်မယ် ဖေဖေ၊ ထမင်းစားမနေတော့ပါဘူး၊ ဖေဖေ
ဧည့်သည်ကောင်မလေးနဲ့လည်း သား တူတူထမင်းမစား
ချင်ဘူး ဖေဖေ၊ ဘုန်းလွှဲကိုလည်း ဖေဖေမှာထားမယ်၊
နောက်နောင် အဲဒီကလေးမနဲ့ ကင်းအောင်နေပါ၊ မပတ်
သက်ပါနဲ့၊ ဘိုး ခေါ်လာတာက ခေါ်လာတာပဲ၊ သားရင်းနှီး
စရာ မလိုဘူး”

ဖေဖေစကားက ဘိုး၏ရှေ့မှာ ပြောင်ပြောင်တင်း
တင်းကြီး ပြောချလာသည့် စကားဖြစ်နေကာ...။ စကားဆုံးတာနှင့်
အတူ ထရပ်လိုက်တာကို သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်ဘဲ မော့ကြည့်မိ
သလိုရပါပြီ။ ဘိုးကတော့ ပြုံးနေသည်ပါပဲ။

“မင်းက ဘာစာနာတတ်မလဲ၊ ဘယ်သံယောဇဉ်ရှိမလဲ၊
ငါကတော့ ငါ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တဲ့ မြကြာမို့ကပန်းလေး
တွေဖြစ်တဲ့ ဒီကလေးတွေကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်လေ၊
သွန်းလေပြေခင်ဟာ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကလေးမလေးကွ၊
ပညာလည်း တော်တယ်၊ ဥပဒေဘွဲ့ရထားတာ၊ ခု သူဒီမှာ
အလုပ်သင်ရှေ့နေဆင်းဖို့ ပါလာတာ၊ လောလောဆယ်
ကျန်းမာရေးကိစ္စ အရင်လုပ်ရဦးမယ်၊ ဒီမယ် သား၊ ပစ္စည်း
ဂုဏ်မောက်တယ်၊ မျိုးရိုးဂုဏ်မောက်တယ်ဆိုတာ မကောင်း



ဘူးလို့ ဖေဖေ အပြစ်တမ်း ပြောတယ်နော်၊ ဖေဖေခေါ်လာတဲ့ ကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်နောင်ကို ဒီလိုနိမိတ်စကားမျိုး မပြောပါနဲ့၊ ဖေဖေ သတိပေးထားတယ် သားက ... မစားဘူးဆိုရင်လည်း ပြန်နားချေတော့၊ မနက်ဖြန် မြေးကို မင်းဆီပြန်ခိုင်းမယ်၊ ဒီမှာ တစ်ညတော့အိပ်ပါ။ သူ့ကို ဖေဖေ မြကြာမှုကိုပို့တာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ အကြောင်းမဲ့ပို့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဘာတွေမြင်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုခံရတယ်၊ ခု ဒီကောင်စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ ပြန်မေးရဦးမယ်၊ ဖေဖေ စိတ်ကျေနပ်ရင် မနက်ဖြန် မင်းရှိတဲ့ မြကြာညိုကို ဖေဖေ ပြန်ခိုင်းမယ်၊ မနက်ပိုင်းရင် မြကြာမှုကို နောက်တစ်ကျော့ ပြန်ခိုင်းမယ်၊ ဒါပဲ”

ဟု ခပ်တင်းတင်းကြီး ဘိုး ပြောလာတော့ သိပ်ငိုက်ကျသွားကာ မျက်နှာကြီး ပျက်နေရှာပါ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေရာ၊ ဘုန်းလျှံကို သား လုံးဝမသိတော့သလိုကြီး ဖြစ်နေတာကိုက မဟုတ်တာ၊ အခုက ဖေဖေပဲ ဆုံးဖြတ်နေတာတွေ ဖြစ်နေတယ်”

“မင်းက အဲဒါကို မကျေနပ်တာလား လှမြတ်ကို၊ ဘာကြောင့် ငါက အဘိုးဆိုတော့ မြေးကို မင်းလောက် ငါကမပိုင်လို့ ပြောနေတာလား၊ အတိအလင်း ပြောနေတာလား၊ ဒါဆို ခေါ်သွား၊ မင်းလည်းမလာနဲ့၊ ဒီကောင်ကိုလည်း မလာခိုင်းနဲ့၊ လုံးဝဖြတ်တောက်လိုက်၊ ဒီမှာ လှမြတ်က ဘုန်းမြတ်စစ်ဟာ အသက်ကြီးပေမယ့် ဘယ်တော့မှ

တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဩဇာမသက်ရောက်နိုင်တဲ့ အဖေတစ်ယောက်အဖြစ်တော့ အရောက်မခံနိုင်ဘူးကွ”

စောစောပိုင်းက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်နေရာ ပြန်ရောက်ကြည့်ကြည့်လင်လင် ဖြစ်နေပါသည့် ဘိုး၏မျက်နှာ အရမ်းကျောလာကာ တင်းတင်းမာမာကြီး ပြောလာချိန်မှာ ဖေဖေမှာ နာငယ်ကျသွားရင်းမှ ...

“အဲသလို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရာ၊ သားပြန်မယ် ဖေဖေ၊ ဘုန်းလျှံကိုလည်း ဖေဖေ ပြန်လွှတ်ချင်တဲ့အချိန်ကျမှ ပြန်လွှတ်ပါ”

ဟု ပြောကာ ရပ်ထားသော ကားရှိရာသို့ လျှောက်တော့သူလည်း မနေသာ။ ဖေဖေနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းမှ လိုက်လာရ။ ကားနားအထိ လိုက်ပို့ရပါ၏။ ကားပေါ်မတက်သေးမှ ဖေဖေ ကားခေါင်းကိုမီ၍ ရပ်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဖေဖေ ထပ်မှာမယ် သား၊ ကောင်မလေးနဲ့ကင်းအောင် နေပါ၊ သားရဲ့ဘိုးဘိုးမှာ အယူမသည်းပေမယ့် ဖေဖေမှာ ကတော့ မျိုးရိုးဆိုတာ အလွန်အရေးထားတဲ့ စိတ်ရှိတယ်၊ မိဘမျိုးရိုးတောင် မသိနိုင်တဲ့သူတွေရှိတဲ့ မြကြာမှုက ကလေးတွေထဲမှာ ဒီကောင်မလေးပါနေမှာကို ဖေဖေ စိုးရိမ်တယ်၊ တချို့တလေတွေက မိဘမျိုးရိုးသိတာရှိပေမယ့် တချို့ကျတော့ မသိနိုင်တာတွေရှိတယ်၊ ဖေဖေဟာ မြကြာမှုကိုစိတ်မဝင်စားခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုံးဝကြီးကို ဘာမှ မြကြာမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီ မသိတဲ့သူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်မနေဘူးဆိုတာ သား နားလည်ထားပါ၊ ဖေဖေ ပြန်မယ်၊

မနက်ဖြန်မနက် ဖေဖေ စောင့်နေမယ် သား။ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့”

ဟု ပြောကာ ကားပေါ်တက်သည်။ သူ့လက်ခံ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်သည်။ ကားတံခါးပေါ် တင်ထားသည့် သူ့ထီးတွေကို အတန်ကြာ မလွှတ်သေးဘဲ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ထားပြီးကာ သူ့ဆံစတွေကို ထိုးဖွလာပါ၏။ ဖေဖေ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြန်သွားရှာပါ၏။ သူ့ကို ဖေဖေအရမ်းချစ်တာ သူလည်း နေသည်ငါပဲ။

မေမေမရှိတော့သည့်နောက်မှာ ဖေဖေ နောက်ထပ် ထောင်ပြုချေမည်ဆိုက ပြနိုင်သည်ပဲလေ။ ချမ်းသာဂုဏ်ရှိန်။ ရည်ခန့်သန့်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်ဝသည့် ဖေဖေသည် နောက်ထပ် ထောင်ထူမည်ဆိုက မိန်းကလေးရှင်တွေဘက်က မငြင်းဘဲ ကြုံမည့် အနေအထားများကို ဖေဖေ ကြုံခဲ့ရသည်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင် မထူခဲ့ရှာ။ သားကိုချစ်သည့် သားသည် မိထွေးနှင့်သားကို မထားရက်။ ပြီးတော့ မေမေကိုလည်း မမေ့ရက်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည့် ဖေဖေပါ။

ဖေဖေမျော ခုလည်း သားကို ပြန်ခေါ်သွားအရင်ရောက်နှင့်နေခြင်းဆိုတာ သူ သိနေရရင်း ရင်ထဲမှာမကောင်းနိုင်။

စောစောကဖြင့် ပြန်လိုက်သွားရမှာ စိတ်ထဲမဝဘဲ သူ ဖေဖေကိုပင် အပြစ်လေး တင်ချင်ချင် ဖြစ်ခဲ့တာကို ရင်ထဲလိပ်ပြာမလုံ။ သွန်းလေပြေခင်ကို မထားခဲ့ချင်သည့် စောစောတည်းဖြင့်ပင် ဖေဖေနောက်ကို သူ မလိုက်နိုင်ဘဲ နောက်ဆံ့

ဖြစ်နေခြင်းတွေကို ဖေဖေသိလျှင် ပို၍ ရင်ထဲထိခိုက်ရှာမည်။ သို့ကျတော့လည်း ဖေဖေအပေါ် သူ မတရားရာရောက်နေသည် ခံစားမိရပြန်ပါသည်အဖြစ်။

“ကျွတ် ... ဒုက္ခပဲ။ ဖေဖေကလည်း သွန်းလေပြေခင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ငါနဲ့ လုံးဝကင်းနေစေချင်တာကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ငါကလည်း ဒီကောင်မလေးကို ခွဲကုန်ခွဲနိုင်ဘဲဖြစ်နေတာ။ ဖေဖေ သိရင်တော့ မိုးမီးတောက်တော့မယ်”

ဟု တွေးကာ နောက်ကြောင်းပြန်လာရပေမယ့် နောင်တွေးလေးနေတာကတော့ အမှန်ပါ။ ထိုစဉ်ခိုက် ကားမီးရောင်မျှမှာ ပေါ်လာပြန်တာမို့ အထဲမဝင်သေးဘဲ သူ ပေါ်တီကို အောက်မှာ ပြန်၍ရပ်လိုက်မိသည်ပါပဲ။ ကိုကြီးတိုးတိုး ခြံဝင်းတံခါးရောက်ကြပြီ။ ခြံစောင့် ဘာဘဲ ပြေး၍ တံခါးဖွင့်ပေးပြီးတာနဲ့ ကားဝင်လာသည်။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာပဲ ဘိုး၏ကားကြီးအောက်မှာရပ်သည်။

ကားပေါ်မှ ကိုကြီးတိုးနှင့် ကိုကြီးတင့်တို့ ဆင်းလာကြတာ။ သူ့ကိုမြီး၍ ကိုကြီးတိုး ကြည့်လာပါ၏။

“ငါ့ကောင်လေး ပြန်ပါသွားပြီထင်တာ။ ရှိနေသေးသကဲ့”

ဟု စကားသံ ထွက်လာသည်။ ဖေဖေ စောင့်ခေါ်နေကြစို့။ ကိုကြီးတိုး သိထားပုံရသည်။ ကိုကြီးတင့်ကတော့ ကားနည်းသူပီပီ အထုပ်အပိုးတွေသယ်၍ နောက်ဖေးဘက်တန်းသို့ ထွက်သွားပြီ။

“ငါတို့ ဆာတာနဲ့ နွားနို့တစ်ခွက်စီနဲ့ ပလာတာတစ်ချပ်စီ စားခဲ့ကြတယ်ကွ”



ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ ယပ်ခတ်စေရင်းမှ ပေါ်တီကိုဆင်း လှေကားတစ်ကြီးမှာ ထိုင်လိုက်ကာ ဦးထုပ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ကိုကြီးတိုး ပြောလာပါ၏။ နောက်တော့ ခုထိ ရပ်နေဆဲ သူ့ကို ကြည့်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ ထပ်တော့ ဓားမှဖြစ်မယ်ကွ၊ ထမင်းမဟုတ်ဘဲ ဘာစားစား အာသာမပြေဘူးကွ၊ ထမင်းမစားရသေးဘူးဆိုတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတာ”

ဟု ပြောပြီး ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် ဦးထုပ်ကို ပြန်၍ ယပ်ခတ်ပြန်၏။ သူ ကိုကြီးတိုးဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဘိုးနဲ့ ဝူ စားကြမယ်လေ၊ ဘိုး ခဏနားနေတယ်၊ ထမင်းစားကြမယ်တဲ့၊ ဘိုး မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်ဆေးပုံရတယ်၊ အဝတ်အစား လဲပြီးရင် ထွက်လာမှာ၊ ထမင်းစားဖို့ဥစ္စာ ဖေဖေကတော့ မစားဘူးဆိုပြီး ပြန်သွားလေ”

သူ့အပြောကို ငြိမ်၍နားထောင်နေရာမှ ကိုကြီး သက်ပြင်းရှိက်သည်။ ခေါင်းခါသည်။

“ခက်တယ်ကွ၊ တော်ရုံအခက် မဟုတ်ဘူးနော်၊ တော်လေး နက်တဲ့အခက်၊ ငါ့လူရဲ့ ဖေဖေက သွန်းလေပြောမင်းကို မရင်းနှီးစေချင်ဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ကို ပြောပြထားတာ၊ ဖုန်းဆက်တိုင်း ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ မင်း ဆဲသလဲတွေ ဘာတွေ မေးနေတာ၊ ငါက ရှောင်ပြောင်မိနေရဉာဏ်မက မင်း အဲဒီ သွန်းလေပြောခင်ကို ဆေးရုံပို့တာတွေကျတော့ ငါ ရှောင်လို့မရတဲ့ဥစ္စာတွေ ဖြစ်တာ”

တယ်လေ၊ အစ်ကိုကြီးက သူ့သားကို အဲ ... မင်းကို မိဘမဲ့တွေနဲ့ လုံးဝမရင်းနှီးစေချင်ဘူးလို့ကို ပြောနေတာ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောပြန်သည်။

“မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဘဝကကြမ္မာအရ ခမျာတွေမှာ မိဘမဲ့ရတဲ့ဘဝ ဖြစ်ရတဲ့အထဲ ဘေးကနိမ့်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဖေဖေ အတွေးအခေါ်တွေက ခေတ်နောက်ပြန်နေတာ”

“အေ ... နောက်ပြန်တယ်လို့ မင်း ထင်နေပေမယ့် အစ်ကိုကြီးက ရှေ့တန်းတင်ထားတာ ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ ဒီမှာ ... ငါ သတိရလို့ ပြောဦးမယ်၊ ဟိုကောင်မလေး ယုဝါ၊ အဲဒါ ငါပြောချင်တာ၊ သူက သွန်းလေပြောခင် အပေါ် မရိုးသားဘူးကွ၊ အဲသလို ငါ ထင်တယ်၊ ဟိုမှာကတည်းက ငါ ပြောချင်တာ၊ ဥပမာကွာ ... သူ တူတူလိုက်သွားရာက နောက်ကြောင်းပြန်လာတယ်၊ အဲဒီမှာ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တယ်၊ သူက ဝမ်းသွားလို့ ပြန်လာတာလို့ပြောတယ်၊ အဲသလောက် တိုက်ဆိုင်သတဲ့လား”

ဟု ဖေဖေအကြောင်း ပြောနေရာမှ ... မိဘမဲ့ကလေး ဆွဘက် ရောက်သွားပြန်ကာ။ စကားသည် ယုဝါဘက်ဆီသို့ ဆက်၏။

သူလည်း ရင်ထဲ သိပ်ဘဝင်မကျ။ ဒါပေမဲ့ ယုဝါ ဝမ်းသွားနေတာကလည်း ထိုနေ့က တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုတော့ ပြော ရကျပ်နေသည်။

“သွန်းလေပြေခင် ဆေးရုံကဆင်းလာတဲ့နေ့ကလည်း အပန်းရုံကြီးကွယ်ပြီး ပထမတော့ ရှောင်ကွင်းကွင်း လုပ်တာကွ၊ နောက်မှ သွန်းလေပြေဆီကို ရောက်သွားတာတစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ။ သူက အဲဒါအချိန်မှာ ဘာလို့ပုန်းနေရာမှာလဲ။ ငါ သူ့ကို ရပ်ကြည့်တာ၊ သူ ရှောင်ကွင်းကွင်း ပုန်းခိုခို လုပ်နေတာကို ငါမြင်တာတွေကြောင့် သူ မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ သွန်းလေပြေဆီဆီကို အဲဒီနေ့က ရောက်သွားတာ၊ ရောက်တော့လည်း ငိုလိုက်ယိုလိုက်တွေ လုပ်နေပြန်ရော၊ အပိုတွေကွ၊ အဲသလို ငါ မြင်တယ်၊ ဒါဆို သူက ဘာကြောင့် အဲဒီအပိုအလုပ်တွေ အိုက်တင်တွေနဲ့ ဉာဏ်များပြီး အိုက်တင်ကောင်းနေရတာလဲကွ၊ ငါ ရင်ထဲဘဝင်မကျဘူး”

ဟု ထပ်ပြောနေချိန်မှာ ဒေါ်ကြီးဆယ် ထွက်လာ

ကာ ...

“လူလေးဘုန်းလျှံ ... ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ၊ ဘိုးဘိုးရော မိန်းကလေးရော ရှိနေကြပြီ၊ ထမင်းစားဖို့ ဝင်လာတာမောင်တိုးလည်းလာ၊ မောင်တင်ရော ခေါ်ပါကွယ်”

ဟု ပြောနေတာမို့ စကားသည် လမ်းခုလပ်တွင် ပြတ်သွား တန့်သွားရပါပြီ။ ကိုတိုး ထရပ်ချိန်မှာ သူ လိုက်ရင်လိုက်ရင်း ...

“ဘာမွေးလည်း ခွင့်ယူချင်ပါတယ်လို့ ဘိုးဆီမှာရော မမမြိုင်ဆီမှာရော ခွင့်တောင်းတယ်တဲ့၊ ဘိုး ပြောပြလို့ မနေ့ညကမှ ဘုန်းလျှံ သိရတာ၊ ပြီးတော့ ယုဝါဆိုတာ

ကလည်း သူ လျှောက်ထားတဲ့အလုပ် ရပြီမို့ ဒီရက်ပိုင်း အတွင်း ရန်ကုန်က အိမ်တစ်အိမ်မှာ အလုပ်ဝင်မယ်လို့ မမမြိုင်ကို ပြောတယ်တဲ့၊ အဲဒါလည်း ဘိုးက ပြောပြတယ်၊ မြကြာမှုက ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ချင်တဲ့ အလုပ်ရ ပြီဆိုရင်လည်း မြကြာမှုက ထွက်ခွာခွင့် ပြုရမှာပဲတဲ့ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ၊ ပြီးတော့ အလုပ်အကိုင် မရသေးချိန်ထိ ဘိုးရဲ့ မြကြာမှုက တာဝန်ယူပေးနေတာ ဘိုးရဲ့အပိုင်းပဲတဲ့”

ဟု ပြောတော့ ကိုကြီးတိုး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

သူလည်း ရင်ထဲမှာ ယုဝါနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မရင်းနှီးတာမို့ အတွင်းကျကျ မသိနိုင်ပေမယ့်၊ စိတ်ထဲမနှစ်မသက်ဖြစ်သည့်စိတ်က ရှိနေတာမို့ အတွင်းကျကျ မသိနိုင်ပေမယ့်၊ စိတ်ထဲမနှစ်မသက်ဖြစ်သည့်စိတ်က ရှိနေတာကိုတော့ အလိုကို သိနေသည်။ အထူးသဖြင့် မျက်ရည်အရမ်းကျလွယ်တာ။ စကားတွေဖွဲ့နွဲ့၍ ပြောတတ်တာတွေကို သူ မြင်ခဲ့ရသည်ကိုးလေ။ သွန်းလေပြေခင် ဆေးရုံမှ ဆင်းလာချိန်မှာ သူ ကြုံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘိုး စောင့်နေပြီကွ ... လာ”

ဟု ကိုကြီးတိုး ပြောချိန်မှာ သူ ရင်ထဲထွေးမရနိုင်တဲ့ ဖြစ်နေတာ တစ်ခုရှိနေသည်။ သွန်းလေပြေခင်နှင့်အတူ ကားအစ်စီ.တည်း ပါသွားခဲ့ရာမှ ဘာကြောင့် ယုဝါသည် လမ်းကျမှ ဝမ်းပျက်သည်ဆိုတာ လှည့်ပြန်ရပါသတဲ့လဲ။ ဝမ်းပျက်သည်ဆိုတာကလည်း ဟုတ်နေပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းပျက်သည်ဆိုရာမှာ မေးနတ်ဆေးစားလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပဲ ဆိုသည့် အတွေးသည် ခုတ်ခနဲ ခေါင်းထဲရောက်လာချိန်မှာ ...



“ငါ မြကြာမူက ဒေါ်ကြီးထွေးနဲ့ ဘာဘိုတို့ဆီမှာ မသိမသာ စုံစမ်းကြည့်ခဲ့သေးတာပဲ။ သွန်းလေပြေခင်နဲ့ ယုဝါတို့ ရန် ဖြစ်တာတို့ ဘာတို့လဲ မရှိဘူးဆိုတာ ငါ သိထားရပြီးပြီ။ ဒါဆို အဲဒီနေ့က ဘာကြောင့် ယုဝါက အရင်ပြန်ခဲ့ရတာလဲ။ ဘာလို့ သေကွင်းသေကွက်တစ်ခုထဲက လွတ်မြောက် သွားတာတဲ့လဲ။ ပြီးတော့ သူရှိတဲ့နေရာမှာ ပထမ အန်တီနဲ့ ဆုံးတယ်။ နောက် သူထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကားအင် ဆီးဒင်တစ်ခုထဲမှာ သွန်းလေပြေခင်ဟာ ကျရောက်ခဲ့ရ တယ်။ ဘာတွေလဲ။ အဲသလောက်ထိ တိုက်ဆိုင်မှုတွေဟာ ယုဝါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှိနေရသလား။”

အတွေးတွေ နစ်နေရာမှ မြကြာယံအိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာရပေမယ့် တပြန်တလျားကြီး အတွေးတွေက ရစ်ပတ်နေ ဆဲ။

ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ သူ ဝင်စဉ်မှာ ရောက်နှင့် နေပြီဖြစ်သည့် ဘိုးဘိုးနှင့် သွန်းလေပြေခင်ကို သူ ပြီးပြီမိရမိ ဖြစ်၏။

ဘိုး၏ဘေးမှာ သူ ထိုင်လိုက်စဉ် မျက်စောင်းထိုး ကုလားထိုင်လေးမှာ ငြိမ်သက်ထိုင်နေရာမှ သွန်းလေပြေခင် က ရပ်လိုက်ကာ သူတို့ရှိရာ ကြမ်းပြင်နေရာမှာ ထိုင်ချလိုက်တာကို ကြိုလိုက်ရပါ၏။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘိုးရော သူရော သွန်းလေ ပြေခင် ဘာကြောင့် ထိုင်လိုက်သည်ဆိုတာ မရိပ်မိနိုင်ခဲ့။ ဒေါ် လိုက်နိုင်ခဲ့။ ဒါပေမဲ့ လက်အုပ်လေးချီလိုက်တာကိုမြင်တော့ နှလုံး ထဲ အေးမြသွားရသည်ပါပဲ။ ပြီးတော့ သူ အနေရလည်းခက်လာ

သည်။ ဘိုးကတော့ ဘိုးဘိုးအရွယ်ပေပဲလေ။ ကန်တော့ခံရတာ အကြောင်းမဟုတ်။ သူက လူငယ်။ ကုလားထိုင်မှာ အကြောသား ထိုင်၍ အကန်တော့ခံပုဂ္ဂိုလ် လုပ်ရမှာ အနေရခက်နေသည်။ သူ က ထရပ်တော့ သွန်းလေပြေခင် ခေါင်းလေးမောကာ ...

“ကျွန်မ ကန်တော့ပါရစေ အစ်ကိုလေးရယ်။ ဘိုးဟာ ကျွန်မနေခဲ့ရတဲ့ မြကြာမူရဲ့အရှင်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ဘိုး ကြောင့် ကျွန်မ လုံခြုံတဲ့ဘဝမှာ နေခဲ့ရပါတယ်။ မညာတတ် ခဲ့ရပါတယ်။ ခုလည်း ဘိုး ဒီထိခေါ်လာခဲ့တာပါ။ အစ်ကို လေးကျတော့လည်း ဘိုးရဲ့မြေးလည်းဖြစ်တယ်။ ကျွန်မကို ကားအင်ဆီးဒင်ဖြစ်တဲ့ နေရာက ဆေးရုံကိုအရောက် အချိန်မီပို့ပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီက ကိုကြီးတိုး လည်း ပါပါတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး မမဖြူငံ ပြောပြလို့ ကျွန်မ သိရတာပါ။ ကျွန်မ ကန်တော့ပါရစေ။ ဘိုးဟာ ဒီနေ့ထိ သွန်းအပေါ်မှာ စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဘိုးဘိုးပါ။”

ဟု ပြောရင်း မျက်ရည်လေးတွေ လည်တက်လာနေ ဘာကို သူ ငဲ့မှီးငေးကြည့်မိသည်။ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးခြင်းနှင့် နူးညံ့အေးချမ်းခြင်းဆိုသည့် ပင်ကိုစရိုက်လေးတွေဆီမှ စီးသွယ် ကျလာနေသည့် မျက်ရည်လေးများဟုလည်း သူ နားလည်နေရ သည်။ ကန်တော့နေတာကိုလည်း ငြိမ်သက်ခံလိုက်ရသည်ပါပဲ။ ရည်လျားသော ဆံကျစ်ရှည်သည် ကျောဘက်ဆီမှ ကြမ်းပြင်သို့ ဘိုင် ရွေ့နှံ့တင်နေသည်။ သွယ်ပျောင်းပျောင်း မိန်းကလေးတစ် ယောက်၏ ကန်တော့နေသည့် ပုံရိပ်လေးသည် ကျက်သရေရှိခြင်း နှင့်အတူ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်နဲ့စွာ ငဲ့မှီးငေးစိုက်ကြည့်



နေရသည်နှင့်မခြား။ ခံစားချက်က နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ရင်သို့တိုးဝင်၏။ အေးချမ်းခြင်းဆိုသည့် ခံစားချက်တစ်ခုသည် သိမ်မွေ့လွန်းစွာ နူးနူးညံ့ညံ့ ရင်သို့တိုင်အောင် ထိခတ်တိုးဝင်လာခြင်း၏ နက်ရှိုင်းမှုကို သူ ခုမှပို၍ မြတ်နိုးစွာ သိသိသာနေရပါသည် အဖြစ်။

ဘိုး၏လက်တွေ သွန်းလေပြေခင်၏ ဆံစလေးတွေ ထက်မှာ ခပ်ဖွဖွ ဖေးတင်တာကို သူ မြင်၏။

ဪ ... သူ၏လက်အစုံသည်လည်း ပိုးသားဖွင့်နယ် နူးညံ့နေချေမည့် ... ထိုပိုးသားဆံနွယ်မျှင်တို့ထက်မှာ ဖေးတင်လိုက်ချင်သည်ပါပဲ။ အလွန်လှသော ဆံနွယ်မျှင်များ။

သူ ဤမိန်းကလေးကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်နေမိသည်ဆိုတာကို တစ်နေ့မှာ ဤမိန်းကလေး၏ရှေ့မှောက်မှာ ရပ်နေရင် ဝန်ခံမိရပါချေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့ရက်ကို သူ ကြာရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေနိုင်စွမ်းတော့မှာ မဟုတ်တာကိုလည်း သိနေသည်။

နလုံးသားဆီမှ ရိုးသားစွာ သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ဝန်ခံပေးရမည့် နေ့ရက်တစ်ရက်ကို။

နလုံးသားက ကြာရှည်စွာ တန့်ဆိုင်းထားစေဖို့ ဘယ်တော့မှ ခွင့်ပြုနိုင်ချေမှာမဟုတ်။

ချစ်ခြင်းကို ဝန်ခံရသည့် နေ့ရက်တစ်ရက်သည် -

နလုံးသားဆီမှ ကြည်နူးမြတ်နိုးခြင်းများဖြင့် -

မက်မပြေစွာ ဖြစ်တည်ရှင်သန်ရင်း ရောက်ရှိလာရတတ်ချေသည်တကား။



အချစ်ကို ဝန်ခံခြင်းသည် ခွဲခွာ၍ မရနိုင်သည့် ...
ချစ်စရာ ... ချစ်စရာ ... ရပ်တည်ပြလိုက်ခြင်းနှင့် ...
ဘယ်တော့မှ မကုန်ဆုံးနိုင်တော့သည့် အချစ်တွေ
ပန်ဆင်းရှင်သန်လိုက်စေခြင်း၏ အဦးအစ ဖြစ်ချေသည်တည်း။



❀ အခန်း(၁၉) ❀

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ဘယ်လိုဘဝကို ရပ်တည်မယ်လို့ ဖြေဆိုဖြတ်ထားသလဲ၊ အဲဒါကို ဘိုး သိချင်တယ်”

ဘိုး၏စာကြည့်ခန်းထဲမှာ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တူတူရှိနေစဉ်ခိုက် မေးလာသည့် မေးခွန်းသည် တဲ့တိုးဆန်သည်။ သူ ဘိုးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲရှိနေသည့်အတိုင်း သိုင်းဝိုင်းခြင်းမဝိသော အဖြေတစ်ခုကို ပေးမိရပါပြီ။

“ပထမဆုံး အဓိကထားမိတဲ့ အချက်ကတော့ မြကြာမုံကို ဘိုးနဲ့အတူ ဘုန်းလှုံတတ်စွမ်းသမျှ တာဝန်ယူချင်တာပါ။ ဘိုးဘိုး၊ သူတို့ရဲ့ဘဝကို ဘုန်းလှုံ မြင်ရချိန်မှာ နားလည်လာရချိန်မှာ အဲဒီခံစားချက်က ရင်ကို အထိဆုံး တိုးဝင်တာပါ”

ဟု ဖြေတော့ ဘိုး၏မျက်နှာ ကြည်လင်လာသည်။ ကျေနပ်ကြည့်ဖြင့်လည်း အတန်ကြာကြည့်သည်။ သူ့ဘေးမှာလာထိုင်ကာ ပခုံးကို အားပါးတရ သိုင်းဖက်လာသည်။ ဘိုး၏လက်မောင်းလက်ဖျံတွေ။ ဘိုး၏လက်ဖဝါး၏ အဆုပ်အခဲတွေမှာ အားအင်တွေ ပါနေဆဲ။



“အဲဒါ အားလုံးပြည့်စုံအောင် ဖြေလိုက်တဲ့ အဖြေတစ်ခုလို့ ဘိုး နားလည်ထားတယ်၊ မြကြာမုံကို ဘိုးနဲ့အတူ တာဝန်ယူချင်ပြီဆိုမှတော့ဖြင့် လူ့ဘဝကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရမယ်ဆိုတာတွေကိုပါ အလိုလို နားလည်ထားပြီးခဲ့ပြီလို့ ဘိုး နားလည်လိုက်တယ်လေ၊ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပျော်ပျော်သွားနေရင်း ဘဝကို အလေးအနက်မထားခဲ့တဲ့ ဘုန်းလှုံဆိုတာ ကျန်ခဲ့ပြီလို့ ဘိုး သဘောပေါက်ရပြီ မြေး၊ ကောင်းပြီ၊ ဘိုးပြောမယ်၊ မြကြာမုံကို မြေးလည်း ဘိုးနဲ့အတူ စောင့်ရှောက်ခွင့် ဘိုး ခွင့်ပြုတယ်၊ ဘိုး ရှိနေစဉ်မှာရော ဘိုးမရှိတော့တဲ့အခါမှာရော မြေးဟာ မြကြာမုံအပေါ်မှာ တာဝန်ရှိနေသူတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ရလိမ့်မယ်”

ဟု နောင်ရေးအတွက် စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် ဘိုးပြောလာတော့ သူ့ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရပါပြီ။ ဘိုး၏လက်ထွေးဆုပ်လိုက်ကာ ...

“ဟာ ... ဘိုးကလည်း မဟုတ်တာ၊ ဘိုးက ဘာလို့မရှိရတော့မှာလဲ၊ အရမ်းကိုကျန်းမာတဲ့ ဘိုးဟာ မြကြာမုံကို အကြာကြီး တာဝန်ယူနေရဦးမှာပါ၊ အဲသလိုတော့ ဘိုးမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ဘိုးစကားက တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ဟု မျက်နှာပျက်ကျနေရင်း အသံတွေ တုန်အက်အကာ မျက်ရည်က ဘယ်လိုမှ တားမရအောင် ဝဲတက်လာရပါသည်အဖြစ်။ ဘိုး ပြုံးကာ သူ့ကို ဆံစလေးတွေ သပ်ပေးသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘိုးက အကြာကြီး လူ့ဘဝမှာ ရှိနေရဦးမယ့် ဘိုးဘိုး တစ်ယောက်ပါ၊ ကဲ ... နားတော့၊



မြေး နားတော့၊ ဘိုးလည်း နားမယ်၊ မနက်ဖြန် မြေး
 ဖေဖေဆီ ပြန်နေလိုက်တော့၊ မြေးရဲ့ဖေဖေဟာ ဘိုးရဲ့သား
 တစ်ယောက်ပါကွယ်၊ သူ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဘာ
 စိတ်ပူနေတယ်ဆိုတာ ဘိုးသိတာပေါ့၊ လှမြတ်ကိုယ်
 အသက်သာကြီးလာတာ၊ မပြောင်းလဲတဲ့ အရာတွေ
 အများကြီး ကျန်နေသေးတယ်၊ တစ်နေ့ကျတော့လည်း
 သူ ပြောင်းလဲလာပါလိမ့်မယ် မြေး”

ဟု ဘိုးပြောကာပြီး၍ သူ့ကိုကြည့်သည်။ မျက်စိ
 တွေမှာ မြေးကိုချစ်သည့်ချစ်ခြင်းတွေက ပြည့်သိပ်အေးချမ်းမှု
 ရှိနေသည်ပါပဲ။ ဘိုး၏ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ချင်စိတ် တိုးထွက်
 လာတာနှင့်အမျှ ချက်ချင်းပဲ ကလေးလို သူ ခေါင်းကြီးစိုက်မှု
 တိုးဝင်လိုက်တော့လည်း ဘိုး၏ရယ်သံ ပေါ်လာသည်။
 ဆံပင်ထူထူကို ကလေးပမာ ပွတ်တိုက်ထိုးဖွပေးပစ်လိုက်ရင်

“ဘိုးကတော့ မြေးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကအစ မြေးနှစ်ယောက်
 ရာကို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးထားတာနော်၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်း
 မယ်၊ စိတ်ရင်းကောင်းမယ်၊ ပညာတတ်မယ်ဆိုရင် ဘိုး
 ကျေနပ်ကြည်ဖြူပြီးသားပဲကွယ်၊ ဘာကိုရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ
 မြေးရိပ်မိမှာပါ၊ ဘာလို့လဲ သိလား၊ ဘိုးက မြေး
 ရင်ထဲကို ဖောက်မြင်နိုင်တဲ့ အလွန်တော်တဲ့ ဘိုးအဖေ
 ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ မြေး”

ဟု ပြောချလာတော့ သူ ရှိန်းခနဲဖြစ်သည်။
 မလဲဖြင့် ဘိုးကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိရပါပြီ။ တကယ်
 အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်းလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ရင်ထဲကအရာတွေ

ဆွဲထုတ်ယူဖို့ အမျှင်တစ်စကို ကြိုးစားပန်းစား ကုတ်ကပ်
 ဆွဲထုတ်ယူနေခြင်းလားဆိုသည့် ခွဲခြားသိနိုင်ဖို့ ကြိုးစားယူနေ
 သည့် အကြည့်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ဘိုး ထပ်၍ရယ်လိုက်ကာ
 သားများကို ဆွဲလိမ့်မိ၏။ သူ ရင်ထဲ နည်းနည်းအေးချမ်းစ
 သာပြီ။

ခုလောက်ထိတော့ ဘိုး ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လုပ်မှာ
 မဟုတ်။ တကယ်ကို ရင်ထဲရှိတာကိုပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ရဲဘုန်းလျှံလေးရာ ... ဘိုးက မြကြာမှုကို တမြတ်တနိုးနဲ့
 ထူထောင်ထားတဲ့ စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဘုန်းမြတ်စစ်ပါကွ၊
 အဲဒီကလေးတွေကို ဘိုး အမြဲနားလည်တယ်၊ ချစ်တယ်၊
 သူတို့ဟာ ဘိုးရဲ့သားမြေးတွေချည်းပဲ၊ အဲဒီလောက်ပြော
 ရင် မြေးသဘောပေါက်မှာပါ၊ လူငယ်ပဲကွ၊ အလွန်လျင်
 လျင်မြန်မြန် တိုးတက်နေတဲ့ ဒီခေတ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ
 ရှိနေတဲ့ လူငယ်ပဲ”

ဟု ထပ်ပြောတော့ ဘိုးကို သူ ချစ်လွန်းစွာ ဖက်
 ဆွဲထားမိလိုက်ပါပြီတည်း။

ဘိုး ... သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပတ်သက်၍ ရည်ရွယ်
 မှန်း သူ သိသည်ပေါ့။ သူ့ကို သဘောမျှပါသည်ဟု
 ခြံလေးတပ်၍ မပြောရုံတမယ်ပဲ ကျန်သည်ပဲလေ။ ဘိုးကို
 ချစ်တာဟု တွေးဖြစ်၏။ နောက်တော့ အားကိုးစိတ်ဖြစ်
 သော ဖေဖေရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် မာကျောခေါင်းမာသော
 အခေါ်တွေကို ဘိုးတစ်ယောက်ပဲ ဖယ်ရှားပစ်နိုင်မည်
 ဟုပါလားလေ။

“ကဲ ... မနက်ဖြန် အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ နှစ်ဝင်ကြရမယ်။ ဘိုးတို့မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် နားကြပါစို့ရဲ့၊ ဝမ်းနို့က်မြေး”

ဘိုးဘိုး သူ့နဖူးကိုနမ်းကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားတော့ သူ ရင်ထဲအေးချမ်းနေရသည်ပါပဲ။ ဘိုးက သူ့ကိုမိမိ၏ နန်းတာမို့လည်း ရင်ထဲအေးချမ်းသည်။ သွန်းလေပြေခင်ပဲ ပတ်သက်၍ ဘိုးဖက်က တန်ဖိုးထားပြီး ကြည်ဖြူသည်ဆိုတာ သိရ၍လည်း ရင်ထဲအေးချမ်းသည်။ ဧည့်သည် ... သူ့အတွက် အပါသည်နေရာမှာ ရှိသွားပြီဖြစ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်းပဲရှိလျက်။ ထိုမိန်းကလေးသည် သွန်းလေပြေခင်ပဲ ဖြစ်ပါချေသည်တကား။

စာကြည့်ခန်းတွင်းမှ သူ ထွက်ခဲ့ကာ သူ့အခန်းသို့ ဝင်လာပြီးသည့်နောက်မှာ လာသာဆောင်မှ ထွက်ရန် ရပါ၏။ လောလောဆယ်မှာတာ သူ တွေးနေသည့် အရာတစ်ခုတည်းပဲ ရှိနေသည်။ သွန်းလေပြေခင် ...။ ရဲဘုန်းထံသို့ လူတစ်ယောက်သည် မိုင်းခမ်းလီမြို့သို့ စတင်ရောက်ခဲ့သည့် နံနက်မှာလည်း သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပထမဆုံး ဆုံစည်းခဲ့ရသည်ပဲလေ။ အလွန်တရာကိုလှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရောင်စုံတို့မွေးပျံ့စွာ ကားနောက်ခန်းပြည့်မျှ ရှိနေပါသည့် သူ့ဆိုင်ကိုယ်လေးတစ်စီး နောက်ခန်းမှာပဲ သူသည်လည်း ကပ်သွားထိုင်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာလည်း မဟုတ်။ မေ့ဖို့လည်း ကြိုးစားမှာမဟုတ်။ စတွေ့သည်ကိုက လှပသောပန်းနှင့်အတူ တွေ့ရခြင်းပါတကား။ သူ လွတ်ခနဲ ပြုံးမိသည်။

သူ ပန်းခြင်းတွေ သယ်ကူတော့ မတားဘဲ ယာဉ်ရိုင်ဟန်လေးဖြင့် ချစ်စရာဟန်လေးနှင့် ရှိခဲ့ပါသည့် ကလေးမ။ မြကြာမုံ၏အားကိုးချစ်ကြင်ရာ ဘိုး၏မြေးဖြစ်သည်ဆိုတာ ချိန်မှာကျစေတော့လည်း လန့်တတ်သား။

အတွေးဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပျော်နေစဉ်ခိုက် သူ့ဟန်းဖုန်း ဖြည့်လာတာမို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဗလထဲမှ ဖြစ်နေသည်။

“ဟယ်လို ... ဆိုစမ်း ဗလ”

“အမယ်မယ် ... လေသံကိက ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်ထဲ ရောက်နေတယ်နော်၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာ ဘာလို့သတင်းမပို့ရတာလဲကွ၊ အန်ကယ်မြတ်ငါ့ဆီ ခုလေးတင်ပဲ ဖုန်းဆက်လာတာ၊ မင်း ပြန်ရောက်နေပြီတဲ့၊ ဘိုးရဲ့အိမ်မှာ ဒီညအိပ်မယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဘိုးဆီမှာ မြကြာမုံက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါလာတယ်တဲ့၊ အဲဒါ မင်းနဲ့ မရင်းနှီးအောင် ဂရုတစိုက်နဲ့ တာဝန်ကျေပေးကြပါတဲ့၊ အန်ကယ် အတော်ကြီး စိုးရိမ်နေတယ်ကွ၊ အဲသလောက် စိုးရိမ်နေပုံထောက်ရင် အဲဒီ ကောင်မလေးဟာ အတော်ကြီးကို ချောလိမ့်မယ်လို့ ငါ ကောက်ချက်ချတယ်”

“ကျွတ် ... ဖေဖေကတော့ ခက်ပါပြီ၊ နောက်နေ့တောင် အကူးမခံဘူးကွာ၊ အဲဒီကိစ္စ မင်းဆီလှမ်းပြီး အကြောင်းကြားနေပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ အလွန်ချောတယ်၊ မင်း မျက်စောင်းတောင်ထိုးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ဒီလောက်ပြောရင် မင်း နားလည်ထားဖို့ ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလို ငါမှာထားတယ် ဆိုတာကိုလည်း ငါ့ဆီက ဖုန်းချလိုက်



ချိန်မှာ မင်း ဟိုနှစ်ကောင်ဆီကိုလည်း ဖုန်းနဲ့ သတိပေးထား။”

ဖေဖေ စိတ်အပူလွန်ပြီး ဗလထံ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပင် တစ်မျိုးအဆင်ပြေသွားသယောင် ရှိသွားရသည်ပါ။ ဗလထံမတော့ သူ စိတ်မောကျသွားရပေမယ့်။ ဗလတို့သုံးယောက် စလုံးကို သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ သတိပေးခွင့်ရသွားချေသည်ပဲဟု တွေးမိရပြန်တော့လည်း ဟန်ကျပန်ကျပင် ဖြစ်သွားရချေသေးသည်အဖြစ်။

“ဟေ့ကောင် ... သတိပေးချင်ရင် မင်းဘာသာမင်း ပေါ့ကွာ၊ ဘာလို့ ငါ့ဖုန်းခ အကုန်ခံပြီး အဲဒီနှစ်ကောင်ဆီကို ငါက ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် မင်းအတွက် အကျိုးဆောင်ပေးရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီ သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာကောင်မလေးကို မနက်ဖြန်မှာ ငါတို့လည်း လာကြည့်မယ် သိလား၊ ဘယ်လောက် ချောမောနေလို့ ခင်မိလောက်ကြီးထိ အကြည့်တောင်မခံအောင် ကပ်စေးနဲ့နေရသလဲဆိုတာ သိဖို့လိုနေတယ်လေ”

တား၍ရမှာလည်း မဟုတ်မှန်း သူ သိနေသည်သုံးကောင်စလုံး ပေါက်ချလာကြမှာကိုလည်း သိနေသည်။ မနက်ဖြန် စောစောစီးစီး ဖေဖေထံ ပြန်သွား၍မဖြစ်။ ဘိုးမိကြာယံနှင့် ဖေဖေ၏မြကြာညို ဆိုတာကတော့ ဤသုံးကောင်စလုံး၏ စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်ချေတာမို့။ အကယ်၍များ မရှိချိန်မှာ ဘိုး၏မြကြာယံသို့ သုံးကောင်ရောက်လာချေလျှင်တော်တော်နှင့် ပြန်ကြမှာမဟုတ်။ ဒေါ်ကြီးဆယ်ကို မျက်နှာ

ဆွာဘာတွေသွေးကာ နေ့လယ်စာတွေ ဘာတွေပါ ဝင်အုပ်ပြီး နေကုန်နေခန်း နေကြမည့်ကောင်တွေ။ ရင်ထဲမှာ မသက်မသာ ဖြစ်လာနေသည်။ သွန်းလေပြေခင်ကို ပတ်ချောင်းနေကြမှာကို သိနေရသည်ကိုလေ။

“ငါ့ကို သတိပေးတာထက် ဟိုကောင်ငယ်ဖိုးသိကို သတိကြပ်ကြပ်ပေးဖို့ လိုတယ်လို့တော့ ငါ အကြံပေးလိုက်ပါရဲ့၊ အဲဒီကောင်က မိန်းကလေး ချောပြီဆိုရင် သူ့အမေရဲ့ချွေးမလောင်းလေးလို့ သဘောပိုက်နေတတ်တာကွ”

ဟု ပြောချိန်မှာ သူ ရင်ထဲမခံနိုင်။

“ငါ့လက်သီး ကြည့်ထားပေါ့ကွာ၊ ငါ တကယ်ထိုးမှာနော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှောင်တဲ့လက်သီး။”

“မြန်မာ့လက်ငွေ့ကျော်တစ်ယောက် မွေးဖွားလာပြီဆိုပါတော့၊ အဟက်ဟက် ... မင်းကွာ သေတော့မယ်ထင်တယ်၊ သေလိုက်၊ ဒီလောက်တောင်မှ မင်းကောင်မလေးအတွက် လေတိုက်တောင် မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသလားကွ၊ အမြင်ကတ်တက်နဲ့ တစ်နေကုန် လာကြည့်ပစ်လိုက်ရ၊ အဲဒီသွန်းလေပြေခင်ကို”

ဟု လှမ်း၍ခြိမ်းခြောက်နေတော့ သူ ဒေါပူပူဖြင့် ကိုပိတ်ပစ်လိုက်မိပါသတည်း။

ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး ဖွေးနေပြီ။ သွန်းလေပြေခင်၏မျက်နှာလေးကို မြင်နေမိသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ကြည့်မရ မဖြစ်ဘူးသည့် သုံးကောင်စလုံး မျက်နှာကိုလည်း ခုတစ်ခါမှာတော့ ကြည့်ရချင်သည့်စောတွေ



ဖြင့် မြင်ယောင်နေမိပါသည်အဖြစ်။ ဘယ်ကောင့်ကိုမှ သူ စိတ်မချ။ အလွန်အနောက်သန်သည့်ကောင်။

သူ့ကို မခံချင်အောင် စချင် နောက်ချင်နေတာတစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် မြကြာယံသို့ ရမယ်အမျိုးမျိုးရှာ၍ ရွှေပေါက်အောင်လာကြဖို့ များနေသည်။ သူ ... ကျွတ်ခနဲ စုတ်သလိုက်မိကာ ဗလထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်မိရပြန်ပါပြီ။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာလဲ၊ ငါဘက်က ပြောဖို့ဆိုဖို့တော့ မပြတ်သေးဘူး၊ မင်းဘက်က ဖုန်းပိတ်ပစ်တာကောင်းသလား၊ ခု ဘာကိစ္စနဲ့ ဖုန်းဆက်ရတာလဲ၊ ဒီဘာမှ သွောင်တိညောင်နာနဲ့ ဉာဏ်များမနေနဲ့၊ မနက်ကြို ငါလာမှာ၊ သေချာနားထောင် ဖိုးဘုန်းလျှံ၊ ငါတို့သုံးယောက်လုံးလားမှာ ... ဒါပဲ”

ငေါက်ဆတ်ဆတ်အသံသည် တကယ့်အသံမဟုတ်ရယ်သံနည်းနည်းပါနေမှန်း သူ သိနေသည်။ သူ အကဲပါလွှဲနေတာကို ရယ်ချင်နေပုံရပါ၏။ သူ ချောမောသဖြင့် ...

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ပြောပြစရာရှိလို့ကွ၊ မင်းကို ဖေဖေဆက်တော့ သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ အတိတ်မေ့နေတာဆိုတာ မပါဘူး မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်တော့ ဟောခနဲ အံ့သြသဖြင့် တစ်ချက်အော်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... မကြာသေးခင်ကပဲ၊ အက်ဆီးဒင့်ကြီး သွန်းလေပြေခင်၊ ခေါင်းကဒဏ်ရာကြောင့် အတိတ်မေ့သွားရှာတယ်ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် ဘိုးက ရန်ကုန်ကို

လာတာ၊ ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောအထူးကုဆရာဝန်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဘာဘကောင်းနဲ့ ပြဿ၊ ကုသပေးမယ်လို့ ဘိုးပြောတယ်ဗလ၊ ဒါကြောင့် ဝေဒနာရှင်လေးကို စိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ”

“ဟေ့ကောင် ရဲဘုန်းလျှံ၊ အဲဒါ တကယ်ပြောနေတာလား၊ မင်း ဉာဏ်တော့မဆင်နဲ့နော်၊ တကယ် အဲသလို အတိတ်မေ့နေသလား၊ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ အဲဒါဆို ပိုတောင်မှ ငါတို့က လေ့လာကြ၊ သုတေသနလုပ်ကြဖို့ တောင်ကောင်းနေပြီ

ပြောမိခါမှ ပိုဆိုးလာတာမို့ သူ စိတ်ကြီးများပင် ညစ်နေမိရတော့သည်ပါပဲ။

“အေ လေ ... ဘိုး ခေါ်လာတဲ့ သွန်းလေပြေခင်ကို မင်းတို့ စိတ်ရှုပ်အောင် လုပ်ရဲရင်လည်း လုပ်ကြပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ သတိပေးသင့်တာ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သတိပေးလိုက်တာပါ၊ အကယ်၍ မင်းတို့အုပ်စုကြောင့် သွန်းလေပြေခင် တစ်ခုခု စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီး ရောဂါပိုဆိုးသွားရင်လည်း ဘိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြပေါ့၊ ဘိုးအကြောင်း မင်းတို့အားလုံး သိပါတယ်၊ မချောင်ဘူးဆိုတာလေ”

ဟု ပြောတော့မှ ဗလ အသံတိတ်သွားသည်။ ဘိုးတို့တော့ လန့်ကြသည်လေ။

“ဟေ့ကောင် ဘုန်းလျှံ၊ အဲဒီ အတိတ်မေ့တယ်ဆိုတာ တကယ်နော်”



“မင်းကို ငါက လိမ်လို့ ဘာရမှာမို့လို့လဲကွ၊ ငရဲပဲ...
 ငါ ဘယ်တော့မှ အလကားနေရင်း ငရဲမယူဘူး၊ သိလား
 “အဟက်ဟက် ... ဘုရားတရားသံတော့ အပြည့်ပဲ။ ထဲ
 မနက်ဖြန်မနက်စောစော ငါတို့လာကြမယ်၊ အဲဒီမှာ ဘာ
 ဖတ်စိတီးမယ်၊ ပြီးရင် လေ့လာမယ်၊ အဲဒီအတိတ်
 ကိစ္စ တကယ်ဆိုရင် ငါတို့ အဲဒီကောင်မလေးကို
 စိတ်မညစ်အောင် တာဝန်ယူတယ်၊ မင်းလည်း စိတ်မညစ်
 ရတော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ ကဲ ... ငွတ်ဒီနီကံ၊ ငါ ဟိုနှစ်က
 ကို မင်းရောက်နေပြီဆိုတာ သတင်းပို့လိုက်မယ်”
 “ဒါဆို ပြောလိုက်၊ ငါ့ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားလိုက်ပြီ
 အဲဒီနှစ်ကောင် မင်းလိုပဲ လေကြောရှည်နေကြရင်
 ပြောနေရတာနဲ့ ငါ မနက်မိုးလင်းရလိမ့်မယ်၊ ခရီးပန်း
 တယ်ကွ၊ အိပ်တော့မယ်”

ဟု ပြောကာ တကယ်ပဲ တယ်လီဖုန်းကို
 ပိတ်ချထားလိုက်ရပါသည့်အဖြစ်။ နောက်တော့ လာသာဆောင်
 ပြန်ထွက်ရပ်မိစဉ်ခိုက် ရပ်ထားသောဗင်ကားနောက်ခန်းဆီမှ
 ကတ်ပုံးတွေကို သယ်ချနေသည့် ကိုကြီးတိုးနှင့် သွန်းလေပြေခင်
 တွေ့ရတာမို့ ကမန်းကတန်း အောက်သို့ဆင်းလာမိခဲ့ရပါပြီ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ကိုကြီးတိုး”

မေးချင်တာကို တိုက်ရိုက်မမေး။ ကိုကြီးတိုးကို
 ပြီးမှ သွန်းလေပြေခင်ကို ကြည့်မိရပါ၏။ ဆေးရုံက ဆင်း
 တာ ကြာသေးတာမဟုတ်။ ဘာတွေ အလေးအပင်မဖို့ ပြင်
 နေပြီမသိ။

ကိုကြီးတိုး သူ့ကို ပြုံး၍ကြည့်သည်။ သူ့ရင်ထဲကို
 မြင်နေသည့် အကြည့်ဆန်၏။

“သွန်းလေပြေခင်ရဲ့ဥပဒေစာအုပ်တွေလေ၊ မင်းတို့ကားနဲ့
 မထည့်ဘဲ ငါမောင်တဲ့ကားနောက်ခန်းမှာပဲ စာအုပ်ထည့်
 ထားတဲ့ စက္ကူကတ်ပုံးကြီးတွေ လာထည့်ထားတာ၊ ခု
 အဲဒါ လာသယ်တာတဲ့၊ ငါကလည်း ပြောပါတယ်၊ ငါတို့
 မနက်ဖြန် အဲဒီအပေါ်ထပ်အခန်းကို ပို့ပေးပါမယ်ကိုတာ၊
 မရဘူး၊ အားနာသတဲ့လေ၊ သူ သယ်မလို့တဲ့၊ အဲဒါ ပြော
 ပေးစမ်းပါဦး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေပါလို့”

သူ ပြောချင်သည့်စကားကို အလိုက်တသိဖြင့်
 ကိုကြီးတိုး ပြောပေးလာကာမို့ သူ ကျေးဇူးတင်သွားရသည်ပါပဲ။
 ကိုကြီးတိုးကလည်း အကင်းပါးသည်လေ။ သူပြောမည့်စကားကို
 သမ်းပင်ခင်းပေးလိုက်သေးသည့်အဖြစ်။

“ဟုတ်သားပဲ သွန်းလေပြေခင်၊ အလေးအပင်တွေ မသယ်
 နဲ့လေ၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျမှ ကိုကြီးတိုးနဲ့ ကိုကြီးတင့်တို့
 နှစ်ယောက် သွန်းလေပြေခင်ရဲ့အခန်းထိ ပို့ပေးမယ်၊ ဒီည
 ကြီးမှ အဲဒီစာအုပ်တွေဖတ်ဖို့မှ မလိုသေးတာပဲဥစ္စာ၊ ဘာလဲ
 ပျောက်မှာစိုးလို့လား”

စာအုပ်စက္ကူကတ်ပုံးကြီး တစ်ခုကို ချနေသည့်
 သွန်းလေပြေခင်ကို ဘေးဖမ်းခိုင်းကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြန်၍ ကား
 နောက်ခန်းမှာ နေသားတကျထားပြီး မေးတော့ သွန်းလေပြေခင်
 နှုတ်နာငယ်လေးဖြင့် ...



“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျောက်မှာစိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်
က ယူမှာမို့လို့လဲ။ ဒီစာအုပ်တွေကို ပျောက်မှာစိတ်မချင်
မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုလေးရယ်၊ သွန်းရဲ့အခန်းထိလိုက်
ပေးတာမျိုးဖြစ်မှာကို အားနာနေလို့ပါ”

ဟု မျက်လွှာပေးချ၍ ခေါင်းမဖော်ရဲစွာ ပြောရာ
သူ ရင်ထဲမကောင်း။ လူရောင်အောက်မှာ။ ပြီးတော့ မြကြာယံ
လျှပ်စစ်မီးတိုင်၏ အလင်းရောင်အောက်မှာ။ သွန်းလေပြေခင်
ရိုးစင်းသော အပြင်အဆင်လေးဖြင့် နူးညံ့လွန်းစွာ လှနေသည်
ဟုတ်သည်။ နူးညံ့လွန်းစွာ လှနိုင်လွန်းပါသည် ကလေးမ။

အိမ်နေချည်သားဝတ်စုံဟောင်းလေးဖြင့်ပင် သွန်း
လေပြေခင်သည် ဟန်တည့်မှု ကင်းစင်စွာဖြင့် အရိုးစင်းဆုံး
အလှတရားတို့ဖြင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ရှိနေချေသည်တည်း။ ညှိုး
သိမ်ငယ်ခြင်းဆိုသည့် ခံစားမှုတွေကို အသားတကျ ခေါက်နီ
နေအောင် ခံစားတတ်နေခဲ့သည့် အကျင့်လေးသည် အတိတ်
နေသူတစ်ဦးထံမှာ တည်မြဲနေဆဲပါတကား။ ခုလည်း စာအုပ်တွေ
ကိုယ်တိုင်သယ်မည်ဆိုတာကိုက သူ့ဘစ်ပါးကို အားနာတတ်
သည့် အသိတရားလေးကြောင့်ဆိုတော့ သူ သိနေရသည်ပါ။

“ဒါဆို သွားအိပ်တော့လေ၊ ခရီးလည်း ပန်းလာတာ”

နူးညံ့သည့် အသံသည် အမိန့်ပေးခြင်းဘက်သို့
နည်းနည်းနွယ်နေသည်။ သွန်းလေပြေခင် ခေါင်းလေးငုံချ
တစ်ချက်ငြိမ်နေရာမှ မဝံ့မရဲလေး မေ့ကြည့်လာတော့ မျက်ရည်
လဲလဲပြေးနေသည့် မျက်ဝန်းလေးကဲ့ သူ ရင်ဆိုင် ကြုံလိုက်ရတာ
ရင်ထဲအံ့သြသွားရသည်နှင့်အမျှ။ စိတ်လည်းမကောင်းနိုင်တော့

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ဒီ ... စာ ... အုပ်တွေ ... ပျောက်
မှာစိုး ... လို့ ... လာ ... သယ်တာ ... မဟုတ် ... ပါ
ဘူး ... အစ်ကိုလေးရယ် ... စိတ်မချလို့ ... မဟုတ် ...
ပါ ... ဘူး”

အမေးတစ်ခုသည် သွန်းလေပြေခင် အတွက်ကျ
တော့ ခံစားအနေခက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေချေသည်တကား။ သူ ...
စိတ်ထဲမကောင်း။ သူများခိုးသွားမှာစိုး၍လား ဆိုသည့် အမေးမျိုး
နည်းနည်းဆန်နေသည့် သူ့ဘက်က လွှတ်ခနဲ ပြောထွက်ခဲ့သည့်
စကားသည် သွန်းလေပြေခင်အတွက်ကျတော့ အလေးအနက်
တွေးစရာ။ အနေခက်စရာ။ အားငယ်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ချေသည်
တော့။

“ဟာ ... ဒါ ... ငိုစရာလား၊ ခေါင်းတွေ ကိုက်ကုန်တော့
မှာပဲ။” နေကောင်းဖို့ အရေးကြီးတယ် ကောင်မလေးရဲ့၊
စိတ်ရှုပ်အောင်လည်း မနေနဲ့၊ ခေါင်းကိုက်အောင်လည်း
မငိုနဲ့လေ၊ ဘယ်သူကမှ သွန်းလေပြေခင်ကို အပြစ်မမြင်
ကြဘူး၊ အားလုံးက ချစ်နေကြ၊ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြတာ၊
ကိုးကဆို မြေးလို့တောင် ခေါ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ စော
စောက ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့စကားက ရယ်စရာသဘောပါ၊
ကလေးကျနေတာပဲ သွန်းလေပြေခင်ရာ၊ ကဲ ... ကဲ ...
ပြန်အိပ်လိုက်တော့ နော်၊ ပြောတဲ့အိပ်၊ ဟိုတွေးဒီတွေး
နဲ့ စိတ်ဒုက္ခမရှာနဲ့၊ ဒီမှာ ပျော်အောင်နေ၊ ကျန်းမာအောင်
နေ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ ... ပြန်အိပ်တော့၊ ပြန်အိပ်တော့”



ဟု သူ ပြီး၍ပြောကာ သွန်းလေပြေခင်၏ ခေါင်းလေးကို ကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ချစ်စနိုးလေး ခေါင်းပုတ်လိုက်သည့်နှယ် တစ်ချက်ပုတ်လိုက်မိပြန်ပါသေးသည့်အဖြစ်။ သွန်းလေပြေခင် မျက်နှာလေးငယ်ငယ်ဖြင့် တကယ်ပဲ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ သူစိတ်ထဲမကောင်း။ ကိုကြီးတိုးလည်း သက်ပြင်းရှိတာနားမှာရှိနေသည့် ဥယျာဉ်အနားသတ် အုတ်ပေါင်ပေါ်မှာထိုင်သည်။ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို အိတ်ကပ်တွင်းမှထုတ်ကာ ကက်စီးခြစ်ဖြင့် မီးညှိုရှိုက်ဖွာသည်။ သူ့ကိုကြည့်သည့် အကြည့်တွေကလည်း လေးလေးနက်နက် ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒါ မတူညီတဲ့ ဘဝနှစ်ခုရဲ့ ကွာဟတဲ့ ခံစားချက်တွေပဲကွာ၊ ငါ့လူက အမှတ်တမဲ့လေး ပြောလိုက်ရုံပဲရှိတာ။ ခဏခဏမှာ အပြစ်တင်ခံရသလို ခံစားရရှာတယ်။ အပြောအဆို မှားသွားလေပြီကောလို့ သူ့စကားအဆီ သူ ပြန်အပြစ်တင်ရင်း မျက်ရည်လည်နေရရှာပြီ။ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ရရှာပြီ။ ဒီတော့ကွာ ငါ ပြောမယ်၊ ခင်ရဲ့ဖေဖေ ဘာကိုစိုးရိမ်နေတယ်ဆိုတာ သိတယ်နော်၊ အကတည်းက သွန်းလေပြေခင်ခဏမှာ ညှိုးညှိုးသိမ်သိမ် အားငယ်နေရာတဲ့သူပါ။ ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်သောက မဖြစ်စေရတာ အနေမခက်စေရတာ အကောင်းဆုံးပဲ ငါ့လူ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောကာ ဆေးလိပ်ဖွာနေသည့် ဝိုင်လည်း ဝိုင်နေသည်။ သူလည်း ငြိမ်သက်ထိုင်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးပင်ပန်းလာနေရပြီ။ ဘိုးက သူ့ဘက်ရပ်တည်သည့် ပဲရှိစေ။ သူ ရင်ဆိုင်ရမည့်ကိစ္စသည် တော်ရုံမဟုတ်။

ဘယ်မျှထိ ချမ်းသာဂုဏ်တက်တာ သူ အသိဆုံး။ သွန်းလေပြေခင်နှင့်ကင်းအောင်နေဖို့ ဖေဖေ အတိအလင်း ပြောထားသည့် ခဏခဏကို သူ နားမထောင်လျှင် ...။ ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမခံစွာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တုံ့ပြန်မည်ဆိုတာ သူ သိနှင့်နေသည်။

ထိုအခါကျလျှင်ဖြင့် ကြားထဲက သွန်းလေပြေခင် ဆက်ဆင်းရဲရမည်။ ဖေဖေက သွန်းလေပြေခင်ကိုပါ ရက်ရက်စက်စက် သွားပြောနိုင်သည်။ ဒါကို သူ သိစပြုလာသည်။

ရင်ထဲလေးလာရပါသည့်အဖြစ်။

သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ ဘယ်အခါမှ ရင်းနှီးပတ်သက်ခွင့် မရှိစေရဟု ဖေဖေ အရှင်းဆုံးပြောထားခဲ့သည် ...။ တစ်နေ့နေ့မှာ သူ့ဘက်က သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပတ်သက်သက် ရှိလာလျှင်ဖြင့် ဘယ်တော့မှ နောက်ဆုတ်မှာ ဆုတ်ဟု ဖေဖေ ကြိုတင်ကြေငြာထားတာ ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တမ်း ဖေဖေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရင်ဆိုင်မှာ ...။ ထိုသို့ ရင်ဆိုင်ရာ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးမှာတွေ့ကို တဖြည်းဖြည်း သူ သဘောပေါက်လာနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ခက်သည်က သွန်းလေပြေခင်ကို ချစ်နေသည်။ ဘယ်လိုမှ သူ့ဘက်ကလည်း နောက်ဆုတ်မရသည့်အဖြစ်။

မည်သည့် ပြင်းထန်သော တားဆီးမှုကိုမျှ သူ၏ ချစ်ခင် အလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်။ အရှုံးပေးမှာ မဟုတ်။ ဒါကို သိနေသည်။ သူ၏နှလုံးသားက သိနေသည်။ ခေါင်းမာမာဖြင့် ချစ်ခင်နှလုံးသားက သိနေချေသည် တကား။



❀ အခန်း(၂၀) ❀

ခရီးပန်းသည် ဘိုးဘိုးအိပ်ရာမထသေး။ မနက်စောစောကြီးမှာပဲ ဖေဖေလွှတ်လိုက်သည့်ကားက မြကြာယံ၏ပေါ်သို့ ကိုကြီးအောက်သို့ ရောက်လာပြီ။ တကယ်တမ်း သူ ချက်ချင်း မလိုက်လို။ ဒါပေမဲ့ ဗလဆီရန်ရှိနေတာမို့ မနက်စောကော်ဖီထိ မသောက်ဖြစ်တော့ဘဲ လေးလေးသော် လာကြိုသည့်ကားဖြင့် ချင်းချင်း ကောက်လိုက်လာမိရသည်ပါပဲ။ အမှန်ကတော့ဖြင့် မနက်စော ဘရိတ်ဖတ်စံလေးကို ဘိုးဘိုးနှင့်အတူ စားသောက်ပြီးမှ ထွက်ခွာ ထဲ သူ ပြန်သင့်သည်။ ပြီးတော့ သစ္စာစကားဆိုရလျှင်ဖြင့် သွန်းလေပြေခင်နှင့်အတူတူ ကော်ဖီလေးတော့ သောက်ချင်သည်ပါပဲ။

မျက်နှာတော်ဦး နုနုဖူးလေးကို မနက်ဦးမှာ သူ့ခြင်သွားချင်သည်လေ။

လေးလေးသော်ကားဖြင့် လာကြိုတာ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ရခြင်းကလည်း ဗလ၏အိမ်သို့ အရင်ဆုံးဝင်ချင်၍ပါ။

ဒါမှမဟုတ်လျှင် သွန်းလေပြေခင်ကို မြင်ချင်တာပဲ ခပ်များများဖြစ်ကြလျက်။

မြကြာယံသို့ သုံးကောင်စလုံး တက်ညီလက်ညီ၊ ခြေညီခြေကြွ အညီအကျတို့ဖြင့် ရောက်လာကြမှာ သိနေရသည်ကိုးလေ။

ဗလအိမ်သို့ သူ အရင်ဝင်ကိုဝင်မှဖြစ်မည်။ သုံးကောင်ထဲမှာ ဗလက အားလုံးထက်တော့ အိပ်ရာထနည်းနည်း ဝီရိယရှိတတ်သည်။ ဒါကြောင့် ဗလ အရင်ဆုံး အိမ်ကထွက်ပြီး ဟိုနှစ်ကောင်ကို ခေါ်မည်။ ပြီးလျှင် ဘိုး၏မြကြာယံသို့ စိတ်ဝမ်းလက်ညီ ကြွမြန်းလာကြမှာ သေချာနေသည်လေ။ အရင်ဆုံး အုပ်မိဖို့ ဆိုတာက ဗလကို အရင်ဝင်တွေ့မှ ဖြစ်မည်။

“လေးလေးသော် ... ဗလအိမ်ကို အရင်ဝင်မယ်ဗျာ၊ မနေ့ညက ဖုန်းဆက်လာကြတယ်ဗျ၊ မြကြာယံကို မနက်ကြီးလာကြမလို့တဲ့၊ ဟိုမှာ ဘိုးက ခရီးပန်းထားတာ၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာလေ၊ ဒါကြောင့် ဗလအိမ်ကို အရင်ဝင်မယ်၊ သုံးကောင်စလုံးကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း ဝင်ခေါ်ပြီး မနက်စောကို ရွှေနှင်းရိပ်မှာကျွေးမယ်၊ လေးလေးသော်လည်း စားဗျာ၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ မတွေ့ရတာကြာတော့ လွမ်းတာလည်း ပါပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဘိုးကို အနှောင့်အယှက်မပေးအောင်လည်း ပါပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အရင်ဝင်ခေါ်မလို့”

အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် အသက်လေးဆယ်ရွယ် လေးလေးသော် လူပျိုကြီးမှာ စိတ်ရင်းကောင်းကြီးပါ။

အိမ်ကိုယ်ရည် တစ်ကာယနေသူ ဖြစ်တာမို့လည်း စိတ်အေးချမ်းသာ ရှိသည်ပါပဲ။ ဖေဖေနှင့် သူ့ကိုဆို သားချင်းများပမာထား



သည် လေးလေးသော်ပါ။ ဖေဖေကလည်း တခြားနေရာမှာသာ အဆင့်အတန်းတွေ ဘာတွေ ခွဲချင်ပေမယ့်။ လေးလေးသော်ကို ကျတော့ သံယောဇဉ်ရှိသည်။ စိတ်ရင်းကောင်းသည့် လေးလေးသော်ကိုလည်း ညီအစ်ကိုပမာ ထားတာမဟုတ်ပေမယ့် တပည့်ရင်းချာကြီးပမာ နေရာထား၍ ဆက်ဆံတာတော့ အမှန်ပါ။

“ဘုန်းလွှဲလေးရ အိမ်ကိုအရောက်နောက်ကျနေရင် အစ်ကိုကြီးက လေးလေးသော်ကို ဆူနေပါ့မယ်ကွာ၊ ဟိုမှာ ကော်ဖီတူတူသောက်ဖို့ စောင့်နေတာ၊ ရအောင်တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့လို့လည်း မှာတယ်ကွ”

ဖေဖေ ဆူမှာကို နောက်ဆံတင်းချွန် ရင်မအေးနိုင်ဘဲ လေးလေးသော် ပြောစဉ်နိုက် သူ ခေါင်းခါ၍ ...

“မဖြစ်ဘူး လေးလေးသော်၊ ဝင်မခေါ်ရင် ဗလတို့သုံးကောင် စလုံး အလိုက်ကန်းတရား မသိဘဲ ဘိုးကို အိပ်ရေးပျက်အောင် လုပ်ကြမှာ၊ မြကြာယံမှာ ပူညံဆူညံနဲ့ အသံတွေဖြီအော်ပြီး ဘုန်းလွှဲနာမည်ကို တကျော်ကျော် အော်ဝင်လာကြမှာဗျ၊ ဘိုး အသက်ရပြီ၊ အိပ်ရေးပျက်ရင် ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ၊ ဟိုမှာလဲ ဘိုး စိတ်ပင်ပန်းလာခဲ့ရတာ၊ အန်တီဆုံးသွားတာ အတော်ကြီး စိတ်ထိခိုက်ထားတာ လေးလေးသော်၊ ပြန်လာရတော့လည်း ခရီးကပန်းတာပဲ၊ ဘိုးဘိုးအိပ်ရေးဝဖို့ လိုတယ်ဗျ၊ ဖေဖေမေးရင် အဲသလို ရှင်းပြရမှာပေါ့၊ ဖေဖေ အခေါ်လွှတ်တာကို ချက်ချင်း လိုက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ဖေဖေ ကျေနပ်နေမယ်ဆိုတာ ဘုန်းလွှဲသိပါတယ်”

ဟု သူ ပြောရပါ၏။ ဟုတ်သည်လေ။ ဖေဖေဘာကြောင့် မနက်စောစောကြီး အခေါ်လွှတ်သည်ဆိုတာ သိသည်။ သွန်းလေပြေခင်နှင့် မနက်စာ တူတူမစားစေချင်၍ဆိုတာ သိနေသည်ပါပဲ။ သွန်းလေပြေခင်နှင့် မရင်းနှီးစေချင်တာည်း သူ သိနေသည်ပဲလေ။ ဒါကြောင့် အတွေ့အမြင် ဘယ်လိုမှ များရအောင် ခုမနက်မှာကတည်းက အစောကြီး အခေါ်လွှတ်င်းပေပဲလေ။

“အင်း ... ဘိုးဘိုး အိပ်ရေးမပျက်အောင် ဆိုတော့လည်း အစ်ကိုကြီး သဘောပေါက်မှာပါလေ။ စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းတော့ ပိုကြာအောင် ကော်ဖီသောက်စောင့်နေရမှာကတော့ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို ဝင်ခေါ်ပြီး မြကြာညှိမှာပဲ အစ်ကိုကြီးနဲ့တူတူ ကော်ဖီသောက်လိုက်ပေါ့၊ ဒေါ်ကြီးယုန်လည်း ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့အကြော် စားတော်ပဲပြုတ်နဲ့ ငါးကြော်တွေ အသင့်လုပ်ထားလေရဲ့”

ဟု ပြောရှာသည်က လေးလေးသော်ပါ။ သူ ဝင်ညိတ်ပြလိုက်သည်။ အရင်ဆုံး ဗလ အိမ်သို့ဝင်ဖြစ်ပါ၏။ မြမှာ လမ်းလျှောက်နေပါသည့် အန်ကယ်ဇော့ကို မြင်တော့ အသေသွား၍ သူ နှုတ်ဆက်သည်။

“သာ-ကို လာခေါ်တာလား၊ သူ့အခန်းထဲ ဝင်နိုးပေတော့ ဘုန်းလွှဲလေးရေ၊ ဒီကောင် ခုထိ မထသေးဘူး၊ ပြီးရင် မပြန်သေးနဲ့ဦး၊ မင်းရဲ့အန်တီနှင်း ကြော်ထားတဲ့ ခေါက်အွံကြော်နဲ့ ကော်ဖီသောက်သွားကြဦး၊ ခရီးထွက်နေတာဆို



ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်လည်း ဘုန်းလှုံလေး။ ဗလပြော
တယ်ကွယံ။ ဘုန်းလှုံ ခရီးထွက်နေတယ်တဲ့။ ဒီကော
လိုမိနေအောင် ပျင်းနေတာ ... သုံးကောင်စလုံး အံ့သြ
ကောင်းလောက်အောင်ကို ခြေငြိမ်နေကြသလေ။ အလ
သွားကြတာပဲရှိတယ်။ ဟိုမှာလည်း ဘုန်းလှုံရဲ့ဘိုးဘိုး
လန်နေကြတာ။ သူတို့ ပယောဂကြောင့် ဘိုးရဲ့ကားကြီး
ပျက်ချိုင့်သွားရတယ်ဆိုတာလည်း လာပြောကြတာ
ကောင်စလုံးပဲ။ အန်ကယ်လည်း ဆုထားတယ်။ ဘိုးကိုအ
လောက် အားနာဖို့ကောင်းသလဲ။ အဲဒီကိစ္စ သိသိချင်
အန်ကယ်ရော နှင်းရော ဘုန်းလှုံရဲ့ဘိုးဆီကို ကိုယ်တိုင်
သွားတောင်းပန်ခဲ့ကြသေးတာ။ ဘိုးကတော့ စိတ်ရင်းကား
တဲ့သူပဲကွယ်။ ကလေးတွေပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်လို့ စက
ကောင်းကို ရွေးပြောရှာတယ်လေ။ အဲဒါ သူတို့သုံးကောင်
စလုံးကို အိမ်တွေတိုင်းကလည်း ကြပ်ထားကြတာမို့
နေကြလေရဲ့”

အန်ကယ်ဇော်မှာ တွေ့တွေ့ချင်း မျက်နှာမကောင်း
ဘဲ ဘိုး၏ကားကိစ္စ ပြောလာပါ၏။ ကြည့်ရတာ ကျန်ခဲ့ရာ
သုံးကောင်စလုံးလည်း သက်သာကြပုံမရ။ မိဘတွေက ကြပ်ထား
ကြပုံရသည်။ ဒါတောင်မှ ဖုန်းဖြင့် မိုင်းခမ်းလီကို လှမ်းဆက်
သေးသည်တည်း။ နောက်ပိုင်းကျမှ သုံးကောင်စလုံး၏ ဖုန်း
ပျောက်သွားခဲ့ခြင်းပါ။ ခုလည်း ဗလ အိပ်ရာထချိန်ထက်
သူ ရောက်လာတာကို အန်ကယ်ဇော်ကတော့ သူငယ်ချင်းကို
၍ လာသည်ဟုပဲ ထင်ရှာချေမည်သာ။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်။ ဘုန်းလှုံ ဗလကို သွားနှိုးလိုက်မယ်
နော်”

ဟု ပြောကာ အိမ်တွင်းဝင်တော့ အန်ကယ်ဇော်နှင့်
လေးသော်တို့ ပန်းခြံမှာပဲ စကားပြောကျန်ခဲ့ကြသည်ပါပဲ။

သူ တောက်လျှောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။
အိမ်ဆိုတာက သူ့အိမ်လိုပါပဲလေ။ သူငယ်ချင်းလေးယောက်
သူ့အိမ် ကိုယ့်အိမ် ဝင်ချင်သလိုဝင်။ တက်ချင်သလိုတက်။
ချင်တာ ဝင်ဝင်တီးကြတာလည်း လက်ညှိကြသည့်အဖြစ်။

ဗလတံခါးကို သူ ခေါက်တော့ ...

“မောနင်း မေမေ၊ ခဏအိပ်ချင်သေးတယ်။ ဆယ်မိနစ်...
ဆယ်မိနစ်”

အံ့မယ် ...။ မောနင်းတွေ ဘာတွေဖြင့် ဘိုလိုလှမ်း
လာလုပ်ပြီး ဆယ်မိနစ်အိပ်ဖို့ ဇယားချနေသည် ဗလ။ သူ
ကိုဖြင့်၍ ...

“မောနင်း ဗလ ... မောနင်း၊ ဆယ်မိနစ်မပြောနဲ့ ဆယ်
စက္ကန့်တောင် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ မင်းကို ဒီမှာ ဆယ်မိနစ်
စောင့်၊ မင်း အိပ်ရာကထတော်မူပြီး အဝတ်အစားမလဲ
ဘာမလဲနဲ့ လေလာပေါ့မှာကိုစောင့်၊ ပြီးမှ မျက်နှာသစ်တာ
ကိုစောင့်၊ အဝတ်လဲတာကိုစောင့်နဲ့ အစောင့်ဘဝရောက်ရ
မှာကို ငါ စိတ်မရှည်ဘူးနော်။ ဟိုနှစ်ကောင်ကိုလည်း ငါ
က ဝင်ခေါ်ရဦးမှာ ... ထ”

“ဟ ... ဟ ... ဘယ်နှယ် မိုင်းခမ်းလီသားကြီး ရောတ
နေတာလားကွ၊ ဟေး ဟေး ... မသိဘူးလေ မေမေ
မှတ်လို့”

၃၅၆

မဟူရာ(တိုင်ကော်)

မျက်စိတွေ ကျယ်သွားပုံရလျက် ပြေးလာသံ
သူ ကြားနေရသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ပြီးဖြစ်နေသည့် မျက်နှာ
ကို အရင်မြင်ရပါ၏။ ညအိပ်အင်္ကျီဖဲသားက လက်တစ်ဖက်ခေါင်
တင်၊ တစ်ဖက်ရည်ကြီးဖြင့် ရှိနေကာ ဖဲဘောင်းဘီပွကြီးကို
ဆစ်အောက်နားထိရောက်အောင် ခေါက်လိပ်တင်ထားပါသည်။
ဗလ။ ဆံပင်က ဘုတ်သိုက်ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာမှာ ဝက်
ပျောက်အောင် တောင်ကြီးမောက်မယ် လူးထားတာကိုလည်း
မြင်ရပြန်သေးသည့်အဖြစ်။

“ဟေ့ကောင် ... မနက်အစောကြီးပါလားကွ”

“လေးလေးသော် လာခေါ်လို့ ပြန်လိုက်လာရတာ၊ အဲ
မင်းတို့ကိုပါခေါ်ပြီး ဖေဖေနဲ့အတူ မြကြာညိုမှာ ကော
ညင်းပေါင်းနဲ့ ပဲပြုတ်နဲ့၊ ငါးကြော်နဲ့ တူတူစားမလို့
ခေါ်တာ၊ ဟိုနှစ်ကောင်လည်း ငါဝင်ခေါ်မယ်၊ မင်းမျက်
သစ်၊ ငါ ဟိုကောင်ကို ဖုန်းဆက်မယ်”

ဟု ပြောဆိုက် ဗလ သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ ခုတင်ပေါ်
တူတူယှဉ်ထိုင်သည်။

မျက်နှာက ပြုံးနေ၏။

“အဟက် ... ဟိုဥစ္စာ သိချင်သကွာ၊ ဘယ်သူ ... သူ
လေပြေခင်၊ အဲဒါ သူက ပန်းတွေကို သုံးဘီးဆိုင်က
လေးနဲ့ ဈေးပို့တယ်ဆို၊ ရုပ်လည်းချောတယ်ဆို၊ မင်း
မိုင်းခမ်းလီစရောက်တဲ့နေ့မှာ ဘယ်ဥစ္စာ ... အဲ ... မြကြာ
ကို မရောက်ခင် သူနဲ့တိုးတာဆို၊ သူနဲ့ဈေးပါသွားတာ
မင်းက ပန်းတွေသယ်ပေးရသေးတယ်ဆို”

“ဒီမှာ ... အားလုံး ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီးတိုး ပြောတာ
မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ကွာ ဖုန်းနဲ့လှမ်းလှမ်းပြီး သတင်းအယူ
ကောင်းကြသလို ကိုကြီးတိုးကလည်း သတင်းအပေးကောင်း
ပဲ”

“အံ့မယ် ... နောက်ပိုင်းကျတော့ သူက နှုတ်တွေပိနေ
အောင် ပိတ်နေတာ ဘုန်းလျှံ၊ လုံးဝမပြောပြတော့တာ၊
စစချင်းပဲ ပြောပြတာ သိလား။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဘာ
မေးမေး၊ ဝေလည်လည်နဲ့ လုပ်လုပ်ပစ်တာ သိရဲ့လား”

ဖေဖေက ကိုကြီးတိုးကို ဟန်းဖုန်းတစ်ခု ထည့်ပေး
ခဲ့တာ မဟုတ်။ သူက သူ့ဟန်းဖုန်းကို ချန်ချန်ထားခဲ့သမျှ
ကိုကြီးတိုးပဲ သူ့ထဲလာသမျှဖုန်းကို ဖြေရင်း ဖြေရင်းဖြင့် ဤသုံး
ဘက် လှည့်ပတ်အစ်အောက်တာတွေကို အတော်ခံခဲ့ရပုံပေါ်သည်။

“ဒီမှာ ... ငါ မနေ့ညက ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သွန်းလေပြေ
ခင်ကို ဘိုးဘိုး ခေါ်လာတယ်၊ သူ့ကို ဆေးဝါးကုသပေး
မယ်၊ အဲဒါက ပထမကိစ္စ၊ သူ အတိတ်မေ့နေတယ်၊ အဲဒါ
ကြောင့် စိတ်မရှုပ်အောင် သူ့ကိုထားဖို့လိုတယ်၊ အဲဒါက
လည်း ပထမကိစ္စပဲ၊ ဒုတိယကိစ္စကတော့ မင်းတို့ဘိုးရဲ့
မြကြာယံကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှာပြီး မသွားကြနဲ့၊ ဟိုမှာ
သွန်းလေပြေခင် အနေရခက်လိမ့်မယ်၊ နားလည်ရဲ့လား၊
တတိယကိစ္စကတော့ အဲသလိုနေရင် အမြဲတမ်း ငါ နေ
လယ်ဘက်မှာ တစ်ခုခုကျွေးမယ်”

အပေးအယူတွေ လုပ်နေသည့် သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်၍
ကြည့်သည်။ ဖဲသားညအိပ်ဘောင်းဘီပွကြီးကို ခူးပေါ်အောင်

ဆွဲတင်၍ ခူးနှစ်ဖက်ထောင်ကာ ခုတင်ပေါ်ဆောင်ကြောင့်ထိုင်အား
လက်တံတောင်ကို အလျားလိုက် ခူးပေါ်ဆန့်တင်ကာ ...

“တတိယအချက်ကိုတော့ ငြင်းဆိုရန် မရှိပါဘူး။
သောက်ရမယ့်ကိစ္စပဲ။ အိုင်အက်ဖ်နီးအော့ဖ်ဂျက်ရှင်း
ပယ်စရာ မရှိပါဘူး။”

ဘိုလိုမူဟ်ပြီးသကာလ ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ထိုင်
မှသွားပါသည်။ ဗလပါ။ မကြာလိုက် တံခါးချပ်ကြီး ပိတ်ချင်
ကာ ရေချိုးခန်းပေါ်လာသည်။ မျက်နှာသစ်တာတွေ ဘာတွေ
ဘဲ တစ်ခါလည်း ရေချိုးလိုက်ပုံရပါ၏။

သူ ပျင်းပျင်းဖြင့် ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်
ပြီး တစ်ဖက်မှာက ကျယ်ပြန့်သော ခြံကြီးတစ်ခုသည် လှပ
ဥယျာဉ်။ ခန့်တည်လွန်းသော နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီး
ရှိနေသည်ပါပဲ။ ဗလတို့အိမ်သို့ ရောက်ရောက်လာတတ်လေ
တစ်ဖက်ဆီမှ စံပ ချိန်ငြိမ်ဆိုသည့် ခြံကြီး၏အရှင်သခင်ကို
ဘယ်သူတွေ နေပြည်သို့ဆိုတာကိုရော သူ မသိ။ ဗလထံမှာ
မစပ်စုမိ။ ပြီးတော့ သိဖို့လည်း လိုမှမလိုသည်ပဲလေ။

သူလာသည်က ဗလထံသို့ မဟုတ်ပါလား။ သူ
ချင်း ဗလထံလာလိုက်။ စားစရာရှိ ဝင်စားလိုက်။ ကားနှစ်
ထွက်သွားလိုက်။ အလုပ်ထဲဝင်လိုက်။ ပြန်လိုက်နှင့် ပျော်
ကြီး ဖြတ်သန်းနေခဲ့ကြသည့် ကိစ္စထဲမှာ ရွှေစံပယ်ရိပ်ငြိမ်ဆို
တစ်ဖက်ခြံကိစ္စကို သူ သိဖို့လည်းမလို။ ဗလတို့ကတော့ သိ
ချေမည်သာ။ အိမ်နီးချင်းတွေကိုးလေ။ ခုကျတော့ တစ်ထောင်
ဟည်းလည်းရှိနေ။ အမြင့်ဆီမှ တစ်ဖက်ခြံဥယျာဉ်ကြီးကို

ကြည့်နေရတာလည်း ကြုံနေတော့ ငေးမိငေးရာ ငေးသည်သို့
လှမ်းငေးငြိမ်သက်နေရသည်ပါပဲ။

“ပန်းတွေက အတော်စုံတာပဲ။ အေးလေ ... ငါတို့ရဲ့မြကြာညို
မှာရော ဘိုးရဲ့မြကြာယံမှာရော ဒီလိုဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးတွေ
ကတော့ ရှိနေတာပါပဲ။ ပန်းဆိုတာ လူကိုအေးချမ်းစေ
တယ်တဲ့။ အဲဒါလည်း မှန်တာပဲ။ မြကြာမူမှာလည်း ပန်း
တွေ အရမ်းများတာ”

ဟု ဆက်တွေးကာ သုံးနှုန်းဆိုင်ကယ်လေးမောင်း
သည့် သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပန်းခြင်းတွေနောက်ခန်းမှာ လှပသိပ်
သည်းစွာ ပန်းတစ်ခင်းအသေးစားလေးကို တင်လာသည့်နယ်
တောင်မြင်ခဲ့ရသည့် နံနက်ခင်းတစ်ခုကို သူ ပြန်၍တမ်းတလွမ်း
ဆွတ်သည်သို့ပင် ရှိလာရပါပြီ။ သူသည် သွန်းလေပြေခင်နှင့်
ပတ်သက်လာလျှင် စတင်ဆုံစည်းရသည့်နေ့ မနက်ခင်းလေးကို
ဝင် လွမ်းနေတတ်သည့်သူ ဖြစ်နေချေသည်တကား။

ထိုစဉ်ခိုက် ဖုန်းမြည်လာတာမို့ သူ ကြည့်လိုက်မိရ
သည်က ဗလ၏စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းရှိရာကိုပါ။ သူ ဗလ၏ဖုန်းကို
သွားယူလိုက်ကာ ထူးလိုက်ရသည်ပါပဲ။

“ဟယ်လို”

“ဗလ ... ငါတို့ လူစုံပြီကွ။ ဖုံပြီဆိုတာက ဖိုးသိအိမ်မှာ
စုံနေပြီလို့ ပြောတာနော်။ ဟိုကောင်ဆီကို မနက်စောစော
မြကြာယံမှာ ခြေချပြီးတော့ကာ အမိအရ ဟိုသူငယ်မလေး
ကို လေ့လာကြဖို့ဥစ္စာ ဖိုးသိ ကြာနေမှာစိုးလို့။ ဒီကောင်
အိမ်ကို ငါရောက်နေပြီ။ ငပုရှိုးထုတ်တာလည်း ပြီးပြီ။ ဒီ



မနက်တော့ ခါတိုင်းနေ့တွေထက် အများကြီးစောပြီး အိပ်ရာက ငါတို့ထကြတာကွ၊ နာရီနှိုးစက်ပေးထားတာ သိလား၊ အဲဒါ ငါကတော့ နာရီနှိုးစက်ပြည်သံကို နာမိပြီး အစောကြီးထ၊ ဖိုးသီအိမ်ကို ကားနဲ့လာ၊ ဒီကောင်လေး အဆင်သင့် တွေ့မလားဆိုတော့ နောက် နှိုးစက်ကိုပြန်ပိတ်ပြီး နပ်တာလေ၊ ငါ ဆံပင်လေး ညှာညှာတာတာဆောင် ဆွဲပြီးနှိုးမှ ထကာ ရေချိုး၊ မင်္ဂလာလေးရှင်လေးလူးပြီး အဝတ်အစားသစ်တွေနဲ့ ဒီဂျူ ဖွဲ့ထုတ်ပြီးတာ ... ငါတို့စောင့်နေကြပြီဆိုတာ လှမ်းပြောတာ၊ မင်း လာခဲ့၊ မင်းရဲ့ကားနဲ့ ပဲ၊ ငါတို့လိုက်မှာ၊ ငါ့အိမ်ကကားကို ထုံးစံအတိုင်း ကိုကြီးနဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ”

ဘယ်တော့မဆို ဒရိုင်ဘာ ကိုကြီးစိုးကို ပြန်ပြန်လွှတ်ကာ ဗလကားဖြင့် လိုက်လိုက်လာတတ်သည့် ဓာတ်ဆီရွှေ့စား ရေးနှစ်ကောင်ကိစ္စ သူ သိနေသည်ပါပဲ။ သူကတော့ ငြိမ်နေသည်။

“အဲဒါ ဟိုကောင်ရဲ့သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာကို ဘိုးရဲ့အမိအကဲကြည့်ပြီး အခြေအနေရရင် ရသလို အကဲဝိုင်းခတ်ပြီး မယ်ကွာ၊ ချောတယ်ဆိုရင် ဟိုကောင်ကို အစ်အောက်မေ့ မြန်းခြင်း အလုပ်ကို တစ်လှည့်စီ လုပ်ကြမယ်၊ ဥပမာကွာ ဗလမေး၊ သွန်းလေပြေခင်ကို စိတ်ဝင်စားသလားဆွဲ၊ ဘုန်းလျှံဖြေ မဝင်စားပါ ဆိုတာမျိုးဖြစ်လာရင် ငါတို့စောင့်ကြည့်သေးဘဲ ဖိုးသီမေး ဘုန်းလျှံဖြေ ဆိုတာကို ဆက်လက်ပြီး ဆိမ်းကွက်ရှင်၊ ဆိမ်းအန်ဆာတွေ ရနေမလားဆိုတာကို ပြုလုပ်နေကြရလိမ့်မယ်၊ မယ့်ဘူးကွ၊ ဒီကောင် အိပ်

ကလေးမ သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာကို စိတ်ကိုဝင်စားနေမှာ ကွ၊ အဲဒါ သူ့ဖားသားကြီးကလည်း အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မရင်းနှီးစေချင်ဘူးလို့ မင်းကို မှာတယ်ဆို၊ ငါတို့ကိုလည်း ပြောပြခိုင်းတယ်ဆို၊ ဒီတော့ကွာ ငါတို့ ဘယ်လိုဆက်သွားကြမယ်ဆိုတာ သူ မပါဘဲနဲ့ သူ့မသိအောင် လျှို့ဝှက်မိတင် တွေ ဘာတွေနဲ့ စည်းဝေးခြင်းကိစ္စကို သိပ်သည်းစွာနဲ့လုပ်ကြစို့”

“အေး ... အခုနားထောင်နေတာက ဗလမဖြစ်ဘဲ ငါ ရဲဘုန်းလျှံ ဖြစ်နေတာကိုက မင်းတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်အစီအစဉ်ကို သိစေလိုက်ခြင်းပဲကွ၊ ငါ အခု ဗလအိမ်ကို ရောက်နေတယ်၊ ငါ ဗလနဲ့အတူ ဖိုးသီအိမ်ကို လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲ စောင့်နေကြ၊ ငါ့ကိုများ စူးစမ်းမှုတွေ မေးမြန်းမှုတွေ လုပ်မယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ကြံစည်နေလိုက်ကြတာ”

ဟု သူ ပြောခိုက် အယ်ခနဲ ထွန်းသက်၏အသံတစ်ချက် ထွက်လာတာပဲ ရှိသွားရလျက်။ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ချေသည် တကား။ သူ ပြုံးကာ စောစောက ရပ်ခဲ့ရာ ပြတင်းအနီးမှာ ပြတင်းပေါင်ကိမ္ဘာ ရပ်ငေးနေမိပြန်၏။ ရေချိုးခန်းဆီမှ ရေတဖျန်း ဖျန်းကျနေသံ။ သီချင်းသံကတော့ ထွက်နေပြီ။ စိုင်းထီးဆိုင်၏ မောင်လပြည့်ဝန်း။

သူ အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရသည်က ရွှေစုံပယ်ရိပ် ငြိမ်၏ ခြံဝင်းတံခါးကြီး ပွင့်သွားကာ တက္ကစိတစ်စီးဝင်လာတာ။ တက္ကစိမှ ကွန်ကရစ်ခင်း ရောင်စုံအကွက်ဖော် လမ်းလေးအတိုင်း ဆက်မောင်းလာကာ သစ်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်လိုက်တာ။ နောက်တော့

ကားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာတာ။ မြင်နေရရင်းမှ ခနဲ သူ့နှုတ်မှ အံ့သြခြင်းက အသံမြည်အောင်ပင် ပွင့်သွားလာပါပြီတည်း။

“ဘာဗွေးနဲ့ ယုဝါပါလား၊ တူတူဆင်းလာကြတာပါလား၊ ဘာဗွေးက အန်တီဆုံးတာ စိတ်ထိခိုက်လို့ဆိုပြီး ခွင့်ပေးထားတယ်၊ ယုဝါက သူ လျှောက်တဲ့အလုပ်ရလို့ ရန်ကုန်ကိုသွားမယ်ဆိုတာပြောပြီး ခွင့်ပန်ပြီး ရန်ကုန်ကို ရက်ပိုင်းအတွင်း သွားရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ခု ... ခု ... သူ့နှစ်ယောက်တူတူ ဒီရွှေစံပယ်ရိပ်ငြိမ်ကို တက္ကစိတစ်ဆယ့်ရှောက်လာကြပါလား၊ ဘာလို့ သူတို့ တူတူလာကြတာကို မြကြာမှုကို အသိမပေးရတာလဲ၊ ဘိုးကို အသိပေးရတာလဲ”

သူ အံ့သြစိတ်ဖြင့် ထွေးမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရင် ကိုယ်ကိုပြတင်းပေါင်၏ အစွန်းဘက်နံရံကို ကပ်မိလိုက်တာ မြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေမိရဆဲပါ။

ကားဒရိုင်ဘာမှ ကားနောက်အံ့ဖုံးကိုဖွင့်ကာ သာရေသေတ္တာနှင့် သားရေအိတ်တစ်လုံးကို ဘာဗွေးနှင့် ယုဝါတို့ရှေ့သို့တိုင်အောင် သယ်လာကာ ချပေးပါ၏။ ဘာဗွေး ငွေထုတ်၍ ကားခရုင်းတော့လည်း ဘေးမှ ယုဝါသည် အိမ်ကြီးကိုတစ်လှည့်၊ မြကြာမှုကြီးကိုတစ်လှည့် ပတ်ပတ်လည်နေအောင် ကြည့်နေတာမို့ သူ ကမန်းကတန်း ကိုယ်ကြီးကို လုံးဝနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်လိုက်ရပါပြီတည်း။ သူ့ကိုမြင်သွားမှာစိုးသည်လေ။ မတော်တဆကြီး နောက်ဘက်ဆီသို့လှည့်၍ ဤအိမ်ကြီးဘက်ကို ကြည့်

လာလိုက်လျှင် ပြတင်းအကွယ်ဆီမှ သူ ကိုယ်လေးပုန်းကွယ်ကွယ် ဖြင့် ကြည့်နေတာကို တစ်စွန်းတစ်စ မြင်သွားမှာ စိုးသည်။

“ဘာတွေလဲ ... ဘာတွေလဲ”

သူ တွေးနေဆဲ။ သူ့အာရုံထဲမှာ လှုပ်သော ကံကော် နှစ်ရိပ်မှာ ကားကိုရပ်ထားကာ၊ ကားတွင်းမှ ဆင်းလာပါသည့် ဘာဗွေးနှင့် ယုဝါ၏ပုံရိပ်လေးတွေက မပျောက်နိုင်အောင်လည်း ရှိနေ။ ရင်ထဲမှာလည်း အံ့သြနားမလည်နိုင်အောင်လည်း ရှိနေရပါပြီ။

အထူးသဖြင့် အန်တီဆုံး၍ စိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ ပါဟုဆိုကာ ဘိုးထံမှာ မျက်ရည်ကျ၍ ခွင့်ယူသွားပါသည့် ဘာဗွေးသည် ...။ ဘာကြောင့် ယုဝါ ဆိုသည့် ...ကောင်မလေးနှင့်အတူ ဤရွှေစံပယ်ရိပ်ငြိမ်သို့ တူတူရောက်နေရပါသတ့်လဲ။

ပြီးတော့ ထိုရောက်နေသူ နှစ်ယောက်လုံးသည် မြကြာမှုမှ ဖြစ်နေကြပြန်သည်တည်း။



❀ အခန်း(၂၁) ❀

ဒေါ်ခင်သုလတ်၏ အကြည့်တွေက ကံကော်ထံ
အောက်မှာ ရပ်ထားသော တက္ကစိတစ်စီး၏ ဘေးမှာရှိနေပါသည့်
သူနှစ်ယောက်ထံမှာ တန်နေသည်။ စိတ်တွေအရမ်းလှုပ်ရှားရလွန်း
နေတာမို့ ချွေးစေးစေး၊ အေးအေးတွေက နဖူးပြင်ထက်မှာ
ကပ်စွာ ရုတ်တရက်ကြီး ရှိလာရသည်ပါပဲ။

စောစောကပဲ ခြံစောင့်လည်းဖြစ်၊ ဥယျာဉ်မျှားလည်း
ဖြစ်ပါသည့် ဘာလှိုင်မှ အံ့သြမယုံကြည်နိုင်သည့် ခံစားချက်တွေ
ပြည့်သိပ်နေရလျက် သုတ်သုတ်ကြီး လျှောက်လာကာ၊ ဧည့်ခန်း
မှာထိုင်နေသည့် ခင်သုလတ်ထံသို့လည်း ရောက်လာ။

“ခြံဝမှာ တက္ကစိတစ်စီး ရောက်နေတယ် မမလေး၊ အဲဒီမှာ
မြမွေးကို ဘာ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ သူ ဆင်းလာပြီ-
မမလေးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောလာတယ်၊ လုံးဝပျောက်
နေတဲ့ မောင်မြမွေးဟာ နဖူးမှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဒီအသံထိ
အရွယ်ရောက်မှ ရွှေစပယ်ရိပ်ငြိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတာ
ဘာဖြင့် သေသူတစ်ယောက် ပြန်ရှင်လာသလို ခံစားရ
တယ်ကွယ်”

ဟု ရင်ထဲရှိတာကို ဖွင့်ပြောရင်း ရှိနေရာမှ ခင်သု
လတ် ဘာပြန်ပြောချေမည်လဲ ဆိုတာ စောင့်ဆိုင်းနေပုံဖြင့် ရှိနေ
ခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား။ ခင်သုလတ် ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံကြည်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေရလျက် အလောတကြီးလည်း ထရပ်မိကာ ဘာလှိုင်
ကိုလည်း ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာပဲ ပြောမိခဲ့သည့်
အဖြစ်။ ၊ ၊ ၊ ခုတော့ ခင်သုလတ် ဆိုသည့် မိန်းမသားတစ်
ယောက်သည် ပျောက်ဆုံးနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲနင့်
နင့်ပါနေသည့် ကြေကွဲမှုတွေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေဖြင့် အိမ်တံခါးမ
ကြီး၏မှန်တံခါးချုပ်တစ်ခုခြားလျက်ဖြင့် အိမ်တွင်းဆီမှ မျက်တောင်
မခတ် ငေးကြည့်နေမိရချေသည်တကား။

“မောင်ရယ် ... ပျောက်သွားလိုက်တာ၊ လုံးဝသတင်းအစ
အနုရယ်လို့တောင် မရလောက်အောင် ပျောက်ကွယ်သွား
လိုက်တာ၊ ခုမှ ... ခုမှ ပြန်ရောက်လာရတယ်လားရှင်၊
လတ် ... လတ်ကို ထားခဲ့ရက်လိုက်တာလို့ မပြောရက်ပါ
ဘူး မောင်ရယ်၊ မောင်မှာ အကြောင်းရှိလို့ ဒီလို လတ်နဲ့
ဝေးရာမှာ သွားနေတယ်ဆိုတာ လတ် ခုကတည်းက
မောင်အပေါ်မှာ နားလည်နေနုနပ်ပြီ။ အဲဒီအကြောင်းတရား
ဟာလည်း ဖေဖေကြောင့်ဆိုတာ လတ် တွေးမိ သိနေနုနပ်ပါ
တယ် မောင်”

လူကသာ ငြိမ်နေသည်။ စိတ်တွေက မငြိမ်။ နှလုံး
သားက မငြိမ်။ စကားတွေပြောနေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေစေ့ပိတ်
ထားပေမယ့် ရင်ထဲက အသံ တွေက ရင်ထဲမှာပဲ ကြေကွဲစွာ လူး
လိမ့်ရုန်းကြွနေကြပါသည်အဖြစ်။



မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေချိန်မှာ မောင်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငေးလေးပေါ် လက်တင်ကာ ခေါ်လာတာကိုလည်း မြင်နေရပါသည့်အဖြစ်။ အကြည့်သည် ချစ်ဦးသုတ်မှာလည်း တန့်နေ၏။ နောက်တော့ ဘေးမှမိန်းကလေး ထဲမှာလည်း တန့်နေ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် အဘယ်သူများဖြစ်နေပါသတဲ့လဲ။ မောင်သည် ထိုမိန်းကလေးနှင့် အဘယ်သို့များပတ်သက်နေပါသတဲ့လဲ။ ဘုရားရေ ...။ ခင်သူလတ်၏ ရင်ထဲမှ ဘယ်လိုမှ ထွက်ခွာမသွားနိုင်အောင် ချစ်ဖြတ်နိုးရပါသည့် မောင်သည် အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေပင် ကျနေခဲ့ပြီတဲ့လား။ သမီးပင် ရနေပြီတဲ့လား။ ဟင့်အင်း ...။ မဖြစ်ပါစေနင့်။ မဖြစ်ပါစေနင့်။ ဆုတောင်းသံက ရင်မှာအထပ်ထပ် ပဲ့တင်မြည်လာသည်။

တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့်အမျှ မောင်မျက်နှာသည် ပို၍ထင်ရှားလာသည်။ မပြောင်းလဲ။ အရပ်မြင့်မြင့်။ အသားဖြူဖြူ။ ဆံပင်ထူနက်နက်။ မေးရိုးပြန့်ပြန့်။ ဘာမျှမပြောင်းလဲ။ အနည်းငယ် တုတ်ခိုင်လာတာတစ်ခုပဲရှိသည်။ ပြီးတော့ ဆံစတိုကို နောက်လှန်၍ ပြီးသင်ထားသော မောင်မျက်နှာထက်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုဒဏ်ရာကို မောင် မည်သို့ရခဲ့ရှာပါလိမ့်။

မောင်အကြည့်တွေကလည်း ရွှေစံပယ်ရိပ်ငြိမ်အိမ်ကြီး၏ အဝင်တံခါးကြီးဘက်မှာ ရှိနေသည်ပါပဲ။ ခင်သူလတ် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်မိရပါပြီ။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးဖြင့်ပဲ မောင်ရောက်လာလား။ မောင်သမီးလေးကို လက်သွေ့၍ပဲခေါ်လာလား။ ခင်သူ

လတ် ချစ်ရသောမောင်ကို ...။ ခင်သူလတ် ကြာရှည်လွန်းစွာ နှိုးနှိုးရပါလေသော မောင်ကို ...။

ဪ ... ခင်သူလတ် သစ္စာရှိစွာ ချစ်မိနေရ၊ လွမ်းနေမိရပါလေသော မောင်ကို ဤအတိုင်း တံခါးချပ်ကြီးခြားလျက်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ကြည့်စောင့်ဆိုင်းနေဖို့ အားအင်တွေမရှိ။ တင်းမခံနိုင်။ မျက်ရည်တွေ ကျလာနေရင်းဖြင့် ခင်သူလတ်တံခါး ခွက်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်မိရပါပြီတည်း။ တံခါးဝမှာ ခင်သူလတ် ပေါ်နေသည်။ ပေါ်တိုကိုအောက်သို့ ရောက်လာလုလု မောင်ခြေထမ်းတွေ ရုတ်ခြည်း တန့်ကျသွားကာ မျက်တောင်မခတ်မျှ ခင်သူလတ်ကို မောင်သည်လည်း ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်ပါပဲ။ ခင်သူလတ်၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ရည်တွေထပ် ဖြစ်ပြီကျလာနေသည်။ စောစောကကျလာသည့် မျက်ရည်တွေနှင့် အော့ထွေးသွားနေသည့်အဖြစ်။

“လတ်”

မောင်ထံမှ ခေါ်သံက တိုးတိမ်လွန်းစွာပဲ ပေါ်လာ နှိန်မှာ ခြေလှမ်းလေးတွေ မြန်ဆန်လွန်းစွာပဲ ခင်သူလတ် မောင်ထံသို့ လျှောက်လာနေမိရပါပြီ။ မောင်ကလည်း ခပ်မြန်မြန်ကြီး လျှောက်လာသည်။ မောင်မျက်နှာထက်မှာလည်း ကြော့ကွဲရိပ်တွေ၊ လွမ်းဆွတ်ရိပ်တွေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားရိပ်တွေ အုပ်မိုးထားနေသည့်အဖြစ်။ မောင်လက်တစ်ဖက်က မိန်းကလေး၏ လက်လေးကို ဆွဲလျက်သွား နိုင်နေဆဲ။ ခင်သူလတ် မောင်ထံသို့ လျှောက်လာနေရင်းမှ ခွေးစမ်း ကြည့်တစ်ခုကတော့ဖြင့် မောင်လက်ဆွဲခေါ်လာရာ မိန်းကလေး

ထံသို့ သက်ရောက်ရပါ၏။ မိန်းကလေးသည် မျက်လုံးဝိုင်းလေးဖြင့် ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်နေတာကို ကြုံရသည်။ ချက်ချင်း ခင်လတ် ခံစားလိုက်ရသည်က ...။ ဤမိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းသည် မှာ ကြေကွဲရိပ်တွေ ရှိမနေ။ မျက်ရည်စတွေ ရှိမနေ။ စိတ်လွှဲရှားခြင်းတွေပဲ ရှိနေသည်။ ဤမိန်းကလေးသည် မောင်နောက်ပါလာနေရင်း ဘာကိုစိတ်လှုပ်ရှားနေပါသလဲ။

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် မောင်သည် ခင်သူလတ်ရှေ့မှ ရပ်လိုက်လျက် မော့ကြည့်လာသည့် ခင်သူလတ်ကို ငုံ့မိုးကြည့်ကာ ...

“မောင် ... ဟို ... ကျွန်တော် ခဏလာတာပါ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလာတော့ ခင်သူလတ် နားမလည်နိုင်။ နားမလည်နိုင်။ မော့ခနဲ ကြည့်လိုက်မိကာ ...

“ဘာရယ် မောင်၊ ခဏလာတာ ဟုတ်လား၊ လတ်နဲ့ ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာနေတဲ့ မောင်က တစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ လတ်ဆီကို ခဏလာတာတဲ့လား မောင်”

ဟု မေးလိုက်သံက ရှိက်သံပါသည်။ ကြေကွဲခြင်းပါသည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း မောင်မျက်နှာ ပကောင်း၊ နီကျနေရာမှ ...

“ဧည့်ခန်းမှာ ခဏထိုင်လိုက်ကြရအောင် လတ်ရယ်၊ အခု မောင် ပြောပြပါမယ်၊ လာ ... လာ သမီး”

ဟု ပြောကာ မိန်းကလေးကို ခေါ်လိုက်တော့ ခင်သူလတ် ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ခံစားရသည်ကတော့ အမှန်ပါ။

“လတ်က မောင်ကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ ဒီနေ့ထိ မျှော်လင့်နေချိန်မှာ မောင်က အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေတောင်ကျပြီး သမီးတစ်ယောက်တောင် ရနေပါပေါ့လားနော်”

ဟု တစ်ချက်တော့ မိန်းမသားပီပီ ရင်ထဲနင့်နေသော ခံစားရသည်ပါပဲ။ မျက်နှာလေး ညှိုးပျော့စွာ ရှိသွားပါသည့် ခင်သူလတ်ကို မောင် ကြည့်လာကာ ...

“အထဲရောက်မှ မောင် ပြောမယ် လတ်၊ ဒီနေ့ထိ မောင်ကို မောင်လို့ ခေါ်နေဆဲဖြစ်တဲ့ လတ်ကိုလည်း မောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လတ်ရယ်၊ မောင်ဘဝမှာလည်း လတ်က လွဲလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ အိမ်ထောင်မကျခဲ့ပါဘူး၊ လာ လာ ... မောင်တို့မိသားစုလေး အိမ်ထဲဝင်လိုက်ကြရအောင်နော်”

ဟု နူးညံ့အေးချမ်းလွန်းစွာ မောင် ပြောလာတော့ ခင်သူလတ် နားမလည်နိုင်။ မောင်က အိမ်ထောင်မကျပါဟုလည်း ပြောသည်။ သမီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်ကိုးလေ။ သမီးတစ်ယောက်ကို မောင်မွေးစားခဲ့ချေသည်လားမသိ။ ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်တော့ ခင်သူလတ် မီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မိတူးရေ ... ကော်ဖီနစ်ခွက် ဖျော်ပါ၊ ဒေါ်ကြီးခက်ရေ ခဏလာပါဦး၊ ဒီမှာ ဘယ်သူရောက်နေသလဲလို့ လာကြည့်ပါဦး”

ဟု ပြောနေရင်းမှ မောင်ကိုလည်း ကြည့်မိရ။ မိန်းကလေးကိုလည်း ကြည့်မိရနှင့် ရှိသွားကာ ...



“ထိုင်ပါမောင် ...ထိုင်ပါ မိန်းကလေး”

ဟု ပြောမိရပါ၏။ မကြာလိုက်။ ဒေါ်ကြီး...
မီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီမှ တံခါးခန်းဆီးကို လှစ်ဟ၍ ထွက်လာပါ၏။
ခင်သူလတ်ကတော့ ဒေါ်ကြီးခက်၏ မျက်နှာထက်မှာ အံ့သြ...
တွေ့ ထင်လာကုန်ကြမှာကို သိနှင့်နေသည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်...
တမ်း မြင်လိုက်ရသည်က အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ တုန်လှုပ်ခြင်းအား...
မြင်လိုက်ရပါသည့်အဖြစ်။ မယုံနိုင်သလို မှင်တက်ကြည့်နေတာ...
လည်း ခင်သူလတ် တွေ့နေရသည်။

“ဘုရားရေ ... မောင်မြမွေးပါလား”

အသက်အရွယ် ရလာပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်ကြီးခက်...
ဆံစတွေ မွေးစပြုနေသည့် မျက်နှာထက်မှာ အပြစ်မကင်းသည့်...
အရိပ်တွေ တိုးဝင်လာသည်သို့ ရှိလာကြပါချေသည်တကယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် မြမွေးပါ ဒေါ်ကြီးခက်။
ကောင်းရဲ့နော်၊ ကျွန်တော်ဟာ စံပယ်ရိပ်ငြိမ်မှာ မရှိ...
ပေမယ့် အားလုံးကို သတိရနေတဲ့ မြမွေးပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောကာ ထရပ်တော့ ဒေါ်ကြီးခက် မျက်...
ကျနေသည်။ ခေါင်းကို ငဲ့ချထားပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက် လင်ပန်း...
ဖြင့် ကော်ဖီပူပန်ခွက်ကို သယ်လာပါသည့် မိတူး ရောက်...
ကာ စားပွဲပေါ် ကော်ဖီခွက်နှင့် မုန့်ပန်းကန်လေးကိုပါ ချလေ...
ပါ၏။

“ဒေါ်ကြီးခက်ရဲ့မောင်ကမွေးတဲ့ သမီးလေးပါ။ ဒေါ်ကြီး...
အသက်ရလာတော့ ကုဖော်လောင်ဖက်ရအောင် ခေါ်...
တာလေ။ မိတူးတဲ့၊ ရွာက ရောက်လာတာ ခြောက်...

လောက်ရှိပြီ၊ မောင် ဒီက ပျောက်ကွယ်သွားတုန်းက
မိတူး ဆိုတာ မရှိသေးဘူး မောင်”

ဟု ပြောလာသည်က ခင်သူလတ်ပါ။

“မောင် ဘယ်ကိုရောက်နေခဲ့တာလဲ၊ အဲဒါကို အရင်ဆုံး
လတ် သိအောင် ပြောပါ မောင်”

ဟု ပြောလာစဉ်ခိုက် မောင်ကတော့ဖြင့် ဟိုဟိုသည်...
သည်ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေသည့်နှယ် ရှိနေ...
အဖို့ ...

“ဖေဖေဆုံးတာ ဆယ်ငါးနှစ်ရှိပြီ မောင်၊ မောင် ဖေဖေကို
ရှာနေတာလား”

ဟု နားလည်ပုံဖြင့် မေးလာတော့ မောင် တစ်ချက်...
အနဲ ငိုကျသွားရင်းမှ ...

“ဪ ... အန်ကယ်မရှိတော့ဘဲကိုး”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောလာပါ၏။ ခင်သူလတ်...
ဘက်ခွက်လေးတွေရှေ့သို့ တိုးပေးကာ ...

“သောက်ပါ မောင်၊ မိန်းကလေးလည်း သောက်ပါ”

ဟု ပြောသည်မို့ မောင် ကော်ဖီခွက်ကိုယူကာ မိန်း...
လေးကို အရင်ကမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့မှ ကျန်ခွက်ကိုယူ၍...
သောက်ပါ၏။

“မောင် စပယ်ရိပ်ငြိမ်က ထွက်သွားခဲ့တာတွေကို ဒီနေ့မှာ
တော့ ပြောပြမှ ဖြစ်ချေမှာမို့ ပြောပြပါတော့မယ် လတ်၊
အဲဒီညက လတ်ကို မောင် ဆွဲကြီးလေးမှားကားမို့ လော်...
ကက်သီးလေး ပေးခဲ့တယ်နော်၊ ဟိုးခြံနောက်က မရေပင်

ကြီးအောက်မှာလေ၊ လတ် ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြန်လာ
ပြန်သွားရော တစ်ဖက်စက္ကူပန်းရုံကြီးတွေ အကွယ်က
ပြီး အန်ကယ်သောင်းရယ်၊ လူနှစ်ယောက်ရယ် ပေါ်လာ
ပဲ။ မောင်ကို အဲဒီလူနှစ်ယောက် ဝိုင်းရိုက်ကြတယ်။
ကြိတ်ကြတယ်။ မောင်နဖူးကဒဏ်ရာဟာ အဲဒီကကျန်ခဲ့
ဒဏ်ရာပါပဲ။ သွေးအလိမ်းလိမ်းကျနေတဲ့ မောင်ကို အန်ကယ်
သောင်းက ငွေတစ်ထပ်ပေးပြီး အလုပ်ဖြုတ်တယ်လို့
ခွဲတာပါပဲ။ လတ်နဲ့မောင်ချစ်ခြင်းကို သတင်းပေးခဲ့သူ
ဘယ်သူလဲဆိုတာ မောင် မပြောထွက်၊ မပြောရက်တာ
မပြောတော့ပါဘူး လတ်ရယ်၊ အဲဒီညက အဲဒီအဖြစ်
လတ်မသိလိုက်ရဘဲ မောင် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီးတဲ့နောက်
မှာ လမ်းတောင်လျှောက်မရနိုင်တော့တဲ့ မောင်ကို အန်ကယ်
သောင်းရဲ့လူနှစ်ယောက်ကပဲ နောက်ထပ်ကန်ကျောက်
ကားနဲ့တင်ခေါ်သွားပြီး မောင့်အိမ်ရှေ့မှာ ဝရန်တာအလှူ
ထမ်းချထားပေးခဲ့တာ၊ ငွေတစ်ထပ်ကိုလည်း စက္ကူအိမ်
ချထားပေးခဲ့တယ်။ မောင် အိမ်ထဲတောင် မဝင်နိုင်ဘဲ
လတ်ရယ်၊ ဝရန်တာမှာပဲ တစ်ညလုံး ရှိခဲ့ရတာပါ။
အဲဒီငွေတွေကို မယူဘူးလို့ အန်ကယ်သောင်းကိုယ်
ပြောခဲ့သလို အဲဒီလူနှစ်ယောက်ကိုလည်း ပြောခဲ့တာပဲ။
ဒါပေမဲ့ မောင့်အိမ်ဝရန်တာမှာ ငွေစက္ကူထည့်ထားတဲ့
ကတော့ ကျန်နေခဲ့တယ်လေ၊ အဲသလိုပဲ ရွှေစံပယ်ရိပ်ပြာ
ဒရိုင်ဘာမြွေမွှေးနဲ့ သူဌေးသမီးလေး ခင်သူလတ်တို့ရဲ့
ခြင်းဟာလည်း အတိတ်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ရတော့တာပါပဲ။

မောင် ပြောနေသမျှ ခင်သူလတ် နားထောင်နေရင်း
စုတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်က ဒေါ်ကြီးခက်ကိုပါ။ ထိုစဉ်တုန်းက
အထဲသို့ တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် အရမ်းလုပ်ခဲ့သူသည် ဒေါ်ကြီး
ထံပဲ ဖြစ်နေတာကို အမြဲရင်ထဲမှာ သံသယဖြစ်နေခဲ့ရသည်ကိုး
။ ခုလည်း ဒေါ်ကြီးခက်ကို စိုက်ကြည့်နေတော့ ဒေါ်ကြီးခက်
တတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာရှာပုံဖြင့် ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချလိုက်
တာ ...

“ဟိုတုန်းက မောင်မြွေမွှေးနဲ့ လတ်တို့အပေါ် သံသယမကင်း
ဖြစ်လာပုံရတဲ့ အစ်ကိုကြီးက သူ့သမီးနဲ့ မောင်မြွေမွှေး
အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပေးပါ။ သတင်းအမှန်သိချင်
တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ။ တက္ကသိုလ်က အင်္ဂလိပ်စာအဓိက
နဲ့ ဘွဲ့ရထားတဲ့ သမီး၊ ရတနာဆိုင်ကြီးကို အဖေနဲ့အတူ
ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေတဲ့ သမီးဟာ အဲဒီအိမ်က ဒရိုင်ဘာတစ်
ယောက်နဲ့ ညားရမယ်ဆိုတာမျိုးကို လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့။
ဒေါ်ကြီးခက်ရဲ့သမီး ဆိုရင်ကော လက်ခံချင်ပါ့မလားတဲ့။
အဲသလို မေးတာလေ၊ ငွေလည်း အများကြီး ဒေါ်ကြီးခက်
ကို ပေးတယ်၊ ဆွဲကြီးတစ်ကုံးလည်း ပေးတယ်၊ ပုထုဇဉ်
ပီပီ ဒေါ်ကြီးခက် မိုက်မိပါတယ်ကွယ်၊ စောစောကတည်း
က လတ်နဲ့ မောင်မြွေမွှေးတို့ရဲ့ ဆက်သွယ်ရာအဖြစ် စာ
တွေပေးပေးနေရတဲ့ ဒေါ်ကြီးခက်ဟာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး
အစ်ကိုကြီးလူ ဖြစ်သွားရတော့တာပါပဲ။ မောင်မြွေမွှေးပေးတဲ့
စာလည်း အစ်ကိုကြီးကို အရင်ပေးဖတ်တယ်၊ လတ်ပေး
လိုက်တဲ့စာလည်း အစ်ကိုကြီးကို အရင်ပေးဖတ်တယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီညမှာ မောင်မြမွေးနဲ့လတ်တို့ ခရီး
အောက်မှာ တွေ့ကြုံဖို့ မောင်မြမွေး ရေးတဲ့စာကို အဲဒီ
ကြီး အရင်ဖတ်ခဲ့ရတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ရက်ရက်
စက်စက် ဝိုင်းရိုက်နှက်ပြီး အလုပ်ထုတ်ခံလိုက်ရတာ
ကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးခက် မိုက်တွင်းကြီးခဲ့တာပါ၊ အဲဒီအခါ
တွေ့အတွက် အမြဲတမ်း နောင်တရနေမိရတာလည်း ဒေါ်ကြီး
မက်ပါ”

ဟု ငိုပြောတော့ ခင်သူလတ် သက်ပြင်းရှိုက်သည့်
ငယ်စိတ်နှင့် အိုလျှင်တော့ ဒေါ်ကြီးခက်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်တာ
တစ်ခုပဲ ထိုက်တန်သည်။ ဒါပေမဲ့ အရွယ်က ရင့်ကျက်သည့်အရွယ်
သို့တိုင်လာပြီမို့ စိတ်ကိုပြန်ထိန်းကျောင်းလိုက်နိုင်သည်က ခင်
လတ်ပါ။ ဆံစတီဖြူစပြုနေပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်ကြီးခက်လို အသက်
အရွယ် အိုမင်းနေသူတစ်ယောက်ကို အလုပ်ကထုတ်ပစ်လိုက်တာ
လည်း ရွာပြန်ပြီး အနေအစား ဒုက္ခတွေ့ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။
စံပယ်ရိပ်ငြိမ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့သည့် ဒေါ်ကြီးခက်အဖေ
ရွာမှာ အခြေတကျ ဘာမျှရှိတော့တာ မဟုတ်။

“လုပ်ရက်တယ် ဒေါ်ကြီးခက်ရယ်၊ လတ်မေးတော့ တောင်
ဟာ ဘာမှမပြောမဆိုဘဲ အလုပ်မလာတော့တာကို အဲဒီ
နေ့သလိုတောင် ပြန်ဖြေခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊ တောင်
ဘာမှပြောဆိုသွားတာလည်း မရှိဘူးဆို၊ ဟင် ... လတ်မှာ
ဖြင့် ငွေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ လော်ကက်သီးလေးတစ်ခုကို ပေးခဲ့
လွန်းလို့ စာနဲ့ရေးပြီး မောင်ချိန်းခွဲရှာတယ်၊ လော်ကက်
သီးလေးကိုလည်း ပေးခဲ့ရှာတယ်၊ ပြီးတော့မှ လုံးဝပျောက်

သွားခဲ့တာမို့ လတ်ကိုများ တမင် အဲဒီလော်ကက်လေး
အမှတ်တရ ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတာလားလို့ ခံစားရင်း
ငိုလိုက်ရတာ၊ ဖေဖေပယောဂတော့ ပါမယ်လို့လတ် သိ
ပါတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လတ်ကို ဖေဖေ ပြောတယ်
လေ၊ မောင် မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာပေါ့၊ ဒါရိုင်ဘာတစ်
ယောက်ဟာ သူ ဘယ်နေရာမှာ နေရမယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်
သူ နားလည်ရမယ်တဲ့၊ နားမလည်တဲ့သူဟာ သူတကယ်
နေရမယ့် နေရာကို ပြန်ရောက်သွားစေဖို့ပဲ ရှိတယ်တဲ့
လေ”

ဟု ခင်သူလတ် မျက်ရည်ကျလာရင်း ပြောတော့
လည်း ဒေါ်ကြီးခက် မျက်နှာမထားတတ်အောင် မျက်လွှာချထား
ရင်း ငြိမ်ခံသည်ပါပဲ။

“လတ်မှာ ... လတ်မှာ ... မောင်ရင်သွေးလေး ကျန်ခဲ့
တာ မောင်၊ အဲဒီကလေးကို ဖေဖေက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ
လက်မခံပေမယ့် မလိုလားပေမယ့် လတ်ကတော့ ရအောင်
မွေးခဲ့ပါတယ် မောင်၊ အိမ်ထဲအိမ်ပြင်ကို လုံးဝမထွက်တော့
ဘဲ အိမ်ထဲမှာပဲ ငြိမ်ကုတ်နေရင်းနဲ့ လတ်ဟာ လျှို့ဝှက်
ထားချင်တဲ့ ဖေဖေဆန္ဒကိုလည်း လိုက်လျောရာရောက်၊
လတ်လည်း လတ်ရဲ့ရင်သွေးလေးကို မွေးဖွားနိုင်ရာလည်း
ရောက်စေခဲ့ရင်း ဖေဖေအလိုကျ အိမ်မှာပဲ ကလေးကို
မွေးခဲ့တာပါ၊ မိန်းကလေးမွေးတယ် မောင်၊ သမီးလေးဟာ
ဖြူချောချောလေး သိလား၊ သမီး လေးလသားအရွယ်မှာ
လတ် အအေးမိပြီး ဖျားတယ်၊ သတိလက်လွတ်ကိုဖြစ်



တာ။ လတ်မှာဖြင့် လတ်သေသွားမှာထက်။ လတ်မရှိတော့
ရင် သမီးလေး အားကိုးရာပျောက်မှာကိုသာ နောက်ဆင်
ခဲ့ရတာပါ။ လတ် နေပြန်ကောင်းလာချိန်မှာ ရင်ဆိုင်လိုက်
ရတဲ့အဖြစ်က ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားခဲ့တယ် မောင်။ လတ်
သမီးလေးဟာ လတ် အအေးမိ ဖျားနေတုန်းမှာ လတ်
ပဲ အဖျားဝင်ပြီး ဆုံးရှာတယ်တဲ့။ ဖေဖေ ပြောပြတယ်
သမီးလေးကို သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီတဲ့။ လတ် ချစ်မြတ်နိုးလွန်း
လို့ သမီးလေးကို ဆွဲကြိုးလေး ဆွဲထားပေးတဲ့ဥစ္စာလည်း
မီးသင်္ဂြိုဟ်တော့ ထည့်လိုက်တယ်တဲ့။ ဆွဲကြိုးလေး ရှည်
နေလို့ နှစ်ပတ်၊ ပတ်ပြီး ပိုးချည်နုနုလေးနဲ့ ပူးချိထား
မို့ အားလုံးဟာ သမီးလေးနဲ့အတူ မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့အခါ
ပါသွားတာပေါ့ မောင်”

ဟု ငိုရင်းပြောနေသမျှ ဒေါ်ကြီးခက် မျက်နှာပိုဖျတ်
လာပါသတည်း။

မောင် သက်ပြင်းနှိုက်ကာ ...

“သမီးလေး မသေပါဘူး လတ်ရယ်။ ခု လတ်ရှေ့မှာထိုင်
နေတဲ့ သမီးလေးယုဝါဟာ လတ်ရဲ့သမီးလေးပါ ... မောင်
မိဘမဲ့ဟောတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ် လတ်။ ဒီရန်ကုန်
မြို့နဲ့ဝေးတဲ့ မိုင်းခမ်းလီဆိုတဲ့မြို့က မြကြာမုံဆိုတဲ့ နေရာ
လေးမှာပေါ့။ အဲဒီမှာ မိဘမဲ့ကလေးတွေ ရှိကြတယ်
မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ရုပ်ပျက်နေပြီ ဆိုပြီးတော့
လတ်နဲ့ မထိုက်တန်တော့တဲ့သူအဖြစ် ခြေရာဖျောက်ခဲ့တာ
မောင့်အမှားတစ်ခုဆိုတာ ဘယ်အချိန်မှာ သိခဲ့ရတယ်

ထင်သလဲ လတ်ရယ်။ သမီးလေးကို ဒီဆွဲကြိုးလေးနဲ့အတူ
မောင် တွေ့ရတဲ့အချိန်မှာပေါ့။ သမီးလေး ယုဝါဟာ ဒီဆွဲ
ကြိုးလေးနဲ့အတူ မိဘမဲ့ဟောကို ရောက်ခဲ့တာ။ မြကြာမုံ
ကို ရောက်ခဲ့ရတာပါကွယ်။ မိသားစုချင်း ပြန်ဆုံထိုက်လို့
အဲဒီဆွဲကြိုးလေးနဲ့အတူ ယုဝါကို တွေ့ရတော့မှ သမီးလေး
ပါလားဆိုတာ မောင် သိခဲ့ရတာ။ ရင်ထဲ ခံစားလိုက်ရတာ
လတ်ရယ်။ ဒါဆို သမီးလေးဟာ လတ်မသိဘဲ မြကြာမုံ
ကို ရောက်ခဲ့ရတာပေါ့။”

ဟု ပြောလာတော့ ခင်သူလတ်၏ မျက်ဝန်းတွေ
နုတ်ခြည်း ရွန်းလဲ့လာ၏။ ယုဝါသည် လတ်၏သမီးလေးပါလား
သေ။ ကြည့်စမ်း ...။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသည် သမီးလေး
ပါလားဟု ရင်ထဲမှာ ကြည့်နဲ့ပီတိလည်းဖြစ်၏။ ကြေကွဲခြင်းလည်း
ဖြစ်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားရတာတွေကလည်း ရင်နှင့်ပင် မဆန့်ချင်။
ယုဝါမှ အင်္ကျီအောက်ဘက်မှာ ဆွဲလျက်သား ရှိနေသည့် ဆွဲကြိုး
လေးကို ဆွဲထုတ်ပြလိုက်ချိန်မှာဖြင့် ...။ မောင် ပေးခဲ့သည့် လော်
ဘက်လေးသည် ပလက်တီနမ်ကြိုးလေးနှင့်အတူ ရှိနေသည်တကား။
ခင်သူလတ် သမီးလေး၏ဘေးသို့ ရောက်သွားကာ လော်ကက်
လေးကို ကိုင်ကြည့်မိရပါပြီ။ မောင် လက်ဆောင်ပေးသည့် လော်
ဘက်လေးထဲမှာ ရှိနေသည်က မောင်နှင့်လတ်တို့၏ စတင်ချစ်
သူဖြစ်ခဲ့ကြသည့် နေ့စွဲလေး မဟုတ်ပါလားလေ။ ခု လော်ကက်
လေး၏ ကျောဘက်မှာ ထိုနေ့စွဲလေးသည်လည်း ရှိနေချေသည်
တကား။ ခင်သူလတ် သမီးလေးကို ဖက်ပစ်လိုက်ရင်းမှ ရှိုက်ကြီး
အင် ငိုလိုက်မိရပါပြီ။



“အဖြစ်ဆိုးလှချေလား သမီးလေးရယ် ... ဟင်၊ မိဘနှစ်
ရက်ကယ်နဲ့ စွန့်ပစ်ခံလိုက်ရသလိုပါလား၊ ဒါတွေ ဘယ်
လိုဖြစ်ကုန်ကြရတာတဲ့လဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြရတာ
လဲ ... ဟင် ... ဟင် ...”

ဟု ထိထိခိုက်ခိုက် ပြောနေချိန်မှာ နောင်တလေး
မနိုင်ရင်ကန် ခံစားနေရပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်ကြီးခက်ထံမှ ...

“ဒေါ်ကြီးခက်ကို သတ်လိုက်ပါတော့၊ သတ်လိုက်ကြ
တော့၊ ဒီကလေးကို အေးမြတို့ လင်မယားနဲ့ ထည့်
လိုက်တာပါ၊ မိုင်းခမ်းလီ ဆိုတဲ့ သူတို့ရဲ့ဇာတိမြို့ကို
တော့ဆိုပြီး အစ်ကိုကြီးက ထည့်ပေးလိုက်တာပါ၊ ဒေါ်
ခက်ကို ကူဖော်လောင်ဖက် လုပ်ပေးရတဲ့ အေးမြ
အစ်ကိုကြီးရဲ့ရတနာဆိုင်ကြီးမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတဲ့ အေး
ဘကြွယ်တို့က ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ နောက်ပေးတန်းလျားမှာ
ကြတာကိုး၊ မောင်ဘကြွယ် ဆိုတာ မောင်မြမွေးကိုရိုက်
အထဲမှာတောင် ပါတယ်၊ အေးမြကလည်း သူ့ယောက်ျား
ပိုက်ဆံနှင့်နေအောင် ရတာဆိုတော့ သူလည်း လောဘတ
ခဲ့တာပါပဲ”

ဟု ပြောနေရင်းမှ တောင်းပန်ကြည့်ဖြင့် ...

“မောင်မြမွေးဟာ အဲဒီချိန်းဆိုတဲ့စာကို အစ်ကိုကြီးသိအောင်
လုပ်ခဲ့တဲ့သူဟာ ဒေါ်ကြီးခက်ပဲဆိုတာ သိသွားခဲ့ပေမယ့်
လတ်ကို ဒီနေ့မှာ ဖွင့်မပြောခဲ့သလို သူ့ကို အဲဒီညကစီ
ခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်အထဲမှာ နေ့တိုင်း မြင်နေကျဖြစ်တဲ့
မောင်ကြွယ် ပါတယ်ဆိုတာကိုလည်း သိခဲ့ရက်နဲ့ ဒီနေ့

ဖွင့်မပြောခဲ့ရှာဘူး၊ မောင်မြမွေး သဘောထားပြည့်လေလေ
ဒေါ်ကြီးခက် နောင်တကြီးလေလေပါကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးခက်
ဟာ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးဝါးခဲ့သလဲဆိုရင် လတ်ရဲ့ဖေဖေ
ပြောတဲ့အတိုင်း ကလေးကို မထောက်မညှာကြီး အဲဒီလင်
မယားလက်ထဲ အပ်လိုက်တယ်၊ ပိုက်ဆံတွေလည်း ပေးလိုက်
တယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ဒီဆွဲကြီးလည်းမမြင်ချင်ဘူး၊ ကလေးနဲ့
ထည့်ပေးလိုက်ဆိုတာမို့ ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ ဟိုလင်မယား
လည်း ငွေထုပ်နဲ့ ကလေးကိုပိုက်ပြီး ရပ်ရွာ ပြန်ကြသလို
ဒေါ်ကြီးခက်လည်း အစ်ကိုကြီးပေးတဲ့ ရွှေကြိုးနှစ်ကျပ်သား
တစ်ကုံးနဲ့ ပျော်ကျန်ခဲ့တာပါပဲ၊ အေးမြကတော့ ပြောပါ
တယ်၊ ကလေးကိုတော့ သူ့ ချစ်တယ်တဲ့၊ ပိုက်ဆံမက်တာ
လည်းပါပေမယ့် ကလေးကိုတော့ သူဂရုတစိုက်နဲ့ ချစ်ကို
ချစ်ပြီး မွေးမှာတဲ့၊ အဲသလို ပြောခဲ့တာပါ၊ ဘယ်လိုက
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီမိဘမှတော့နေရာကို ကလေးရောက်
သွားတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ကြီးခက် မသိတော့ပါဘူးကွယ်”

ဟု ပြောကာ လက်ဒုပ်ချီ၍ ...

“ကြီးသူပေမယ့် မှားတဲ့အမှားတွေက ကြီးမားလွန်းသူဖြစ်
နေတာမို့ ငယ်သူ့ကို ကန်တော့တောင်းပန်ရမလို ဖြစ်နေ
ပါပေါ့လား”

ဟု ငိုချရင်း ယူကျုံးမရ ပြောနေတော့ ခင်သူ
လက်အဲထားမိရပါပြီ။ ရက်စက်လိုက်ကြချေသည်ကောဟူ တွေး
ခင်း မျက်ရည်က တန့်ဆယ်မရ။ နံရံမှာရှိနေပါသည့် ဇာတ်ပုံကြီး
ကို ကြည့်မိသည်။ ဖေဖေ ပြုံးနေပါ၏။ အားလုံးကို ပြုံး၍ကြည့်



နေတာနှင့်မခြား။ ဂုဏ်ရှိန်မောက်ကာ မြေးကိုသော်မှ သူစိမ်းနှင့် ထည့်ရက်သည်ကော ဖေဖေ ... ဟု မပြောရက်တော့သည်ပါ။ ဖေဖေ ကွယ်လွန်ခဲ့ချေပြီပဲလေ။ သမီးလေး သူစိမ်းလက်ထဲမှာ ရှိနေသည့်ကိစ္စကို လတ်မသိရအောင် ဖေဖေ နှုတ်ပိတ်ကျနေနိုင် ရက်တာကိုတော့ ရင်ထဲမှာ မချီ။ ဒီရိုင်ဘာနှင့်ချစ်၍ရသည့်ကလေး ပေပဲဖြစ်စေ။ မြေးတော့ ဖေဖေအတွက် တော်စပ်နေသေးသည့် မဟုတ်ပါလားလေ။ ခင်သူလတ်ကမွေးသည့် ကလေးကို ခင်သူ လတ်၏အဖေက သူစိမ်းလက်ထဲ ထည့်ရန်နိုင်သည်ကိုတော့ ရင်ထဲမချီ။ မြေးကို လုပ်ရက်လေသည်ကော ဖေဖေရယ်ဟုတော့ ရင်ထဲမှ ကြေကြေမြည့်မြည့်ကြီး ခံစားနေမိရသည်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသည် အသက်ရှင်စဉ်မှာ ဖြစ်ချင်တာ ကို ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့လျက်။ ကွယ်လွန်ချိန်ထိ ထိုလျှို့ဝှက်ခြင်း တရားကို ထားရစ်ခဲ့ချေသည်တကား။

သမီးလေးကို တယုတယ ထွေးပိုက်လိုက်ကာ

“မေမေနဲ့ ပြန်ဆိုဖို့ ကံကြမ္မာက ပို့ဆောင်ပေးလာတာလို့ ပဲ မှတ်ယူပါတယ် သမီးလေးရယ်၊ ကြည့်စမ်း ... မေမေ သမီးလေး ကြီးလာလိုက်တာ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ် ရှိခဲ့ပြီပဲလေ၊ နှစ်ဆယ်ကျော်လာပြီပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြကြာမို့ဆိုတာ သမီးလေးရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တာမို့ အဲဒီကို မေမေတို့ တူထွဲ သွားကြမယ်၊ ကျေးဇူးဆပ်ကြရလိမ့်မယ် သမီး၊ မောင်လည်း ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနဲ့တော့၊ ခဏလာတယ်ဆိုတာ မပြော ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မိသားတစ်စု မခွဲမခွာ သိုက်သိုက်နေ ဝန်း နေကြရမယ့်အချိန်မှာ မောင်က ဘာလို့ ဒီကထွက်

ခွာသွားရမှာလဲ မောင်၊ ဟင့်အင်း ... မောင်မျက်နှာက ဒဏ်ရာကို မပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ဘယ်လိုပဲ ရုပ်ဆိုးဆိုး မောင်ဟာ လတ်ရဲ့မောင်ပါပဲ”

ဟု ပြောငိုနေတော့ မောင် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ “တကယ်တော့ မောင် မိုက်ခဲ့တာပါ၊ အရမ်းချမ်းသာတဲ့ လတ်ကို ချစ်လွန်းမိခဲ့တာ မောင်အမှားပါ၊ တကယ်က မောင်ဟာ လတ်နဲ့မထိုက်တန်တာ အမှန်ပါပဲ၊ လတ်ရဲ့ ဖေဖေ အန်ကယ်ဦးသောင်းလတ်ဟာ သူ မှန်တယ်ထင် တာကို လက်တွေ့လုပ်ခဲ့တာပါ”

ဟု ခေါင်းငိုက်ချ၍ ပြောပြီးမှ ယုတိ၏ ဆံစလေးကို သပ်လိုက်ကာ ...

“သမီးလေးရဲ့ဘိုးဘိုးအပေါ်မှာ စိတ်နဲ့တောင် အပြစ်မမြင် ရဘူးနော် သမီးလေး၊ သမီးလေးကို ဖေဖေ သိပ်ချစ်သလို သမီးရဲ့ဘိုးဘိုးဟာလည်း သူ့ရဲ့သမီးလေး ခင်သူလတ်ကို အလွန်ချစ်တာ ဖေဖေ သိထားတယ်လေ၊ ချစ်ဇောနဲ့ မှား ခဲ့တဲ့အမှားကို သူ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ သမီးလေးက အပြစ်မမြင်ပါနဲ့၊ ငရဲမယူပါနဲ့၊ ကဲ ... ကဲ ... သမီးလေး ရဲ့ဘိုးဘိုးဓာတ်ပုံကို အရင်သွားကန်တော့၊ ပြီးရင် ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ကန်တော့”

ဟု အေးချမ်းစွာ ပြောနေပါသည့် မောင်ကို လတ် ချစ်စိတ်တွေနှင့် တလေးတစား ကြည့်ညှိအားကိုးစွာ ကြည့်လိုက် မိရပါပြီ။ မောင်သည် ဆယ်တန်းသာ အောင်ခဲ့သည်။ ဒီရိုင်ဘာ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် မြင့်မား



မြင့်မြတ်လှချေသည်ကောလေ။ သမီးလေးမှ ဘိုးအေ၏ ဓာတ်ပုံကို
လက်အုပ်လေးချီ၍ သွားကန်တော့နေတာ။ နောက်တော့လည်း
မောင်နှင့် လတ်တို့ကို ကန်တော့လာတာ။ အားလုံးကို မျက်ရည်
နေရင်း ...။ မျက်ရည်ကျနေရင်း မောင်ရော လတ်ပါ အကန်တော့
ခံလိုက်ရချေသည်တည်း။

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါ သမီးလေးရယ်၊ မေမေရဲ့
ခွင့်ကို ရောက်လာတဲ့ သမီးလေး၊ အမြဲအေးချမ်းတဲ့ဘဝကို
ပိုင်ဆိုင်ရပါစေ၊ မိရင်းဖရင်းတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲရပါ
စေနဲ့တော့ကွယ်”

ဟု ဆုပေးလာသမျှ ယုဝါ ခံယူလိုက်ရပေမယ့်

“မိရင်း ဖရင်းတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲရပါစေနဲ့ကွယ်”

ဆိုသည့် နေရာမှာ မျက်နှာလေး ဖွေးခနဲဖြစ်သွား
ကာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်လေး ဖြစ်သွားတာကို ခင်သူလတ် မြင်
လိုက်ရပါ၏။ မောင်ကိုကြည့်တော့လည်း ခပ်ငေးငေးမျှ သမီးလေး
ကို ကြည့်နေတာ ခင်သူလတ် မြင်ရသည်။ ဪ ... သမီးလေး
စိတ်အရမ်းထိခိုက်သွားချေသည်ဟု နားလည်လိုက်မိရပြန်ပါ၏။
ဒါပေမဲ့ ထိုပေးသောဆုကို လက်ခံရသည့်အချိန်မှာ ကြည်နူးနိုး
တွေ ပို၍ရှိသင့်သည်ဟုတော့ ခင်သူလတ် တွေးဖြစ်ပါ၏။
ခုကျတော့ ချောက်ချားရိပ်တွေ ဖြစ်နေသည်ဟု ခံစားမိရပါ၏။

“ဒေါ်ကြီးခင် ဒီလောက်ထိ နှုတ်လုံခဲ့တာကိုတော့ လတ်
ရင်ထဲ မချမ်းမြေ့လှပေမယ့် အရွယ်ရနေပြီဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ကြီး
ခင်ကို မနှင်ရက်ပါဘူး၊ နောက်နောင်မှာ ထပ်မမှားပါနဲ့
တော့ ဒေါ်ကြီးခင်ရယ်၊ ဖေဖေလည်း မရှိတော့တာမို့

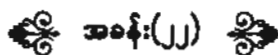
ဖေဖေ ခိုင်းသမျှလုပ်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ကြီးခင် တစ်ယောက်တည်း
အပေါ်မှာ အပြစ်ပုံချဖို့လည်း မသင့်တာအမှန်ပါပဲ၊ ဖေဖေ
ကိုလည်း အပြစ်မဆိုရက်နိုင်တော့ပါဘူးလေ၊ ဖေဖေဟာ
လတ်ကို အလွန်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိထားရတာ တစ်ခု
တည်းနဲ့ ဒီလက်ရှိရင်ဆိုင်နေရ သိနေရတဲ့ အဖြစ်တွေ
အားလုံးအပေါ်မှာ ဖေဖေ လုပ်ရက်လေခြင်းလို့လည်း
ပြောမထွက်ရက်နိုင်တော့ပါဘူး၊ မောင်ကလည်း ဖေဖေကို
ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့ မောင်”

ဟု လက်အုပ်လေးချီ၍ ဖခင်ကိုယ်စား တောင်းပန်
လာသည့် ခင်သူလတ်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီးဖြင့် ကြည့်လာရင်းမှ ...

“မောင် ဘယ်တုန်းကမှ အန်ကယ့်ကို အပြစ်မတင်ခဲ့ပါဘူး
လတ်ရယ်၊ ခုလို သမီးတစ်ယောက်အဖေအဖြစ် မောင်ရပ်
တည်လာရချိန်မှာ ပိုပြီးတော့တောင်မှ အဖေတစ်ယောက်
ရဲ့အချစ်ကို နားလည်လာရပါတယ် လတ်”

ဟု တည်ငြိမ်လွန်းစွာ ပြောလာပါ၏။ ဤတစ်ကြိမ်
မှာတော့ အားလုံးရှေ့မှာ မောင်လက်ကို တရိုတသေ အားကိုး
လွန်းစွာပဲ လတ် ထွေးဆုပ်ထားမိလိုက်ရပါပြီ။





“ကောင်းလိုက်တာကွ၊ ငါးကြော်ကလည်းကောင်းတယ်
ပဲပြုတ်နဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းကလည်း အိနေတာပဲ။
ဘူးသီးကြော်နဲ့လည်း လိုက်တာပဲကွ”

နှမ်းလှော်၍ထောင်းထားသည့် အထဲမှာ ဆားလည်း
ပါတာမို့ ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် နှမ်းနဲ့လေးတသင်းသင်းကြီး
လည်း ရှိ၏။ စားတော်ပဲပြုတ် အိအိလေးနှင့် ရောနယ်ထား
မို့လည်း ဆိမ်မွေးမွေးလေးလည်းရှိ၏။ ဗလတို့ထဲမှာ အစား
ချီးမွမ်းပြီး စားတတ်သည်က ငပုဖိုးသီ ဖြစ်ပါ၏။ ခုလည်း
ချီးကျူးလိုက်။ စားလိုက်ဖြင့် ကောက်ညှင်းပေါင်း တစ်ပန်းထဲ
တော့ ပြောင်လှလှရှိပြီ။ ကြွေအုတ်ကြီးနှင့် ရှိနေပါသည့် လိုက်
ကို ခုကတည်းကလှမ်း၍ မျက်စောင်းထိုး စရန်သတ်နေသည့်
အကြည့်ဖြင့်လည်း တကြည့်ကြည့်ရှိ၏။ ဖေဖေကတော့ မျက်နှာ
လန်းနေသည်။

သူ ဘိုးထံမှ မနက်ကြီးချက်ချင်းပင် လေးလေးသေ
၏ လာကြိုသည့်ကားဖြင့် လိုက်လာတာမှ သူငယ်ချင်းတွေကို
ဝင်ခေါ်တာမျိုး ဖြစ်နေတာမို့ ဖေဖေ ကျေနပ်နေပုံရပါ၏။

လာသည့် သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ သူ့အာရုံထဲမှာ သိပ်အလေး
နက်ရှိမနေဟုလည်း ဖေဖေ ထင်သွားပုံရသည်။

“အေး ... သူငယ်ချင်းတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စားကြ၊
အန်ကယ် အလုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု မျက်နှာကြည်လင်နေရင်းပြောတော့ ဗလမှ ...
“ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်လာမှာပါ အန်ကယ်၊ ဘုန်းလှုံ
နဲ့တူတူ အလုပ်ထဲမှာ မနေရတာကြာတော့ ရင်ထဲတစ်ခုခု
ဟာနေတာ၊ ခုမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိတော့တယ်”

ဟု ပြုံး၍ပြောတော့ ဖေဖေ ခေါင်းညိတ်ကာ ...
“ဘိုးရဲ့အိမ်ကို သွားကြရင်လည်း တူတူသွားကြနော်၊
ဟိုမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာဆိုတော့ နေတာ
ထိုင်တာတော့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေကြပေါ့ကွာ”

ဟု ထပ်ပြောကာ ဖေဖေ ထွက်သွားတော့မှ သူ ရင်
အေးသွားရပါ၏။ ဖေဖေသည် ဗလတို့ရှေ့မှာမို့ သွန်းလေပြေ
နှင့် ပတ်သက်၍ အသေးစိတ် မမေးသေးတာဖြစ်မည်။ ညဘက်
သွားအဖနှစ်ယောက် စာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ ရှိချေမည်လား။
ဟုတ် ပန်းခြံထဲပဲ ရောက်ချေမည်လားမသိ။ သေချာတာက
သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းမှာပဲ ဖြစ်ပါ၏။
ဗလည်း သိပ်အသေးစိတ်သိထားတာမရှိ။ သွန်းလေပြေခင်ဆို
မိဘမဲ့ဖြစ်သည်။ ဥပဒေဘွဲ့ရပြီ။ စိတ်ထားကောင်းသည်။
ဗလည်းချစ်သည်။ ဒါလောက်ပဲ သိထားတာရှိသည်။ သူနှင့်
လေပြေခင်တို့ အဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရင်းနှီးကြပြီ ဆိုတာ
လည်း ဖေဖေမေးမှာ သေချာသည်။

ခက်သည်က သူ့အပေါ်မှာ သွန်းလေ၊
တန်း ရှိချင်မှရှိမည်။ သူကတော့ မခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပြီ။

ဖေဖေကား ထွက်သွားတော့ အားလုံး စားသောက်
စရာတွေ ကပ်ယောက်တစ်လက် သယ်ကိုင်၍ ခြံထဲဆင်းကြ
မြက်ခင်းမှာထိုင်ကြ။ စားကြနှင့် စားသောက်ခြင်းကိုလည်း
ဆက်သည့်နယ်။ မေးခွန်းထုတ်ခြင်းကိုလည်း စတင်ပါ၏။

“မင်း ငါတို့ကို ဘယ်သူ့အကြောင်း ပြောပြသင့်နေ
တာ အလိုလို သဘောပေါက်ထားသင့်ပြီနော်၊ ကဲ
ပြော”

ဟု သွန်းလေပြောခင်နှင့် ပတ်သက်၍ သိချင်တာ
လာတော့ သူလည်း ငြင်းမရသည့်အတူတူ အားလုံးပြောပြ
ရသည်ပါပဲ။

“ဒါဆို မင်းတို့က ပန်းတွေနဲ့ဝေရင်း စတွေ့တာ
ကောင်းတယ်၊ မင်္ဂလာရှိတယ်”

ဟု ဗလမှ ငါးကြော်ပန်းကန်ထဲမှ ငါးကြော်ကို
ရင်း ပြော၏။

“ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် ပန်းခြင်းတွေ သယ်ရတာလည်းတိမ်
မို့ သေချာတာကတော့ ဒီကောင် သူ့သွန်းလေပြော
မှာ အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်အောင် ဖားဖားပြီး လုပ်ပေးရ
ဆိုတာကို ပြသနေရာလည်း ရောက်တယ်ကွ”

ဖိုးသိမ့်မှ ရှိုးမိုးအပြည့်ဖြင့် ရှိနေရင်း မိန့်မိန့်ကြွေ

ချက်ချ၏။

သူ ဗလကိုကြည့်ကာ ...

“ငါပြောမယ့်စကားကို သေချာနားထောင်ကြကွာ၊ ခုကိစ္စက
မင်းနဲ့ပိုနီးစပ်နေတယ်၊ ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ဘာအမွှေးဆိုတာ
ပါတယ်၊ ယုဝါ ဆိုတာပါတယ်၊ အဲဒီနှစ်ယောက်စလုံးဟာ
အခု ရွှေစုံပယ်ရိပ်ငြိမ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးကို တူတူရောက်လာ
ကြတယ်ကွ”

ဟု ပြောတော့ ဗလတစ်ချက် တွေ့ခနဲဖြစ်၏။ သူ
လည်း သူတွေ့ခဲ့တာတွေကို သုံးကောင်စလုံးရှေ့ကျမှပဲ ပြောပြ
တာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားရသည်လေ။ တစ်ယောက်တစ်ခါပြော
လျှင်လည်း မသက်သာ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးလာသမျှ
တွေကို သူ အခါခါ ဖြေနေရမည်လေ။

“ဟုတ်လား၊ အေး ... အဲဒါတော့ ထူးဆန်းတယ်ကွ၊
မြကြာမှုက မင်းပြောတဲ့ ဘာအမွှေး ဆိုတာရယ်၊ ယုဝါဆို
တာရယ်က ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့ အန်တီလတ်တို့နဲ့ ဘယ်
လိုပတ်သက်နေလို့လဲ၊ ပြီးတော့ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်
ယုဝါပြောတာက ရန်ကုန်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားတာဆိုရင်
အန်တီလတ်အိမ်ကို ဝင်လာစရာမရှိဘူးကွ၊ အန်တီလတ်
အိမ်မှာက ဥယျာဉ်မှူးလည်းရှိတယ်၊ ထမင်းချက်ဒေါ်ကြီး
နဲ့ မတူးလည်းရှိတယ်၊ ဒရိုင်ဘာဦးဆွေလည်းရှိတယ်၊
ရတနာဆိုင်အတွက် အဲဒီ ယုဝါဆိုတာကို တကူးတက
မြကြာမှုကနေပြီး အလုပ်ခေါ်ခန့်စရာလည်း မလိုဘူးကွ”

ဟု ပြောကာ ငြိမ်နေသည်။ စဉ်းစားနေမှန်း သိသာ



“ဒီလိုလေ ... သွန်းလေပြေခင်နဲ့ တူတူလိုက်သွားရာက
ယုဝါဆိုတာ မြကြာမှုကို ပြန်လာတယ်။ သွန်းလေပြေခင်
တစ်ယောက်တည်းပဲ ကားဆက်မောင်းသွားချိန်ကျမှ အက်
ဆီးဒင့်ဖြစ်တာကွ။ အဲဒါက တိုက်ဆိုင်လွန်းတာမျိုး ဖြစ်နေ
တယ်သိလား။ အန်တီစံ ဆုံးတုန်းကလည်း ယုဝါပဲ
အန်တီစံရဲ့အိမ်မှာ ရှိနေတာ။ ဘာဆိုတာကို ငါမသိသေး။
မယ့် တစ်ခုခုတော့ လျှို့ဝှက်တာရှိနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်။
အဲသလောက်ပဲ ပြောတတ်တော့တယ်ကွ။ ကိုကြီးတိုးလည်း
အဲသလိုပဲ ငါ့ကိုပြောတယ်။ ခုလည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး
တူတူ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲ ဝင်သွားလိုက်တော့လည်း အားလုံး
အဆင်ပြေနေကြပုံရတယ်။ သူတို့ ပြန်ထွက်မလာကြဘူးကွ။
ငါ ပြတင်းကွယ်ကနေပြီး ရပ်စောင့်ကြည့်နေတာ။ အဲဒီ
အန်တီလတ်ဆိုတာကဖြင့် ထွက်တောင်ကြိုတယ်ကွ။ သူ
တို့နှစ်ယောက် ပေါ်တီကိုအောက်ဘက် ရောက်ချိန်မှာ
အိမ်တံခါးကြီးဖွင့်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်လာတာလည်း ငါတွေ့ရတယ်။ အဲဒါ မင်းပြောတဲ့
အန်တီလတ်ပဲ ဖြစ်မယ်”

ဗလအိမ်သို့သာ သူ ရောက်သည်။ ဗလအိမ်မှာ
စားချင်တာစား။ သူငယ်ချင်းတွေ တူတူထွက်ကြနှင့် ရှိနေကြတာပဲ
ရှိတာ။ ဘေးအိမ်ကို ဘယ်သူ့ ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်စားချင်စိတ်
မဝင်ခဲ့ကြတာမို့။ ခု ဗလပြောသည့် အန်တီလတ်ဆိုတာကို သူ
သိမနေ။ အန်တီလတ် ဆို၍သာ သူကလည်းလိုက်၍ အန်တီလတ်
လိုက်ရသည်ပါပဲ။

“ဟုတ်လား ... ဒီလိုလုပ်။ ငါစုံစမ်းကြည့်မယ်ကွ။ ဒီလူတွေ
တစ်ခုခုကြောင့် ဒီအိမ်မှာ လာရှောင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်
တာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတယ်။
ဘေးအိမ်တွေနဲ့လည်း သိပ်အရောတဝင် မရှိတတ်ဘူးဆိုတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် မေမေ ပြောပြောပြလို့ သိထားရ
ပြီး ပန်းခြံထဲ ဆင်းလျှောက်တာပျိုး ကားနဲ့ရတနာဆိုင်
သွားတာမျိုးလောက်ပဲ ငါတို့ဘက်ကလည်း မြင်ထား။ သိ
ထားရတဲ့ အန်တီလတ် ဆိုတာကို ... ငါတို့ဘက်က
အံ့သြရမှာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံ
တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲကွ။ အဲဒါ ခက်နေတယ်။ စဉ်းစားစရာပဲ”

ဟု ဗလပြောကာ ငြိမ်နေသည်။ သူလည်း ငြိမ်နေ
သည်ပါပဲ။ စဉ်းစားနေကြတာကလည်း အားလုံးဖြစ်နေသည်။
ဒီးသိကလည်း စဉ်းစားသည်။ ထွန်းသက်ကလည်း စဉ်းစားနေ
သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာအဖြေမျှ ထွက်မလာ။

“အန်တီလတ်က သူ့အိမ်မှာ အကျွေးအမွေးရှိရင်တော့
ငါ့တို့အိမ်ကို ဖိတ်ပါတယ်ကွ။ ဥပမာ ... အလှူအတန်းလုပ်
တာမျိုး။ သူ့အဖေအတွက် ရည်စူးပြီး ဆွမ်းကျွေးတာမျိုး”

ဟု စကားဆက်ကာ ...

“လမ်းမှာဆုံဖြစ်ကြတယ် ဆိုရင်လည်း ကားထဲက မေမေ
ကို လက်ပြ။ ဖေဖေကိုလက်ပြ နှုတ်ဆက်တတ်ပါတယ်။
အဲသလောက်ပဲ ငါတို့နဲ့လည်း ရင်းနှီးရုံဆိုတာလေးပဲရှိတာ။
အနေတည်ငြိမ်တယ်ကွ”

ဟု ပြောပြန်၏။

“ဒီတော့ မင်းလည်း အဲဒီရွှေစုံပယ်ရိပ်ငြိမ်ထဲ ဝင်လို့မနေဘူး၊ အဲဒီ ဘာဗွေးဆိုတာကို မင်း သိတယ်၊ သူလည်း သိတယ်၊ ယုဝါနဲ့လည်း မင်းတို့ မြင်ဖူးသိဖူးနေကြတာဆိုတော့ ငါ စုံစမ်းတာက ပိုသင့်မယ်၊ သူတို့ မင်းကို ခြံရံ ရှောင်သွားနိုင်တယ်ကွ၊ ခြေရာပျောက်သွားရင် အာနိသ်လုပ်မလဲ”

ဟု ဗလပြောတော့ အားလုံး ခေါင်းညိတ်ပါစေ။ “နာမည်ရင်းက ဦးမြမွေးတဲ့၊ အသက်က လေးဆယ့်ငါးတော့ ကျော်လောက်ပြီ၊ အသားဖြူတယ်၊ အရပ်မြင့်တယ်၊ နဖူးမှာဒဏ်ရာရှိတယ်၊ နေလောင်ထားတဲ့ အသားအရောင်ရှိတယ်ကွာ၊ ရုပ်ကတော့ တစ်ချိန်က လူချောတော့ ဖြစ်မှာပါ၊ ခုတော့ ဒဏ်ရာကြီး ရှိနေတယ်ကွာ၊ ယုဝါ ဆိုတာကတော့ အဲဒီအိမ်မှာ မင်းတွေ့ရတဲ့ လူသစ်ကောင်မလေးရိုးများများဆိုရင် အဲဒါပဲလို့ သိထား၊ မြကြာမှုံမှာ အထွတ်လေး ရှိုးထုတ်တဲ့ကောင်မလေးကွ ရုပ်လေးလည်း ချောတယ်”

ဟု သူ ပြောတော့ ဗလ ခေါင်းညိတ်သည်။ “ကဲ ... အလုပ်ဆင်းမယ်၊ အလုပ်ဆင်းမယ်၊ အန်ကယ်မျှော်နေလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ လုံးချင်းအိမ်ရာဘက်ကို သုံးကောင်လုံး ရောက်နေတာ၊ အဲဒီဆိုက်ဘက်ကို မင်းလည်းလိုက်၊ ဟိုမှာ စကားဆက်လို့ရတယ်၊ ဘိုးဘိုးကတော့ ရုံးခန်းမှာရှိမှာ”

ဟု ပြောပြီး ထွန်းသက် ထရပ်၏။ ပြောသလင်းနဲ့ပြန်ဖြစ်သည့် ပန်းကန်တွေကိုယ်စီကိုင်ကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်။ အားလုံး ကိုယ့်ပန်းကန် ကိုယ်ဆေးကြတာ ဒေါ်ကြီးယုန်၏လက်တက် နောက်တစ်ခေါက် စားကောင်းသောက်ကောင်း ဝင်တီး၍ အောင် ဖိုးသီမှ အထပ်ထပ် ချိုးကျူးပြီးမှ ကားပေါ် အားလုံးတက် အလုပ်ဘက် ခရီးဆက်ကြရပါသတည်း။

ဖေဖေလည်း ဤနေ့မှာ ရွှေပင်လယ်ဆောက်လုပ်နေပစ္စည်းအရောင်းစင်တာကို အရင်ဝင်မည်ဟု ပြောသွားသည်။ ဤကတော့ ရုံးခန်းဖွင့်ထားရာ အရောင်းစင်တာ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ နေပေလိမ့်မည်။

သူ အလုပ်ဆိုက်ထဲရောက်တာနှင့် ဟန်းဖုန်းလေးလှမ်းဆက်မိသည်က ဘိုး၏မြကြာယံသို့ပါ။

“ဟားလို”

အသံက မိကျော့အသံ ဖြစ်နေသည်။ သူ လိုရင်းပဲ ခြုံလိုက်သည်ပါပဲ။

“မိကျော့ ... အဲဒီမှာ မနေ့က ရောက်လာတဲ့ မမလေးရှိလာ၊ ရှိရင် ဖုန်းပြောခိုင်းတော့ အစ်ကိုလေး ဆက်တယ်လို့ပြော”

ဟု ပြောတော့ မိကျော့မှ ...

“မရှိဘူး အစ်ကိုလေး၊ ဘိုးနဲ့အတူ ကားပေါ်ပါသွားတယ်၊ ဆရာဝန်သွားပြမလို့တဲ့၊ ဘိုးက မှာထားတယ်၊ အစ်ကိုလေးဆီက မမလေးဆီကို ဖုန်းဆက်လာရင် ဘိုးနဲ့အတူ မမလေး



ပါသွားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း မိကျောက အစ်ကိုလေးနဲ့ ပြောပြလိုက်ပါတဲ့။ အဲသလို ဘိုးက မှာသွားပါတယ် အစ်ကိုလေး။”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရှိန်းခနဲ ခံစားရသည်။ ရှစ်စိတ်ဖြင့် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ ဘိုး သိထားနှင့်သည်လေ။ သွန်းလေပြေခင်ကို သူ ဖုန်းဆက်ချေမည် ဆိုတာကိုလည်း သိထားနှင့်နေသည်။ အားပေးစကား ပြောချမည်ဆိုတာကိုလည်း သိထားနှင့်ချေမည်သာ။ နေ့တစ်ဝက်လုံး အလုပ်ထဲမှာ ရှိနေရမယ့် စိတ်က သွန်းလေပြေခင်ထံသို့ပဲ ရောက်နေသည်။ နေ့လယ်စာကို အလုပ်မှာ ဖွင့်ထားသည့် ယာယီကင်တင်းမှာပဲစားစား အိမ်ပြန်စားစား ဝန်ထမ်းတိုင်းကို အခွင့်အရေး ပေးထားတာနဲ့ အလုပ်သမားအားလုံးကတော့ ဘိုး စိမ့်ထားပေးသည့် ကင်တင်းမှာပဲ စားကြတာများသည်။ သူတို့လည်း ဝင်စားဖြစ်ကြတာများပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ဤနေ့မှာတော့ အားလုံးက ပြန်စားကြဖို့ တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဗလအိမ်သို့ ဖိုးသီနှင့် ထွန်းသီတို့နှစ်ကောင်က အတူလိုက်စားကြမည်။

ပြီးတော့ကျတော့ ရွှေစုံပယ်ရိပ်ငြိမ်ဆီမှာ ဘာစွမ်းယုဝါဆိုတာတွေနဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ဟိုမှသည်မှ ပါးပါးနပ်နပ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်အကဲခတ်ကြမည်။ သူကတော့ ဘိုး၏မြကြာယံသွားရမည်။ ဘာစွမ်းနှင့် ယုဝါတို့ ရွှေစုံပယ်ရိပ်ငြိမ်သို့ ရောက်ကြသည့်ကိစ္စ ပြောပြရမည်။ ဤသည်က အားလုံး၏တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည့် လှုပ်ရှားမှု အစီအစဉ်။

မြကြာယံမှာ ဘိုးကို ပန်းခြံထဲမှာ တွေ့တာမို့ ကားရပ်ပြီးတာနှင့် ဘိုးထံသို့ အရင်ပြေးရသည်။ သွန်းလေပြေခင်ထံလာသည်ဟု ဘိုး မထင်အောင် သူ ကြိုးစားပြုချိန်မှာ ဘိုးက ရယ်၍ ...

“ဘိုး ဒီနေ့ အလုပ်ထဲ မသွားတော့ဘဲ သွန်းလေပြေခင်ကို ဒေါက်တာဦးသော်ကောင်းနဲ့ တွေ့ပေးလိုက်တယ်။ အမြန်ပြသတာ ကောင်းမယ်လေ။ မနက်ဖြန် ခေါင်းပိုင်းကို ဒေါက်တာကောင်း ဓာတ်မှန်ရိုက်လိမ့်မယ်။ ပြီးရင် ကုသစရာရှိတာ ကုသမယ် ဆိုပါတော့၊ ဒေါက်တာကပြောပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း လူနာတွေဟာ သူတို့အလွန်တရာကိုမှ စွဲလမ်းမှတ်မိတဲ့ အရာတစ်ခုခုကြောင့် ရုတ်တရက် သတိပြန်ရလာနိုင်တာမျိုး ရှိတယ်တဲ့။ ကဲ ... ကဲ ... မိန်းကလေး မီးဖိုထဲမှာ ရှိနေလေရဲ့၊ သွားတွေ့လိုက်ဦး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချော့မှာ အားလုံးနဲ့ လူသစ်တွေအဖြစ် တွေ့နေချိန်မှာ ဘိုးနဲ့မြေးတို့ကတော့ လူရင်း လူဟောင်း အဖြစ်နဲ့တော့ ရှိနေသလိုတော့ ဖြစ်သွားရတာပေါ့လေ။ သူ့ချော့ ဘယ်သူ့မဆို တရိတသေနဲ့ အားကိုးရှာတာပါပဲ။ အဆင်ပြေအောင်လည်း ပေါင်းဆင်းဆက်ဆံရှာတယ်”

ဟု ပြောလာတော့ ဘာစွမ်းတို့ကိစ္စ နောက်မှပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မီးဖိုဆောင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးရပါ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲလေ။ သွန်းလေပြေခင်ကို ခေါက်ဆွဲကြော်သည့် အညော်လုပ်နေသည့် မြင်ကွင်းဖြင့် ကြုံလိုက်ရသည်ပါပဲ။



“ဟာ ... အညော်မိတော့မှာပဲ၊ ဘာလို့ ကြော်နေရတာ
ဒေါ်ကြီးဆယ် မတားဘူးလား၊ သူက ခေါင်းမှာဒဏ်
ထိထားတာ”

ဟု ဘေးသို့ရောက်လည်း ရောက်သွားရ။ သွန်း
ပြေခင်၏လက်ထဲမှ စတီးလ်ယောက်မကို ဆွဲယူလိုက်မိရသည်
ပါပဲ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်၊ သွန်းလေပြေခင်
နေကောင်းပါတယ်၊ ဒီလောက်တော့ လုပ်လို့ရပါတယ်ရှင်
ဒေါ်ကြီးဆယ်ကို မဆူပါနဲ့နော်၊ သွန်းလေပြေခင် အတင်
ဝင်လုပ်တာပါ”

ဟု မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောနေစဉ်မှာ သူ ခေါင်း
ခါနေသည်။ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထဲဝင်လာသည်က သွန်းလေပြေခင်
ဟု နာမည်လေးတပ်၍ ပြောတာလေးကိုပါ။ ဘုရားရေ ...။ ဤ
အမည်လေးကိုတော့ အသားတကျ နှုတ်ကျိုးနေချေသည်တကား။

ဒါဆို မကြာမတင်မှာ အားလုံးကိုပြန်၍ အမှတ်ထင်
ထင် ဖြစ်လာစေနိုင်မည်လား မသိ။ သူကတော့ သွန်းလေပြေခင်
ကို အမြန်ဆုံးလည်း ပြန်၍အတိတ်ကိုသတိရစေချင်သည်။ အမြန်
ဆုံး အလုပ်သင်ရှေ့နေလည်း ဆင်းစေချင်သည်။ ရှေ့နေတစ်ယောက်
အဖြစ် လုပ်ကိုင်တာကိုလည်း မြင်ချင်သည်။ ဒါဆို သွန်းလေပြေ
ခင် ဆိုတာ အဘယ်မျှထိ ထက်မြက်သည့် မိန်းကလေးဆိုတာ
ဖေဖေ သိသွားရချေမည်ပေါ့။ ဖေဖေ ခေါင်းမာမာဖြင့် ဆက်ရှိနေ
လျှင်လည်း သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ ထက်မြက်သည့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်သွားတာကို သူ မြင်ရသည်ပဲမို့သူ။

ရင်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်နေမည်သာ။ သူ တန်ဖိုးထားသော မိန်း
ကလေးပေပဲလေ။

“ဟုတ်ပါရဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ပြန်နားလိုက်နော်၊ ဘိုး
အတွက် သူကိုယ်တိုင် ကြော်ပါရစေချိုပြီး ဝင်လုပ်တာ
လေ၊ ဒီနေ့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သွားပြတယ် ဘုန်းလှုံလေးရဲ့၊
ဆေးတွေ ပေးလိုက်တယ်လို့ မိန်းကလေးက ဒေါ်ကြီးဆယ်
ကို ပြောပြတယ်”

ဟု ဟင်းချိုရည်အိုး ပြင်နေရင်း ဒေါ်ကြီးဆယ်
ပြောလိုက်စဉ်ခိုက် ...

“ကဲပါ ... ဧည့်ခန်းမှာ ခဏထိုင်ပါ သွန်းလေပြေခင်ရယ်၊
လောလောဆယ်မှာ အညော်တွေ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ စာတွေ
လည်း မဖတ်သေးနဲ့ဦး၊ ခေါင်းကို အနားပေးထား၊ ဟုတ်
ပြီလား၊ ဒါက ကိုယ့်ရဲ့ဟန်းဖုန်းနံပါတ်၊ ဘာကိစ္စရှိရှိ
ဘယ်အချိန်မဆို ဖုန်းဆက်လား၊ အားမနာနဲ့၊ ကိုယ်လည်း
နေ့တိုင်းလာမှာ၊ အားမငယ်ရဘူးနော်”

ဟု ပြောကာ ဧည့်ခန်းသို့ သွန်းလေပြေခင်ကို ခေါ်
လာတော့လည်း ကလေးလိုပဲ လိုက်လာရှာသည်ပါပဲ။

“ကိုယ်နဲ့ သွန်းနဲ့ တွေ့ကြတာက မိုင်းခမ်းလီမှာ သုံးဘီး
ဆိုင်ကယ်လေး သွန်း မောင်းလာချိန်ပေါ့၊ ပန်းတွေက
တစ်စီးအပြည့်ပဲကွ၊ ကိုယ် ကိုကြီးတိုးရဲ့သီချင်းဆိုဒဏ်
မခံနိုင်လို့ ခြွေလျင်လျှောက်ချိန်မှာ လမ်းပေါ်မှာ သွန်းရဲ့
ပန်းဆိုင်ကယ်လေးနဲ့ တိုးတာဗျာ၊ မှတ်မိနေလားဟင်”

ဟု မေးတော့ သွန်းလေပြေခင် သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

www.burmeseclassic.com



“သွန်း သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေးကိုလည်း မြကြာမှုံမှာမြင်တော့ မှတ်မိနေတယ်။ ပန်းတွေကိုလည်း သိမြင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေး ပြောသလို မမှတ်မိနေဘူး။ ကျွန်မ ... ကျွန်မ အစ်ကိုလေး ပြောသလို ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာ ရတယ်ဆိုတာကိုလည်း တွေးမရဖြစ်နေတယ်”

ဟု မျက်နှာလေးညှိုးပျော့နေရင်း ပြောရှာတော့ သူ သနားမိရပြန်ပါတယ်။

“နောက်တော့ သတိရလာမှာပါ သွန်းလေပြေခင်၊ ဘိုးက လည်း ဆေးကုပေးမှာပဲ ဥစ္စာ၊ အားမငယ်နဲ့နော်၊ ကိုယ်ရယ် ဘိုးဘိုးရယ် ရှိတာပဲ။ ဒီအိမ်မှာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့နေ”

ဟု သွန်းလေပြေခင် စိတ်အားငယ်မှာ စိုးနေတာပဲ ရင်ထဲမှာ သိနေလျက် တဖွဖွပြောနေမိရပြန်သည်က ချစ်ခွန်း၍ပါ။ ကြင်နာသနားရခြင်းတွေပါ ပြည့်ဝနေပါသည့် ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ဖြင့်ပါ။

ထိုစဉ်ခိုက် ဖုန်းမြည်လာတာမို့ ...

“ခဏနော် သွန်း၊ ဒီမှာ ထိုင်နေ ... ထိုင်နေ”

ဟု မီးဖိုဆောင်ထဲ ပြန်မဝင်အောင် သေချာထိုင်ခိုင်း ခဲ့ပြီးမှ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်မိရပါတယ်။ ဖုန်းက ဗလ၏ဖုန်း နံပါတ်ပေါ်နေသည်လေ။

“ဟယ်လို ဗလ”

“ဟေ့ကောင် ... ငါ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရွှေရောင်ဖိတ် စာကြီးတစ်စောင် ရောက်နေတယ်ကွ၊ မနက်က မင်းမြင် ခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေ၊ ဖိတ်စာက ဒီနေ့ နေ့ချင်းပြီးများ အား

ချင်းရိုက်ထားတာလား မသိဘူး၊ အတော်လေးလည်း ကုန်ကျမယ့် ဖိတ်စာကြီးက သိလား၊ မနက်ဖြန် သူတို့ မိသားစု ဆုံစည်းမှုအထိမ်းအမှတ်ပွဲဆိုပြီး ဖိတ်ထားတာ၊ ကွဲကွာနေကြရတဲ့ ခင်ပွန်း ညည်းနဲ့ သမီးလေး ယုဝါတို့ကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဆိုပဲ။ အဲသလိုကို ဖိတ်စာမှာ အတိအလင်း ရေးထားတာ ဘုန်းလျှံ၊ အဲဒါကို က ထူးမနေဘူးလား၊ တော်ဆော်မြင်ရကြုံရခဲ့တဲ့ ကြုံတောင့် ကြုံခဲ့ ဖိတ်စာမျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းပြောတဲ့ ဦးမြမွေး ဆိုတာ အန်တီလတ်ရဲ့ခင်ပွန်းဆိုပဲ၊ ဘယ်လိုကွဲကွာခဲ့ကြ ရတယ်ဆိုတာတော့ မနက်ဖြန် အဲဒီပွဲကို တက်မှပဲ သိရ မှာပဲ၊ ကြည့်ရတာ အန်တီလတ်ဘက်က အဲဒီ ဦးမြမွေးဟာ သူ့ခင်ပွန်း၊ ယုဝါ ဆိုတာ သူ့သမီးဆိုပြီး လူသိရှင်ကြား လုပ်တဲ့သဘောလိုပဲ ငါ ထင်တယ်၊ မေမေကလည်း ထင် နေတယ်၊ ငါတို့မိသားစုအားလုံးကို ဖိတ်တာ၊ မေမေဆို အံ့သြနေတာကွ၊ အန်တီလတ်မှာ ခင်ပွန်းရှိတာ မသိဘူးတဲ့၊ ငါတို့ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာကြတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရောက်ချိန်မှာ အန်တီလတ်ပဲ အဲဒီရွှေစပယ်ရိပ်ငြိမ် မှာ ရှိတော့တာလေ၊ အန်တီလတ်ရဲ့ဖေဖေဆိုတာတောင် မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မေမေက အဲဒါတွေ ပြောနေတာ၊ အန်တီလတ်မှာ အဲသလို မိသားစုရှိနေတာကို မသိကြဘူး လေ”

ဟု ပြောနေတော့ သူ ပို၍ရင်ထဲရှုပ်ထွေးလာသည်။ ထိုင်ခိုင်းထားသည့် နေရာမှာ နာနာခံခံလေး ငြိမ်သက်ထိုင်

နေပါသည့် သွန်းလေပြေခင်ကိုလည်း တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိသည့် သွန်းကလည်း ဖုန်းပြောနေသည့် သူ့ကို ငေးကြည့်နေရှာပါ။

“မြကြာမုံက ဘာဗွေးနဲ့ ယုဝါတို့နှစ်ယောက်ဟာ အသလောက် ချမ်းသာနေတဲ့ နေရာကတုလား။ ဘာဗွေးဟာ မြကြာမုံမှာ ဥယျာဉ်မျိုး ဒရိုင်ဘာ ခြံစောင့်ကြီးကွ။ ယုဝါဆိုတာ မိဘမဲ့၊ အသလိုရှိကြတဲ့ သူနှစ်ယောက်က ဘယ်လိုက ဘယ်လို သားအဖတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီး အဲဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားကြတာတဲ့လဲ။ မြကြာမုံမှာ ယုဝါဟာ မိဘမဲ့အဖြစ် ရှိနေတာပဲ။ ဘာဗွေးရဲ့သမီးရင် ဘာလို့ သူ့သမီးဆိုတာကြီးကို ဖုံးကွယ်ထားရမှာလဲ။ မဟုတ်တာ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေတယ် ဗလ၊ မရိုးသားမှု ရှိနေတယ်။ အထူးဆန်းဆုံးက ဘာဗွေးက ယုဝါကို မိဘမဲ့ဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး ရှိလာရာက ခုမှ ကောက်ကာငင်တာ သူ့သမီးဆိုပြီး အဲဒီကို ဘာလို့ခေါ်သွားတာတဲ့လဲ။ ဘာလို့ဘိုးကို ခွင့်ယူပါမယ်ဆိုပြီး ပြောသွားတာတဲ့လဲ။ ဒီအဖြစ်ကို တစ်စုံတစ်ရာတောင်မှ ဘိုးကို ဘာဗွေး ပြောမပြသလို ယုဝါလည်း မပြောပြဘူးကွ”

“အေး ... မင်းပြောတာတွေ အားလုံးဟာ စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်နေတာမှန်တယ်။ မရိုးသားဘူးလို့လည်း ငါလည်း ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒီ အန်တီလတ်ထဲ အဲဒီ မင်းပြောတဲ့ ဦးမြမွေးကို သူ့ယောက်ျားအဖြစ် အထိအလင်း ရေးထားတာကွ။ သူ့ယောက်ျား မဟုတ်ဘဲ ထည့်ရေးပါ့မလား။ မင်း ပြောသလိုဆို နဖူးမှာဒဏ်ရာကြီးတောင်

ရှိနေတဲ့ နေလောင်ထားတဲ့ အသားအရေနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို အန်တီလတ်လို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေနေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က သူ့ခင်ပွန်းသည်ပါလို့ ပြောပါ့မလား။ မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ မပြောဘူးကွ။ အဲဒါလည်း စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲပိုင်းဖြတ်လိုက်ရပါပြီ။ ဤကိစ္စ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေ၍တော့ မဖြစ်တော့သည့်အခြေ။ ဘိုးကို ပြောပြမှဖြစ်မည်။ ဘာကြောင့်ဆို ...။ ဘာဗွေးရော ယုဝါတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် မြကြာမုံနှင့် ပတ်သက်နေကြသည်ကိုးလေ။

သူ လုံးဝလက်ခံ၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်က ... “တစ်သက်လုံး ယုဝါဟာ မိဘမဲ့အဖြစ်နဲ့ မြကြာမုံမှာရှိရာက ခုကျမှ ဘာဗွေးက သူ့အဖေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ဘာဗွေးကရော ခုကျမှ သူ့ အစဉ်တစိုက် ဒီတိုင်ပဲ မိဘမဲ့အဖြစ်ထားထားတဲ့ ယုဝါကို သူ့သမီးပါဆိုပြီး ဖြစ်လာတာတဲ့လဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတကွ မြကြာမုံမှာရှိနေကြ မြင်နေကြတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက သားအဖမှ ဖြစ်မနေကြဘဲ၊ ဒါ ငါ သူတို့နှစ်ယောက် သားအဖဖြစ်နေတယ်လို့ ဖိတ်စာထဲမှာ ပါနေတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို လက်မခံနိုင်ဆုံး ဖြစ်နေတာပဲ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မဟုတ်သေးပါဘူး။”

ဟု တွေးကာ ခေါင်းသာတွင်တွင် ခါမိရပါပြီတည်း။ ဘာတွေဖြစ်နေကြသည်ဆိုတာ မသိနိုင်သေးဘဲမဟုတ်။ သူ သိထားတာ တစ်ခုကတော့ အသေအချာရှိနေသည်။



ရွှေစံပယ်ရိပ်ငြိမ်မှာ လောလောဆယ် ပြောင်းလဲဖြစ်
တည်ခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်သည် မှားယွင်းမှုကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု။
ဘိုးကို အသိပေးမှလည်း ဖြစ်ချေမည်ဟုပါ။

ပြီးတော့ ... သူ ပို၍သံသယရှိနေသည်က ယခုဖြစ်
တည်နေသည့် ကိစ္စထဲမှာ ယုဝါ ဆိုတာ ပါနေသည်။ ထိုယုဝါ
သည် သွန်းလေပြေခင်နှင့်အတူ ကားနှင့်ပါသွားပြီးမှ ဆင်းနေခဲ့
သည့် ထိုတစ်နေ့မှာ ...။ သွန်းလေပြေခင် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်
သည်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်နှင့် ဝေးကွာအောင် နေရစ်ခဲ့သည်ဟု
ယုဝါကို သူ ထင်သည်။ ထိုနေ့က အခန့်မသင့်လျှင် သွန်းလေ
ပြေခင်သည် ထိုကားအက်စီးဒင့်အတွင်းမှာ သေဆုံးသွားနိုင်သည်
လေ။

ပြီးတော့ ထိုသို့သွားခြင်းမှာလည်း အန်တီစံအတွက်
ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုဖို့ တစ်ခုခုဝယ်ဖို့ သွားကြခြင်းပါဟု ယုဝါပြော
ပြခဲ့သည်။ မျက်ရည်လေးတကျကျဖြင့် အားလုံးကို ပြောပြခဲ့သည်။
ဝမ်းလည်းသွားနေဟန်ရှိခဲ့သည်။ ဒရစ်ပုလင်းပင် ချိတ်ရသေးသည်။
ဒါပေမဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုက နှစ်ခုဖြစ်နေသည်။
ပထမတစ်ခုက အန်တီစံ သေဆုံးချိန်မှာ ယုဝါရှိနေ
သည်။

ဒုတိယအချက်က သွန်းလေပြေခင် သေကောင်
ပေါင်းလဲ ဖြစ်စေနိုင်သည့် သေနိုင်သည့် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်မှု
ကြီးတစ်ခု မတိုင်ခင်မှာ ယုဝါသည် သွန်းလေပြေခင်နှင့်အတူ
ကားပေါ်ပါသွားခဲ့ရာမှ ဆင်းနေခဲ့သူ ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီနေ့က မြကြာမှုကကားလည်း ဘာဘွေး မောင်းပြီး
ဈေးကိုသွားတာပဲ။ အဲဒီကားနဲ့ သွန်းလေပြေခင်နဲ့ ယုဝါတို့
တူတူလိုက်မသွားပဲ ဟိုင်းလက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နောက်
ကျပြီးမှ ဘာကြောင့် ဈေးကိုသွားကြတာတဲ့လဲ။ အဲဒါလည်း
စဉ်းစားစရာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ သွန်းကပဲ နှစ်ယောက်တည်း
သက်သက်သွားချင်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ယုဝါက သတ်
သတ်သွားမယ်လို့ ပြောလို့လား၊ ဘုရားရေ ... ဒါဆို ...
ဒါဆို ယုဝါပြောတာပိုဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ ... သူ ... တစ်ခုခု
တော့ ကြံစည်ထားပုံရတယ်။ သူ လမ်းခုလတ်မှာ ကျန်ခဲ့
ဆင်းခဲ့တာကိုက အဓိက ငါ့ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ဆုံးအချက်
အဖြစ် ရှိနေတယ်”

ဟု တွေးနေရာမှ ဘိုးထံသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားလိုက်
မိရပါပြီတည်း။

ဤအတိုင်း ငြိမ်နေ၍မဖြစ်တော့ပြီဟု သူ ပြတ်သား
စွာ ဆုံးဖြတ်ထားမိရသည်လေ။

သွန်းလေပြေခင်ကတော့ သူ ထိုင်ခိုင်းထားသည့်
နေရာလေးမှာ နာခံစွာ ထိုင်ကျန်ခဲ့ရှာသည်ပါပဲ။ အရမ်းကိုအပြစ်
ဆင်းစင်သည့် သွန်းလေပြေခင် ဆိုတာ သူ သိနေရသည်။ နာခံပုံ
ဆူးကလည်း ကလေးလေးနယ်ပါတကား။



❀ အခန်း(၂၃) ❀

မှန်ရိပ်မှာထင်နေသည့် မျက်နှာလေးကို ယုဝါကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည့်နူးနေမိရသည်ပါပဲ။ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဟုတ်သည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ယုဝါဆိုသည့် မြကြာမှုမှ မိဘမဲ့အသက်မလေးတစ်ယောက်၏ ရုပ်အဆင်းတွေပင် ဝေဝါးကုန်ရပြီ။ လူကြီးရိပ်လေးတွေ လိပ်ထနေသည့် ကုပ်ဝဲဆံပင်။ မျက်နှာကအပေါင်းတင်ထားကာ လက်သည်းခြေသည်းတွေလည်း ပုံဖော်ဆိုးထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် နုနုနေပါ၏။

အလှပြင်ပြီးသွားပြီဖြစ်သည့် ယုဝါကို ပြုံး၍ကြည့်သည့် ဒေါ်ခင်သုလတ်၏ မျက်ဝန်းတွေကတော့ ရွန်းလဲ့နေကြသည်ပါပဲ။

“သူ့ကို မေမေလို့ ခပ်ရွံ့ရွံ့လေး ခေါ်လိုက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ တစ်သက်လုံး ငါလုပ်သွားရုံပဲရှိတယ်။ ငါလိုချင်တဲ့အရာတွေအားလုံး ရနေမယ့် ဘဝတစ်ခုထဲကို ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး ခြေချပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီ”

ဟု ယုဝါ တွေးကာ ဒေါ်ခင်သုလတ်ကို တုံ့ပြန်ပြီး ကြည့်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ ဘာမှသိပ်အားစိုက်ကြိုးပန်းစရာမရှိ။ အမေတစ်ယောက်ကို သမီးတစ်ယောက်က ချစ်အားကိုးစွာကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေကိုပဲ ပိုးမွေးသလို ယုဝါ မွေးထားလိုက်ရုံပဲရှိသည်။ ဆိုသလိုကြည့်လိုက်ဖို့အတွက်လည်း ဘာမှအခက်အခဲမရှိ။

ကုန်တိုက်မှာ အဝတ်တွေဆက်ဝယ်ပေးဦးမည်ဆိုကာ ဒေါ်ခင်သုလတ် အလှပြင်ဆိုင်မှ ခေါ်လာတော့ ယုဝါ ပျော်နေသည်ပါပဲ။

“ငါတစ်သက်လုံး ဝတ်ချင်စားချင် ဖြစ်ခဲ့လေသမျှတွေ အားလုံးကို ဒီနေ့တစ်နေ့တည်းမှာ ငါ ဝယ်ခွင့်ရတော့မယ်”

ဟု ပျော်နေရင်း ဒေါ်ခင်သုလတ်၏ လက်မောင်းဦးကို ဖက်တွယ်လိုက်ကာ ...

“သမီးလေ ဟိုကတည်းက အဝတ်လှလှလေးတွေ သိပ် ဝတ်ချင်တာ မေမေရဲ့၊ အခု ဝတ်ရတော့မှာပေါ့နော်၊ မြကြာမှုမှာလေ သမီးက မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံဆို စုစုထားပြီး အလှပြင်ပစ္စည်းလေးတွေဝယ်တာ၊ အင်္ကျီလေးတွေဝယ်တာ၊ ဂါပေမဲ့ မေမေရယ်၊ ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ၊ တန်ရာတန်ရာလေးလောက်ပဲ ဝယ်နိုင်ခဲ့တာ မေမေရဲ့၊ ခုလို ကုန်တိုက်ကြီးထဲရောက်ပြီး အလှလည်းပြင်ရတယ်၊ အဝတ်လည်း ဝယ်ပေးမယ်ဆိုတော့ သမီးဖြင့် ရင်ထဲမှာ တုန်နေတာပဲ မေမေ၊ သမီးမှာ မေမေ ရှိနေတာမသိခဲ့ရတာမို့ ခု မေမေကိုလည်းရ၊ ဝတ်ချင်တာတွေ လှချင်တာ



တွေလည်း ဖြစ်နေရတော့ ရင်ထဲမှာ မယုံရဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်တာ မေမေရယ်”

ဟု မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲတက်လာအောင် တစ်ခုရင်ကိုနှစ်၍ အားထုတ်ယူပြီး ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ခင်သုလား အတော်ကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတာကို ယုဝါ မြင်လိုက်သည်။ ယုဝါအတွက် မျက်ရည်ဝဲလာဖို့ဆိုတာကတော့ အားထုတ်စရာမလို။ တကယ့်ကိုပဲ အလှမက်ရင်း မုန့်ဖိုးလေးစုခဲရ၊ ဝယ်ခဲ့ရတာတွေ၊ မိဘမဲ့ဘဝဖြင့် နေခဲ့ရတာတွေကို ပြန်လှိုက်ရုံမျှဖြင့် မျက်ရည်ဆိုတာက ဝဲတက်လာရသည် မဟုတ်လား။

“အဲဒါတွေ မေ့ထားလိုက်တော့နော် သမီးလေး၊ မေမေ့သေဆုံးသွားပြီလို့သိထားခဲ့ရတဲ့ သမီးလေးကို သမီးလေးမေ့နေအတူ ဒီနေ့မနက်မှာ ပြန်ရလိုက်တဲ့အတွက် ရင်မှာ ချမ်းမြေ့နေရတာပါ။ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းလို့မရတဲ့ ဆုလေးကြီးကို ရလိုက်သလိုပါပဲကွယ်၊ ဒီနေ့ မေမေ ရတနာဆိုကိုသွားဖို့ ဦးဆွေ ကားသုတ်နေတာကို ခဏစောင့်နေမှာ မောင်နဲ့ သမီးလေးတို့ ရောက်လာကြတာ၊ ရတနာဆိုကြီးကိုသွားပြီးမှ ရောက်လာတာဆိုရင် ဒေါ်ခင်တို့နဲ့ပဲ တိုးရမှာ”

“ဒေါ်ကြီးခက်နဲ့ပဲတိုးရင် ဒေါ်ကြီးက လက်ခံချင်ပါ့မလဲနော်၊ သူက ... သူက သမီးကို မေမေနဲ့ခွဲတဲ့အထဲ အဓိက ပါနေတဲ့ဥစ္စာ”

ဟု မျက်နှာလေးညို၍ ယုဝါ ပြောတော့ မေမေပြီး

“ကျန်ခဲ့ပါပြီ သမီးရယ်၊ ဒေါ်ကြီးခက်လည်း အသက်ရပါပြီ၊ ခွင့်လွှတ်ချင်စရာ မကောင်းတဲ့ကိစ္စကို သူ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် အဲဒီကိစ္စဟာ သမီးရဲ့ဘိုးဘိုးရဲ့ စေခိုင်းမှုလည်းပါတာမို့ ဒေါ်ကြီးခက်ကို သမီးလေး စိတ်နဲ့အပြစ်မြင်ရင် သမီးရဲ့ဘိုးဘိုးကိုလည်း အပြစ်တင်ရာ ရောက်မှာမို့ အဲဒီစိတ်ကို ဖျောက်လိုက်တော့နော်၊ မေမေတို့မိသားစု ပြန်ဆုံကြရပြီပဲ သမီးလေးရယ်၊ သမီးကို မေမေ သိပ်ချစ်တာပဲ၊ သနားလည်းသနားတယ်၊ မိဘရှိပါရက်နဲ့ အမေရင်ခွင်မှာ မကြီးခဲ့ရတာကို မေမေ ရင်ထဲမကောင်းတာ သနားတာ”

ဟု ပြောကာ ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွ သပ်ပေး

“ဒါကြောင့် သမီးလေးကို ချက်ချင်း ဒီကုန်တိုက်ကြီးကို ခေါ်လာတာလေ၊ သမီးလေး ဖြစ်ချင်တာ လိုချင်တာတွေ အားလုံးကို မေမေ လုပ်ပေးချင်လို့ပေါ့၊ ခု သမီးလေးအလှပြင်ပြီးသွားပြီ၊ အဝတ်အစား ဝယ်ကြမယ်၊ ဒီမှာက ကိုယ်ကြိုက်တာဝယ်ပြီးရင် ဝတ်ကြည့်လို့ရအောင် အဝတ်လဲခန်းလေးလည်း ရှိတယ်၊ သမီး ဝယ်တဲ့အထဲက အကြိုက်ဆုံးဝတ်စုံလေးကို သွားလဲဝတ်လိုက်လို့ ရသယ်သမီး၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ညနေမှာ မေမေတို့မိသားစု ပြန်ဆုံရတဲ့အထိမိအမှတ်နဲ့ ရွှေစုံပယ်ရိပ်ငြိမ်မှာ ပွဲလေးတစ်ခုကျင်းပမှာ၊ ဖိတ်စာလည်း အားကျင့်ဖီးဝင်အပ်ခဲ့တာမို့ ဖိတ်စာတွေပြီး



တာနဲ့ ရွှေစုံပယ်ရိပ်ငြိမ်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ကားနဲ့သွား
ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီပွဲမှာ သမီးလေးဝတ်ဖိုဝတ်စုံကို
ဝယ်ပေး၊ ရွေးချယ်ပေးမယ် သိလား။”

ဟု ဒေါ်ခင်သုလတ် ပြောနေသမျှ လက်မောင်း
ခေါင်းဖြင့်ငိုက်မိလိုက်။ ဒေါ်ခင်သုလတ်၏ပခုံးပေါ် ခေါင်းကို
မိလိုက်ဖြင့် လက်ကခါးကို ဖက်တွယ်ထားရင်း ဘေးမှလိုက်လာ
သည်က ယုဝါပါ။ ရင်ထဲမှာ ပျော်နေတာပဲ ရှိနေသည်။

“သမီးလေး ဝယ်ချင်တာ ဝယ်လို့ရအောင်ဆိုပြီး သမီး
ဖေဖေကို ရွှေစုံပယ်ရိပ်ငြိမ်မှာပဲ နားနေ၊ အိပ်နေခဲ့ပါ။
မေမေ ထားခဲ့တာပေါ့။ မောင်က အရမ်းစနစ်ဇယားကြီး
တာ၊ သိပ်ပြီး ဝယ်ခြမ်းတာတွေ လုပ်နေရင် သူ တား
မေမေ သိတယ်လေ၊ မေမေကလည်း ဒီအချိန်မှာတော့
သွန်ပြီးတော့ကို ဝယ်ပေးချင်နေတဲ့ မေမေ ဖြစ်နေတာ
သမီးရဲ့ဖေဖေအတွက်လည်း အဝတ်အစားတွေ ရယ်ဒီမိုကရေစီ
ထဲက ဝယ်သွားရမှာဆိုတော့ သူပါရင် လိုက်လိုက်တာ
နေမှာ မေမေသိတယ်၊ ခရီးလည်းပန်းလာတာဆိုတော့
နားနေခိုင်းလိုက်ရတာလည်း ပါပါတယ်ကွယ်”

ဟု ပြောကာ ကုန်တိုက်ရှိ ရယ်ဒီမိုကရေစီအထည်တွေ
ရောင်းသည့် ဆိုင်ကြီးတွေကို တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက်ကြည့်
ဒေါ်ခင်သုလတ် ခေါ်ခဲ့ရာနောက်သို့ ယုဝါ မငြင်းမဆန် အပူ
တွေဖြင့် ကလေးလိုပင် ခုန်ပေါက်ပျော်ပြပြီးမှ လိုက်လာခြင်းပါ
ယုဝါ ပျော်နေတာကိုကြည့်၍ ဒေါ်ခင်သုလတ်ကလည်း ပျော်
သည်ပါပဲ။

“ဒါလုတယ်နော် မေမေ၊ အို ... ဒါလည်းလုတယ်၊
ဟိုဟာလည်း လုနေတယ် မေမေရာ”

ရယ်ဒီမိုကရေစီဝန်ရှည်လေးတွေ ရှုပ်နှင့် ဘလောက်စ်
အင်္ကျီလှလှလေးတွေ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီလေးတွေ၊ ခူးဆစ်ဖုံးချည်သား
အကောင်းစား ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီဝတ်စုံလေးတွေ မြင်မြင်ရာ
ခုန်ပေါက်ပျော်ရင်း လက်ညှိုးလေးထိုးပြသမျှ တစ်ချက်ခေါင်းမခါ
ဘဲ ဒေါ်ခင်သုလတ် ယုဝါအတွက် ဝယ်ပေးနေသည်ချည်းပါပဲ။

ကြာတော့ အဝတ်အစားထည့်ရာအိတ်တွေက များ
လာနေပြီ။ ဒီတော့မှ တစ်ချက် သတိဝင်လာသည်က ယုဝါပါ။
နောက်နေ့တွေလည်း ရှိနေသေးသည်ပဲလေ။ နောက်နေ့ကျမှ
ထပ်ဝယ်မည်ဟု ပြန်၍ စိတ်ကိုထိန်းသိမ်းယူရပြန်ပါ၏။

“တော်ပြီလား သမီး၊ ဝယ်လေ”

ဟု ဒေါ်ခင်သုလတ် ပြောနေပုံက ကြည်နူးနေခြင်း
ဖြင့်ပါ။ အနေအစား ဆင်းရဲရှာချေသည့်ဘဝက လာသည်ပဲဟု
ခံစားထားရလျက် ခုလို လိုချင်ရာရာ ဘာမဆို အထုပ်အပိုးပြည့်မျှ
လက်ထဲရောက်သွားအောင် သမီးလေး ပိုင်ဆိုင်ရချေသည်ပဲဟု
ခံစားရင်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေသည့် မျက်နှာလေးပါ။

“ဟင့်အင်း ... အများကြီး ဖြစ်ကုန်ပြီနော် မေမေ၊ သမီး
စိတ်ထဲ လိုချင်တာတွေ ယူယူနေလိုက်တာ ဒီလောက်တောင်
များကုန်မှန်း မသိဘဲ ဖြစ်သွားတာ မေမေရာ”

ဟု ပြောကာ ဒေါ်ခင်သုလတ်၏ပါးကို နမ်းလိုက်
သည်က ယုဝါပါ။ ဝယ်ပေး၍ အမေကိုနမ်းနေသည့် သမီးလေး၏
ခပ်ချွဲချွဲ အနမ်းလေးနယ် ရှိနေစေလိုက်သည်က ယုဝါပါတည်။



ထိုအနမ်းကြောင့်ပင်လျှင် ဒေါ်ခင်သုလတ် ပို၍ မျက်နှာလေးလန်းလာရှာသည်ပါပဲ။

“ဒါဆို ဒီအဝတ်လေးကို အဝတ်လဲခန်းမှာ သွားဝတ်ကြည့်လိုက်နော်၊ ဒီကညီမလေး၊ အစ်မရဲ့သမီးလေးကို အဝတ်လဲခန်းလေး ပို့ပေးပါကွယ်”

ဟု ပြောကာ ပိုးသားပန်းရောင်ဂါဝန်ရှည်လေးတစ်ကမ်းပေးလာသည်က ဒေါ်ခင်သုလတ်ပါ။ ပန်းရောင်ပိုးဂါဝန်ရှည်လေးက လည်ပင်းနှင့်လက်မောင်းနေရာလေးမှာ နှင်းဆီပွင့်ရောင်လေးတွေနယ် ပိုးသားပန်းပွင့်တွေကိုကပ်၍ အလှဆင်ထားပါသည့် ဂါဝန်လေးပေမို့ အမြင်လည်း ရှင်းသည်။ ချစ်ဖို့လည်း ကောင်းနေသည်။

“သမီးလေး သွားဝတ်လိုက်နော်၊ ဒီအိတ်လေးဆွဲသွား”

ဟု ပိုးသားဂါဝန်လေး ခေါက်ထည့်၍ ဆိုင်ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးမှ ပြုံး၍ကမ်းပေးစဉ်မှာလည်း ဒေါ်ခင်သုလတ် ပြောလာပါ၏။ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီး၏နောက်မှနေ၍ ယုဝါ အဝတ်ထည့်လက်ဆွဲစက္ကူအိတ်လှလှကြီးကိုကိုင်ကာ စတိုင်လေးဖြင့် ဟန်လေးချီ၍ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဟုတ်သည်လေ။ အရမ်းကိုချမ်းသာသည့် ဒေါ်ခင်သုလတ်၏သမီး ယုဝါဖြစ်နေသည်ပဲ။ ဒေါက်ဖိနပ်လှလှလေးတွေ မှန်မီရိုကြီးနှင့် ရောင်းချရာနေရာဘက်ကို ဖြတ်လျှောက်လာရတော့ တစ်ချက်တန့်သွားကာ ...

“အစ်မကြီး ... ဟို ... ဒီထဲက ဖိနပ်တစ်ရန် အရင်ယူလိုက်ချင်ပါတယ်၊ အားလုံးက ကောင်တာမှာ ရှင်းရှာမဟုတ်လား၊ မေမေ ရှင်းပေးပါလိမ့်မယ်နော်”

ဟု ရွှေရောင်ခွာနိမ့်ဖိနပ်တစ်ရန်ကို ညွှန်ပြပြီး ယုဝါပြောတော့ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးမှာ ဖိနပ်အရောင်းတာဝန်ကျ မိန်းကလေးထံ ပြုံး၍ပြောကာ ဖိနပ်လေးကိုယူ၍ အိတ်လေးနှင့် ယုဝါ လက်ထဲ ထည့်ပေးလာသည်ပါပဲ။ ယုဝါ အဝတ်လဲခန်းသို့ ရောက်တော့ အပြင်ဘက်မှာ စောစောက ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကြီးက စောင့်နေပါ၏။ ယုဝါ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အဝတ်လဲဝတ်လိုက်သည်ပါပဲ။ မှန်ကြည်ချပ်ကြီးက လူတစ်ရပ်ကျော်မျှရှိနေကာ တစ်ကိုယ်လုံးပြည့် မြင်နေရတာမို့ ပန်းရောင်ပိုးဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် လှနေသည့် ကိုယ်ပုံရိပ်ကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်ရင်း ကြည့်မဝသည့် နယ် ခံစားလာရပါ၏။ စီးလာသည့်ဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ သာမန်သားရေဖိနပ်ဖြူလေးတစ်ရန်။ ဖိနပ်ကိုချွတ်ပစ်လိုက်ကာ ဘေးမှာရှိနေသည့် ပလတ်စတစ်အမှိုက်ပုံးလေးထဲ ပုံးအဖုံးဖွင့်၍ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး စောစောက မျက်စိကျဝယ်လာပါသည့် ရွှေရောင်ခွာနိမ့်ဖိနပ်လှလှလေးကို စီးပစ်လိုက်သည်ပါပဲ။ မှန်ထဲထိပ်ကြည့်မိပြန်သည်။

“ခုမှ ပြည့်စုံသွားတာ၊ ဖိနပ်ဟောင်းနဲ့ ဒီဂါဝန်သစ်နဲ့တခြား စိတ်ဖြစ်နေတာ ပျောက်သွားပြီ ကြည့်စမ်း၊ ယုဝါဟာ မျက်နှာအပြင်အဆင်လည်း ပြောင်းသွားပြီ၊ အဝတ်အစား အဆင်အပြင်လည်း ဖိနပ်ကအစ ပြောင်းသွားပြီ၊ ငါဟာ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ ဒေါ်ခင်သုလတ်ရဲ့သမီးလေးအဖြစ် ပိုပြီးထိုက်တန်နေတဲ့ ရုပ်အဆင်းဖြစ်သွားပြီ၊ အပြင်အဆင် ဖြစ်သွားပြီ”



ဟု တွေးကာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးမိပါ၏။
 ချွတ်ထားသော အဝတ်တွေကို မျက်စိလေးတွေ၍ ယုဝါကြည့်သည်။
 ရွှေစုံပယ်ရိပ်ငြိမ်မှာ ဒေါ်ခင်သုလတ်နှင့်အတူ ကုန်တိုက်သို့သွား
 မည်ဟု ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရစဉ်ကတော့ အကောင်းဆုံး
 အဖြစ်ရွေးပြီး ဝတ်ခဲ့ရပါသည် အဝတ်လေးတွေ။ အပြာစင်းလေး
 ပါသော ဘလောက်အင်္ကျီလက်တိုလေးနှင့် အပြာကွက်လေးတွေ
 ပါသည့် ပါတိတ်ထဘီလေး။ အဝတ်တွေကို ဆတ်ခနဲ ယူလိုက်
 ကာ အမှိုက်ပုံးလေးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်ပါပဲ။ ပြီးပြီ။ ကျန်ခဲ့ပြီ။
 အပြာရောင် ပလတ်စတစ်အမှိုက်ပုံးထဲမှာ မြကြာမှုမှ ယုဝါ၏ဖိနပ်
 ဟောင်းလေးရော၊ အဝတ်တွေရော ကျန်ခဲ့ပြီတည်း။ အမှိုက်ပုံးအဖုံး
 လေး ပိတ်ကျသွားတာနှင့် မြင်ကွင်းထဲမှာ ထိုအရာတွေအားလုံး
 ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ နောက်ထပ်လည်း ယုဝါ၏ဘဝသည် ချမ်း
 သာခြင်းနှင့်အတူ ရှိရတော့မည်ဆိုသည်သဘော။

ယုဝါ အခန်းထဲမှ ပြန်မထွက်သေးခင် တစ်ပတ်မျှ
 ကိုယ်လေးကို လှည့်ပတ်၍ မှန်ထဲမှ ပုံရိပ်လေးကို ကျေကျေနပ်နပ်
 ကြီး ပျော်မဆုံးနိုင်စွာ ကြည့်မိပြန်ပါ၏။

“နောက်မှ ဒေါက်ချွန်ခွာမြင့်ဖိနပ်တွေဝယ်ပြီး အိမ်မှာလေ့
 ကျင့်စီးကြည့်ရမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီခွာနိမ့်ဒေါက်
 ဖိနပ်လောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရတော့မှာပေါ့။”

ဟု ဖိနပ်လှလှလေးကိုကြည့်ကာ တစ်ယောက်တည်း
 ပြောမိပြန်၏။ မှန်ထဲမှပုံရိပ်ကို နောက်တစ်ကျော့ အပြီးသတ်ကြည့်
 မိရင်းမှ ...

“စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး သွန်းရယ်၊ နင့်ကို ငါ အဲသလို
 မှမလုပ်ရင် ငါလည်း ဒီလိုနေရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊
 တစ်ခုကိုရဖို့ တစ်ခုကို ရင်းရတယ်ဆိုတဲ့ အထဲမှာ ငါချမ်း
 သာရဖို့အတွက် နင့်ဘဝကို ငါက ရင်းလိုက်ရတာပါ။”

ဟု ခပ်မဲ့မဲလေးပြီးကာ သွန်းလေပြေခင်ကို စိတ်ထဲ
 မှ ပြောမိပြန်ပါ၏။ အတိတ်မေနေသည့် ဘဝထဲမှာ နေပေရော
 လေဟုလည်း တွေးဖြစ်ပြန်သည်။

“အဘိုးကြီးကလည်း သူ့ကို ဆေးကုဖို့ ခေါ်သွားနေရသေး
 တယ်၊ အို ... သူ အကြာကြီးနေမှ ရောဂါပျောက်ပြီး
 သတိရတယ်ပဲထား၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါက ဒီမှာရှိနေတာကြာ
 ပြီ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ သူနဲ့ ငါပြန်ဆုံစရာလည်းမရှိ
 ဘူး ဆိုလည်း မဆုံနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်သုလတ်ဆို
 တာ ဘိုးနဲ့ပတ်သက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့ချင်းလည်း
 ဆုံမိစရာမရှိပါဘူး။”

တစ်သက်တာလုံး စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည့် ဦးဘုန်း
 မြတ်စစ် ဆိုတာ ကျေးဇူးရှင်ပေပဲဟု သိနေပါလျက်။ သွန်းလေ
 ပြေခင်ကို ခေါ်သွားတာ ရင်ထဲမကျေနပ်ချင်တာမို့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း
 ပင် အဘိုးကြီးဟု အမည်တပ်ခေါ်ချလိုက်တာကို နောင်တရဖို့
 သတိထဲ မဝင်သည်က ယုဝါပါ။ အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်တော့
 မေမေ ပြုံး၍စောင့်နေတာကို လှမ်းမြင်နေရပါ၏။ ကိုယ်လေးကို
 လှည့်ပတ်ပြလိုက်သည်က ဂါဝန်၏ခါးအောက် ဆားဘက်ကနေရာ
 လေးကို လက်လေးတွေဖြင့် ဖေးကိုင်၍ မင်းသမီးလေး လှည့်ပတ်
 ပြသလိုလေး လုပ်ပြခြင်းပါ။



နောက်ပါးမှ လိုက်လာသည့် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကြီးပင် ချစ်စနိုးလေး ရယ်လိုက်တာကို ကြုံလိုက်ရသည်ပါ။ တကယ်ကို အရမ်းအပြစ်ကင်းစင်လျက် အဝတ်သစ်လေးနှင့်ပျော်နေသည့်ဟန်မျိုးဖြစ်အောင် ယုဝါ လုပ်လိုက်နိုင်သည်ပါ။ တကယ်လည်း ပျော်နေသည်လေ။ အပြစ်မကင်းတာ တစ်ခုကိုပဲ အပြစ်ကင်းဟန် လုပ်လုပ်နေရခြင်းပါ။

ဒေါ်ခင်သုလတ် ကောင်တာမှာ ငွေသွားရှင်းနေသည်။ ငွေတွေအထပ်လိုက် ရှင်းနေတာကိုကျတော့ အနားသွားရပ်ဖို့မသင့်ဟု ယုဝါထင်သည်။ ပိုက်ဆံတွေသွန်၍ သုံးပစ်တာ ဆားကလိုက်၍ ရေတွက်ပေးနေသူတစ်ယောက်နှင့် တူသွားချေမည်ပေါ့။ နောက်ထပ်ဝယ်ခြမ်းဖို့ အားနာလက်တွန့်သွားရမည့် အဖြစ်မျိုး ယုဝါ အဖြစ်မခံနိုင်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ခင်သုလတ် ငွေရှင်းနေချိန်မှာ ပစ္စည်းတွေ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်နေဟန်ဖြင့် ရှိနေလိုက်ရသည်ပါ။

ပြန်ထွက်လာကြတော့ ပစ္စည်းတွေ များလွန်းနေတာမို့ ဆိုင်တွင်းမှ ဝန်ထမ်းကောင်လေးနှစ်ယောက်မှ ကားနားအထိ အရောက်လိုက်ပို့ကြဖို့ ဆိုင်တာဝန်ခံဝန်ထမ်း အမျိုးသားကြီးမှ စီစဉ်ပေးပါ၏။

“သမီးအဝတ်လဲနေတုန်း သမီးဗေဗေအတွက် မေမေ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်လိုက်တယ်၊ သမီးအတွက်လည်း အလှပြင်ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဝယ်ထားလိုက်တယ်၊ မောင့်အတွက် ဖိနပ်လည်းပါတယ်၊ သမီးအတွက် ဖိနပ်လှလှလေးတွေလည်း ပါသေးတယ်”

ဟု ဒေါ်ခင်သုလတ် ပြောပြတော့လည်း ...
“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရယ်၊ သမီး အိပ်မက် မက်နေသလိုပါပဲ၊ ဗေဗေလည်း ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရပြီနော်၊ မြကြာမှုမှာ ဗေဗေ အရမ်းအလုပ်လုပ်တာ သိလား၊ မျက်နှာဆိုကြည့်ပါလား နေလောင်နေတာ”

ဟု အဖေကိုချစ်သည့် သမီးပမာ ပီပီရီရီလေး ထပ်ဖြည့်ပြောပြီး ဒေါ်ခင်သုလတ် လက်မောင်းကြီးကို လက်ဖြင့်သိမ်းပွေ့တွယ်ဖက်ပြီး ကလေးလိုပဲ လိုက်လာပါ၏။

“မေမေ ဒီလောက်ချမ်းသာမှန်း သမီး မသိပါဘူး မေမေရယ်၊ သမီးက ... သမီးက မေမေနဲ့တွေ့ရတော့မှာဆိုပြီး ပျော်နေတာပဲ ရှိခဲ့တာပါ”

ဟုလည်း မျက်ရည်လေး ဝဲပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ခင်သုလတ်၏လက်တွေက ဆံစလေးကို သပ်ပေးလာသည်ပါ။

ကားနောက်ခန်း အံ့ဖုံးကိုဖွင့်၍ ဒရိုင်ဘာဦးဆွေမှ နံနံထမ်းဧကောင်လေး လိုက်ပို့သည့် လက်ဆွဲအိတ်ကြီးငယ်တစ်ထုပ်တစ်ထပ်ကြီးကို သေသေသပ်သပ် ထည့်နေချိန်မှာ ဒေါ်ခင်သုလတ်နှင့် ယုဝါတို့က ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေကြပြီ။ လိုက်ပို့ပေးသည့် ကောင်လေးကို ဒေါ်ခင်သုလတ်မှ ဘောက်ဆူးအဖြစ် ငွေတစ်ထောင်ပေးတော့ တရိတသေလေး ကောင်လေးမှ ခါးလေးညွတ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယူရှာပါ၏။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ဆိုတော့ ငွေနှစ်ထောင်။ ယုဝါ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်နေသည်။ ဖျတ်ခနဲ ငွေနှစ်ထောင်ကို ဒေါ်ခင်သုလတ်သည် အတွန့်အတိုဖျတ်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ယုဝါဆိုတာ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်



ပြည့်အောင် မုန့်ဖိုးထဲမှ စုရဆောင်းရတာ မုန့်ငတ်ခံ၍ မဟုတ်ပါလား။

“ရွှေမြစ်ကို မောင်းပါ ဦးဆွေ၊ သမီးလေးအတွက် လက်ဝတ်လက်စားတွေယူဖို့ ရှိတယ်”

ဟု ဒေါ်ခင်သုလတ် ပြောတော့ ဦးဆွေ ခေါင်းညှိမိပါ၏။ ယုဝါ ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲခါသည်။ ဘုရားရေ ...။ ယုဝါကို ယုဝါကို လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဆင်ဖို့အတွက် ဒေါ်ခင်သုလတ်သည် ရွှေမြစ်ဆိုသည့် ရတနာဆိုင်ကြီးသို့ ခေါ်သွားတော့မည်လား။

ဂိုးလ်ဒင်ရေးဗားဟု အမည်ပေးထားပါသည့် ဒေါ်ခင်သုလတ်၏ ရတနာဆိုင်ကြီးသည် အနော်ရထာလမ်းမကြီး၏ အနားမှာရှိနေကာ။ အရမ်းကို ကျယ်လွန်းခမ်းနားစွာ ရှိနေတာကို ယုဝါ မြင်လိုက်ရတော့ မျက်ဝန်းလေးတွေပင် ကျယ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

“ဒုတိယထပ်မှာ ကျောက်စိမ်းထည်တွေချည်း သီးသန့်ရှိတယ် သမီး၊ ဒီမှာကတော့ တခြားရတနာထည်တွေရှိတယ် တတိယထပ်မှာက မေမေရုံးခန်းရှိတယ်”

ဟု ဒေါ်ခင်သုလတ် ပြောတော့ ခေါင်းလေးပဲညှိမိပြနိုင်ကာ မုန့်မိရုံကြီးတွေမှာ ကတ္တီပါဘူးတွေဖြင့် ခင်းကျင်းပြထားရာ လက်ဝတ်ရတနာထည်တွေ။ ဝန်ထမ်းတွေကို ဝေဝေစွာ ရင်တုန်လိုက်ခါနေရင်း ယုဝါ ကြည့်နေမိရပါ၏။

“ချောရေ ... ဒါ မမရဲ့သမီးလေး၊ ကွဲကွာနေကြတာ ကြာခဲ့ပြီ၊ သမီးလေးအတွက် မမရတနာတွေ ရွေးမလို့”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးကာ ဒေါ်ခင်သုလတ် စိန်ထည်၊ နီလာ၊ ပုလဲနှင့် မြရတနာတွေ တစ်ဆင်စာစီကို ကတ္တီပါဘူးပြားကြီးတွေဖြင့် ရွေးချယ်နေတာ ယုဝါ ငေးကြည့်နေမိရင်း ရင်ထဲမှာ ဖျော်နေတာ သာမန်ပင် မဟုတ်တော့ပြီ။ နှလုံးအိမ်ပင် ပျော်ရလွန်း၍ ခုန်ပေါက်လျှံထွက်လာတော့မည့်နည်း ဖြစ်နေပါ၏။

“မနက်ဖြန် မမအိမ်မှာ မိသားစုဆုံပွဲ အထိမ်းအမှတ်ပွဲရှိတယ်၊ ဒီက ဝန်ထမ်းအားလုံးကို ကားနဲ့အကြိုလွှတ်မယ်၊ အားလုံးလာကြရလိမ့်မယ်နော်၊ ဒီနေ့တော့ ချောပဲ အရောင်းစာရင်းအားလုံး သေချာပြုစုထား၊ မမ ဒီနေ့တစ်ရက်နဲ့ မနက်ဖြန်တစ်ရက်တော့ ဆိုင်ကိုလာနိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ သမီးလေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေအားလုံး မနက်ဖြန်ကျတော့ အများရှေ့မှာ မမ ပြောပြမယ်၊ သမီးလေးနဲ့ရော သမီးလေးရဲ့ဖေဖေနဲ့ရော မမ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ပြောတော့ အန်တီအရွယ် ချောဆိုသည့်အမျိုးသမီးကြီးသည် ဒေါ်ခင်သုလတ်ကို အံ့သြသလို မှင်တက်ကြည့်နေတာလည်း ယုဝါ မြင်နေရပါ၏။ ဟုတ်သည်လေ။ တစ်ယောက်တည်းအဖြစ် ရှိနေရာမှ ရုတ်တရက်ကြီး ခင်ပွန်းသည်နှင့်သမီးသားပါရှိနေသည်ဆိုတာ ရုတ်ခြည်းသိရတော့လည်း အန်တီချောဆိုတာ အံ့သြချေမည်သာ။ ဒါပေမဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်းပီပီ အလုပ်ချင်၏အတွင်းရေးကို ဘာမျှထုတ်ဖော်မေးမြန်းတာတွေ၊ စပ်စုတာတွေ မလုပ်ရှာပါ။

“နောက်နေ့တွေကျမှပဲ မေမေရတနာဆိုင်ကို သမီးနဲ့အတူလာကြမယ်၊ မေမေကို အလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်ကူပေါ့ သမီး



ရယ်၊ သမီးလည်း ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ပဲဥစ္စာ၊ အင်း ... ခုနစ်
ဘွဲ့ရအောင် သင်ကြားတာဝန်ယူပေးတဲ့ မြကြာမုံရဲ့ ကျေးဇူး
ကြီးလှပါတယ် သမီးရယ်”

ဟု ပြောကာ ဒေါ်ခင်သုလတ် ယုဝါ၏လက်ထဲ
ကိုဆွဲ၍ ပြန်ထွက်လာပါ၏။ ကားပေါ်ရောက်မှ ပုလဲတစ်ဆင့်
ကိုထုတ်၍ ယုဝါကို ဆင်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေရှေ့မှာ
မဆင်ချင်၍ဖြစ်မည်။ ခုလိုကားထဲရောက်မှ ဆင်ပေးတော့ လူမြွေ
သည်ပေါ့ဟု ယုဝါ တွေးမိပြန်ပါ၏။ အိမ်ကြီးကို ပြန်ရောက်
ပုလဲတစ်ဆင့်စား၊ ရွှေအိမ်ထူထူကြီးနှင့်ဝတ်ထားရလေသမျှ မှန်
မှာ တဝကြီးကြည့်ပစ်ဖို့ ယုဝါ စိတ်ဇောတင်ထားရပါသည့်အဖြစ်

“သမီးအတွက် အိမ်မှာ အခန်းပြင်ထားပြီးလောက်ပါပြီ
ညှော်သည်တွေအတွက် သီးခြားထားတဲ့အခန်းမှာ သမီးတို့
လောလောဆယ် နေစေရလိမ့်ဦးမယ် သမီး၊ နောက်တော့
မှ သမီးအတွက် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ထပ်ဖြည့်ပေး
ဦးမယ်၊ ကဲ ... ဦးဆွေ၊ ရွှေစံပယ်ရိပ်ငြိမ်ကိုပဲ မောင်းပါ”

ဟု ပြောတာမို့ ကားလေးက အိမ်သို့မောင်းခဲ့ကာ
ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်၍ ရပ်တန့်လိုက်ချိန်ထိ ယုဝါမှာ ဒေါ်ခင်
သုလတ်၏ပန်းပေါ် ခေါင်းလေးတင်ကာ ...

“မေမေ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

ဆိုသည့် စကားကိုချည်း ပြောပြောနေမိပါ၏။
တစ်ခါပြောလိုက်တိုင်း ဒေါ်ခင်သုလတ် ရယ်မောကာ ဆံစလေး
သပ်ပေးလိုက်။ ပါးလေးနမ်းလိုက်ဖြင့် ရှိနေရှာပါ၏။ ကားရပ်
ကြား၍ထင်။ ဦးမြမွေး ထွက်ကြိုလာတော့ ဒေါ်ခင်သုလတ်မှ

“ခဏနားမယ် မောင်ရယ်၊ ပြီးရင် နေ့လယ်စာ တူတူစား
ကြတာပေါ့၊ ဩော် ... မောင်ရေ၊ ဖိတ်စာတွေလာပို့သွား
ကြပြီလား၊ ပြီးရင် ရွှေစံပယ်ရိပ်ငြိမ်ကို ပို့ပေးဖို့ လတ်မှာ
ခဲ့တယ်”

ဟု မေးလာတော့ ဦးမြမွေးမှပြုံးကာ ...

“ရောက်လာပြီ လတ်၊ လတ် ရေးချပြထားတဲ့ စာရင်းတွေ
ထဲက ဒီအိမ်နီးချင်းအမည်တွေကိုတော့ မောင် ရေးပြီး
ဒီက မတူးလေးနဲ့ ဒေါ်ကြီးခက်တို့ကို တူတူသွားပြီး ဖိတ်
ခိုင်းလိုက်တယ်၊ အိမ်နီးချင်းဆိုတာက ပိုအရေးကြီးတယ်
မဟုတ်လား၊ ဖိတ်ဖို့ကျန်ရင် မကောင်းဘူးလေ”

ဟု ဦးမြမွေး ပြောနေတော့ ယုဝါ၏ မနက်ဖြန်ညနေ
ခင်းဆိုသည့် အနာဂတ်သည် ရောင်စုံတောက်ပနေသော လှပသည့်
ညနေခင်းတစ်ခုအဖြစ် ရှိလင့်နေသည်ပါပဲ။

“ကြည့်ပါဦး မောင်ရယ်၊ သမီးလေး မလှဘူးလား”

ဟု ကားတွင်းမှ ထွက်လာသည့် ယုဝါကို ဒေါ်ခင်
သုလတ် ပြုံး၍ကြည့်ကာ ကြည်ကြည်နူးနူးကြီး ပြောလာချိန်မှာ
ဘာမွေး၏အကြည့်က ယုဝါထံသို့ ရောက်လာရင်း အံ့သြမှုငှာ
ခက်သလိုကြီး ရှိသွားတာကို ယုဝါ မြင်လိုက်ရပါ၏။ ပြုံးပြလိုက်
တာ ...

“ဖေဖေ ... သမီးကို မေမေ ဝယ်ပေးတာ”

ဟု ဂါဝန်ရှည်လေးကို လက်ဖျားလေးဖြင့် ဘေးသို့
နှံ့ကားကိုင်ပြရင်း လှည့်ပတ်ပြတော့ ဘာမွေး တစ်ချက်လေး
ညှို့ကာ ...

“ပိုက်ဆံတွေ ကုန်တော့မှာပဲ လတ်ရယ်၊ ဘယ်လောက်တောင်များ ဝယ်ချမ်းခဲ့ပြီလဲ မသိဘူး”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းဖြင့် စည်းကမ်းကြီးသည့် လေးနှင့်ပြောတော့ ယုဝါ စတင်၍ ရင်ထဲပိုမျက်လာရပါ၏။ ဒါတော့ ပျက်ချင်ချင် မျက်နှာကို ပြန်ထိန်းရင်း ...

“မေမေက ချစ်လို့ဝယ်ပေးတဲ့ဥစ္စာ ဖေဖေရာ”

ဟု ခပ်ချဲ့ချဲ့လေး ပြောလိုက်ရသည်ပါပဲ။ ဒေါ်ခင်လတ်မှ ယုဝါ၏ဆံစလေးကို သပ်ပေးကာ ...

“အခန်းခဏပြန်နားလိုက်နော် သမီး၊ မိတူး ... ညည်းမမလေးရဲ့ပစ္စည်းတွေ မမလေးအခန်းကို သယ်ပို့ပေးရမယ်ကြားလား၊ ကဲ ... သမီး၊ သွားနားတော့ ... သွားနားတော့”

ဟု ပြောလာတော့ ဝတ်ထားသမျှပစ္စည်းအိတ်တွေ ဘာစားစား မြင်လျှင် ညည်းတွားနေမှာ မကြားချင်တော့တာ ယုဝါ အခွင့်ရခိုက် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လိုက်သည်ပါပဲ။

ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းနံရံကြီးမှာ ခန့်ညားစွာရှိနေသည့် ဦးသောင်းလတ် ဆိုသည့် အဘိုးကြီး၏ဓာတ်ပုံကြီးကိုလည်း တစ်ချက် စွဲကြည့်မိခဲ့သေးသည်။ မြေးအရင်း မဟုတ်သည့် ယုဝါဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာကောင်းစားနေတာ မြင်လျှင် ဪ ... မြင်ခွင့်များရလျှင် ရင်ကျိုးချေမည်တည်းလည်း ခပ်မဲ့မဲ့လေး ကျိတ်တွေးမိရသည်ပါပဲ။

အပေါ်ထပ်အခန်းသို့ရောက်တော့ ယုဝါ ခုတင်ထဲမှာ ထိုင်ချလိုက်မိရပါ၏။ ဖဲသားအိပ်ရာခင်းကြီးက ပန်းရောင်ဖဲခေါင်းအုံးသည် ဖဲသားအုန်းနားတုန့်နှင့်ပြစ်လျက် ကြက်တူရွေး

ကောင် ပန်းကိုင်းကြားမှာ နားနေဟန် ပန်းချည်ထိုးထားပါ၏။ ခေါင်းအုံးစွပ်လေးက အတော်ကြီးကို လှသည်။ ယုန်မွေးစောင်ခွံရံလေးကလည်း အရောင်စုံ ပန်းဆုပ်ပန်းခဲကြီးတွေဖြင့် ကြွနေသော လှနေသည်ပါပဲ။

လှလိုက်သည့် အခန်းကျယ်ကြီး။ လေအေးစက်ကြောင့် အေးမြမြနိုင်နေသည့် အခန်း။ ပြတင်းဆီသို့ လျှောက်ထားကာ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပစ်လိုက်မိသည်။ လှမ်းကြည့်ရာမှာ ဆူညံကျယ်ကြီးကိုလည်း မြင်နေရသည်။ အုတ်ပေါင်အနားသတ် ခြံရှိလျက် ငါးရပ်ကြီး၏ပါးစပ်ဆီမှ ရေပန်းတွေ ဖွားရရွားကျဆောင် ရှိနေပါသည့် ရောင်စုံကြာတို့ ပွင့်ဝေရာ ရေကန်လှလှကိုလည်း မြင်ရသည်။ ကြာရွက်စိမ်းစိမ်းနှင့် ပန်းရောင်၊ ခရမ်းရောင်၊ ဖြူရောင်နှင့် အနီရောင်ကြာတို့ အသွေးစုံ အလှအယက်ပွင့်စေရာ ရေကန်ကြီး။ တစ်ဖက်မှာက မြက်ခင်းစိမ်းပြန့်ပြန့်။ ဟိုဖက်မှာကျတော့ သစ်ခွရံတန်းတို့သည်လည်း အသွေးစုံ အလှတို့ဖြင့် အခိုင်လိုက် ဝေနေကြပါ၏။

အသက်ကို ပထမတော့ မျှဉ်း၍ရှုကြည့်မိသည်။ ခုတိုရုန့်ကိုရ၏။ နောက်တော့ ပါးစပ်လေးကိုဟ၍ နူးညံ့မွှေးနုသောလေးကို အားပါးတရကြီး ရှိုက်ရှုပစ်လိုက်မိပြန်၏။ သံလေးကို လှည့်လိုက်သည်က ဘဝင်လေး ခပ်မြင့်မြင့်ဖြင့်ပါ။

“ကြည့်စမ်း ... ဒါ ငါ့အခန်း၊ ဗီရိုကြီးတွေလည်းရှိတယ်၊ မကြာခင် ငါ့အဝတ်အစားတွေကို မိတူးက တရိုတသေနဲ့ လာထည့်ပေးရမယ့် ဗီရိုကြီးတွေဆိုပါတော့၊ စာကြည့်စားပွဲလည်း ရှိတယ်၊ စာအုပ်စင်လည်း ရှိတယ်၊ နံရံမှာပန်းချီ

ကားချပ်လည်းရှိတယ်၊ မှန်တင်ခုံလည်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ
 ခုံမှာလည်း မကြာခင် အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ပြည့်ကျပ်
 ရတော့မယ်၊ တိဗီကြီးကလည်း အကြီးကြီးပဲ၊ အောက်
 လည်းရှိတယ်၊ ခန်းဆီးတွေကလည်း ပိုးသားခန်းဆီး
 ပြတင်းတံခါးပြည့် ချထားတာ လှလိုက်တာမှ အလှ
 ပြီးတော့ အခန်းနံရံမှာ ဟိုအဘိုးကြီးရဲ့ပုံလည်း ရှိ
 တယ်၊ ဒေါ်ခင်သုလတ်ရဲ့အဖေ ဦးသောင်းလတ်ရဲ့ပုံ
 ပါ၊ ကြည့်နေသလိုပါပဲလား၊ ဘယ်နှယ်လဲ အဘိုးကြီး
 ရှင်မြေးမဟုတ်တဲ့ ဒီကယုဝါ၊ ရှင်မြေးအဖြစ် လာ
 စားနေတာ ရင်ထဲမချိဘဲ ဖြစ်နေသလားနော်၊ ဒါ
 ဘိုးဘိုးကြီးရေ ... ဘိုးဘိုးကြီးက မြေးအရင်းကို ရက်
 ခဲ့လို့ ဒီကမြေးအတုက ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ လာကောင်
 ရတာလေ၊ ဒီတော့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့

ဟု ဓာတ်ပုံရှေ့ သွားရပ်ကာ စိတ်ထဲမှ ထွက်
 လျှောက်တွေးနေချိန်မှာပဲ မိဘူး အခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ အ
 အပိုးတွေက များသည်။ နောက်ပါးဆီမှ ဒေါ်ကြီးခက်လေး
 လိုက်လာသည်။ လက်ထဲမှာ အထုပ်တွေ လက်ဆွဲအိတ်တွေ
 လာသည်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ထိုနှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ကြဘဲ နေ
 ပါးဆီမှ ဘာဘွားနှင့် ဒေါ်ခင်သုလတ်တို့ပါ တူတူပါလာကြ
 ယုဝါ ဟန်အပြည့်ဖြင့် ကမန်းကတန်းလေး ဦးသောင်းလတ်
 ဓာတ်ပုံကြီးကို လက်အုပ်လေးချီ မော့ကြည့်ပြပြီးမှ ကိုယ်လေး
 ပြန်လှည့်လိုက်သည်ပါပဲ။

ဘိုးအလုပ်သူကို ကန်တော့ရှာချေသည်ပဲဟု ဒေါ်ခင်
 ဓာတ် မြင်သွားစေဖို့ပါ။

ဘာဘွားမှ စာကြည့်စားပွဲရှိ ကုလားထိုင်ကို လက်
 ဆွဲယူထိုင်လိုက်တော့ ဒေါ်ခင်သုလတ်မှလည်း ဓုတင်ထက်မှာ
 သည်။

“လတ်ကို မောင် ပြောမယ်၊ သမီးအတွက် ဒီလောက်ဆို
 ပိုလှူနေပါပြီကွယ်၊ အရမ်းအလိုမလိုက်ပါနဲ့၊ လတ်ရယ်၊
 သမီးလေးက ငယ်သေးတယ်၊ တစ်ချိန်က ရိုးစင်းစွာနေခဲ့
 ရတဲ့ သမီးလေးကို အရမ်းသုံးဖြုန်းတတ်သွားအောင် လတ်
 သင့်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်မှာ မောင် စိုးရိမ်တယ်၊ တကယ်က
 မောင် သမီးလေးကို လတ် လက်ခံလိုက်ပြီဆိုရင် မြကြာမှု
 ကို ပြန်ဖို့ပါ၊ ဟိုမှာပြန်နေဖို့ပါ၊ မောင့်ရပ်အဆင်း မလှမပ
 ကြီးနဲ့လည်း လတ်ဆီမှာ မနေရက်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ အသက်
 ရလာတော့ ဘဝအဆင့်အတန်းချင်း အရမ်းခြားတာကို
 မောင် သိနားလည်လာရတာက ပိုပြီးများလာတယ်၊ အဲဒီ
 အသိကြောင့် လတ်နဲ့အတူ မောင် မနေရက်တာ၊ ဒါပေမဲ့
 လတ်က အရမ်းငိုယိုပြီး ပြန်မသွားဖို့တားလို့သာ မောင်
 မနေရက်ပေမယ့် နေရပြန်တာ၊ ဒီနေ့ မောင့်အတွက်
 လတ် ဝယ်လာတဲ့ အတော်အစားတွေကလည်း မနည်းဘူး၊
 မောင် ... မောင် မနေတတ်ဘူး လတ်ရယ်၊ ရှက်သလိုပဲ၊
 လတ် ဝယ်ပေးတာ မောင် အခန့်သား ဝတ်နေသလိုဖြစ်
 မှာကို ရှက်လာရတယ်ကွယ်၊ မောင်က ဆင်းရဲသားပါ၊

သမီးလေးကလည်း အဲသလိုပါပဲ။ သမီးလေးကို အသားလောက်အောင် အသုံးအဖြုန်း သင်ပေးလိုက်သလို မှာ မောင် စိုးရိမ်တယ်။ သမီးကလည်း နောက်ထပ် မပါနဲ့တော့လို့ သမီးရဲ့မေမေကို ပြောရမယ်နော်”

ဟု ပြောလာတော့ ရင်ထဲမကျေနပ်လိုက်သည် ဆူပွက်လာသည်အထိပါ။ ဒါပေမဲ့ ယုဝါ သမီးလိမ္မာလေးပေးပြီး၍ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြလိုက်သည်ပါပဲ။

“ဖေဖေ ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ မဝယ်နဲ့နော်”

ဟု ဒေါ်ခင်သုလတ်၏ ရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ ပြောတော့ “မဟုတ်တာကွယ်၊ သမီးလေးကို မေမေ အတိုးချပြီး ချစ်ပါရစေ၊ ဆင်ပါရစေ၊ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြေးလေးကြည့်သလို ကြည့်ပါရစေ၊ ရွှေလိုဥထားပါရစေကွယ် မောင်ကလည်း လတ်ကို မဟန့်တားပါနဲ့ မောင်ရဲ့ မောင် ဆင်းရဲတယ် ဆိုတာကိုလည်း နောက်မပြောပါ မောင်၊ မောင်ကို ချစ်လွန်းလို့ ဒီနေ့အထိ သစ္စာမြဲ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တဲ့ လတ်ပါ မောင်ရယ်၊ နေ့နဖူးမှာ ဒဏ်ရာရှိသွားတာနဲ့ပဲ မောင်ကို ရုပ်ဆိုးတဲ့သူ ပြီး လတ်က ဒီမှာ မောင်နေမှာ လန့်နေမယ် မလိုမလား ဖြစ်မယ်၊ မြကြာမှုကို ပြန်တာ မတားဘဲရှိမယ်လို့ မေမို့ ထင်ရက်တယ် မောင်ရယ်၊ ဒီဒဏ်ရာဟာလည်း ဖေဖေ ပယောဂကြောင့် ရခဲ့တာပါ မောင်ရယ်”

ဟု ပြောရင်း မျက်ရည်ဝဲလာတော့ ဘာဓမ္မေး ဝိုင်သွားတာလည်း ယုဝါ မြင်သည်။ အနေခက်ပုံဖြင့် ဒေါ်ကြီးခက်ခေါင်းကြီးငုံကျကာ ဗီရိယ အဝတ်တွေ တွင်တွင်စီထပ်ထည့်နေတာကိုလည်း ယုဝါ မြင်သည်။

“မငိုပါနဲ့ လတ်ရယ်၊ ကဲ ... ဖိတ်စာကိုစွ၊ မောင်နဲ့လတ်တို့ ဘယ်သူ့ကို ဖိတ်ကြမယ်ဆိုတာ ထမင်းစားပြီးကြရင် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ရေးကြမယ်ဆို၊ သမီးလေးလည်း ဖေဖေတို့နဲ့အတူ အောက်ထပ်ဆင်းတော့၊ ထမင်းစားကြစို့”

ဟု ပြောကာ ဘာဓမ္မေး ထရပ်လိုက်ပြီးမှ ... “မောင် တစ်ခုတော့ လတ်ကို ခွင့်တောင်းချင်တယ်ကွယ်၊ မြကြာမှုဟာ မောင့်ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ အဲဒီအရိပ်မှာ မောင်နေခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေ အများကြီးပါ၊ ဒီမြကြာမှုကြောင့်ပဲ သမီးလေးနဲ့လည်း ပြန်ဆုံရတာပါကွယ်၊ ဒီတော့ မြကြာမှုကိုထူထောင်ပေးတဲ့ ဘာကြီး ဦးဘုန်းမြတ်စစ်ကို မောင် ဖိတ်ချင်တယ်၊ ဘာဘရဲ့နေရပ်လိပ်စာလည်း မြကြာမှုမှာ နေခဲ့ရတဲ့ မောင်ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ မောင်ကိုယ်တိုင် မနက်ဖြန်မနက်မှာ လတ်နဲ့အတူ သမီးလေးယုဝါနဲ့အတူ သွားဖိတ်ချင်ပါတယ်၊ လတ် သဘောတူမယ် ဆိုရင်ပေါ့”

ဟု ပြောလာတော့ ယုဝါ စိတ်ထဲ ဒေါသဖြစ်လိုက်သည်က ဘာဓမ္မေးကိုပါ။

“သိပ်ရှည်တာပဲ၊ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အလကားရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ဟိုမှာက ဟိုကောင်မ သွန်းရှိနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ကျွတ် ... ဒီဘာဓမ္မေးဟာ လျှာကို သိပ်ရှည်တာပဲ၊ သိပ်ပြီးကျေးဇူးသိတတ်နေတယ်”



ဟု မလိုတမာကြီးလည်း တွေးမိရ။ မနက်ဖြန်ညနေ ရောက်ကိုလာကြမည့် ဘာကြီး ဦးဘုန်းမြတ်စစ် ဆိုတာကိုလည်း မြင်ယောင်လာနေမိရပါပြီ။ ပြီးတော့ ဖိတ်စာသွားဖိတ်သည့်ကိစ္စ ယုဝါကိုပါ ခေါ်ဦးမည်ဟု ဘာဗွေးက စီစဉ်နေသေးသည့်အဖြစ်။ မနက်ဖြန်မနက် ဦးဘုန်းမြတ်စစ် ဆိုသည့် ဘာကြီးကို ရင်ဆိုင် ရဦးမည်။ ဟိုမေး သည်မေးနှင့် လုပ်နေသမျှကို ယုဝါက ဖြေရ ဦးမည်။ ဘာဗွေးနှင့် ဒေါ်ခင်သုလတ်ကလည်း ဖြေရဦးမည်။ မေမေဟု နှုတ်ဖျားက ခေါ်နေမိရပေမယ့် ...။ ခုထိ အမေဟု ရင် ထဲခံစား၍ မရနိုင်သေးဘဲ ရှိနေပါသည့် ဒေါ်ခင်သုလတ်ကို အမည်တပ်၍သာ တစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲမှ ခေါ်ခေါ်နေမိတတ် ရပေမယ့်။ အရမ်းကို အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ၊ ဝယ်ခြမ်းပေးချေသမျှ ရတနာတွေ ဆင်ချေသမျှတို့ကြောင့်လည်း နှစ်နှစ်လိုလိုကြီးတော့ ရှိနေရသည်ကလည်း ယုဝါပါ။

လောလောဆယ်မှာတော့ ယုဝါ စိတ်ထဲမကြည်လင် နိုင်တော့ပြီ။ ဘာဗွေး၏ ဖိတ်စာပို့မည့်ကိစ္စက မီးတောက်တစ်ခု လို ရင်မှာလာဟပ်နေသည့်အဖြစ်။

“မောင်ရယ် ... လတ်ဘက်က ဘာသဘောမဟူစရာ ရှိလို့ လဲ။ မြကြာမှုကို တူထောင်ပေးခဲ့တဲ့၊ ခုထိလည်း စောင့် ရှောက်ပေးနေတဲ့ ဦးဘုန်းမြတ်စစ်ကို လတ်က ကျေးဇူး တောင် တင်နေရတာပါ။ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် မောင် ပြောသလိုပဲ၊ လတ်တို့မိသားစုလေး တူတူသွားကြပြီး ဖိတ်ကြမယ်လေ”

ဟု အေးချမ်းကြည်ဖြူ ပြောလာပါသည့် ဒေါ်ခင်သု လတ်၏ စကားသံချို့ချို့လေးသည် ယုဝါအတွက်တော့ဖြင့် ပြင်းထန် သော မြေငလျင်သံကြီးနှင့် တူနေပါချေ၏။

“ကျွတ် ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာဗွေးကလည်း အရမ်းစိတ်ကူး ယဉ်နေတာ ခက်တယ်၊ ဟိုကို ဖိတ်စာပို့ချင်တာနဲ့ ဘာနဲ့ ငါ သေချင်တယ်”

ဟု ရင်ခတ်၍ စိတ်ထဲညည်းချလိုက်မိသည်ကလည်း ယုဝါပါတည့်။

စိတ်ထဲကတော့ ဘာဗွေးကို မျက်လာနေရပြီ။ အဝတ်အစားဆိုလည်း ထပ်မဝယ်နှင့်တော့တဲ့လေ။ အဝတ်မဝယ်နဲ့ ဆော့ဟု ဆိုမှဖြင့် လက်ဝတ်လက်စား ရတနာတွေလည်း ထပ်၍ အဆင်ခံဖို့ကိစ္စ လိုက်၍ လိုက်၍ ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဖြင့် တားတား ခြစ်မြစ်တွေ လုပ်လာချေဦးတော့မည်။ အရာရာကိုလိုက်၍ လာဘ် ဖိတ် လာဘ်တိတ်အောင် လုပ်နေသည့် ဘာဗွေး။

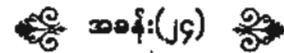
ခုပို၍ဆိုးသည်က ဘာကြီး ဦးဘုန်းမြတ်စစ်ကိုပါ ခြေရည်၍ အခေါ်ထွက်တော့မည်တဲ့လေ။ ရင်သည် နောက်ကျိလာ နေရပါ၏။

အကြည့်က နံရံမှာ ချိတ်ထားသည့် ဦးသောင်းလတ် ဆိုသည့် အဘိုးကြီး၏ ဓာတ်ပုံဆီသို့ ပျတ်ခနဲ မထင်မမှတ်နိုင်ဘဲ ဆက်သွားတော့ ပြုံးကြည့်နေသည့် အကြည့်သည် အသက်ဝင် နေသည်သို့ရှိ၏။ စောစောက လှောင်ထွေထွေဖြင့်ကျိတ်၍ ပြော သည့်စကားတွေသည် ယုဝါထံမှ ဖြစ်တည်ခဲ့တာမို့။ ခုကျတော့ သိပ်ပြာလန့်လာသည်။



“မင်းက ငါ့မြေးအစစ် မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံခဲ့တာမှ ဘာမှမကြာသေးဘူးလေ၊ ခု မင်း စိတ်ညစ်နေရင် ‘မဟုတ်လား၊ အေး ... အဲဒါ အတုတွေ ခံစားရတဲ့အရာပဲ’

ဟု အနိုင်ယူသည့် လေငွေတွေဖြင့် လှမ်းပြောနေသည့်အလား၊ ဓာတ်ပုံထဲမှ အပြုံးနှင့်အကြည့်သည် အသက်ဝင်နေသည်သို့ ရှိလာတာမို့ ကျောချမ်းလာရသည်က ယုဝါပါ။



သူ ပြောပြသမျှ သံသယစကားတွေ။ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မှုတွေ။ အားလုံးကို ဘိုး တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။ ဘိုး၏စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သူရော ဗလ၊ ဖိုးသီနှင့် ထွန်းသက်တို့ရော ရှိနေသည်။ ဗလ တရုတ်သေ ကမ်းပေးလာသည့် ဖိတ်စာကြီးကိုလည်း ဘိုး ကြည့်နေသည်။ အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားနေမှန်းလည်း သိသာသည်။

ဖိတ်စာကို ပြန်၍ ရေမွှေးစာအိတ်ရွှေအိုရောင်ကြီးထဲထည့်ပြီး ဘိုးဘိုး တစ်ချက်ငြိမ်နေ၏။

“အင်း ... မငွေစံသာ ဆုံးပါးခဲ့တာ၊ သွန်းလေပြေခင် မတော်တဆ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ၊ ဒါတွေဟာ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ပျက်ကုန်ခဲ့တာလို့ပဲ ဘိုးက မှတ်ယူထားမိခဲ့တယ်၊ ခု မြေးပြောပြတဲ့ စကားတွေရယ်၊ ဗလရဲ့အိမ်ကို ရောက်လာတဲ့ ဒီဖိတ်စာကြီးကြောင့်ရယ် ဘိုးမှားစဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်လာတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မြေးနဲ့ ယုဝါဟာ မြကြာမှုံက ဖြစ်နေကြလို့ပဲ၊ ဘာကြောင့် သူတို့



ဟာ သားမဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ထိန်ချန်ပြီး ဘိုးအပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ကြရတာတဲ့လဲ။ သူတို့ဟာ ရွှေစံပယ်ရိပ်ငြိမ် က ဒေါ်ခင်သုလတ်ရဲ့မိသားစုတွေ ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့် မပြောပြရတာစတဲ့လဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘိုးကို ပြောခဲ့တုန်းက မြဲမွေးက မငွေစံသာ ဆုံးတာ စိတ်ထဲဆင်းရဲ လွန်းလို့ ခွင့်ယူပါရစေလို့ ပြောတယ်။ ယုဝါက သူ့အလုပ် ရပြီမို့ သွားမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ဟာ အဲဒီ ရွှေစံပယ်ရိပ်ငြိမ်ကို သားအဖတွေအဖြစ် ရောက် ခဲ့ကြသလို ခင်သုလတ် ဆိုသူကလည်း မြဲမွေးဟာ သူ့ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်တယ်လို့ လက်ခံတယ်။ ယုဝါဟာ သူ့သမီး ဖြစ်တယ်လို့ လက်ခံထားတယ်။ ဒီတော့ မြဲကြာမှုက ပွင့် ပွင့်လင်းလင်း အသိပေး ထွက်သွားတာမျိုး ဖြစ်မနေတဲ့ မြဲမွေးနဲ့ ယုဝါမှာ မရိုးသားမှုတစ်ခု ရှိနေပြီလို့ မြဲမွေးထင် တာကို ဘိုးလည်း လက်ခံတယ်။ အဲဒါအမှန်ပဲ”

ဟု သူ့ထင်မြင်ချက်ကို လက်ခံသည့်နှယ် ပြောကာ ဘိုး ထရပ်၏။ သူလည်း ရင်ထဲဝမ်းသာသွားရပါပြီ။ ဘိုးလက်ခံ သည်ကိုးလေ။ သူ့ဘက်က အတွေးလွန်။ သံသယတွေလွန်နေ သည်ဟု ဘိုး မှတ်ချက်မပေး။ သူ့ဘက်က ပြောပြခဲ့သည့် သံသယ နှင့် ပတ်သက်၍ ဘိုးလည်း လက်ခံနေပြီ။ အားလုံးကို ဘိုးကြည့် ကာ ...

“မင်းတို့ အားလုံး ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြကြနဲ့။ အထူးသဖြင့် ဗလ၊ မင်းက အဲဒီအိမ်နဲ့ ခြံချင်းကပ်နေတာ၊ မောင်ဇော်နဲ့ မနှင်းတို့ကို ဘာမှ လေသံသွားမဟာလေနဲ့။”



“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ ဘိုး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုမပြောပြ ပါဘူး။”

ဟု ဗလ ဖြေသည်။ သူ ဗလထံသို့ ဖုန်းဆက်ကာ ဖိတ်စာပါယူလာပြီး ဘိုးကိုပြန် ပြောခဲ့တာမို့ ရောက်လာကြခြင်း ပါ။

ဘိုး မြဲကြာမှုသို့ ဖုန်းဆက်ပါ၏။ စာကြည့်ခန်းထဲ မှာ သူ့ရော ဗလတို့အုပ်စုရော ငြိမ်သက်ထိုင်နေကြပေမယ့် ...။ တကယ်တမ်း ဘိုးက တစ်ခုခုခိုင်းလာလျှင် လိုက်လုပ်ပေးကြဖို့ အသင့်ရှိနေကြခြင်းပါ။ သဘောက ဘိုးကများ မိုင်းခမ်းလီသို့ သွားခိုင်းစရာရှိလျှင်လည်း သူနှင့်အတူ အဖော်လိုက်ကြမည့်သဘော မျိုး ဖြစ်နေကြပါ၏။

“မြိုင်မြိုင်လား ... ဘိုး ဘုန်းမြတ်စစ်ပါ။ အဲဒီက ကလေး တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မငွေစံသာဟာ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့မှတ် တမ်းဖိုင်တွေ ထားတယ်ဆိုတာ ဘိုးကို သူ ပြောပြထား တယ်။ လျှို့ဝှက်ထားသင့်တာတွေ ရှိတာမို့ သူ တစ်ယောက် တည်းပဲ သိပါရစေဆိုတာလည်း ပြောတာမို့ ဘိုး အဲဒီဖိုင် တွေ ယူမကြည့်နဲ့ဘူး၊ အခု မြိုင်မြိုင် တာဝန်ယူရပြီဆို တော့ မှတ်တမ်းဖိုင်တွေထားတဲ့ ဗီရိုသော့ကိုလည်း ရထား မှာပဲလေ”

ဟု ပြောနေသံကို ကြားနေရသည်။ ခဏတာမျှ ဘိုးငြိမ်သွားကာ တစ်ဖက်မှ ပြောနေသံကို နားထောင်နေတာမို့ သူ စိတ်ထဲမချင့်မရဲ ဖြစ်နေရသည်ပါပဲ။ ဘာတွေများ အခုတိမြိုင် ပြောနေသည် မသိ။



“ဪ ... ဗီရိကြီးတစ်ခုမှာ အဲဒီမှတ်တမ်းဖိုင်တွေထားတာတွေထားတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဘိုး ဖုန်းကိုင်ပြီးစောင့်မယ်၊ အဲဒီထဲက ယုဝါရဲ့ဖိုင်မှတ်တမ်းကိုယူပြီး ဘိုးကို ပြန်ဆက်ပါ။ ဘိုးမေးတာတွေကို မှတ်တမ်းထဲက နေသားထားတာတွေကြည့်ပြီး မြိုင်မြိုင်ဖြေ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ပြီးတော့ ဝန်ထမ်းထဲက မြွေးရဲ့ဖိုင်ကိုလည်း တစ်ပါတည်း တူတူယူလာခဲ့”

ဟု ပြောပြီး ဖုန်းကိုင်ထားပါ၏။ အချိန်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဘိုးမှ ...

“ဪ ... မြိုင်မြိုင် ... ပြော၊ မှတ်တမ်းဖိုင်ထဲမှာ ယုဝါရဲ့ဖိုင်မရှိနေဘူး ဟုတ်လား၊ ဝန်ထမ်းထဲက မြွေးရဲ့ဖိုင်တော့တွေ့တယ်၊ ကောင်းပြီ၊ မြွေးရဲ့ဖိုင်ထဲမှာ သားသမီးအမည်ပါလား၊ မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ကဲ ... မြိုင်မြိုင်၊ မကြာမှီက ကလေးတွေရဲ့မှတ်တမ်းဖိုင်တွေအားလုံး ပြည့်စုံနေရဲ့လား၊ ယုဝါရဲ့မှတ်တမ်းဖိုင်တစ်ခုတည်း ကွက်ပြီးရှာမရ ဖြစ်နေတာလား၊ ပြန်စစ်ကြည့်ပါဦး”

ဟု ပြောကာ ဘိုး စောင့်နေပြန်၏။ သက်ပြင်းရွက်လိုက်ကာ ...

“မြိုင်မြိုင် ဆိုတာက ဝန်ထမ်းတော့လုပ်ခဲ့တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မငွေစံသာလို မထက်မြက်ဘူး၊ ပြောတာပဲ သွားကြည့်တတ်တယ်၊ ခု ကလေးတွေရဲ့မှတ်တမ်းဖိုင်တွေအားလုံး ရှိနေပြီ၊ ယုဝါ တစ်ယောက်စည်းရဲ့ မှတ်တမ်းဖိုင်ပဲ ကွက်ပျောက်နေသလားဆိုတော့ မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ခုမှ ပြန်သွားစစ်နေလေရဲ့ ... ခက်ပြီပဲ”

ဟု ညည်းပါ၏။ ထုံးစံအတိုင်းဟုပဲ ပြောရတော့မည်လား မသိ။ မမြိုင်မြိုင်ထဲမှ နောက်အတန်ကြာမှ ဖုန်းပြောလာပြန်သည်။ ဟိုက ဘာပြောနေသည်တော့ မသိ။ ဘိုး ပြောနေဆိုနေတာကို ဘေးက စိတ်လှုပ်ရှား ထိုင်နားထောင်နေကြရသည်။ သူရော ဗလနှင့် ဖိုးသီ၊ ထွန်းသက်တို့ရောပါ။

“ဘာပြောတယ်၊ သွန်းလေပြေခင်ရဲ့ မှတ်တမ်းဖိုင်တစ်ခုလည်း ရှာမရဘူး ဟုတ်လား၊ သေချာတယ်နော်”

ဟု ဘိုးပြောနေတော့ အားလုံး ခေါင်းလေးတွေ ဘိုးရှိရာဘက်ဆီသို့ နားစွင့်သလိုကြီး တိုးသွားကြသည်ပါပဲ။ ဘိုး ခဏနားထောင်နေသည်။ နောက်တော့ ...

“ဒါဆို ရှိသမျှဖိုင်တွေအားလုံး စားပွဲပေါ် ယူတင်လာပြီး သေချာစစ်ပြီးမှ ဘိုးကိုဖြေတာဆိုတော့ သွန်းလေပြေခင်ရဲ့ မှတ်တမ်းဖိုင်နဲ့ ယုဝါရဲ့မှတ်တမ်းဖိုင်နှစ်ခုပဲ ကွက်ပြီးပျောက်နေတယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီပေါ့၊ ကဲ ... မြိုင်မြိုင်၊ ထပ်ရှာကြည့်ဦး၊ ဘိုး ခဏနေမှ တစ်ခေါက်ထပ်ဆက်မယ်၊ ရုံးခန်းမှာ သေချာထပ်ရှာ”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းချလိုက်သည်က ဘိုးဘိုးပါ။ တစ်ခုခုကို တွေ့တွေ့ကြီး စဉ်းစားနေရင်းမှ သူတို့ကိုကြည့်ကာ ...

“ထူးတော့ ထူးနေတယ် မြေးတို့၊ ခု ရှာခိုင်းတာက ယုဝါနဲ့ မြွေးရဲ့ဖိုင်၊ တကယ်တမ်း သိလိုက်ရတာက သွန်းလေပြေခင်ရဲ့မှတ်တမ်းဖိုင်နဲ့ ယုဝါရဲ့ဖိုင်နှစ်ခုက ပျောက်နေပြီး မြွေးရဲ့ဖိုင်ကတော့ ဝန်ထမ်းဖိုင်တွေထားတဲ့ ဗီရိထဲမှာရှိနေတယ်တဲ့၊ မြွေးရဲ့ဖိုင်ထဲမှာတော့ အိမ်ထောင်မရှိဆိုတာ



ဖော်ပြထားတယ်။ သားသမီးမရှိဆိုတာလည်း ဖော်ပြထားတယ်။ ခု မြေးတို့ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ယုဝါဟာ သူ့သမီးပါဆိုပြီး ဟိုအိမ်ကို ရောက်နေကြပြီ။ တစ်ခုခုတော့ ထိခိုက်နေတယ် မြေး။ ဘိုးရဲ့မြကြာမှုနဲ့ ပတ်သက်သူတွေထဲက မရိုးသားမှု တစ်ခုခု လုပ်တယ်ဆိုရင်လည်း ဘိုးတော့ ဝန်ခံရတယ်။ ဒီတိုင်း မျက်ကွယ်မပြနိုင်ဘူး။”

ဟု စိတ်လက်ပူပန်လျက် ဘိုး ပြောလာပါ၏။
“ပြီးတော့ မြေးဟာ ရိုးသားတယ်ဆိုရင် ဘိုးကို ဖိတ်စာလုပ်ရမှာပေါ့။ ခုထိ အဲဒီဖိတ်စာဟာ ဘိုးဆီရောက်မလာဘူး။ မြကြာမှုက သူတို့ဟာ မြကြာမှုရဲ့ဖခင်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဘိုးကိုတော့ ဖိတ်စာပို့သင့်တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဟု ဘိုး ဆက်ပြောတော့ သူ စိတ်ထဲပို၍ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ပို၍သံသယတွေကလည်း ကြီးထွားလာနေသည်။ ရုတ်ခြည်းရပ်လိုက်ကာ ...

“မြေးတို့ မြကြာမှုကို သွားလိုက်ရမလား ဘိုးဘိုး။ အဲဒီမှတ်တမ်းဖိုင်ဆိုတာကို သွားရှာကြည့်ချင်တယ်”

ဟု ပြောတော့ ဘိုး ခေါင်းခါသည်။ လက်ကာသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေ၏။ ဖိုးသီနှင့် ထွန်းသက်လည်း ငြိမ်မိဘိုးကိုကြည့်နေသည်။ ဗလကတော့ ဖိတ်စာကြီးကို ငဲ့ကြည့်နေရာမှ ပူလာသယောင်ဖြင့် ရွှေရောင်စာအိတ်ကြီးနှင့် ထည့်ထားသည့် ဖိတ်စာထူကြီးကို ယပ်တောင်လုပ်၍ ယပ်ခတ်နေပြန်ပါ၏။ အနေဆို ယပ်ခတ်သံ ဘဗျပ်ဗျပ်နှင့် ပို၍စိတ်ရှုပ်လာရတာမို့ သူ စိတ်တိုတိုဖြင့် ဖိတ်စာကြီး လုယူထားလိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားပြန်၏။

ဘိုးရှိနေတာမို့ အသံတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မထွက်ရဲကြ။ သူ့မှာ ခုထိ ထမင်းပင် မစားရသေး။

ဖိုးသီနှင့် ထွန်းသက်တို့နှစ်ကောင်ကတော့ ဗလအိမ်မှာပဲ နေ့လယ်စာအုပ်ထားကြပြီးတာမို့ ထမင်းလုံး စီလာကြကာ၊ ဤမျှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေသည့် ကိစ္စကြီး ပေါ်နေချိန်ကြီးမှာပင် အစကတော့ မျက်လုံးတွေ ကျယ်နေကြပေမယ့်။ ငြိမ်သက်ဆိုင်နေရတာ ကြာလာတော့ ငိုက်မြည်းနေကြချေသည်က ထမင်းလုံးစီနေကြသည့်နယ်ပါတည်။ သူ လက်ကုတ်၍ သတိပေးမှ နုတ်စိတွေ ပြန်ပွင့်လာကြသည်။ ဘိုးကတော့ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်စဉ်းစားနေဆဲ။

“ငါတော့ ဟိုကိုသွားလိုက်ချင်တယ် သိလား။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖိုင်ဆိုတာကို ရှာချင်တယ်။ သွန်းလေပြေခင်ရဲ့ဖိုင် ပျောက်နေတာကိုက ငါ ပိုပြီး စိတ်ထဲသံသယရှိနေတာ”

ဟု သူ ကျိတ်၍ပြောတော့ ဖိုးသီမှ ...

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီ သွန်းလေပြေခင်ဆိုတာကို ဒီအိမ်ထဲ ငါတို့အားလုံး ရောက်နေချိန်မှာတောင် ခုထိမတွေ့ရသေးတာကတော့ နာတယ်ကွာ။ မင်းဥစ္စာ ခဏလောက်တော့ အဲဒီကြွေရပ်လေးကို ထုတ်ပြပေါ့ကွာ။ မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင်ပါ။ ပြီးရင် ကိုယ်မြင်ဖူးလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေသောဖိုင်ကို ငါတို့ ဝိုင်းရှာပေးကြမှာပေါ့။ အဲဒါမှ သဘာဝကျမှာ။ ခုဟာက မင်းထထွက်တာနဲ့ ငါတို့က ကောက်ကောက်ပါအောင် မင်းကားနဲ့ ဟိုကိုပါသွားကြရတော့မယ့်ကိန်း ဆိုက်နေချိန်မှာတောင်”



အဲဒီကောင်မလေးကို ငါတို့ မမြင်ရအောင် မင်းအခန်း
အောင်းခိုင်းထားတာ မကောင်းပါဘူးကွာ”

အရေးထဲ သွန်းလေပြေခင်ကို မြင်ဖူးချင်နေသည့်
ဖိုးသီကလည်း တပူဆာဆာလုပ်လာနေသည်။ အတန်းထဲ ဆရာ
ရှိနေပေ၍ ပထမ ငြိမ်ကုပ်နေကြရာမှ။ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိုး
တိုးတိုးနှင့် လေပေါကြသည့် ကျောင်းသားတွေနှင့် တူနေကြသည့်
အဖြစ်။ ပထမတော့ ဘိုးကိုရိုက်ပြီး ငြိမ်နေကြရကား။ ငိုက်ပင်ငိုက်
လာကြသည်အထိပါ။ ခုကျမှ အိပ်ချင်ပြေ လေပစ်နေသလိုလိုဖြင့်
သွန်းလေပြေခင်ကို တွေ့ချင်နေတာတွေ ဖွင့်ပြောနေသည့် ဖိုးသီ
ပါတည်း။

ယိုစဉ်ခိုက် ဘိုး ပြန်လျှောက်လာကာ ဖုန်းထပ်ဆက်
ပြန်၏။

“မြိုင်မြိုင်လား ... မငွေစံသာဟာ ဘာအလုပ်ကိုလုပ်လုပ်
သိပ်သေချာစေခပ်တဲ့သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘိုးသိတယ်။
ဒီတော့ သူ့အိမ်ကိုသွားပါ။ သူ့ဗီရိုတွေ စားပွဲအံ့ဆွဲတွေကို
ဖွင့်ကြည့်ပါ။ အဲဒီမှာ ကလေးတွေရဲ့မှတ်တမ်းတွေ နောက်
ထပ်တစ်စုံစီ ရှိနေနိုင်တယ်။ မငွေစံသာ အကြောင်း ဘိုး
သိတယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖိုင်တွေပျောက်ဆုံး
သွားရင် နောက်ထပ်ရှိနေနိုင်အောင် အပိုတစ်စုံစီတော့
ထားနိုင်တယ်။ ခု သွားကြည့်ပါ။ ပြီးရင် ဘိုးဆီကို ဖုန်း
ဆက်ပါ။ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့။ သဘောပေါက်
တယ်နော်။ ကဲ ... သွားတော့”

ဟု ပြောနေတော့ ဗလ သူ့ပခုံးကို ဖွဖုတ်သည်။



“တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ဘိုး ဘယ်လောက် ဉာဏ်ရည်ပြေး
တယ်ဆိုတာ။ မင်းက ဟိုထိပြေးပြီး ဘယ်မှာရှိနေမှန်း
မသိတဲ့ဖိုင်ကို ရှာမယ်လို့ ဉာဏ်လေးတစ်ထွာတစ်မိုက်နဲ့
လောနေချိန်မှာ ဘိုးက ဒီအခန်းထဲကမထွက်ဘဲ ဟိုက
အမြေတစ်ခုကို ရအောင်စဉ်းစားနိုင်တယ်။ အဲဒါပြောတာ
ပေါ့ကွ။ အတွေ့အကြုံဆိုတာ အရေးကြီးတယ်လို့။ ဘိုးက
အရမ်းရင့်ကျက်နေပြီ သိလား။ မင်းသာ ဘိုးရဲ့မြေးဖြစ်ပြီး
ညှံနေတာ”

ဟု ကိုယ်ညှံတာတွေကျတော့ ချန်ထားကာ သူ့ကို
ချည်း အညှံစာရင်းသွင်းနေသည့် ဗလကို သူ ပြိုင်ပြောမနေတော့
ပါ။ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာပဲ သိနေသည်။ သုံးကောင်စလုံးကလည်း
ဘာမျှ လောလောဆယ်မှာ အကြံပေးစရာပင် ရှာမရသည့် ငည့်
တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတာကို သူ ကြည့်၍ စိတ်ညစ်လာမိရသည်
ပါပဲ။ ဗလကိုတော့ သူ တစ်ခု ကျေးဇူးတင်သည်။ ဗလကြောင့်
ဖိတ်စာကြီးတော့ မြင်လိုက်ကြရသည်လေ။

အခန်းပြင်သို့ ဘယ်သူမှ ထွက်ဖို့စိတ်ကူးမရှိကြ။
ဘိုးထံ ဝင်လာမည့်ဖုန်းကိုပဲ စောတင်၍ မျှော်နေကြရပါသည့်
အဖြစ်။ နာရီဝက်နီးပါးကြာမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“မြိုင်မြိုင်လား ... ခြောက် ... တွေ့သလား။ ဗီရိုသော့တွေ
အားလုံးက ရုံးခန်းမှာ ထားတာဆိုတော့ မငွေစံသာရဲ့ဗီရို
ကို ဖွင့်ကြည့်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီဗီရိုကြီးရဲ့အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ
ဘိုး ထင်ထားသလိုပဲ ကလေးတွေအားလုံးရဲ့မှတ်တမ်း



တစ်စုံစီကို တွေ့ရတယ်။ ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ၊ ယုဝါနဲ့ မှတ်တမ်းပိုင်ထဲက အချက်အလက်တွေ၊ သွန်းလေပြေခင် ရဲ့မှတ်တမ်းထဲက အချက်အလက်တွေ မြေမွှေးရဲ့ပိုင်ထဲက ဥစ္စာတွေ အားလုံးကို တစ်ရွက်မကျန် အားလုံး ဘိုးဆီထဲ ဖက်စိထိုးပြီး ပို့လိုက်ပါ။ ခုချက်ချင်းလုပ်ပါ။ ရုံးခန်းမှာ ဖက်စိရှိတာပဲ”

ဟု ပြောကာ ဘိုး ဖုန်းကိုချလိုက်ပါ၏။ ခက်သည့် က ဖက်စိက စာကြည့်ခန်းထဲမှာရှိတာမဟုတ်။ ဘိုး၏အပေါ်ထဲ အခန်းထဲမှာ ရှိနေခြင်းပါ။

ဘိုး ထရပ်တော့ သူလည်းလိုက်ရပ်သည်။ အားထဲ ကို ဘိုး ကြည့်ကာ ...

“နေရစ်ခဲ့ကြ၊ ဘိုး အဲဒါတွေကို တစ်ယောက်တည်း အရင်ကြည့်ချင်တယ် နေခဲ့၊ မြေး ထမင်းမစားသေးဘူး မဟုတ်လား၊ သွားစားချေတော့၊ ထွန်းသက်တို့လည်း ထပ်စားလိုက်ကြ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဘိုး အခန်းထဲမှထွက်သွား တော့ သူတို့အားလုံးရင်ထဲ အိလည်လည်ကြီးတွေ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ ပါသတည်း။

“ကျွတ် ... အဲဒါပြောတာပေါ့ကွ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုဆိုတာ ပိုပြီးဉာဏ်ရည်ပြေးပါတယ်လို့၊ ခုကြည့် ... ငါတို့ကျန်ခဲ့ပြီ”

ဟု ဗလ ညည်းသည်။ သူ ငြိမ်နေ၏။ ကြည့်ရတာ မကြာမှီနှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စပေမို့ ဘယ်လောက်ပဲ ရင်းရာသား

တာ၊ ဗလတို့ကိုတော့ ဘိုး အသိမပေးချင်၍ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါကြောင့် အားလုံးကို ချန်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ သူ့တစ်ယောက် တည်းကိုပဲ ကွက်ပြီး ရွေးခေါ်သွား၍လည်း မကောင်းချေသည်ကို လေ။

“ကဲပါကွာ၊ ဘိုးမှာခဲ့သလိုပဲ ထမင်းထပ်စားလိုက်ကြတာ ပေါ့၊ ဒီကောင်ကို အဖော်လုပ်တဲ့သဘောနဲ့ပေါ့”

ဟု အစားမက်ဖိုးသီ၏အသံ ပေါ်လာပါသတည်း။ သူ စားဖို့သောက်ဖို့ စိတ်ထဲမရှိ။ ဘာကြောင့် အန်တီစံ၏ရုံးခန်း ထဲမှမှတ်တမ်းထားရာ ဗီရိုကြီးထဲက သွန်းလေပြေခင်နှင့် ယုဝါတို့ နံရံပိုင် နှစ်ခုတည်းကွက်၍ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရပါသတဲလဲ။ ဒါကိုက ဆန်းနေသည်။ တွေးစရာဖြစ်နေသည်။

ထမင်းစားခန်းမှာ ထမင်းသွားစားကြတော့လည်း သူ့အသံ တိတ်နေ၏။ တစ်အောင်ကြာတော့ ဘိုးရောက်လာကာ...

“ကလေးတို့ပြန်နားကြတော့၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ဆုံကြတာပေါ့၊ မြေးဗလ ... ဒီကိစ္စ မြေးရဲ့မိဘတွေကို ဘာမှမပြောနဲ့ဦး၊ ဟုတ်ပလား၊ ခုထိလည်း ဖက်စိမဝင်လာသေးဘူး၊ ကဲ ... ကဲ ... အလုပ်ပြန်ဆင်းမနေကြနဲ့တော့ ပြန်ကြတော့၊ မြေး လည်းလိုက်သွား၊ အပြင်မှာ ချိုချိုချင်ချင် တစ်ခုခု သွားစား ချင်စားကြလေ၊ စဉ်းစားနေရတာ ခေါင်းခြောက်နေကြတယ် မဟုတ်လား၊ မြေးဗလ ... ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်၊ ဘိုးနဲ့ မကြာမှီနဲ့ ပတ်သက်ရာတွေကို အဲဒီဖိတ်စာနဲ့အတူ တော့ပြ ပေးတဲ့အတွက်ပါ”



ဟု ပြောလာတော့ အားလုံး ထရပ်ကြပါ၏။
ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ကြသေးသည်။ သွန်းလေပြေခင်များ ထွက်
လာချေမည်လားဆိုသည့်သဘော။ မတွေ့တော့ စိတ်ဓာတ်ကျသွား
ကြသည်ပါပဲ။

“ငါ မလိုက်တော့ဘူးကွာ၊ အကယ်၍များ ဖေဖေ မင်းတို့ဆီ
ဖုန်းဆက်လာရင် ငါ ဘိုးဆီမှာ ရှိနေတယ်လို့သာ ပြောလိုက်”

“အေးကွာ ... အဲဒီချက်ကင်ကလည်း ရှိနေတယ်၊ အလုပ်
ထဲကိုတောင်မှ ငါ့ဆီဖုန်းဝင်သေးတယ်ကွာ၊ ငါတို့နဲ့အတူ
မင်းရှိနေတယ်လို့ ပြောခဲ့ရတာ၊ အန်ကယ်ကျေနပ်သွားပုံရ
တယ်”

ဟု ဗလဖြေပြီးမှ ပြန်သွားတော့ ဖိုးသိတို့လည်း
ဗလ၏ကားနှင့် ပြန်ပါသွားကြရသည်ပါပဲ။

အားလုံးပြန်သွားမှ ဘိုး သူ့ကိုကြည့်ကာ ပန်းခြံဘက်
သို့ ထွက်လာတော့ သူလည်းအလိုက်တသိ လိုက်လာရပါ၏။
သူ သိနေသယောင်ရှိ၏။ ဖက်စံဝင်လာပြီလည်းဖြစ်၏။ ဗလတို့
ရှေ့မှာမို့ ပြောမပြတာဖြစ်မည်။ ခု ... ဘိုး တစ်ခုခု သူ့ကိုပြော
တော့မည်ဟု။

“ထိုင်”

ဟု ခုံတန်းပြာထက်မှာ သူ့ကို ဘိုးထိုင်ခိုင်းကာ
ဘိုးလည်း ထိုင်ပါ၏။ ရေတမာပင်၏အရိပ်က စိမ်းမြမြနိုင်နေ
သည်။

“ထူးခြားနေတယ် မြေး၊ သွန်းလေပြေခင်ရဲ့မှတ်တမ်းမှာ
က မိဘရင်းကို လုံးဝမသိရတဲ့ကလေး ဖြစ်နေတယ်၊ သူနဲ့



ပတ်သက်ပြီး ဓာတ်ပုံလေးတွေတော့ရှိတယ်၊ သူ ဘယ်လို
ရောက်လာတယ်ဆိုတာကအစ ဆိုပါတော့၊ တစ်နှစ်ပြီးဟာစ်
နှစ် အရွယ်လေးတွေ ကြီးလာတိုင်းလည်း မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ
လေးတွေ ရှိနေတယ်၊ ယုဝါမှာလည်း အဲသလိုပဲ တစ်နှစ်
တစ်နှစ်ကြီးလာတိုင်း ဓာတ်ပုံလေးတွေ ရှိရှိနေတယ်၊ ဘယ်နှ
နှစ်ရောက်ပြီဆိုတာမျိုးပေါ့၊ မငွေစံသာဟာ ကလေးငိုင်း
ရဲ့မှတ်တမ်းဆိုရာမှာ ရောက်ရှိချိန်ကစပြီး ဓာတ်ပုံလေးက
အစ ရိုက်ထားတယ်၊ အချက်အလက် မှတ်တမ်းလည်း
ပြုစုထားတယ်၊ သိပ်ကို စေ့စပ်သေချာတဲ့ အမျိုးသမီးကောင်း
တစ်ယောက်ပဲ၊ ယုဝါ ကျတော့ အဖေက လူသတ်မှုနဲ့
ထောင်ကျတဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့သမီး ဖြစ်နေတယ်၊ ယုဝါရဲ့
မိဘအမည်တွေက ဦးငွေမြနဲ့ ဒေါ်နုနု ဖြစ်နေတယ်၊
ဗေဒါကုန်းရွာကပဲ၊ အဲဒီမှာ ယုဝါကိုမွေးတယ်၊ အမေက
မီးတွင်းမှာဆုံးတယ်၊ အဖေက လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ဆယ်
နှစ်ကျတယ်၊ ယုဝါကို ဗေဒါကုန်းရပ်ရွာလူကြီးနဲ့ နီးစပ်
ရာတွေက မြကြာမှုကို လာပို့ကြတာ၊ မြမွေးရဲ့မှတ်တမ်း
မှာကျတော့လည်း သားသမီးမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့
ယုဝါဟာ သေချာတဲ့အချက်တစ်ခုအနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်
သူဟာ ဦးမြမွေးနဲ့ ဒေါ်ခင်သုလတ်ဆိုသူရဲ့သမီးမဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ သေချာနေတယ်၊ သူ့မိဘက စောစောက ဘိုး
ပြောပြတဲ့အတိုင်း ဦးငွေမြနဲ့ ဒေါ်နုနု၊ ဗေဒါကုန်းရွာသူ
ယုဝါပဲ၊ ဘယ်လိုမှ ရန်ကုန်သူ ယုဝါ မဖြစ်သလို၊ မြမွေး
နဲ့ ခင်သုလတ်ရဲ့သမီးလည်း မဟုတ်တာ သေချာနေတယ်”



ဟု ဘိုး ပြောလာပါ၏။ သူ အံ့သြနေသည်။ နားလည်းမလည်နိုင်။ စိတ်တွေ ထွေလာနေကာ အဖြေကိုလည်း ရှာမရနိုင်အောင် အူချာလိုက်နေသည့် အရှုပ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် စံစားနေရသည်။ ဒါဆို ဘာကြောင့် ဘာမွေးသည် ယုဝါကိုသမီး အဖြစ်ခေါ်ကာ ဒေါ်ခင်သုလတ်ထံသို့ သွားရပါသတဲ့လဲ။ သွန်းလေပြေခင်၏ဖိုင်ကရော ဘာကြောင့် ပျောက်နေရပါသတဲ့လဲ။ သွန်းလေပြေခင်သည် မိဘအမည်ပင် ဖော်ပြခံထားတာ မရှိသော ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် မြကြာမှုံသို့ ရောက်လာရသည်တဲ့။ ဒါလောက်ပဲ သူ သိနေရသည်။ ဒါဆို ထိုအချက်အလက်ပါသော ဖိုင်တစ်ခုကရော ဘာကြောင့် ယုဝါ၏ဖိုင်နှင့်အတူပျောက်ဆုံးနေရပါသတဲ့လဲ။

“ဘိုးဆီကို ဖက်စစ်ဝင်လာတဲ့ဟာအားလုံး လိုက်ကြည့်”

ဟု ဘိုးခေါ်တာမို့ သူ ဘိုးနှင့်အတူတူ ဘိုး၏အခန်းသို့တိုင် လိုက်ကြည့်ရပါ၏။ စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသည့်ပုံများ။ အချက်အလက်များကို သူ တစ်ခုချင်း ကြည့်မိသည်။ ယုဝါ၏ခင်းနှီးထုပ်လေးနှင့် ပုံကစ၍ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ရိုက်ထားပြီး ဖိုင်တွဲထားသည့် ဓာတ်ပုံတွေလည်း ရှိနေသည်။ စတင်၍ မြကြာမှုံသို့ ရောက်လာသည့်နေ့စွဲမှအစ အချက်အလက်တွေ ပြုစုထားသည်။ သွန်းလေပြေခင်သည်လည်း ခင်းနှီးထုပ်အရွယ်လေးဖြင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်ကာ။ ရောက်သည့်နေ့စွဲနှင့် အချက်အလက်တွေပါနေသည်။ ပိုလာသည်က ဒေါ်အေးမြ။ မိုင်းခမ်းလီမြို့သူ။ နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်အေးမြကို ရှာဖွေ၍ မတွေ့ရတော့ဆိုသည့် အချက်အလက်တွေပါနေသည်။ ဓာတ်ပုံက ထူးခြားတာတစ်ခု ရှိနေ၏။ ကလေး

ကို ဆွဲကြိုးလေးဆွဲထားပေးသည့်ပုံလေး ဖြစ်နေသည်။ ခင်းနှီးထုပ်လေးနှင့်ရှိနေသည့် ကလေးကို ဆွဲကြိုးလေးဆွဲထားသည်။ ကျောက်ခဲသော လော်ကက်လေးတို့သည် အတော်လေးရှည်လျားနေသည့် ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးအဖြစ် ခင်းနှီးထုပ်ကလေး၏ လည်တိုင်မှသည်ဆွဲထားပါ၏။ နောက်တစ်နှစ်။ နောက်တစ်နှစ်အရွယ်လေးတွေမှာ ထည်း ကလေးပုံလေးတွေ ရှိနေသည်။ ဆွဲကြိုးနှင့် လော်ကက်ပုံလေးကို သီးသန့်အနီးကပ် ဓာတ်ပုံရိုက်ထားကာ။ ကလေးနှင့် အတူပါလာသည့် ပလက်တီနမ်နှင့် ကျောက်နီငွေလော်ကက်လေး ခြစ်ကြောင်းကိုလည်း အန်တီစံမှ မှတ်တမ်းပြုထားပါ၏။ အရမ်းကို အစပ်သည့် အန်တီစံပါတကား။ သွန်းလေပြေခင်နှင့် ပတ်သက်၍ ထည်း တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ဓာတ်ပုံဆိုရာမှာ ခုအရွယ်ထိ ရိုက်ထားသည့်ပုံတွေ မှတ်ချက်လေးတွေ ရေးထားသည်မှ သွန်းလေပြေခင်အဖေဖြင့် ဘွဲ့ရသည်အထိ ဖြစ်ပါ၏။ ယုဝါသည်လည်း မြန်မာစာမိကဖြင့် ဘွဲ့ရကြောင်း ရေးဖြည့်ထားသည်။

သူ ဘိုးကိုကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဘာမွေးဟာ အဲဒီ ဒေါ်ခင်သုလတ်ရဲ့ခင်ပွန်း ဖြစ်နေလို့သာ ဒေါ်ခင်သုလတ်က ကြည်ဖြူလက်ခံတာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘုန်းလှဲ့ စဉ်းစားမိတယ် ဘိုး။ ဒါဆို ဘာမွေးက ယုဝါကို ဘာလို့ သမီးဆိုပြီး အဲဒီဒေါ်ခင်သုလတ်ဆီကို ခေါ်သွားရတာလဲ၊ ဘာလို့လိမ်ရတာလဲ”

ဟု သူ မေးတော့ ဘိုးလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ဘာလို့လိမ်ရတာလဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကွဲကွာနေကြတယ် ဆိုတာကတော့ သိသာနေတာပဲလေ။



မြကြာမှုမှာ နှစ်များစွာကြာတဲ့အထိ သူ နေခဲ့တာထဲ
ခုကိစ္စမှာ လျှို့ဝှက်ပြီး မရိုးသားမှုတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ
တော့ ယင်ရှားနေပြီ။ ဘိုး လူကခတ်မှားတယ်လို့ပဲ ဝန်ခံ
လိုက်ရတော့မလို ဖြစ်နေတယ် မြေး၊ မြေးကို လူရိုးထု
ပြောင့်တစ်ဦးလို့ ဘိုး ယုံကြည်စိတ်ချနေမိခဲ့တယ်။ ဝန်
ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်လို့ တကယ်ကို မှတ်ယူခဲ့တယ်
ကွယ်”

ဟု ဘိုးညည်းပါ၏။

သူကတော့ သွန်းလေပြေခင်၏ပုံလေးတွေကိုတစ်
လှည့်။ ယုဝါ၏ပုံကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေမိရပါ၏။ ပုံထဲမှာထား
အဖြူအနက်ပုံပဲ ဖြစ်နေပါ၏။ ဆွဲကြိုးလေးသည်လည်း အဖြူအနက်
ပုံပဲပေါ်လွင်နေသည်ပါပဲ။ မှတ်ချက်အရသာ ပလက်တိနမ်နှင့်
ငွေလော်ကက်၊ ကျောက်နီလေးဆိုတာ သိရခြင်း။

အရွယ်လေးရလာချိန်မှာ အန်တီစံသည် သွန်းထေး
ပြေခင်ကို ဆွဲကြိုးလေးဆွဲပေးထားတာမျိုးလည်း မရှိ။ သွန်းထေး
ပြေခင်၏လည်တိုင်မှာ ဆွဲကြိုးလေး ရှိမနေ။ ငယ်စဉ်တုန်းထဲ
ခင်နီးထုပ်လေးနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာမှာ ဆွဲကြိုးရှိသည်။
သီးခြားဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာရှိသည်။ ဖိုင်တွဲထဲမှာတော့ ရောင်နဲ့
ကာလာပုံဖြစ်မည်။

“အန်တီစံ ဆုံးစဉ်မှာရော၊ သွန်းလေပြေခင် အက်စီးဒင့်
ဖြစ်တဲ့နေ့မှာရော၊ နောက်ဆုံးအတူ ရှိနေခဲ့တဲ့သူဟာ ယုဝါ
ဖြစ်နေတယ် ဘိုး၊ သွန်းလေပြေခင်နဲ့ကျတော့ သူ တမင်
ကျန်နေခဲ့တာ၊ အန်တီစံနဲ့ကျတော့ သူ အတူရှိနေတာ”



ဟု သူ ခိုင်မြဲသော သံသယဖြင့် ဘိုးကိုထပ်၍
ပြောမိပြန်ပါပြီ။

အခန်းသည် ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်သွားပါ၏။
အတွေးဖြင့် နစ်နေသည့် သူနစ်ယောက်သည်လည်း ငြိမ်သက်စွာ
ပင် တူတူကြည့်နေမိသည်က ဖက်စဝင်လာသည့် မှတ်တမ်းများ
ကိုပါတကား။





❀ အခန်း(၂၅) ❀

“ဘိုး ခြံမှာ ကားတစ်စီး ရောက်နေပါတယ်။ အဲဒါ ဘိုးကို တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့။ အဲဒီကားထဲမှာ ဘာဗွေးလည်း ပါလာတယ် ဘိုး။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာပါတယ်။ ကားကလည်း ပဂျီရီးဆီးရောင်ကြီး ဖြစ်နေတယ် ဘိုး”

ကိုတိုး ရောက်လာကာ အရင်ဆုံးသတင်းပို့လာချိန်မှာ အံ့သြခြင်းဆိုသည့် အသံတွေကတော့ ရင်ထဲက လျှံထွက်နေသည့်နှယ် ရှိနေပါ၏။ မနက်ပိုင်းကြီး ရောက်လာသည့် ကားကြီးထဲမှာ ဘာဗွေး ပါလာတာ။ ကားတွင်းမှ ဆင်းလာတော့လည်း ဆိတ်ခွံပုဆိုးနက်ပြာရောင် ကွက်စိပ်လေးနှင့် ရုပ်လက်တို့အပြာစင်းလေးကို ဝတ်ထားကာ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ခပ်ခပ်ဖြိုးထားပါသည့် ဘာဗွေးသည် ပြုံး၍ဆင်းလာတာကိုလည်း ကိုတိုး မြင်လိုက်ရတာမို့ အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပါ။ ဘိုးနှင့်တွေ့ချင်သည်ဆိုတော့လည်း ပထမတော့ ချက်ချင်းကြီး တံခါးဖွင့်ပေးတော့ မယောင် ကိုတိုး ဖြစ်သွားရပေမယ့် ...။ ဘာဗွေးမှ ဘိုး

ကို အရင်သွားခွင့်ပန်ပါဟု ဘိုးကို တလေးတစားထား၍ ပြောလာတာမို့ ပြေး၍လာပြောရခြင်းပါ။

ဤမနက်စောစောကြီးမှာ ဝိရိယကောင်းကောင်းနှင့် ပို၍စောရောက်နေသည့် ရဲဘုန်းကိုလည်း ကိုတိုး လှမ်းကြည့်သည်။ ဤသူငယ် ဘာကိစ္စ အရေးပေါ်နေသည်မသိ။ တစ်ခုခု အရေးတကြီး ဖြစ်နေသည့်ဟန်ဖြင့် မနေ့ကတည်းက ဗလတို့အုပ်စုနှင့် ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ်လုပ်နေတာ ကိုတိုး တွေ့ထားသည်လေ။ ခုလည်း ဘိုးကို သတင်းလာပို့နေရင်းဖြင့်လည်း ရဲဘုန်းလျှံကို အကဲခတ်သလိုတော့ ကိုတိုး ကြည့်မိရသည်ပါပဲ။

“ဘာဗွေး ရောက်လာတယ် ဟုတ်လား၊ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါဗျာ၊ ကိုကြီးတိုးကို ထပ်မေးဦးမယ်၊ ဘာဗွေး ဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

ဘိုး ငြိမ်နေချိန်မှာ သူ ဝင်ပြောတော့ ကိုကြီးတိုး မခံချင်ပုံကြီးဖြင့် ...

“ငါ သေသေချာချာကြီးကို အရှင်းကြီး တွေ့ခဲ့တာ၊ ဘယ်နှယ် မသေချာရမှာလဲ၊ လှလို့ ခန့်လို့ သူ့ဘေးကအမျိုးသမီးကလည်း ချောလို့ မောလို့၊ ကားကြီးကလည်း လက်လို့ တောက်လို့”

ဟု သေချာတကာ သေချာပုံကြီးဖြင့်ပြောတော့ ဘိုးမှ ...

“တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက် မောင်တိုး၊ ပြီးရင် ဒီထိလိုက်လာနဲ့တော့၊ ဂိုဒေါင်ထဲက မာစီဒီးကြီးကို သေချာပေါ့လစ်ထပ်တင်နေ”



ဝပ်ရှောလည်းရောက်ခဲ့ရ။ ဘော်ဒါပြင်ရုံလည်း ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဘိုး၏မာစီးဒီးကြီးမှာ ဘိုး ထုတ်မစီးရက်တော့ဘဲ ဂိုဒေါင်ထဲထည့်ထားပါ၏။ သိပ်ပြီး ပေါလစ်ထပ်တင်စရာမလို။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးခိုင်းတော့လည်း ကိုကြီးတိုး ခေါင်းညိတ်ရသည်ပဲ။

နောက်တော့ ခြံတံခါးကို ကိုကြီးတိုး သွားဖွင့်ပေးသည်။ မကြာလိုက်။ ဆီးရောင်ပဂျိုရိုးကားကြီးက ပေါ်တီကိုအောက်သို့ ရောက်လာပါပြီ။ ကားရပ်လိုက်ချိန်မှာ ဒရိုင်ဘာမှ ကားတံခါးကို ကမန်းကတန်းဆင်း၍ ဖွင့်ပေးတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာပါ၏။ တစ်ဖက်ကားတံခါးဆီမှ ဆင်းလာသည်က ဘာမွေးပါတာကား။

ဘိုးနှင့်သူ တူတူလျှောက်လာကြကာ ဟန်မပျက် ကြည့်ကြည့်စင်စင်ကြီး ဘိုး ပြုံးပြသည်က ဘာမွေးကိုပါ။ သူကတော့ လူငယ်ပီပီ တွက်တွက်ဆဆကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရသည်ပဲ။ မသိမသာ ဘိုး ချောင်းဟန်ပါ၏။ မူပျက်ချင်နေသည့် စူးစမ်းကြည့်ကို သူ့ထံမှ ဖယ်ရှားလိုက်နိုင်စေဖို့ သတိပေးခြင်းဟု နားလည်လိုက်မိရင်းမှ ...

“ဘာမွေးက လှခန့်နေတာပဲ၊ လာ ... လာ ဘာမွေး”

ဟု ဟန်ဆယ်၍ပြုံးကာ ခေါ်မိရပါ၏။ ဘာမွေးကတော့ ဘာမျှမူပျက်နေတာ မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ယခင်တုန်းက နယ်ပင် ဘိုးကို တရိုတသေကြည့်သည်။ သူ့ကိုလည်း တစ်ချစ်တစ်ခင် ကြည့်သည်။ ဘိုး၏မြေးအဖြစ်လည်း တလေးတစားထား၍ကြည့်သည်။ ဘာမျှမပြောင်းလဲ။



ဘာမွေးနှင့် ပါလာသည့် အမျိုးသမီးကလည်း ပြုံးနေသည်ပဲ။ အေးချမ်းသောမျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်သည့် အမျိုးသမီးသည် ဒေါ်ခင်သုလတ်ပဲ ဖြစ်မည်ဟု သူ ခန့်မှန်းမိရပါ၏။ ရုပ်ရည်ချောမွေ့ပါသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အတူယှဉ်၍ ဝင်လာရတာမို့ ဘာမွေးကို အကဲခတ်သလို ဘိုးကြည့်နေပုံကလည်း ဘာဆိုဘာမျှ မနေ့ညက ဖက်စ်တွေ ဘာတွေ မတွေ့ မမြင်ထားသည့် သူတစ်ယောက်နယ် ဖြစ်နေသည်။ ဘာမျှသိမထားသည့် ဟန်။ လောလောဆယ်မှာ ဘိုးကပို၍ မှင်မောင်းကောင်းနေသည်။ ဟန်ကောင်းနေသည်။

“လာ ... လာ မြွေး၊ ဒီကမိန်းကလေးလည်းလာပါ”

ဟု ဘိုးခေါ်ကာ ဧည့်ခန်းသို့ ဦးဆောင်ဝင်တော့လည်း ဘာမွေးနှင့် ဒေါ်ခင်သုလတ်တို့နောက်မှ လိုက်လာကြပါ၏။ သူကတော့ နောက်ဆုံးမှလိုက်လာရင်း ဘာမွေးနှင့် ဒေါ်ခင်သုလတ်တို့ကိုပဲ အကဲခတ်နေမိရပါသည့်အဖြစ်။

“ကျွန်တော် ဖိတ်စာလာပို့တာပါ ဘာကြီး၊ ဒါ ကျွန်တော့် ဇနီး ခင်သုလတ်ပါ။ လတ် ... ဒါ မောင်ပြောပြထားတဲ့ မြကြာမုံရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဘာကြီး ဦးဘုန်းမြတ်စစ်ပါ။ မောင်လည်း အဲဒီအရိပ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရတာပါ”

ဟု ပြောကာ ဖိတ်စာကို တရိုတသေနှစ်ဖက်ဖြင့် ဘိုးကိုပေးတော့ ဘိုးကလည်း ဟန်မပျက် ခုမမြင်ရဖူးသည့်နယ် စာအိတ်တွင်းမှ ဖိတ်စာကိုထုတ်၍ပင် ဖတ်နေပါ၏။ ဖက်ပြီးတော့ ဖိတ်စာကို သူ့ဘက်ဆီသို့ ကမ်းပေးလာတာမို့ သူကလည်း ဘိုး၏ဟန်ကို လိုက်တု၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရသည်ပဲ။



“အံ့ဩတယ်လို့ အရင်ပြောရလိမ့်မယ် မြေး။ ခုလို မြင်ကြားရတာကတော့ ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့။ မိသားစုစု ပြန်ဆုံကြရတာကိုး။ ဘေးလူလည်းဝမ်းသာ၊ ကာယကံရှင်တွေလည်း ကြည်နူးကြရတဲ့ ပွဲမျိုးပေပဲလေ။ ဘိုး လာခဲ့မယ် စိတ်ချ ... ဒီညနေခြောက်နာရီမှာ စမှာနော်၊ ဒါနဲ့ဘယ်လို ကဘယ်လို ဆုံကြပြီကြတယ်ဆိုတာလည်း ဘိုးကိုပြောပြပါဦး မြေး။ မင်း ပြောသွားတုန်းကတော့ မငွေစံသာ ဆိုတာ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်လို့ ခွင့်ယူပါရစေဆို၊ ယုဝါကလည်း အလုပ်ရလို့ သွားတာဆိုကွ”

ဟု မေးသင့်တာကို မေးသည့်ပုံဖြင့် ဘိုး မေးလာတော့ ဘာမွေးမှ အနေခက်ဟန်ဖြင့် တောင်းပန်သလို ကြည့်ရှုပါ၏။ လူရိုးကြီးတစ်ယောက်နှယ်ပင် မြင်နေရတော့လည်း သူစဉ်းစား၍မတတ်အောင် ဖြစ်လာရပါ၏။ ခုထိ ဘာမွေး၏ အကြည့်တွေ အပြောတွေက ရိုးသားအေးချမ်းနေပုံဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဘိုးကိုလည်း ခုထိ တရိတသေကြီးထားနေဆဲ။ ဖိတ်စာကိုလည်း လာပို့နေသည်။ ဤကိစ္စကို ဘာမွေး လျှို့ဝှက်ကာ ကျိတ်၍ လုပ်ကိုင်သည်ဆိုလျှင် ဘိုးကို ဤဖိတ်စာလာပို့စရာ မရှိပြန်။

“ဒီလိုပါ ဘာကြီးရယ်၊ သမီးလေးက ဒီကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးမှပဲ မြကြာမှုံက အားလုံးကို အသိပေးပါလို့ တောင်းပန်ထားလို့ပါ။ ယုဝါဟာ ကျွန်တော့်သမီးလေးဆိုတာကို မကြာသေးခင်ကမှ ကျွန်တော် သိခဲ့တာပါခင်ဗျာ၊ ဒီလိုပါ”

ဟု အစီချကာ တောက်လျှောက်ရှင်းပြ ပြောပြနေသည်က ဘာမွေးပါ။ ပြောသည့်အထဲမှာ ဆွဲကြိုးကိစ္စ ပါလာတော့ သူရော ဘိုးဘိုးရော တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲကြည့်မိကြပါပြီ။ ဘိုး မျက်ရိပ်ပြသည်။ ဘာမှဝင်၍ ဖြတ်ပြီးမမေးဖို့။

“အဲဒါပါပဲ ဘာကြီးရယ်၊ ခုတော့ ကျွန်တော်လည်း သမီးလေးကိုခေါ်ပြီး လတ်ဆီလည်း ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ မိသားစုလည်း ဆုံကြရပါပြီ။ ကြေကွဲစရာ အတိတ်ဆိုးကြီးလည်း ပျောက်ကွယ်ရပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်နဲ့ ကျွန်တော့်သမီးလေး ယုဝါရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ ဘာကြီးကို လာဖိတ်ရတာပါ။ ယုဝါကို ကျွန်တော်ခေါ်ပါသေးတယ်၊ သူကအလုပ်ရပြီဆိုပြီး လိမ်ခဲ့သလိုဖြစ်ခဲ့တာမို့ ဘာကြီး စိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်တယ်ဆိုပြီး အိမ်မှာကျန်နေခဲ့ပါတယ် ဘာကြီး”

ဟု ပြောတော့ ဘိုး တစ်ချက်သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ “အင်း ... မြေး ပြောသလိုဆိုရင် ယုဝါ အဲဒီဆွဲကြိုးဆွဲထားတာမြင်လို့ သမီးဆိုပြီး သိရတယ် ဆိုပါတော့၊ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ မြေး။ ဘယ်လိုကဘယ်လို အဲဒီဆွဲကြိုးကို ယုဝါ ဆွဲဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိရပေမယ့် သေချာတာတစ်ခုကတော့ ယုဝါဟာ မြေးရဲ့သမီး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပါပဲ။ မြေး ... ဘိုးရဲ့အခန်းစားပွဲပေါ်က စာရွက်စာတမ်းတွေ သွားယူပါကွယ်၊ ဘိုး စာကြည့်ခန်းကစောင့်မယ်၊ မြေးနဲ့ ဒီက ခင်သုလတ်ကိုလည်း ဘိုးရဲ့နောက်ကုန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ဧည့်ခန်းမှာ အဲဒီကိစ္စပြောဆိုလို့ သိပ်မအောင်းလှပေဘူး”



ဟု ဘိုး ပြောကာ ဧည့်ခန်းဆီမှ စာကြည့်ခန်းသို့ သွားလိုက်ကြစဉ်မှာ သူကတော့ဖြင့် ဘိုး၏အခန်းသို့သွားသေးသန့်တဲ့ချုပ်ထားသည့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို အလုပ်လိုက်ကာ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာရပါပြီ။

စာကြည့်ခန်းမှာ ဘိုးတို့ထိုင်နေကြပြီ။ သူ ဝင်လာတော့ အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ ဘိုးမှ စာရွက်စာတမ်းတွေအားလုံးကို ပြလိုက်သည်ပါပဲ။ နှုတ်ကရှင်းပြနေဖို့မလို။ ဖတ်ကြည့်လျှင် ရှင်း ချေမည်မဟုတ်ပါလား။ သူ အသေအချာ သိနေရသည်။ သွန်းလေပြေခင်သည် ဘာဗွေနှင့် ဒေါ်ခင်သုလတ်တို့၏သမီးဖြစ်နေချေသည့်အဖြစ်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါဆို လတ်တို့ မှားနေကြပြီလား မောင်၊ ဒါဆို သမီးလေးက ဘယ်မှာလဲ၊ ဒီဓာတ်ပုံထဲမှာ ခင်းနှီးထုပ်အရွယ် ကလေးလေးကို ဆွဲထားပေးတာဟာ လတ်ရဲ့ဆွဲကြီးနဲ့ မောင့်လော်ကကလေးပါ၊ ဒီလိုသီးခြား အနီးကပ်ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကလည်း ဆွဲကြီးနဲ့လော်ကကလေးဟာ ရှင်းနေအောင် ငေါ်နေတာပါပဲ၊ ဘာလို့ ယုဝါက သမီးလုပ်ပြီး ခုလို ဆွဲကြီးကအစ ရအောင်ယူလာနိုင်ရတာလဲ မောင်၊ လတ်ရဲ့သမီးလေး ဘာဖြစ်နေပြီလဲဟင်၊ ဒီဆွဲကြီးကို သမီးလေးဆီက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုဝါက ရအောင် ယူလာခဲ့တာတဲ့လဲ၊ လတ်မှာဖြင့် မနေ့က သူ့ကိုသမီးလေးဆိုပြီး ချစ်လိုက်ရတာ၊ အလိုလိုက်ခဲ့ရတာ၊ သူ့မရိုးသားတဲ့သူပဲ”



ဟု ပြောရင်း ငိုချလိုက်တော့ ဘာဗွေမှ ဒေါ်ခင် သုလတ်၏လက်ကိုကိုင်ကာ ...

“မောင်တို့သမီးလေးဟာ ဘိုးရဲ့ဒီမြကြာယံအိမ်ကြီးမှာပဲ ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ဘိုး ခေါ်လာပါတယ်၊ သမီးလေး ကား အက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး အတိတ်ကို မေ့နေရှာတယ်”

ဟု အသံတွေ အက်ကျလာရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောရှာပါ၏။ ခေါင်းလည်းခါသည်။

“ယုဝါ ဘာလို့ အဲသလို လိမ်ရတာလဲ၊ လိမ်တာလဲ”

ဟုလည်း ညည်းသည်။ မျက်နှာသည် ကြေကွဲရိပ်လည်းသမီး၏။ ခံပြင်းရိပ်လည်းထင်၏။ ဘိုးကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာနေရင်းမှ ...

“ကံသိတယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပါ၊ ကံသိလိုက်ပုံများ၊ သိသိလေးပဲ စောသွားရတာပါပဲလား၊ ဒီညနေဆိုရင် ယုဝါကို သမီးလေးအဖြစ် မိတ်ဆွေတွေ ပတ်သက်ရာ အဝန်းအဝိုင်းတွေကို လတ်က အသိပေးတော့မှာပါ၊ ကိုယ့်သမီးအရင်းကို ဘေးထားပြီး သွေးသားရင်းမဟုတ်တဲ့သူကို သမီးဆိုပြီး ပြောဖြစ်တော့မလို့ပါလား ဘိုးရယ်၊ ခု သမီးလေး သွန်း ဘယ်မှာလဲ ဘာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်လေ တစ်ချက် အတ္တရဲ့နောက်ကို တကောက်ကောက်ပါနေမိတာ၊ ယုဝါကို သမီးလေးဆိုပြီး ချစ်နေရ ကြည့်နဲ့မိတာ ချမ်းမြေ့နေရတော့ ဘာကြီးနဲ့အတူပါလာတဲ့ သွန်းလေးရဲ့အတိတ်မေ့ဝေဒနာ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာတောင် မေး



ဖို့ ဝတ္တရားပျက်နေခဲ့တာပါ။ လိမ္မာတဲ့ သွန်းလေးကို အရင်ကတည်းက မြကြာမုံမှာကတည်းက ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ။ ယုဝါကို သမီးလေးဆိုပြီး လည်း ယုံကြည်မိခဲ့ရာက ခုကျတော့ သွန်းကို မေးမြန်း တာလေးတောင် မလုပ်မိတော့ဘဲ ကိုယ့်စောနဲ့ကိုယ် အဖော် တွေနဲ့ ကြည့်နဲ့နေမိခဲ့တာပါပဲဗျာ။ အတ္တပါ။”

ဟု ယူကျုံးမရသလိုလည်း မချီတင်ကဲကြီး ပြောချ လိုက်သည်က ဘာအမွှေးပါ။ သူကတော့ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်နေမိ ရသည်ပါပဲ။ အမှန်တရားတစ်ခုကတော့ လမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ နေပြီ။ ဤဖြစ်ရပ်ထဲမှာ မရှင်းလင်းနိုင်သေးဘဲ ကွင်းဆက်ပြတ်နေ သည့်အရာတွေ ရှိနေကြပေမယ့်။ ရုပ်လုံးကတော့ ပေါ်နေပြီ။ သွန်းလေးပြေခင်သည် ဘာဘွားမွှေးနှင့် ဒေါ်ခင်သုလတ်တို့၏သမီး ဖြစ်နေသည်ဆိုသည်အချက်။ အားလုံး ရှင်းသွားဖို့ဆိုတာကတော့ တစ်နည်းပဲရှိသည်။ ဤအရှုပ်ကို စတင်ခဲ့သည့် ယုဝါကိုယ်တိုင် ပြန်ရှင်းပြရလိမ့်မည်သာ။

ဘိုးကလည်း ဗလ၏အိမ်အပေါ်ထပ်မှူး၍ ဘာ ဖွေးနှင့် ယုဝါတို့ ရွှေစံပယ်ရိပ်ငြိမ်သို့ ပျောက်လာတာကို သု စတင်တွေ့ခဲ့သည့် နေရာမှစ၍ ...။ ဗလထံမှ ဖိတ်စာကြီးမနေ က ဖတ်ခဲ့ရရာမှ ...။ မနေ့က မြကြာမုံသို့ ဘိုး ဖုန်းဆက်၍ အစေ ရှင်းအောင် မေးမြန်းခဲ့လေသမျှတွေ အားလုံးကို ပြောပြနေပါ၏။ ဒေါ်ခင်သုလတ်မှ မျက်ရည်ကျ၍ နားထောင်နေရင်းမှ ဘိုး၏စကား ဆုံးတော့ လက်အုပ်လေးချီကာ ဘိုးကို ကန်တော့ပါသည်။



“ဘိုးဟာ လတ်ရဲ့သမီးလေးကို ခင်နီးဖွေးဖွေးလေးကတည်း က စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ လတ်ရဲ့သမီးလေးကို မအေးမြ ဆိုတဲ့သူက ဒေါ်ငွေစံသာဆီ လာအပ်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို က မှန်နေတာပါ။ ဒေါ်ကြီးခက်က အဲဒီ အေးမြတို့လင် မယားကို သမီးလေးထည့်အပ်လိုက်ကြတာ ခုမှ လတ်လည်း သိရတာပါ။ ဒေါ်ကြီးခက်က မနေ့ကမှ ဝန်ခံခဲ့တာပါ ဘိုး ရယ်၊ ခု ... ခု ... လတ်ရဲ့သမီးရင်းလေးကို မြင်ပါရစေ၊ လတ် မြင်ပါရစေ ဘိုးရယ်”

ဟု ပြောဆိုတော့ ဘိုးမှ ခေါင်းယမ်းပြပါ၏။ “သွန်းလေးပြေခင်ကို ဒေါက်တာဦးကောင်းဆီ သွားပြထား တာပါ။ ဒေါက်တာကောင်းက ဒီမနက်ကို သူ့ဆေးခန်းကို လွှတ်လာပါ။ ဘိုးလည်း လိုက်မလာပါနဲ့။ ကလေးကို သူ အေးအေးဆေးဆေး မေးစရာရှိတာလေးတွေ မေးချင်တယ်။ သူ့အာရုံထဲမှာ အမှတ်မိဆုံးအရာကို သိရကောင် အချိန် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် သူ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်နားထောင် ကြည့်ချင်တယ်လို့ ပြောလာတာမို့ မနက်စောစောမှာ စား သောက်ပြီးတာနဲ့ ဒေါက်တာကောင်းရဲ့ဆေးခန်းကို ကိုတင် နဲ့လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဘိုး ပါနေရင် ကလေးက သူ့ကို ဘိုး စောင့်နေတယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ အားနာနေရင် သူ့ ခမျာ စဉ်းစားရတာတွေ အာရုံထဲ မဝင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်မှာစိုးလို တဲ့။ ဒေါက်တာကောင်းက ဘိုးကို မလိုက်လာနဲ့လို့ကို တမင်မှာခဲ့တာပါ။”



ဟု ဘိုးပြောတော့ ဒေါ်ခင်သုလတ် မျက်ရည်ကျနေသည်ပါပဲ။ ချက်ချင်း သမီးလေးကို တွေ့ချင်နေသည့်အပြင် ရှိနေရှာပါသည်အဖြစ်။ ဖက်စ်နှင့်ပိုထားသော ပုံလေးတွေကိုပဲ တောက်လျှောက် တစ်မိမိမိမျှ ကြည့်နေပါလေသည်။

“လတ် ခဏနေခဲ့၊ မောင် ယုဝါကို သွားတွေ့မယ်၊ သူ့ဆီက ဆွဲကြီးလေးလည်း တောင်းမယ်၊ သူ့ကိုလည်းခေါ်လာမယ်၊ သူ့ကိုတော့ ဒီကိစ္စ အသိမပေးသေးဘူး လတ်၊ ဒီကိုရောက်မှ ရှင်းအောင်မေးရမယ်၊ ဒီကိစ္စ ဒီတိုင်းတော့ ငြိမ်မနေနိုင်ဘူး”

ဟု လူရှင်းကြီးပီပီ ခံပြင်းလျက် ဘာသာမျှ ပြောကာ ထရပ်ပါ၏။ ဘယ်သူကမှ မတား။ ထိုသို့ ဖြစ်သင့်သည်ဟုပဲ အားလုံးက နှလုံးပိုက်ထားကြပါသည်အဖြစ်။

“ဒီဆွဲကြီးလေးဟာ သမီးသွန်းရဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ သူ သိတယ်၊ သူ ဆွဲထားတာဖြစ်လို့ မောင်က သူ့ကို သမီးလိုထင်မှတ် ယုံကြည်မိတယ်ပဲထား၊ သူ ရိုးသားရမှာပေါ့၊ သူ့ဆွဲကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးသွန်းရဲ့ဆွဲကြီးပါလို့ သူ ရိုးရိုးသားသား ပြောပြရမှာပေါ့၊ ခုတော့ သူ လောဘတက်ပြီး သူဌေးသမီး လုပ်ချင်တာနဲ့ သွန်းရဲ့ဆွဲကြီးကို ရအောင်ယူပြီး ဒီမှာရွှေ ပေါ်မြတင်နေဖို့ ကြံစည်ရက်တာ မောင် စိတ်နာတယ် လတ် ... တောက်”

ဟု တက်ခတ်၍ ခံပြင်းစွာ ပြောလာသည်က ရင်ထဲ ရှိရာ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းကြီး ပြောချလိုက်သည့်နှယ် စိတ်လိုက် မာန်ပါကြီး ဖြစ်နေပါ၏။



ဒေါ်ခင်သုလတ်ကလည်း ခေါင်းပဲညိတ်နေသည်။ ဘာမျှ ထွက်သွားတော့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သုံးယောက်သုံး ချန်ခဲ့ကာ ငြိမ်သက်စွာ အတွေးတွေဖြင့် ရှိနေကြသည့်အဖြစ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်လျှံနေသည်က မသက်သာမှု သံသယတွေဖြစ်နေသည်။ သွန်းလေပြေခင် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ် သည်ကိစ္စ။ ယုဝါ၏ပယောဂ ပါကိုပါရမည်။ ဒါမှ ဆွဲကြီးကို ခိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ယူထားနိုင်မည်ပေါ့။ ဘုရားရေ ...။ သွန်းလေပြေ ခင်ကိုများ ယုဝါသည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ ချသည့်လား။ ဤအချက်ကို သူ မကြာမကြာတွေးမိတတ်ပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ အတော်ကြီးကို သေချာနေ သည့်ဘက်ကို ရောက်လာနေသည့် အတွေးတွေဖြစ်လာနေသည်။ ခြစ်နိုင်ချေသည့် အချက်တွေကလည်း ပို၍ ပို၍ ပေါ်ပေါက်လာ နေသည်လေ။ ထင်ရှားဆုံးသော အချက်က သွန်းလေပြေခင်၏ ဘာတွေကို ယုံကြည်အောင် လိမ်လည်ရာမှ သွန်း၏ဆွဲကြီးနှင့် ဆက်ကက်ကို အပိုင်အနိုင် ယူထားလျက်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အလယ်မှာနေဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည့်အချက်။ လက်တွေ့လည်းဖြစ်တည် နေပြီးသည့်အချက်။ ယုဝါသည် ကြံစည်ရုံမျှမဟုတ်တော့။ လက် ဆွဲပင် ရွှေစုံပယ်ရိပ်ငြိမ်သို့ သမီးတစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင်သူ ခင် ဖြစ်နေချေပြီ။ ဤညနေမှာ သမီးအဖြစ် လူသိရှင်ကြားမိတ် ဆက်ပွဲလေးပင် ဖြစ်တော့မည့်အထိ ရှိခဲ့ပြီ။

ထိုစဉ်ခိုက် ဘိုး၏ဟန်းဖုန်းလေး ဖြည့်လာတာနဲ့ သုံး ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်ကာ ... “ဒေါက်တာကောင်းဆီကပဲ”



ဟု ပြောလာပါ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ဘုန်းမြတ်စစ်ပါ”

ဟု တစ်ခုခုများ ထူးလာချေမည်လားဟု မျှော်လင့်ပုံဖြင့် ဘိုးပြောပါ၏။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာကောင်း၊ ယုတ်ကဲ့ပါ”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပါ၏။

“သွန်းလေပြေခင်က ပြောတယ်တဲ့၊ သူ ဒီကိုမလာခင်မှာ သူနေထိုင်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပြပြီး ခေါ်သွားတဲ့အိမ်လေးမှာ ဗီရိုထဲက ထုတ်ယူတဲ့ ယွန်းဘူးနီနီလေးရယ်၊ အဲဒီထဲမှာ လင်းလက်နေတဲ့ အဖြူရောင်အရာတစ်ခုရယ်ကို အာရုံထဲ တိုးဝင်တယ်တဲ့၊ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်နဲ့ ပန်းတွေကိုလည်း အာရုံထဲမှာ မြင်တယ်တဲ့၊ ကားအရှိန်မြန်ရင်လည်း ရင်ထဲမှာကြောက်တဲ့စိတ် ဝင်လာတတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေပြောပြတယ်လို့ ဒေါက်တာကောင်းက ဖုန်းနဲ့ပြောလာတယ်၊ မြေး ... မဆယ်ကိုပြော၊ သွန်းလေပြေခင်ရဲ့ဗီရိုကို သော့ပိုနဲ့ဖွင့်ပြီး အဲဒီထဲက အနီရောင်ယွန်းဘူးကို ယူလာပြီး ဘိုးကိုပေးပါလို့ ခု သွားပြောလိုက်”

ဟု ခိုင်းတော့ သူ ထထွက်ခဲ့ရပါပြီ။ ဒေါ်ကြီးဆယ်ကို သူ ပြောပြီး စိတ်မောမောဖြင့် ဧည့်ခန်းမှာပဲ ခဏထိုင်နေမိသည်။ မိကျောနှင့်လည်း ဘိုးနှင့် ဒေါ်ခင်သုလတ်တို့အတွက် ကော်ဖီအပိုခိုင်းလိုက်သည်ကလည်း သူ့အစီအစဉ်ပါ။ ဒေါ်ခင်သု



လတ် အတော်ကြီးကို ရင်ထဲကြေကွဲခံစာနေရသည်လေ။ ကော်ဖီပူပူလေး သောက်လိုက်လျှင် ပိုကောင်းချေလိမ့်မည်။

“တောက် ... သူတို့ကိစ္စ ရှုပ်ကုန်ကြတဲ့အထဲမှာ ငါ့ရဲ့ သွန်းလေးက အတိတ်မေ့တဲ့ဝေဒနာရတဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်ရတာဆိုတယ်၊ အလကား ... အဲဒီ ယုဝါဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ပြိုဟ်မွေတာ”

ဟု သူ ခံပြင်းနေမိရသည်ပါပဲ။ မကြာလိုက်။ ဒေါ်ကြီးဆယ် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကာ သူ့လက်ထဲ ယွန်းဘူးနီကို လာအပ်ပါ၏။ သူပဲ ဘိုးကိုသွားပေးလိုက်ရပါ၏။

ဧည့်ခန်းမှာ ပြန်ထိုင်ဖြစ်ကြကာ ဘာစကားမျှအသွယ်မရှိစောင့်နေကြသည်က စိတ်ထဲကြာလှချေသည်ကောဟုပင် မချင့်မရဲ ဖြစ်လာသည်အထိပါ။ တကယ်တမ်း ရောက်လာတော့လည်း ယုဝါသည် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် အရမ်းကို အပြစ်ကင်းစင်နေသူလေးနယ်ပင် ဟန်ကောင်းနေသေးသည့်အဖြစ်။ ကားရပ်လိုက်တာ။ ကားပေါ်မှ ဘာစကား ယုဝါ၏လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲဝင်လာတာ။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြပါ၏။ ယုဝါ လက်အုပ်လေး ချီကာ ဘိုးကိုကြည့်လျက် ...

“ယုဝါ အလုပ်ရပြီလို့ ဘိုးကို လိမ်မိတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဘိုးရယ်၊ နောက်မှ မြကြာမှုကို ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့အတူ လာဖို့ပါ၊ အားလုံး ရုတ်တရက် အံ့သြဝမ်းသာကြအောင် ပါ ဘိုးဘိုး”

ဟုပင် မျက်နှာလေးညှိုးလျက် ကလေးလေးငယ်ပင် ပြောနေသည်မှ ပိပီရီရီဖြင့်ပါ။ ဘာစကားမှ အင်အားအရှိန်ကပ်တွင်း



မှ ဆွဲကြီးလေးကိုထုတ်ကာ ဘိုးကို တရှိတသေကမ်းပေးလိုက်တော့
မှ တစ်ချက် ယုဝါ မျက်နှာပျက်ချင်သည်။

“ဆွဲကြီးလေး ဖေဖေ သိမ်းထားချင်လို့ဆို ဖေဖေ”

ဟုပင် မထိန်းနိုင်ဘဲ လွှတ်ခနဲ မျက်နှာလေးပျက်ပျက်
ဖြင့် ယုဝါ မေးတော့ ဘာဘွေးမှ ...

“ဘာကြီးကို အဖြစ်အပျက်တွေ ဖေဖေ ပြောပြလိုက်တော့
ဆွဲကြီးလေး မြင်ချင်တယ်လို့ပြောလို့ ဖေဖေ သမီးလေးဆီ
က ပြန်လာတောင်းတာပါ။ ကဲ ... သမီး ထိုင် ... ထိုင်”

ဟု ပြောတော့ ယုဝါ မျက်နှာသိပ်မကောင်းချင်။
ဘိုး၏လက်ထဲမှဆွဲကြီးကို တကြည့်ကြည့် လုပ်နေရာမှ ခိတ်မပါ
လက်မပါဟန်လေးဖြင့် ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ဘိုးကတော့ ဆွဲကြီးကို
အတန်ကြာကြည့်သည်။ သူ့ကိုလည်း ကမ်းသည်။ သူ ယူကြည့်
နေတော့လည်း ယုဝါ မျက်စိမျက်နှာမကောင်းပဲ တကြည့်ကြည့်
ဖြင့် ဆွဲကြီးဆီမှာပဲ မျက်စိရောက်နေသည်ပါပဲ။ ပလက်တီနမ်
ကြီးလေးရှိ ငွေလော်ကက်လေးမှာ ကျောက်နီပွင့်လေးဖြင့် သူ
လက်ထဲမှာ ရှိနေပါ၏။ ဤကြီးလေးကို ယုဝါ မတရားသောနည်း
ဖြင့် အပိုင်သိမ်းထားတာကို သူ အကြွင်းမဲ့ယုံသည်။ ဘိုးမှပြန်၍
ယုလိုက်ကာ အိတ်ကပ်ထဲမှ ယွန်းဘူးနီကိုထုတ်ကာဖွင့်၍ ဆွဲကြီး
လေးကို ထည့်လိုက်တော့ ယုဝါ ငြိမ်မနေနိုင်စွာ ဖြစ်သွားရင်း ...

“ဟင် ... ယုဝါရဲ့ဆွဲကြီးလေးကို ဘိုးက သိမ်းထားမလို့
လား ဖေဖေ”

ဟု မပေးနိုင်တာကို အတိအလင်းလေး မေးချလာ
တော့ ဘာဘွေးမှ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ...



“ဟုတ်တယ် ယုဝါ”

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောချလိုက်တော့ ယုဝါ
ခုန်နာပိုပျက်လာသည်။ ခုထိ အရမ်းကို နှုတ်ဆိတ်ကျနေကာ
ဆေးစက်စက်ကြည့်နေသည့် ဒေါ်ခင်သုလတ်ကိုလည်း သတိထား
မိလာပုံဖြင့် အကဲခတ်သလို တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ရှိနေရာမှ မလုံ
မလဲ ဖြစ်လာပုံရလာပါ၏။ နေမတတ် ထိုင်မတတ် ဖြစ်လာသည်။
ဒါကြည့်သည်ကြည့် လုပ်လာသည်။ ခုထိ သွန်းလေပြေခင်ဆို
ကာကို နှုတ်မှဖွင့်မေးလာတာမျိုးလည်း ရှိမလာသေး။ ဘိုး၏
အိမ်မှာ သွန်းကို ခေါ်ထားတာ ယုဝါ သိသည်ပဲလေ။ မေးရမည်
ဆိုဟု သူတွေ့၍ အကဲခတ်ကြည့်ဖြင့် သူသည်လည်း ခပ်တည်
တည် ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

ထိုစဉ်ခိုက် ကိုကြီးတင့် မောင်းလာသည့် ပရာဒိုကာ
ကြီး ဆင်ဝင်အောက် ရပ်လိုက်တော့ ဘိုး ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ဘိုး
နှင့်အတူ စိတ်လောနေပုံလေးဖြင့် ဒေါ်ခင်သုလတ် ထရပ်လိုက်
ဘာကိုလည်း ယုဝါ လိုက်လိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘိုး ပေါ်တီကို
ရှိရာသို့လျှောက်တော့ ဒေါ်ခင်သုလတ်လည်း ပါသွားသည်။ ဘာ
မွေးလည်း လိုက်သွားသည်။ သူကတော့ ယုဝါကို အကဲခတ်သလို
ကြည့်လိုက်ရာမှ ...

“သွန်းလေပြေခင် ဆေးခန်းက ပြန်လာတာလေ၊ သွားတွေ
လိုက်ပါလား”

ဟု ပြောချလိုက်တော့ ...

“ဟင်အင်း ... မကြည့်ရက်ပါဘူး၊ သူ ... သူ ... အတိတ်
မေ့နေတာ မြင်နေရတာကို ယုဝါ စိတ်ထဲမချပ်သာလွန်း



လိုပါ။ ယုဝါ ဒီမှာပဲ ထိုင်နေလိုက်တော့မယ်။ အို -
ပန်းခြံထဲ သွားရှောင်နေလိုက်ချင်တာပါပဲ။ နောက်ဖေးဘက်
က ထွက်လို့ရတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ဟုပြောတော့ သူ ပြုံးကာ ...

“မိကျော့ ... မိကျော့ ... ဒီကအစ်မကို ခြံထဲနောက်ထဲ
ဘက်က ခေါ်သွား၊ သူက ရှေ့ဘက်က မထွက်နိုင်ဘဲဖြစ်
နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်တော့လည်း လိပ်ပြာမလုံသလိုလေး
ဖြင့် ထမထွက်ရဲဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

သူကတော့ ပေါ်တီကိုဘက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ပါပြီ။
နောက်ဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်တော့ စောစောက သူ ခန့်
ယောင်ပြု၍ ပြောသည်စကားကြောင့် အပြင်မထွက်ရဲဘဲ ငြိမ်ကုပ်
၍ ထိုင်ကျန်ခဲ့သည့် ယုဝါကို တွေ့ရပါ၏။ မိကျော့လည်း ခဏ
တော့ စောင့်နေသေးသည်။ တကယ်တမ်း ယုဝါ ထမလာတော့
ပြန်၍ နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်က
မိကျော့ပါ။

သူ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်လာကာ တံခါး
မှထွက်လာချိန်မှာ သူ မြင်လိုက်ရသည်က ...။

ဘိုးသည် ယွန်းဘူးနီလေးကို သွန်းလေပြေခင်ကို
ကမ်းပေးနေသည်။

“အဲဒါ သွန်းလေပြေခင်ရဲ့ ဗီရိထဲက စောစောကပဲ ဘိုး
ထုတ်ယူလာခဲ့တာလေ၊ အထဲမှာ ဘာရှိနေသလဲ ဆိုတာ
ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါဦးကွယ်”

ဟု ဘိုး ပြုံး၍ပြောတာမို့ သွန်းလေပြေခင် ဘိုးကို
ကြည့်သည်။ ဘာဘွေ့ကိုလည်း ကြည့်သည်။ အတိတ်မေ့သွားရ
သမယ့် ...။ ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းမလာခင်မှာရော။ ပြန်ဆင်းလာပြီး
ခွန်မှာရော။

ဘာဘွေ့ဆိုတာ အကြိမ်ကြိမ် တွေ့နေရတာမို့ ...။

“ဒါ မကြာမှုံက ဘာဘွေ့လေ”

ဟု မမမြိုင်က ပြောပြောပြထားပါသည် ဘာဘွေ့
ဆိုတာကို သွန်းလေပြေခင် မှတ်မိနေသည်မို့ ...။ ခုလည်း ဘာ
ဘွေ့ကို ပြုံး၍ကြည့်ရှာသည်။ ဘေးမှာရပ်နေသည့် ဒေါ်ခင်သုလတ်
ဘိုးလည်း ကြည့်သည်။ လုံးဝမသိတာမို့ ဒေါ်ခင်သုလတ်ကိုတော့
ပြုံး၍နှုတ်မဆက်ရဲရှာ။ လက်ထဲမှ ဘူးနီလေးကိုလည်း ငုံ့ကြည့်
ရာမှ ဘိုး၏စကားကို နားထောင်နာခံစွာ ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“ဟင်”

သွန်းလေပြေခင်၏နှုတ်မှ အသံလေး ပွင့်ကျလာ
သည်။ အကြည့်က ဘူးနီလေးဆီမှ လင်းလဲ့တောက်ပစွာ ရှိနေ
ပါသည့် ပလက်တီနမ်ကြိုးလေးမှာ တန့်နေသည်။ ငွေလောက်က
လေးမှာလည်း တန့်နေသည်။ ကိုယ်လေးတစ်ချက် ယိုင်ခနဲဖြစ်
ချင်၏။ ပြန်၍ထိန်းမတ်ယူသည်ကလည်း သွန်းကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်
နေပါ၏။ ဒါပေမဲ့ သွန်း၏ဘေးသို့ သူ ရောက်သွားရသည်က
သွန်းလေပြေခင် မိုက်ခနဲများ ဖြစ်သွားချေမည်လား ဆိုတာကို
ခိုးရိမ်၍ပါ။

သွန်းကတော့ မျက်တောင်မခတ် ယွန်းဘူးနီတွင်းမှ
ဆွဲကြိုးနှင့် လောက်ကလေးကို ကြည့်နေသည်။ အသက်ရှူသံလေး

ပြင်းလာသည်။ ရုတ်ခနဲ ပေါ်တီကိုဆင်း အုတ်လှေကားထဲ
ထိုင်ချလိုက်ရင်းမှ ...

“ဒါ ... ဒါ ... သွန်းရဲ့ ... သွန်းရဲ့ ... ဆွဲကြိုးလေး”

ဟု အသံလေးတွေ တုန်ခါနေရင်း ပြောလာသည်။
လက်လေးတွေက ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းကိုဖိသည်။ မျက်နှာ
လေး ရှုံ့ကျနေသည်။ ဘိုးကတော့ အားလုံးကို အသံတိတ်နေ
မျက်ရိပ်ပြနေသည်ပါပဲ။ သွန်းမှထပ်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြော
ပါ၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဒါ ... ဒါ ... သွန်းရဲ့ဆွဲကြိုး၊ မေလေး
ပေးတာ၊ မေလေး ပေးတာ၊ သွန်းနဲ့ ... သွန်းနဲ့ ... ပါ
လာ ... တာ ... တဲ့ ... မေလေး ... အို ... ဘုရားရေ
မေလေး မရှိတော့ဘူး ... မေလေးဆုံးသွားပြီ ... ဆုံး
သွားပြီ”

အာရုံထဲ ပေါ်လာနေသမျှကို လိုက်၍ လိုက်၍
ရွတ်နေမြည်တမ်းနေတာနှင့် တူနေသည်။ သွန်းလေပြေခင်၏
မျက်နှာလေး ဖြူဖျော့ဖျော့ ဖြစ်လာနေပါ၏။ အသံလေးတွေ
တုန်ခါနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... မေလေး ဆုံးသွားပြီ၊ မေလေးအတွက်
ဒီဆွဲကြိုးလေး ... ရောင်းမယ် ... ဆိုပြီး ... ထွက် ... လာ
ခဲ့တာ”

ဟု ဆက်ပြောနေသည်။ အရမ်းကိုပြန်၍ အာရုံထဲ
နှစ်ကာ နှစ်ကာဖြင့် ပြောနေသည့် အသွင်။ သွန်းလေပြေခင်၏
အမြင်အာရုံထဲမှာ ပုံရိပ်တွေ ပေါ်ပေါ်လာနေသည်သို့ ရှိလာနေပြီ။

ယုဝါ ...။ ယုဝါနှင့်အတူ ဟိုင်းလက်ကားဖြင့် ဈေးသို့သွားနေကြ
တာ။ ယုဝါ ဆင်းနေခဲ့တာ။ အရမ်းကို အိပ်ချင်လာနေတာ။ ကား
က အရှိန်နှင့်ပြေးနေတာ။ ထိန်းမရနိုင်လောက်အောင် လက်တွေ
လေးလံကုန်နေတာ။ အိပ်ချင် ... က်တာဆိုသည့် ခံစားချက်က
ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာနေကြသည်။ ငိုက်ခနဲ သွန်းလေပြေခင်
ဖြစ်သွားပါ၏။ လက်ထဲမှ ယွန်းဘူးလေး လွှတ်ကျသည်။ ဘေ
တွင်လိုက်၍ ထိုင်နေပါသည်။ သူ့လက်တွေက ကိုယ်လေးကိုထိန်း
ပွေ့လိုက်ချိန်မှာ သွန်းလေပြေခင်မျက်ဝန်းလေးတွေက မော့ခနဲ
ကြည့်လာသည်။ ဆေးရုံမှာ သတိပြန်လည်လာစမှာ ကြည့်လာသည့်
မျက်ဝန်းလေးတွေကို သူ ပြန်မြင်ရသည်သို့ ခံစားလာမိရပါ၏။

“သွန်း ... မှတ်မိပြီလား၊ ဆေးရုံကို ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်
ပြီးရောက်တော့ ကိုယ့်ကို ပထမဆုံး သွန်း တွေတာလေ၊
တွေတာလေ”

ဟု သူ ဆက်တိုက်ကြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာမေးခိုက်
သွန်းလေပြေခင်၏ မျက်ဝန်းလေးတွေက သူ့မျက်နှာကိုပဲ မော့
ကြည့်နေသည်။ ချွေးတွေနစ်လာနေသည်။ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းကို
ကိုင်သည်။

“ခေါင်းကိုက်တယ်”

ဟု တစ်ချက်ညည်းသည်။ ဟိုသည်ကြည့်ကာ ...

“အခု ... အခု ဆေးရုံမှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော် အစ်ကိုလေး”

ဟု မော့မေးလာတော့ သူ နားလည်လိုက်ရပါပြီ။
ဘုရားရေ ...။ သူ၏ရွှေရုပ်လေးသည် အတိတ်ကိုပြန်၍ သတိရ
လာချေပြီတကား။



ထိုစဉ်ခိုက်မှာ ဘာမွေးမှ သွန်း လွတ်ကျသွားသေး
ယွန်းဘူးနီလေးဆီမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကျ၍ ကွန်ကရစ်ခင်းကြီး
ပေါ်ကျနေသည့် ဆွဲကြိုးလေးကို ငဲ့ကိုင်ယူလိုက်ကာ သွန်းလေပြေ
ခင်၏လည်တိုင်မှာ ဆွဲပေးလိုက်ပါပြီ။

“သမီးလေးရဲ့ဆွဲကြိုးလေး ပြန်ဆွဲထားလိုက်နော်”

ဟု ပြောတော့ ခေါင်းလေးခါ၍ ...

“မေလေးက ချိန်ဘာဆင်းတဲ့အခါကျမှ ဝတ်တဲ့”

ဟု အမှတ်ရတာကို ဖွင့်ပြောလာသည်။

“ဝတ်ထားပါ ကလေးရယ် ... ဝတ်ထား၊ ကဲ ... ကဲ ...
အထဲဝင်”

ဟု ဘိုးပြောကာ ဦးဆောင်၍ အိမ်ထဲဝင်တော့
အားလုံး လိုက်လာကြသည်ပါပဲ။

ဘာမွေးမှ သွန်းလေပြေခင်၏ဘေးမှ လက်လေး
ကို ဖေးထိန်း၍ လိုက်လာသည်။ တကယ်တမ်းကဖြင့် သွန်းလေ
ပြေခင်၏လက်လေးတွေကို သူ ထွေးဆုပ်ဖေးကိုင်ကာ ဘေးမှထိန်း
ပေးချင်နေပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ဘာမွေးက ဖခင်ပေပဲလေ။ ပို၍ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင် လက်လေးတွေကို ဆွဲကိုင်ထားပိုင်ခွင့် ရှိချေသည်ပေါ့။

ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေသည့် ယုဝါ သွန်းလေပြေခင်ကို
တွေ့တော့ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည်။

“ဟယ် ... နင် ပြန်လာပြီလား၊ ငါ ယုဝါလေ မှတ်မိလား”

ဟု အပြင်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာကို မသိတာမို့
ဟန်လေးထယ်ထယ်ဖြင့် ခပ်မော့မော့ ရပ်မေးစဉ်ခိုက်မှာ သွန်းလေ
ပြေခင် ခေါင်းလေးညိတ်ပြပါ၏။ ယုဝါ ထင်သည်က ဆေးရုံက



ဆင်းလာပြီးသည့်နောက်မှာ ယုဝါ ဆိုတာကို ပြန်၍မှတ်သားထား
တာကိုပဲ မှတ်မိနေသည်ဟု ထင်နေသည့်ပုံလေး ဖြစ်နေသည်။
ပြီး၍ ရှေ့တိုးလာကာ ...

“ငါ နင့်ကို သိပ်သတိရတာပဲ သွန်းရယ်၊ နင် နေကောင်းဖို့

ငါ အမြဲဆုတောင်းပေးနေတာပါဟယ်”

ဟု ပြောကာ အားလုံးရှေ့မှာ အပြစ်ကင်းသူတစ်
ယောက်နယ် ရှိနေရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ စိုက်ငေးကြည့်လိုက်သည်က
သွန်းလေပြေခင်၏လည်တိုင်မှာ ဆွဲထားပါသည့် ဆွဲကြိုးလေးနှင့်
လော်ကက်လေးကိုပါတည်။ ရင်ညွန့်လေးမှာ လင်းလဲ့နေသည့်
လော်ကက်ကိုလည်း ကြည့်သည်။ မျက်နှာသည် ထိန်းမရအောင်
ပျက်၏။ ပြီးတော့ ဘာမွေးကို ကြည့်သည်။

“ဖေဖေ ဒီဆွဲကြိုးကို ဆွဲပေးလိုက်တာလား၊ ဘိုးကဆွဲပေး
လိုက်တာလား၊ သူက ဆွဲချင်တယ်လို့ ပြောလို့လား၊ ဘာ
လို့ ဘိုးဆီမှာရှိနေတဲ့ ဆွဲကြိုးကို သူက ဆွဲထားရတာတဲ့
လဲ ... ဒါ ... ဒါ ... ယုဝါရဲ့ ...”

ဟု စကားမဆုံးနိုင်သေးခင်မှာပင် လက်ကလှမ်း၍
ဆွဲကြိုးကို ထိလုလုချိန်မှာ ...။ ဆွဲကြိုးလေးကို ချွတ်ယူတော့မည်
ဆိုတာ သိပုံဖြင့် ဘိုးထံမှ တည်ကြည်လွန်းသောအသံက ဩဇာရိပ်
ပြည့်နေလျက် ထွက်ပေါ်လာပါပြီ။

“အဲဒါ သူ့ရဲ့ဆွဲကြိုးဖြစ်တယ် ယုဝါ၊ သွန်းဆီမှာ ဆွဲထား
ရမှာပဲပေါ့၊ ဘိုးတို့ဆီမှာ မကြာမှီမှာ မှတ်တမ်းတွေအဖြစ်
ရှိနေတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ဖိုင်တွေထဲက သွန်းလေပြေခင်နဲ့
ယုဝါရဲ့ဖိုင်တွေရှိတယ်၊ အချက်အလက်တွေ ရှိနေတယ်၊



ဒါကြောင့် ဒီဆွဲကြိုးဟာ သွန်းလေပြေခင်ရဲ့ဆွဲကြိုးဆိုတာ ဘိုးတို့အားလုံး သိနေကြတယ် ယုဝါ”

ဟု ပြောလိုက်တော့ ယုဝါ မျက်နှာလေး သွေးရောင် ဖျော့ကျသွားသည်။ ရှေ့တည်တည်မှာ ရပ်နေလျက်ရှိနေသည့် သွန်းလေပြေခင်ကိုလည်း ဆတ်ခနဲ ခါးသီးစွာ မော့ကြည့်သည်။ ဘာတွေဖြစ်နေကြသည်ဆိုတာ လောလောဆယ်မှာ နားမလည်စွဲ လေးဖြင့် ဟိုသည်ကြည့်နေပါသည့် သွန်းလေပြေခင်ကို မုန်းတီး ကြည့်နှင့် ကြည့်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ဘိုးကိုလည်းစိုက်ကြည့်ကာ

“ဟင်အင်း ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာမှတ်တမ်း လဲ၊ ဘာမှတ်တမ်းမှ မရှိဘူး”

ဟု ငြင်းနေပါ၏။ ဘိုးကလည်း ပြုံး၍ ...

“ဘာလို့မရှိရမှာလဲ ယုဝါ၊ ဘိုးဟာ မြကြာမူရဲ့ဘိုးအေတစ် ယောက်ပဲ၊ ဘိုး အားလုံးသိရမှာပေါ့”

ဟု ဆက်တိုက်ပြောသည်။ အခွင့်အရေးကို အချိန် မဆွဲ။ လက်လွှတ်မခံ။ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိုင်ခိုင်းတာတွေ၊ ဆုံရှင်းတာတွေ လုပ်မနေ။ ရှိနေသည့်အတိုင်း။ ရှိနေသည့် အခြေ အနေအတွင်းမှာ။ အချိန်အတွင်းမှာ ဆက်တိုက်ပြောဆိုနေသည်။ ယုဝါကိုလည်း ပြုံး၍ကြည့်နေသည့်အကြည့်က ဩဇာရှိပ်လွှမ်းနေ သူတစ်ယောက်၏အကြည့်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“မရှိပါဘူးဆိုမှ ဘယ်လိုမှ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ဘာလို့လဲဆို တော့ ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ...”

ဟု ပြောကာ လုံးဝမဟုတ်နိုင်သည့်အရာကို အဟုတ် လုပ်ပြောနေသည်ပဲဟု ဘိုးကိုလည်း ကြည့်နေရာမှ သွတ်ခနဲဖွင့်



ပြောမိမတတ် မခံချင်စောဖြင့် ရှိသွားရင်း ...။ ပြန်သတိဝင်လာ ကာ တန့်ခနဲ စကားကိုရပ်လိုက်တော့ ဘိုး မျက်ခုံးပင့်ကာ ...

“ပြောလေ ယုဝါ၊ အဲဒီဖိုင်တွေထဲက ဖိုင်နှစ်ခုကို ယူသိမ်း ထားလိုက်ပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီလို့လေ၊ ဒီမှာ ယုဝါ၊ ဖိုင်အပိုတစ်စုံစီဟာ မငွေစံသာရဲ့အိမ်လေးဆီ က ဗီရိုထဲမှာ ရှိနေသေးတယ်ကွယ်၊ မင်း ဘာလို့ အဲသလို လုပ်ရတာလဲ၊ ညည်း ယူထားတဲ့ဖိုင်တွေ အခု ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးချလိုက်တော့ ယုဝါ ကိုယ်လေး ခါခနဲဖြစ် ၏။ ဘာဘမွေးကို အားကိုးသလိုလေး ကြည့်လိုက်တော့လည်း အေးစက်နေသည့်အကြည့်ကိုပဲ ရလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်သူလတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မုန်းတီးနေသည့် အကြည့်မျိုးကို ရင်ဆိုင် ရသည်။ သွားပြီ။ အားလုံးသိကုန်ပြီဟု ယုဝါ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း ကုန်လျက် မျက်ရည်လည်တက်လာသည်။ မနေ့က သူ့ဌေးသမီး ယုဝါအဖြစ် ဟန်ထည်ကျေနပ်မဆုံး ရှိခဲ့ရင်း ...။ ဤမနက်မှာပင် လျှင် အရမ်းချမ်းသာသည့် ရွှေစံပယီရိပ်ငြိမ်၏ အရှင်သခင်မလေး အဖြစ် ရှိခဲ့သည့်ဘဝသည် လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားကာ လက်လွှတ် လိုက်ရချေပြီကောဟု ရင်ထဲဖြေမရ။ အားလုံး ပြုတ်ပြိုဆင်းကုန်ကြ ရပါပြီ။

“ဟုတ်တယ် ... ယုဝါ ချမ်းသာချင်တယ်၊ ချမ်းသာချင် တယ်၊ ဒါကြောင့် ယုဝါ သူ့ကို ... သူ့ကို အိပ်ဆေးတွေ ပျော်ရည်ထဲတိုက်ပြီး ကားမှောက်သေအောင် လုပ်ခဲ့တာ၊ မသေခဲ့ဘူးလေ၊ အတိတ်မေတာပဲ ဖြစ်သွားတာ သူ့ဖိုပ် ရော ယုဝါဖိုင်ရော ယုဝါ ခိုးပြီးမီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီ၊ မရှိတော့



ဘူး၊ ခု ဘယ်ကထပ်ပြီး အဲဒီမှတ်တမ်းပိုင်က ပေါ်လာရတာလဲ၊ ဟင် ... ဟင် ... ဆွဲကြီးလေးနဲ့ ခင်နီးထုပ်ထဲက သွန်းလေပြေခင်ကိုလည်း တွေ့သွားကြပြီပေါ့၊ နင်သေရင် ကောင်းမှာ သွန်းလေပြေခင်၊ နင်က မသေပဲ ကျန်နေတာ၊ မေလေးကတော့ သူ့ဆီက ငါ့ပိုင်ကိုပေးဖို့ ငါတောင်းတာ၊ မိပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်နဲ့ စကားများရင်း သူ့ဘာသာသူ အမောဖောက်ပြီး လဲကျသေသွားခဲ့တာ၊ ငါက ... ငါက ... လူသတ်သမားသမီး ဖြစ်ရမတဲ့လား၊ ဟင်အင်း ... ငါက ဒေါ်ခင်သူလတ်ရဲ့သမီးလေ ... သမီးလေ”

ဟု ပြောကာ ငိုကာဖြင့် စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်သလို၊ ယုဝါအသံကုန်ခြစ်၍ အော်ချလိုက်တော့ သွန်းလေပြေခင် ခေါင်းတွေနောက်ကျီကုန်ရကာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါပြီ။

“ခုတော့ နင်က သူဌေးသမီး ဆက်လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဒီက ဒေါ်ခင်သူလတ်ကြီးကလည်း အဝတ်တွေဝယ်ပေး၊ ရတနာတွေ ဆင်ပေးနဲ့ ရှိတော့မှာပေါ့၊ သူ့သမီးဆိုပြီးတော့လေ၊ ငါကတော့ အားလုံးဆုံးရှုံးကုန်ပြီ၊ ပြီးသွားပြီ၊ သေလိုက်တာပဲ ကောင်းတော့မယ်၊ ဒီမျက်နှာကြီးနဲ့ ဒီကလေးတွေကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့လည်း မကောင်းတော့ပါဘူး၊ ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း မကောင်းတော့ပါဘူး”

ဟု ဆက်အော်နေတော့ သွန်းလေပြေခင် အံ့သြသလိုလေး ကြည့်လိုက်မိသည်က ဒေါ်ခင်သူလတ်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးကိုပါ။ ယုဝါ လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောနေသည့် ဒေါ်ခင်သူလတ်ဆိုသူကလည်း သွန်းလေပြေခင်၏ဘေးမှာ ရပ်လာကာ ...



“နောက်မှ သေချာရှင်းပြမယ်နော်။ သမီးလေးဟာ မေမေ့သမီးလေးပါ၊ ဒါက သမီးလေးရဲ့ဖေဖေ၊ ဘာတော့ဆိုတာ သမီးလေးရဲ့ဖေဖေ”

ဟု ပြောနေခိုက်မှာ ယုဝါ ခေါင်းတွေယမ်းခါပစ်သည်။ သွန်းလေပြေခင်ကို ဖက်တွယ်လာသည့် ဒေါ်ခင်သူလတ်၏ လက်တွေကို အတင်းအကြမ်းပတမ်းနိုင်စွာ ဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးစားသည်။ သွန်းလေပြေခင်ကို အတင်းတွန်းထုတ်ပစ်တာမို့ ပျောင်းနဲ့နဲ့ ကိုယ်လေးသည် အရှိန်နှင့်ကြမ်းပေါ်ကျသွားချိန်မှာ ယုဝါ အဲဒါ့၍ ဆံပင်တွေ ဆွဲဆောင်နေတာမို့ သွန်းလေပြေခင်၏လက်လေးတွေက ကာဆီးနိုင်ဖို့ တွန်းဖယ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားချိန်မှာ။ သူကလည်း အတင်းကြီး ယုဝါ၏လက်တွေကိုလည်း ဖယ်ပစ်။ သွန်းလေပြေခင်၏ကိုယ်လေးကိုလည်း ထွေးပိုက်ကာကွယ်ထားလိုက်မိရပါပြီတည်း။

“ဘာလဲကွ၊ မဟုတ်တာလည်း လုပ်သေးတယ်၊ ရန်လည်း လိုနေသေးတယ်၊ မြကြာမှုဲက ကလေးပဲဆိုပြီး သံယောဇဉ်လေး နည်းနည်းထား၊ ထောက်ထားတာလေး နည်းနည်းထားနေရလို့ ရဲလက်မအပ်တာကို နားမလည်ပေးဘူး၊ အရိုင်းအစိုင်း သိပ်နိုင်တာပဲ”

ဟု သူ မခံနိုင်ဘဲအော်တော့ ယုဝါ စိုက်ကြည့်သည်။ သွန်းလေပြေခင်ထံမှ ဆွဲကြီးကိုလုယူဖို့ ထပ်ကြိုးစားနေသည်က အရူးအမူး နိုင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းဆီမှလည်း တောရိုင်းကောင်ငယ်လေးတစ်ကောင်ထံမှ မာန်ဖီသံမျိုးတွေ ထွက်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည့် သွန်းလေပြေခင်ကို သူ ထွေးပိုက်ကာ ...



“ယုဝါ ... မရပ်သေးဘူးလား ... ရပ်”

ဟု အော်နေရပါ၏။ ယုဝါ၏လက်တွေက သွန်းလေပြေခင်၏ကိုယ်လေးကို ရိုက်ပုတ်ဖို့ အရမ်းငုံ့ကိုင်း၍ ကြိုးစားနေသည်လေ။

ထိုစဉ်ခိုက်မှာ ဒေါ်ခင်သုလတ်၏လက်က ယုဝါ၏မျက်နှာပေါ် ဖြတ်ကျသွားကာ ...

“ညည်း လွန်နေပြီ၊ ငါ့သမီးကို မထိနဲ့”

ဟု အော်ပစ်သည်က စူးစူးဝါးဝါးပါ။ အကြည့်သည် မုန်းတီးရှုံ့ရှာသည့်ဘက်သို့ပင် ကျရောက်နေပြီ။ ဘိုးမမျှာမှာလည်း ယုဝါကို ဝင်ထိန်း၍ မရနိုင်။ ဘာဘွေးလည်း အတင်းဝင်ဆွဲမယ့် မရ။

ယုဝါထံမှာ အားအင်တွေ အရမ်းစီးဝင်နေသည့်နှယ်ဖြစ်နေသည်။ ခုကျတော့မှ ဒေါ်ခင်သုလတ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လာရာမှ ငိုချလိုက်ရင်း အိမ်တွင်းမှ ပြေးထွက်သွားပါ၏။

“မြမွေး ... လိုက်သွား၊ သူ့ကို ပြန်ခေါ်ထား”

ဟု ဘိုး ပြောစဉ်ခိုက် ယုဝါ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ယုဝါကို ဖမ်းတော့မလို့ပေါ့လေ၊ ဒီမှာ မေလေးကို ယုဝါ မသတ်ဘူး၊ သူ အမောဟောက်သွားတာပဲရှိတာ၊ သူ့ကိုတော့ အိပ်ဆေးတိုက်တာပဲရှိတာ၊ သူတို့ဘာသာသူတို့ ဖြစ်ကုန်ကြတာ၊ မဆိုင်ဘူး ... ယုဝါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဘာဘွေးမလာနဲ့ ... မလာနဲ့”



ဟု စိတ်တွေချောက်ချားလာပုံဖြင့် အော်ကာ ဆက်ပြေးတော့ ဘာဘွေး လိုက်ရပါ၏။ သွန်းလေပြေခင်မှာလည်း အရမ်းကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီး ပုတ်ခတ်ထုရိုက်တာတွေလည်းခံရ။ အော်ကြဟစ်ကြတာလည်း ကြားရ။ အားလုံးရှုပ်ထွေးနေကြတာမို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ ပြန်၍အတိတ်ကို သတိရလာစေ ခနာသည်ပေလေ။ စိတ်တွေ နောက်ကျိရှုပ်ထွေးကာ တုန်တုန်ယင်ယင်လေး ဖြစ်နေရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ လန့်ရှိန်ဖြင့် မျက်ရည်ကျနေပြီ။

“မေမေဆီကို လာပါ သမီးလေးရယ်”

ဟု ဒေါ်ခင်သုလတ် ထွေးပိုက်လာချိန်မှာ ယုဝါသည်အခန်းဝဆီမှ တစ်ချက်လှည့်၍ တန့်ကြည့်ပြီး ပို၍ငိုချကာ တရကြမ်းပြေးပါချေ၏။

သူလည်း မနေသာ။ နောက်မှ လိုက်ရသည်ပါပဲ။ ဘာဘွေး မိနိုင်မှာမဟုတ်ချေပဲလေ။

ယုဝါ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ ဆက်ပြေးသည်။ သူပြေးလာတာမြင်တော့ ပို၍ပြေးပါ၏။ ခြံတံခါးမှ ယုဝါ ထွက်ပြီ။ လမ်းကို အတင်းဖြတ်၍ တစ်ဖက်ဆီသို့ပြေး၏။ မှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေသည့် ဘတ်စ်ကားကို လမ်းမြင်တော့ ဆက်ပြေးသည်။ အဖမ်းခံရတော့မည်ဟု လန့်နေမုန်း သူသိကာ ...

“မပြေးနဲ့ ယုဝါ၊ မဖမ်းပါဘူး”

ဟု အော်ရမှာကျတော့လည်း လမ်းပေါ်ရောက်နေတော့ ခက်နေသည်။ လူတွေကြား၍ကောင်းသည့်စကားမဟုတ်။



ယုဝါကလည်း ပြေးဖို့ပဲ သိနေသည်။ ရန်ကုန်ကို မနေ့တစ်နေ့က မှရောက်သည့် ယုဝါ။ အရမ်းသွား၍မသင့်။ အန္တရာယ်ရှိတာနီ သူ့မှာ မိအောင်လိုက်ရပြန်ပါ၏။ ပြေးလာနေသည့် သူ့ကိုမြင် တော့ ယုဝါမှ ထွက်နေပြီဖြစ်သည့် ဘတ်စ်ကားပေါ် အတင်းပြေး တက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုစဉ်ခိုက် ယုဝါ၏ခြေထောက်တွေက ဘတ်စ်ကားခြေနင်းကို သေချာမထိမမြဲစွာပဲ ရှိသွားရင်းမှ လန်ခနဲ နောက်သို့ကျလိုက်တာကို သူ မြင်နေရသည်။ ကတ္တရာလမ်းပေါ် ခေါင်းနှင့်အရှိန်ဖြင့် ပက်လက်လန်ပစ်ကျသွားတာကို သူ တွေ့ရ ခိုက်မျက်စိတွေ ပြာခနဲဖြစ်၏။ ကားပေါ်မှ လူတွေလန့်အော်သံ ကြားနေရသည်။ ကားလည်းရပ်သွားပြီ။

ယုဝါထံ သူရောက်တော့ မျက်ဝန်းတွေဖွင့်ကာ
ငြိမ်သက်နေသည့်မျက်နှာကို သူ မြင်ရပါ၏။ နောက်စေ့ဘက်
ဆီမှ သွေးတို့က ကတ္တရာလမ်းပေါ် တဖြည်းဖြည်းပို၍ များလာ
ကာ ပါးစပ်လေးဟ၍ ငြိမ်ကျနေသည့် ယုဝါသည် မျက်ဝန်းတွေ
ပွင့်နေပေမယ့် တကယ်တမ်း ဘာမျှမမြင်ရတော့ပြီဆိုတာ သူ သိ
နေရပါ၏။

ထိုစဉ်ခိုက် ဘာဗွေ အမောတကော ပြေးရင်း
ရောက်လာပါပြီ။

လူသူတို့၏ အသံကတော့ သူတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်း
ဖြင့် စကားသံတွေ ဆူစပြုလာနေချိန်မှာ။

ယုဝါသည် ဘာကိုမျှမသိနိုင်တော့သည့် ယုဝါအဖြစ်
တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပါချေ၏။



စောစောလေးကပင်လျှင် ကြမ်းတမ်းစွာ သွန်းလေ
ပြေခင်ကို တွန်းထိုးပုတ်ရိုက်ခဲ့သည့် လက်တွေ့သည်လည်း ကတ္တရာ
လမ်းနက်နက်ထက်မှာ ရွှေ့နှံ့နှံ့ငြိမ်သက်ဖေးတင်လျက် ရှိချေ၏။

ယုံကြည်ရန်ပင်မရှိ။ မကြာမတင်လေးကမှ တော့ရိုင်း
ကောင်ပေါက်ပမာ ကြမ်းတမ်းစွာ ရှိခဲ့သည့် ယုဝါ။ ရန်လိုခဲ့သည့်
ယုဝါ။ ယခု မရှိတော့ပြီတကား။



❀ အခန်း(၂၆) ❀

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါကွယ်၊ ဘိုးရဲ့မြေးသွန်းဟာ လိမ္မာရေးချားရှိတယ်၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်၊ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းတယ်ဆိုတာ ဘိုး သိခဲ့တာ ခုမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုးအရင်ကတည်းကပါ၊ ခုဆိုရင် မြေးသွန်းမှာ မိဘရယ် လို့လည်း ရှိပြီ၊ အေးမြတဲ့ မိဘရင်ခွင်ကိုလည်း ခိုဝင်ခွင့် ရပြီ၊ ကျန်ခဲ့တဲ့အရာတွေကို မေ့ပစ်လို့မရနိုင်သေးဘူးဆိုတာ ဘိုး သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချန်ထားပစ်ခဲ့ရလိမ့်မယ်၊ ခုလည်း မြေးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း မြေးရဲ့မိဘနှစ်ပါးက မြကြာမှုမှာ မြေးရဲ့မေလေးအတွက် ဆွမ်းရင်းပေးဖို့ကိစ္စ၊ အလှူငွေထည့်ဖို့ကိစ္စ၊ ကလေးကစားကွင်းတစ်ခု မိုးလုံလေလုံ အဆောက်အအုံတွင်းမှာ လုပ်ပေးဖို့ကိစ္စတွေအထိ ကြည်ကြည်နူးနူး ဒီထိလိုက်လာပြီး ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ၊ မြေးခေါ်သွားချင်တဲ့ နဲ့သာလေးကိုလည်း မြေးရဲ့အိမ်ကိုခေါ်ခွင့် ဘိုးကလည်း ခွင့်ပြုခဲ့ပြီ၊ ဒီတော့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာတွေ

ဖြစ်တည်လာတဲ့ အပေါ်မှာ အလျဉ်းတသင့်နဲ့ ကြည်နူးနေလိုက်ပါ မြေး”

ဘိုး ပြောနေသမျှကို လက်အုပ်လေးချီ၍ သွန်းလေပြေခင် တရိတသေ နားထောင်ပါ၏။ မနက်တိုင်း မြကြာမှု၏ အပေါ်ထပ်မှာ ဘိုး၏အစီအမံဖြင့် ရှိစေပါသည့် မနက်စာလက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် အားလုံးကို သွန်းလေပြေခင် ကန်တော့ခဲ့သည်မှာ ဘယ်သူမှ မတားရက်နိုင်စွာဖြင့် သုံးရက်မြောက်လာခဲ့ပါပြီ။ လူစုံစေဖို့ မနက်မှာရှိနေသည့် နေရာသည် မနက်စာလက်ဖက်ရည်ပွဲပေမို့ ...။ သွန်းလေပြေခင် လက်ဖက်ရည်မသောက်မီမှာပင် ဘိုးနှင့် ဖေဖေ မေမေနှင့် အစ်ကိုလေးကိုပါ တရိတသေထား၍ ကြမ်းပေါ်မှာ ပျပ်ဝပ်စွာထိုင်၍ ကန်တော့ပါ၏။ ကန်တော့တိုင်းလည်း မျက်ရည်ကျသည်ပါပဲ။

မေလေးကိုလည်း တမ်းတသည်။ လွမ်းဆွတ်သည်။ အရွှားတစ်ပိုင်းမျှ ဆောက်တည်ရာ ပျောက်နေရင်းဖြင့် မြကြာယံမှ ထွက်ခွာပြေးသွားပါသည့် ယုဝါ၏အဖြစ်ဆိုးကိုလည်း ရင်ထဲမှ ပျောက်၍မရ။

ယုဝါ ဘယ်လောက်ထိ ရက်စက်ခဲ့။ ကောက်ကျစ်ခဲ့စေ။ ငယ်သံယောဇဉ်ဖြင့် သွန်းလေပြေခင် ယုဝါ သေဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ထဲမှာ ဖြေမရနိုင်ဘဲ ရှိနေရဆဲပါ။ ဒါပေမဲ့ စကားပြောသည့်အခါတိုင်းမှာ ယုဝါနှင့်ပတ်သက်၍ အားလုံးသည် ရှောင်၍ သတိထား ပြောကြသည့်နယ်။ သွန်းသည်လည်း ယုဝါ၏အမည်လေးကို မခေါ်မိ မပြောမိအောင် သတိထားရသည်ပါပဲ။ မေလေးနယ်ပင် ခေါင်းတွင်ဒဏ်ရာရ။ သွေးတွေဆိုင်ကျခဲ့ကာ။



မျက်ဝန်းတွေပွင့်လျက် သေဆုံးခဲ့ရပါသည်။ ယုဝါ၏အဖြစ်သည် ဝဋ်တစ်ခုကို သေခြင်းဖြင့် ပေးဆပ်ခဲ့ရသည်ဟု ဘိုးကတော့ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ယုဝါကို မြေချခဲ့စဉ်မှာ ဘိုး ပြောခဲ့ပါသည်။ ထိုစကားသည် သွန်းလေပြေခင်၏ရင်ထဲမှ မထွက်နိုင်သေး။

ပြီးတော့ ... ယုဝါ၏ပယောဂကြောင့် သွန်း ကား အက်စီးဒင့် ဖြစ်ခဲ့ရကာ။ သွန်းနှင့်ပြန်၍ ဆုံးခဲ့ရပါသည်။ မြကြာယ်မှအထွက်တွင်ပင် ယုဝါသည် အတ္တနှင့်လောဘတရားကြီး၏အောက်ဝယ် နှစ်မြှုပ်လျက် အရူးတမျှ ဆောက်တည်ရာမရသည့်စိတ်ကို သယ်ပိုးခြောက်လှန့်ခံစားရင်း သေဆုံးခဲ့ရပြန်ပါ၏။

ထိုအဖြစ်တွေသည် အလွယ်တကူဖြင့် မေ့ပျောက်နိုင်စရာတွေ မဟုတ်နေတာတော့ အမှန်ပါ။ ဘိုးနှင့်ဖေဖေမေမေတို့ကိုလည်း သွန်း မော့ကြည့်သည်။ ထိုင်နေရင်း ခပ်ငေးငေးငုံ့ကြည့်နေသည့် အစ်ကိုလေးကိုလည်း ကြည့်မိရပါ၏။

“သွန်းရဲ့ဘဝမှာ ဘိုးရယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ် အစ်ကိုလေးရယ် ဒီမြကြာမှူရယ်ဟာ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ ဘိုးကြောင့် သွန်းဘဝ လုံခြုံရပါတယ်၊ ပညာတတ်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဝေဒနာသည်ဖြစ်လာတဲ့ သွန်းကို ဘိုး ရန်ကုန်ကို ခေါ်သွားခဲ့တာ မို့လည်း ဖေဖေနဲ့မေမေကို အဲဒီမှာ တွေ့ကြုံဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ သွန်းဘဝမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့ရတဲ့ မေမေကိုလည်း မေမေမှန်း သိခဲ့ရသလို နေ့စဉ် မြင်နေရပါလျက်ကယ်နဲ့ အဖေမှန်းမသိရတဲ့ ဖေဖေကိုလည်း ဒါဟာ သွန်းရဲ့ဖေဖေပါလားဆိုတာ သွန်း အဲဒီအခါမှ သိခဲ့ရတာပါ။ အဲသလို အဖြစ်မှန်တွေ ပေါ်ပေါက်လာရတာဟာ ဘိုးရဲ့ရပ်တည်ပေး



မှုကြောင့်ပဲ။ အစ်ကိုလေးရဲ့ကြိုးစားပေးမှုကြောင့်ပါ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုလေးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ခံစမ်းပေးမှုတွေကြောင့်ပါ။”

သွန်းလေပြေခင် တိုးသက်စွာပြောရင်း ခေါင်းလေးငုံ့ချလိုက်ပါ၏။ ဤခရီးကို ၁၀ နှစ် လိုက်လာချင်ကြသည်။ ဘိုးက ရန်ကုန်ကအလုပ်တွေ ကြည့်ရစ်ခဲ့ဟုပြောတာကြောင့် လိုက်မလာနိုင်ခဲ့သည့် တစ်အုပ်စုလုံး မချင်မရဲဖြစ်ကျန်ခဲ့ရပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက်တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသည်က ဦးလှမြတ်ကို။

သွန်းလေပြေခင် ဘာဘဦးလှမြတ်ကိုကို တရိတသေလေး ကြမ်းပေါ်မှာထိုင်ရင်း ကန်တော့ပြန်သည်။ ဘာဘဦးလှမြတ်ကိုသည် ဘိုးခေါ်၍ လိုက်လာရတာ မှန်ပေမယ့် ...။ သွန်း ကန်တော့တာကို မခံချင်၍ပင်လားမသိ။ ဘယ်တော့မဆို နောက်ကျပြီး တမင်တကာ လက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ လာတတ်သည်ဟု သွန်း ထင်သည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးရှင်အစ်ကိုလေး၏ဖေဖေဖြစ်ချေတာမို့ သွန်းကတော့ ကန်တော့သည်ပါ။ ဘာဘမြတ်တံခါးဝရောက်တာနှင့် ကန်တော့လိုက်သည်ချည်း။ ဘာဘကလည်း မသိနိုးနားပြုကာ မျက်နှာကြီး နီမြန်းမြန်းဖြင့် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တတ်သည်ချည်း။ ဤနေ့မှာတော့ အတန်ကြာမျှ ဘာဘမြတ် လှမ်း၍ ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ ...

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါကွယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ဆုပေးလာတော့ သွန်း မော့ခနဲ ကြည်နူးစွာ မော့လည်းကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ သားဖြစ်သည့် ဘာဘမြတ်ကို ရအောင်ခေါ်လာပါသည်။ ဘိုးကိုလည်း သွန်းကြည့်လိုက်မိရပါ၏။ ဘိုးကတော့ ပြုံး၍ကြည့်နေသည်ပါ။



“အားလုံးရှေ့မှာပဲ သား ဝန်ခံပါရစေ ဖေဖေ၊ မိဘမဲ့လေးတွေရဲ့ ဘဝကို နားလည်စမ်းပါဆိုပြီး ဖေဖေ အတင်းခေါ်လိုသာ လိုက်လာခဲ့ရတာပါ။ ပြီးတော့ ဒီကညီမကလည်း အလှူလုပ်မှာကို လာပါဆိုပြီး တဖွဖွ တောင်းပန်တာလည်း ပါပါတယ်။ သူ ဖိတ်တာကို သား ငြင်းရင် သူ့သမီးလေး သွန်းလေပြေခင်ဟာ မိဘမဲ့သလေးအဖြစ် မြကြာမှုမှာ ကြီးပြင်းလာရတာကို သားက ချိုးနှိမ်နေရာရောက်နေတော့ မယ်ဆိုတာကို နားလည်လာမိရတာလည်း ပါပါတယ်။ ချမ်းသာဆင်းရဲ ဆိုတာထက် သစ္စာတရားဆိုတာ အရမ်းအရေးကြီးပါလား၊ တန်ဖိုးကြီးပါလား ဆိုတာကို ဒီက ကိုမိမိနဲ့ မခင်သူလတ်တို့ရဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက သက်သေပြလိုက်သလိုကြီး ရှိနေတာကိုလည်း သား နားလည်လာနေရပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒါကြောင့် သား မလိုက်ချင်သလိုကြီး ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နဲ့ ဖေဖေကို လုပ်ပြခဲ့တာပါ။ အမှန်က အဲဒီအသိတရားတွေကြောင့် မြကြာမှုကို အတူလိုက်ဖို့အတွက် ရန်ကုန်မှာကတည်းက သားရင်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အရင်တုန်းကလေသံ ပြင်းခဲ့သမျှ ရှက်နေမိတာလည်း ပါတာမို့ မနက်စာ လက်ဖက်ရည်ပွဲကို နောက်ကျခံခဲ့ပြီး လာနေမိတာပါ ဖေဖေ”

ဘာဘမြတ် ပြောနေသမျှကို သွန်းလေပြေခင် နားထောင်နေရင်းဖြင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရပါပြီတည်း။ ဘာဘမြတ်သည် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏ သစ္စာတရား ဗြဟ္မာလောက ချစ်ခြင်းကို မြင်လျက် အသိအမှတ်ပြု တန်ဖိုးထားနေသူပင် ဖြစ်နေချေပြီ

တကား။ ဘိုးကတော့ တပြုံးပြုံးဖြင့် နားထောင်နေသူပဲ လုပ်နေသည်။ အစ်ကိုလေးကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဝမ်းအသာကြီးသာနေတာ သိသာနေပါ၏။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကတော့ သမီးလေး ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရလိုက်ပြီ ဆိုသတည်းက အရာရာကို ပြည့်စုံစွာ ဝိုင်လိုက်ကြရသည့်နယ် ရှိနေကြရာမှ ...။

ခုလို ဘာဘမြတ်၏စကားကို ကြားရတော့ ပို၍ ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေကြလျက် ဘာဘမြတ်ကို ပြုံး၍ ပြုံး၍ ချစ်ကြင်စွာ ကြည့်နေကြပါ၏။

“အဲသလို နောက်ကျခံပြီး လာချိန်မှာလည်း ဒီကသမီးလေးဟာ အမြဲရအောင် ကန်တော့တာကို ကြိုကြိုနေရတော့ လူပဲဗျာ ဒီကလေးရဲ့တန်ဖိုးကို ဘယ်လိုမမြင်ဘဲ နေနိုင်ရက်ပါတော့မလဲ၊ သိပ်လိမ္မာတဲ့ကလေး၊ လာ ... လာပါဦး ဘာဘဆီကို၊ အမြဲတမ်း ငွေကိုပဲ တန်ဖိုးထား ရှေ့တန်းတင်တတ်တဲ့ ဘာဘဟာ သစ္စာတရားရဲ့တန်ဖိုး၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ကျေးဇူးသိတတ်သူလေးရဲ့တန်ဖိုးကို သမီးလေးရဲ့ မိသားစု တစ်စုတည်းကို မြင်နေရင်း အသိတရား ရလာရတာပါကွယ်”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် တစုံတသေလေး ဘာဘမြတ်ထံသို့ ဒူးထောက်လျက်ပုံလေးဖြင့် ကြမ်းပေါ်မှာ ရွှေသွားကာ ဘာဘရှေ့မှာထိုင်လိုက်တော့ ဘာဘမြတ်မှ ဆံစလေးကို သပ်ပေးလာသည်။

“မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ဘာဘ ဒီကို အားလုံးနဲ့တူတူရောက်နေရမှာပါကွယ်”



ဟု တိုးဖွဖွ ပြောပါ၏။ ဘိုးကတော့ ပြုံး၍ပင်မဆုံး
မြေးဖြစ်သူကိုလည်း လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မြေးဘုန်းလှဲ့ ... သွန်းလေပြေခင်ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်၊
မြေးရဲ့ဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်၊ သားက သွန်းရဲ့ဘေးမှာ
ထိုင်၊ ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ၊ မင်္ဂလာရှိလွန်းတဲ့ မနက်ပေပဲ”

ဟု ပြောလာတာမို့ ...။ သွန်း ထိုင်လိုက်ရသည်က
အစ်ကိုလေးနှင့် ဘာဘာမြတ်တို့၏ ထိုင်ခုံနစ်ချကြားမှာရှိသည့်
ထိုင်ခုံလေးမှာပါ။ စတင်၍ မနက်စာမုန့်ဟင်းခါးနှင့် လက်ဖက်ရည်
ကို အားလုံးစားသောက်ဖြစ်ကြသည်။

“သားလည်း ဒီမြကြာမို့ကို ဖေဖေနဲ့အတူ တာဝန်ယူပါမယ်
ဖေဖေ”

ဟု ဘာဘာမြတ် ပြောလာတော့ ဘိုးမှာ မျက်ဝန်းတွေ
ရွန်းလဲသွားရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဝမ်းသာတယ် သား၊ မြကြာမို့အတွက် ဖေဖေ ပိုစိတ်ချ
ရပြီ၊ အားလည်းရှိတာ ပိုပြီးခိုင်မာလာရပြီပေါ့၊ တကယ်
တော့ သားရယ်၊ မိဘမဲ့သူလေးတွေကို မေတ္တာပေးရတာ
အလွန်မွန်မြတ်တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုခြင်းပါ”

ဟု ပြောကာ လက်ဖက်ရည်ပွဲသည် မကြာမတင်
မှာပဲ ပြီးသွားရသည်ပါပဲ။

သွန်းလေပြေခင် ဖေဖေနှင့် မေမေ့ကိုကြည့်ကာ ...

“သွန်း ဈေးကို ပန်းလေးတွေ သွားပို့လိုက်တော့မယ်နော်
မေမေ”

ဟု ပြောမိသည်။ မြကြာမို့မှာ မနက်ခင်းလေးတွေ
ဘိုင်း ပန်းပို့သွားခဲ့ရသည့်ဘဝလေးကို ခုံမင်မြတ်နိုးစွာရှိနေဆဲ
သမီးလေးကို မေမေမှ ပြုံး၍နဖူးလေးနမ်းကာ ...

“သွားပါ သမီးရယ်၊ သွားပါ၊ မေမေသမီးလေးဟာလေ
အရမ်းကို အေးချမ်းပြီး လောဘနည်းလွန်းတာကို သိနေ
မြင်နေရလေလေ ရင်ထဲ သမီးလိမ္မာလေးအတွက် ဂုဏ်
တက်နေရလေပါ”

ဟု ပြောလာပါ၏။ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဆင်ချင်
၍လည်းမရ။ အဝတ်အစား အရမ်းအကောင်းစားတွေ ဝယ်ဆင်
၍လည်းမရ။ နေနေကျအတိုင်းလေးပဲ နေတတ်ကာ။ ပလက်တီ
နံနံနှင့် ငွေလော်ကက်လေးကိုပဲ မြတ်နိုးစွာ နှည်မှာဆင်သည့်
သမီးလေးကို မေမေ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ပုံအော့၍ဆင်
ချင်၊ အလှကြည့်နေချင်သမျှ မချင်မရဲ ဖြစ်ရရှာမှန်း သွန်း သိ
လာနေရသည်ပါပဲ။ ဖေဖေလည်း ထရပ်သည်။

“ပန်းခြင်းတွေ ဖေဖေ တင်ပေးမယ် သမီးလေးရေ”

ဟု ပြောကာ သားအဖနှစ်ယောက် တူတူထွက်လာ
ကြတော့ အစ်ကိုလေးလည်း လိုက်လာပါ၏။ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်
လေးရပ်ထားရာ ဥယျာဉ်ဘေးဆီမှ ဂဝံကျောက်နီလမ်းလေးမှာ
ပလတ်စတစ်ခြင်းကြီးတွေထဲ ပန်းတွေအသင့် ရှိနေပြီ။ ဖိုးတာတို့
အုပ်စုလည်း သွန်းလေပြေခင်ကို ယခင်နေ့ကနယ်ပင် ဝိုင်းအုံခဲ
နေအောင်ကြည့်ကြ။ ချစ်ကြနှင့် ရှိနေသည့်အဖြစ်။ နဲ့သားလေးကို
လည်း ဝိးလ်ချလေးနှင့် တွေ့ရတာမို့ သွန်းလေပြေခင် ရပ်သွား
ကာ ...

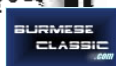


“မမသွန်း ဈေးကပြန်လာမှ နံ့သာဆီကို လာခဲ့မယ်နော်”
ဟု ပြောသည်။ ကလေးတွေ ဝိုင်းအံ့ခဲနေကြတာ
ကို သူ မြင်နေရင်းဖြင့် အဘယ်မျှထိ သွန်းလေပြေခင်ကို ချစ်
ကြသည်ဆိုတာ ပိုနားလည်လာရပါပြီ။ တစ်ချက် ခွဲခဲကြရသည်
ကိုးလေ။ ခုလို ပြန်တွေ့တော့ လွမ်းမဆုံးကြပဲ။ သွန်းလေပြေခင်
ကို ခုလို မနက်ဆိုလျှင် ဥယျာဉ်ဘေးလမ်းလေးမှာ ဝိုင်းအံ့ခဲနေ
အောင် စောင့်စောင့်နေတတ်ကြစမြဲ။

သွန်းလေပြေခင် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေးကို မောင်း
မထွက်မီ။ မေလေး၏အိမ်လေးဆီသို့ ခါတိုင်းနေ့နယ်ပင် ရောက်
ခဲ့ရပါပြီ။ ဧည့်ခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားပါသည့် မေလေး၏ဓာတ်ပုံ
ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ လက်အုပ်လေးချီ၍ ပျပ်ဝပ်စွာကန်တော့မိ
ရသည်။ ဓာတ်ပုံတွင်းဆီမှ မေလေးသည် ကြည်နူးအေးချမ်းစွာ
ပြုံး၍ ငုံ့မိုးကြည့်နေသည်ဟု ခံစားဖြစ်၏။

“မေလေးရဲ့မှတ်တမ်းဖိုင်လေးကြောင့် သွန်းဟာ မိဘရင်းနဲ့
ပြန်နေရတာပါ။ မေလေးရယ်၊ မေလေးဟာ သွန်းအပေါ်
မှာ အလွန်ချစ်တဲ့ အမေတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ မြကြာစွဲ
က ကလေးတွေအားလုံးရဲ့ အမေတစ်ယောက်ပါ။ မေလေး။
မေလေးရဲ့မေတ္တာရင်ငွေ့ဟာ သွန်းအပေါ်မှာ ခုထိရှိနေသလို
လုံခြုံမှုကိုလည်း ပေးခဲ့ပေးမြဲပါရင်”

ဟု ရင်ထဲမှ ပြောနေမိရင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။
ဪ ... ဤအခန်းမှာ မေလေးသည် ယုဝါကြောင့် အမောဖောက်
လာရကာ ...။ ဆေးဝါးမရှူရှိုက်ရဘဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ရချေသည်ဆို
တာ ယုဝါ၏ချောက်ချားသွေးလန့်ရင်း ပြောခဲ့သမျှဖြင့်ပင် သွန်း



သိခဲ့ရပါ၏။ ယုဝါ မရှိတော့ဘူး မေလေးဟု ခုထိ ဤနေရာလေး
မှာ သွန်း ပြောမထွက်သေးပါ။ သမီးမိုက်တစ်ယောက် သေဆုံး
ခဲ့ပြီဆိုတာ တမလွန်မှသိလျှင်ပင် မေလေး စိတ်ချမ်းမြေ့မှာမဟုတ်။
ဒါကို သွန်း သိနေသည်။ သွန်း တံခါးဘက်ကိုကြည့်လိုက်တော့
ရပ်နေသည့် အစ်ကိုလေးကို မြင်ရပါ၏။

အစ်ကိုလေး၏မျက်ဝန်းတွေမှာ ထိခိုက်ရိပ်ကို တွေ့ရ
သည်။ စာနာရိပ်ကို မြင်ရသည်။ ဪ ... မျှဝေခံစားပေးပါ
လေသော မျက်ဝန်းအကြည့်များသည် အေးချမ်းလွန်းစေစွ။

သွန်းလေပြေခင် အိမ်လေးတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့စဉ်
မှာ ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ မေလေး၏ဝိညာဉ်လေး ရပ်ကြည့်ကျန်
ရစ်ခဲ့သည်ဟုပင် ခံစားလာရတာမို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ
ပါ၏။ ပြတင်းခန်းဆီးလေးတွေ လွင့်လွင့်ခါနေသည်။ ခုထိ
မြကြာမှုမှ ဒေါ်ကြီးထွေးမှ မေလေး၏ဧည့်ခန်းစားပွဲထက်မှာ မေ
လေးကြိုက်သော နှင်းဆီပန်းလေးတွေ လာလာထိုးထားတတ်တာ
မို့ ပန်းရနံ့က ဝေနေသည်။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် အရိုးတံတိုလေး ကို
ပန်းအိုးနှုတ်ခမ်းနားကပ်၍ ထိုးထားသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်သည်
ဖျတ်ခနဲ ငိုက်ကျတာကိုလည်း မြင်လိုက်ရတာမို့။ ချက်ချင်းစိတ်
လှုပ်ရှားစွာ ပြန်လှည့်လျှောက်လာမိကာ ပန်းလေးကို စားပွဲထက်ဆီမှ
ဘယုတယ ယူလိုက်မိ။ ပန်လိုက်မိရပါပြီ။ မေလေး ဤပန်းလေးကို
ပန်းအိုးလေးဆီမှ ငိုက်ကျလိုက်စေသည်ဟု ယုံကြည်နေမိရသည်။
လေ။ ဆံကျစ်ရှည်၏အရင်းမှာ ပန်းလေးကို ရိုးတံလေးထိုးမိုက်
၍ ပန်ဆင်လိုက်ခြင်း။ အဖြူရောင်နှင်းဆီပွင့်ဆီမှ ရနံ့သည်
သွန်း၏သွားရာရာမှာ ပါလာချေသည်တကား။



အားလုံးကို အစ်ကိုလေး တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်နေတာကိုလည်း သွန်း မြင်နေရသည်ပါပဲ။ ဤနေ့မှာ အစ်ကိုလေးဘာကြောင့် သွန်းနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသည်မသိ။ မေလေးအိမ်သို့လာသည့် နေရာအထိ လိုက်လိုက်လာနေသည်။ တကောက်ကောက် လိုက်သည်။ တစ်ခဏကြည့်သည်။ ကြာတော့ သွန်းလေပြေခင် နေရာခက်လာရပါသည်အဖြစ်။ ရင်ထဲရှိန်းမြဲ ခံစားလာရသည်တည်း။ အစ်ကိုလေး၏ အကြည့်တွေက အရမ်းကို ရှိန်းလှဲနေသည်ကိုးလေ။

သွန်းလေပြေခင် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်သို့ရောက်တော့ ဖေဖေ မရှိတော့ပြီ။ စားဖိုဆောင်ကြီးသို့သွားဖို့များသည်။ ဖေဖေနှင့် သွန်းတို့၏ မိသားစုပေါင်းစည်းမှုကို ဒေါ်ကြီးထွေးရော၊ ဘာဘီတို့ရော၊ မမမြိုင်ရော။ အို ... အားလုံး ဝမ်းသာတကြီးဖြင့် ရှိနေကြရတာ။ ဖေဖေကလည်း ယခင်တုန်းကနယ်ပင် စားဖိုဆောင်မှာလည်း ဝင်လုပ်ကိုင်တတ်သည်။ ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးကိုလည်း ပြုစုနေတတ်သည်။ ဘာမျှမပြောင်းလဲ။ ဒါကြောင့် အားလုံးက ပို၍ချစ်ကြသည်တည်း။

သွန်း ပန်းဆိုင်ကယ်လေးနားရောက်တော့ အစ်ကိုလေးမှ ...

“ကိုယ် လိုက်မယ်၊ ဈေးကိုလေ၊ ဟိုးအရင်တုန်းကဆိုပါတော့၊ လမ်းကြိုလိုက်တယ်ဆိုရာမှာ ဟိုတစ်ခါက လမ်းပေါ်ကလိုက်တာ၊ ဒီတစ်ခါက ဒီနေရာကနေပြီး ဈေးကြိုလိုက်ချင်တယ်လို့ ပြောပါရစေတော့ သွန်းလေပြေခင်”

ဟု ပြောလာတာမို့ အားနာရသည်ပါပဲ။



“အစ်ကိုလေးက နောက်ခန်းက ပန်းခြင်းတွေကြားမှာ ထိုင်လိုက်လာရမှာ”

ဟု ပြောတော့လည်း ဘာမျှတုံ့ပြန်မနေတော့ဘဲ ပန်းခြင်းတွေ သူ့ဘာသာသူ ဟိုဘက်သည်ဘက် ကပ်ပစ်လိုက်ရင်း နေရာလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ပါပဲ။ သွန်းလေပြေခင် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေးမောင်း၍ ထွက်လာတော့ သူ နောက်မှပန်းဆေးတွေကို ငေးကြည့်လိုက်။ ရှုခင်းကိုကြည့်လိုက်။ လည်ပြန်လှည့်၍ သွန်းလေပြေခင်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် ရှိနေရာမှ ...

“ဟိုး ... ဟိုး ... ခဏ ... ခဏ”



ဟု သူ ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်က သွန်းလေပြေခင်နှင့် သူ စတင်ဆုံမိခဲ့ရာလမ်းသို့ အရောက်မှာပါ။ ဂံကျောက်နီခင်းလမ်း၏အဆုံး။ ကတ္တရာလမ်းမကြီးသို့အဝင်လမ်းသည် တစ်ဖက်စီမှာ ထင်းရှူးတောများနှင့် ခြံရံလျက် အေးမြစိမ်းနေအောင် နီတောက်နေသည့် မနက်ရှုခင်းအဖြစ် ကြိုလင့်နေသည့်အဖြစ်။ ဘာမှန်းမသိသည့်မို့ သွန်းလေပြေခင် ကမန်းကတန်းလေး သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေးကို ရပ်ပေးလိုက်သည်ပါပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုလေး၊ ဟင် ... ထိုင်ရတာ အဆင်မပြေဘူးလား၊ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ နောက်မှာပဲ ထိုင်လိုက်ရလာရမှာလို့ ကျုပ်မှာလို့”

ဟု ပြောကာ ရပ်နေသည့် သူ့ဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် ပန်းခြင်းတွေ ဟိုသည်ရွှေ့ကြည့်နေသည်။ နေရာဆေး ချောင်လာအောင်ပါ။



“မဟုတ်ဘူး၊ စကားပြောချင်လို့၊ ပြောမှလည်း ဖြစ်တော့ မှာမို့ပါ သွန်းရယ်၊ ရင်ထဲမောက်လျှံနေကြပြီလေ၊ ကြာရင် ခက်တော့မယ်”

ဟု သူ ခပ်ညည်းညည်းပြောတော့ သွန်းလေပြေခင် မော့ကြည့်လာသည်။ နက်မှောင်သောမျက်ဝန်းလေးတွေ ... မျက် တောင်ကောလေးတွေကို သူ့ ငုံ့မိုး၍တမြတ်တနိုးကြည့်မိရပါပြီ။ သူ ပန်းခြင်းတွေကို ရှေ့ဘက်အားလုံးကပ်နေအောင် ရွှေ့လိုက် တော့ နောက်ပြီးဘက်မှာ လူနှစ်ယောက်ထိုင်စာနေရာ ကပ်ကပ် သပ်သပ်လေး ပေါ်လာပါ၏။ သူ လက်ဖြင့်ပုတ်ပြကာ ...

“ခဏထိုင်ပါ သွန်းလေပြေခင်၊ ကိုယ် ပြောစရာရှိလွန်းနေ လို့ပါ၊ အစ်ကိုလေးလေ ...”

ကိုယ်ဟုလည်း စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ပြောမိတာရှိနေ သည်။ အစ်ကိုလေးဟုလည်း ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့် အစ်ကိုလေးတစ် ယောက်နှယ်လည်း ကိုယ့်အမည်ကိုယ်တပ်နေသလိုကြီး ဖြစ်နေရ ပါ၏။ လောလောဆယ်မှာ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတာပဲ ရှိနေသည်။ နှလုံးတွေ ခုန်လိုက်သည်မှ ဒိတ်ဒိတ်ပါနေသည်ဟု ခံစားနေရပါ၏။ သူထိုင်ခိုင်းရာမှာ သွန်းလေပြေခင် ထိုင်ပါ၏။

သူ့အပေါ်မှာ သွန်းလေပြေခင် ပို၍တလေးတစား ထားရာမှာ သွန်းကို ကားဆက်စီးဒင့်ဖြစ်စဉ်က ထွေးပွေ့ကာ။ ကားဖြင့် ဆေးရုံသို့ပို့ခဲ့သည့် သူ့ကျေးဇူးကြောင့်ဆိုတာ သူ ပို၍ ပို၍ နားလည်လာနေရလေလေ။ သူ့မှာ ပို၍ခက်ရလေပါ။ သူက ချစ်နေသည်။ ချစ်တာကိုလည်း ဝန်ခံပါရစေတော့ဟု ပွင့်ပြောလိုက်

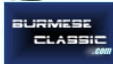


ခွင့်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သွန်းလေပြေခင်က သူ့အပေါ် ကျေးဇူးရှင်ကြီး အဖြစ် အထွတ်အမြတ်ထား၍ တရိတသေကြီး ရှိနေပြန်ကော့ ခက်နေရသည်ပေါ့။

“အစ်ကိုလေး ပြောချင်တာက မြကြာမူမှာ ရေကန်ရှိတယ် နော်၊ ကြာပန်းလေးတွေ ရှိတဲ့ကန်လေ၊ ရေကန်ပြာမှာ ကြာဆိုတာ ပွင့်ကြတယ်၊ မွေးမြစေတယ် သွန်း၊ ရန်တွေ ဝေစေတဲ့ ကြာပန်းတွေဟာ ရေစင်အေးအေးမှာ ပွင့်ကြရာ မှာ မိုးစက်ဖျန်းတဲ့အခါ ကြာတောတန်းတစ်ခုလိုကို ပွင့် နေ မွေးနေရတာလေ ခွဲလို့မရဘူး၊ ပြီးတော့ ကြာတောတန်း ကိုပျိုးတဲ့ရေ၊ ပွင့်စေတဲ့ရေနဲ့ မိုးစက်၊ မွေးစေတဲ့အရာတွေ ဟာ အလှတရားပဲ၊ အဲဒါကို အရင်ပြောချင်နေတာ”

သူ ပြောနေတာကို နားမလည်နိုင်သလိုလေး သွန်း လေပြေခင် မော့ငေးနားထောင်လာသည်။ ကားကို ရပ်ခိုင်းကာ။ မြကြာမူရေကန်အကြောင်းကို ပြောသည်။ မိုးစက်အကြောင်းကို ဆိုသည်။ ရေကန်မှာပွင့်သည့် ကြာပန်းတွေအကြောင်းကို ပြောနေ သည်။ သွန်းလေပြေခင် အံ့သြမည်ဆိုကလည်း အံ့သြလောက်သည် ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြောချင်တာကို ပြောမှဖြစ်ချေမည်လေ။ ဗုဒ္ဓ ဦးမြကျအံ့သြရင်း နားလောင်နေသည့် ကလေးမ။

သူ့ရင်ထဲက အချစ်အကြောင်းကိုကြားလျှင် ပို၍ အံ့သြပါချေလိမ့်မည်။ သူ ချောင်းတစ်ချက်ခပ်တိုးတိုးဟန်နဲ့ ဆရာ ချော့ရောက်နေသည့် ချာတိတ်လေးနှယ် နေရာကျပ်နေသည့်သို့ လည်းရှိ၏။ ပွင့်ပြောမိချေ ပြီကောလေဟု ... နားလည်နေရင်း





အားကိုမွေးယူကာ မျှော်လင့်ချက်ကိုလည်း ဖန်ဆင်းနေမိပြန်သည့် အဖြစ်။

“နှလုံးသားမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတော့ အလွမ်းဆိုတာကို ဘယ်တော့မှ မကြုံချင်တဲ့ ချစ်စိတ်ဆိုတာ ရှိလာတတ်တယ်။ အဲသလိုရှိလာရင် ချစ်တဲ့စောဟာလည်း ရင်မှာပျိုးတော့ တာပါပဲ သွန်းရယ်”

ရှေ့မှဆစ်တွေ ပြိုကျလာနေသည့် နဖူးစပ်မှာ ခွေးစေးတို့ စေးထန်းစပြုလာနေသည်ကို သူ သိနေသည်။ ခေါင်းကို ငိုက်ချလိုက်ကာ ရှေ့ဆက်ပြောချင်နေသည့် စကားတွေ နှလုံးသားမှာ တုန်းစီနေလေသမျှ နှုတ်က ချောချောမွေ့မွေ့ ထွက်လာနိုင်ပါတော့မည်လားဟုပင် သူ့ဘာသာသူပင် စိတ်မချချင်ပြန်။ ရင်က အဆမတန် လှုပ်ခတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကိုးလေ။

ဪ ... ချစ်ရသူလေးကို ချစ်ရပါကြောင်း ဝန်ခံဖွင့်ဟချိန်မှာ အဘယ်မျှထိ စိတ်တွေလှုပ်ရှားခံစားရသည်ဆိုတာ ခုမှ သူ သိသိလာနေရချေသည်တကား။

ကျောဘက်ဆီမှ ပန်းခြင်းကို လည်ပြန်တစ်ချက် ကြည့်မိသည်။ ထရပ်လိုက်မိကာ ပန်းခြင်းကို အတွင်းဘက်ပိုရွေ့နိုင်အောင် တွန်းကြည့်နေမိသည်ကိုက ရှေ့ဆက်ရမည့်စကားအတွက် အချိန်လေး ယူနေရရင်း ရင်ခုန်ရင်းဖြင့် ရှိနေရပါသည်သဘော။

ရှက်အမ်းအမ်းကြီးတော့ ဖြစ်နေသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလာရရင်းမှ သွန်းလေပြေခင်ကို ရုတ်ခနဲ မဝံ့မရဲကြည့်



မိတော့ သွန်း၏မျက်နှာလေး ငုံ့ချထားတာကို အရင်မြင်ရပါ၏။ ချက်နှာနုနုလေး ပန်းဆီရိပ်သမ်းနေတာကိုလည်း မြင်နေရသည်။

ဪ ... သူ မြတ်နိုးရာ မိန်းကလေးသည် သူ့စကားတွေကြောင့် သူ့ရင်ကို မြင်တတ်စ ပြုလာချေပြီတကား။

ရှက်သွေးဖျန်းလျက် ခေါင်းလေးငိုက်ချင်ကျနေသည့် ချစ်ရသူလေး၏ ရှက်ရည်ရိပ်လေး ဆမ်းနေသည့် ဟန်လေးကို သူ မမြတ်နိုးဘဲ ဘယ်သို့ရှိနိုင်ပါမည်တဲ့လဲ။ ကြည့်၍မဝ။ ချစ်၍မဆုံးနိုင်ပါသည့် မိန်းကလေး။

“အဲသလို ချစ်ပန်းတွေ ပျိုးလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာသလိုပဲ သွန်းလေပြေခင်၊ အဲဒီကောင်းကင်ကြီးထဲမှာ ရွှေအဆင်းနဲ့ရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းသစ်ရွက်လေးတွေ ဖြန့်ကျက်လွှင့်ဝဲနေကြလိုက်သမျှဟာ မိုးတိမ်ရွက်တွေ ရွှေရောင်အစုံစုံ လွှမ်းနေသလိုပါပဲ။ မြင်ကြည့်ပါ သွန်းရယ်၊ ချစ်ခြင်းနဲ့ ဖွဲ့တည်တဲ့ ရွှေရွက်လေးတွေဟာ တိမ်တိုက်တွေလိုပဲ တိမ်ရွက်တွေ ပြည့်အုပ်မိုးဖြန့်ပြီး ရွှေရောင်လွှမ်းနေတဲ့ မြင်ကွင်း”

ဟု ပြောကာ ရုတ်ခနဲ သွန်းလေပြေခင်၏လက်နုနုလေးကို ထွေးဆုပ်လိုက်မိကာ ရင်မှာအပ်ထားလိုက်မိရင်း ...

“အစ်ကိုလေးရဲ့ရင်ထဲက ရွှေရောင်အချစ်သစ်ရွက်လေးတွေ တိမ်အုပ်ကြီး ပြည့်နေသလို ဖြန့်ကျက်လွှင့်ရင်း လွှမ်းခြုံနေကြတာကို မြင်ကြည့်စမ်းပါ။ ဒီလက်လေးတွေနဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ရင်ခုန်သံကို အုပ်မိုးစမ်းကြည့်ရင်း မြင်ကြည့်စမ်း





ပါကွယ်၊ မင်းကိုလေ အစ်ကိုလေး သိပ်ချစ်တာ၊ ဘယ်လို
ကို ချစ်လို့ချစ်နေမှန်းကို ပြောပြလို့တောင် ရနိုင်တော့မယ်
မထင်ပါဘူး သွန်းလေပြေခင်ရယ်”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် အစ်ကိုလေး
ကို ဖျတ်ခနဲ မောကြည့်မိရပါပြီ။ မပြောတတ်တော့ပါတဲ့လား
အစ်ကိုလေးရယ်။ ဤမျှအထိ လှပသော ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်နယ်
ချစ်ခြင်းတွေကို နူးညံ့လွန်းစွာ သိမ်မွေ့ညင်သာ ပြောနေတတ်ပါ
သည့် အစ်ကိုလေးက သူ၏အချစ်ကို ပြောပြ၍ပင် မရနိုင်တော့
ပါတဲ့လားလေ။

အစ်ကိုလေး၏အချစ်တွေက နှလုံးအိမ်ဆီမှာ ပို၍
ပို၍ပင် ရှိနေပါသည်ဟု ပြောလာသည့် စကားသည် သွန်း၏ရင်
သို့တိုင် တိုးဝင်လာနေပါ၏။

သွန်း၏ရင်ထဲမှာ လှပစွာ ဖြစ်တည်လာနေကြသည့်
က လှပသော ပန်းကြွာတောတို့ ရှိနေသည့် မွေးမြူမှုရေကန်။
ပြီးတော့ အစ်ကိုလေး၏ရင်မှာပျိုး၍ ဖြစ်တည်လာပါသည့် ရွှေရောင်
အချစ်သစ်ရွက်များသည် ...။ အစ်ကိုလေး၏ရင်မှာ ကောင်းကင်
ကြီးတစ်ခု ဖြစ်စေလျက်။ ထိုရွှေရောင်သစ်ရွက်တို့ ကောင်းကင်က
တိမ်တိုက်တွေနယ် ဖြန့်ကျက် လွှမ်းမိုးနေရင်း ...။ ရွှေရောင်
ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်တည်နေချေသည့် အလှဆုံးသောအရာ
တစ်ခု။

“အစ်ကိုလေးနဲ့ သွန်းကို ဘိုးက သဘောမျှတယ်၊ ဖေဖေ
ကလည်း သွန်းကိုချစ်တယ်၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးရမှု

တွေကို အစကတည်းက ဖွင့်ပြောဖို့ပါ။ သွန်းကို မြင်မြင်
ချင်း ချစ်ရတာပါ သွန်းရယ်၊ ပထမတုန်းကတော့ ချစ်
နေမှန်း မသိခဲ့ဘူးလေ၊ နောက်တော့ သီလာရချိန်မှာ ရူး
မလောက်ကို ချစ်နေပြီ၊ ခွဲမရအောင် ချစ်နေပြီ၊ ဘယ်သူ
သဘောတူတူ မတူတူ သွန်းကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာမျိုး
က အစ်ကိုလေးရင်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာပါ။ ယုံပါ သွန်းရယ် ...
နော်”

ဟု သူ ဆက်ပြောနေတော့ သွန်းလေပြေခင်
ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားရှေ့ခန်းဘက်သို့ သွားလိုက်တော့ သူ
မျက်နှာပျက်လာရပြီ။ သူ့ကို သွန်းလေပြေခင် ဘာမျှမပြောခဲ့ဘဲ
ဈေးသို့ ပန်းတွေပို့ဖို့ သွားတော့မည့်ဟန် ဖြစ်နေသည်လေ။ သူ
ကိုများ စိတ်ဆိုးသွားချေပြီလားဟု သူ ချောက်ချားလာရပါ၏။ တွေ
တွေကြီးငြိမ်ရပ်နေသည့် သူ့ကို သွန်းလေပြေခင်လှည့်ကြည့်သည်။

“ထိုင်တော့လေ အစ်ကိုလေး၊ ဈေးသွားရဦးမှာ”

ဟု ပြောတော့ ပို၍ငိုကျသွားရပါပြီ။ သူ အင်္ကျီ
အိတ်ကပ်တွင်းမှ အဖြူရောင်အဝတ်ခေါက်လေးကို ထုတ်ကာ
တစ်ချက်တွေ၍ ကြည့်သည်။ သွန်းလေပြေခင်ကိုလည်း ကြည့်
သည်။ မျက်နှာညှိုးနေလျက်ဖြင့် ...

“ကဗျာလေး စပ်ထားမိတာ သွန်း၊ သွန်း ဖတ်ရအောင်လို့
ပါ၊ ဖတ်ကြည့်စေချင်တယ် သွန်းရယ် ... နော်”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် အတန်ကြာ
သူ့ကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်လာပါ၏။ သူ အရမ်းခံစားနေရပြီဆို





တာ သိသွားပုံလည်းရသည်။ သွန်း၏ဘေးမှာ သွားရပ်လိုက်ကာ ကဗျာစာရွက်လေးကို ကမ်းပေးတော့ သွန်းလေပြေခင် ခေါင်းခါသည်။ သူ မျက်နှာပို၍ ပျက်လာရပါပြီ။

“ဟင့်အင်း ... အစ်ကိုလေး ကိုယ်တိုင်ဖတ်ပြ”

ဟု ပြောလာတော့မှ သူ ရုတ်ခနဲကြည့်နူးရ။ ဝမ်းသာသွားရပါပြီးတည်း။

“အစ်ကိုလေးကို တစ်ခုပြောနိုင်မလားဟင်၊ ဘိုးနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ဘာမေးနဲ့ အန်တီလတ်တို့ဆီမှာ စကားမြန်းဖို့ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်နိုင်မလား၊ ဟင် ... အဲဒါ အရင်ဖြေပါ သွန်းရယ်”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းလေပြေခင် ရှေ့ဘက်ကို ငေးနေသည်။ အစ်ကိုလေး၏အချစ်ကို အကြွင်းမဲ့ သွန်း ယုံကြည်ပါသည်။ အစ်ကိုလေး၏ကျေးဇူးတွေလည်း ရှိသည်နယ်။ ဘိုး၏ ကျေးဇူးတွေလည်း ကြီးလှသည်ပါ။ ဘိုး ကြည်ဖြူရာ အစ်ကိုလေး၏လက်ကို သွန်းလေပြေခင် ထာဝရတွဲဖို့ရာ ဘာမျှဝန်လေးရန်မရှိ။

မော့ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်မိသည်က အစ်ကိုလေးကိုပါ။

တည်ငြိမ်လွန်းစွာ မျှော်လင့်လွန်းစွာ ... ပြီးတော့ ချစ်ခြင်းတွေကို ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်နိုင်လောက်အောင် ခေါင်းမာရိပ်တွေလည်း ပြည့်သိပ်စွာ။ နောက် ... ချစ်ခြင်းတို့၏ သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းမှုတွေလည်း ပြည့်သိပ်စွာဖြင့် မျက်တောင်မခတ် ငုံ့မိုးကြည့်နေရင်း သွန်း၏မျက်နှာလေးဆီမှ အဖြေတစ်ခုကိုရဖို့ ကြိုးစားနေသည့် အစ်ကိုလေး၏အကြည့်တွေနှင့် ဆုံမိရပါ၏။ သွန်း၏ရင်တွေလည်း ရှိန်းမြဲနွေးထွေးစွာ လှုပ်ခတ်နေကြသည်ပါပဲ။



“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် အစ်ကိုလေးရယ်၊ မြကြာမုံမှာ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ သွန်းရဲ့ဘဝကို အတိတ်ကို အစ်ကိုလေး သိပါတယ်၊ တစ်သက်တာအတွက် တကယ်တမ်းရင်ဆိုင်ရဲ့လားဟင်၊ သွန်းက စိတ်ထဲမှာ လွမ်းလာတိုင်း မြကြာမုံကို အချိန်တွေကြာကြာလည်း လာနေချင် နေလိုက်နိုင်တဲ့ သွန်း ဖြစ်နေတာပါ၊ အဲဒါကို အစ်ကိုလေး ကြည်ဖြူနိုင်ပါ့မလား၊ သွန်းရဲ့ဘေးမှာ အဖော်အဖြစ် လိုက်နေနိုင်ပါ့မလား၊ အဲဒါကို အရင် ပြန်စဉ်းစားစေချင်တာပါ”

ဟု ပြောလာတော့ သူ သွန်းလေပြေခင်၏ဘေးမှာ ကပ်သပ်၍ သွားမီရပ်ပစ်ရင်းမှ ...

“ဟာ ... ဘာလို့ အတူလိုက်မနေနိုင်ရမှာလဲ၊ တစ်သက်လုံး ဆိုလည်း သွန်းနဲ့မခွဲရရင်ပြီးရော၊ ဘယ်ကိုမဆို အစ်ကိုလေး သွန်းဘေးမှာ ဟောလိုလက်ကြီးတွဲပြီးနေမှာ၊ ဒီရွှေရောင်လွမ်းနေတဲ့ ချစ်သစ်ရွက်တွေ ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ ရင်ခွင်မှာ သွန်းကို ထွေးပိုက်ထားဖို့ပဲ အစ်ကိုလေး သိနေတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ဟု ဖြေလာပါသည် အစ်ကိုလေးကို သွန်း မြတ်နိုးအားကိုးစွာ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ မော့ကြည့်မိလိုက်ရပါပြီ။ အစ်ကိုလေး၏ နှလုံးသားနေရာလေးမှာ လက်လေးကို ဖွဖွလေးရှက်စနိုးဖြင့် ဖေးတင်လိုက်မိရင်းမှ ...

“ဒါဆိုရင်လည်း အစ်ကိုလေးရဲ့ ရွှေရောင်တိမ်ရွက်လေးတွေလို ရှိနေတဲ့ ချစ်သစ်ရွက်လေးတွေကို သွန်း ဖြင်နေရပါပြီ အစ်ကိုလေးရယ်”





ဟု ရွှေရောင်ကောင်းကင်ကြီးမှ ရွှေရွက်စုံတို့ ပြည့်
သိပ်ရာကို မြင်ယောင်မိရင်း သိမ်မွေ့စွာ ရက်စနိုးလေးဖြေမိရပါ
ပြီကောလေ။

အစ်ကိုလေး၏နှုတ်မှ ရင်နှင့်အမျှနှစ်၍ တမြတ်တနိုး
ကြီး ခေါ်လိုက်ပါသည် အသံ ...။

“သွန်းလေးရယ် ... အစ်ကိုလေးရဲ့ သွန်းလေပြေခင်လေး
ရယ်”

ဆိုသည့် လိုက်ခါနေသောအသံ။ ထွေးပိုက်လိုက်ပါ
သည့်ရင်ခွင်ကျယ်ကြီး။ မှီလိုက်ရပါသည့် အစ်ကိုလေး၏ တိမ်ရွက်
ရွှေစုံရင်ခွင်နွေးမြဲမြဲ။

ပြီးတော့ ကဗျာလေးကို ရွတ်ပြနေပါသည့် အစ်ကို
လေး၏နှုတ်သိမ်မွေ့ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံနေပါသည်အသံ။

အရာရာသည် သွန်း၏နှလုံးသားသို့တိုင် စီးမျော
တိုးဝင်ချေသည်တကား။

ပန်းတို့၏ရနံ့ကတော့ မွှေးမြဲမြဲ ရှိနေကြပါချေသည်
တည့်။

သွန်း ချစ်အားကိုးလိုက်ရချေသည်ကော အစ်ကို
လေးရယ်။

ဤရင်ခွင်သည် ... ခြောက် ... ရွှေရောင်အချစ်ရွက်တို့
ကောင်းကင်ကြီးနယ် ဖြန့်လွင့်ရာ ဤရင်ခွင်သည် သွန်း၏ဘဝ
တစ်သက်တာကို အေးမြလုံခြုံစေမည်ဆိုတာ အကြွင်းမဲ့မျှ သွန်း
လေပြေခင် ယုံကြည်ထားပြီး ဖြစ်ပါချေသည်တည့် ...။



ကန်ရှေ့ပြာတွင်း

ကြာဖြူသင်းလွှက်

မိုးရေစက်ဖျန်း

ကြာတန်းတောသွင်

ဖြန့်ကျက်ဆင်ရင်း

ငွေအဆင်းနှင့် မွှေးတော့သည် ...။

နှလုံးအိမ်တွင်း

ခိုသက်ရင်းဖြင့်

အလွမ်းနှင့်ပင်

မကြာချင်သော

ချစ်သည်စောလျှင်

မောင်၏ရင်မှာ ပျိုးတော့သည် ...။

ချစ်ပန်းခက်ဖြာ

ပျိုးသောခါဝယ်

ကောင်းကင်နယ်တွင်း

ရွှေအဆင်းဖြင့်

ရွက်ဖြန့်လွင့်နေ

တိမ်ရွက်ရွှေစုံလွှမ်းတော့သည် ...။

ခြောက် ...

တိမ်ရွက်ရွှေစုံလွှမ်းတော့သည် ...။



မျှဝေခံစားခြင်း များစွာဖြင့်



မဟူရာ(လွိုင်ကော်)
(၁၈-၈-၂၀၁၀)

မဟူရာ(လွိုင်ကော်)
အမှတ်(၉၀)၊ အုန်းတောလမ်း
ဒေါ်ဥခုရပ်ကွက်၊ လွိုင်ကော်မြို့။
ကယားပြည်နယ်။
ဖုန်း - ၀၈၃/၂၁၃၂၃ ။